

Adam Boniecki

-

HERBARZ

POLSKI

HERBARZ POLSKI

CZĘŚĆ I.

WIADOMOŚCI HISTORYCZNO-GENEALOGICZNE
O RODACH SZLACHECKICH.

UŁOŻYŁ I WYDAŁ

Adam Boniecki.

Tom VII.

WARSZAWA

Skład główny Gebethner i Wolff w Warszawie.

G. GEBETHNER I SP. W KRAKOWIE.

—
1904.

czesc I

WYDARZENIA HISTORYCZNO-GENEALOGICZNE
O WODACH WILANOWSKICH

WILANOW

Wydawnictwo Biblioteczne

Дозволено Цензурою.
Варшава, 20 декабря 1903 года.

Tom VII.

WARSZAWA

Wydawnictwo Biblioteczne
ul. Krakowska 10, Warszawa

1903

HERBARZ
POLSKI.

Druk Towarzystwa Akcyjnego S. Orgelbranda S-ów w Warszawie.

G.

(Dalszy ciąg).

GRABOWSCY. Domów tego nazwiska jest kilkanaście, wszystkich więc tych, co nie wiem, do którego rodu należą, pod jedną rubryką w końcu zamieszczam.

GRABOWSCY h. DOŁĘGA. Jan z Grabowa otrzymał szlachectwo 1553 r., a przez Szreńskiego, wojewodę płockiego, przypuszczony został do herbu *Dołęgi* (M. 84 f. 115). Był on właścicielem Strandlic (dziś Sternalice), w powiecie sandomierskim 1578 r. (Paw.). Piastował urząd podstarościego grodeckiego. Umarł w 1583 r., pochowany w Opatowie, gdzie jemu i synowi własnemu pięcioletniemu Janowi, syn Krzysztof pomnik 1605 r. wystawił (Star. Mon.).

Potomkowie powyższego Jana, Karol i Adam, synowie Tomasza, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Stanisław, z Barbary z Dąbrowna Rokowskiej, pozostawił: a) Karola, po którym: Teresa, Agnieszka, Franciszek, Andrzej i Jan, i b) Marcina, żonatego z Maryanną z Chylińskich, z której Jan Nepomucen, wraz z wymienionymi wyżej braćmi stryjecznymi, legitymował się ze szlachectwa 1783 r. w sądzie ziemskim lwowskim.

Jan, wylegitymowany w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r., radca sądu szlacheckiego lwowskiego, z Franciszki z Sokołowskich, podstolanki latyczowskiej, miał syna Aleksandra, ur. 1787 r. (metr. u Św. Antoniego we Lwowie).

Herb Dołęga.

GRABOWSCY h. GRZYMAŁA z Grabowa, w ziemi czerskiej, powiecie wareckim. N., cześnik v. podczaszy czerski, zmarły już 1415 r., pozostawił wdowę Himkę i synów: Cztana (Ksztana) z Grabowa, Mikołaja Sowę z Miszewa, kasztelana Wyszogrodzkiego 1415 r., Henryka z Ostrowa, Jana i Domarata, zmarłego bezdzietnie przed 1415 r., którego wdowa Mroczka wyszła 2-o v. za Jana Powąską z Warki. Bracia ci częste mają sprawy w Warce i Czersku w latach 1415—1425 (Najstar. Księgi Czerskie). Od nich poszli Grabowscy, Ostrowscy i Miszewscy Ksztanowie.

Czader z Grabowa, procesuje 1418 r. Wenera z Pilichowa (Zs. Gr. Czers. 1 A f. 34). Sędziwój z Grabowa zeznał 1446 r. oblig na rzecz Zawiszy z Drwalewic (Zs. Grój. 2 f. 8). Stanisław, syn Bartłomieja z Grabowa, sprzedał część swoją tamże 1497 r. Domarata, siostra Stanisława, otrzymała 1475 r. zapis od Janusza seu Cztana z Grabowa. Helena, córka Stanisława, za Grzegorzem Zawiszą 1484 r. (M. 18 f. 3 i 19; Zs. Warec. 1 B. f. 186). Domarat z Grabowa procesuje dzierżawcę bądkowskiego 1447 r. Córki jego: Katarzyna, żona Jana z Boguszkowa 1466 r.; Małgorzata i Barbara (Zs. Warec. 1 A f. 81; 1 B f. 180 i 186).

Janusz v. Cztan z Grabowa, przyznał sumę Domaracie z Grabowa 1475 r. Synowie jego: Jan i Paweł, kwitowali 1505 r. dziedziców Ostrowa, a w roku następnym dopełnili działu Grabowa (Zs. Warec. 1 B f. 160 i 274; 1 C f. 439; 2 f. 2 i 12; Zs. Gr. Czers. 25 A f. 155).

Paweł, młodszy syn Cztana, zabezpieczył 1508 r. sto kóp żonie swej, Zofii z Zawiszów. Córka jego Anna, za Wojciechem Niedabyłskim 1554 r., synowie: Mikołaj i Gabryel (Zs. Gr. Czers. 14 f. 313 — 316; Zs. Warec. 5 A f. 325; 8 f. 325 i 481).

Herb Grzymała.

Mikołaj zabezpieczył posag żonie Katarzynie, 1546 r. W sprawie dotyczącej jego dzieci: Jana, Gabryela, Walentego, Katarzyny, Zofii, Agnieszki i Małgorzaty, wydał król Stefan list w 1583 r. W tymże roku kwitowali ich Boscycy (Zs. Warec. 7 f. 508 i 12 f. 603, Zs. Gr. Czers. 51 f. 1104). Katarzyna za Stanisławem Trzebińskim 1578 r., Zofia za Przecławem Borkowskim 1585 r., Agnieszka za Mikołajem Wielebnowskim 1607 r., a Małgorzata za Franciszkiem Żelawskim 1603 roku (Zs. Warec. 11 f. 366 i 13 f. 479; Perp. Czers. 2 f. 311 i 3 f. 52). Gabryel musiał już nie żyć 1585 r., w którym Jan i Walenty, za zgodą swej matki Katarzyny, dopełnili działu Grabowa (Zs. Gr. Czers. 54 f. 145). Jan zeznał 1578 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią Pracką, córką Stanisława. Żył jeszcze w 1617 r., w którym zapisał jej pewną sumę (Zs. Warec. 11 f. 391; Zs. Gr. Czers. 54 f. 147; Perp. Czers. 5 f. 266).

Gabryel, drugi syn Pawła, zabezpieczył 1551 r. posag żonie swej, Annie z Braneckich, córce Stanisława. Nie żył już w 1555 r., w którym pozostała po nim wdowa odstąpiła dzieciom swoim: Stanisławowi i Barbarze, zapisy swoje posagowe. Barbara wyszła za Stanisława Gawłowskiego, z powiatu gostyńskiego, a Stanisław, z niewiadomej małżonki, pozostawił syna Andrzeja, który zeznał 1621 roku zapis dożywocia z żoną, Reginą z Chodorowskich, i córkę Ewę, żonę Krzy-

sztofa Krzeskiego (Zs. Warec. 3 B f. 293; 8 f. 325; 12 f. 42; Zs. Gr. Czers. 41 f. 565; Perp. Czers. 6 f. 238 i 7 f. 115).

Jan, starszy syn Janusza Cztana, z żony Barbary, miał synów: Hieronima i Jana, oraz córki: Katarzynę, żonę 1-o v. Stanisława Olszamowskiego 1539 roku, 2-o v. Piotra Lekarskiego 1558 r.; Maksymillę i Florencyę. Te dwie ostatnie mniszki w Warszawie, pod imionami Anny i Barbary. Hieronim i Jan, pleban w Grabowie, wspólnie ze stryjem Pawłem rozgraniczali Grabowę i Wolę Grabowską 1560 r. (Zs. Warec. 6 f. 130; 9 f. 427 i 638; Zs. Gr. Czers. 13 f. 223; 22 f. 653 i 45 f. 680).

Hieronim, z nieznaney małżonki, pozostawił dwóch synów: Pawła i Wojciecha, którzy 1562 r. przyznali sumę stryjowi Janowi, a 1565 r. zeznali dział Grabowa i Woli (Zs. Gr. Czers. 30 f. 342; 32 f. 245 i 36 f. 564).

Paweł zabezpieczył 1564 r. posag żonie swej, Annie z Kozuchowskich, córce Jana. Umarł on nie pozostawiwszy potomstwa, a pozostała po nim wdowa dopełniła 1569 r. działu pozostałego po nim majątku, z bratem jego Wojciechem (Zs. Warec. 10 f. 184 i Zs. Gr. Czers. 38 f. 438).

Wojciech zapisał 1564 r. 1,000 fl. żonie swej, Zofii Magnuszewskiej, córce Stanisława, z której synowie: Stanisław, Hieronim i Wojciech, oraz córka Anna, pozwani zostali przez Mniszewską 1578 r. Anna, żona Mikołaja Ratowskiego, zrzekła się 1585 r. majątku rodzicielskiego na braci, którzy 1595 r. dopełnili działu dóbr (Zs. Warec. 10 f. 135; 11 f. 418; 13 f. 489 i 15 f. 671).

Stanisław, syn Wojciecha, sprzedał część swoją na Grabowie bratu Hieronimowi 1599 r., a część Przedworzyc Nurzyńskiemu 1608 r. Żonaty 1-o v. z Anną Mysłowską, której posag 1590 r. zabezpieczył, 2-o v. z Dorotą Gojską, z którą zeznał zapis dożywocia 1611 r., z pierwszej żony pozostawił córkę Zofię, żonę Walentego Rudzkiego 1631 r. (Zs. Warec. 17 f. 198; 19 f. 424; 24 f. 665; Perp. Czers. 1 A f. 97; 3 f. 422; 6 f. 300 i 307).

Hieronim, syn Wojciecha, zabezpieczył 1597 r. pewną sumę na Grabowie żonie swej, Katarzynie z Okęckich, a w roku następnym ustanowił opiekę nad synem swoim Dobrogostem i resztą swych dzieci, z których znana jest tylko córka Dorota, żona 1-o v. Bartłomieja Jarochońskiego 1625 r., 2-o v. Jana Rzuchońskiego 1631 roku (Perp. Czers. 1 B f. 68 i 199; 7 f. 240; 9 f. 104; Zs. Warec. 24 f. 623).

Wojciech, syn Wojciecha, zeznał 1593 r. zapis dożywocia z żoną, Agnieszką z Fałęckich. Z niej synowie: Piotr, Mikołaj i Walenty. Piotr z Mikołajem zamienił 1625 i 1626 r. części na Grabowie.

Piotr zeznał 1626 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Prackich. W parę lat zginął z ręki Dębińskich, o co prowadzą z nimi w latach 1631—1635 proces bracia jego, Mikołaj i Walenty, i pozostała po nim wdowa, w imieniu córki swej Maryanny (Perp. Czers. 1 A f. 315; 7 f. 192, 286 i 316; Zs. Warec. 24 f. 689 i 690; 25 f. 48 i 199).

Walenty wprowadzony został 1635 r. do części dóbr Laski, nabytej od Gośniewskich. Część tę sprzedał 1651 r. bratu Mikołajowi. Żonaty 1-o v. z Elżbietą Staniszewską 1635 r., 2-o v. z Maryanną z Gośniewskich 1647 r., czy pozostawił potomstwo, nie jest wiadomem (Zs. Warec. 25 f. 107 i 115; Perp. Czers. 11 f. 55 i 422).

Mikołaj, brat jego, ustanowionym został przez swą matkę plenipotentem 1637 r. W 1635 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Laskowskich, 1-o v. Żelechińską. Nabyła ona 1641 r. dobra Kabajka. Z niej synowie: Mikołaj i Jakób, oraz córka Cecylia. Mikołajowi i Cecylii zapisał sumę Laskowski 1644 roku. Na rzecz Mikołaja i Jakóba, zrzekła się 1680 r. majątku po matce, Katarzynie z Laskowskich, siostra ich przyrodnia Zofia Żelechińska. Jakób sprzedał bratu Mikołajowi Laski 1677 roku. Obaj bracia cedowali sumę Żelechińskiemu 1690 r.

Mikołaj umarł bezpotomny (Zs. Warec. 26 f. 227; 27 f. 7, 549 i 554; 30 f. 54; Perp. Czers. 12 f. 338; 13 f. 523 i 689; 14 B f. 30).

Jakób, z Barbary z Jezierzynskich, pozostawił synów: Marcyana v. Marcina, Sebastyana, Mikołaja i Wawrzyńca, którzy 1704 r. sprzedali Szczaki Staniszewskiemu, a 1706 r. odstąpili pewną sumę Oczosalskiemu. Sebastyana i Mikołaja kwitował Błędowski 1712 r. (Perp. Czers. 14 D f. 83; 15 f. 579 i 17 f. 25). Marcin i Mikołaj pisali się z ziemią czerską, na elekcyę Augusta II-go.

Marcyjan zapisał dożywocie żonie, Jadwidze z Markowskich, 1702 r. Syn jego Józef kwitował Rostworowskiego 1724 r., a sprzedał Rudzkiemu część Lasek, odziedziczonych po dziadzie swoim stryjecznym Mikołaju, 1731 r. (Ibid. 15 f. 579; 19 f. 397 i 22 f. 15).

Sebastyan, brat Marcyjana, zeznał 1702 r. zapis dożywocia z żoną, Marcyaną z Łuszczewskich, córką Stanisława i Zofii z Dłużewskich. Synowie jego: Michał, Adam i Stanisław. Dwaj pierwsi i Jan i Feliks, synowie brata ich Stanisława, kwitowali Osiemborowskiego 1763 r. (Ibid. 16 B f. 173; 29 f. 489 i 32 f. 3). Michałowi zapisała sumę Maryanna z Bońków Osiemborowska 1745 r., za którego też wyszła. Jest jego żoną w 1746 r. Drugą jego żoną była Anna z Boskich. Michał umarł 1763 r. (Ibid. 27 f. 137; 28 f. 6 i 8; 30 f. 128 i 32 f. 83). Adam, z Rozalii Bentkowskiej, pozostawił syna Andrzeja, który kwitował Ostromeckiego 1776 r. (Deb. Czers. 1 f. 289 i Perp. Czers. 35 f. 143).

Wawrzyniec, najmłodszy syn Jakóba, żonaty z Anną, pozostawił córkę Petronełę. Anna w imieniu córki kwitowała Rudzkiego 1723 roku (Perp. Czers. 19 f. 276).

Potomkowie Józefa, żyjącego w połowie XVIII-go wieku, Kajetan i Ludwik, synowie Leonarda, i Stanisław, syn Antoniego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Herb
Jastrzębiec.

GRABOWSCY h. JASTRZĘBIEC, mieli wyjść, według Paprockiego, z Grabowa, w powiecie sierpskim i stanowiąc jeden dom z Zawidzkimi. Spotykamy ich z czasem we wszystkich stronach Rzeczypospolitej. Maciej i Adam dziedzice Grabowa 1578 r. W Płocku leży pochowanych dwóch Stanisławów, z których jeden, stryj drugiego, kanonik płocki, zmarł 1602 r. (Star. Mon.).

Mikołaj, żonaty z Zofią z Romanów, miał syna Jana, kanonika gnieźnieńskiego 1599 r., zmarłego w 1640 r. Szymon, brat tegoż Jana, ożeniony z Dorotą z Boguszyce, pozostawił syna Wojciecha, kanonika gnieźnieńskiego, krakowskiego,

kanclerza warszawskiego, sekretarza królewskiego, w końcu biskupa enneńskiego i sufragana poznańskiego 1658 r. Mateusza z ziemi gostyńskiej i Małgorzaty z Zawadzkiej, syn Jan Stanisław, kanonik gnieźnieński i łowicki, kanclerz lwowski, archidyakon uniejowski i sekretarz królewski, umarł 1679 r. Był on właścicielem Sleszyna, w powiecie łęczyckim i Mgowa, w województwie chełmińskim, które to dobra sprzedał Krajewskiemu 1677 r. (M. 213 f. 2). Rafał Jarzyna, z rawskiego, żonaty 1749 r. z Ludwiką Grabowską (Sap. III).

Liczni Grabowscy tegoż herbu legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku, a mianowicie: Baltazar, Kazimierz i Mateusz, synowie Pawła, Józef, Baltazar, Kazimierz i Kajetan, synowie Antoniego, Franciszek, Jan i Antoni, synowie Józefa, Jan, syn Andrzeja, Seweryn, syn Józefa, Jakób, syn Wawrzyńca, Jan, syn Michała, Franciszek, syn Stanisława, Stanisław, syn Antoniego, Tomasz, syn Pawła, Andrzej, syn Michała, Kazimierz, syn Ignacego, Stanisław, syn Michała, Stanisław i Franciszek, synowie Antoniego, Felicjan, syn Józefa, Stanisław i Kazimierz, synowie Marcina, Antoni, syn Jakóba, Franciszek, Dominik i Hipolit, synowie Jana, Jan, syn Tomasza, Jan, Antoni i Franciszek, synowie Stanisława, Józef, syn Wincentego, Onufry, syn Wincentego, a Wiktor i Jan, synowie Onufrego, Aleksander i Aniela, dzieci Leopolda.

Józef, Wojciech, Kazimierz, Karol i drugi Józef, legitymowali się ze szlachectwa we Lwowie w latach 1782 — 1799 (Goł.).

Adam Grabowski z Grabowa, nazywany cześnikiem trębowelskim i syn jego Andrzej, tytułowany w akcie skarbnikiem latyczowskim, odstąpili 1691 r. Piliłowce synowi i bratu Aleksandrowi. chorążemu latyczowskiemu (Gr. Łuckie).

Zygmunt, po śmierci ojca Aleksandra, objął Piliłowce 1724 r., które następnie sprzedał Błędowskiemu. W 1750 r. kwitował go z odbioru reszty szacunku (Gr. Łuckie). W tym ostatnim roku był podstolim ciechanowskim. Z Barbary Młodzianowskiej syn jego Jan, wojski ciechanowski, zeznał 1789 r. zapis dożywocia z żoną, Antoniną z Godlewskich, a 1791 r. nabył część Niedaszek, w powiecie żytomierskim (Gr. Żytom.). Synami jego byli: Jan i Szymon. Synowie Jana: Roman, Walenty i Mikołaj, legitymowali się ze szlachectwa 1828 r., przed Deputacją Wywodową wołyńską.

Szymon, zmarły już 1789 r. (sepult. w kośc. Lisiańskim), z Anny Kołaczkowskiej miał trzech synów: Ignacego *Wincentego*, *Franciszka* Ksawerego Tomaszka i Cypryjana. Z nich:

Ignacy *Wincenty*, ur. 1770 r. (metr. w Korcu), z Urszuli N. pozostawił syna Jakóba, ur. 1799 r. (metr. w Kated. żytomierskiej), wylegitymowanego ze szlachectwa w gubernii wołyńskiej 1828 r., ożenionego z Franciszką Nazarewiczówną, z której syn Henryk Adam, ur. 1827 r. (metr. w Berdyczowie).

Franciszek Ksawery Tomasz, ur. 1771 r. (metr. w Warkowicach), wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1842 r., major b. wojsk polskich, ożeniony z Teklą Lubojeńską, miał dwie córki: Florentynę *Ksawerę*, żonę Józefa Cieszkowskiego i Euzebię Sabinę, oraz dwóch synów: Bronisława i Władysława, bezpotomnego. Bronisław, właściciel Tokarzewa, w powiecie ostrzeszowskim, ożeniony z Michaliną Oppeln Bronikowską, ma z niej synów: *Wojciecha* Ksawerego Aloizego, ur. w Tokarzewie 1867 r. i *Kazimierza* Ksawerego Władysława, ur. tamże 1869 r. (obu metryki w Mikorzynie z 1869 r.), oraz córki: Zofię, żonę Augusta

Szczurowskiego, radcy namiestnictwa we Lwowie i Emilię, żonę Hipolita Wyssogoty Zakrzewskiego z Czachór.

Cyprian (metr. z kośc. Lisiańskiego z 1787 r.), żonaty z Anną Drzewiecką, pozostawił trzech synów: Piotra Romualda, ur. 1810 r., Klemensa, ur. 1815 r. i Józefa, ur. 1818 r. (metryki ich w Toporzyskim kościele).

Stanisław, syn Józefa, w sądzie ziemskim przemyskim, a Jan (Urban), syn Michała z Maryanny Hulewiczówny, w pilźnieńskim, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r. Ten Jan zostawił z Barbary z Majewskich: Mikołaja, ur. 1784 r. i Ludwika (Bartłomieja), ur. 1782 r. (metr. w Turce), którzy udowodnili swoje szlachectwo w Wydziale Stanów galicyjskich 1809 r.

Po Ludwiku szedł z Katarzyny z Jaworskich, Jan Franciszek, ur. 1814 r. (metr. w Turce), którego z Magdaleny Zacharyasiewiczówny, syn Karol Władysław, ur. 1848 r. we Lwowie.

Franciszek, miecznik winnicki, syn Krzysztofa i Katarzyny z Czelużyńskich, wnuk Jana, zostawił z Julianny z Kozickich: księdza Franciszka 1784 r. proboszcza rospirskiego; Wilhelma Piotra, ur. 1755 r. (metr. w Raczej) i Józefa Jana Stanisława, ur. 1750 r. (metr. w Bąkowej Górze), wylegitymowanych w Stanach galicyjskich w latach 1798—1799. Ostatni miał z Katarzyną z Drzewieckich, czterech synów i trzy córki, których imion, oprócz Piotra Jakóba Joachima, ur. 1790 roku (metr. w Płoskirowie) nie znamy (A. Wydz. Stan. gal.).

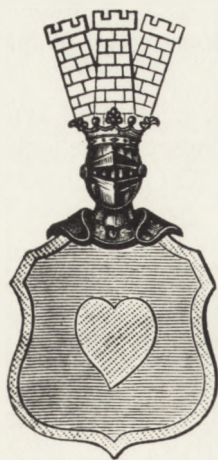
Jan i Maryanna z N., podczaszostwo łączyccy, odstąpili 1694 r. za konsensem królewskim sołtystwo w Łęce Guzowskim (Gr. Przem.). Dymitr, syn Andrzeja, kwituje 1723 r. Andrzeja Jana, drugiego Jana i Pawła, synów Pawła, a braci swych stryjeczno-rodzonych, z różnych summ i pretensyi (Ibid.). Z nich:

Jan, żonaty z Maryanną z Krasnosielskich, zostawił Teodora, zeznającego 1749 r. z żoną, Franciszką Massulewiczówną, komornikówną ziemską czerską, zapis dożywocia, a 1767 r. obejmującego w długi część Berezowa, do którego zostali wprowadzeni 1771 r. synowie jego: Józef Wincenty i Wojciech, z wyż wspomnianej, a Kazimierz i Karol, z drugiej żony, Maryanny z Gdulskich. Wszyscy czterej wylegitymowani w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r.

Kazimierz zaślubił w Przemyślu 1782 r. Teklę z Tarczyńskich, z której Franciszek Wincenty, ur. 1783 r. tamże

Jan Nepomucen Stanisław Karol, ur. 1775 r., a Stanisław Marcin Ignacy, ur. 1776 r., synowie Ignacego i Róży z Arłamowskich (metr. w Dobromilu).

Podług Paprockiego i Grabowscy z Grabowej, w powiecie wiślickim, do tego herbu należą. Włościbor, dziedzic Grabowej, części Łubnicy i Wiśniowej w latach 1385—1405. Syn jego Pełka 1400 r. na uniwersytecie krakowskim.

Herb Kemlada

GRABOWSCY h. WŁASNEGO KEMLADA. W początkach XVIII-go wieku spotykamy dwóch braci: Macieja i Jakóba, których siostra Zuzanna, wdowa po Tomaszu Świeżawskim, wprowadzoną została 1750 roku do dóbr Trzebień (Perp. Czers. 29 f. 259 i 265).

Maciej, metrykant skarbu koronnego 1710 r. (Akta VII), podczaszy kijowski i dworzanin królewski 1716 r. (DW. 62 f. 854), cześnik warszawski 1720 r., lecz nominacja ta nie przysłała do skutku, chorąży michałowski 1726 r., chorąży warszawski 1734 r., instygator koronny 1735 r., podskarbi nadworny koronny 1739 r., administrator skarbu koronnego 1742 r., w końcu podskarbi wielki koronny 1744 r., z którego to urzędu rezygnował 1745 r. Lengnich pisze, że Maciej odstąpiwszy podskarbiostwa Sedlnickiemu, otrzymał za nie referendarstwo. Być może, że miał je otrzymać i nawet raz, w akcie wprowadzającym go do Wólki Krupińskiej, dany mu był tytuł referendarza wielkiego koronnego, ale w rzeczywistości urzędu tego nie piastował (Perp. Czers. 23 B f. 436). Maciej nabył Wyczołki od Kłopotkich 1716 r., Jemielino od Suchodolskiego 1723 r., Ustanów i Krępców od Raciborskich 1726 r., dom przy ulicy Długiej w Warszawie od Boskiego 1731 r. i Jemielinek od Wyżyckiego 1732 r. (DW. 62 f. 998; 65 f. 117; 66 f. 459; 68 f. 240 i 380). Żonaty z Anną z Matthejów, wspólnie z którą wprowadzony został do Czarnolasu 1721 r. i nabył dom w Kałużynie pod Warszawą 1717 roku (DW. 62 f. 1396 i Perp. Czers. 19 f. 78), umarł 1750 r., nie pozostawivszy z niej potomstwa. Znaczny majątek, który pozostawił, wzięli po nim bratanek jego Wojciech i syn po siostrze Świeżawski (Perp. Czers. 29 f. 265).

Jakób, brat Macieja, żonaty z Zofią ze Ślewickich v. Śliwickich, miał z niej syna Wojciecha, podczaszego rzeczywistego 1741 r.

Wojciech otrzymał od stryja swego Macieja Wyczołki, Jemielin i Jemielinek 1741 r., Krempe sprzedał bratu swemu ciotecznemu Janowi Świeżawskiemu 1745 r., z którym po śmierci podskarbiego zawarł umowę 1750 r., dotyczącą podziału pozostałego po nim majątku. Na mocy tej umowy sprzedał mu część swoją na Czarnolasie, Duczołach i Wólce Krupińskiej. W 1757 r. był właścicielem Wiksitki-szlacheckiej. W 1777 r. zeznał testament (DW. 70 f. 228 i 525; 71 f. 262; 73 f. 435; 80 f. 226 i 93 f. 117; Perp. Czers. 29 f. 265). Żonaty 1-o v. z Józefą Mokronowską, córką Konstantego, chorążego warszawskiego i Ewy z Bromirskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1742 r., 2-o v. z Elżbietą z Gomolińskich (DW. 70 f. 525 i 111 f. 1035), miał z drugiej żony synów: Gabryela, Franciszka, Andrzeja i Gaudentego, oraz córki: Justynę, za Ignacym Sokołowskim, podczaszym kujawskim i Eufemię, żonę Antoniego Grothuza, b. pisarza księstwa żmudzkiego. Justyna zawarła układ z braćmi 1784 r., a Eufemia zeznała zapis dożywocia z mężem 1796 r. (DW. 100 f. 420 i 111 f. 1018 i 1035).

W 1787 r. Franciszek, syn Wojciecha, sprzedał Wyczołki i Jemielin Sokołowskiemu, z którym on i bracia jego: Andrzej, Gabryel i Gaudenty, zawarli 1796 r. pewną umowę, a kwitowali go z odbioru różnych sum 1789 r. (DW. 102 f. 1137; 103 f. 1304; 105 f. 628 i 111 f. 1349).

Stanisław, syn Franciszka i Bronisław, syn Edwarda, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Józefa z Mianowskich Grabowska, zmarła 1874 r. w Poznaniu.

GRABOWSCY h. LUBICZ z Grabowa, w ziemi łomżyńskiej. W 1472 r. książęta Bolesław i Janusz mazowieccy, ustanowili zakład pomiędzy Mikołajem, Maciejem i Janem Grabowskimi h. Lubicz.

Jan i Grzegorz, synowie Jarosława z Grabowa, mają sprawę 1503 roku w Łomży, z Adamem, synem Michała. Sasin i Albert, synowie Mikołaja z Grabowa, 1506 roku. Jan, Wojciech i Mikołaj, synowie Michała z Grabowa, 1510 r. Stanisław, syn Wojny z Grabowa, 1512 r. Aleksy i Stanisław, synowie Wojciecha z Grabowa, 1516 r. Mikołaj i Maciej, synowie Piotra, Michał, Bernard i Tomasz, synowie Sasina, Andrzej i Maciej, synowie Stanisława, Paweł i Andrzej, synowie Macieja, Trojan, Maciej i Hieronim, synowie Jana, Stanisław, syn Wojciecha, Paweł i Maciej, synowie Jana, Maciej, syn Aleksego, z Grabowa Grabowscy, posiadacze pięciu łąnów w Grabowie, po nad nadane im pierwotnie sześćdziesiąt łąnów, nabyli takowe od komisji królewskiej 1535 roku w Łomży, za 60 kóp groszy.

Herb Lubicz.

Józef, syn Wojciecha ze Starego Grabowa, zabezpieczył 1752 r. w Tykocinie posag żonie swej, Zofii z Makowskich, córce Jana i Teresy z Milewskich.

Anastazyja, córka Jerzego i Teofli z Kruszewskich, żona Kazimierza Kapicy, zrzekła się majątku rodzicielskiego 1762 r. na rzecz braci swoich: Wawrzyńca, Marcina i Łukasza, dziedziców na Grabowie-Stara Wieś (Mil.).

GRABOWSCY h. OGOŃCZYK z Grabowa, w powiecie łęczyckim. Trojan z Grabowa, podczaszy łęczycki w latach 1396 — 1402, stolnik łęczycki w latach 1412 — 1424 i Mikołaj, skarbnik łęczycki 1415 r., z rodu Ogonów, świadczą kilkakrotnie przy wywodach szlachectwa w Sieradzu i Łęczycy (Pis. Dz. Pols. IX; Łąg.).

Herb Ogończyk.

Byli oni prawdopodobnie wnukami Pawła Ogona, wojewody łęczyckiego, dziedzica Spicymierza, którego synowie: Mikołaj, podkoniuszy łęczycki i Trojan, w imieniu całego rodu, zawarli 1348 r. układ z arcybiskupem gnieźnieńskim o nadany mu przez króla, a im bezprawnie zabrany Spicymierz (KWP.).

Trojan w latach 1388 — 1391 procesuje się z rodziną i dziedzicami Górki, o Moskole; wymienione w sprawie siostry jego: Smichna i chorążyna Sławcowa (Łęcz. I).

Dadźbóg z Grabowa ręczył 1429 r. arcybiskupowi za Jackowskiego (Kor.).

Długosz zalicza do tego rodu Pawła, biskupa chełmskiego 1464 r., że jednak był on dziedzicem Goczkowic, więc należał do Zbiświczów.

GRABOWSCY h. OKSZA i h. TOPÓR z Grabówki, w powiecie sieradzkim. Pisali się z Konopnicy, skąd wyszli, a właściwym ich herbem jest Oksza, który jednakże już za czasów Niesieckiego mieszał z Toporem i dotąd niektóre gałęzie tego domu stale Toporu używają.

Elżbieta z Grabówki, żona Mikołaja Hanczel z Mokrska, żręka się 1508 r. majątku rodzicielskiego w Grabówce, w ziemi sieradzkiej, na rzecz brata swęgo, Macieja Grabowskiego, a mąż jej otrzymawszy za nią 40 grzywien posagu od Jakóba Grabowskiego, zabezpiecza jej to na Mokrsku 1509 r. Zapis ten w jej imieniu przyjmuje jej brat stryjeczny, Mikołaj Konopnicki (Zs. Wieluńś. z 1508 r. i Gr. Wieluńś. z 1509 r.). Wojciech 1609 r. wierzyciel Niechmierowa (Gr. Sieradz.). Andrzej kwitował 1622 r. Zaleskiego (Ibid.).

Herb Oksza.

Jakób i żona jego, Anna ze Strzemboszków, otrzymali 1627 r. konsens królewski, na wykupienie Rudnik, w województwie sieradzkim (M. 173 f. 464). Franciszek, Jakób, Maryan i Wojciech, pisali się z województwem sieradzkim, na elekcję Augusta II-go.

Zygmunt, z Barbary Gaszyńskiej, 1-o v. Janowej Abramowiczowej, której siostra była za Włyńskim, pozostawił syna Tomasza i córki: Maryannę za Tomaszem Wolińskim i Annę, za Michałem Łopateckim. Michał i Wojciech, synowie Tomasza i Petronelli Sieroszewskiej, biorą 1772 r. spadek po Włyńskich.

Jan, gorliwy kalwin, przeniósł się na Litwę, gdzie pozostawił kilku synów, z których Krystyan, horodniczy brzeski litewski, z województwem brzesko - litewskim, a Marcin, stolnik witebski, z powiatem kowieńskim, podpisali elekcję Jana III-go. Bratem ich był Stefan Antoni, cześnik brzeski 1696 roku.

Herb Topór.

Krystyan, zwący się później Krzysztofem, horodniczy brzeski i strukczaszy królewski 1670 r. (Akta IV), następnie sędzia ziemski brzeski 1693 r., umarł w 1711 r. Córka jego Wiktorya, za Faustynem Benedyktem Kościuszką Siechnowickim, podstolim brzeskim 1746 r. (Woł. XIII A f. 22), synowie jego: Józef, 1709 r. horodniczy brzeski i Wojciech, 1733 r. sędzia ziemski brzeski (Akta IV i VI). Józefa synów dwóch: Franciszek Aleksander i Krzysztof (Akta IV).

Franciszek Aleksander, oboźny brzeski 1749 r., sędzia grodzki starodubowski 1762 r., sędzia grodzki brzeski 1765 r., a ziemski 1773 r., pozostawił syna Felicjana (Akta II), marszałka prużańskiego 1797 r. (Akta VIII). Tęgo syn Karol Rafał, sędzia apelacyjny prużański 1826 r., a lidzki 1837 r., właściciel Planty i Możejkowa, zmarły 1857 r., z Kasyldy Telszewskiej, miał syna Stanisława, właściciela Możejkowa i córki: Teodozyę, za Aleksandrem Oskierką; Kasyldę, za Szymonem Skirmuntem; Franciszkę, za Stefanem Wereszczaką i Maryę, za Bolesławem Skarbkiem Ważyńskim (Kos. V).

Marcin, brat Krzysztofa, stolnik witebski 1674 r., żonaty z Katarzyną Oborską, która zeznała 1727 r. zapis na zbór ewangelicki w Słucku (Akta XII), miał mieć syna Stefana, starostę wisztynieckiego 1714 r., żonatego z Teodorą Stryjeń-

ską (Sap. III), z której synowie: Jan Jerzy, Tomasz, Paweł i Michał Grzegorz. Z nich:

Paweł, starosta czchowski 1748 r., z mocy konsensu królewskiego, wydanego w tymże roku, na wykupienie tego starostwa z rąk Piegłowskich, żonaty z Zofią z Chrzastowskich, 1-o v. Zielińską, dla której wyjednał 1750 r. dożywocie na powyższem starostwie, umarł bezpotomnie 1780 r., w którym pozostała po nim wdowa kwitowała jego braci (Sig. 28 i DW. 96 f. 1015).

Jan Jerzy, generał-lejtenant wojsk litewskich i starosta dembski, kawaler orderu Św. Stanisława 1779 r., a Orła Białego 1780 r., został generałem inspektorem wojsk litewskich 1776 r. (Kat. Wolf.). Żył jeszcze w 1787 r., ale już od 1785 roku przestał być generałem inspektorem, którym został syn jego Jerzy, a tytułował się tylko generałem lejtenantem i starostą dembskim (DW. 103 f. 78 i 232). Żonaty 1-o v. z Anną Gruszczyńską, 2-o v. z Elżbietą Szydłowską. Drugą żonę, podówczas kasztelanekę mazowiecką, zaślubił 1769 r., w którym zeznał z nią zapis dożywocia (DW. 105 f. 351; 110 f. 1426; 113 f. 631 i 88 f. 24). Dzierżawę dębską, w ziemi czerskiej, nabył 1784 r. wespół z drugą swoją żoną, od Tyszkiewiczów (M. 298 f. 205 i Kancl. 77 II f. 11). W 1778 roku zabezpieczył żonie swej z Szydłowskich 50,000 fl. (M. 278 f. 73 i 286 f. 24). Synowie jego z pierwszej żony: Jerzy, Stefan, Paweł i Teodor, sprawowali 1789 r. opiekę nad nieletnimi synami, urodzonymi z drugiej żony, — Michałem, Kazimierzem i Stanisławem. Ten ostatni, syn Stanisława Augusta, który po śmierci Jana Jerzego Grabowskiego, zaślubił związkciem morganatycznym pozostałą po nim wdowę, uważany był jednak za syna Jana Jerzego, jak o tem intromisya jego do dóbr Krupki, Małków, Łęka i Pustelnik z 1789 r. przekonywa (DW. 105 f. 259 i 1406).

Wszyscy synowie dopełnili działu dóbr 1789 r. Jerzy wziął dobra Izabelin, Żarnówkę, Drocizany, Romanówkę, Kobylaki, Chorużanie i Ropejki; Stefan, sumy należne od Michała szambelana i Zygmunta, krajczego litewskiego, Grabowskich; Paweł, dobra Pieniuchy, Ziemkowce, Zaprudziec, Pawłowice, Nowosady, Pietrewicze i Sienieck; Teodor, Zieleniewicze, Zienowicze, Jaroszewicze i Mozole; Michał i Kazimierz, różne sumy, a Stanisław—Krupki Małkowe i Łękę (Akta legitym. pogalicyjskie z 1804 r.; Quater. VI f. 220).

Z córek Jana Jerzego z Elżbiety z Szydłowskich: Aleksandra wyszła 1787 roku za hr. Franciszka Krasickiego, z którym w tymże roku zeznała zapis dożywocia, a Izabella (córka Stanisława Augusta), 1795 r. za Walentego z Piętek Sobolewskiego, starostę warszawskiego, z którym zeznała w tymże roku takż zapis (DW. 103 f. 78 i 232; 110 f. 1426 i 1441).

Z synów Jana Jerzego, generał-inspektora:

Jerzy, najstarszy, 1783 r. szef w wojsku litewkiem (MP.), 1785 r. generał inspektor wojsk litewskich, którym był jeszcze 1789 r. (M. 299 f. 214 i DW. 105 f. 259), następnie tylko generał-lejtenant wojsk litewskich (DW. 108 f. 265 i 111 f. 153)., umarł bezżenny.

Stefan, sekretarz królewski w latach 1789 — 1790 (DW. 105 f. 259; 106 f. 38), zginął na Pradze 1794 r.

Paweł, generał-komendant wojsk litewskich, kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r. (DW. 105 f. 259 i 1406), żonaty z Ludwiką z Tyzenhauzenów, 1-o v.

Pacową (Pac.), zginął 1794 r. w czasie szturmie Pragi, nie pozostawiwszy potomstwa.

Teodor, chorąży gwardyi litewskiej 1783 r. (MP.).

Michał, właściciel Krupek, Łęki, Małkowa i Pustelnika 1801 r., w 1789 r. był porucznikiem wojsk litewskich, 1794 r. generałem adjutantem królewskim, a 1808 r. generałem brygady b. wojsk polskich (DW. 113 f. 61 i 117; 105 f. 259; 110 f. 215). Zginął 1812 r., przy zdobyciu twierdzy smoleńskiej.

Kazimierz, marszałek wołkowyski 1802 r., zaślubił 1797 r. Monikę Sobolewską, córkę Macieja, kasztelana warszawskiego, z którą w tymże roku zeznał zapis dożywocia i kwitował z odbioru posagu (Dw. 113 f. 359 i 708; 112 f. 4, 17 i 21). Synowie jego:

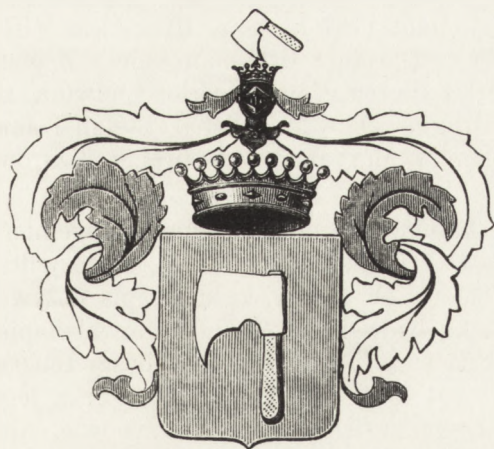
1) Maksymilian, zmarły 1868 r., żonaty 1-o v. z Emilią Grabowską, córką Michała, 2-o v. z bar. Maryą Rozenówną, zmarłą 1868 r., z drugiej żony miał córkę Emilię, zaślubioną 1865 r. hr. Aleksandrowi Potworowskiemu z poznańskiego i dwóch synów, zmarłych bezpotomnie, Stefana, ur. 1842 r., zmarłego 1875 r., i Aleksandra, ur. 1847, zmarłego 1868 r.

2) Maurycy, po upadku powstania polskiego z 1831 r., służył w wojsku belgijskiem i umarł bezpotomny.

3) Gustaw poległ w bitwie pod Ostrołęką 1831 r. (Kos. V).

Stanisław Grabowski, przyjęty przez rodzinę za syna Jana Jerzego, generał-inspektora wojsk litewskich, wśród kalwińskiej rodziny gorliwy katolik, kawaler 1800 r., a komandor maltański 1803 r., sekretarz Rady Stanu i Rady Ministrów za Księstwa Warszawskiego, poseł na sejm 1817 r., kasztelan królestwa 1819 r.,

minister wyznań religijnych i oświecenia publicznego 1820 r., senator wojewoda 1825 r. Członek Rady Stanu Królestwa 1833 r., kontroler generalny Królestwa 1836 r., w którym to roku otrzymał przyznanie tytułu hrabiowskiego. Za herb w miejsce Okszy, przybrał Topór. Umarł 1845 r. W 1800 r. sprzedał bratu swemu Michałowi, Krupki, Łąkę, Małków i Pustelnik (DW. 112 f. 1756 i 113 f. 916). Żonaty 1-o v. z Cecylią Dembowską, córką Józefa, 2-o v. z hr. Julią Zabiełówną, córką Ignacego, kasztelana kowieńskiego, z pierwszej żony pozostawił synów: Leona i Ludwika, oraz córkę Melanię, żonę 1-o v. hr. Franciszka Ożarowskiego, 2-o v. Włodzimierza Kretkowskiego, prezesa Dyrekcji Głów-

Herb Topór hr. Grabowskich.

nej Towarz. Kredyt. Ziems.; z drugiej żony córki: Marya, za Edwardem Prozorem, zmarła 1892 r. w Warszawie; Michalina, za Gabryełem Chrapowickim, szambelanem dworu rosyjskiego; Antonina i Felicja, zmarły pannami.

Hr. Leon, zmarły 1865 r., żonaty 1-o v. z Emilią ze Skarbków, córką Karola, 2-o v. z Józefiną Dłuską, córką Tomasza. Z pierwszej żony syn hr. Antoni,

właściciel Mrogi i Bielaw, w powiecie łowickim, ożeniony 1854 r. z Zofią Lubowidzką, córką Józefa, prezesa banku polskiego, z której ma synów: hr. Feliksa, ur. 1856 r. i hr. Józefa, ur. 1868 r., oraz córki: hr. Teklę, zaślubioną 1879 r. ordynatowi na Willimowie bar. Czesławowi de Dubenitz Reiskiemu i Maryę. Z drugiej żony córka Jadwiga, za Wojciechem Pieniążkiem i synowie: hr. Stanisław, hr. Tomasz, właściciel Gutanowa, żonaty z Maryą Zagórską, z której syn August.

Hr. Ludwik, brat Leona, zmarły 1881 r., żonaty 1-o v. z Laurą Byszewską, córką Jakóba, 2-o v. z hr. Kamiłą z Ostrorogów, córką Henryka, z pierwszej żony miał synów: Gustawa, Władysława, Adama i Pawła, oraz córkę Jadwigę; z drugiej żony, syn Włodzimierz i córka Marya, zaślubiona Józefowi Nakwaskiemu. Z nich:

1) Hr. Gustaw, umarł 1864 r. bezdzietnie.

2) Hr. Władysław, z Maryi z Miłaczewskich, ma córki: Julię, żonę Michała Okuski; Maryę; Jadwigę, żonę Edwarda Maćkiewicza 1898 r. i Janinę; oraz syna Ludwika, ożenionego z Maryą ze Świątorzeckich, z której syn Władysław, ur. 1890 r. i córka Zofia.

3) Hr. Adam, ur. 1846 r., żonaty 1-o v. z Eufemią z Frankowskich, córką Juliusza, 2-o v. z Franciszką Popławską, ma z pierwszej żony syna Gustawa, ur. 1872 r. i córkę Izabellę, z drugiej zaś żony, synów: Witolda, Ludwika i Stanisława, oraz córki: Janinę i Maryę.

4) Hr. Paweł, ur. 1847 r., zaślubił 1867 r. Małgorzatę z Stormout-Darling-Willoughby, z której córka Cecylia, wyszła 1900 r. w Orszymowie za głośnego pisarza Teodora Jeske Choińskiego, i synowie: Leon i Edward (Bork.).

Tomasz, drugi z kolei syn Stefana, starosty wisztynieckiego, generał major wojsk litewskich 1765 r., a generał-lejtenant 1767 r. (Sap. III i Akta VIII), żonaty był 1-o v. z Anną z Różyckich, 2-o v. z Dorotą z Ottenhauzenów. Z pierwszej żony synowie: Zygmunt, Paweł, Albert i Hieronim, oraz córka Ludwika, za hr. Mellin, generałem wojsk rosyjskich, z drugiej synowie: Michał, Stefan i Jan, oraz córki: Joanna, za Ignacym Siehieniem i Maryanna, za hrabią Ożarowskim. Z nich:

1) Zygmunt, szambelan Stanisława Augusta i starosta tytularny krzemieńczucki 1780 r., kawaler orderu Św. Stanisława i Orła Białego 1792 r., krajczy litewski 1784 r., rezygnował z tego urzędu 1793 r. W 1780 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Potockich, kasztelanką lwowską, 1788 r. kwitował Sapiehów, a 1793 r. Prota Potockiego, z odbioru za swą żoną posagu, w ilości 150,000 florenów (Perp. Czers. 36 f. 239 i 240; DW. 104 f. 916; M. 290 f. 159). Córka jego Pelagia wyszła za stryja swego, Michała Grzegorza Grabowskiego, a synowie: Aleksander, generał wojsk rosyjskich, poległ w bitwie pod Krasnem 1812 r.; Ksawery, szambelan dworu cesarsko-rosyjskiego i marszałek wołkowyski, żonaty z hr. Katarzyną Mellin, miał z niej córkę Ewelinę, żonę stryjecznego swego brata, Stefana Grabowskiego.

2) Paweł, pułkownik wojsk litewskich, zginął w Ameryce, w czasie walki o niepodległość Stanów Zjednoczonych.

3) Albert, hrabia pruski 1816 r., major wojsk pruskich, zmarły 1819 r., z Wilhelminy von Winterfeld, miał syna Wilhelma i córkę Albertynę, zaślubioną

bar. Rosenowi, a z drugiej żony, Hildebrandówny, synów: Karola i Alberta, oraz córki: Anielę, żonę 1-o v. von Borcka, 2-o v. Natkiewicza i Idalię, żonę Nowińskiego.

Hr. Wilhelm, syn Alberta, zmarły 1851 r., żonaty z Zofią z Zawiszów, otrzymał potwierdzenie tytułu hrabiowskiego w Rosyi 1840 r. Z synów jego ośmiu, sześciu zmarło bezpotomnie, hr. Stefan Jerzy, ożeniony z siostrą swoją stryjeczną Ewelina, pozostawił córkę Ludwikę, zmarłą 1865 r., a hr. Karol Oktawian, zmarły 1893 r., właściciel dóbr Raśnie, Szymonowicze i Eustaszyn, ożeniony z Zofią Horwatówną, pozostawił córkę Zofię, za hr. Konstantym Broel-Platerem i syna Aleksandra, ur. 1852 r., właściciela Tołkaczewicz, w gubernii mińskiej, żonatego z Maryą z Reytanów, z której córka Magdalena wyszła za Antoniego Kieniewicza.

Hr. Karol, syn Alberta, zmarły 1840 r., z hr. Maryi Platerówny nie pozostawił potomstwa.

Hr. Albert, syn Alberta, z Vossówny miał syna Stanisława i córkę Dorotę.

4) Hieronim, szambelan Stanisława Augusta 1783 r., zeznał 1786 r. zapis dożywocia z żoną, bar. Teresą von Poellnitz, córką Chrystyana Wilhelma, pułkownika kawalerji saskiej (DW. 102 f. 62).

5) Michał, z szambelana Stanisława Augusta, koniuszy litewski 1791 r., kawaler orderów: Św. Stanisława 1790 r., a Orła Białego 1792 r., członek Najwyższej Rady Narodowej w Wilnie 1794 r., umarł 1821 r. Z ks. Józefiną z Radziwiłłów bezpotomny, a z drugiej żony, Pelagii Grabowskiej, swej siostrzenicy, miał synów: Seweryna i Konstantego, kamerjunkra dworu cesarsko-rosyjskiego, nieżonatego, zmarłego 1875 r., oraz córki: Maryę, za ks. Konstantym Radziwiłłem i Emilię, za Maksymilianem Grabowskim. Seweryn, kamerjunker dworu cesarsko-rosyjskiego, miał sobie przyznany tytuł hrabiowski w Rosyi w latach 1840 — 1846. Z hr. Zofii Bnińskiej, córka jego Marta, zakonnica, zmarła w Gorycyi 1903 roku, i syn hr. Michał, ur. 1845 r., zaślubił 1873 r. Maryę Światopełk-Zawadzka i z niej ma synów: Seweryna, Stefana i Zygmunta.

6) Stefan, wzięty do niewoli 1796 r., uwolniony przez cesarza Pawła, dyrektor w ministeryum wojny 1815 r., rzeczywisty tajny radca i minister sekretarz stanu, dla spraw Królestwa Polskiego, 1825 roku, ożeniony z Gładkowską, zmarł 1847 r.

7) Jan, poseł wołkowyski 1784 r., generał-major wojsk litewskich 1789 r. (DW. 105 f. 179).

Michał Grzegorz v. Michał, syn Stefana, generał-major regimentu gwardji konnej w. ks. Litewskiego 1777 r., a generał-lejtenant 1783 r. (MP.), kawaler orderu Św. Stanisława 1787 r., pokwitowany został 1780 r. przez swoją bratową, Pawłową Grabowską, ze sporządzonego inwentarza pozostałości po jej mężu (DW. 96 f. 1015).

Tenże Michał Grzegorz na podstawie świadectwa wydanego mu przez obywateli, że jest bratem nieżyjącego Pawła, starosty czchowskiego i Jana (Jerzego) inspektora wojsk litewskich, legitymował się ze szlachectwa z h. Oksza 1783 r., w sądzie ziemskim czchowskim. W 1792 r. zapisał na Opatkowicach dożywocie żonie, a same dobra wnukom swoim: Józefowi i Karolinie (Obl. Krak. 223 f. 28 i 137). Z Ewy Karoliny z Żeleńskich, pozostawił córkę Izabellę, za generałem

Rajskim i syna Pawła, starostę wołkowyskiego 1783 r., posła na sejm czteroletni (Zs. Krak. z 1797 r.). Pawła, z Weroniki Scipio del Campo dzieci: syn Józef, córki: Karolina, 1-o v. za hr. Andrzejem Wielopolskim, 2-o v. za bar. Larischem i Ludwika, za hr. Adamem Broel-Platerem (Bor. i Kos. V).

Z tychże Grabowskich na Litwie: Franciszek, oboźny brasławski 1737 r. Być może, że to Franciszek Aleksander, późniejszy horodniczy brzeski. Floryan, brat stryjeczny powyższego Franciszka Aleksandra (Matusz), horodniczy brzeski, nabył 1729 r. Motykały, w brzeskiem, od Lipnickich, następnie sędzia grodzki brzeski 1740 r. Jan, sędzia ziemski brzeski, czy nie syn Wojciecha. Stefan, stolnik wołkowyski 1756 r., żonaty z Zofią Szretterówną, kasztelaną inflancką, żyje 1766 roku. Tomasz, aktor generalny i kurator spraw ewangelickich, kwitował imieniem zboru wileńskiego Szrettera 1752 r. Zygmunt, pułkownik wojsk litewskich, asesor do spraw dyssydenckich w asesoryi litewskiej 1777 r.

Józef podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Ignacy, łowczy brzeski, potwierdził 1788 r. zawartą umowę z Piaskowskim, dotyczącą sprzedaży Nieświczka, Połonnego i Horodyszczka, w powiecie łuckim (M. 289 f. 112).

Grabowscy h. *Oksza*, Leopold i Hipolit, synowie Józefa, Stanisław, syn Szymona i Augustyn, syn Macieja, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Antoni i Tadeusz Oksza Grabowscy, synowie Karola, wnukowie Franciszka, prawnukowie Hieronima, praprawnukowie Antoniego, syna Jakóba, dziedzica 1700 r. dóbr Hrebowskie czyli Leśnie, w powiecie wołkowyskim, wywiedli się ze szlachectwa 1804 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

Z h. *Oksza* legitymował się w Galicyi 1899 r. Jan Karol, ur. 1824 r. (metr. w Kulikowie), żonaty z Karoliną Kisielewską, z synem Zygmuntem Norbertem, doktorem praw, ur. 1865 r. (metr. w Wiedniu). Jan Karol był synem Jana, ur. 1797 r. (metr. w Kulikowie) i Maryanny z Machowieckich, wnukiem Pawła, ur. 1762 r. (metr. tamże) i zaślubionej 1789 r. Maryanny Szczawińskiej, prawnukiem Sebastjana. Sebastjan zaś legitymował się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim, bez wskazania herbu, jako syn Andrzeja i Heleny Terleckiej, wnuk Pawła i Maryanny z Rytarowskich, prawnuk Hrehorego i Heleny z Turzego. Andrzej, syn wymienionego Pawła, legitymował się również 1782 r., bez wskazania herbu.

Janina, córka niegdy Józefa, dziedzica Ogorzelic, w płockiem, zaślubiła 1901 r. Floryana Gorczyńskiego z Sawy pod Wieliczką.

Herb Orła.

GRABOWSCY h. ORLA v. SZASZOR z Grabowej, w powiecie wieluńskim, której dziedzicami 1552 r. byli: Jakób i Piotr Grabowscy. Jakób przyłożył 1618 r. do aktu komisji królewskiej w Dworzyszowicach, w starostwie brzeźnickiem, pieczęć z tym herbem.

Jakób, syn Piotra, wnuk Jakóba, dziedzic Dworzyszowic-Pakoszowych, zmarł bezdzietnie, a spadek po nim brały dzieci jego rodzonych ciotek: Maryny Piotrowej Morsztynowej

i Agnieszki Stanisławowej z Bnina Moszyńskiej 1676 roku (A. Krak.) i 1696 r. (Gr. Sieradz. 192 f. 7).

GRABOWSCY h. POBÓG z Grabowa, w ziemi ciechanowskiej. Dziedziczyli i na Ławach pod Ostrołęką, skąd wyszli Ławscy tegoż herbu. Jan z Grabowa, dziedzic na Grabowie i Strzegocinie, stąd i ze Strzegocina piszący się, podkomorzy wyszogrodzki 1431 r. (Mil.). Jan ze Strzegocina v. Grabowa, miał dwóch synów: Pawła i Mikołaja (M. 6 f. 57 i 101).

Paweł, starosta łomżyński 1465 r., chorąży łomżyński 1469 r., chorąży ciechanowski 1471 r. i starosta wiski 1475 r., w końcu kasztelan zakroczymski 1486 roku. Zdaje się, że to on nabył Ławy, z których się często pisał (M. 6 f. 117). Tenże Paweł otrzymał 1472 r. pozwolenie, na wystawienie młyna w powiecie pińskim, w Prusach (Kętrz.). W 1475 r. otrzymał od ks. Bolesława Mazowieckiego różne przywileje dla Strzegocina (M. 9 f. 68). Żona jego, Elżbieta Dzierzgowska (M. 6 f. 56). Synem jego mógł być Rafał z Ław, chorąży ciechanowski 1500 r. Paweł otrzymał od zakonu 1497 r. Bajtkowo, w powiecie łeckim w Prusach, które 1528 r. posiadał Stanisław Ławski, późniejszy wojewoda mazowiecki (Kętrz.), syn Rafała, o którym wyżej.

Herb Pobóg.

Jeden z nich, dziedziczący na Grabowie - Trojanach, a stąd i Trojeckim nazywający się, przeniósł się w początkach XVI-go wieku do ziemi dobrzyńskiej, którego prawnikom: Tomaszowi, Walentemu, Pawłowi, Wojciechowi i Maciejowi, zarzucono nieszlachectwo i ciż udowodnili takowe w Warszawie 1620 r. Świadkowie ich: Floryan i Piotr Grabowscy, synowie Stanisława, wnukowie Mikołaja z Wielkiego Grabowa, Adam, syn Jana, także z Wielkiego Grabowa i Wojciech, syn Wawrzyńca, zeznali, że wywodzący się są synami Krzysztofa Grabowskiego, seu Trojewskiego, wnukami Jakóba z Grabowa-Trojany, a prawnukami owego Grabowskiego, co się przeniósł do ziemi dobrzyńskiej, że są ich krewnymi od stryjecznych, herbu Pobóg (DW. 46 f. 1048). Kazimierz, syn wzmiankowanego Adama, urodzony z Zofii Rogalskiej,

świadczył znów 1679 roku, przy wywodzie szlachectwa Stanisława Rogalskiego (DW. 55 f. 1038).

Mikołaj, burgrabia ciechanowski 1612 r. Syn jego Jan, 1621 r. burgrabia, a 1641 r. komornik graniczny ciechanowski, żonaty z Dorotą Pielaszkowską, nabył 1650 r. Wierzbiany, w ziemi lwowskiej (DW. 40 f. 1102; 45 f. 1682; 46 f. 1428; 49 f. 1707 i 51 f. 988).

Stanisław, Paweł i Andrzej, podpisali z ziemią ciechanowską, elekcyę Władysława IV-go, a wzmiankowany wyżej Jan, obiór Jana Kazimierza. W liczbie zaś elektorów Augusta II-go z ziemi ciechanowskiej, znajdujemy aż pięciu Pawłów Grabowskich, czterech Janów, dwóch Floryanów, Jakóba, Krzysztofa, Michała, Piotra i Wojciecha. Stanisław, elektor Stanisława Augusta. Błażej, komornik ziemski ciechanowski 1779 r.

Zygmunt, syn Teodora, podsędek ciechanowski 1754 r., komisarz wyznaczony z sejmu 1768 r. do odgraniczenia dóbr Chrzesne od Sulejowa, w ziemi nurskiej, zmarły 1779 r., skupił 1767 i 1771 r. dobra Golany, w przasnyskiem, od Skierkowskich (Zs. Ciechan. 140 f. 119 i Gr. Ciech. Wiecz. 34 f. 278—9). Z Barbary Młodzianowskiej, miał dwóch synów: Jana i Franciszka, którzy dopełnili 1786 roku działu dóbr ojczystych Golany i części Grudowska, Żarnowa i Grabowa, w przasnyskiem (A. Tryb. Lub. z 1788 r.).

Jan, wojski ciechanowski 1785 r., sprzedał 1792 r. część swoją na Grudowsku, Żarnowie, Grabowie i Purzycach, Szymonowi Grabowskiemu, synowi Pawła i Anny z Ojrzyńskich (DW. 108 f. 651). Córka jego Julia, urodzona z Antoniny z Godlewskich, wyszła za Seweryna Mańkowskiego, prezesa sądów głównych gubernii podolskiej.

Franciszek, jeden z najznakomitszych prawników swojego czasu, regent grodzki krasnostawski 1779 r., miecznik przasnyski 1784 r. i podstarości krasnostawski 1789 r., w końcu podkomorzy krasnostawski 1794 r. Po upadku Rzeczypospolitej członek rządu tymczasowego w Lublinie 1809 r., członek rady stanu Księstwa 1810 r. Następnie mianowany przez Cesarza Aleksandra I-go członkiem komisji, do ułożenia konstytucji dla Królestwa Polskiego, został 1815 r. kasztelanem i sędzią najwyższej instancji, a 1825 r. wojewodą. Właściciel Abramowic i Osmolic pod Lublinem, umarł w Osmolicach 10-go Marca 1836 r. Żonaty z Teklą ze Stamirowskich, córką Tomasza, starosty krasnostawskiego i Franciszki z Ostrowskich, miał z niej córki: Karolinę, 1-o v. Butlerową, 2-o v. Szuwalską i Matyldę Mieszkowską, oraz synów: Tomasza i Kazimierza.

Tomasz, ur. 1787 r. (metr. w Żółkiewce), właściciel Osmolic, referendarz stanu 1817 r., następnie członek rady stanu i dyrektor generalny komisji rządowej wyznań religijnych i oświecenia publicznego, w końcu kasztelan Królestwa 1829 r., zmarły w Dreźnie 28-go Października 1840 r., zaślubił hr. Olimpię Tarnowską, córkę Rafała i Urszuli z Ustrzyckich, zmarłą we Lwowie 1874 r. Z niej córki: Urszula, zakonnica Ligurianka i Marya, zaślubiona we Lwowie 1836 r. hr. Juliuszowi Stadnickiemu, kamerjunktrowi dworu polskiego 1829 roku, właścicielowi Brudnowa i Woli Brudnowskiej.

Kazimierz, brat Tomasza, ur. 1789 r. (metr. w Krężnicy), właściciel Abramowic, zmarły 1838 r., zaślubił 1818 r. w Petersburgu Waleryę ze Strojnowskich, córkę Józefa i Wiktorii z Bukowskich, bratanek senatora Waleryana Strojnowskiego i miał z niej syna Waleryana i córkę Maryę, właścicielkę Abramowic, żonę Feliksa Strojnowskiego.

Waleryan, 11-tu imion, ur. 1820 r. (metr. w Zemborzycach), ożeniony z Celiną ze Skoniecznych, pozostawił syna Wacława i córki: Waleryę Tadeuszową Rozborską; Maryę Świerczyńską, zmarłą, i Janinę (Ks. Hipot. dóbr Osmolic i Abramowic).

Szymon, z Gertrudy Morawskiej, miał synów czterech: Feliksa, Antoniego, Jana i Franciszka, którzy legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Z nich:

Feliks, właściciel Rostkowa, z żony, Ludwiki z Lalewiczów, pozostawił synów: Włodzimierza, właściciela Rostkowa i Ludwika, właściciela Puchaczowa

i Sernik, żonatego z Zofią Popławską, z której syn Stanisław i córki: Marya i Karolina.

Po Janie, właścicielu Strzałkowa, pozostali synowie: Józef i Bronisław, a po Franciszku synowie: Cezary i Augustyn (Kos.).

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX wieku. Franciszek, syn Krzysztofa, Walenty, syn Wojciecha, Paulin, syn Franciszka, Wincenty, syn Jana, Ignacy i Kazimierz, synowie Stanisława, Walenty, syn Bartłomieja, Piotr, Kazimierz i Jacenty, synowie Jana, Józef, syn Antoniego, Walenty, syn Stanisława, Helena z Jezierskich, wdowa po Bonifacym z synami: Ignacym i Janem, Jan, syn Franciszka, Wojciech, syn Józefa, Józef, syn Franciszka, Wojciech, syn Wojciecha, Waleryan, syn Bonifacego, Franciszek, syn Antoniego, Karol, Roman i Henryk, synowie Wojciecha, Franciszek, syn Walentego, Władysław i Mieczysław, synowie Aleksandra, Wiktor, syn Józefa, Paweł, syn Antoniego, Stanisław, syn Walentego i Roman, syn Franciszka.

W Galicyi: Mikołaj legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim. Z Salomei z Koziorowskich syn jego, Tomasz Damazy, ur. 1766 roku (metr. w Komorowicach), z Maryanny Średnickiej, córki Stanisława, właściciela Konar, pozostawił czterech synów: Leona, Norberta Antoniego, Feliksa Jana i Marcelego Pawła, oraz córki: Katarzynę, za Ksawerym Brzeżańskim i Agnieszkę, za Niceforem Dwernickim.

Leon, właściciel Kopań, z Józefy z Rożańskich, miał syna Józefa.

Norbert Antoni, właściciel Zielonej, zmarły 1865 r., z Maryanny z Gabrysiewiczów pozostawił: Tadeusza, Stanisławę, Kazimierę, Jadwigę i Maryana Bronisława Feliksa.

Feliks Jan, ur. 1817 r. (metr. w Mogilanach), dziedzic Konar, z Zuzanny z Gąsiorowskich, miał córkę Felicyę Józefę Eleonorę, ur. 1859 r., dziedziczkę Konar, żonę doktora Kaspra Malinowskiego Ochabowicza.

Marceli Paweł, ur. 1821 r. (metr. w Mogilanach), bezdzietny z Anną z Bogdanowiczów.

Stanisław Aleksander z Grabowa - Janek, ur. 1808 r., doktor medycyny, zmarł 1857 roku w Paryżu.

Herb Pomian.

GRABOWSCY h. POMIAN z Grabowa-Dobrzycy, w ziemi łomżyńskiej. Stanisław ze Strzegowa, sędzia ziemski płocki, musiał nabyć Ławsk, w ziemi wiskiej, nadany 1425 r. Nowinom ze Rzwienia, przez ks. Jana Mazowieckiego, skoro dopełniając działu dóbr w 1452 r. z synami swymi: Mikołajem, Wojciechem i Zawiszą, oddał najstarszemu synowi Ławsk (M. 337 f. 61). Prawdopodobnie tenże Mikołaj, lub który z jego synów, nabył obok leżące Grabowo, z którego wyszli Grabowscy Pomianowie.

Stanisław z Grabowa, sędzia ziemski wiski 1518 r. Jan Grabowski, pleban w Grabowie, syn Jana i Jan, syn Feliksa z Grabowa - Dobrzycy, obaj herbu Pomian, świadczą

1612 roku w Łomży przy wywodzie szlachectwa swych ciotecznych braci Ba-
gieńskich (Mil.).

Dwóch Stanisławów, Adam, Kazimierz i Maciej, pisało się z ziemią wi-
ską, na elekcyę Augusta II-go.

GRABOWSCY h. PRZEGINIA ze wsi Grabowe, w powiecie proszowskim.
Już w końcu XIV-go wieku bardzo liczni siedzieli na tej wsi dziedzice. Stasi-
ek z Grabowych 1376 r. w procesie z Jachną, Swięchną i Skronką, stawia świadków:
Mikołaja, Jana Sandkowicza, Dzierżka, Sandka, Jakusza i Andrzeja z Grabowych.

Marcin h. Przeginia świadczy często przy wywodach szlache-
ctwa w latach 1398 — 1404, a synowcy jego, Klimek 1403 r.
i Pietrasz 1398 — 1436 r. Trzecim ich bratem był Marcin
1399 r. Marcin miał pięć córek: Zuchnę, Jachnę, Hankę, Bie-
chnę i Zbysławę 1400 r. Świętosław, dziedzic Grabowych i soł-
tys z Sobiesek, dowodzi szlachectwa tegoż herbu 1403 r.

Herb Przeginia.

Mikołaj, Stanisław Jankowicz, Arnold i Polan, proce-
sują 1397 r. o las Stanisława Szczecinę, a tego synowie: Ja-
siek i Maciej, Abrahama z Wojkówkościoła o części Grabo-
wej 1400 r. Sułek ma sprawę z Piotrem z Lucjanowic. Sy-
nowie Sułka: Stanisław 1411 r., a Wojciech 1424 r. na uni-
wersytecie krakowskim. Sobek zabezpieczył żonie Kachnie,
córce Marka z Bzowa, 15 grzywien posagu 1399 r. Mikołaj,
syn Zawiszy z Grabowych, sprzedał 1400 r. części Błędowa za
160 grzywien, Janowi z Błędowa.

Dziedziczyli na Grabowych także członkowie innych
rodów, bo Maciej, zganiony przez Sandziszka dowiódł h. Nowi-
ny 1412 r. Stefan zaś w procesie z Andrzejem i żoną jego
Agnieszka, dowodził h. Strzemię 1445 r. Paweł h. Zadora świadczył wraz z Pro-
kopem h. Przeginia 1468 r. (St. Pr. P. P. VII i VIII).

W połowie XV-go wieku Marcin Grabowski był dziedzicem części Trze-
biesławic, a Stanisław i Jan Grabowscy, dziedzicami Ujeżdź-
ca, w siewierskiem (Lib. Ben.). Jan Goły Grabowski ma przy-
sądzoną 1527 r. część wsi Grabowe od Górskiego (St. Pr. P.
P. VI f. 331). Jerzy, Sobek, Jakób, Józef i Stanisław Goły,
Grabowscy, dziedzice Grabowej, w proszowskiem, 1581 r.
(Paw.).

Herb Rawicz.

GRABOWSCCY h. RAWICZ. Do domu tego należał
Antoni Grabowski, major b. wojsk polskich, właściciel Ale-
ksandrówki na Ukrainie, w powiecie czehryńskim, żonaty
z Teresą Dworzańską z której syn Michał, ur. 1805 r. w Ale-
ksandrówce (Enc. Powsz. podaje Tajkury jako miejsce jego
urodzenia), głośny swojego czasu pisarz i krytyk. Powołany
przez margrabiego Wielopolskiego 1862 r. do Warszawy, zo-
stał w roku następnym dyrektorem komisji oświecenia i wy-
znań religijnych, lecz zmarł w tymże roku 19-go Listopada.

Z Pauliny Rościszewskiej, córki Karola i Bony z Szymanowskich, pozostawił syna Lucyana i córki: Maryę za Piotrem Żeromskim; Elżbietę 1-o v. za Maurycym Poniatowskim, 2-o v. za Adamem hr. Czosnowskim; Magdalenę za Adamem Popławskim i Teresę, zakonnice.

Herb Szreniawa.

GRABOWSCY h. SZRENIAWA z Grabowa, w ziemi wieluńskiej. Anna, wdowa po Jakuszu z Grabowa, siostra rodzona Jana Mężyka z Dąbrowy, wojewody ruskiego, pozwała bratową o spadek 1437 r., a syn jej, Jan Grabowski z Popowa, w czasie gdy wujenka była w Wieluniu na pogrzebie wuja, ograbił ją na 3,000 grzywien, o co proces trwa jeszcze 1441 r. (Helc. II).

Ten Jan, zwany Czupka, starosta krzepicki 1438 r., sprzedał 1448 r. Popów i Przedmoście Długoszom. Pisał się także z Jedlnej, może zatem nie do Szreniawitów, a do N Abramów należał.

Jan i Marcin h. Szreniawa, dziedzice Grabowa w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Ben.). Jan Grabowski sprzedał część swoją Grabowa za 60 grzywien Andrzejowi z Bogusławic 1502 r. (Zs. wieluń.).

Herb Wczele.

GRABOWSCY h. WCZELE z Grabowca, w województwie poznańskim, dawniej zwani Grabowcami. Maciej z Grabowca Grabowski, zmarły przed 1679 r., z Małgorzaty Zawadzkiej pozostawił córkę Annę, żonę Stanisława Michała Ubysza (M. 213 f. 13).

Jan Stanisław z Grabowca, pisarz skarbu koronnego 1665 roku (Zap. Lub. 48 f. 72 i 49 f. 491). Patrz *Grabowcowie*.

Herb Zbiświcz.

GRABOWSCY h. ZBIŚWICZ przydomku Goetzendorf, z Grabowa, w powiecie człuchowskim. Pieczęć biskupa warmińskiego, Adama Stanisława Grabowskiego z 1741 r. przedstawia: na tarczy przeciwiertowanej, w polu pierwszym księżyc z mieczem, jak obok, w drugiej—Gryzime, w trzecim—trzy włócznie, w czwartym—dwa księżycy rogami do siebie, nad nimi dwie gwiazdy (Bibl. Kras. Dypl.).

Grabowscy Goetzendorfowie otrzymali tytuł hrabiowski pruski 1786 i 1840 r. Herb ich odpowiednio zmieniony podaje Ostrowski Nr. 894, 895, 896 i 897.

Autentyczny dokument drukowany przez p. Żychlińskiego (Zł. Ks. XXIII f. 49) dowodzi, że Paweł z Grabowa, biskup chełmski, należał do tego rodu. Długosz, który go musiał znać dobrze osobiście, po kilka razy pisze o nim, że

był z rodu Powałów, a Długosz zwykle się nie myli, podając herby znanych mu osób. Należy zatem przypuścić, iż herb Zbiświcz, nieznany wcale Długoszowi, a służący tylko tej jednej rodzinie, powstał później. W 1354 r. otrzymał Gotz od Wielkiego Mistrza Krzyżaków, 15 włók ziemi we wsi Gotzendorf w lenno, na prawie chełmińskim. W 1374 r. Stefan z Gotzendorfu i brat jego stryjeczny Jeszko, dostali od Wielkiego Mistrza 60 włók gruntu w Grabowie, w powiecie człuchowskim, w lenno. Za ich potomków uważając się Grabowscy, przybrali przydomek Goetzendorf, czyli z Goczkowic, która to wieś 1570 r. należała do Franciska Gockowskiego (Sł. Geogr.). W 1479 r. Paweł, biskup chełmski, Maciej i Franciszek Grabowscy, dziedzice Grabowa i lenni posiadacze wsi Goeetzen, vel Goczkowięś, okazali w grodzie Starogardzkim oryginalne przywileje krzyżackie i zeznali pod przysięgą, że ta od przodków posiadana Goczkowięś ma 15 włók magd.

Paweł, syn Mikołaja z Grabowa, 1431 r. student uniwersytetu krakowskiego, uszedłszy z pogromu pod Warną, poświęcił się stanowi duchownemu. W 1451 r. jako archidjakon lubelski, pisarz skarbowy królewski, został kanonikiem poznańskim (A. Cap. Posn.), był i proboszczem brzeskim kujawskim, a w 1464 r. został biskupem chełmskim. Przeniósł stolicę biskupią 1473 r. z Chełmu do Hrubieszowa, umarł 1479 r.

Dorota z Wolskich, wdowa po Albercie Goetzendorfie z Grabowa, stolniku człuchowskim i staroście hamersztyńskim, rozgranicza 1577 r. dobra starostwa od wsi Szenaw. Z aktu działowego z 1590 r. (Zs. Człuchows.) i z testamentu Tomasz z 1630 r., ułożyć można następujący rodowód: Stefan Hartman, zmarły 1588 r., z dwóch żon, v. Damnitz i baronówny Stolpmann, miał synów wyposażonych i córki wywianowane za życia, a dobra Grabowo zostawił wnukowi Tomaszowi, synowi Albrechta, stolnika człuchowskiego, zabitego pod Lubieszowem, w bitwie z Gdańszczanami i Doroty z Weyherów Topór Wolskiej (sic). Tomasz, z żony Doroty z Lipiniec Pupka Lipińskiej, pozostawił córki: Katarzynę za Stefanem i Barbarę, za Bartłojem Grabowskimi, dalekimi krewnymi, którym wyznacza posagi i jedynego syna Jakóba, któremu zapisuje cały Grabów. Tomasz umarł luteraninem, ale córki, a zdaje się, że i syn nawet, byli katolikami.

Michał Kazimierz, wspomniany 1630 r. w testamencie dziada, syn Jakóba, z Heleny z Łąk Łąckiej (h. Szeliga), miał syna Andrzeja Teodora, z sędziego ziemskiego człuchowskiego kasztelana chełmińskiego 1733 r.

W 1687 r. Andrzej Teodor był pisarzem grodzkim malborskim, 1697 r., w którym z województwem pomorskim, podpisał elekcyę Augusta II-go, był pisarzem grodzkim i sędzią kapturowym pomorskim. Umarł w 1738 r. Z Barbary Zofii Klejstówny, miał kilka córek, z których Justyna, za Józefem Prusakiem z Żalna 1745 r., a Barbara, za Biegańskim. Synów jego dwóch: Adam Stanisław i Jan Michał.

Adam Stanisław, urodzony w Grabowie 1698 r., właściciel po ojcu dóbr Buczka Wielkiego i Małego, Szyszkowa, Brestenfelda i innych, które 1744 r. oddał bratu swemu Janowi Michałowi (DW. 70 f. 1274), pierwotnie pisarz grodzki skarszewski, wstąpiwszy do stanu duchownego, doszedł w nim do wyższych godności. Z kanonika kujawskiego i lwowskiego i dziekana pomorskiego, biskup nikopolitański, sufragan poznański i kanonik gnieźnieński 1733 r., biskup chełmiński 1734 r., biskup kujawski 1739 r., w końcu warmiński 1741 r. W tym ostatnim

roku, kawaler orderu Orła Białego. W roku następnym prezes trybunału skarbowego w Radomiu (Sig. 25). Umarł w 1766 r.

Jan Michał, właściciel Grabowa, miecznik ziem pruskich 1737 r., podkomorzy pomorski 1738 r., kasztelan gdański 1746 r., kasztelan elbląski 1766 r. W 1741 r. został kawalerem orderu Orła Białego. Umarł w 1770 r. Za konsensem królewskim z 1767 r., wykupił z rąk Przebendowskich Byszewo i Bastenhagen, w powiecie gdańskim, które w roku następnym oddał synowi Adamowi (Kancel. 32 II f. 161 i 44 f. 121). Z ks. Antonilli Woronieckiej, wspólnie z którą otrzymał 1744 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa szredzkiego z rąk Woronieckich, kasztelaństwa czarniechowskich, pozostawił Jan Michał córkę Teresę, żonę Mikołaja Skoroszewskiego 1771 r. (Zap. Gr. Wschow. f. 42) i synów trzech: Adama, Andrzeja i Ignacego, którzy 1767 r. ustanowieni zostali kuratorami chorego na umyśle Stanisława Macieja Grabowskiego, jak się zdaje, ich stryja (Sig. 25 i Kancel. 34 III f. 19).

Adam, starosta lipiński, które to starostwo wykupił z rąk Dąbskich, za konsensem królewskim z 1762 r. (Sig. 27), z tym tytułem podpisał z województwem kaliskim, elekcyę Stanisława Augusta. W 1763 r. był szambelanem Augusta III-go. W 1785 r. kawaler orderu Św. Stanisława. Z Ludwiki z Turnów, córki Jana, generał-majora wojsk koronnych, pozostawił dwóch synów: Adama i Józefa.

1) Adam, zmarły 1823 r., dziedzic Welny, z Aleksandry Gorzeńskiej, miał dwie córki: Ludwikę, zabita w Paryżu 1871 r. i Annę, za Hipolitem Grabowskim, oraz trzech synów: a) Kazimierza, ożenionego z Bronisławą Bojanowską, z której syn Władysław i córka Marya Dydyńska, zmarła 1884 r. w Trzemesznie; b) Stanisława, żonatego z Ksawerą Goślinowską, zmarła 1884 r. w Poznaniu, z której synowie: Feliks, zmarły młodo, Adam, zmarły 1877 r. i Bolesław, ożeniony 1882 r. w Poznaniu z Maryą Garczyńską, ma z niej syna Tadeusza, ur. 1883 r. i córki: Zofię, Irenę i Emilię; c) Klemensa, żonatego z Józefą Otocką, zmarła 1865 r., z której synowie: Wojciech i Bolesław, oraz córki: Marya, zmarła 1895 r., Jadwiga i Zofia.

2) Józef, starszy brat Adama, właściciel Łukowa, hrabia pruski od 1840 r., członek Izby Panów i dyrektor ziemstwa kredytowego poznańskiego, zmarły w Rachowie w lubelskiem 1881 r., z Klementyny Wyganowskiej, miał córki: Anielę Zygmontową Rucką i Joannę Ferdynandową Zucchini 1849 r., oraz synów: a) hr. Adama, ur. 1827 r., ożenionego 1853 r. w Wiesbaden z ks. Jadwigą Lubomirską, córką ks. Konstantego i Katarzyny z hr. Tołstojów, z której córki: Krystyna, Elżbieta, obie w zakonie Sercanek i Marya, zaślubiona w Warszawie 1889 roku, ks. Hieronimowi Druckiemu-Lubeckiemu; b) hr. Władysława, ur. 1830 r., zmarłego 1858 r., ożenionego z ks. Maryą Lubomirską, siostrą swej bratowej, 2 o v. hr. Romanową Ronikierową, z której córka Leonilla, zaślubiona 1882 r. Janowi Siemieńskiemu, zmarła 1896 r.

Andrzej, kasztelan elbląski, właściciel Buczka i Dziembowa, kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r., z Teresy Gorzeńskiej, miał córkę Kordulę, za Hieronimem Baranowskim i synów czterech: Jana, Antoniego, Józefa i Augustyna.

1) Jan, właściciel Główczyzna, żonaty z Augustą v. Brandenstein, pozostawił synów: Andrzeja, zmarłego bezzennie, Augustyna, zmarłego 1868 r., żonatego z Albertyną z Powelskich, Józefa, zmarłego 1881 r. i Izydora, zmarłego 1869 r.,

ożenionego z Pauliną ze Znanięckich, z której pozostawił synów: Jana, zmarłego 1888 r., Wincentego, żonatego z Matczyńską, Cyryla i Izydora, oraz córki: Wandę Tuchołkową, Leontynę Matczyńską i Waleryę za Maksymilianem Plewkiewiczem (Żychl.).

2) Antoni, z Anny Bojanowskiej, pozostawił syna Leona, młodo zmarłego.

3) Józef, właściciel Rzadkowa i Buczku, z Nepomuceny Gorzeńskiej, pozostawił syna Fulgentego, ożenionego z Julią Sadowską, z której córka Gabryela, za Tadeuszem Stablewskim.

4) Augustyn, właściciel Dziembowa, z Anny Moszczeńskiej pozostawił córki: Apolonię, za Ignacym Sikorskim; Teresę, za Józefem Sikorskim i Jadwigę, żonę Ludwika Szczanieckiego, oraz synów:

a) Modesta, zmarłego w Poznaniu 1893 r., ożenionego z Michaliną Domańską, zmarłą 1882 r., z której synowie: Józef, zmarły 1873 r. i Kazimierz; córki: Marya, zmarła 1892 r. w Poznaniu, Franciszka i Joanna.

b) Konstantego, zmarłego 1880 r. w Poznaniu, żonatego z Laurą Gorzeńską, z której syn Wacław, ożeniony 1889 r. w Poznaniu z Otylią Kasińską, zmarłą 1895 r. w Poznaniu i córki: Jadwiga i Wanda.

c) Hipolita, zmarłego w Poznaniu 1878 r., żonatego z Anną z Grabowskich, córką Adama, zmarłą 1899 r. w Grodzisku, z której synowie: Edmund, zmarły 1876 r., Edward, Leon, Wacław, ożeniony 1893 r. w Poznaniu z Maryą Bolewską, zmarł 1895 r. w Poznaniu, oraz córki: Kazimiera, Karmelitanka; Julia, za Henrykiem Prusimskim i Władysława, za Antonim Rzuchowskim.

d) Józefa, właściciela Bombolina, zmarłego 1884 r. w Inowrocławiu, który z Praksedy Sikorskiej, zmarłej 1878 r., ma synów: Jana, zmarłego 1888 r., Ignacego, ożenionego z Maryą Rychłowską, z której dzieci: Irena, Józef i Tadeusz; Augustyna, ożenionego z Waleryą z Zabłockich, zmarłą 1901 r. w Bydgoszczy i Władysława; oraz córki: Bronisławę, zmarłą 1890 r.; Jadwigę i Pelagię, za Wincentym Suchorzewskim.

e) Adama, zmarłego 1863 r., żonatego z Cecylią z Rutkowskich, zmarłą w Poznaniu 1879 r., z której córki: Paulina Kazimierzowa Moraczewska, zmarła 1886 r. w Jaśle; Józefa Gierczewska; Ofelia i Walerya.

f) Ignacego, właściciela dóbr Wronięckich, a potem Gorzeza, zmarłego 1889 r. w Paryżu, żonatego z Władysławą Moszczeńską, z której syn Stefan, ożeniony 1899 r. w Wiedniu z Maryą Kałusowską, 1-o v. Wiktorową Kłobasową Zręcką i córki: Helena; Zofia Nepomucenowa Kierska; Marya; Celina Kazimierzowa Średnicka i Joanna Stanisławowa Moszczeńska.

Igaacy, kasztelan elbląski, kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r.

Marcin Kazimierz, mianowany chorążym malborskim 1663 r., zrzekł się tego urzędu, ponieważ Komorski takowy piastował (Sig. 7). Syn jego Władysław Franciszek, urodzony z Heleny Barbary Prądzyńskiej, pisał się z województwem pomorskiem, na elekcyę Augusta II-go. W 1697 r. sprzedał pewne dobra Andrzejowi Teodorowi (DW. 59 f. 743).

Piotr podpisał z województwem pomorskiem, elekcyę Augusta II-go, a Bartłomiej z województwem chełmińskim, obiór Stanisława Augusta.

Wojciech Grabowski z żoną, Agnieszką z Rudzkich, zawarł 1676 r. układ z Mycielskimi (Zap. Gr. Kcyńs. 120 f. 586). Krzysztof, asesor ziemski człuchow-

ski, darował dobra swe Wirza, w nakielskiem, synowi Jerzemu Andrzejowi 1730 r. (Gr. Nakiel.).

Jerzy Andrzej, asesor sądowy tucholski w latach 1738—1752, ma sprawy w Kcyńi z Mycielskimi o różne sumy (Zap. Gr. Kcyńs. 139 f. 39; Kaptur. Kcyń. 155 f. 299; Zap. Gr. Pozn. II f. 44 z 1742 r.). Jerzy Andrzej, dziedzic Grylewa i Wąwelnia, z Agnieszki Wałdowskiej, miał ośmioro dzieci. Z nich:

1) Joanna, za Józefem Radzikowskim.

2) Zofia, za Wojciechem Łakińskim.

3) Katarzyna, 1-o v. za Janem Wałdowskim, 2-o v. za Józefem de Brechan, zmarła 1813 r.

4) Albertyna, 1-o v. za Franciszkiem Malechowskim, 2-o v. za Janem Kleinfeld-Krupockim.

5) Jan Jakób, dziedzic Starej Jani, pułkownik b. wojsk polskich, ur. w Wirzy, chrzczony w Mroczy 12-go Czerwca 1735 r., trzymany do chrztu przez Jakóba Henryka Grabowskiego, nabył 1765 r. od braci dobra Wirzę za 100,000 fl. i sprzedał je 1786 r. siostrze Łakińskiej. Zmarł 1814 r. w Starej Jani, pozostawivszy z żony, Anny z Bystramów, syna Michała Andrzeja, ur. 29-go Listopada 1783 r. w Dąbrowie (metr. w Rogoźnie), dziedzica Łęk, w zgierskiem, 1837 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1838 r. (z Teki B. W. Rummla).

6) Piotr Bonifacy, kwitował Mycielskich 1780 r. Hrabia pruski 1786 r. zmarł 1797 r., nie pozostawivszy z Wenefridy Wróblewskiej potomstwa.

7) Stefan, dziedzic Kempielina, zmarł bezżenny.

8) Stanisław, pisarz aktowy gnieźnieński, dziedzic Grylewa, zmarły 1811 r., którego z Doroty Osten - Sacken, syn Józef, właściciel Grylewa, w poznańskiem, hrabia pruski 1840 r., zmarły 1857 r., z Antoniny Niezychowskiej, zmarłej 1873 r., pozostawivł syna hr. Edwarda, oficera b. wojsk polskich 1831 r., człönka Izby Panów, zmarłego 1900 r. w Grylewie, żonatego z Józefą z Kościelskich, z której synowie: Stanisław i Włodzimierz, zmarli młodo; a córki: Marya, żona hr. Kazimierza Czapskiego; Jadwiga, żona Stanisława Brezy, zmarła 1870 r. i Izabella, zmarła młodo. Siostry hr. Edwarda: Izabella, ur. 1811 r., zmarła 1901 r. w Siedlcu, za hr. Wincentym Tyszkiewiczem; Leokadya, za Bolesławem Ponińskim i Emilia, za hr. Hełiodorem Skórzewskim, zmarła 1875 r. (Żychl.).

W sądzie ziemskim lwowskim legitymowali się ze szlachectwa 1782 roku: Jan, Ignacy, Kazimierz, Józef i Tomasz z h. Zbiświcz.

GRABOWSCY różni. Bartosz, Mikołaj i Marek z Grabowa, bracia, pozwali 1395 r. Zbrosza z Buszkowa, o ograbienie ich ojca. Paweł 1392 r., a Jan 1398 r. mają sprawy w Poznaniu (Leksz.). Mikołaj i Falanta z Grabowa pod Olsztynem, ograbili 1412 r. Jana z Lewiczyna (Lites.). Markusz, ożeniony z Małgorzatą, wdową po Januszu z Wojczyna 1414 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Między studentami uniwersytetu krakowskiego spotykamy Marka, syna Wacława, 1412 r., Stanisława, syna Stefana, 1414 r., potem notaryusza publicznego, plebana w Sokolinie i profesora uniwersytetu 1444 r., Jakóba, syna Jakóba, 1436 r., Jana, syna Mikołaja, 1447 r., Stanisława, syna Bartłomieja, 1457 r., Piotra, syna Piotra, 1456 r., Stanisława 1463 r. i Tomasza, syna Piotra, 1488 r. Z Grabowa pisał się czasem Przybysław ze Skokowa, podstoli kaliski 1398—1411 r.

Andrzej Grabowski z województwa kaliskiego, stary i chory, wyprawił 1497 r. na wojnę wołoską, syna swego Józefa (St. Pr. P. P. VII 300).

Wojciech, Sebastyan, Jan i Jakób Grabowscy, właściciele Grabowa w powiecie nakielskim 1578 r. (Paw.). Jan, Paweł i Piotr pisali się z województwem kaliskiem, na elekcyę Augusta II-go.

Grabowscy, współwłaściciele Grabowy, w powiecie opoczyńskim, 1577 r. (Paw.). Krzysztof, pisarz grodzki opoczyński 1590 r. Jan, pisarz grodzki opoczyński 1597 r. Jadwiga z Dembińskich, żona Macieja, kwitowała 1613 r. ojca swego Szczęsnego ze schedy (Gr. Krak. 196 f. 368). Seweryn kwitował Dembińskich 1644 r. (Gr. Krak. 255). Wawrzyniec 1648 r. w Krakowie. Zofia, żona Wojciecha Gniewosza 1631 r. Wojciech i żona jego, Dorota z Mierzyńskich, zawarli 1668 r. układ z Tarłą, o Łosień i Łosienek, w powiecie chęcińskim (M. 206 f. 97). Franciszek pisał się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Augusta II-go.

Jan z Grabowa, syn Andrzeja, 1481 r. (M. 6 f. 145). Jan i Paweł, synowie Mikołaja, właściciele Białosukni 1598 r. Baltazar, poborca łomżyński 1599 r. (Wyr. Lub. 76 f. 588 i 79 f. 149). Jan, syn Jana z Grabowa-Drężewa, nabył 1627 roku część Mierzejewa-Brysk (Zs. Ostrołęc.). Wojciech, syn niegdy Jana, dziedzic Jankowa, zastawił 1687 r. część Mierzejewa-Bryska, którą oddał w 1689 r. synowi Wawrzyńcowi. Ten sprzedał ją 1722 r. Walentemu Mierzejewskiemu (Akta Łomż i Ostrołęc.).

Zofia, wdowa po Macieju Grabowskim, Respądzie z dziećmi i inni Respądowie, dziedzice części Karwosięka, w płockiem, 1578 r. Marcin, Augustyn i Maciej, dziedzice części Grabowa pod Zarembami, w nurskiem, 1578 r. Marcin Grabowski, dziedzic Gnatowa pod Garbowem, w wiskiem, 1577 r. Zofia, dziedziczka części Nożewa i Kordowa, w rożańskim, 1582 r. (Paw.).

Elekcyę Jana Kazimierza podpisali z województwem podlaskiem: Jerzy i Michał, a z ziemią rożańską: Jan i Maciej. Obiór zaś Augusta II-go podpisali z ziemią nurską: Maciej, Ludwik, Jan, Szymon, Maciej, Paweł, Szymon, Ignacy, Mikołaj, Marcin, Mateusz, dwóch Stanisławów, dwóch Wojciechów, Tomasz, Walenty i Zygmunt.

W ziemi warszawskiej: Szymon, syn Sebastjana, 1605 r. Mikołaj, syn Roścysława, 1611 r. Piotr, syn Wojciecha, zeznał 1630 r. zapis, na rzecz żony Jadwigi (DW. 32 f. 1134; 39 f. 667; 47 f. 1846 i 48 f. 208).

Andrzej, towarzysz pancerny, stolnik zakroczymski od 1725 r. Stanisław Franciszek, towarzysz roty pancerniej koniuszego koronnego, został cześnikiem podolskim 1665 r. Jan, cześnik podolski, wspólnie z dziećmi: Stanisławem i Anną, obierał plenipotentów w Lublinie 1688 r. (Zap. Lub. 64 f. 395). Adam, cześnik latyczowski 1724 r. Tomasz, skarbnik lubaczowski 1752 r. Antoni, cześnik lubaczowski 1764 r. Jan Kanty, pisarz ziemski podolski 1787 r., miał syna Antoniego, którego córka, Antonina Maryanna, legitymowała się ze szlachectwa 1847 roku, w gubernii podolskiej. Wincenty, komornik graniczny latyczowski 1783 roku.

Zygmunt, stolnik brzeski-kujawski 1461 r. Jan, żonaty z Anną Borzymowską 1544 r. (M. 68 f. 152). Wojciech, pisarz graniczny żydaczowski, 1597 roku.

Grzegorz, regent grodzki bełski 1632 r. Bartłomiej, kanonik lubelski 1622 r. Jan, pisarz aktów lubelskich 1649 r. (Zap. Lub. 26 f. 112 i 42 f. 217). Michał, wiceburgrabia włodzimierski 1687 r. Tenże, ale Józef Michał, burgrabia włodzimierski 1690 r. (Zap. Lub. 63 f. 964 i 66 f. 156). N., stolnik owrucki 1703 r. Aleksandrowi, podwojewodzemu wołyńskiemu, puszcza 1682 r. w 8,000 fl. Czernice pod Brodami w zastaw Koniecpolski, kasztelan krakowski i mianuje go egzekutorem testamentu swego.

Wojciech, żonaty z Barbarą Rojewską, w powiecie przedeckim, 1728 r. (Gr. Przed. 86 f. 105). Antoni, elektor Augusta III-go 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 609). Jan otrzymał sołectwo w Nowosiółce 1735 r. (AGZ. X. 7019). Jakób Kłembowski, miecznikowicz łukowski, zeznał 1755 r. zapis dożywocia z żoną, Petronellą z Grabowskich, córką Wawrzyńca, podczaszego dobrzyńskiego i Anny z Łuszczewskich (DW. 77 f. 455). Marcyanna z Kryńskich, wdowa po Władysławie, subdelegacie grodzkim oświęcimskim, sprzedała połowę Czaplina 1765 roku (DW. 85 f. 344). N., prowincyał zakonu XX. Trynitarzy 1791 r. (DW. 107 f. 82). Ignacy, regent trybunału W. Ks. Litewskiego, Michał, komornik miński, Franciszka i Zofia, upoważnili 1790 r. matkę swą, Maryannę z Zawadzkich, do sprzedaży domu w Złoczewie (DW. 106 f. 194).

Stanisław, z powiatu kcyńskiego, szambelan Stanisława Augusta, wziął 1786 r. od Ożarowskiego w dzierżawę, starostwo surażskie (M. 300 f. 46 i V. L.) Marcin i żona jego, Agata z Kochańskich, zmarła 1815 r., właściciele Skurowa 1795 r. (DW. 110 f. 1392). Dzieci ich: Agnieszka, żona Jana Prinotta, Wincenty, Józef i Tomasz 1815 r. Józef, wprowadzony do Umiastowa 1793 r. (DW. 109 f. 773). Onufry nabył sumę od Legodzińskiego 1795 r. (DW. 110 f. 741).

W ziemi czerskiej: Jan, żonaty z Dorotą z Gozlińskich, dziedzic na Gozlinie 1598 r. (Perp. Czers. 1 B f. 160). Stanisław, żonaty z Anną Krakowińską 1626 roku. Barbara, za Krzysztofem Zbrożkiem 1633 r. Anna, za Melchiorem Zamoj-skim 1644 r. Zygmunt, procesuje Grzegorzewskiego 1638 r. Wojciech, syn Macieja, dziedzic na Wodzicznem, żonaty 1650 r. z Katarzyną z Wojczyńskich (Ibid. 7 f. 287; 9 f. 46; 10 f. 491 i 11 f. 370; Zs. Warec. 26 f. 308). Kazimierz, syn Jakóba, towarzysz roty pancernernej 1673 r. (Sig. 12 f. 51). Stanisław i Jan, synowie Marcina, kwitowali 1754 r. Potrykowskiego z procesu, o zabójstwo brata ich Antoniego.

Jakób, syn Walentego, zeznał 1776 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Sankowskich (Perp. Czers. 30 f. 16 i 35 i 211). Emilia, wdowa po Franciszku Karczewskim 1772 r., a Maryanna, za Marcinem Kostewiczem, cześnikiem mielnickim (Ibid. 34 f. 285 i 36 f. 172). Konstanty, podwojewodziec czerski, żonaty 1793 roku z Maryanną z Pawłowskich (Ibid. 42 f. 444). Michał, oficer artylerji b. wojsk polskich, dziedzic Magierowej Woli, w czerskiem, ur. 1794 r., zmarły 1862 r., pozostawił z Albiny Jezierskiej, 2-o v. Józefowej Gogolewskiej, córki: Emilię, Matyldę Kalinowską i Maryę, małoletnią 1863 r.

Mikołaj z żoną, Barbarą z Białobrzeskich, dzierżawią Żerniki od Oleskiej 1654 r. Michał razem z Czapskimi zajechał dobra tejże Oleskiej 1655 r.

Krystyan Grabowski, podpułkownik wojsk koronnych 1775 r., a pułkownik 1782 r., szambelan króla pruskiego 1788 r., zeznał w tym ostatnim roku zapis

dożywocia z żoną. Magdaleną z Langów. Umarł 1794 r. Córka jego Karolina, wyszła 1791 r. za Tadeusza Staniszewskiego, szambelana (DW. 92 f. 565; 95 f. 241; 108 f. 318; 110 f. 561; 107 f. 270 i M. 301 f. 77). Krzysztof, prezydent trybunału pruskiego, z Katarzyny hr. de Eskierberg v. Elkielberg (Echersberg), pozostawił córkę Joannę Julianę Dorotę, żonę Michała Cortona 1788 r. (Perp. Czers. 40 f. 168 i Deb. Czers. 4 f. 234).

Kazimierz Franciszek, syn Antoniego, cześnika wieluńskiego i Maryanny Bułhakówniej, starosta trzebieszowski, wprowadzony 1731 r. do Jażwiny (Perp. Czers. 22 f. 98), wojski mielnicki 1740 r., ożeniony był z Katarzyną Suffczyńską. Synowie ich: Adam, miecznik stężycki, Floryan, miecznik wieluński i Franciszek, dopełnili działu dóbr ojczystych 1774 r. Adam wziął Sobolew, Przyłęki i Kownacice; Floryan, Gończycze i Sokół, a Franciszek, Ostrożenice i Gąsiory.

Adam, z podczaszego braclawskiego miecznik stężycki 1761 r., a podstoli 1777 r., podpisał, wraz z synem Adamem, elekcję Stanisława Augusta.

Floryan, tytułowany miecznikiem wieluńskim, został 1782 r. miecznikiem stężyckim. Wdowa po nim, Ewa z Szwerfeldtów, w imieniu synów swoich: Józefa, Michała, Franciszka i Aleksandra, kwitowała Romana 1783 roku (DW. 99 f. 1115). Z dzieci tych: Michał Stanisław, urodzony w Gończycach (metr. z 1781 r.), legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quater. VI f. 9).

Na ręce cześnika wieluńskiego Grabowskiego, spłaca Kuczyński córce jego Lasockiej, 40,000 fl. z Łysowic 1729 r. (Gr. Droh.). Anna, żona Antoniego Jezierskiego, łowczego łukowskiego 1715 r.

Franciszek, towarzysz pancerny chorągwi Morskiego 1750 r., syn Krzysztofa i Maryi Czelużyńskiej, wnuk Jana, ożeniony z Julią Kozicką, pozostawił synów: Piotra 1781 r. (A. Krak.), Józefa i Jana Stanisława, który legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quater. VI f. 137).

Bogusław, pozwany 1788 r. przez Szczawińskiego, legitymował się tegoż roku (Quater. V f. 146).

Maryanna z Łochowskich, wdowa po Zygmuncie, ustąpiła 1747 r. połowy dóbr Kisielany, Żmichy i Kucze synowi Walentemu. Walenty, z żony Antoniny, miał syna Jana, ur. 1754 r., a z żony Małgorzaty synów: Stanisława Kostkę, ur. 1763 r., Macieja, ur. 1766 r. i Piotra, ur. 1773 r. (metr. w Starożebrach), którzy dowiedli szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quater. VIII r. 86).

N., szef bataljonu, N., kapitan, Jan, porucznik w legionach, Apolinary, Karol, Antoni, Józef i Nepomucen 1724 r.; Paschalis, Stanisław, Kajetan, Seweryn i Szymon 1829 r., oficerowie b. wojsk polskich.

Kasper, zamieszkały w Łowiczu, wzywa 1820 r. rodzeństwo swoje: Władysława, Stanisława Franciszka, Zofię Błęszyńską, Franciszkę Pytleńską, Monikę Golljanową i Katarzynę Strzelecką, w sprawie spadkowej. Maryanna, zameżna Weissensteiner, córka Józefa i Kunegundy z Gorzyńskich, ur. 1775 r., zmarła 1854 r. w lubelskiem.

Antoni, Józef, Feliks Onufry i Katarzyna Antoniowa Gniewoszowa, brali spadek po zmarłym za pruskich czasów Janie, w Trybunale plockim. Tamże biorą spadek po księdzu Wincentym Niedziałkowskim: Franciszek i dzieci Wojciecha: Waleryan, Saturnin, Walenty i Wigfrida (pewno Pobożanie). Waleryan,

oficer b. wojsk polskich, ur. 1801 r., zmarł 1885 r., Franciszek z żoną, Zofią Lutostawską, dziedzice Dobratych i Lebedziowa, w bielskiem, zmarli przed 1857 r. Konstanty, ożeniony z Teklą Olechowską ze Łęcina, w jędrzejowskiem, zmarły przed 1836 r., zostawił synów: Honorata i Józefa.

Józef, ur. 1755 r. (metr. we Lwowie), syn Jana, wnuk Andrzeja, z Wierzchowskiej pozostawił Sylwestra i Petronellę 1802 r.

Jan, dziedzic na Kniaziu, syn Jakóba i Zofii Olszyckiej, wnuk Jana i Maryanny z Rogowskich, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim buskim.

Jan, dziedzic na Sozaniu, syn Antoniego i Heleny Huytynównej Sozańskiej, wnuk Dymitra i Teresy Ulanowskiej, prawnuk Andrzeja i Maryanny Koblańskiej, legitymował się 1782 r., w sądzie grodzkim przemyskim. Syn jego Grzegorz, żył 1813 r. (A. Wydz. Stan. galic.).

Kazimierz, wojski braclawski, syn Jakóba i Zofii z Chrzanowskich, wspólnie z żoną, Teresą z Kamienieckich, wziął 1692 r. w zastaw Ułazową, w bełskiem, od Sieniawskich, którą syn ich Hieronim, wojski braclawski, 1770 r. już nieżyjący, w 1733 r. posiadał.

Hieronim, żonaty 1-o v. z Teofilą Paszkowską, 2-o v. z Teresą Cebrowską z pierwszej żony pozostawił synów: Adama Łazarza, regenta grodzkiego lwowskiego 1780 r., Józefa, wojskiego braclawskiego i Tomasza, skarbnika braclawskiego; z drugiej: Michała, kapitana pułku pieszego, buławy wielkiej koronnej i Floryana, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim (Gr. Bets. Fasc. 27 f. 814 i Gr. Lwows. 320 f. 333).

Jan, ur. w Zarzeczcu 1816 r., syn Wojciecha i Karoliny Nowickiej, wnuk Piotra. Wincenty Jakób, ur. 1853 r. (metr. w Kopeczyńcach), syn Andrzeja, ur. 1816 r. (metr. w Potoku) i Petroneli Marmorosz, wnuk Jakóba i Maryanny z Krajewskich, prawnuk Stefana, ożenionego 1786 r. w Potoku z Franciszką z Romanowskich, praprawnuk Andrzeja.

Samuel Legowicz Grabowski otrzymał 1627 r. od Zygmunta III-go, za zasługi wojenne, różne ziemie w województwie smoleńskiem. Sebastyan Grabowski 1624 r. w Połocku. Katarzyna, żona Andrzeja Djahilewicza, ziemianina połockiego, 1668 r. Jan, 1663 r. w niewoli w Moskwie (Ist. Jur. Mat. XXIV i XXV).

W gubernii podolskiej wylegitymowali się ze szlachectwa następujący Grabowscy: Piotr z synami: Władysławem i Leopoldem, syn Stanisława, wnuk Jana, prawnuk Jana, praprawnuk Stanisława Franciszka, 1838 r.

Nan Nepomucen, syn Józefa Grzegorza, wnuk Jana, prawnuk Andrzeja, praprawnuk Michała, 1850 r.

Piotr, Kazimierz z synami: Feliksem, Faustynem, Leontym, Bronisławem i Franciszkiem, Mikołaj i Franciszek, synowie Jana Józefa, wnuki Macieja Michała, prawnuki Kazimierza, 1861 r.

Hilary z dziećmi: Jerzym, Piotrem i Teofilą, syn Józefa, wnuk Antoniego, prawnuk Michała, 1862 r.

Karol Tomasz z synem Józefem i synem tegoż Ludwikiem Antonim, Jan Józef z dziećmi: Karolem, Józefem i Klarą, Antoni z synami: Adolfem i Włodzimierzem, synowie Józefa, wnukowie Michała Jana, prawnukowie Franciszka, 1862 r. Erazm, syn Adolfa, 1878 r. Ludwik Maryan, syn tegoż, 1890 r., a Faustyn, trzeci syn Antoniego, z synem Stanisławem Leopoldem, 1883 r. (Spis.).

GRABOWSKI Leon otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.); syn jego Hugo Leon, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

GRABOWSKI Beniamin Ben-Dawid, ex-neofita, otrzymał szlachectwo 1790 roku i herb przedstawiający w polu błękitnym srebrną podkowę ocelami na dół, pod barkiem której strzała żeleźcem na dół. W szczycie helmu trzy pióra strusie (Ostrow. 888).

GRABSCY h. DOŁĘGA z Grabi, w powiecie gostyńskim, którą to wies posiadali 1579 r. Andrzej Grabski i sukcesorowie Wojciecha (Paw.). Rafał, syn Kaspra (DW. 45 f. 1503), podstarości gostyński 1618 r., a podsędek gostyński 1619 r., pisał się z tąż ziemią na elekcyę Jana Kazimierza. Był on dziedzicem Grabi, Mniszewa i Sarnowa, któremi to dobrami rozdzielili się 1664 r. jego synowie:

Kasper, Jan, Przemysław, Marcin, Tomasz i Paweł (Herb. Król.). Zofia za Oktawianem Plichtą 1635 r. Dorota za Adamem Ciechomskim 1644 r. Piotr wziął 1692 r. w zastaw od Plichtów Pawłowice i Rustowek (Gr. Gostyńs.). N. Grabski, podsędek gostyński, nie żył 1729 r.

Herb Dołęga.

Antoni v. Konstancy sumę swą na Babach cedował 1753 r. Przyłuskiemu (Gr. Gostyńs.). Antoni, syn Zygmunta i Eufrozyny z Bratoszewskich, chorążanki gostyńskiej, w końcu XVIII-go wieku. Antoni, viceregent grodzki gostyński 1779 r. Paweł, syna Jana, posiadał 1770 r. w wyszogrodzkim dobra Sarnowo-Grady (Herb. Król.).

Felicyan i Józef, synowie Franciszka, Dyonizy, syn Piotra, Romuald i Aleksander, synowie Franciszka i Jan Chryzostom, syn Pawła, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Felicyana, zmarłego przed 1859 r., wdowa Elżbieta z Jakowickich i córka Anna Franciszka. Marya, córka niegdy Aleksandra i Wiktorii, zaślubiła 1902 r. w Warszawie Edmunda Mirowskiego.

Do Dołęgów lub Pomianów należą następujący Grabscy: Zofia, córka Kajetana i Zofii Malczewskiej, poszukiwała 1816 r. brata swego Tomasza. Aleksander Bolesław i Aurelja Franciszka, dzieci Wincentego i Justyny, należeli do spadku po Konstancyi Grabskiej, zmarłej za pruskich czasów w płockiem. Katarzyna, dziedziczka Sarnowa, w płońskim, zamężna Pełpowska, ur. 1772 r. w Sarnowie, zmarła 1858 r. Michała, z Anny Łękawskiej, syn Franciszek, zmarł bezdzietny 1866 roku w Walewicach.

Herb Pomian.

GRABSCY h. POMIAN z Grabi, w powiecie brzeskim, jednej dzielnicy z Brudzewskimi. Mikołaj z Grabi 1338 roku w Inowrocławiu (KWP.). Jarand z Grabi ma sprawę w Sieradzu 1391 r. Mikołaj, scholastyk, zwany Grabski, procesoso-

wał się w Łęczycy z Urbanem z Poddębic 1398 r. (Łęcz. I. 5492). Jan z Grabi, kasztelan kruszwicki 1394 r. Marcin, syn Jana z Grabi, 1414 r. na uniwersytecie krakowskim.

Jarand z Brudzewa v. z Grabi, stolnik brzeski 1403 r., z chorążego inowrocławskiego wojewoda inowrocławski 1428 r., a sieradzki 1439 r. Stanisław, syn jego, 1442 r. na uniwersytecie krakowskim, 1455 r. kanonik gnieźnieński (patrz z *Brudzewa*).

Jan z Grabi, kasztelan spycimirski, opiekun królewicza i królestwa 1434 r. (Tutor - opiekadnik). Jan Grabski, podstoli bydgoski 1449 roku. Piotr z Grabi świadczy 1436 r. w Strzelnie; ten sam pewno Piotr z Brudzewa, podkomorzy kaliski 1451 r. Mikołaj Grabski, dziedzic Dobrej, miecznik sieradzki, został zabity przez Rawiczów z Goliny i Przejmy, a o jego głowę miała być sprawa sądzona przez starostę krakowskiego 1472 r. Nie stawili się jednak na nią ani wdowa po zabitym Katarzyna, ani syn ich Stanisław, ani stryj tego Mikołaj z Poddębic, chorąży łeczycki (Helc. II. 4090). Piotr z Poddębic brał spadek 1456 r. po Nicwieskich (Kor.).

Akta grodzkie brzeskie - kujawskie wspominają pod 1467 r. o Andrzeju, Tomaszu i Janie z Grabi, z których ostatni, żonaty był 1474 r. z Barbarą z Pniewa. Jan, podstoli inowrocławski 1485 r., miał dwóch synów: Jana Jaśka i Jana. Andrzej z Grabi, syn Jana Jaśka, 1496 r. (Gr. Brzes.). Andrzej Grabski, kasztelan kruszwicki 1545 r., rezygnował z tego urzędu 1555 r. na rzecz syna Jana, który umarł w roku następnym (M. 85 f. 354). Jan, żonaty ze Wstowską 1546 r. Elżbieta za Lubienieckim 1549 r. Wojciech, dziedzic na Kuczycach 1542 r. (Gr. Przed. 3 f. 37; 5 f. 315 i 6 f. 213).

Piotr, właściciel Grabi, Staro-Grabi i Kawieczyna, Łukasz i Marcin — Koniecka i Pachowa, a Jan — Nieszczewy, w powiecie brzeskim, 1557 r. W tymże roku Szymon był właścicielem Kaczewa i Połajewa, w powiecie radziejowskim i Przybranowa, w brzeskim (Paw.). Tenże Szymon, podsędek brzeski 1553 roku, umarł w 1561 r. Łukasz, kasztelan kruszwicki 1576 r., dziedzic Białych Błot Grabskich i Kroszczyna, w inowrocławskim, 1583 r. (Paw.), zastawił Drzewieckiemu Konecko 1578 r. (Gr. Przed. 22 f. 66).

Piotr, dziedzic Gościewic i Zagajewic, w inowrocławskim, 1583 r. (Paw.), chorąży brzeski 1603 r., zrzekł się tego urzędu na rzecz Grzegorza Grabskiego 1606 r., w którym został starostą kruszwickim. Grzegorz jednak nie objął urzędu i Piotr pozostał chorążym do 1628 r., w którym urząd ten, dla podeszłego wieku i niedołęstwa, oddał synowi Maciejowi, któremu już poprzednio 1617 r., odstąpił starostwa kruszwickiego (M. 177 f. 112 i 161 f. 65). Piotr umarł dopiero 1649 roku, a syn jego Maciej, wystawił mu pomnik w Toruniu, w kościele Św. Jana (Star. Mon.).

Maciej, z chorążego brzeskiego kasztelan słoński, umarł 1660 r. Helena, chorążyńska brzeska, prawdopodobnie więc żona Piotra, zmarła według nekrologu strzelneńskiego, 1625 r.

Andrzej nie dopuścił intronizacji Zbijewskiego do Zbijewa 1580 r. Mikołaj, syn Andrzeja, przyznał sumę Broniszowi 1633 r. Smarzyński zeznał oblig 1606 r. na Kaspra, syna Pawła. Stanisław, syn Wojciecha, zabezpieczył 1618 r. posag żonie swej, Maryannie z Modzelewskich. Bartłomiej zeznał 1628 r. zobowiązanie

dotyczące wsi Cety (Gr. Przed. 28 f. 502; 70 f. 551; 53 f. 427; 64 f. 124 i 67 f. 569). Sebastyan, podstoli inowrocławski 1610 r., a Stanisław 1629 r. Katarzyna za Świętosławem Radojewskim 1621 r. Ezechiel nabył 1629 r. zastawę wsi Pąchowa (Ibid. 69 f. 797). Ezechiel, Jan i Marcin podpisali elekcyę Władysława IV-go.

Adam, łowczy inowrocławski 1618 r. Jan, podkomorzy inowrocławski, umarł 1630 r. Samuel, syn Jana, zastawił 1628 r. Bogusławice i Goraj Łąckiemu (Gr. Przed. 69 f. 666). Samuel, następnie podkomorzy, a Stanisław, podstoli inowrocławscy, z województwem inowrocławskim, a Aleksander, dworzanin pokojowy królewski, Łukasz, pokojowy królowej, Jan i wyżej wymieniony Maciej, chorąży brzeski, z województwem brzeskiem-kujawskim, podpisali elekcyę Jana Kazimierza.

Samuel, za konsensem królewskim z 1630 r., wykupił starostwo brzeskie z rąk Łowickiego. W 1637 r. żona jego, Helena z Bogusławic Sierakowska, otrzymała dożywocie na wsi Kruszynie z tegoż starostwa, a 1644 r. Samuel otrzymał konsens królewski, na odstąpienie tej wsi synowi Janowi (M. 178 f. 56 i 66; 182 f. 150 i 189 f. 76). Oprócz Jana, posła na sejm 1670 r., miał Samuel jeszcze synów: Aleksandra, posła na sejm 1648 r., Świętosława, Samuela i Franciszka. Ten ostatni procesował Lubomirskiego 1676 r. W 1668 r. był posłem na konwokacyę z ziemi dobrzyńskiej (Z. Kuj; Zap. Lub. 55 f. 1545 i Lauda Dobrz.). Helena, za Arnolfem Kryskim 1632 r. Aleksander, syn Jana i żona jego, Anna z Jarczewskich, ustanawiali plenipotentów 1648 r. (Gr. Przed. 72 f. 473).

Aleksander, z pokojowego królewskiego podkomorzy brzeski, zmarły 1660 roku, miał synów: Przemysława i Stanisława, którzy 1676 r. spisali punkta działu dóbr (Gr. Przed. 77 f. 509).

Przemysław, podstarości grodzki wyszogrodzki, Marcin i Kasper z ziemią wyszogrodzką, a Franciszek, Jan i Paweł z województwem łęczyckiem, podpisali obiór Jana III-go.

Piotr, z burgrabiego, podsędek wyszogrodzki 1703 r., zmarły 1730 r., pozostawił syna Jana, żonatego z Konstancyą z Kossobudzkich (DW. 84 f. 896). Stefan, w powiecie przedeckim 1674 r. (Gr. Przed. 77 f. 321). Franciszek Andrzej, deputat na Trybunał koronny 1676 r., dał synowi swemu Felicyanowi dobra Rokorczyce 1688 r. (Gr. Przed. 79 f. 377).

Felicyan, podstoli 1688 r., podczaszy 1702 r., chorąży wielki 1704 r., w końcu podkomorzy łęczycki. Z tym ostatnim tytułem podpisał konfederacyę generalną warszawską 1733 r. W 1726 r. był marszałkiem Trybunału skarbowego radomskiego (Obl. Warsz. 49 f. 422 i Perp. Czers. 20 f. 182). Umarł 1738 r. Żonaty z Maryanną z Siemieńskich (DW. 57 f. 1714 i 1715). Syn jego Tomasz, bo podkomorzyc łęczycki, ożeniony 1725 r. z Zuzanną Żydowską, chorążanką krakowską, 1-o v. Wojciechową Dembińską, chorążyną zatorską (Gr. Krak. 341 f. 2353 i 2357; Oblat. Krak. z 1736 r., 160 f. 4049), chorąży inowłodzki 1727 r., chorąży mniejszy 1731 r., a chorąży wielki łęczycki 1744 r., rezygnował z tego urzędu 1759 r. W 1739 r. był i podkomorzym królewskim. W roku tym nabył Karniewice od Dembińskiego, które mu w 1774 r. odprzedał. Stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (DW. 69 f. 1496; 70 f. 1264 i Obl. Warsz. 49 f. 604).

Krzysztof, żonaty z Anną z Gniewoszów, trzymał Rzeczyce 1627 r. (Woł. V. A f. 149). Stanisław, łowczy dobrzyński, umarł 1627 r. Jan, instygator Try-

bunału lubelskiego 1681 r. (Zap. Lub. 59 f. 1014). Wojciech zabezpieczył 1684 r. sumę żonie swej, Katarzynie z Przyłuskich (Gr. Przed. 78 f. 679). Wymieniony wyżej Felicyan, podstoli łęczycki, Andrzej, Krzysztof i Marcin, z województwem łęczyckiem, Ludwik, Jan i Aleksander, podkomorzyc brzeski, z województwem inowrocławskim, Adam z ziemią zakroczymską, Jan i Walenty z województwem brzeskiem-kujawskim, Jan z ziemią dobrzyńską i Tomasz z województwem płockiem, podpisali elekcję Augusta II-go.

Walenty i Wawrzyniec wprowadzeni do Bronny 1706 r. Jan wprowadzony do Chociszewa 1707 r. Antoni zabezpieczył 1717 r. sumę pierwszej swej żonie, Aleksandrze z Pilchnowskich, a 1727 r. drugiej, Słuckiej (Gr. Przed. 82 f. 241 i 280; 83 f. 301 i 302; 86 f. 87). Katarzyna za Kazimierzem Żelezińskim 1701 r. (Perp. Czers. 16 B f. 152). Stanisław, podczaszy inowrocławski 1702 r. N., wojski inowrocławski 1705 r. Józef, podstoli łęczycki 1709 r. Andrzej, z łowczego podczaszy łęczycki 1704 r., kasztelan brzeziński 1709 r. N., żonaty z Teresą Żychlińską 1718 r. N., żonaty z Katarzyną Kamińską 1749 r. N., żonaty z Anną Zagórką 1740 r. (Gr. Przed. 83 f. 389; 89 f. 28 i 87 f. 430). Józef, cześnik brzeski 1726 r., stolnik bydgoski 1736 r., poseł województwa inowrocławskiego 1733 r., podpisał konfederację generalną warszawską (Obl. Warsz. 49 f. 422). Wawrzyniec, skarbnik łęczycki, umarł 1735 r.

Kazimierz zabezpieczył 1734 r. na Chociszewie sumę żonie swej, Helenie z Piekarskich (Gr. Przed. 87 f. 191). Walenty, sędzia grodzki łęczycki 1730 r., żonaty z Zuzanną ze Skórzewskich, 1-o v. Antonią Malińską. Agnieszka za Stanisławem Łaźniewskim 1742 r. (Perp. Czers. 14 D f. 173 i 26 f. 38). Marcin, miecznik łęczycki 1710 r., rezygnował z tego urzędu 1732 r., w którym prawdopodobnie syn jego Jan, otrzymał miecznikostwo inowłodzkie.

Jan, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 604). Rezygnował z miecznikostwa 1768 r., który to urząd był dany Walentemu, pewnie jego synowi. Walenty awansował na miecznika łęczyckiego 1772 r.

Józef, z województwa łęczyckiego, głosował za Augustem III-m 1733 roku (Obl. Warsz. 49 f. 604). N., wojski łęczycki, obrany komisarzem skarbowym w województwie sieradzkiem, na sejmiku w Szadku 1709 r. Jan, wojski łęczycki, rezygnował z urzędu 1758 r., który po nim otrzymał Stefan, podwojewodzy łęczycki. Maciej, cześnik brzeziński 1736 r. Józef, stolnik inowrocławski 1737 r., chorąży kowalski 1738 r., rezygnował z tego urzędu 1754 r. Inny Józef, skarbnik inowłodzki 1760 r., następnie podstoli łęczycki, Antoni, Apolinary i Walenty, miecznikowicze inowłodzcy, pisali się z wójewództwem łęczyckiem, na elekcję Stanisława Augusta. Józef, podstoli łęczycki, kandydat do kasztelanii brzezińskiej 1780 r. (MP.).

Antoni, z wojskiego mniejszego orłowskiego, cześnik inowłodzki 1779 r., podstoli orłowski 1780 r. Adam, burgrabia grodzki łęczycki 1784 r., a Antoni, komornik graniczny 1787 r. Józef, wojski mniejszy brzeziński, umarł 1789 roku. Antoni Klemens, pułkownik wojsk koronnych 1780 r. (DW. 96 f. 350). Jan, dziedzie Koryt, radca Departamentu warszawskiego, z łęczyckiego, 1809 r.

Tomasz, Teofil i Franciszek, synowie Józefa i Wiktor, syn Ludwika, wnuk tegoż Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Córki Józefa były trzy: Chobrzyńska, Hewłowa i Kępalska. Po

Wiktorze zostały tylko córki: Kamilla Karowiecka i Eufemia Kononowiczowa. Teofil, major b. wojsk polskich, żonaty z Balbiną z Peplowskich, zmarł 1848 roku bezdzietny.

Franciszek Wincenty, ur. 1781 r., dziedzic dóbr Luszyn z przyległościami, zmarły 1859 r., zaślubił 1820 r. Balbinę Górską, córkę Walentego, ur. 1794 r., zmarłą 1848 r. Z niej córki: Emilia Feliksowa Wiśniewska, ur. 1823 r., zmarła 1886 r.; Pelagia, ur. 1826 r., zmarła 1902 r.; Eugeniuszowa Grzybowska i Leokadya, zmarła panną, oraz syn Majol Ignacy, dziedzic Luszyna, ur. 1821 r., zmarły 1874 r., ożeniony w 1854 r. z Ludwiką Byszewską, córką Floryana i Maryi z Gałczyńskich, ur. 1833 r., zmarłą 1861 r., z której córka Marya, ur. 1858 r., zmarła 1876 r. i synowie: Wincenty, zmarły dzieckiem 1860 r. i Adam Majol, ur. 1855 r., dziedzic Luszyna z przyległościami, który w 1887 r. zaślubił Zofię Krzymuską, córkę Marcina i Maryi z Koźmianów. Jedyna ich córka Marya Ludwika, ur. 1887 roku, zmarła 1900 r. w Warszawie.

Prawdopodobnie do domu tego należą: Władysław z siostrą Magdaleną Nosowiczową i Stanisław, którzy stawali 1651 r. na popisie ziemi lwowskiej. Piotr, podstoli czerniechowski 1718 r. Jakób, łowczy wiski, zmarły 1730 r. Andrzej, który się pisał z województwem brzeskiem - litewskim i Michał z ziemią chełmską, na elekcyę Augusta II-go. Apolinary z województwa smoleńskiego i Walenty z województwa witebskiego, elektorowie Stanisława Augusta. Stanisław, regent ziemski i grodzki grodzieński 1767 roku. N., sędzia grodzki wołkowsky 1787 roku.

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX wieku: Teodor, syn Klemensa, Ignacy, syn Walentego, Andrzej, syn Franciszka, Wincenty, syn Jakóba, Iwon i Filip, synowie Antoniego i Józef, syn Piotra. Antoni, syn Walentego i Prowidencji Brodnickiej, zmarł 1891 r.

Wincenty z synem Ignacym, syn Stanisława, sędziego grodzkiego wołkowskiego, wnuk Michała, prawnuk Kazimierza, praprawnuk Mateusza, syna Jana, wnuka Kaspra, dziedzica 1582 r. dóbr Lewonowicze, w powiecie wołkowskim, dowiódł szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską 1798 r.

Herb Wczele.

GRABSCY h. WCZELE z Grabu, w powiecie kaliskim, której to wsi była właścicielką 1579 r. Zofia Grabska (Paw.). Abraham, nieletni Grabski, ma sprawę 1388 r. w Poznaniu, o młyn w Kaczynie (Leksz.). Mikołaj, syn Jana z Grabu, 1426 r. na uniwersytecie krakowskim.

Wojciech, skazany 1527 r. za pobicie i szkody zrządzone poddanym arcybiskupa gnieźnieńskiego (St. Pr. P. P. VI. 360). Kazimierz pisał się z województwem kaliskim, na elekcyę Jana III-go. Ów Kazimierz miał być następnie kasztelanem rogozińskim.

Konstytucya sejmowa z 1678 r. wspomina o Grabskim, kasztelanem rogozińskim, ale nie wymienia jego imienia. Stanisław, starosta klecki, deputat na Trybunał koronny 1661 r. (Zap. Lub. 54 f. 135), z podczaszego poznańskiego, kasztelan rogoziński 1683 r., umarł w 1693 r. Nagrobek w Poznaniu wystawiła mu pozostała po nim wdowa, Dorota Grotówna

(Łuk.). Maciej, żonaty z Maryanną z Mańkowskich 1687 r. (Sig 14 f. 74), był następnie sędzią grodzkim bydgoskim, a córce jego Barbarze, zapisał mąż Jan Dunin 50,000 fl. 1700 r. (Gr. Pozn. f. 38).

Franciszek na Nowem Mieście, stolnik braclawski 1702 r., pisał się z województwem poznańskim, na elekcyę Augusta II-go. Jan, sędzia grodzki nakielski 1699 r., mianowany 1708 r. przez Leszczyńskiego kasztelanem nakielskim (Rel. Keyńs. 1708 — 1710 f. 2). Wacław, syn Stanisława, dziedzic dóbr Sukowy, ożeniony 1715 r. z Eleonorą Cielecką, wdową po Macieju Żegockim (Zap. Pozn. I f. 220). Jan Kazimierz, podstarości i sędzia grodzki walecki 1721 r. N., sędzia grodzki nakielski 1775 r. Wawrzyniec, żonaty z Eleonorą Zielińską, 2-o v. Kazimierzową Nieżychowską 1780 roku. Stanisław, stolnik braclawski 1746 r., wziął w zastaw od Mycielskich Piotrkowo i Piotrkówko 1744 r. (Zap. Gr. Pozn. V f. 66 i II f. 81). Żonaty 1-o v. z Katarzyną Radomicką, pozostawił z niej synów: Antoniego, zmarłego 1766 r. i Kajetana, obu bezpotomnych, oraz córki: Justynę, żonę Franciszka Rychłowskiego i Maryannę, żonę Ludwika Hersztopskiego. Obie brały udział w spadku po Opalińskich, jako sukcesorki z matki, Apolinaryi z Opalińskich Gajewskiej.

Z drugiej żony, Katarzyny Umińskiej, synowie Stanisława: a) Jakób, po którym z Józefy Dąbskiej syn Eustachy, z Katarzyny Hersztopskiej miał tylko jedną córkę Eustachię, żonę Edwarda hr. Ponińskiego, zmarłą we Wrześni 1889 r.; b) Maksymilian, pozostawił tylko córki: Antoninę za Kurellą i Maryannę Dzierżanowską i c) Franciszek Ksawery, rotmistrz kawaleryi narodowej 1784 r., zmarły w roku następnym (Sig. 35 f. 225), właściciel Nowego Miasta, z Eleonory Krzyckiej miał synów: Onufrego i Kaliksta.

Onufry, właściciel Nowego Miasta, zmarły 1827 r., z Otylii Gorzeńskiej, pozostawił córkę Teklę, żonę Stanisława Bronisza i synów: Aloizego i Andrzeja. Aloizy, dziedzic Brzostkowa, zmarły 1885 r., żonaty 1-o v. z hr. Konstancją Czarnecką, 2-o v. z Wandą Węsierską; z drugiej żony pozostawił syna Alfonsa i córkę Celinę. Andrzej, właściciel Budziszławia, z Kazimiery Krzymuskiej ma syna Kazimierza, ur. 1874 r.

Kalikst, drugi syn Franciszka Ksawerego, właściciel Tuczna, z Ernestyny von Hartmann, pozostawił syna Ottona, właściciela Ciemierowa, który z pierwszej swej żony, Anny z Szafarkiewiczów, miał syna Stefana, a z drugiej, Justyny ze Szpotańskich, zmarłej 1889 r. w Kakawie, syna Zygmunta.

Druga linia Grabskich idzie po Stefanie, właścicielu Skotnik, zmarłym 1862 r., który z pierwszej żony, Maryi z Paszkowskich, miał córkę Teklę, za Władysławem Jaczyńskim i synów: Józefa i Lucyana; z drugiej zaś, Maryi z Daszkowskich, wdowy po Słubickim, zmarłej 1886 r. w Kruszy pod Inowrocławiem, synów: Maryana i Leona.

Józef, ur. 1839 r., właściciel Skotnik, poseł na sejm pruski, żonaty z Bronisławą Brzeżańską, ma z niej syna Tadeusza, ur. 1876 r., dziedzica Skotnik, do ktora obojga praw i córki: Lucyne, Halinę, Stefanę, Zofię, wydaną 1895 roku w Gnieźnie, za Kazimierza Szuldrzyńskiego z Prusinowa, Maryę, Irenę i Leonie.

Lucyan, ur. 1842 r., zmarły 1900 r., właściciel Targowicy, z Joanny Reuss zostawił synów: Stefana, ur. 1867 r., Maryana, ur. 1868 r., ożenionego 1896 roku

w Kościelcu z Joanną Brzeską, oraz córki: Annę, zmarłą 1888 r. i Maryę, zaślubioną 1898 r. w Inowrocławiu Wojciechowi Nieżyehowskiemu.

Maryan, ur. 1846 r., właściciel Kruszy, z Heleny Broniszówny ma synów: Franciszka i Edwarda, oraz córki: Franciszkę, poślubioną 1900 r. w Gnieźnie Janowi Mukułowskiemu i Janinę, poślubioną 1900 r. w Ludziskach Janowi Brzeskiemu (Żychl.).

GRAD h. AMADEJ. Jan z Melchowa świadczył 1426 r. w Radomsku przy wywodzie szlachectwa (Pis. Dz. Pol. IX).

GRAD h. RAWICZ Jan, pisarz królowej Zofii 1447 r. (AGZ. XI). On to pewnie był właścicielem wsi Prusy, w województwie sandomierskiem (Dług.) i otrzymał szlachectwo 1443 r. (Czacki).

GRAD, patrz: *Galemscy i Szreńscy*.

GRADKOWSKI Franciszek pozwany przez Wąsowicza 1698 r. (Gr. Radom.).

GRADOWSCY h. LIS. Ignacy z synami: Józefem Michałem, Michałem, Mateuszem i Hipolitem, syn Marka, wnuk Andrzeja, dziedzica dóbr Raszec-Lipniwny na Żmudzi 1743 r., dowiódł pochodzenia szlacheckiego 1817 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

Herb Lis.

GRADOWSCY h. LUBICZ z Gradowa, w powiecie sochaczewskim. Wawrzyńiec, syn Gotarda, 1579 r. cześnik, następnie sędzia ziemski sochaczewski, dziedzic części Gradowa wielkiego, Gradowa Dziubina, Suchej wielkiej i Borzymowej Woli (Paw.), zmarły 1593 r., z żony Barbary z Łaska, córki głośnego księdza Jana, miał trzech synów: Wawrzyńca, Pawła

Herb Lubicz.

i Jana, oraz córkę Barbarę, za Franciszkiem Morsztynem (A. Krak. i Wyr. Lub. 49 f. 350). Jan i Paweł, synowie Wawrzyńca, sędziego, wnukowie Gotarda z Wielkiego Gradowa, w ziemi sochaczewskiej, h. Lubicz, świadczyli 1603 r. w Piotrkowie, przy wywodzie szlachectwa Boryszowskiego (Wyr. Piotr. 60 f. 341). Ze świadectwa tego okazuje się, że Katarzyna, siostra ich dziada Gotarda, była za Tyburcym Boryszowskim, luterskim prezydentem, ojcem Pawła, wywodzącego się ze szlachectwa.

W 1579 r. część Gradowa Dziubina należała do Jana Dziubicza, a na Gradowie Paciorkn dziedziczyli: Paweł Tułowicz, wdowa Tułowiczowa, żona Krzysztofa Suskiego, Stanisław Tułowicz, syn Andrzeja i Jerzy Paciorek (Paw.). Jadwiga za Hieronimem Rosochowskim 1591 r. (Perp. Czars. 1 A f. 183).

Krzysztof, syn Wojciecha, kwitował Stoińskiego 1634 r. (DW. 34 f. 601). Jan i Marcin pisali się z ziemią sochaczewską, na elekcyę Jana Kazimierza. Władysław, syn Floryana, w ziemi warszawskiej 1665 r. (DW. 53 f. 766). Piotr, syn Władysława, sprzedał część Lipniak Rudnickiemu 1744 r. (Perp. Czers. 27 f. 18). Walenty i żona jego Barbara z Kwiatkowskich, kwitowali Szopskich 1781 roku (DW. 97 f. 444).

Ludwik, syn Walentego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

GRADOWSCY h. PÓŁKOZIC, w W. Ks. Litewkiem. Taki herb im przypisują dawni heraldycy, być jednak może, że to są Lisowie, bo tacy właśnie ze Żmudzi dowiedli szlachectwa 1817 r. w Wilnie.

Herb Półkozic.

Jan Janowicz Gradowski, ziemianin królewski, nabył Datniewo 1542 r. od Owłoczyńskiego (ML. 39), a 1546 r. otrzymał cztery nieosiadłe wsie z włości kowieńskiej (ML. 61). W 1566 r. był ciwunem dyrwiańskim, a 1569 r. posłem księstwa żmudzkiego do stanów koronnych (Dan.).

Andrzej, Franc, Piotr, Jan i Krzysztof, synowie Andrzeja, sprzedali 1595 r. Dyrwiany na Żmudzi (Akta XIV). Piotr, starosta dynemundzki, żonaty 1579 r. z Anną z Kłopockich (M. 122 f. 462).

Karol z województwem trockiem, a Piotr Michał, podstoli kowieński, z ks. żmudzkiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Stefan i inni, w powiecie grodzieńskim 1766 r. (Akta VII).

GRADOWSCY h. PRAWDZIC z Gradowa, w ziemi sochaczewskiej, tego samego co i Gradowscy Lubicze. Musieli wyjść od Borzyszowskich z Borzyszowa i posiadając część obok położonego Wielkiego Gradowa, Gradowskimi się przezwali.

Herb Prawdzic.

Piotr Gradowski z Wielkiego Gradowa, wspólnie z Gortardem i Walentym Borzyszowskimi, przypuścili do swego herbu Wirzbińskiego 1555 r. (M. 85 f. 149). Ów Piotr, dziedzic na Borzyszowie, Pierczynie, Gradowie wielkiem i Dziubinie, Suchych Falkach i Borzymowej Woli 1579 r. (Paw.), był już 1570 r. chorążym sochaczewskim, z którego to urzędu rezygnował 1593 r., na rzecz Sierakowskiego. Stanisław podpisał z ziemią łomżyńską, elekcyę Jana Kazimierza, a Mikołaj z ziemią ciechanowską, obiór Augusta II-go.

Tomasz, syn Mikołaja i Konstancyi z Księzopolskich, nabył część wsi Skupie 1747 r. Tenże Tomasz i żona jego, Katarzyna z Zaborskich, zawarli 1765 r. intercyzę przedślubną z Grzegorzem Chromińskim, o wydanie za niego córki swej Agnieszki (DW. 71 f. 517 i 1035; 85 f. 353). Joanna, żona Jana Brzozowskiego, w obecności brata swego, Józefa Gradowskiego, kwitowała Zawadzkiego 1777 r. z odbioru sumy na

nią przypadłej, po ciotce Ludwice z Gradowskich, Wojciechowej Kamińskiej (DW. 93 f. 64). Marcelli, szambelan Stanisława Augusta 1793 r.

Franciszek, syn Macieja, Stefan, syn Antoniego, Karol i Adam, synowie Mikołaja, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

GRADOWSCY wpisani do ksiąg szlachty gubernii podolskiej: Nicefor i Cezary, synowie Piotra, wnukowie Floryana, prawnukowie Jana, 1838 r.; Henryk i Leon, synowie powyższego Piotra 1852 r.; Ludomir i Aleksander, synowie Henryka, 1865 r.; Piotr, syn Nicefora, 1871 r. i Stanisław, syn Leona, 1890 r. (Spis.).

GRADZIŃSCY. Walenty Gradziński wprowadzony został do Główczyzna, w ziemi czerskiej, 1752 r. (Perp. Czers. 29 f. 520), a Kasper udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim (Goł.).

GRAFFOWIE h. NAŁĘCZ. Jan Graff, kupiec i mieszczanin poznański, otrzymał szlachectwo 1552 r. Przypuszczony został do herbu Nałęcz przez Czarnkowskich (M. 82 f. 60).

GRAFFOWIE. Jan Graff, major regimentu dragonów, otrzymał szlachectwo 1673 r. (Sig. 12 f. 54). W 1675 r. zapisał pewną sumę żonie swej, Annie z Grabkowskich (DW. 53 f. 766). N. Graff, cześnik derpski 1738 r.

GRAJBNER v. GRAYBNER h. LIS. Henryk Kajetan Graybner, kapitan buławy wielkiej koronnej 1785 r., otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. Sapienhowie dali 1791 r. zaświadczenie, że pozwolili mu na tarczy herbowej umieścić swoją strzałę (Sig. 37 f. 106; MP.; i DW. 101 f. 1405).

Aleksander, Stanisław i Władysław, synowie Jana i Wacław, Leon i Julian, synowie Aleksandra, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Herb Olawa.

GRAJEWSCY v. GRAJOWSCY h. OLAWA, z czasem GOZDAWA, nazwę swą wzięli z Grajewa, w powiecie wiskim. Według Paprockiego, wyszli z Prus, gdzie 1486 roku otrzymali od Zakonu 60 włók w Wiśniewku i 30 włók koło Długoszów, w powiecie łeckim (Kętrz.). Według Niesieckiego, mieli w końcu XVI-go wieku herb swój, przedstawiający w polu zielonym białą lilię, nad skrajami której dwie róże, zamienić na polską Gozdawę, a to wskutek zdrady, której się jeden z nich miał dopuścić, o czem niżej.

Stanisław Grajewski nabył 1533 r. Gosiewo, w powiecie bielskim, od Raczki

Herb Gozdawa.

(ML. 24). W 1540 r. był podstarościm żmudzkiem. Andrzej, archidyakon krakowski, kanonik poznański i sekretarz Zygmunta Augusta, umarł 1573 r. Pochowany w katedrze krakowskiej (Star. Mon.). Marcin, dworzanin królewski, zamienił z Iwanowskim 1566 r. Smogorówkę, w powiecie bielskim, na Obrapałki, w powiecie drohickim (M. 100 f. 185). Był on także właścicielem Dolistowa (Wyr. Lub. 7 f. 999). Marcin otrzymał urząd wojskiego drohickiego, lecz Zygmunt August, wyrokiem swoim z 1569 r., urząd mu ten odebrał i przysądził Sawickiemu (M. 105 f. 110). Zdaje się, że tenże sam Marcin, pisarz ziemski wiski, około, lub 1584 roku, miał synów czterech: Stanisława, Hieronima, Jana i Jerzego. Z nich: Hieronim, poeta łaciński, a Stanisława, Jana i Jerzego, widzimy obecnych przy sprzedaży 20 włók w Wiśniewku, przez Jerzego Grajewskiego (Wyr. Lub. 23 f. 463; 31 f. 86; 36 f. 73; Zap. Lub. 9 f. 59 i Kętrz.).

Piotr, Krzysztof i Jan, bracia (Zs. Gr. Czers. 50 f. 30). Z nich: Jan, chorąży wiski, umarł 1580 r. Krzysztof, podług własnej opowieści, miał wystać do Moskwy towary wielkiej wartości, które mu wielki książę Moskiewski zabrać kazał, wskutek czego udał się sam do wielkiego księcia z prośbą, o zwrot takowych. Wielki książę zwrócił mu je i jednocześnie dał mu na piśmie warunki, pod którymi chciał przyjąć koronę polską, aby je na pierwszej elekcji polakom okazał. Zaledwie jednak wjechał w granice Litwy, posądzony o zdradę, został uwięziony 1575 r. (Orzels. III f. 115). Ogólnie Krzysztof uważany był za zdrajcę, skoro i Paprocki o nim pisze, że był *hostis patriae*, a Niesiecki dodaje, że po tym wypadku żyjący członkowie tej rodziny, za herb swój Gozdawę przyjęli.

Piotr, ich brat, właściciel Grajewa 1577 r. (Paw.), z dworzanina królewskiego, podkomorzy zakroczymski i starosta wiski 1574 r., w końcu kasztelan zakroczymski 1576 r., zabity 1582 r. przez Iłowskiego, kasztelana wiskiego, gdy wyjeżdżał z Wąsosza do Wizny. W 1569 r. zabezpieczył posąg żonie, Jadwidze z Taszyckich, pisarzównie ziemskiej krakowskiej. W 1570 r. wspólnie z żoną otrzymał wieś Żebry, ze starostwa wiskiego w dożywocie (M. 101 f. 392 i 109 f. 169). W 1582 r. prowadzona była sprawa przez jego synów: Andrzeja, Stanisława, Mikołaja, Melchiora i Piotra, przeciwko Iłowskiemu, który pozbawiony urzędu, został ściętym w tymże roku (Conv. Warsz. 3 f. 139—142). Z synów kasztelana, którzy również dziedziczyli na Wiśniewku w Prusach (Kętrz):

Stanisław był starostą wiskim; umarł 1618 r.

Melchior napadł, zranił i zrabował 1582 r. Harszlana Caramanti, turka z Konstantynopola i król nakazał rajcom lwowskim wymierzyć temu ostatniemu sprawiedliwość. Melchior musiał nie żyć w 1611 r., w którym pozostali jego bracia, zawarli układ z Gołkowskim, dotyczący Grajewa (AGZ. X. 2167; DW. 39 f. 1691 i 1725).

Piotr, dworzanin królewski i dowódca piechoty królewskiej 1608 r., rotmistrz królewski 1611 r., następnie podsędek bielski, umarł 1619 r. Żona jego Katarzyna Górnicka, córka Łukasza, starosty tykocińskiego (M. 349 f. 33; DW. 39 f. 1691 i Mil. f. 132).

Stanisław, dworzanin królewski 1566 r., posesor Stepania, Sapohowa i Jezierzec, w powiecie łuckim, 1570 r., a właściciel Liniewa, w powiecie włodzimierskim, 1577 r., stolnik podlaski i podstarości włodzimierski 1575 r., miał synów:

Dobrogosta, Piotra i Jana, oraz córki: Katarzynę i Helenę (AGZ. X. 1324; Jabł.; Wyr. Lub. 23 f. 332 i 48 f. 238).

Jan, rotmistrz królewski 1622 r. (Zap. Lub. 26 f. 401). Jakób, podkomorzy wiski 1632 r., z Aleksandry Kurzenieckiej, pozostawił syna Jakóba, także podkomorzego wiskiego, żonatego z Justyną z Opackich. Nabył on 1682 r. od Lasockiego część Sobieni, Zębrzykowa i Szymoniewicz (Perp. Czers. 14 A f. 21; DW. 55 f. 975; Zap. Lub. 46 f. 645). Córka tego ostatniego Jakóba Izabella, za Antonim Skarbkciem Kiełczewskim 1699 r., a synowie: Kazimierz Jerzy i Zygmunt, rotmistrz powiatu radziłowskiego, podpisali z ziemią wiską, elekcyę Augusta II-go. (Perp. Czers. 15 f. 56; 16 A f. 137 i 140). Jeden z nich zastawił Sarnów Kuczyńskiemu 1701 r. Wdowa po nim N., 2-o v. Stanisławowa Lewicka, układa się 1710 r. z Kuczyńskim i oddaje mu Sarnów, Laskowiec i Korczew. Syn ich Jakób, i córka Izabella Józefowa Ogonowska, sprzedali 1722 roku prawa swe do Bartkowa Kuczyńskiemu, który w 1723 r. spłaca także z Grajewskich Józefową Kossowską i N., zakonnicę w Drohiczynie, a 1728 r. kupuje Jesionówkę od Jakóba (Gr. Drohic.).

Jan, syn Jana, procesuje się 1647 r. z Horodyskim o Swojczów (Kij. III A f. 548 i VI B f. 74). Zacharyasz ma sprawę w sądzie owruckim 1647 r. Salomea za Stanisławem Traczewskim 1650 r. (Kij. VI C f. 314 i VI E f. 13). Jan, cześnik wołyński 1642 r. Jan z ziemią wiską, Mateusz z województwem wołyńskim, podpisali elekcyę Jana III-go, a Stanisław z województwem łączyckiem, obiór Augusta II-go.

Konstancya, za Józefem Żeliszawskim, dzierżawcą Zemborzyc, w powiecie lubelskim 1729 r. (Woł. XII f. 73). Mateusz v. Maciej, łowczy lubelski 1742 r., nabył Jabłonę, w powiecie lubelskim, 1744 r. (DW. 70 f. 1221). Antoni, podstoli smoleński, ożeniony z Katarzyną Skarbkówną Kiełczewską, chorążanką urzędowską, której Górski przyznał sumę 1773 r. (DW. 90 f. 108). N., podstolic smoleński 1786 r. (V. L. IX).

Franciszek legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim.

GRAJOWSKI h. NOWINA Mikołaj, właściciel Grajowa pod Wieliczką, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.). Tenże Mikołaj Kawalec z Grajowa, ręczył 1467 r. za Janem z Sierczy. Jan z Grajowa zeznał zapis 1498 r. na rzecz Barbary Wiatowskiej (Helc. II). Katarzyna Grajowska 1534 r. Benedyktyńska w Stańtkach.

Z Grajowa pisali się też *Brunowie Sobolewscy*.

GRALATH Daniel, burmistrz miasta Gdańska, został 1763 r. łowczym wyspy Nehringen. Umarł 1767 r. (Sig 29 i 32).

GRALEWSCY v. GRALOWSCY h. SULIMA, z którego Gralewa wyszli, nie jest wiadomem. Stanisław, syn Stanisława z Gralewa, 1406 r., Maciej, syn Dominika, 1411 r., Wojciech, syn Fryderyka, 1412 r. na uniwersytecie krakowskim. Andrzej z Gralewa 1418 r., a Stanisław Gralewski 1485 roku kanonicy płocky.

W XVII w. Gralewscy dziedziczyli na Przesławicach i Przekorach, w ziemi czerskiej, Gramnicach, Osieczku i Ładach, w ziemi warszawskiej. Marcin, Hieronim, Jerzy, Jakób i Stanisław, synowie Jana i Doroty, dopełnili działu dóbr Przesławic, Jeziory, Osieczka, Rakowiec i Przekory 1614 r., a część Gramnic, Ładów, Ślas i Zgorzały, sprzedali Raciborskiemu 1619 r. (Perp. Czers. 4 f. 349; DW. 37 f. 279; 42 f. 696 i 46 f. 646, 712 i 882). Siostry ich: Anna, 1-o v. Piotrowa Małachowska 1614 r., 2-o v. Ludwikowa Babska, 3-o v. Stanisławowa Puczniewska 1617 r. i Barbara, 1-o v. Krzysztofowa Chylińska, 2-o v. Bielicka 1617 r. (Zs. Warec. 21 f. 774 i DW. 46 f. 64).

Marcin, najstarszy syn Jana, zapisał 1620 r. sumę na Przesławicach żonie swej Katarzynie z Jordanowskich. Synowie jego: Kasper, Mikołaj, Hieronim, Adam i Jan układali się z Bieniewską 1643 r., a trzech z nich zapisało 1632 r. posagi siostronom: Annie i Barbarze (DW. 46 f. 828; 48 f. 910 i 50 f. 279). Kasper i Jan pisali się z ziemią czerską, na elekcję Jana Kazimierza. Maryanna, córka Kaspra, żona Jacentego Palczewskiego, zrzekła się majątku rodzicielskiego na rzecz ojca 1654 r., a syn Kazimierz, kwitował stryja Jana z opieki 1659 roku (Perp. Czers. 11 f. 683 i M. 201 f. 195). Kazimierz podpisał z ziemią warszawską, elekcję Jana III-go. Żonaty 1-o v. z Maryanną Parulówną, 2-o v. z Zofią Rudzką, z pierwszej żony pozostawił syna Antoniego, który 1696 r. sprzedał część swoją na Mirowicach Bonieckiemu, z drugiej — synów: Franciszka i Mikołaja, oraz córkę Teresę, żonę Jana Gnatowskiego, którzy w 1707 r. kwitowali Okęckiego. Kazimierz umarł 1693 r., a pozostała po nim wdowa, wyszła za Jana Władysława Rosochowskiego (Perp. Czers. 14 C f. 409; 17 f. 52 i 213; 19 f. 65; DW. 62 f. 1264 i 82 f. 43). Franciszek nabył 1714 roku od Oczosalskiego część Osieczka i Przekor, które brat jego Mikołaj sprzedał temuż 1713 roku (DW. 62 f. 141 i 474). Franciszek przesiedlił się do Prus, skąd jako poseł powiatu tczewskiego, podpisał konfederację generalną warszawską 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 422).

Herb Sulima.

Mikołaj, syn Marcina, pozostawił syna Pawła, który zeznał 1679 roku zapis dożywocia z żoną, Dorotą z Siekluckich (Perp. Czers. 13 f. 636).

Hieronim, syn Marcina, sprzedał bratu Mikołajowi 1636 r., a bratu Kasprowi 1638 r., część swoją na Osieczku. Z żony, Maryanny N., z którą zeznał zapis dożywocia 1644 r., pozostawił syna Kazimierza, który wspólnie ze stryjami: Janem i Mikołajem, oraz z Oborskimi i Kożuchowskimi, dopełnił działu Starego Belska, Małej Wsi i Bodzewa 1650 r. (DW. 49 f. 668 i 50 f. 917; Perp. Czers. 9 f. 358 i 12 f. 55).

Jan, syn Marcina, zeznał 1636 r. zapis dożywocia z żoną, Krystyną z Zamojskich. Testament swój wniósł do ksiąg grodzkich warszawskich 1649 r. (Zs. Warec. 28 f. 149, 236 i 343; Perp. Czers. 9 f. 347; DW. 51 f. 684).

Hieronim, syn Jana, dziedzic na Przesławicach, wspólnie z braćmi: Jakóbem i Stanisławem, zeznał zapis 1608 r., na kościół w Raszyńcu. W 1616 r. zeznał zapis dożywocia z żoną Małgorzatą N. (DW. 35 f. 221 i 45 f. 713).

Jerzy, syn Jana, zeznał 1620 r. zapis na rzecz żony, Bogumiły z Załuskich. Umarł bezpotomnie (DW. 46 f. 882 i Perp. Czers. 9 f. 346).

Jakób, syn Jana, sporządził z bratem Marcinem dział Przesławic 1615 r. Żonaty z Katarzyną z Bruczkowskich, sprzedał 1620 r. część swoją na Gramnicach i Ładach Raciborskiemu. Synowie jego: Adam i Jan, sprzedali 1644 r. część swoją na Osieczku; pierwszy, Kasprowi Gralewskiemu, a drugi—Schlichtingowi. Adam, pułkownik legionu wojewody sandomierskiego 1664 r. (Perp. Czers. 5 f. 28; DW. 46 f. 930; 50 f. 706 i 708; Zap. Lub. 48 f. 563).

Stanisław, syn Jana, zeznał 1624 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Dobrzyńskich (Perp. Czers. 7 f. 141).

Adam, 1647 r. wierzyciel Mycielskiego (Zap. Gr. Pozn. I f. 342). Adam Jakób, asesor ziemski czewski, kwitował Mycielskiego Adama 1687 roku (Ibid. III f. 52).

Jakób, rotmistrz królewski 1665 r. (Zap. Lub. 49 f. 572). Stanisław, żonaty 1680 r. z Urszulą z Lisowskich, 1-o v. Remigianową Minostowską (Perp. Czers. 13 f. 681). Franciszek, poseł powiatu puckiego, głosował za Augustem III-m 1733 roku (Obl. Warsz. 49 f. 612). Mikołaj, syn Marcina, dziedziczył jeszcze na Przekorach 1780 r. (Perp. Czers. 36 f. 287). Małgorzata, córka Michała i Maryanny z Karnickich, za Kazimierzem Rucińskim 1795 r. (DW. 110 f. 909).

GRAMBECCY, patrz *Grembeccy*

[de GRAMBKOW Ernest Fryderyk Wilhelm, porucznik wojsk koronnych, otrzymał dymisję 1794 r. (MP.).]

GRAMBIEWSKI v. GRAMBOWSKI Tomisław, o którym wspominają akta poznańskie, z końca XIV-go wieku (Leksz.).

z GRAMBOŁOWA Wierzbietta został koniuszym wielickim 1502 r. (M. 17 f. 308). Pewno z *Gremboszowa*.

GRAMMLICH Dawid, podpułkownik en second, został 1766 r. pułkownikiem en second i podpułkownikiem czynnym w regimencie pieszym Goltza. Będzie to pewnie pułkownik *Gramblich*, który otrzymał indygenat 1780 r. (Kancel. 31 f. 69 i MP.). Jan Karol Grammlich, kapitan wojsk koronnych, otrzymał indygenat 1790 r. (V. L.). Herb ich u Ostrowskiego 900.

GRAMNICCY z Gramnic, z powiatu warszawskiego. Właścicielem tej wsi 1580 r. był Adam Gramnicki, syn Mikołaja (Paw. i Zs. Gr. Czers. 30 f. 237). Inni Gramniccy dziedziczyli na Dąbrówce i Zalesiu, w ziemi czerskiej. Z nich Andrzej miał synów: Stanisława, Jana, Marcina i Adama. Stanisław zeznał oblig na Ostrowskiego 1533 r. Marcin, podstarości czerski, zabezpieczył 1551 r. posag na Dąbrówce i Zalesiu żonie swej, Annie z Zaleskich. Adam sprzedał część swoją na Dąbrówce bratu Marcinowi 1556 r. (Zs. Gr. Czers. 10 A f. 227; 11 f. 3; 20 f. 159 i 434). Patrz *Gromniccy*.

GRANCZEWSKI Jan, którego żona Katarzyna, wyprawiła pieszego 1497 r. z ojcowizny swej w Chlebowie, na wojnę wołoską (St. Pr. P. P. VII. 397).

GRANDA Szymon podpisał drugi manifest szlachty litewskiej 1763 roku. W roku następnym pisał się z województwem mściławskim, na elekcję Stanisława Augusta.

[GRANDJEAN Jan Baptysta, którego żona Katarzyna kwitowała Sanguszkową 1781 roku (DW. 97 f. 938).]

Herb de la Grange.

de la GRANGE Ludwik, margrabia d'Arquin, hrabia z Malinu, generał wojsk koronnych, otrzymał indygenat 1690 roku (V. L.). Siostra jego, Marya Kazimiera, córka Henryka, zaślubiła 1658 r. Jana Zamoyskiego, wojewodę sandomierskiego, a króla Jana Sobieskiego w Warszawie 5-go Lipca 1665 roku. Henryk de la Grange, ojciec królowej, ustanawiał pełnomocników 1680 r. (M. 373 f. 27).

Hipolit Jacenty de la Grange, syn Walentego, potomek Ludwika, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

GRANIEWSCY v. GRANIOWSCY h. LELIWA pisali się w Wielunka. Mateusz Antoni Graniewski, sekretarz królewski 1669 r. (V. L.). Temuż, ale mylnie Maciejowi Antoniemu z Wielunek Graniowskiemu, pisarzowi ks. Wiśniowieckiego, pozwala król 1678 r. odstąpić sołectwo w Babach bratu Franciszkowi i żonie jego, Teofli z Bielic (AGZ. X. 5596). Mateusz Antoni został następnie księdzem; w 1687 r. był kanonikiem chełmskim i dziekanem opatowskim (Zap. Lub. 63 f. 466).

Jerzy Graniewski, kapitan wojsk koronnych, otrzymał wójtostwo w Babach 1680 r. (DW. 55 f. 1134).

Kunegunda z Kotkowskich, wdowa po Wojciechu, mianowała 1740 r. syna swego Benedykta, plenipotentem. Córka jej Petronella, za Adamem Dobrzańskim.

Benedykt z Wielunka i Graniewa, łowczy łomżyński 1719 r. (A. Krak.), następnie podczaszcy pilźnieński, ożeniony z Jadwigą z Kurozwek Kozłowską, zostawił syna Andrzeja i córki: Maryannę, za Andrzejem Odrowążem Krzyszkowskim; Esterę i Kordulę, 1-o v. za Michałem Jastrzębskim, wojskim oświęcimskim, 2-o v. za Józefem Szyrynem, podczaszczym liwskim, 3-o v. 1770 r. za Kajetanem ze Strumian Dąbrowskim, podwojewodzym halickim (Gr. Halic.).

GRANKOWSKI Jan pisał się z województwem sandomierskim, na elekcję Augusta II-go.

GRANN Jan, podpułkownik regimentu pieszego, buławy wielkiej koronnej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1792 r. (V. L.). Być może, że to ojciec jego, Franciszek Antoni Grann, został majorem wojsk koronnych 1765 r. (MP.).

GRANOWSCY h. LELIWA z Granowa i Granówka, w powiecie kościańskim. Wincenty z Granowa, z podstolego kaliskiego, czy poznańskiego (Leksz. Pozn. 78 i 101), kasztelan nakielski 1387 r. i generał wielkopolski 1409 r., miał własną chorągiew pod Grunwaldem. W 1387 r. sprzedał Zakrzewo, Kowcze i Jasień Doninowi. W 1393 r. dostał od Jagiełły 100 grzywien na Krzywej Górze, a 1395 r. dom i plac z budynkami w Wschowie (KWP.). W 1400 r. sprzedał Granów i Kamieniec, w powiecie kościańskim, za 400 marek, matce swej żony, Jadwidze z Pilczy, a 1409 r. nabył Rudno, w powiecie wiślickim, od Stanisława z Jeżowa (Helc. II. 579 i Zap. Zs. Wiślic. I f. 154 i 155). Żonaty z Elżbietą z Pilczy, jedyną córką Ottona Toporczyka, wojewody sandomierskiego i Jadwigi. Pierwszym jej mężem był, według Rocznika Ś-to - Krzyskiego, niejaki Wisal, którego Długosz zowie Wisslem Czamborem z Wissenburga, szlązakiem. Drugim był Janusz Laczko, Morawianin, według Długosza Jencyk z Hiczyzna, herbu Odrowąż. W 1397 r. jest już żoną Wincentego z Granowa, a w 1399 r. procesuje poręczyciela poprzedniego męża, Janusza Laczka, o to, że nie zabezpieczył jej posagu 1,000 grzyw. Po śmierci Granowskiego ożenił się z nią król Władysław Jagiełło i została koronowaną 1417 r. 19-go Listopada, w dzień Św. Elżbiety (Cal. Crac.).

Herb Leliwa.

Z Granowskim miała synów: Ottona i Jana, oraz córki: Jadwigę i Elżbietę. Jadwiga Pilecka zapisała w 1402 r. wnukom swoim, Ottonowi i Jadwidze, Granów i Kamieniec, a w 1403 r. Ottonowi jeszcze połowę Kromołowa, a Jadwidze 90 marek. Jadwiga wyszła 1404 r. za Jana z Leksandrowic, syna Marcina z Tochołowa, bogato wyposażona przez babkę (Helc. II), ale zmarła młodo.

Otto zmarł po 1420 roku, w którym jeszcze jemu, Janowi i Elżbiecie, darował król Tyczyn.

Jan, odziedziczywszy Pilczę (Pilicę), dał początek domowi Leliwitów Pileckich, a Elżbieta zaślubiła 1418 roku księcia Bolka Opolskiego (St. Pr. P. P. VIII; Helc. II. 881 i 965; Bon.).

Obok Wincentego spotykamy w tym czasie następujących Granowskich:

Włodzimierz z Granowa, świadczący w Poznaniu 1388 r., ożeniony z Klarą. Syn jego Jan, ręczy 1390 r. w Poznaniu za swojemi siostrami, że nie będą niepokoić Piotrka z Tworkowa. Ten sam pewno Jan Granowski z Pudliszkowic, herbu Leliwa, świadczy 1407 r. w Kościanie przy wywodzie szlachectwa (Leksz. 328 i 737; Pis. Dz. Pol. IX).

Gniewomir z Granowa stawia świadków w Poznaniu 1388 r. (Leksz. 460).

Mikołaj Granowski zasiada na sądach w Poznaniu 1400 r., a w Kościanie 1416 r. i zaświadcza 1413 r. szlachectwo swego współherbownika, Leliwity Jurkowskiego.

Andrzej Granowski zastępuje na sądach w Poznaniu sędziego 1413 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

Wawrzyniec Granowski, zasądzony 1400 r. na karę, za gwałty w sądzie w Kościanie (Leksz.).

Wyszek Granowski na sądach w Kościanie 1396 r. Żona jego Małgorzata z Karsieckich, 1-o v. Krajewska (Leksz.).

Barbara i Regina, córki niegdy Macieja Granowskiego, podstarościego zamku Podolińca na Spizu, a synowice rodzone Jana, pozwały Piotra Krupka, jako egzekutora testamentu ojca, o spadek, ale odsądzone 1523 r. (St. Pr. P. P. VI).

W 1580 r. dziedziczyli na Granówku: Sebastyan, Marcin i Piotr Granowscy (Paw.). Mikołaj, syn Wojciecha, świadczył 1636 r. w Piotrkowie, przy wywodzie szlachectwa Wawrzyńca Borzysławskiego. Wówczas zeznał, że jest z powiatu kościańskiego, h. Leliwa i że dziada jego Marcina rodziła Borzysławska (Wyr. Piotr. 158 f. 677).

Po Sebastyanie, który w grodzie kościańskim zabezpieczył 1577 r. posag na Granówku żonie swej, Annie z Ponińskich, córce Macieja, szedł Władysław, dziedzic na Granówku. Był on prawdopodobnie jego wnukiem, a być może synem Macieja, który miał posesyę na Wołyniu 1603 r. (Woł. 1 f. 1100). Władysław zabezpieczył 1629 r. 14,000 fl. żonie swej, Maryannie z Przyborowskich (Gr. Kośc.). Siostrą jego była pewnie Maryanna Konstancya, żona 1-o v. Baltazara Krzyckiego, 2-o v. Kazimierza Gzowskiego, stolnika rożańskiego 1628 r., 3-o v. Kazimierza Wężyka Rudzkiego, starosty goszczyńskiego 1654 r., dziedziczka na Fałęcicach i Promny, w ziemi czerskiej, po której dziedziczyli synowie jego: Wincenty i Prokop Jan. Sprzedali oni część tych dóbr Biejkowskiemu 1692 r. (Perp. Czers. 11 f. 678 i 696; 13 f. 108; 14 C f. 153; 8 f. 144).

Prokop Jan, starosta żytomierski 1681 r., pisał się z województwem ruskim, na elekcję Jana III-go. W 1686 r. brat jego Wincenty, zastawił mu Granówek i Kurowo, a 1690 r. sprzedał mu Drożdźyce i Reszkowo (Gr. Warsz. i Gr. Pozn.). Żonaty 1-o v. z Maryanną Karczewską, kasztelanką halicką, 2-o v. z hr. Urszulą Krasicką, kasztelanką przemyską, wdową po Modrzewskim, podskarbin koronnym, a 3-o v. Aleksandrową Lipską, wojewodziną kaliską, umarł w 1696 r., nie pozostawivszy potomstwa (Gr. Lwow. z 1696 r.). Starostwo żytomierskie wzięł po nim bratanek jego Ludwik. Siostrą ich pewno była Joanna Franciszkowa Bronkowska, zmarła bezdzietnie, po której dzieci Wincentego brały spadek.

Wincenty, starszy syn Władysława, właściciel Granówka, Dalekiego, Kurowa, Drożdźyc i Reszkowa, żonaty był z Barbarą Potocką, córką Krzysztofa. W 1661 r. kwituje ona braci: Jana i Krzysztofa, z odbioru posagu, który 1663 r. zabezpieczył jej mąż na majątku swoim (Gr. Pozn.). W 1663 r. nabył Wincenty Kurów od szwagra swego, Jana Potockiego, a 1688 r. Drożdźyce i Reszkowo od Buszeńskiego. W 1703 r. wystawia oblig synowi Franciszkowi Hieronimowi, z którym zawarł 1713 r. układ, dotyczący Granówka (Gr. Pozn.). Oprócz Franciszka Hieronima, miał jeszcze Wincenty synów: Ludwika, Stanisława i Jana, oraz córki: Annę, żonę Jakóba Trzcńskiego; Maryannę, za Wojciechem Wilkowskim i Barbarę, 1-o v. za Kazimierzem Bogatką, starostą kiślackim, 2-o v. za Michałem Tarnowskim z poznańskiego 1710 r. (Gr. Pozn.). Anna Trzcńska zrzekła się majątku rodzicielskiego na ojca 1698 r. Wilkowski zabezpieczył żonie w tymże roku 6,000 fl. (Gr. Pozn.), a Bogatko w tymże samym roku zeznał z żoną zapis dożywocia, w grodzie opoczyńskim.

Ludwik, syn Wincentego, po stryju swoim Prokopie, starosta żytomierski, podpisał z województwem kaliskim, elekcję Augusta II-go. Czy miał na drugie

imie Andrzej, czy też to pomyłka drukarska, lecz w Voluminach zapisany jako Andrzej. W 1698 r. ojciec zapisał mu w grodzie kościańskim 3,000 fl. i 1700 r. w grodzie poznańskim takąż sumę. W 1700 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa żytomierskiego Karczewskiemu i takowe mu odstąpił. Żonaty z Apolonią Krzycką, wspólnie z nią otrzymał 1701 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa mieścickiego z rąk Kierskiego. Starostwo to odstąpił następnie za konsensem królewskim z 1718 r. Bronikowskiemu, a otrzymał kiślackie 1720 roku, po śmierci szwagra swego Bogatki (Sig. 15 i 19). Potomstwo jego nieznanne.

Stanisław, syn Wincentego, pułkownik królewski, otrzymał 1714 r. starostwo perejasławskie. W roku następnym został pułkownikiem arkabuzierów królewskich (Sig. 18). Żonaty z Rozalią Maryanną z Rosnowskich, chorążanką lwowską, 1-o v. Franciszkową Broniewską, chorążyną halicką, wspólnie z nią otrzymał 1720 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa jabłonowskiego z rąk Duczyńskińskich, a 1726 r. takiż konsens, na wykupienie Mszeńca od Grabianków (Sig. 19 i 20). Umarł w 1728 r. (Sig. 22).

Syn jego Antoni, starosta tarnogórski 1748 r., właściciel czwartej części Granówka, Dalekiego i Kurowa, sprzedał 1759 r. część tę, bratu stryjecznemu Kazimierzowi. W akcie tym wymienia, że jest synem Stanisława, starosty jabłonowskiego i Rozalii z Rosnowskich, wnukiem zaś Wincentego (DW. 81 f. 264). W 1764 roku podpisał z województwem bełskim, elekcyę Stanisława Augusta. W 1776 r. wspólnie z żoną, Antoniną z Waldsztejnów, 1-o v. Giełgudową, 2 o v. Sapieżyną, zawarł w Tarnogórze intercyzę przedślubną z Janem Placydem Kurdwanowskim, kuchmistrem koronnym, dotyczącą zaślubienia przez niego ich córki Rozalii (M. 282 f. 233). Gdy synowi swemu Michałowi oddał Antoni starostwo tarnogórskie, za konsensem królewskim z 1773 r. (Kancl. 52 IV f. 233), tytułował się w tymże roku generał-lejtenantem wojsk koronnych, którym został z generała majora 1772 r. (Sig. 33 f. 49), a w roku następnym generał - komendantem wojsk koronnych (M. 237 f. 443). W tym ostatnim roku był kawalerem orderu Św. Stanisława. Michał nabył 1775 r. od Czartoryskich dzierżawę przybysławską (Kancl. 37 f. 716 i 40 f. 72). W 1781 r. był kandydatem na wojewodę lubelskiego (MP.). W 1783 r. został pisarzem wielkim koronnym i kawalerem orderu Orła Białego, a 1784 roku sekretarzem wielkim koronnym. W 1786 r. otrzymał wójtostwo w Przybysławicach (Kancl. 80 II f. 79). W 1784 i 1786 r. posłował z województwa lubelskiego. W 1797 r. nabył część dóbr Radzymińskich od Gorzeńskiego, a 1798 r. drugą ich część od Zapolskiego (DW. 112 f. 199 i 1202). W 1782 r. legitymował się ze szlachectwa w sądzie ziemskim bełskim. Syn jego jedyny Antoni, zginął na Pradze 1794 r., a córka Maryanna, urodzona z ks. Maryi Radziwiłłówniej, 1-o v. Leonardowej Pocijowej, żona 1-o v. Adama Chreptowicza, kanclerzycy litewskiego, 2-o v. ordynata hr. Aleksandra Zamoyskiego, 3-o v. ks. Kazimierza Lubomirskiego, sprzedała 1798 r., w imieniu ojca, część dóbr Radzymińskich Raczyńskiemu (DW. 112 f. 1062 i 1210).

Jan, syn Wincentego, dziedziczył na Kurowie. Z Maryanny Lubowieckiej miał synów: Stanisława i Jakóba. Po śmierci bezpotomnej Stanisława, Jakób sprzedał Kurowo 1758 r. (Gr. Kościań. z 1745, 1756 i 1758 r.). Jana pewno córką była

Apolonia, żona Ludwika Góreckiego, których córka sprzedała Kazimierzowi 1758 r. część swą Granówka po pradziadzie Wincentym.

Franciszek Hieronim, czwarty syn Wincentego, otrzymał 1717 r. pułk dragonów (Sig. 19). W 1718 r. będąc już generał-majorem wojsk koronnych, cudzoziemskiego autoramentu, wspólnie z żoną, Maryanną z Lipskich, wojewodzianką kaliską, otrzymał konsens królewski, na wykupienie starostwa inowłodzkiego z rąk Garczyńskiego. W 1726 r. otrzymali także konsens na odstąpienie tego starostwa Moszyńskiemu, za które otrzymali od niego gostyńskie (Sig. 19; M. 224 f. 20 i Sig. 21). W 1726 r. był Franciszek kawalerem orderu Św. Łazarza Jerozolimskiego, a wkrótce potem Najświętszej Panny Maryi de Monte Carmelo. (Perp. Czers. 24 f. 208). Umarł w 1735 r., pozostawiwszy synów trzech: Kazimierza, Konstantego i Teodora, oraz cztery córki: Zofię, żonę Tomasza Lipskiego, chorążego buskiego 1738 r.; Wiktoryę, za Antonim Strzemboszem, kasztelanem sierpskim; Magdalenę, za Ignacym Pruskim, podsejdkiem rawskim i Teresę, Brygitkę w Warszawie (Gr. Kośc. z 1737 i 1738 r.; DW. 93 f. 72).

Kazimierza chrzest odbył się w Lublinie 1721 r.; rodzicami jego chrzestnymi byli: Jan Tarło, wojewoda lubelski i Elżbieta z Modrzewskich Łaszczowa, wojewodzina bełska, ks. Janusz Wiśniowiecki, wojewoda krakowski i N. Zamoycka, w końcu ks. Sanguszko i Cetnerówna, wojewodzianka smoleńska (metryka w Krzemienicy; DW. 80 f. 307 i 103 f. 522). Kazimierz, właściciel po matce Nowego Miasta nad Pilicą, w powiecie rawskim, sąsiad Stanisława Świdzińskiego, późniejszego wojewody rawskiego, zaślubił jego córkę Bonę w 1747 r. Intercyza przedślubna spisana została w Sulgostowie, rezydencji wojewody, 24-go Stycznia 1747 r., na mocy której wziął za żonę 100,000 fl. posagu i 20,000 fl. w wyprawie. Kazimierz za konsensem królewskim z 31-go Lipca 1736 r., miał wykupić starostwo rawskie z rąk Załuskiego, ale do tego nie przyszło. Za konsensem królewskim z 29-go Stycznia 1745 r., otrzymał od teścia swego starostwo radomskie (Sig. 25). Cesia jednak musiała nastąpić po zaślubieniu Bony, po objął dopiero starostwo w 1748 r. Za konsensem królewskim z 1745 r., matka cedowała mu prawa swe do wsi Niedrzewie, w ziemi gostyńskiej. W tymże roku z kapitana artylerji koronnej, został podpułkownikiem w tejże artylerji. W 1749 r. mianowany pułkownikiem wojsk koronnych. W 1752 r. został komisarzem skarbu koronnego w prowincji Wielkopolskiej. W 1754 r. jest już generał - inspektorem piechoty wojsk koronnych (Sig. 28). W 1756 r. otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną po Kickim (Sig. 27). W 1754 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa radomskiego szwagrowi swemu, Michałowi Świdzińskiemu, a na otrzymanie od teścia starostwa lityńskiego. Tego ostatniego nie wziął wcale, a starostwo radomskie odstąpił szwagrowi dopiero wówczas, gdy teść jego rezygnował z województwa rawskiego na rzecz jego i on otrzymał 1757 r. nominację na ten urząd. W 1757 r. został generał-majorem, a 1759 r. generał-lejtenantem wojsk koronnych. W 1758 r. otrzymał order Orła Białego. W latach 1758—1759 skupił od krewnych Granówek, Dalekie i Kurow.

W 1767 r. będąc generał-komendantem i inspektorem infanterji koronnej, otrzymał regiment ostrogski, utworzony w 1766 r. (Kancel. 32 f. 127). Z chorągwi pancernej rezygnował 1769 r. (Sig. 32). Umarł we wzniesionym przez siebie pałacu w Nowem Mieście 1773 roku, a ciało jego złożono w grobach w kościele

OO. Kapucynów, którym kościół i klasztor wystawił. Potomstwa nie zostawił. Późno przystąpił do konfederacji barskiej, ale za to cały swój i żony majątek jej poświęcił, tak, że oprócz przeciążonego długami Nowego Miasta, nic więcej żonie nie zostawił. Pozostała po nim wdowa otrzymała z funduszków pojezuickich 88,000 fl., ubezpieczonych na Nowem Mieście (Kancel. 54 f. 226).

Konstanty, brat Kazimierza, kanonik krakowski 1735 r.

Teodor, brat poprzednich, utraciwszy żonę, wstąpił do stanu duchownego i 1754 r. był kanonikiem łowickim i proboszczem infulatem krzemienieckim. W 1760 r. został kanonikiem krakowskim. W 1754 r. zastawił Lipę i Krzemienicę Zaborowskiemu, a w roku następnym sprzedał dwór przy ulicy Długiej w Warszawie bratu Kazimierzowi (Perp. Cz. 30 f. 61 i DW. 77 f. 412). W 1775 roku, wspólnie z drugimi sukcesorami Kazimierza, sprzedał Nowe Miasto Świdzińskiemu. Hulaka i trwoniciel, gdy kapitułę krakowską zaczęto o jego długi napaść, sądem biskupio-kapitulnym odsądzony został od kanoni 1781 r. (Łęt.). Syn jego Stefan, kapitan, a 1782 r. major pułku ostrońskiego, 1783 r. podpułkownik (Sig. 35 f. 77 i 148; DW. 94 f. 500 i 107 f. 1206), następnie generał Kościuszkowski, zaślubił Kunegundę Dąbrowską, córkę Józefa Antoniego, właściciela Cepcewicz na Wołyniu. Z niej trzy córki: Stefania, 1-o v. Kajetanowa Wojnarowska, 2-o v. Antoniowa Paprocka; Teodozja Pieglowska i Walentyna, zmarła 1872 r. (Żychl. XVI).

Oprócz wyżej wymienionych spotykamy jeszcze następujących Granowskich: Wojciech, gwardzista królewski, otrzymał 1588 r. wieś Moisel w dożywocie i konsens królewski, na wykupienie wójtostwa w Łopuchowy (M. 134 f. 17; 135 f. 5 i 402). Anna z Granowa, za Maciejem z Witowic Pieniążkiem 1686 r. (Woł. IX f. 624). Zygmunt pisał się z województwem łęczyckim, na elekcyę Augusta II-go, a Józef z województwem kaliskim, na obiór Stanisława Augusta.

Kazimierz, chorąży w pułku artylerji Kazimierza, wojewody rawskiego, kwitował tegoż wojewodę 1764 r. z części szacunku za Granówek, która na niego w dziale z braćmi przypadła; zmarł kapitanem artylerji koronnej 1781 r. (Sig. 35 f. 55). Eleonora, wikaryuszka 1699 r. Anna Marya, podprzeorysza 1701 r. klasztoru Dominikanek w Górze. Są one córkami Bartłomieja Granowskiego (Perp. Cz. 14 A f. 32; 15 f. 391 i 16 A f. 233). Jan, podporucznik piechoty b. wojsk polskich, zmarł 1827 r.

[GRAS Jan Karol został pisarzem publicznym 1794 r. (MP).]

GRASIŃSCY. Jan Kazimierz Grasiński, kanonik gnieźnieński i scholastyk kruszwicki 1703 r. (Kor.). Karol wprowadzony 1758 r. do wsi Sinogać, w powiecie przedeckim (Gr. Przed. 89 f. 560). Stefan Aloizy, syn Franciszka i Anny z Zaleskich, 1771 i 1774 r. nabył część Czechowic, które 1790 r. odprzedał Pruszkowskiemu. w latach zaś 1772, 1773 i 1774 skupywał części dóbr Reguły - Kuchy, które znów 1784 i 1787 roku odprzedał (DW. 89 f. 291 i 537; 90 f. 95; 91 f. 423 i 514; 100 f. 477; 103 f. 291 i 106 f. 370). Po śmierci pierwszej żony, Marcyanny z Markowskich, zaślubił Stefan Aloizy Maryannę z Ołdakowskich, córkę Karola, której zapisał dożywocie 1779 roku (DW. 95 f. 541). Syn jego Józef, urodzony z pierwszej żony, kwitował go z odbioru sumy 1766 r. (DW. 85 f. 894). Józef

piisał się z województwem kaliskiem, na elekcyę Stanisława Augusta. W 1778 r. był kapitanem w wojsku koronnem (DW. 94 f. 995). Antoni, żonaty z Maryanną Czaplńską 1796 r. (DW. 111 f. 1368).

GRATKOWSKI Jan Nepomucen, mecenas w Warszawie, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. Umarł nie wydobywszy dyplomu, który otrzymał dopiero 1820 r. syn jego Jan Nepomucen, rewizor generalny dochodów skarbowych w województwie mazowieckiem. Teofła, córka Jana, posła na sejm z powiatu koneckiego, dziedzica Dzibałtowa i Teresy z Otfinowskich, ur. 1820 r., zaślubiona 1852 roku Floryanowi Pieniążkowi, dziedzicowi Łagowa, zmarła 1897 r. Michał, 1818 r. radca wojewódzki z powiatu opoczyńskiego. Antoni, kanonik sandomierski 1797 rok. Herb ich zwie się *Pracotwór* (Ostr. 2776).

GRATTOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia lwa, w łapach pierścien trzymającego; w szczycie hełmu takiż lew, między dwoma skrzydłami, barkami do siebie zwróconemi. Franciszek Gratta, obywatel gdański, sekretarz królewski i magister poczt ziem pruskich, z Agnieszki de Classen, miał trzech synów: Pawła, Franciszka i Aleksandra, którzy otrzymali indygenat na sejmie 1676 r. (V. L.). Siostrami ich były: Eufrozyna, żona Andrzeja Bajera, pisarza skarbu koronnego i sekretarza królewskiego i Anna, żona Jana Wawrzyńca Wodzickiego. Paweł, koniuszy inflancki, umarł w 1712 r. Franciszek, sekretarz królewski 1679 r., a Piotr Antoni 1687 r. (Zap. Lub. 58 f. 170 i 63 f. 1108).

GRAWZANOWSKI Aleksander piisał się z województwem nowogrodzkiem, na elekcyę Władysława IV-go.

GRAZIMOWSCY h. JASTRZĘBIEC, w ziemi dobrzyńskiej. Jakób Grazimowski i syn jego Bartłomiej, posiadali młyn pod Rypinem 1553 r. (M. 83 f. 96).

GRAZNY v. HRAZNY Borys, szlachcic moskiewski, poprzysiągłszy wierność królewiczowi Władysławowi, przeniósł się do Polski, gdzie służąc w wojsku kwarcianem znacznie się zasłużył, za co na sejmie 1616 r. otrzymał indygenat, a 1638 r. został łowczym nowogrodzkim siewierskim (V. L.). W 1634 r. był dworzaniem królewskim i dzierżawcą słaabuńskim, a następnie posiadał prawem lennem dobra Osznia, w województwie nowogrodzkiem (M. 181 f. 42 i Sig. 3 f. 228). W 1647 r. podpisał obiór archimandryty pieczerskiej ławry (Arch. I. Z. Ros II. 1). Żonaty z Katarzyną Łozczanką, miał syna Andrzeja (Czerniech. f. 1 i Zap. Lub. 45 f. 151).

Łukasz piisał się z województwem czerniechowskiem, na elekcyę Jana III-go, a Antoni z powiatem mozyrskim, na obiór Stanisława Augusta. Łukasz, wojski czerniechowski 1677 r., żonaty z Aleksandrą Woroniczówną (Gr. Włodz.).

GRAŻEWICZOWIE h. LUBICZ. Marcin i Antoni podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. Józef z synami: Adamem, Gabryelem, Janem i Józefem i Jerzy z synem Stefanem, synowie Jerzego, Jerzy z synem Stefanem i Marcin z synami: Józefem, Jakóbem i Antonim, synowie Karola, Gabryel z synami:

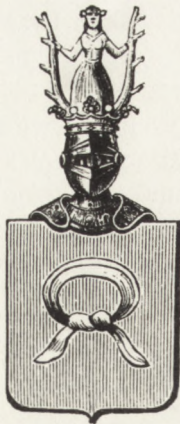

Michałem i Jackiem, syn Mikołaja, wnukowie Władysława, dziedzica 1690 r. dóbr Wazgirdany i Militany, w trockiem, dowiedli szlachectwa 1800 r. przed Deputacją Wywodową wileńską.

GRĄBCZEŃSKI v. GRABCZYŃSKI Michał, żonaty z Apolonią Dmoszyńską 1733 r., w imieniu dzieci swych: Szymona i Maryanny, 1-o v. Rafałowskiej, 2-o v. Antoniowej Gołaszewskiej 1755 r., a 3-o v. Kuklińskiej, cedował 1763 r. sumę Rębowskiemu. Tenże Michał z synem Szymonem i córkami: Maryanną Antoniową Kuklińską i Felicyanną Ignacową Olszewską, kwitował 1767 r. Rębowskiego, z odbioru sumy z Gozlina (Perp. Czers. 34 f. 1; 23 A f. 121; 32 f. 68 i 69; DW. 80 f. 3).

GRĄBCZEWSKY h. LUBICZ z Grąbczewa, w ziemi ciechanowskiej. Paweł, syn Wojciecha z Grąbczewa, 1409 r. na uniwersytecie krakowskim, 1438 r. kanonik płocki, zmarł 1462 r. Pieczęć jego przywieszona do dokumentu z 1438 r. przedstawia h. Lubicz (KM.). Marcin 1427 r., Mieczek 1433 r., synowie Wojciecha z Grąbczewa, Ścibor, syn także Wojciecha, 1450 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan zganiał Nałęczów z Grąbczewa 1425 r. (St. Pr. P. P. VII).

GRĄBCZEWSKY v. GRAMBCZEWSKY v. GRĄCZEWSKY h. NAŁĘCZ z Grąbczewa, w ziemi ciechanowskiej. Bartłomiej i Abraham z Grąbczewa (Grampczewa) h. Nałęcz, zganieni przez Jana z Grąbczewa, udowodnili swoje szlachectwo 1425 r. (M. 3 f. 55). W 1606 r. w Warszawie, Jerzy Grąbczewski z województwa pomorskiego, urodzony z Doroty Więckiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie. Świadcami byli bracia jego rodzeni stryjeczni: Maciej, syn Macieja, Wojciech, syn Jana, Bartłomiej, syn Wojciecha i stryj ze stryjecznych Stanisław (DW. 33 f. 1428). Maciej, syn Piotra, świadczył 1636 r. w Warszawie, przy wywodzie szlachectwa Sosnkowskiego i zeznał, że baba jego, Anna Grąbczewska, była za Andrzejem Sosnkowskim (DW. 49 f. 47). Maciej pisał się z województwem pomorskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. W 1654 r. tenże Maciej, ławnik ziemski tczewski i sekretarz królewski, został wice-ekonomem malborskim (M. 196 f. 22).

Herb Nałęcz.

Jerzy, skarbnik zakroczymski 1688 r., poseł ziemi dobrzyńskiej na elekcyę 1697 r. (Lauda Dobrz.). Oprócz Jerzego, podpisał obiór Augusta II-go, także z ziemią dobrzyńską Antoni. skarbnik dobrzyński. Grąbczewscy byli stronnikami Sasów, obiór też Augusta III-go podpisało ich pięciu, a mianowicie: Tomasz, pisarz ziemski pomorski; Józef, sądowy ziemi mirachowskiej; Jan, Tadeusz i Mateusz, wszyscy posłowie pruskiej prowincyi (Oblig. Warsz. 49 f. 610 i 611).

N., miecznik inflancki 1735 r. Tomasz, z pisarza ziemskiego pomorskiego, miecznik ziem pruskich 1738 r., podkomorzy pomorski 1746 r., kasztelan chełmiński 1757 r., umarł w roku następnym. W 1748 r. otrzymał pozwolenie królewskie, na wydzierżawienie starostwa lipińskiego od Brühla, na lat sześć (Sig. 28).

Był dziedzicem dóbr Rokoczyn, Sucymin, Stekelno, Owidz i Sumin, w województwie pomorskiem, które synowie jego: Kazimierz, Aleksander i Józef 1758 r. między siebie rozdzielili.

Kazimierz, regent ziemski pomorski, został szambelanem Augusta III-go 1750 roku.

Józef objął działem Sumin. Ożeniony z Katarzyną Lehwald Górską, z której syn Fabian Bonawentura, ur. 1780 r., chrzczony w Pinczynie. Fabian nabył 1801 r. Górę, w stargardzkim, od babki Górskiej, 1804 r. Turowo i Nieder Mahlkau od Czarnowskiego Tomasza Józefa, 1806 r. Pluśnicę, Kwiatki, Augustynowice i Bielawę, w chełmińskim, od Jezierskiego, a 1815 r. Sławkowo od Murzynowskiej. W 1837 r. posiadał Radziki Małe, w lipnowskim. W 1838 r. dowiódł szlachectwa w Królestwie (z Teki B. Rummla). Bronisława, córka Ignacego, dziedzica Radzik Małych i Jadwigi Kruszyńskiej, zaślubiła 1868 roku Antoniego Teodora Ostaszeńskiego.

Franciszek, Piotr, regent ziemski pomorski, poseł powiatu puckiego i Wojciech, chorąży gwardyi pieszej, z województwem pomorskiem, a Melchior, pisarzowicz pomorski, z województwem kaliskim, podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

Mateusz, pisarz ziemski pomorski 1772 r., dziedzic dóbr Alt Vietz, Senslau i zastawny posesor Wielkich i Małych Wyremb. Synowie jego: Piotr, Melchior i Ignacy, dopełnili działu 1783 r. Piotr wziął Alt - Vietz, dwaj drudzy Senslau i Wyremby. Piotr, ławnik ziemski tczewski 1767 roku, sprzedał swe dobra bratu Melchiorowi, kapitanowi wojsk koronnych. Ignacego i Elżbiety z Szelińskich córka Konstancya Zofia, ur. 1791 r. w Czarzach, zmarła 1847 r. w Sieradzu (z Teki B. Rummla).

Kazimierz, syn Wawrzyńca, wprowadzony 1732 r. do dóbr Grabna Wola, w ziemi czerskiej, żonaty z Maryanną Raciborską, miecznikówną liwską, 2-o v. Bielawską, 3-o v. Bohdanowiczową, zmarł bezdzietnie przed 1735 r. Spadek brał po nim brat Franciszek (Perp. Czers. 21 f. 323; 22 f. 167, 23 B f. 71; 24 f. 61; 29 f. 568 i 30 f. 21). Jan, syn Franciszka i Kunegundy z Dziegielewskich, wnuk Felicjana, odstąpił 1775 r. Skwarskiemu spadek po Dziegielewskich (Ibid. 34 f. 546 i 35 f. 2).

Antoni, syn Tomasza i Domicelli Purzyckiej, ur. 1758 r. w Małych Postrużach (metr. w Krysku), z żony, Katarzyny Rościszewskiej, miał synów: Feliksa, ur. 1802 r. w Modzelach-Bielnych i Wojciecha Stanisława, ur. tamże 1807 roku (metr. w Klukowie). Feliks, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1860 r. Wojciech, trzymany do chrztu przez Józefa Grąbczewskiego, zaślubił 1840 roku w Pniowie Maryannę z Kowalskich Franciszkową Brzetowską, z której syn Stanisław, ur. 1841 r. w Gąseczynie, wylegitymował się 1850 r. (z Teki B. Rummla).

Andrzej, syn niegdy Feliksa, zapisał 1688 r. na wsi swej Grąbczewo-wielkie-Patery 750 florenów żonie Katarzynie, córce Jana Grzymały Dzierżanowskiego (Gr. Wyszogr. 42 f. 140 — 141). Andrzej Nałęcz Grąbczewski, syn niegdy Andrzeja, zapisał 1701 r. na Grąbczewie małym 100 florenów Jakóbowi Grąbczewskiemu *Molowi*, synowi niegdy Jana (Gr. Zakroc. 110 f. 347). Józef, syn niegdy Andrzeja, zapisał 1759 r. na Grąbczewie 150 tynfów Maciejowi Koziorowskiemu (Gr. Zakr. 117 f. 218). Franciszek, syn Józefa Nałęcza Grąbczewskiego i Maryanny, ur. 1744 r.

w Grąbczewie, z żony Pelagii miał syna Szymona, ur. 1794 r. tamże (metr. w Naruszewie), wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1851 r. Józefa, córka Jana i Konstancyi Nosarzewskiej, wnuczka Józefa i Katarzyny Satkowskiej, żona Franciszka Bronowskiego, kwitowała 1773 r. ojca swego ze sumy na Falbogach wielkich (Gr. Zakrocz.). Brat jej Antoni, ur. 1756 r. (metr. w Kamienicy), z żony Cecylii zostawił syna Pawła, ur. 1791 r. w Falbogach, który dowiódł szlachectwa 1843 r. (z Teki B. Rummla).

Stanisław, syn niegdy Jakóba, zapisał 1766 r. żonie swej, Maryannie Rudowskiej, córce Wojciecha i Petronelli Leszczyńskiej, 200 florenów na Męczenninie małym, w bielskiem-plockiem. Syn ich Franciszek, ur. 1773 r. w Strzygach, zatwierdzony w szlachectwie 1844 r.

Józef, z Maryanny Kocięckiej, miał synów: Franciszka, ur. 1731 r. w Grąbczewie i Wojciecha, ur. 1742 r. tamże (metr. w Naruszewie). Wojciecha, z Katarzyny Grabowskiej, synowie: Andrzej Jan, ur. 1773 r. w Płońsku, Paweł, ur. 1778 r. w Rutkach Borzymach (metr. w Ciechanowie), Leon Maciej, ur. 1785 r. w Żeronimie i Tomasz, ur. 1787 r. tamże (metr. w Gzach), dowiedli szlachectwa w Królestwie w latach 1838, 1839 i 1843. Z nich:

Leon, naddzierżawca dóbr rządowych Zaszkowo i Obryte, zaślubił 1814 r. w Pobikrowie Teklę Łuckiewiczównę, z której zostawił dziesięcioro dzieci: Wojciecha, Piotra Pawła, Ludwika Andrzeja, ur. 1819 r. w Obrytem, Jana, ur. 1824 r. tamże, Leona, Edmunda, Wiktoryę, Katarzynę, Maryannę Teklę i Laurę Annę. Jan w 1845 r., a Ludwik z dziećmi 1874 r., zyskali zatwierdzenie szlachectwa w Królestwie. Ludwik zaślubił 1849 r. w Szawkianach Emilię Bohuszównę, ur. 1829 r., córkę Hieronima i Zofii z Nagórskich. Z niej: Ludwik Jakób, ur. 1851 r. w Uźwętach. Mieczysław, ur. 1853 r., Bronisław, ur. 1855 r. (metryki w Kownatowie), Witold, ur. 1856 r., Włodzimierz, ur. 1857 r., obaj w Łubach (metryki w Siadach) i Zofia, ur. 1860 r. w Żoranach.

Franciszka, starszego syna Józefa, z Ewy Kozarzewskiej syn Mateusz, ur. 1768 r. w Grąbczewie - Paterach, ożeniony z Maryanną ze Skwarskich, miał syna Wojciecha, ur. 1790 r. w Kozarzewie (metr. w Naruszewie).

Wojciech, zaślubił 1815 r. w Miszewie Murowanym Maryannę Borowską, córkę Ignacego, ur. 1783 r. w Imielnicy i miał z niej synów: Apolinarego Jana Ignacego, ur. 1816 r., Konstantego, ur. 1818 r., Albina Stanisława, ur. 1822 r. i córkę Monikę, ur. 1820 r. Wojciech 1840 r., a dzieci jego 1844 r., wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie (z Teki B. Rummla).

Wojciech, syn Norberta i Rozalii Dramińskiej, żył w początkach XIX-go wieku. Teodor, syn Pawła, kapitan b. wojsk polskich, ożeniony z Emilią Jabłońską. Córka ich Teodora, ur. 1839 r., zaślubiona 1858 r. Linowskiemu ze Zdanova, zmarła 1859 r.

Marya z Zarzeckich, wdowa po Rafale, synu Franciszka, 1867 r. Matylda z Daleckich, żona Adama, zmarła 1885 r.

Bartłomiej i Józef, 1864 r. współdziedzice Smoł, w zakroczymskiem, które już 1591 r. do Grąbczewskich należały (Paw.).

GRĄBIEWSKI Jan, właściciel Grąbiewia, w powiecie kościańskim, 1580 r. (Paw.). Mirostław z Grąbiewa, kanonik poznański 1396 r.

GRĄBKOWSCY z Grąbkowa, w powiecie kościańskim. Mikołaj Grambkowski świadczy w Kościanie 1394 r., a Wolimir 1396 r. (Leksz.).

Janusz z Grambkowa, herbu dwie róże, zawołania *Denav* (?), świadczy 1414 r. w Poznaniu przy wywodzie szlachectwa (Pis. Dz. Pol. IX). Mikołaj, syn Przecława, 1431 r. na uniwersytecie krakowskim.

z GRĄD, w powiecie łomżyńskim, Mirosław 1423 r., Mikołaj, syn Stanisława, 1424 r., a Paweł i Wojciech, synowie Mikołaja, 1469 r. (Mil.).

GRĄDKOWSCY. Wojciech Grądkowski otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 r. (V. L.). Benedykt Grądkowski, syn Wojciecha, cześnika braclawskiego i Elżbiety Smarczewskiej, wnuk Wojciecha i Elżbiety Piątkowskiej, nabył 1785 r. dobra Chrapków, w powiecie wiślickim, od Konopackiego. i legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quater. VII f. 96).

GRĄDZCY h. KOPACZ v. SKRZYDŁO z Grądów, w powiecie sieradzkim. Derśław Grądzki z Grądów h. Skrzydło, świadczy w Sieradzu przy wywodach szlachectwa 1401 i 1417 r. (Pis. Dz. Pol. IX i Łag.). Z synów jego znani są: Przedwój, który także świadczy przy wywodach szlachectwa 1417 i 1419 r. w Sieradzu (Łag.), 1404 r. kanonik gnieźnieński, 1413 r. kantor włocławski, 1427 r. kustosz gnieźnieński, mianowany proboszczem gnieźnieńskim przez króla, który pisze do

Papieża list proszący o potwierdzenie go na probostwie, kanonik poznański 1429 r., zmarł 1455 r. (Kor. i A. Kap. Gnieź.). Jakób, student uniwersytetu krakowskiego 1422 r., pleban w Koninie 1432 r., kanonik poznański 1433 r. Mikołaj spotykany często w aktach 1414, 1417, 1419 r., nazwany wyraźnie bratem Przedwoja 1432 r. On też pewno, bo Mikołaj Kopacz, alias Stryjec, świadczy 1449 roku w Gnieźnie Przedwojowi. Czwartý syn Derśława, Fał z Grądów, ma sprawy 1412 roku w Sieradzu (Gr. Sier. II f. 83), a syn jego Jan, archidyakon 1435 r., a następnie tylko kanonik gnieźnieński 1437 r., egzekutor testamentu stryja Przedwoja, od którego, razem z jego wnukiem Mikołajem, dziedzicem Raczkowa, nabył jego dziesięciny 1439 r.; zmarł 1466 r. (Kor. i A. Kap. Gnieźn.).

Synowcem podobno Przedwoja był Jand z Grąd, kasztelan spicimirski 1448 r. Procesował się on jeszcze 1464 r. z Dobiesławem z Abramowie (Zs. Sieradz. 12 f. 141). Syn jego Sędziwój 1460 r. na uniwersytecie krakowskim, w 1488 roku nabył część Wiechucie, w sieradzkiem (Gr. Sieradz. 25 f. 96).

Jan z Grądów Grądzki ułożył się z Piotrem z Wrzący o czynsze 1463 r. (A. Sieradz.). Jan Granczki, starosta stawiszynski 1504 r., z Katarzyny z Lisowa ma syna Mikołaja (M. 23 f. 72).

Mikołaj Potocki otrzymał 1512 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk żony swej, Barbary z Grądzkich i siostry jej Anny, wsi Rudy, w powiecie sieradz-

Herb
Kopacz v. Topacz.

kim (M. 25 f. 136). Ta pewno Anna poślubiona 1512 r. w Lisowie Stanisławowi Naropińskiemu.

GRĄDZCY v. GRĄCCY v. GROŃSCY h. ŁADA z Grąd, w ziemi wiskiej. Akta wiskie z 1484 r. wspominają o Marcynie i Jakóbie Ładzicach z Grąd (Mil.). Maciej z Grąd, sędzia ziemski wiski 1505 r. Maciej z Grąd, dziedzic części Świeboreczyna 1577 r. Jan Grądzki, sędzia ziemski wiski, dziedzic na Grądach i Jar-nułtach 1577 r. (Paw.). Syn jego Jakób, kwitował Miechowskiego 1600 r. (Zap. Lub. 11 f. 10). Samuel, syn Macieja, udowadniał 1605 r. pochodzenie swoje szlacheckie, a świadkami jego byli bracia jego stryjeczni: Mikołaj, syn Jana i Paweł, syn Macieja i brat stryjeczny jego ojca Wojciech, syn Grzegorza (DW. 32 f. 1384).

Nie wiem, czy tegoż samego Samuela są synami: Gabryel i Aleksander Grądzcy, urodzeni z Jadwigi Stabrowskiej, o których zapisy lubelskie z 1605 r. wspominają (Ks. 15 f. 1237). Mikołaj, żonaty 1598 r. z Jadwigą z Bylinów, w ziemi czerskiej (Perp. Czars. 1 B f. 136). W 1620 r. Jakób Grądzki udowadniał pochodzenie swoje szlacheckie w Wiznie. Najbliżsi jego krewni Ładzice Grądzcy, dziedziczący na Grądach, Kokoszkach i Ładynie, mianowicie rodzono - stryjeczni bracia: Mikołaj, syn Aleksego i Wojciech, syn Jakóba, stryjeczni dalsi bracia: Stanisław, syn Wojciecha i Jan, geometra ziemi wiskiej, syn Józefa, bratankowie: Tomasz i Jakób, synowie Mikołaja i stryjeczny dziad Wojciech, syn Grzegorza, zeznali: że Jakób jest synem Piotra i Katarzyny z Gierlachowskich, a wnukiem Marcina, w małżeństwie zrodzony (DW. 46 f. 1423).

Herb Łada.

Jakób, żonaty 1-o v. z Barbarą 1609 r., 2-o v. z Anną 1632 r. (DW. 37 f. 1202 i 48 f. 957), Jakób, Józef, Tomasz i Maciej na Kubrze, z ziemią wiską, a Stanisław z ziemią łomżyńską, podpisali elekcyę Jana Kazimierza.

Ów Maciej z Kubry, podstarości wiski, delegowany do wyboru sędziów deputowanych 1636 r. (DW. 49 f. 35), z pod-czaszego podsędek wiski 1658 r., w końcu sędzia ziemski 1663 r. Synowie jego: Tomasz, podczaszy wiski, Wawrzyniec, skarbnik wiski, Sebastyan i Piotr, pisali się wspólnie z Janem Grądzkim, z ziemią wiską, na elekcyę Jana III-go. Tomasz w 1682 r. został starostą wiskim. Wawrzyniec był jeszcze skarbnikiem 1697 r., w którym posłował z ziemi wiskiej. Sebastyan, podstarości wiski, wspólnie z Tomaszem komisarze 1683 r. do rozgraniczenia Mazowsza i Podlasia z księstwem pruskim (V. L.). Maciej, łowczy 1688 r., a w roku następnym cześnik łomżyński, stolnik wiski 1693 r., w końcu chorąży wiski, z tym ostatnim tytułem podpisał elekcyę Augusta II-go.

W liczbie elektorów Augusta II-go z ziemi wiskiej, spotykamy: Adama Piotra, syna chorążego Sebastyana, Franciszka, dwóch Janów, Kazimierza, Marcina, Piotra, komornika wiskiego, Waleryana i Wawrzyńca.

Wojciech, żonaty z Teresą Wesołowską 1715 r. (Perp. Czars. 18 f. 330). Marcin, Wojciech i Ewa, kwitowali Rostworowskiego 1774 r. (DW. 91 f. 310). N., podstarości wiski 1764 roku. Wiktor, regent ziemski i grodzki wąsoski 1788 roku.

Niżej wymienieni Ładzice Grądscy legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Bartłomiej i Walenty, synowie Jana, Wiktor, syn Mikołaja, Wojciech, Franciszek i Jan, synowie Marcina, Mateusz i Józef, synowie Szymona, Jan, syn Mikołaja i Jan, syn Wojciecha.

Grądscy tego herbu zamieszkują obecnie i Galicyę, zwani *Grońskimi*. Walenty Grądski, żonaty z Anną z Kubrzan, pozostawił syna Jakóba, a ten Macieja, który pozwał 1753 r. Rostkowskiego, o część w Karwowie - Kubrzanach (Zs. Wis.) i Józefa, oskarżonego 1714 r. przez Supińskiego, o zadanie ran (Gr. Wis.). Ten Józef, wprowadzony 1746 r. do Supy-Grądzkiej (Zs. Wis.), miał z Anny z Supy syna Mateusza, który przeniósłszy się na Podole, sprzedał 1774 r. część swą w Karwowie-Kubrzanach Filipkowskiemu (Gr. Wąsos.), a z Urszuli z Komarnickich, pozostawił syna Macieja, ur. 1760 r. (metr. w Borakowie), wylegitymowanego ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1787 r.

Bliskimi krewnymi Macieja byli: Bernard 1792 r. w Sosotówce; Andrzej, który 1799 r. utracił szlachectwo; Mikołaj, zmarły 1821 r. w Ułaskowcach i ksiądz Aleksander, wikary w Jagielnicy 1842 r.

Bratem Macieja był Wojciech, tak jak i on zwany Grońskim, ożeniony 1787 roku w Zabłotówce z Anną Fedorowiczówną, z której syn Tomasz, zmarły 1828 r., z Rozalii z Witkowskich, pozostawił córkę Maryannę, ur. 1822 r. i syna Jana, ur. 1825 r., żonatego z Maryą z Bagińskich. Syn jego Kazimierz, ur. 1855 r., z Tekli Fedorowiczówny, 1-o v. Antoniowej Kulczyckiej, miał córkę Katarzynę, ur. 1880 r. i syna Antoniego, ur. 1883 r. (metryki ich w Jagielnicy).

Grądscy tego herbu legitymowali się w końcu XVIII-go wieku w witebskiem, jako pochodzący od osiadłego tam w początkach XVII-go wieku Adama, a posiadali od 1743 r. Kazanówkę (Herb. Witeb.).

GRĄDZCY h. CWALINY v. PNIEJNIA z Grąd, w ziemi wiskiej. Krystyn Karwowski, zostawszy dziedzicem na Grądach, zaczął się 1464 r. pisać z Grąd, a synowie jego: Mikołaj, Piotr, Wawrzyniec i Hipolit, urodzeni z Katarzyny Szorcówny, sędzianki wiskiej, zwali się już 1484 r. Grądzkimi. Siostra ich Elżbieta, za Piotrem Drozdowskim (Mil.). Pisali się w XVIII-m wieku z Jarniąt (właściwie Jarnułt), chociaż na nich dziedziczyli Grądscy Ładzice.

GRĄDZCY h. RAWICZ z Grąd, w ziemi wiskiej. Zygmunt i Jakób, synowie Adama, Grądscy, z Grąd, w ziemi wiskiej, herbu Rawicz, świadkowie przy wywodzie szlachectwa Kownackich w Warszawie 1606 r. (DW. 33 f. 1425). Rafał, z powiatu wilkomierskiego i Jan, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Zdaje mi się, że Antoni z powiatu wilkomierskiego, z sędziego grodzkiego, wojski wiski 1757 r., a pisarz ziemski i grodzki wiski 1765 r., do tego herbu należał.

Edward, dziedzic Wilajć, syn Kazimierza, dziedzica Grońsc 1783 r., wnuk Macieja Michała, dziedzica Serapiniszek-Gierdziegołów 1732 r., prawnuk Aleksego, dziedzica Gintowci-Pożandrowa, praprawnuk Aleksego, prapraprawnuk Aleksego Michała, syna Adama Słowiańskiego Grądzkiego, dziedzica dóbr Dokszagoty, Demitryszki i Szajki, w powiecie upickim, dowiódł swego szlacheckiego pochodzenia

i h. Rawicz, przed Deputacją Wywodową wileńską 1803 r. (z Teki M. E. Brenszteina).

Kazimierz z Jarniąt, żonaty 1701 r. z Zofią Morsztynówną, miecznikówną przemyską (A. Krak.).

Benedykt z Jarniąt, cześnik smoleński, zmarły 1779 r. w Starej wsi, syn Stanisława i Zofii z Czerskich, wnuk Adama i Konstancyi z Chyżowa, żonaty 1-o v. z Katarzyną Stadnicką, 2-o v. z Franciszką Załuską, pozostawił z pierwszej żony córki: Kunegundę Michałową Jaklińską i Justynę, oraz synów: Tadeusza i Wincentego, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim sandeckim. Wincenty, żonaty z Maryą Gertrudą Żuk Skarszewską.

Adam legitymował się 1782 r., w sądzie ziemskim pilźnieńskim, bez wskazania herbu.

Franciszek, syn Antoniego i Konstancyi, syn Jana, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

GRĄDZCY. Zygmunt August zaświadczył 1558 r., że Stanisław Grąnczki, syn Feliksa i Katarzyny z Zachar, zamieszkujący Podlasie, pochodzi z Moraw i jest szlachcicem (M. 93 f. 83). Tomasz Grądzki, zastawny posesor części Treblina 1542 r., za żoną Anną, córką Feliksa Świejki z Treblina, dostał 1545 r. od szwagrów w posagu młyn i jeden łan w Treblinie, wartości 20 kóp gr. (Zs. Droh.).

Do tej rodziny zaliczam Abrahama, syna Wojciecha, właściciela Ceranowa 1539 r. i Andrzeja z Popław, syna Abrahama, który 1612 r. nabył Ratyniec (Wyr. Lub. 36 f. 786 i Zap. Lub. 19 f. 704). Andrzej, komornik ziemski drohicki, zmarły przed 1668 r., żonaty był z Ewą Kossowską (Zap. Lub. 52 f. 117).

Ksiądz Samuel, komendantz kościoła w Czarnawczycach 1759 r. (Gr. Droh.).

Aleksander, syn Jana Grądzkiego z Ceranowa, zabezpieczył 1734 r. posag żonie Franciszce, córce Jana Wyszynskiego. Synowie ich: Jan, ur. 1746 r. i Wawrzyniec, ur. 1758 r. w Ceranowie, legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quater. IX f. 179).

Jan, syn Aleksandra, burmistrz w Końskowoli 1850 r., wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie.

GRĄNTKOWSKI, patrz. *Grądkowski*.

GREBEROWIE Jan i Stanisław otrzymali szlachectwo na sejmie 1768 roku (V. L.).

GREBIŃSKI z Grebina na Szląsku Jan, ksiądz, procesował 1620 r. księżnę Ostrogskie, matkę i siostrę Janusza, o zapis 1,000 florenów (Woł. IV f. 211). Umarł w 1644 r., pochowany w Jarosławiu. Brat tegoż Krzysztof, rotmistrz i dworzanin ks. Ostrogskiej, pochowany również w Jarosławiu (Star. Mon.).

GRECHS Jan otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 r. (V. L.).

GRECZOWIE v. GRETZOWIE. Jan Gretz, mający się zwać po polsku Greczem, otrzymał szlachectwo na sejmie 1773 r. Dyplom mu wydano 1776 roku,

który opiewa, że herb jaki mu nadany został przedstawia: pole białe, przepasane pasmugą błękitną, na której trzy róże. W szczycie hełmu, trzy pióra strusie (ML. 220 A f. 103).

Tenże Jan, pułkownik gwardyi pieszej i generalny audytor wojsk koronnych 1782 r., żonaty z Ludwiką de Turnery (Turnerówną), miał córkę Annę, wydaną 1782 r. za Adama Strażyńskiego, porucznika gwardyi pieszej koronnej (DW. 98 f. 1067 i 1368).

GREFFENOWIE h. WŁASNEGO PODKOWA (Ostr. 2659). Wojciech Grefen, kapitan regimentu pieszego wojsk koronnych, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. Maksymilian, zmarły 1864 r. i August, oficer b wojsk polskich, synowie powyższego Wojciecha, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Leopold, podporucznik saperów 1829 r.

GREGIER Jerzy, łowczy województwa smoleńskiego, podpisał manifest szlachteny litewskiej 1763 r. (V. L.).

GREGOROWICZOWIE h. LUBICZ. Stanisław, syn Franciszka, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Był dziedzicem Złotopolic, Roguszyna i Kuchar, w zakroczymskiem; zmarł 1862 roku. Ożeniony z Izabellą Miszewską, zmarłą 1864 r., miał z niej: Emilię, żonę Józefa Łuszczewskiego; zmarłą 1858 r.; Lucynę Kościńską; Stanisławę Izabellę Marchwicką i Wiktoryna. Ten ostatni, ożeniony z Maryą Bogusławską, dziedziczką Sławna, zmarł 1902 r., pozostawiwszy synów: Stanisława i Ignacego, oraz córki: Wandę Bohdanową Piasecką i Maryę. Teresa z Długoleńskich Gregorowiczowa, zmarła 1865 r. Patrz *Hrehorowiczowie*.

[de GREGORY Józef, porucznik wojsk angielskich, żonaty z Klarą de Sysonetty, kwitował Kanigowskiego 1784 r. (DW. 100 f. 822).]

GREKOWICZ Stefan, miecznik smoleński, patron Trybunału litewskiego 1740 r. (Ak. Tryb. Lit.). Józef otrzymał 1767 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Sowińskich sołectwa we wsi Wroczi, w starostwie brodnickiem (Kancel. 32 II f. 181).

GREKOWICZ Antoni, porucznik wojsk koronnych, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 roku (V. L.). Jego to pewnie żoną była Helena z Gębskich (DW. 712 f. 1135).

GREKOWIE h. WŁASNEGO, w województwie podlaskiem i brzeskiem-litewskiem. Herb ich przedstawia lwa złotego, z za muru o siedmiu rzędach cegieł w prawo wyskakującego. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Jan Grek, dworzanin pokojowy królewski i rotmistrz 1503 r. (f. Paw. I). Na Repkach w województwie podlaskiem w XVI-m wieku dziedziczyli: Jakób, Stanisław i Jerzy. Po Jakóbie byli synowie: Wincenty i Wacław, wójt drohicki 1594 r. Po Jerzym: Michał, Jan, Krzysztof, Adam i Walenty, żyjący 1590 r. Z nich Michał, kwitowany z odbioru sumy 1637 r.

Jerzy, Marcin, Paweł i Piotr, synowie niegdy Adama Greka, na Repkach, Borychowie i Hruszowie dziedzice, w imieniu swoim i nieobecnego brata Jana, sprzedali części swe w Hruszowie 1605 r. Jerzemu Grotowi, podsędkowi ziemskiemu drohickiemu (Wyr. Lub. 57 f. 809; 67 f. 11; 42 f. 409 i 55 f. 480; Zap. Lub. 9 f. 33; 17 f. 552 i 36 f. 357 i Zs. Droh. z 1605 r.). Stanisława Greka synowie: Wincenty, Jan Mikołaj i Krzysztof 1590 roku (Wyr. Lub. 42 f. 409; 48 f. 460 i 55 f. 480). Z nich:

Krzysztof Grek, rotmistrz i dworzanin królewski, zapisał 1598 r. dożywocie żonie swej, Elżbiecie ze Stryjeńskich. Andrzej, syn Krzysztofa, otrzymał 1637 r. konsens królewski, na wykupienie Rawicy, ze starostwa zwoleńskiego, z rąk Próchnickich (Zap. Lub. 7 f. 407 i 466; 9 f. 402; 36 f. 175; M. 182 f. 336).

Mikołaj Grek, podsędek mielnicki 1598 r., a 1603 r. sędzia ziemski, żona ty z Katarzyną z Witanowskich, pozostawił syna Zygmunta (Zap. Lub. 17 f. 553 i 22 f. 695).

Jan, współdziedzic Dobrzynia 1597 r.; wdowa po nim Anastazyja Sołtanówna 1599 r. Jerzy, dyssydent, na zjeździe w Brześciu 1632 r.

Stefan na Repkach, Jerzy i Mikołaj pisali się z województwem brzeskiem-litewskim, na elekcyę Jana Kazimierza. Stefan, podczaszy i poborca mielnicki 1659 r., zmarły 1663 r., z Heleny Teleckiej, pozostawił syna Zygmunta i córkę Katarzynę (Zap. Lub. 46 f. 402 i 48 f. 931). Stefan był aryaninem i wskutek tego utracił urząd podczaszego 1660 r. Jest jego rezygnacya z tego czasu (M. 201 f. 557 i Sig. 2).

Piotr i Jan podpisali z województwem brzeskiem-litewskim obiór Jana III-go, a Jan z ziemią mielnicką, elekcyę Augusta II-go. Piotr Stanisław, sędzia kapturowy województwa brzeskiego-litewskiego 1669 i 1674 r. (Akta II i IV), podczaszy brzeski-litewski 1684 r., dziedzic połowy Dobrzynia 1680 r. Józef, vice-regent ziemski brasławski 1779 r., był podsędkiem brasławskim 1798 r. (Arch. I. Z. Ros. VI. 1).

Franciszek i Stanisław, synowie Karola i Anny z Kosmowskich, wnukowie Piotra i Katarzyny Raczkowskiej, wywiedli się ze szlachectwa i herbu *Prawdzie*, w sądzie ziemskim lwowskim 1782 roku. Franciszek, zmarły 1805 r., pozostawił z Franciszki Kiernickiej: Domicellę Piotrową Łodyńską; Annę Ożarowską, wdowę 1805 r.; Stanisława i Feliksa Piusa (A. Lwow. For. Nob.).

Feliks z synem Marcelim Janem, urodzonym z Katarzyny Chronowskiej, dowiódł szlachectwa 1833 r., w Wydziale Stanów we Lwowie.

W gubernii podolskiej zostali wpisani do ksiąg szlachty: Leonard, syn Stefana, wnuk Józefa, prawnuk Gabryela, 1837 r., Józef z synem Erazmem, Maryan i Jan, synowie Leonarda, 1867 r., Zygmunt i Marya, dzieci Maryana, 1873 r., Antoni, drugi syn Józefa, 1875 r. (Spis.).

GRELA Henryk pisał się z województwem pomorskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Herb jego u Ostrowskiego 905

GRELEWSCY, patrz *Grylewscy*.

GRETZOWIE v. GRETCZSCHOWIE h. WŁASNEGO. Jan Gretcsch i brat jego Andrzej, mieszczenie toruńscy, otrzymali szlachectwo 1580 r., a herb ich przedstawia tarczę w poprzek rozdzieloną, której część niższa rozdzielona w podłuż. W górnym polu blade - zielone dwie głowy orle z szyjami, z dziobami otwartymi i językami wywieszonymi. W dolnym prawym białym trzy granatowe jabłka poziomo umieszczone, w lewym czerwonym, trzy pasy białe. W szczycie hełmu, dwa myśliwskie czarne rogi. Labry srebrne, zielono i czerwono podszyte (M. 123 f. 173).

GREVE v. GREFFE Bartłomiej, burgrabia elbląski 1552 i 1557 r.

GREVINKHOFF SWIRINHAUSEN Jan, dobrze się zasłużył krajowi, w różnych ekspedycjach wojennych, a że i synowie jego: Jan Rajnhold i Ernest, szli śladem ojca, otrzymali też szlachectwo na sejmie 1673 r. (V. L.).

GREWIŃSKI Szymon odstąpił 1796 r. Tomaszewskiemu wójtostwo w Faszczycach. W tymże samym roku zabezpieczył na temże wójtostwie sumę żonie swej, Tekli z Malczewskich (DW. 111 f. 476 i 1113).

GREYBER Stanisław, kapitan wojsk koronnych, otrzymał szlachectwo 1781 roku (MP.). Tenże szambelan Stanisława Augusta 1789 r., żonaty z Wiktoryą Zaborowską, córką Macieja, sprzedał 1803 r. Jasionę Wilkanowskiemu (DW. 97 f. 768; 104 f. 123; 105 f. 166 i 113 f. 565). Bartłomiej Greyber, żonaty 1756 r. z Magdaleną z Barszczów (DW. 80 f. 9).

Andrzej i syn jego Andrzej, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Edward i Marceli, synowie Andrzeja, 1850 r.

GREYBNER, patrz *Grajbner*.

GREYFELDOWIE Jan i Michał, porucznicy gwardyi pieszej koronnej, otrzymali szlachectwo na sejmie 1790 r. (ML. 220 A f. 398 i 404). Byli oni synami Krzysztofa i Elżbiety z Jauchów. Jan Greyfeld zapisał 1785 r., dożywocie żonie swej, Wiktoryi z Montrymów, córce Antoniego i Antoniny z Krassowskich (DW. 101 f. 1325 i 107 f. 9).

Herb Jastrzębiec.

GRĘBARSKI h. NIECZUJA Kazimierz, 1745 r. w opczyńskim, Wojciech Antoni, syn niegdy Jana, possora Wierzba i Wólki, w przemyskim, kwitował 1690 r. Trzebuchowskiego. Felicjan 1693 r., Jakób 1703 r., Adam 1710 r., zastawni posiadacze Kruszowic, w przemyskim (Gr. Przem.).

GRĘBECCY dawniej GRAMBECCY, GRĄBECCY i GREMBECCY h. JASTRZĘBIEC z odmianą, z Grąbca, w powiecie sierpskim. Troyan, Jasiek, Ścibor i Mściśław z Grambca, wymienieni w przywileju danym 1408 r. Bolesławom przez ks. Ziemowita. Łaskarz v. Niełaskarz z Grąbca, sędzia rożański

1416 r. Mikołaj z Grampca, dictus Mnich, marszałek ks. Kazimierza ruskiego (bełskiego) 1435 r., żył jeszcze w 1449 r. (M. 4 f. 97). Paweł, poborca płocki 1502 roku i pisarz płocki 1504 r. (Tek. Paw. I), sędzia ziemski płocki 1505 r. Mikołaj Grambecki, pisarz ziemski wiski, został 1505 r. pisarzem ziemskim płockim, po awansie Pawła na sędziego ziemskiego płockiego.

Jakób Grąbecki, podstoli płocki 1521 r., pozostawił córkę Annę, wdowę po Andrzeju Karskim 1534 r. i synów: Stanisława, Adryjana i Gabryela, dziedziczących na Grąbcu, Woli Grąbeckiej, Rzytowie i Rogienicy, którzy 1536 r. procesowali się o podział dóbr. W tym ostatnim roku obwinieni byli o zabójstwo Piotra Mioduskiego.

Stanisław zwał się nawet Rogienickim, od wsi tej, którą widać w działach otrzymał (Gr. Płoc. 2 f. 186, 256 i 294; 3 f. 63, 242 i 367; 4 f. 12 i 36; 9 f. 393). Jan, podstoli płocki 1527 r. Mikołaj Grembecki, proboszcz w Gozdowie i pisarz ziemski płocki, umarł 1536 r. (M. 51 f. 214). Adam Grembecki, dziedzic na Rzytowie 1544 r. (Gr. Płoc. 9 f. 113). Stanisław i Paweł, dziedzice części Grąbca, a Mikołaj Grembecki części Woli Grąbeckiej 1578 r. (Paw.).

Antoni, Kazimierz, Paweł, Stefan i Wojciech pisali się z województwem płockim, na elekcyę Augusta II-go.

Z czasem, spotykamy dwie linie tego domu, jedną w ziemi czerskiej, drugą w województwie brzeskiem-kujawskim.

Piotr Grembecki, żonaty z Jadwigą z Rojewskich, pozostawił syna Józefa, łowczego dobrzyńskiego 1726 r., żonatego 1-o v. z Anną Kołuska, 2-o v. z Maryanną Korzeńską. Z pierwszej żony pozostawił synów: Mateusza i Wawrzyńca, oraz córkę Franciszkę, żonę 1-o v. Piotra Gozdowskiego, 2-o v. N. Chrzanowskiego, 3-o v. Joachima Orłowskiego, 4-o v. Jakóba Wysockiego 1758 r. Z drugiej żony syn Seweryn. Dzieci Józefa z pierwszej żony kwitowali Chorkowscy 1726 r. (Perp. Czers. 20 f. 145, 146 i 155; 23 B f. 368 i 377; 30 f. 347; 31 f. 6 i 317).

Seweryn, syn Józefa, żonaty z Bogumiłą Lasocką, wdową po Ignacym Wilkowskim, zeznał z nią zapis dożywocia 1753 r. (Ibid. 23 B f. 379; 31 f. 244 i 398; 30 f. 372; 31 f. 126). Z niej synowie: Józef i Jerzy. Jerzy kwitował Koziatulskiego 1792 r., z odbioru sumy należnej mu po babce Lasockiej (DW. 108 f. 568). Józefowi odstąpił ojciec prawa swe do Gozlina 1780 r., a matka 1791 r. prawa swe do spadku po Prymasie Ostrowskim, bracie swoim ciotecznym (Perp. Czers. 36 f. 245; 40 f. 372 i 41 f. 315). Józef zabezpieczył 1780 r. sumę na Gozlinach żonie, Joannie z Niewęglowskich. W 1793 r. wspólnie z synem swoim Franciszkiem pozywał Jasińskiego (Debit. Czers. 1 f. 157 i Perp. Czers. 42 f. 557).

Antoni, żonaty 1742 r. z Maryanną z Piotrowskich, córką Łukasza i Anny z Chajęckich (Perp. Czers. 26 f. 83 i 85; 34 f. 76). Jakób, żonaty z Rozalią z Ulatowskich, nabył dworek w Skaryszewie 1725 r. (DW. 65 f. 1091). Zuzanna z Grembeckich, córka Dominika i Anny z Kaweckich, a żona Waleryana Łazowskiego, kwitowała brata Franciszka 1731 r. (DW. 68 f. 29).

W powiecie przedeckim spotykamy następujących Grembeckich: Wojciech wprowadzony do dóbr Wrząca 1678 r. Stanisław, żonie Izabelli z Zagórskich, zeznał zapis 1702 r. Jan zawarł umowę z Walknowskimi 1699 r. (Gr. Przed. 78 f. 132; 81 f. 310; 82 f. 130). Marcin 1758 r. Mateusz wprowadzony do Komorowa

1760 roku (Ibid. 89 f. 548; 90 f. 128 i 148). Konstanty i Franciszek, bracia, kwitowali Tchórzewskiego 1717 roku. Franciszek zeznał 1727 roku zapis dożywocia z żoną, Zofią z Pruskich (Ibid. 83 f. 337; 85 f. 158 i 159; 89 f. 244). Franciszek odstąpił 1755 r. Obąki synowi Mateuszowi na własność (Herb. Król.). Potomkowie Mateusza, mianowicie: Józef Floryan, syn Jana, Tomasz i Felicyan, synowie Sebastyana, Józef Błażej, syn Jana i Antoni, syn Ignacego, Grębeccy, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Franciszek, burgrabia przedecki 1785 r., regent grodzki przedecki 1793 r.

GRĘBIENICCY z Grębienic v. Grembienic, w opoczyńskim. Mikołaj Grembienicki, dziedzic tej wsi w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Ben.). Syn jego Jakób, 1467 r. na uniwersytecie krakowskim.

Drugie Grembienice, w proszowskim, należały w XIV-m wieku do Myszków z Nieprześny, a w XV-m wieku do Syrokomlów z Korzkwi i Rudna. Z nich także pisali się nieznanego rodu Wawrzyniec 1403 r., Stanisław, syn Bartłomieja, który był 1422 r. na uniwersytecie krakowskim, Zbigniew, procesujący się w Krakowie 1458 i 1469 r. i Stanisław 1479 r.

z GRĘBNIC, w ziemi czerskiej, wsi dziś nie istniejącej, a dawniej blisko Karczewia położonej. Jan, Skarbek, Mikołaj, Mniszek i Sassin, dziedzice Grąbnic v. Grombnic, mają sprawę w Czersku o granice, z podsędkiem (z Nabrzezia) 1409 roku. Włodek procesuje o dobra Sassina z Dobrzyńca 1411 r. Bartłomiej, Mikosz, Włodzimierz i siostra ich Mścichna, dziedzice Grampnic, pozwali Wita z Dudy o Dudę 1417 r. (Najst. Ks. Czers.).

z GRĘBOŁOWA Wierzbęta, koniuszy wielicki 1502 r.

GRĘBOSZEWSKY v. GREMBOSZEWSKY v. GREMBOSZOWSCY, dawniej GRABOSZEWSKY h. NIECZUJA z Gręboszowa, w powiecie wiślickim. Mikołaj i Wojciech z Graboszowa, synowie Włóścieja, procesowali 1287 r. klasztor miechowski, o Smroków nad Szreniawą, zastawiony przez stryja ich, proboszcza u Św. Floryana w Krakowie (Bibl. Zam. Dypl.).

Papież Klemens nakazał 1343 r. Siegniewowi, duchownemu, Jakóbowi i Witkowi, świeckim, synom Włóścieja z Gręboszowa, aby zwrócili wieś Kozłów proboszczowi wiślickiemu. Siegniew był proboszczem Św. Michała na zamku w Krakowie 1333 r., podkanclerzem koronnym w latach 1333 — 1343, i chwilowo 1346 r., a kanonikiem krakowskim 1351 r.; umarł 1372 r.

Andrzej z Gramboszowa świadczy 1369 r. w Wiślicy (KKKr.; KMP.; Cal. Crac.). Mikołaj Gramboszowski żeni się 1416 r. z córką Krystyna Myszką z Nieprzesny. Jest on dziedzicem wójtostwa w Dambowdziale (Dębowcu) jeszcze 1436 r. (Helc. II).

Jan, Stanisław i Krzysztof Gremboszowscy, właściciele Gremboszowa 1579 roku (Paw.). Teodor Gremboszewski, syn Adama, zeznał 1604 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Broniewskich, córką Pawła (Zap. Lub. 15 f. 311). Piotr, syn Stanisława, pokojowy i łożniczy królewski 1644 r., posiadacz Łucznicy, pisał się z województwem krakowskim, na ciekę Jana Kazimierza (Perp. Czers. 10 f. 523

i Zap. Lub. 45 f. 94). W 1649 r. stolnik warszawski i starosta urzędowski, otrzymał 1650 r. i dla żony, Reginy Szubcówny, dożywocie na temże starostwie (M. 191 f. 238 i 278); zmarł 1655 r.

GRĘDZICOWIE z Grędzic, w ziemi nurskiej, których dziedzicami 1578 r. byli: Hieronim, Domarat i inni (Paw.). Marcin i Tomasz pisali się z ziemią nurską, na elekcyę Augusta II-go. Patrz *Grędzicowie* h. *Korab'*.

GRĘDZIŃSKI Gabryel podpisał z ziemią halicką, obiór Augusta II-go. Zapewne pochodził ze wsi Grendy, w ziemi wiskiej, zamieszkałej przez liczną drobną szlachtę 1577 r. Spotykamy tam Michała, na Grędach-Pasiekach, Piotra i Zacharyasza, na Grędach-Michałach, Marcina i Gabryela, na Grędach-Stawianych, Bartłomieja, na Grędach-Kiełbasach i wielu innych (Paw.).

GRĘZOWSKI Mikołaj pisał się z województwem kijowskim, na elekcyę Władysława IV go.

von GRIESHEIM v. GRIEGSHEIM Karol, generał - adjutant królewski, został exercyrmejstrem wojsk litewskich 1776 r. (MP.), a 1790 r. otrzymał indygenat (V. L.).

[GRILLON Edward został kapitanem w konnicy wojsk koronnych 1765 r. i w tymże roku otrzymał dymisyę (MP.).]

[GRIMALDI de BRIGNOLES SALE Maryna Katarzyna, księżna Monako, rozseperowana z mężem, ks. Kamilem Grimaldi, ks. Monako, przez pełnomocnika swego zawarła 1797 r. układ z ks. Józefem Poniatowskim, o sumy lokowane na Józefowie i Świniarach (DW. 112 f. 177).]

GROBICCY h. TRĄBY z Grobic, w powiecie czerskim. Jan z Grobic otrzymał wraz z innymi różne przywileje od ks. Konrada dla dóbr swoich Grobice 1476 roku (KM.). Gotard z Grobic zeznał 1476 r. oblig. Piotr z Grobic, syn Gotarda, zapisał 1512 r. sumy siostrom swoim: Dorocie, Annie i Elżbiecie, a procesuje Czaplńskiego 1523 roku (Zs. Gr. Czers. 1 A f. 303; 2 f. 193 i 7 f. 205; Zs. Grójec. 5 f. 113).

Herb Trąby.

Paweł Grobicki, syn Piotra, żonaty z Zofią z Rososzy, odstępował pewne prawa 1548 r. Pozostała po nim wdowa, wspólnie z Jerzym i Franciszkiem Grobickimi, synami niegdy Jana, dziedziczyła na Grobicach 1576 r. (Zs. Gr. Czers. 5 f. 416 i Paw.). Synowie Pawła: Stefan, Mateusz, Wawrzyniec, Jan, Stanisław i Piotr, dziedziczyli po ojcu na Grobicach, a po matce na Rososzy. Córki Pawła: Zofia, za Wojciechem Staniszewskim 1567 r., a Katarzyna, za Franciszkiem Grobickim 1572 roku. Wymienieni synowie Pawła, procesują 1563 i 1564 r. Jana, syna Floryana Grobickiego, o różne gwałty. W 1567 r. przyznali posag siostrze Zofii, a 1580 r. dopełnili działu Grobic

(Zs. Gr. Czers. 31 f. 76 i 674; 34 f. 439; 40 f. 804 i 47 f. 731; Zs. Warec. 13 f. 337). Z nich:

Stefan, żonaty 1-o v. z Dorotą z Glinieckich, córką Hieronima, której posag zabezpieczył na Grobicach w 1571 r., 2-o v. z Zofią Staniszewską, z którą zeznał zapis dożywocia 1594 r. Z pierwszej żony synowie: Jan i Jakób. Jan sprzedał część swoją na Glinkach Glinieckiemu 1593 r., a Jakób część swoją na Grobicach Opackiemu 1623 r. Jakób zapisał 1625 r. sumę żonie swej, Dorocie z Laskowskich (Zs. Gr. Czers. 39 f. 341; Perp. Czers. 1 A f. 328; 1 B f. 11; 6 f. 653 i 7 f. 154).

Mateusz, żonaty z Anną z Rykalskich, córką Krzysztofa, której 100 kóp groszy zabezpieczył 1578 r., miał z niej córki: Małgorzatę, za Marcinem Staniszewskim 1606 r. i Jadwigę, za Wawrzyńcem Gośniewskim 1627 r., oraz synów: Pawła i Andrzeja, z których pierwszy drugiemu sprzedał 1618 r. część swoją na Grobicach. Paweł, żonaty 1629 r. z Zofią Grobicką, córką Andrzeja, a brat jego Andrzej z Zofią Staniszewską, z którą zeznał zapis dożywocia 1622 r. (Perp. Czers. 3 f. 16; 7 f. 466; 8 f. 241; 5 f. 505 i 6 f. 349).

Stanisław zeznał 1600 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Wągradzkich (Ibid. 2 f. 36).

Po Piotrze została się córka Anna (Zs. Warec. 13 f. 337).

Wawrzyniec, żonaty z Krystyną Staniszewską, zabezpieczył jej posag na Grobicach i Rososzy 1594 r., a zeznał z nią zapis dożywocia 1599 r. Z niej córki: Dorota, za Janem Chojnackim 1624 r.; Agnieszka, za Janem Domaniewskim 1626 roku i syn Maksymilian, który sprzedał 1623 r. część swoją na Grobicach Andrzejowi Grobickiemu (Perp. Czers. 1 B f. 17 i 231; 7 f. 80 i 320; 6 f. 690).

Maksymilian zabezpieczył 1637 r. pewną sumę żonie swej, Jadwidze z Grzegorzewskich. Z niej córka Katarzyna, za Stanisławem Oczosalskim i synowie: Waleryan, Aleksander, Bartłomiej i Tomasz, z których Waleryan, Aleksander i Tomasz, podpisali z ziemią czerską, elekcyę Augusta II-go (Ibid. 7 f. 429 i 13 f. 705).

Waleryan zeznał 1659 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Pęcławskich; z niej tylko córki: Konstancya, żona Franciszka Gozlińskiego i Zofia (Ibid. 12 f. 77; 16 A f. 94 i 275).

Aleksander, który 1677 r. zabezpieczył posag żonie, Teresie z Jeziorkowskich, 2-o v. Duninowej Szpotowej i brat jego Bartłomiej, zesłi bezpotomnie (Ibid. 13 f. 540; 16 A f. 150 i 14 D f. 54).

Tomasz zeznał 1682 r. zapis dożywocia z żoną, Aleksandrą Oczosalską. W 1700 roku zapisał sumę kościołowi w Sobikowie. Syn jego Tomasz, wspólnie z matką, zastawił 1703 r. część majątku, odziedziczoną po stryju Aleksandrze, a 1704 r. zawarł układ z Lechnickim (Ibid. 14 A f. 41; 15 f. 216; 14 D f. 54 i 16 B f. 338). W 1753 roku proboszcz Sobikowski kwitował Tomasza i syna jego Pawła.

Paweł, żonaty z Maryanną Niwińską, dziedzic na Rososzy, procesowany 1763 r. przez Chodubskiego i Ogrodzieńskiego (Ibid. 30 f. 13; 32 f. 124 i 126). Synowie jego: Wojciech, Kazimierz i Józef. Ogrodzieński kwitował 1773 r. Pawła i syna jego Wojciecha (Ibid. 34 f. 412). Paweł i syn jego Kazimierz sprzedali

1780 r. prawa swoje do Głuchowa po Oczosalskich. Kazimierz, burgrabia grodzki czerski 1782 r., a sędzia graniczny czerski 1792 r., zeznał 1785 roku zapis dożywocia z żoną, Antoniną z Paprockich (Ibid. 36 f. 298; 37 f. 43; 38 A f. 263 i 42 f. 137).

Kazimierz, syn Pawła, pozostawił syna Michała, żonatego z Rudzką, którego córka Emilia, wyszła za brata swego stryjecznego Aleksandra.

Józef, syn Pawła, wprowadzony do Mirowic 1788 r., żonaty 1-o v. z Józefą ze Staniszewskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1788 r. 2-o v. z Maryanną z Dobrakowskich 1793 r., z pierwszej żony pozostawił syna Franciszka (Ibid. 40 f. 69, 138 i 155; 42 f. 307).

Wojciech, syn Pawła, ożeniony z Agnieszką Lipink, pozostawił syna Marcina, ur. 1774 r., zmarłego 1867 r., właściciela Ślepowoli, w powiecie grójeckim, żonatego z Elżbietą z Proszkowskich. Synowie jego: Andrzej, Aleksander, Piotr, Mikołaj i Wincenty.

Andrzej, sędzia apelacyjny Królestwa, właściciel Ślepowoli i Ługowie, żonaty 1-o v. z Józefą Heisslerówną, 2-o v. ze Stefanią Szymanowską, z pierwszej żony miał córkę Bronisławę, z drugiej — syna Stefana, właściciela Ślepowoli, ożenionego z Bronisławą z Nehringów. Stefan ma córki: Stefanę, Janinę, Maryę i Jadwigę, oraz synów: Jana, ur. 1902 r. i Andrzeja, ur. 1903 r.

Aleksander, właściciel Odrzywołka i Wilkowa, żonaty 1-o v. z Emilią Grobicką, 2-o v. z Heleną Lepigę, z drugiej żony ma syna Aleksandra, ożenionego ze stryjeczną siostrą swoją Jadwigą Grobicką, z której synowie: Tadeusz i Jerzy, oraz córka Zofia.

Piotr, z Amelii Domańskiej, pozostawił synów: Leopolda i Zygmunta, oraz córki: Helenę, Elżbietę i Jadwigę, żonę Aleksandra Grobickiego.

Mikołaj, z Róży Kruszewskiej, ma synów: Marcina, Mikołaja i Adama, oraz córki: Katarzynę, Ewę i Leokadyę.

Wincenty, właściciel Piastowa, w powiecie radomskim, z Zielińskiej pozostawił synów: Piotra, Jakóba, Aleksego, oraz córki: Ludmiłę, Zofię i Leonię.

Druga linia Grobickich, w ziemi czerskiej, pochodzi od Floryana z Grobic, który 1509 r. zabezpieczył posąg żonie, Dorocie z Jasieńca, córce Mikołaja. Z niej synowie: Jakób, Stanisław i Jan. Przyznali oni pewną sumę siostrze Annie 1531 roku, a matce swej Dorocie, 1536 r. (Zs. Gr. Czers. 4 f. 40; 5 f. 26 i 10 B f. 126).

Jakób, żonaty z Elżbietą z Rososzy, córką Ścibora, miał z niej córkę Annę, żonę Jakóba Dąbrowskiego, której zapisał 40 kóp 1565 r. i synów: Stanisława, żonatego z Katarzyną z Sułkowskich, zmarłego 1569 r. i Mikołaja (Ibid. 5 f. 126; 30 f. 709; 32 f. 464; 37 f. 886 i 38 f. 378). Wojciecha, syna Stanisława, kwitowała 1617 r. siostra Jadwiga Rykalska, z wyposażenia z dóbr Rososzy. Tenże Wojciech zabezpieczył 1623 r. pewną sumę żonie swej, Zofii ze Staniszewskich. Syn jego Wojciech, zeznał 1657 r. zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Mirowskich (Perp. Czers. 5 f. 277; 6 f. 501 i 12 f. 4).

Mikołaj, syn Jakóba, miał syna Stanisława, który 1614 r. sprzedał część swoją na Grobicach Stanisławowi, synowi Jerzego. Stanisława synowie: Wojciech zeznał 1649 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Żochowskich, a Stefan sprzedał bratu Jerzemu 1650 r. część swoją na Grobicach. Jerzy, żonaty z Teresą Lubiewską, podpisał z ziemią czerską, elekcję Jana Kazimierza. Siostry ich: Anna Wasilewska i Zofia Tomaszowa Gośniewska, zrzekły się majątku rodzicielskiego na rzecz

brata Wojciecha, pierwsza 1633 r., druga 1651 r. (Ibid. 4 f. 375 i 381; 11 f. 232, 351, 400 i 732; 12 f. 355; 9 f. 490).

Stanisław, syn Floryana, zabezpieczył 1530 r. posag żonie, Annie z Sułkowskich, a syn jego Jerzy, 1559 r. żonie Katarzynie z Omiecińskich (Zs. Gr. Czers. 10 A f. 104 i 23 f. 768).

Jerzy był 1550 r. komornikiem granicznym czerskim. Córka jego Małgorzata, której matka 1598 r. posag wyznaczyła, wyszła za Stanisława Osiemborowskiego, synowie jego: Stanisław, Andrzej, Jan i Mikołaj. Stanisław, syn Jerzego, nabył 1614 r. część na Grobicach Stanisława, syna Mikołaja. Andrzej, syn Jerzego, nabył 1619 r. część na Grobicach Andrzeja, syna Mateusza. Mikołaj, syn Jerzego, zabezpieczył 1610 r. sumę żonie, Małgorzacie Żmudzkiej (Perp. Czers. 1 B f. 140; 5 f. 465; 3 f. 391; 4 f. 375 i 6 f. 25). W 1639 r., w którym po bezdzietnej śmierci Małgorzaty Osiemborowskiej, otworzył się po niej spadek, z synów Jerzego żył tylko Stanisław i on to z synami i córkami zmarłych swoich braci, proces z Osiemborowskimi prowadził. Oprócz Stanisława wpływali do niego: Krzysztof, Wojciech i Jan, synowie Andrzeja, Jan i Regina, dzieci Jana i Potencya, Zofia, żona Jana Raciborskiego i Katarzyna, żona Pawła Kotowicza (Zs. Warec. 26 f. 478—562 i 27 f. 40).

Andrzej, oprócz synów, miał jeszcze córkę Zofię, żonę 1-o v. Stanisława Dąbrowskiego 1625 r., 2-o v. Pawła Grobickiego 1629 r., 3-o v. Abrahama Chojnackiego 1654 r. W 1625 r. kwitowała braci z odbioru posagu (Perp. Czers. 7 f. 170 i 198; 8 f. 241; 11 f. 648).

Po Krzysztofie została się córka Maryanna, żona 1-o v. Piotra Staniszewskiego, 2-o v. Baltazara Wilskiego, wdowa po nim 1698 r. (Ibid. 16 A f. 73). Zdaje się, że to Wojciech, syn Andrzeja, przeniósł się na Litwę i w nagrodę zasług położonych Władysławowi IV-mu i Janowi Kazimierzowi, został 1653 r. podkuchmistrem w. ks. litewskiego (ML. 128 f. 229). Prawdopodobnie po nim idą: Marek, strażnik grodzieński 1710 r. Ten sam, czy też inny Marek Franciszek, strażnik grodzieński 1732 r., Ignacy i Kazimierz, którzy 1763 r. podpisali manifest szlachty litewskiej. Ignacy 1764 r., a Kazimierz 1786 r., rotmistrze powiatu grodzieńskiego (V. L., Akta VII; Kal.), pisali się z tymże powiatem, na obiór Stanisława Augusta.

Marcin, syn Wojciecha, Michał, syn Kazimierza, Antoni, syn Wojciecha i Jan, syn Antoniego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Ignacy Grobicki, bratanek Antoniego, burgrabia gostyński 1748 r. Stanisława z Katarzyny z Otrębusów, córka Anna, za Janem Pawłowskim 1732 r. (Perp. Czers. 28 f. 145; 16 A f. 351 i DW. 68 f. 407).

GROBLEWSCY h. PRUS III-ci. Jan Groblewski, poseł prowincyi pruskiej, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 612). Józef, syn Antoniego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

GROBSCY z Grobiec (Grobce), w powiecie brzeskim-kujawskim. Dziedziczyli na Grobcech w XV-m wieku: Jan, Andrzej, Bogusz i Anna, wdowa po Piotrze 1462 r., Katarzyna, wdowa po Andrzeju, 1466 r., Jakób 1480 r. i Stanisław, żonaty z Dorotą z Kroszyna 1489 r.

Jan Grobski, dziedzic na Brannie 1489 r. (Gr. Brz.). Marcin, dziedzic na Kuczycach, w powiecie przedeckim, 1546 r., a Andrzej, Paweł i Mikołaj, właściciele Grobiec 1557 r. (Gr. Przed. 5 f. 5 i Paw.). Wojciech, Maciej Dzierżek, współdziedzice Starych Grobiec, a Andrzej Paweł i Mikołaj z braćmi—Nowych Grobiec, Mikołaj, dziedzic Grobiec Michałowych, Wojciech, dziedzic Kuczyc 1566 r. (Paw.).

Marcin, syn Mikołaja, zabezpieczył posag żonie Osińskiej 1570 r., a wprowadzonym został do Kuczyc 1579 r. Synowie jego: Wojciech, zeznał oblig na Kuczycyckiego 1580 r., a Szymon i Andrzej, pozwani przez Fajewskiego 1588 r. Stanisław, syn Andrzeja, odstąpił 1651 r. sumę bratu Piotrowi. Jan, w powiecie przedeckim 1699 r. (Gr. Przed. 19 f. 75; 27 f. 319; 28 f. 382; 36 f. 457; 37 f. 239; 73 f. 241 i 81 f. 381).

GROBSKI z Grobi, w kościańskim, Andrzej, współdziedzic Zador tamże 1580 roku (Paw.).

GROCCY, patrz *Grodzcy*.

GROCHALSKI Paweł, prawnik, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 roku (V. L.).

GROCHOLEWSKA Katarzyna, za Antonim Koryckim 1783 roku (Deb. Czern. 1 f. 244).

GROCHOLSCY h. HABDANK i h. SYROKOMLA, wyszli z Grocholic, w powiecie sandomierskim, obok których leży wieś Wszechświęte, do tego rodu także należąca. Jedna ich linia otrzymała przyznanie tytułu hrabiowskiego w Cesarstwie rosyjskiem 1881 i 1890 r. Stefan ze Wszechświętych, świadczy w Sandomierzu 1347 r. Zaklika ze Wszechświętych, domownik biskupa krakowskiego 1422 r. Syn jego Stefan, 1414 r. na uniwersytecie krakowskim. Jakób ze Wszechświętych, ma sumy u Jana Zakliki 1426 r. (A. Radoms.).

Herb Habdank.

Marcin z Grocholic, nabył 1366 r. gaj w Gozdzielinie za 20 grzyw. od Paszka z Gozdzielina. Marcin i Mieczysław z Grocholic 1370 i 1380 r. w Sandomierzu i Opatowie obecni na sądach (KDM. i KKKr.). Grzegorz z Grocholic, sołtys z Gurowej, żonaty z Beatą z Pławna, wymieniony w aktach krakowskich, w latach 1397—1400 (St. Pr. P. P. VIII). Mikołaj, syn Spytka z Grocholic, 1400 roku,

Herb Syrokomla.

Febrosław, syn Piotra, 1405 r., Jakób, syn Filipa, 1411 r., a Mikołaj, syn Przeclawa, 1440 r. na uniwersytecie krakowskim. Piotr Grocholski, dziedzic na Dużych Strzykowicach, w powiecie radomskim, 1458 roku (Rad. Inscr. Decr. IV f. 432).

Jakób, podpisarz ziemski sandomierski 1434 r., kanonik krakowski 1451 r., pleban we Wszechświętem, wraz z bratem Andrzejem wymurował tamże 1460 r. kościół, w którym tablica erekcyjna i ich nagrobek przechowały się dotychczas. Jakób 1457 r., a Bernard 1470 r., synowie Andrzeja, na uniwersytecie krakowskim. Bernard, dziedzic Grocholic i części Gozdzielina (Lib. Ben.), kanonik krakowski, odstąpił 1471 roku część swoją w Goździelinie bratu Stanisławowi (M. 12 f. 12).

Stanisław, żonaty z Katarzyną Szydłowiecką, kasztelanką żarnowską, kwitował 1473 r. jej ojca, z odbioru posagu (Rad. Inscr. Decr. IV f. 184). Mikołaj Grocholski, dziedzic na Strykowicach, zabezpieczył 1525 r. posag żonie swej Barbarze (Ibid. XI f. 100). Piotr, pleban z Góry, Mikołaj i Stanisław, dziedzice Grabowa, obecni 1535 r. przy rozgraniczaniu Mszadli i Czarnolasu. Łukasz, syn Daniela, heretyk w parafii Zwoleńskiej 1570 r.

Mikołaj, dziedziczył na Pilchowie, w powiecie sandomierskim, 1578 r., a Stanisław na Strykowicach, Grabowie i Woli Głuskowej 1569 r. (Paw.). Łukasz, Wojciech i Feliks, dziedziczyli na Grabowie 1598 roku (Wyr. Lub. 78 f. 701). Piotr, współdziedzic Paciorkowej, czyli Głuskowej Woli, 1599 r. Marcin, syn Jana, zawarł 1622 r. układ z braćmi: Janem, Zbigniewem i Wojciechem Grocholskimi (Zap. Lub. 26 f. 693). Jan z Grocholic pisał się z województwem sandomierskim, na elekcyę Jana Kazimierza. Mikołaj, syn Mikołaja, 1643 r. (Zap. Lub. 38 f. 854).

Stanisław, syn Jerzego i Zofii ze Słupeckich, ceduje 1641 r. sumę bratu swemu Tomaszowi, a Jan, trzeci ich brat, odstępuje sumę Domaradzkiemu. Stanisław, żonaty 1633 r. z Barbarą z Żelechowskich, 1-o v. Jakóbową Wilczyńską. Jan, 1653 r. był księdzem; w tym roku zawarł umowę z bratem Tomaszem i drugą jego żoną, Maryanną z Czarneckich (Gr. Tremb. 36 f. 531 i 717; 38 f. 1728 i 1730; 42 f. 322). Jakób z Grabowa wziął 1634 r. od Branickiego w zastaw Rokszyce (Ibid. 36 f. 781). Barbara i Katarzyna, córki Walentego i Barbary z Malickich, odstąpiły pewne sumy Piotrowi, które on znów odstąpił 1655 r. Piaseckiemu (Gr. Przem. 184 f. 41). Anna, żona Macieja Rybińskiego, wspólnie z mężem wypuściła 1655 roku Bukaczowce stare zastawem Borkowskiemu (Gr. Halic. 47 f. 769).

Grocholscy są h. *Syrokomla*, lecz czy to nieświadomość, czy podobieństwo herbów sprawiły, że niektórzy z nich h. *Habdank* używali i z tym się herbem ze szlachectwa legitymowali. Że to jedna rodzina świadczy i ta okoliczność, że jedni i drudzy dziedzicząc na Grabowie, z Grabowa się pisali.

Grocholscy h. *Habdank*. Piotr, żonaty z Anną Szumowską, miał z niej córkę Katarzynę, żonę Krzysztofa Łapińskiego, z którym zeznała zapis dożywocia 1664 r., oraz synów: Pawła i Bartłomieja. Podskarbi Szumowski odstąpił 1671 r. różne sumy Annie i jej synom: Pawłowi i Bartłomiejowi (Gr. Przem. 188 f. 922; 191 f. 620 i 208 f. 420).

Paweł, v. Paweł Michał, skarbnik przemyski 1693 r., zeznał 1678 i 1693 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Porad Lisowską, córką Arnolfa i Anny Magdaleny z Niewęglowskich, wdową po Dominiku Gumowskim, podsędku przemyskim (Ibid. 196 f. 155 i 207 f. 606).

Bartłomiej, żonaty 1-o v. z Zofią Ważyńską, 2-o v. z Anną Rusiecką, córką Stanisława i Maryanny z Modzelowskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1689 roku, 3-o v. 1712 r. z Marcyanną z Jemielitów, córką Jana, sędziego grodzkiego i podstarościego trembowelskiego, z pierwszej żony miał syna Walentego, z drugiej — córkę Ewę, a z trzeciej — syna Ignacego (Gr. Przem. 204 f. 221; 221 f. 871; 223 f. 280; 224 f. 295 i 311). Z nich:

Ewa, 1727 r. żona Antoniego Gruszeckiego, kapitana wojsk koronnych (Gr. Przem. 233 f. 19).

Ignacy odstąpił 1739 roku prawa swoje do Dębowa bratu Walentemu (Ibid. 242 f. 160).

Walenty, dziedzic na Dębowie, nazywany w aktach 1743 r. wojskim bieckim, 1749 r. wojskim przemyskim, w końcu cześnikiem braclawskim, żonaty 1-o v. z Katarzyną z Kowalskich, 2-o v. z Antoniną z Gruszeckich, córką Józefa i Teresy ze Stawskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1743 r., z pierwszej żony pozostawił córkę Maryannę, żonę Stanisława Iżyckiego, komornika granicznego halickiego i synów: Antoniego, Sebastyana i Hieronima, z drugiej — syna Michała i córkę Annę (Gr. Przem. Fasc. 95 f. 1323; 115 f. 2715—2721; 123 f. 4265 i 134 f. 1577 i 1581; Zs. Lwow. 137 f. 240 i 151 f. 410).

Michał, dziedzic na Dębowie, legitymował się 1782 r. w sądzie ziemskim przemyskim ze szlachectwa i h. *Habdank*.

Grocholscy h. Syrokomla. Jan ma sprawę o najazd w Żytomierzu 1646 roku (Op. Żyt. 17). Job, dożywotnik Pietniczany 1630 r. (M. 178 f. 48), z Elżbiety z Dzielina, pozostawił córkę Helenę, żonę Jana Nehrebeckiego 1632 r. i synów: Aleksandra i Stefana. Pozostała po nim wdowa wyszła za Samuela Łojowskiego i 1639 r. obrała za plenipotentów synów swoich (Gr. Tremb. 53 f. 643; 36 f. 78 i 37 f. 774).

Ludwik, nazywany w aktach cześnikiem dobrzyńskim (Gr. Przem. 230 f. 438), żonaty 1723 r. z Justyną Leniewiczówną, siostrą Franciszka, starosty danielczewskiego, miał syna Michała i córkę Franciszkę (Czerniech. f. 792 i Bracl. XV f. 1264 i 1265).

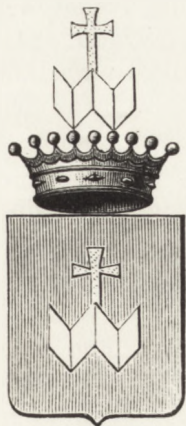
Michał, piszący się z Grabowa, ur. 1705 r., cześnik braclawski 1736 r., sędzia ziemski braclawski 1744 r., pułkownik królewski i regimentarz partyi Ukraińskiej. W 1752 r. otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną po Mierzejewskim (Sig. 27). Z województwem wołyńskim pisał się na elekcję Stanisława Augusta. W 1759 r. zapisał na rzecz kanonizacyi błogosławionego Jana z Dukli 22,000 fl., a 1768 r. 40,000 fl. (Gr. Lwows. 303 f. 319 i Zs. Lwows. 125 f. 320; 145 f. 55). W 1760 r. fundował Dominikanów w Winnicy. Żonaty z Anną z Radziwińskich, po której wziął Pietniczany pod Winnicą (Gr. Bełs. 140 f. 89 i 235), miał z niej córki: Franciszkę, żonę Remigiana Jełowickiego, chorążego łuckiego, zmarłego 1788 r.; Justynę, za Stanisławem Kordyszem; Petronełę, za Wojciechem Bogatką; Aniełę, za Adamem Urbańskim, skarbnikiem sanockim 1761 r. (Bracl. XVII f. 1827) i Agnieszkę, za Wojciechem Raciborskim, oraz synów: Marcina i Franciszka, wspólnie z którymi procesował Kalinowskich o Strzyżawkę 1751 r. (Bracl. XVI f. 996 i 1011; XVII f. 1474 i 1475).

Marcin, chorąży dźwinogrodzki 1760 r., winnicki 1762 r., a braclawski 1772 r., kasztelan braclawski 1774 r., w końcu wojewoda braclawski 1790. Ka-

waler orderu Św. Stanisława 1776 r., a Orła Białego 1777 r. List przypowiedny na chorągiew pancerną otrzymał w 1766 r., po rezygnacji ojca swego (Sig. 31). W 1764 r., wspólnie z bratem Franciszkiem, nabył od Korzeniewskich część Woronowie, Stepanówki i Seroczyna. Część tych dóbr już poprzednio do ich rodziców należała, którzy ją w tymże samym roku synowi swemu Franciszkowi odstąpili (DW. 84 f. 877 i 878). Marcin, z Cecylii Chołoniewskiej, kasztelanki buskiej, miał synów pięciu: Jana, Adama, poległego pod Maciejowicami 1794 r., Michała, Mikołaja i Ludwika, oraz cztery córki: Apolonię, zakonnice w Lublinie, Annę Salomeę, żonę 1-o v. Joachima Potockiego, podczaszego litewskiego, po którym odziedziczyła Moraffę nową (Morachwę), 2-o v. Józefa Dziekońskiego, marszałka gubernialnego podolskiego (DW. 113 f. 667); Ludwikę, za hr. Stanisławem Zamoyskim i Małgorzatę Idalię, za ks. Ludwikiem Czetwertyńskim. Wojewoda zaślubił 2-o v. Antoninę z Gałęckich, wdowę po Piotrze Zawadzkim, kapitanie artylerii koronnej, będącą 1795 r. w trakcie rozwodu z drugim swoim mężem, Karolem Łoskim, podpułkownikiem artylerii koronnej. W 1795 i 1803 r. zapisał jej dożywocie. W tym ostatnim roku był tajnym radcą rosyjskim (Zs. Kamien. i Zasławs.). Między synów rozdzielił fortunę 1807 r. (Gal. Corr. 1 f. 84; A. Lwow. For. Nob.). Umarł tegoż roku 28-go Października we Lwowie. Z synów wojewody:

1. Jan Duklan, szambelan Stanisława Augusta 1781 r., rotmistrz kawalerii narodowej po ojcu 1783 r. (Sig. 35 f. 143), poseł na sejm z województwa bractawskiego 1784 r., starosta dźwinogrodzki 1788 r., w końcu obożny polny koronny 1790 r. Kawaler orderu Św. Stanisława 1787 r., a Orła Białego 1792 roku. Właściciel Sudyłkowa, Łoziczny i Krasnosiółki, które mu ojciec oddał 1791 r. (DW. 107 f. 35), z Urszuli Wisłockiej, miał syna Rafała, zmarłego bezdzietnie i córki: Salomeę i Konstancję, żonę Józefa Szaszkiewicza, marszałka starokonstantynowskiego.

2. Michał, rotmistrz kawalerii narodowej, po rezygnacji brata Jana starosta dźwinogrodzki 1790 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r., właściciel Pietniczan, z Anny ze Śliżniów, pozostawił córkę Julię, za hr. Henrykiem Rzewuskim, autorem „Listopada“ i syna Henryka. Ten ostatni, wylegitymowany ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1841 r. (Spis.), zmarł 1866 r., właściciel po ojcu Pietniczan i Strzyżawki, żonaty z Ksawerą Brzozowską, córką Karola, miał z niej córki: Maryę, wydaną 1851 r. w Paryżu, za ks. Witolda Czartoryskiego, po którego śmierci została Karmelitanką i Helenę, za Janem Brzozowskim, synem Zenona, oraz synów: Stanisława i Tadeusza, którym przyznany został w Cesarstwie rosyjskim tytuł hrabiowski 1881 r.

Herb hr. Grocholskich.

Hr. Stanisław, właściciel Pietniczan, zaślubił 1875 r. w Krakowie hr. Wandę Zamoyską, córkę hr. Zdzisława i Józefy z Walickich i ma z niej syna Zdzisława, oraz córki: Maryę, zaślubioną 1899 r. Hieronimowi Sobańskiemu i Helenę.

Hr. Tadeusz, właściciel Strzyżawki, zaślubił w Warszawie 1886 r. hr. Zofię Zamoyską, córkę hr. Stanisława i Róży z hr. Potockich i ma z niej synów: Tadeusza, ur. 1887 r., Remigiana, ur. 1888 r., Michała, ur. 1891 r. i Henryka, ur. 1896 r., oraz córki:

Zofię i Annę. Stanisław i Tadeusz w 1881 r., a dzieci Stanisława 1895 r., wpisani do ksiąg szlachty utytułowanej gubernii podolskiej (Spis).

3. Mikołaj, zmarły 1864 r., właściciel Woronowicy, marszałek gubernialny podolski, a następnie gubernator podolski, z hr. Emilii Chołoniewskiej, pozostawił córkę Maryę, żonę Wojciecha Morawskiego.

4. Ludwik, zmarły 1869 r., właściciel Hrycowa na Wołyniu, zaślubił hr. Maryę Baworowską, córkę hr. Mateusza i Tekli z Rzyszczewskich, z której córka Stefania, za bar. Antonim Konopką z Nagórzyna, zmarła 1878 r. i syn Mieczysław, ur. 1812 r., właściciel Hrycowa, zmarły tamże 1899 r., żonaty ze Stefanią Giżycką, córką Stefana i Michaliny Sobańskiej. Mieczysława dzieci: Michalina, żona hr. Michała Orłowskiego, zmarła 1868 r.; Zofia, żona Wincentego Szemiotha; Jadwiga, zakonnica w Niżniowie, zmarła 1874 r.; Marya, zmarła 1880 r.; Stefan i Włodzimierz. Stefan, ur. 1850 r., właściciel Hrycowa, ożeniony z Olgą Świejkowską, ma z niej synów: Adama, ur. 1884 r., Zygmunta, ur. 1885 r. i Stefana, ur. 1890 roku, oraz córki: Jadwigę, Izę i Zofię.

Franciszek, drugi syn Michała, sędziego ziemskiego braclawskiego, właściciel Tereszek, w których podejmował króla Stanisława Augusta, szambelan tegoż króla 1767 r., podstoli braclawski 1761 r., podczaszy braclawski 1771 r., chorąży winnicki po bracie Marcinie 1772 r., a chorąży braclawski 1774 r., w końcu miecznik koronny 1775 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1776 r., a Orła Białego 1778 roku. Poseł na sejm czteroletni z województwa braclawskiego. Stronnik ustawy majowej, potem konsyliarz targowicki. Był oprócz tego podstarościm grodzkim winnickim 1766 r. Zmarł 1793 r. Żonaty z Heleną Leszniczką, właścicielką dóbr Norzyńskich, wnuczką Aleksandra, starosty żytomierskiego (DW. 107 f. 225 i 108 f. 160), pozostawił z niej córki: Teklę Franciszkową Łażnińską i Julię Poniatowską, oraz synów: Antoniego, komisarza cywilno - wojskowego województwa braclawskiego, rotmistrza kawalerii narodowej, kawalera orderu Św. Stanisława 1790 r. i Jana Nepomucena.

Ten ostatni, właściciel po ojcu Tereszek, prezes sądów głównych podolskich, zmarły 1849 r., żonaty 1-o v. z Izabellą Rytarowską, 2-o v. z Michaliną Zeydlerówną, miał córkę Henrykę, wydaną za Franciszka Charłęskiego i synów: Ignacego, oficera b. wojsk polskich, Adolfa, żonatego 1-o v. z Otylią Poniatowską, 2-o v. z ks. Wandą Radziwiłłówną, z linii berdyczowskiej, Władysława, ur. 1841 r., zatwierdzonego w tytule hrabiowskim w Cesarstwie 1890 r., żonatego z Kazimierą Sieraczyńską, bezdzietnych, oraz Ludgarda, ur. 1840 r. z drugiej żony, właściciela Tereszek, który z Maryi Rohozińskiej, wdowy po Władysławie Grocholskim, ma syna Ludgarda, ur. 1884 r. (Żychl. XIX).

Adolf i Ludgard w 1841 r., a Władysław 1859 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej (Spis.).

Gumowski procesował 1642 r. Jana, Andrzeja i Krzysztofa Grocholskich, o najazd na wieś Froncę (Kij. V f. 560).

Andrzej Grocholski pisał się z województwem ruskiem, na elekcję Jana Kazimierza. Tenże sam, czy też inny Andrzej, podpisał też elekcję z województwem sandomierskiem.

Andrzej z Grabowa, rotmistrz królewski 1664 r. (Sig. 8 f. 18 i Zap. Lub. 50 f. 775), żonaty z Heleną Makarewiczówną Iwaszeńcewiczówną, 1-o v. Walerya-

nową Łaszczową, miał z niej córkę Marcyannę za Bogusławem Sebastyanowiczem i syna Remigiana, piszącego się z Grabowa, który podpisał z województwem krakowskiem, obiór Jana III-go.

Ów Remigian, chorąży braclawski 1694 r. i pułkownik królewski 1697 r., odstąpił 1680 r. prawa swoje do Darachowa Mikołajowi Grocholskiemu, wojskiemu nowogrodzkiemu. W akcie tym wymienia, że jest synem Andrzeja, a bratankiem Tomasza (Kij. VI C f. 214; Op. Kij. 5 i 7; Zap. Lub. 60 f. 32 i DW. 55 f. 1133).

Jan Samuel Grocholski, wojski nowogrodzki i żona jego, Zofia z Korsaków, trzymali 1686 r. Popin, prawem zastawnem od arcybiskupa Połockiego i zcedowali go 1695 r. Hurynowiczom. Córka ich Leonora za Kazimierzem Wasilkowskim (Akta XI f. 449; Ist. Jur. Mat. XXV; Gr. Przem. 205 f. 2). Jakób, ożeniony z Martą Goślińską, dziedzic Browczynszczyzny, w witebskiem, 1717 r. (Ist. Jur. Mat. XXV).

Stefan Jan, żonaty z Joanną Krynicką, pozostawił córkę Zofię, żonę 1-o v. Stefana Missuny, stolnika połockiego, pułkownika regimentu ordynacyi ostrogskiej, 2-o v. Stanisława Wentury Hańskiego, oraz syna Jana, skarbnika nowogrodzkiego 1719 r., żonatego z Agnieszką Foksówną Potocką, córką Wojciecha i Teofli Steckiej, z której synowie: Aleksander i Ignacy, piszący się z Grabowa, procesowali Dzierzkowskich 1737 roku (Bracl. XVI f. 301; XV f. 1719 i Kij, XI f. 283).

Ignacy, wojski mniejszy kijowski 1765 r., a większy owrucki 1766 r., żonaty z Wiktoryą Stecką, pozostawił syna Józefa Kalasantego, nad którym ustanowioną została opieka 1774 r., w osobie Jana Steckiego, starosty owruckiego (Kancel. 52 IV f. 91).

Józef Kalasanty, właściciel Pępkowa i Kosmaczowa, w powiecie rowieńskim, podkomorzy rowieński, zmarły 1834 r., kwitował wspólnie z żoną, Wiktoryą z Aleksandrowiczów, Domańskiego 1786 r. (Perp. Czers. 39 f. 104). Dzieci ich: Wiktor, marszałek powiatu starokonstantynowskiego, Feliks Walery i Tekla Emerykowa Dworzańska (Żychl.). Siostra żony Józefa Kalasantego, Magdalena Aleksandrowiczówna, była żoną Franciszka Grocholskiego, syna Aleksandra, miecznika kijowskiego i Teresy Spendowskiej, z którym kwitowała Cieciszowskiego 1785 roku (DW. 101 f. 10 i Perp. Czers. 41 f. 31). Bratem tego Franciszka był Feliks Maciej, a siostrami: Stefania Dubiska, Konstancya Brodowska i Marya Łaganowska. Ludwik, syn Franciszka, dziedzic Oderad 1835 r.

Grzegorz, pisarz grodzki chełmski 1559 r. Karol, mianowany przez Stanisława Leszczyńskiego, miecznikiem słonimskim 1708 r. (Op. Kij. 26). Tomasz w grodzie bełskim 1714 r., a Marcin w grodzie halickim 1715 r. (Gr. Bełs. 132 f. 18 i Gr. Halic. 483 f. 304). N. za Janem Potockim, podstolim kijowskim 1727 roku (Woł. XII f. 37). Maciej, sekretarz królewski 1744 r. (MP.). Piotr cześnik winnicki 1764 r.

Józef, syn Michała i Maryanny z Michałowskich, prezes sądu kamienieckiego, żonaty z hr. Ksawerą Komorowską, miał syna Władysława, ożenionego z Maryą Rohozińską, 2-o v. Ludgardową Grocholską, z której synowie: Józef i Władysław, oraz córki: Marya i Anna (Żychl.). Powyższy Józef z bratem Janem Antonim, synowie Michała, wnukowie Antoniego, prawnukowie Kazimierza,

praprawnukowie Daniela, syna Remigiana, wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii wołyńskiej, wpisani do ksiąg szlachty gubernii podolskiej 1835 r., a dzieci Józefa: Władysław, Aleksandra i Józefa 1851 r.

GROCHOLSCY h. NAŁĘCZ. Piotr Grocholski, skarbnik przemyski 1706 r., żonaty z Zofią ze Szczuków, córką Piotra, podczaszego czerskiego i Teresy z Dąbrowskich, która po jego śmierci wyszła 2-o v. za Jakóba Szczukę, a 3-o v. za Łukasza z Załusk Krosnowskiego, stolnika sanockiego, pozostawił syna Józefa i córkę Salomeę, za Janem z Marmuszowic Jacimirskim (Gr. Halic. 489 f. 348; 492 f. 55, 84 i 553).

Herb Nałęcz.

Herb Sulima.

Józef skarbnik przemyski 1769 r., zeznał 1743 r. zapis dożywocia z żoną, Marcyanną Pągowską (Gr. Halic. 489 f. 348; 497 f. 147; Gr. Tremb. 69 f. 361; 79 f. 97). Synowie jego: Józef *Aleksander*, Wojciech, Jan i Władysław, kwitowani z odbioru sumy przez Józefa i Zofię z Krzyżanowskich Grocholskich 1774 roku, a 1780 roku zawarli układ z Antonim Grocholskim (Gr. Halic. 497 f. 147 i Gr. Tremb. 85 f. 8). W 1782 roku legitymowali się ze szlachectwa w sądzie ziemskim halickim z herbem *Nałęcz*. Akt zejścia Józefa i metryki urodzenia jego synów, przedstawione zostały w aktach czerskich (Perp. Czers. 16 B f. 361; 17 f. 15 i 108; 36 f. 38).

Wojciech, po ojcu skarbnik przemyski, z Julianny Pieńczykowskiej, pozostawił synów: 1) Emiliana, zmarłego bezżennie; 2) Feliksa, rotmistrza wojsk austrijskich, żonatego z Józefą z Grzymałów, z której syn Kazimierz, doktor praw, właściciel Rużysk, zasłużony prezes koła polskiego, austrijski tajny radca i minister dla Galicji w Wiedniu, bezdzietny z Anielą z Kossowskich, córką Ludwika, sędziego ziemskiego ostrowskiego i 3) Michała, zmarłego 1835 r. Ten ostatni, z Maryanny z Żeromskich, pozostawił córki: Joannę i Ludwikę, oraz synów: Juliusza, Wojciecha, Władysława Michała, ur. 1820 r. w Potutorach (metr. u OO. Bernardynów we Lwowie z 1832 roku), kapitana wojsk austrijskich i Izydora, ur. 1825 r. w Potutorach (metr. w Katedrze we Lwowie z 1854 r.), najprzód austrijskiego urzędnika skarbowego, następnie właściciela Oserdowa, żonatego z Eweliną z Darowskich, z której Roman Konstanty, ur. 1864 r. (metr. w Bełzie), spadkobierca ministra.

GROCHOLSCY h. SULIMA. Niesiecki nazywa ich Grocholińskimi i pisze, że idą od Miłośkich z Oporowa, a wzięli nazwisko od Grocholina w Wielkopolsce 1510 r. Prędzej jednak wyszli z Grocholic pod Uniejowem, w województwie sieradzkiem, dla której to wsi Wolimir z Grocholic, syn

Horacego, otrzymał 1314 r. prawo niemieckie od Władysława Łokietka (KWP.). Mikołaj z Grocholic świadczy 1360 r. w Uniejowie; Jan 1417 r. w Sieradzu. Regina 1598 r. za Aleksandrem Trojanowskim, a 1599 r. za Aleksandrem Prądzynskim.

Adam Grocholski z Oporowa, ur. 1600 r., dworzanin królewski, otrzymał 1622 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa brzeskiego kujawskiego z rąk Wacława Leszczyńskiego. Krótko był starostą, bo już nie żył w Sierpniu t. r., w którym na nowo otrzymał starostwo Wacław Leszczyński. Starowolski zamieszczając jego nagrobek, znajdujący się w Kaliszu, wypisał mylnie Grochowski, zamiast Grocholski, co było powodem, że Niesiecki zamieścił go pod Grochowskimi.

Waleryan, przeor Dominikanów wileńskich 1620 r. (Akta VIII). Szymon, burgrabia grodzki łęczycki 1787 r., a subdelegat grodzki 1788 roku.

Herb Topór.

GROCHOLSCY h. TOPÓR wyszli zapewne z Grocholina pod Kcynią leżącego, w pośrodku innych dóbr Toporzyców Wielkopolskich.

Jan, syn Marka z Grocholina, alias z Kcyni, 1473 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj i Jan prowadzili własne poczty na wojnę turecką 1498 roku (St. Pr. P. P. VII f. 517 f. 521).

Bernard Grocholski świadczy w Poznaniu 1537 r. Córka jego wyszła tegoż roku za Mikołaja Orzelskiego; zmarła 1565 roku.

Antoni i Jan h. Topór wylegitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów we Lwowie 1790 r. (Goł.).

GROCHOLSCY z Grochol, w powiecie sochaczewskim. Właścicielem tej wsi 1579 r. był Jan Grocholski (Paw.). Piotr pisał się z ziemię sochaczewską, na elekcję Jana Kazimierza.

GROCHOLSKI Stanisław, dzielny wojak, biorący udział we wszystkich wyprawach Stefana Batorego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1589 r. i herb przedstawiający na tarczy trójkątnej, w polu czerwonym, rękę zbrojną, miecz zakrzywiony trzymającą, z muru wychodzącą. W szczycie hełmu dwa białe orle skrzydła. Labry białe i czerwone na przemian czerwonym i srebrem podszyte (M. 135 f. 494).

GROCHOWALSCY h. JASTRZĘBIEC (właściwie BOLEŚCIC) i h. NAŁĘCZ. Z tego samego Grochowalska (dawniej Grochowarska), w ziemi dobrzyńskiej, wyszli Grochowalscy h. Boleścic i h. Nałęcz.

Jan z Grochowarska, z rodu Boleściców, podpisał 1434 r. przyrzeczenie ziemi dobrzyńskiej dane Jagielle, obioru królem jego syna.

Wisiek z Grochowalska świadczy 1349 r. w orszaku księcia Władysława w Bobrownikach. Wojciech Grochowalski, właściciel Grochowalska 1564 r. (Paw.). Jerzy nabył 1623 r. od Grabi, prawa jego do Strachowa i Zbyszewa (DW. 47 f. 397). Łukasz, skarbnik dobrzyński 1627 r., poborca tejże ziemi 1635 r. (V. L.).

Ludwik na Witoszynie i Grochowalsku Grochowski, podczaszy dobrzyński 1671 r., ożeniony z Teofilą Łążyńską, miał syna Melchiora, nazywanego w aktach podczaszym, gdy był pewnie tylko podczaszycem dobrzyńskim.

Melchior, posiadacz wójtostwa w Dembinie, żonaty 1-o v. z N. Słaboszewską, 2-o v. z Heleną z Głogowy Kossowską, z drugiej żony pozostawił synów: Adama, Szymona, Jakóba i Wojciecha, którzy 1690 r. dopełnili podziału dóbr, po ojcu pozostałych (Gr. Przed. 75 f. 467 i 468; Gr. Bobrow. z 1690 r.). Adam otrzymał Spiegowo z Kisielewkiem i Małominem; Szymon—Grochowalsk wielki i mały; Wojciech—Dyblin i Węgiersk, a Jakób, trzeci z rzędu—Spital górny i dolny. Szymon, Adam, Jakób, Wojciech, Andrzej i Jan, podpisali z ziemią dobrzyńską, elekcyę Augusta II-go.

Szymon zabezpieczył 1721 r. na Trzebuczy 8,599 fl. żonie, Ludwice z Zakrzewskich, z której córka Ludwika, żona Tomasza Szczepkowskiego 1725 roku i synowie: Józef i Ignacy. Sprzedali oni 1738 r. Gołasz Winklerowi i pokwitowani zostali przez Malanowskich z sumy, z Grochowalska pochodzącej. Józef zeznał 1744 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Kokalewskich (Perp. Czers. 19 f. 145 i 153; 24 f. 345; 27 f. 113).

Wojciech nie żył już 1730 r., w którym pozostała po nim wdowa, Anna z Puchałów, 1-o v. Szymanowska. wyszła za Jacentego Bystrzanowskiego (Perp. Czers. 21 f. 357).

Jakób, ożeniony z Ewą Gutowską, miał córkę Joannę, ur. 1691 r. i synów: Aleksandra, ur. 1695 r. (metr. w Spitalu dolnym) i Ignacego, łowczego czerskiego, ożenionego z Zofią ze Skarbków Rudzkich, z której synowie: Franciszek i Józef, (Gr. Warsz. z 1786 r.). Józef pisał się z województwem poznańskim, na elekcyę Stanisława Augusta. Józefa, z Maryanny z Kobuzowskich synowie: Marcin i Józef. Ten ostatni pozostawił trzech synów: Anastazego, Ignacego, ożenionego z Re-merówną, z której syn Sylwester i Karola, zamieszkałego w poznańskim.

Aleksander, żonaty 1-o v. z Teresą z Lisowieckich Psarską, 2-o v. z Maryanną Załęską. Z pierwszej żony synowie: Grzegorz, ksiądz Andrzej, S. J., później kanonik chełmski i proboszcz wojnicki, ksiądz Franciszek, ksiądz Ksawery, oficyał i ksiądz Jan, kanonik — olborscy, Karol, sędzia generalny warmiński, oraz córki: Joanna, Rozalia, Tekla i Kunegunda. Z drugiej—syn Antoni (Gr. Sieradz. z 1791 roku).

Karol otrzymał 1749 r. od biskupa warmińskiego Tumiany (Kętrz. i DW. 97 f. 678).

Ksawery, kanonik chełmski, podpisał dyplom elekcyjny Stanisława Augusta. Franciszka, archidyakona uniejowskiego i Jana, koadjutora scholastyka płockiego, konstytucya sejmowa z 1775 r. uwolniła od dodatkowego udowodnienia pochodzenia swego szlacheckiego.

Antoni sprzedał 1775 r. część swą w Świerczyńsku małym, Truszczówku i Gieskach Bierzyńskiemu (Gr. Piotr.), przeniósł się do Galicyi, gdzie nabył Głuchowice i część Czyżykowa (Tab. Galic.) i jako członek Stanów galicyjskich, legitymował się 1795 r. w Wydziale Stanów ze szlactwa i z h. *Nalęcz*. Z Zofii z Kuliczkowskich jego potomstwo: Rozyna, za Albinem Idziellewiczem; Jadwiga, za Filipem Roloffem de Auersfeld, zmarła 1847 r.; Jan, Stanisław, Wincenty i Karol. Z nich :

Jan, oficer w legionach polskich, posesor Gnilej, zmarły 1826 r., z Franciszki Słotyłówniej Bilińskiej, 2-o v. 1836 r. Starzeńskiej, pozostawił synów: Hipolita Kajetana, ur. 1817 r., Andrzeja Adolfa, ur. 1819 r. (metr. w Czyżykowie), Piusa Zygmunta, ur. 1822 r. (metr. w Dunajowie), oraz córki: Antoninę i Henrykę. Hipolita Kajetana, z Tekli Hajkówniej, synowie: Mieczysław, ur. 1844 r., Tadeusz, ur. 1846 r. (metr. w Gołogórach) i Jan (metr. w Dziunkowie z 1865 r.). Andrzeja Adolfa, majora inżynierii, z Idy Gabryeli Dubut, syn Adolf Wiktor, ur. 1855 r. (metr. w Paryżu).

Stanisław, był właścicielem Głuchowic.

Wincenty, zmarły 1838 roku w Szypowcach, bezdzietny z Domicellą z Brzeskich.

Karol, dziedzic na Czyżykowie, z Anieli Prytykównej, miał syna Antoniego Romana, ur. 1828 r. (metr. w kośc. Św. Antoniego we Lwowie) (Akta Lwows. For. Nob. i Akta Wydz. Kraj.).

GROCHOWALSCY h. PRUS I-szy. Feliks i Ignacy, synowie Tomasza, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

GROCHOWALSKI h. OKSZA Jan, syn Dominika, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

GROCHOWARSCY h. JASTRZĘBIEC (BOLEŚCIC) z Grochowarska, w powiecie płońskim. Niesiecki przypisuje im herb Ślepowron, z uwagi jednak na położenie Grochowarska w gnieździe Boleściców, uważam ich za pochodzących z tego rodu.

Mroczeław i Mściśław, bracia z Grochowarska, otrzymali 1408 r. od ks. Jana starszego Mazowieckiego pewne grunty, zwane Borki, pod Płockiem (Mil.). Adam, syn Jana Bolecha z Grochowarska, procesował Mikołaja z Komonina 1532 roku. Łukasz Wioteszycz na Grochowarsku 1535 r. Marcin, żonaty 1538 roku z Małgorzatą z Lutomiczyna.

Stanisław i Maciej, synowie Adama Etki v. Helki z Grochowarska, z pierwszej jego żony, mają sprawę 1539 r. z macochą swoją Dorotą i synem jej Walentym. Andrzej, zwany Mamaj, 1540 r. Maciej Grochowarski, syn Marcina Gotartowicza, żonaty z Katarzyną 1544 r. Piotr Grochowarski, syn Jana *Getki*, procesuje 1544 r. Piotra Grochowarskiego, syna Marcina *Żaka*. Tegoż Marcina drugi syn Andrzej. Wawrzyniec, wikaryusz w Drozdowie 1544 r. (Gr. Płoc. 1 f. 287; 3 f. 9; 4 f. 331; 5 f. 129 i 155; 6 f. 145; 8 f. 234; 9 f. 111, 123, 144, 218 i 220).

Maciej Boles, dziedzic Grochowarska-Boles, a Andrzej, dziedzic części Drozdowa 1578 r. (Paw.). Zacheusz, syn Feliksa, w powiecie przedeckim 1631 roku (Gr. Przed. 70 f. 247).

GROCHOWICCY h. JASTRZĘBIEC (ŁAZĘKI) z Grochowisk, w powiecie przedeckim, których właścicielami byli 1557 r. Wojciech i Jakób Grochowiccy (Paw.). Niektórzy z nich dziedzicząc na sąsiednim Szczkowie, przybierali nazwisko Szczkowskich.

Piotr z Grochowisk i Świętomir z Grochowisk 1399 r. w Brdowie. Jarosław, kleryk z Grochowisk, w Trzemesznie 1381 r. Pietrasz z Grochowisk (mylnie odczytane z Brochowisk), h. Łazęki, zaświadczył 1412 r. w Przedeczu szlachectwo Rolicza (St. Pr. P. P. VII). Jan, syn Piotra, 1410 r., a Jan i Żegota, synowie Pawła, dziedzica Grochowisk i mieszczanina krakowskiego, 1417 i 1418 r. na uniwersytecie krakowskim.

Kasper z Grochowisk, z dyecezyi wrocławskiej, świadczy w Krakowie 1430 roku. Stanisław, kapelan biskupa wrocławskiego, zamienił plebanię w Łodzi na wikaryat w katedrze wrocławskiej 1428 r. Jan z Grochowisk, z rodu Łazęków, podpisał 1433 r. przyrzeczenie ziemi brzeskiej dane Jagielle, obioru jego syna królem (KWP.; RM.).

Stanisław, syn Jana Grochowickiego, żonaty 1445 r. z Elżbietą. Michał, żonaty 1458 r. z Zofią z Witowic. Jakób, wikaryusz i altarysta wrocławski 1475 r. Maciej, sędzia grodzki brzeski 1486 r. Maciej, komornik ziemski brzeski 1494 r. (Gr. Brzes.). Leonard Grochowicki, surrogator starostwa bydgoskiego 1537 i 1546 roku (M. 54 f. 257 i 76 f. 395). Trojan, Jan i Bartłomiej, synowie Wojciecha. Z nich: Trojan zastawia bratu Janowi część Grochowisk 1525 r., a Jan sprzedał bratu Bartłomiejowi część tegoż majątku 1527 r. Bartłomiej zabezpieczył w roku następnym posag żonie Katarzynie (Gr. Przed. 1 f. 94, 99, 146 i 147). Tego Bartłomieja pewno druga żona, Anna Wyszczelska, 1-o v. Świecimska, zastawiła 1553 roku Świecim Grodzińskiemu (Gr. Przedec.).

Feliks, Walenty i Wojciech, synowie Stanisława, zawarli układ z Bartłomiejem 1532 r. Jadwiga, córka Wojciecha, żona Przyjemskiego, kwitowała 1535 roku brata Macieja, z odbioru posagu (Ibid. 1 f. 315 i 2 f. 58). Maciej zabezpieczył 1556 r. sumę na Czemaninie żonie, Katarzynie z Ziemieckich. Andrzej, Wojciech i Stanisław, synowie Macieja, pozywali Mchowskiego 1582 r., a Wawrzyniec, syn Macieja, sprzedał Czemanino bratu Andrzejowi 1584 r. Wojciech z żoną, N. z Janowskich, zeznał 1607 r. zapis dożywocia (Ibid. 10 f. 442; 30 f. 421; 32 f. 422 i 34 f. 118).

Mikołaj, dziedzic na Grochowiskach 1542 r., miał synów: Jana, Jakóba i Wawrzyńca, z których dwóch ostatnich układa się 1569 r. z Dziewczopolskim. o posag siostry swej Katarzyny (Ibid. 3 f. 39; 4 f. 394 i 18 f. 289).

Jan zabezpieczył 1552 r. posag żonie swej, Agnieszce z Makowskich (Ibid. 7 f. 71). Piotrowi, synowi Jakóba, przyznał należność Sokołowski 1596 r. Marcin, syn Piotra, zawarł układ z Malińskim 1625 r. (Ibid. 44 f. 421; 46 f. 226; 54 f. 26; 69 f. 14 i 74 f. 7).

Wawrzyniec zeznał 1579 r. zapis dożywocia z żoną, Dorotą z Wyszczelskich. W 1581 r. był sędzią grodzkim przedeckim. Synowie jego: Jakób i Jarosław, pozywali 1596 r. Tolibowskiego, a Jan wydzierżawił Wyszczelice 1608 roku (Ibid. 27 f. 86; 44 f. 102; 49 f. 328 i 60 f. 497). Maciej, syn Jana, odstąpił synowi swemu Wojciechowi Cieplin 1649 r. Tenże Wojciech był pisarzem grodzkim brzeskim (Ibid. 73 f. 37).

Wojciech, łowczy brzeski, nabył 1561 r. Kozanki, 1569 r. Koziejaty, a 1573 roku część Naczachowa i Szczkowa. W 1567 r. zeznał zapis dożywocia z żoną Katarzyną (Gr. Przed. 12 f. 380; 16 f. 490; 18 f. 184 i 22 f. 65). W 1577 r. był i podstarościm grodzkim przedeckim. Z urzędu łowczego rezygnował 1597 r.,

który to urząd otrzymał syn jego Stanisław. Córka jego Elżbieta, za Sokołowskim (Ibid. 45 f. 303 i 306).

Stanisław, łowczy brzeski, zeznał 1606 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Ponętowskich. Był on właścicielem Chociszewa, Naczachowa i Wyszczelic. Bartłomiej, syn Stanisława, zawarł układ z ojcem 1622 r., a Józefowi, synowi tegoż, przyznaje należność Miecznikowski 1625 r. (Ibid. 25 f. 315 i 533; 53 f. 491; 54 f. 379; 66 f. 322; 67 f. 315 i 69 f. 208).

Wacław, podczaszy prymasa Baranowskiego 1610 r. Teofli, córce Andrzeja Szczkowskiego v. Grochowickiego na Szczkowie wielkim, oprawił mąż Wojciech Grodziński 600 fl. posagu 1635 r. (Gr. Przed. Recog. 70 f. 668). Maciej, dziedziec Szczkowa, wraz z żoną, Elżbietą z Lubienieckich, zawarł układ z Grodzińskim 1648 r. (Ibid. 72 f. 493).

Stefan, instygator Trybunału koronnego lubelskiego 1652 r., pisarz ziemski brzeski 1662 r., podsedek brzeski 1676 r., w końcu sędzia ziemski, żonaty był 1-o v. z Katarzyną z Wojsławskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1652 r., 2-o v. z Teresą Broniewską 1667 r. W tym ostatnim roku był sędzią deputatem z województwa inowrocławskiego, na Trybunał lubelski (Zap. Lub. 42 f. 1304 i 51 f. 87 i 399; Gr. Przed. 73 f. 385 i 76 f. 484).

Jakób, brat Stefana, miał syna Świętosława, który 1676 r. kwitował stryja swego z odbioru sumy (Gr. Przed. 76 f. 487 i 77 f. 456).

Mikołaj, z sędziego grodzkiego inowrocławskiego, cześnik brzeski 1696 r. żonaty z Maryanną z Bagińskich, wydał 1705 r. córkę Wiktoryę, za Wojciecha Ruszkowskiego. Syn jego Jan kwitował 1727 r. matkę, z odbioru procentów (Gr. Przed. 82 f. 27 i 222; 86 f. 84). Mikołaj, towarzysz chorągwi włóczników 1731 roku (DW. 68 f. 118). Jakób, łowczy kruszwicki 1738 r., a podkomorzy inflancki 1753 roku.

GROCHOWICCY h. PORAJ z Grochowisk, w powiecie kcyńskim, jedenże dom stanowią z Izdbieńskimi. Jan, syn Mikołaja z Grochowisk, 1460 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan Grochowicki świadczy w Keyni 1495 r. Od Macieja Grochowickiego, chorego bardzo, dostawił 1497 r. na wojnę wołoską zastępcę, brat jego rodzono-stryjeczny, Marcin Izdbieński. Anna, wdowa po Macieju, w orszaku Jana Grochowickiego, a Małgorzata, także wdowa po Macieju, w orszaku Miedźwieckiego, wyprawiły zastępców konnych na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. P. VII. 236, 276, 344 i 542).

Jan, kanonik włocławski 1499 r., gnieźnieński 1502 r. i poznański 1504 r. Aleksander, syn Jakóba i Urszuli z Gwiazdowskich, wybrał na opiekunów dzieciom swoim braci swoich: Jana, Wojciecha, Piotra i Macieja. Piotr, archidyakon gnieźnieński i pułtuski, kanonik kujawski i sekretarz królewski, umarł 1631 roku. Jan, opat wągrowiecki, umarł 1658 r. Siostra ich Jadwiga za Janem Mirosławskim (Zap. Lub. 25 f. 83 i 45 f. 801; Kor.).

Stefan zadzierżawił Kolnice i Choinę od Mycielskich 1682 roku (Zap. Gr. Pozn. V f. 52). Kazimierz, Stanisław i Aleksander podpisali z województwem kaliskiem, elekcyę Augusta II-go.

GROCHOWSCY h. BÓNCZA mają pochodzić z Grochowa, w powiecie konińskim, którego część należała do nich jeszcze 1580 roku (Paw.). Dobrochna, wdowa po Marcynie z Grochowa, listem swym wianowym zapowiedziała wszelkie pozwy w Grochowie i Białej 1414 roku (A. Kalis.).

Herb Bończa.

Niesiecki opisuje nagrobek w Koninie Mikołaja Grochowskiego, kanonika poznańskiego i proboszcza w Koninie. Kanonikiem był 1569 r. Stanisław, kanonik kaliski, dziedzic Sierzchowa, w kaliskiem, 1579 r., a Zofia Grochowska, dziewczeczka Krągali, w konińskim (Paw.).

Katarzyna z Grochowskich, urodzona z Katarzyny Żebrowskiej, żona Pawła Bagińskiego, z powiatu ciechanowskiego, matka Mikołaja Bagińskiego, kanonika poznańskiego 1583 roku (Pis. Dz. Pols. IX). Adam, dworzanin prymasów Maciejowskiego i Baranowskiego w latach 1604—1615 (Kor). Wacław podpisał z województwem kaliskiem, elekcyę Władysława IV-go.

Aleksander, pisarz grodzki gostyński 1644 r., następnie wojski, właściciel Chrośli i Niedzielska (Herb. Kr.). Pisał się on z ziemią gostyńską, na elekcyę Jana Kazimierza. Potomstwo jego: Wincenty, Ludwik, Józef, Konstancya i Walentyna, dzieci Walentego i Katarzyny z Czapllickich, legitymowało się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Legitymowali się również: Jan, syn Stanisława i Bonifacy, syn Błażeja, idący po Adamie, regencie grodzkim stężyckim 1664 r. (Herb. Kr.) i Franciszek i Paweł, synowie Piotra.

GROCHOWSCY h. JUNOSZA z Grochowiec, w ziemi przemyskiej. Bogdan Tywun świadczy 1359 i 1366 r. Waškowi i Piechnowi, synom pana Bogdana z Grochowice. Komisarze rozgraniczają dobra ich Grochowce od królewskich Witoszynie i Koniuch i przedmieścia przemyskiego 1418 roku (AGZ. VI).

Herb Junosza.

Od Waška Bogdanowicza poszli Wojtyccy.

Piechno Bogdanowicz często spotykany w dyplomatach od 1422 r.; był sędzią przemyskim 1427 r. i został przy wprowadzeniu nowych sądów na Rusi, nadal sędzią ziemskim przemyskim 1435 r. W 1422 r. tenże Piotr Bogdanowicz z Grochowice, otrzymał od króla Władysława Grochowce (widocznie część tylko tej wsi była w jego ręku), Hermanowice, Kormanice etc. (M. s5 f. 20). W 1437 r. nabył Kormanice za 250 grzywien od Piotra z Czajkowie, 1438 r. część Darowic za 80 grzywien, a 1441 roku Wodniki i pół Sudkowic od Czyżowskich. Z żony, Anny z Orzka, zostawił sędzia kilku synów. Z nich znani: Mikołaj, Harsz v. Arsz (Harscus), Franciszek, Jan i Piotr, a może i Andrzej, raz występujący 1430 roku.

Mikołaj był 1427 r. na uniwersytecie krakowskim, a od 1439 r. wiadomości o nim nie ma.

Harsius, słuchacz uniwersytetu krakowskiego 1429 r., kantor katedralny przemyski 1436 r., zmarł przed 1442 r.

Franciszek, od posiadanych dóbr Brachowice, nazywał się Brachowskim. ale zdaje się, że z żony Małgorzaty, córki Ramsza z Cieszacina, potomstwa nie zostawił.

Jan, ożeniony z Katarzyną z Radochoniec, dał początek Hermanowskim, a Piotr—Grochowskim.

Piotr, dziedzic Grochowiec, ustąpił 1444 r. zastawę Biskupie bratu Janowi, nabył 1469 r. Teskowce za 300 grzywien, następnie sprzedał je Fredrze 1475 r. Miecznik przemyski 1460 r., od 1463 r. często sprawuje sądy grodzkie. W 1471 r. zostaje napomniany i zagrożony karą za złe pożycie i złe obchodzenie się z żoną Wiktoryą, siostrą Stanisława Drohojowskiego. Synów jego akta przemyskie wymieniają trzech: Adama 1468 i 1471 r., Janusza v. Jana 1477 — 1503 r. i Wiktoryna 1477 — 1492 r. Synami też, a może już wnukami miecznika Piotra, byli bracia rodzeni: Feliks i Teofil v. Bogumił Grochowscy 1495 r., współdziedzice Grochowiec 1508 r. (AGZ. XIII i XVII i Paw.).

Jadwiga, żona 1-o v. Ostrowskiego, 2-o v. Stanisława Dunikowskiego 1520 roku. Wawrzyniec, z żoną Felicyanną Kupiatycką, córką Rafała, sprzedał 1530 r. część Siedlisk, zwaną Kłopotyce Kmicie (A. Przem.).

Tomasz, z Zofii Ulińskiej, pozostawił synów: Wojciecha, Stanisława, Jana, Kaspra i Samuela, oraz córki: Dorotę, żonę Wojciecha Boskiego, Bogumiłę, za Łukaszem Chojnackim, Zofię, Jadwigę i Katarzynę 1598 r. (Wyr. Lub. 77 f. 165). Tomasz, ze stolnika sanockiego kasztelan derpski 1633 r., zmarły 1638 r. i pochowany w Przemyślu, z Doroty ze Stawu, pozostawił syna Jana i córki: Annę i Magdalenę. Jan żył jeszcze 1666 r. (Zap. Lub. 38 f. 777 i 50 f. 1608).

Zbożnego synowie: Stanisław, Maciej i Jerzy 1591 r., z których dwaj pierwsi zawarli układ z Drohojowskim 1595 r. (Wyr. Lub. 45 f. 132 i Zap. Lub. 8 f. 175). Maciej 1590 i 1591 r., Stanisław 1592 r. obecni w opoczyńskim, przy rozgraniczaniu różnych dóbr. Jerzy, poborca czopowego w ziemiach ruskich 1584 roku (Wyr. Lub. 22 f. 1088).

Andrzej ma sprawę w sądzie przemyskim 1579 r., o zabicie Czarnowskiego (AGZ. X. 2039). Ten to pewnie Andrzej, żonaty z Anną Zawołowską, miał syna Wacława, który z Zuzanny Słusznogórskiej (Justymontówny), pozostawił syna Jerzego, kanonika gnieźnieńskiego i krakowskiego, proboszcza łuckiego, dziekana przemyskiego i sekretarza królewskiego, zmarłego 1659 r. (Kor.).

Wojciech, urodzony z Katarzyny Krasickiej, żonaty z Zofią Monasterską, zmarły 1612 r. i pochowany w Przemyślu, miał córkę Elżbietę zu Łukaszem Lubienieckim i synów: Stanisława, Achacego, Krzysztofa, Felicyana i Rafała (M. 170 f. 475 i Zap. Lub. 21 f. 258).

Stanisław, sekretarz królewski 1609 r. (V. L.), kanonik gnieźnieński 1612 roku, a krakowski i warszawski 1618 r. (M. 384 f. 10), archidyakon przemyski i pisarz wielki skarbu koronnego, otrzymał 1620 r. pensji 600 fl. z żup wielickich (M. 167 f. 13) W 1628 r. był i kustoszem sandomierskim i proboszczem Św.

Michała na zamku krakowskim (Zs. Warec. 24). W 1633 r. został arcybiskupem lwowskim. Umarł w 1644 r., pochowany w Przemyślu.

Achacy, brat poprzedniego, sekretarz królewski (M. 167 f. 117), kantor gnieźnieński, kanonik krakowski i przemyski, proboszcz łączycki i sandomierski, został 1624 r. biskupem przemyskim, a 1627 r. łuckim i proboszczem miechowskim (Kor.). Umarł w 1633 r., pochowany w Przemyślu. W 1618 r. wystawił plenipotencyę w Warszawie (M. 384 f. 1). Będąc 1621 r. posłem króla Zygmunta III-go w Rzymie, wyprosił głowę Św. Stanisława Kostki, którą złożono w kościele Św. Piotra w Krakowie. W 1627 r. zezwolił Krzysztofowi Grochowskiemu i żonie jego, Magdalenie z Zakliczyna (Jordanównie), odstąpić sołectwo w Jasionce, małżonkom Gładkim (AGZ. VIII).

Krzysztof, trzeci syn Wojciecha, wspólnie z braćmi: Stanisławem i Felicjanem, kwitował Stadnickich 1614 r. (Zap. Lub. 21 f. 258). W 1615 r. sekretarz królewski (M. 158 f. 180), 1620 r. burgrabia krakowski, został wojskim przemyskim 1621 r., lecz zaraz po otrzymaniu nominacji umarł, a oba urzędy, burgrabstwo i wójtstwo, wziął po nim brat jego Rafał (M. 166 f. 464).

Felicjan, czwarty syn Wojciecha lustrator województwa ruskiego i wołyńskiego 1616 r. (AGZ. X. 3242), z sekretarza królewskiego i podstolego przemyskiego pisarz ziemski przemyski 1621 r., za konsensem królewskim z 1622 r., otrzymał burgrabstwo krakowskie, które mu odstąpił brat Rafał. W 1631 r. został podkomorzym przemyskim, a 1633 r. kasztelanem przemyskim. W 1649 r. obrał za plenipotentę syna swego Stanisława (Zap. Lub. 42 f. 55). Z Katarzyny z Sieny, oprócz wzmiankowanego Stanisława, który był kustoszem sandomierskim i sekretarzem królewskim 1649 r., a nie żył już w 1661 r., pozostawił Felicjan jeszcze synów: Wojciecha, proboszcza Św. Michała na zamku krakowskim, Achacego i Rafała.

Wojciech procesował Achacego 1661 r., o spadek po bracie Stanisławie (Zap. Lub. 42 f. 56; 45 f. 441 i 47 f. 189 i 218).

Achacy, wojski samborski 1659 r., umarł w 1671 r.

Rafał, najmłodszy syn Wojciecha, po śmierci brata Krzysztofa wojski przemyski i burgrabia krakowski 1621 r., odstąpił w roku następnym burgrabstwo bratu Felicjanowi, które znowu 1633 roku otrzymał (M. 166 f. 464 i 180 f. 17). W 1626 r. dostał Czernichow w województwie ruskiem (M. 173 f. 279). W 1627 r. został chorążym przemyskim. W 1631 r. jest i podkoniuszym koronnym. Za konsensem królewskim z 1633 r., odstąpił burgrabstwo krakowskie Białobłockiemu, a 1635 r. zrzekł się chorążostwa przemyskiego i otrzymał Kraśne ze starostwa lubelskiego (M. 180 f. 569). W 1645 r. dopełnił działu Bachowa z bratem Felicjanem (DW. 50 f. 874). W 1647 r. otrzymał starostwo wisznińskie. W 1648 r. podpisał z województwem ruskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Umarł kasztelanem lwowskim, lecz data jego urzędowania nieznana. Że był nim, dowodzi tego akt z 1659 roku, którym synowie jego: Stanisław i Jerzy, dziekan przemyski, pozwali Tymienieckiego, a w którym wymienieni są jako synowie Rafała, kasztelana lwowskiego. Dalej akt z 1663 r., do którego wpływają Stanisław, Anna i Aleksander, dzieci tegoż kasztelana, w końcu akt z 1685 r., którym Anna z Grochowiec Maciejowa Rybińska, córka niegdy Rafała, kasztelana lwowskiego i Konstancyi

z Rytwian Zborowskiej, darowała różne dobra Czernemu (Zap. Lub. 46 f. 18; 48 f. 65 i Kij VII f. 1327).

Stanisław, kasztelan lwowski, żonaty z Zofią z Drzewieckich (Zap. Lub. 48 f. 974).

Aleksandra, druga córka kasztelana, była żoną Franciszka Dzierżka, łowczego żydaczowskiego (Obl. Gr. Przem. z 1711 r.).

Wojciech i żona jego Elżbieta z Pleszowic (Fredrówna), otrzymali wójtostwo w Cikowie 1609 r. (M. 154 f. 34). Agnieszka, 1-o v. za Piotrem Korycińskim 1615 r., 2-o v. za Marcinem Truskolaskim 1623 r. Jan, właściciel Kupałycz, umarł w 1618 r., pochowany w Przemyślu (Star. Mon.). Teofila za Stefanem Jamnickim 1635 r. Teofila, żona Jakóba Niezabitowskiego 1643 r. Tomasz Władysław, łowczy sanocki 1652 r. Salomea, za Andrzejem Kańskim, sędzią ziemskim chełmskim 1657 r. Jerzy, z wojskiego samborskiego łowczy przemyski 1659 r. Mikołaj, łowczy braclawski 1686 r. Michał, z łowczego przemyskiego chorąży zakroczymski 1673 r. Felicyan, stolnik żydaczowski 1685 r. Jerzy, kanonik krakowski 1687 r. (Zap. Lub. 83 f. 81).

Marcin, z żoną Wolską z domu, kwitował 1687 r. Wąsowiczów z dzierżawy Kozic (Gr. Radom.). Aleksander i Adam, synowie Marcyana, stolnika żydaczowskiego (?) i Teresy z Jaksmanickich, sprzedali Suwczyn 1700 r. (Gr. Przem.). Sebastyan 1704 r. w sandomierskiem.

Antoni, Paweł, Jan, Marcin i Wojciech podpisali z ziemią zakroczymską, elekcyę Augusta II-go. Andrzej, skarbnik czerwonogrodzki, umarł 1740 r. Zygmunt, burgrabia sandecki, ożeniony z Marcellą Gawrońską, 1-o v. Aleksandrową Bzowską, 3-o v. Michałową Stadnicką, pozostawił córkę Kunegundę, zamężną 1-o v. za Józefem Osieckim, podczaszym sanockim, 2-o v. za Aleksandrem Konieckim, łowczym łukowskim; zmarła przed 1755 r.

Liczni Grochowscy legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku, a mianowicie: Jakób, Michał, Jan i Feliks, synowie Bartłomieja, Paweł, syn Wojciecha, Stanisław, syn Tadeusza, Jakób, Apolinary i Seweryn, synowie Jakóba, Mateusz, syn Jana, Jan, syn Jakóba, Jozafat, syn Pawła, Józef. Jan, Stanisław i Wojciech, synowie Franciszka, Józef i Franciszek, synowie Jana, Franciszek, syn Pawła i Paweł, syn Walentego.

GROCHOWSCY h. KUSZABA. Niesiecki zaliczył do nich Adama z Oporowa Grochowskiego, dworzanina królewskiego, który za konsensem królewskim z 1622 r., wykupił z rąk Leszczyńskiego starostwo brzeskie i umarł w tymże jeszcze roku, a starostwo otrzymał na nowo Leszczyński. Ponieważ w konsensie, jako też i w nadaniu starostwa Leszczyńskiemu, wymieniony jest Grocholski, a nie Grochowski (M. 168 f. 87 i 191), a Starowolski podając jego nagrobek z Kalisza, wypisał z niego *Grochowski*, zamiast *Grocholski*, widocznem jest, że Niesiecki zaczerpnął tę mylną wiadomość ze Starowolskiego.

GROCHOWSCY h. KRZYWDA. Po Ludwiku, właścicielu Paszek, w powiecie łukowskim, pozostała wdowa, Zofia z Babeckich, zawarła 1750 r. wspólnie z dziećmi: Stanisławem, Łukaszem, Józefem i Zofią Ludwiką, układ z Janem Pio-

trem Habermannem, komornikiem granicznym wileńskim, o wydanie za niego drugiej swej córki Maryanny (Arch. Wąsow.).

GROCHOWSCY h. LUBICZ z Grochów pod Surazem, w województwie podlaskim i z Grochówki, w powiecie łukowskim. Łukasz i Wojciech, synowie Mikołaja z Grochów, zawierają różne akta ze swymi stryjecznymi braćmi: Janem, Marcinem, Piotrem, Michałem i Walentym, synami Stanisława z Grochów, w latach 1544 — 1566. Marcin, syn Stanisława, ma sprawy 1551 r. z Hieronimem, synem Piotra, a swoim bratankiem. Walenty zapisał 1566 r. sumę siostrze swej Reginie, żonie Wawrzyńca ze Zdródów. Mikołaj, syn Jana z Grochów, 1548 roku. Apolonia, córka Jana, żona Marka Truskolaskiego, sprzedała część swoją na Grochach 1551 r. Hieronimowi, Jakóbowi, Stanisławowi, Marcinowi, Andrzejowi i Tomaszowi, synom Piotra z Grochów. Anna, córka Piotra z Grochów, żona Erazma z Zimnoch, kwituje 1558 r. brata swego Augustyna, żonatego z Ludmiłą, córką Mikołaja z Gołębi, z odbioru posagu (Mil.).

Stanisław Piotrowicz, Serafin Luszniak, Jan Koszut, syn Józów, Gabryel Koszut 1580 r. dziedzice części Grochówki, a Piotr Grochowski, właściciel Plewek, w powiecie łukowskim tegoż roku. Tobiasz, wojski łukowski 1646 r. Nikodem, Stanisław, Łukasz i Maciej, dziedzice na Grochach, 1590 roku, a Jan, Krzysztof, Wojciech, Maciej, Mikołaj i Paweł, synowie Piotra, 1598 r. (Wyr. Lub. 42 f. 491; 76 f. 197 i 814).

Mateusz, syn Stanisława, ma sprawę o zadanie ran 1606 r. Adam i Grzegorz, synowie Mikołaja, 1614 r. (DW. 33 f. 188; 14 f. 42 i 16 f. 45). Aleksander, syn Andrzeja, dziedzica na Łochowie, 1639 r. (Zap. Lub. 37 f. 297). Jakób, instygator Trybunału lubelskiego 1651 r., komornik ziemski bełski 1653 r. (Zap. Lub. 43 f. 4 i 1155). Stanisław, właściciel Rudnik, w powiecie lubelskim, 1676 r. (Paw.).

Andrzej i Wojciech, z województwem sandomierskim, Jan z ziemią łomżyńską, Andrzej, Kazimierz i Łukasz z ziemią nurską, Walenty, z ziemią ciechanowską, a Stanisław z województwem lubelskim, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Franciszek otrzymał 1661 r. prawem dziedzicznym Wilamowice i Worobiejów, w województwie brzeskim litewskim, o czem konstytucya z 1661 roku wspomina. Jan, żonaty 1635 r. z Maryną Celejowską, 1-o v. Wojciechową Łempicką. Adryjan, syn Jana, zeznał 1667 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Dobków. Córka jego Zofia, 1-o v. za Adamem Linkszą, 2-o v. za Kazimierzem Obłakowskim 1699 r. (Perp. Czers. 9 f. 220; 13 f. 111 i 15 f. 127 i 143). Aleksandra, córka Józefa i Zofii z Boskich, uwolniła od poddaństwa Maciugiewicza 1651 roku (Ibid. 11 f. 391). Katarzyna za Krzysztofem Słubickim 1695 r., a Konstancya, żona Tadeusza Kaczyńskiego 1738 r. (Ibid. 14 C f. 284 i 24 f. 422). Sebastyan, żonaty 1766 r. z Magdaleną z Mietelskich (Ibid. 29 f. 579 i 33 f. 75). Józef, sprzedał dworek w Warszawie 1772 r. (DW. 89 f. 734). Barbara, córka Bartłomieja, za Michałem Saniewskim 1784 r. (DW. 100 f. 1410).

Herb Lubicz.

Stefan, Koszut Grochowski, syn Mikołaja, odstąpił 1714 r. części Grochówki Stanisławowi Głuchowskiemu. Syn jego Maciej, ur. z Felicjanny z Grochowskich 1727 roku, pozostawił z żony Katarzyny, syna Józefa, ur. 1754 r. (metryka w Trzebieszowie), wylegitymowanego ze szlachectwa z herbem *Lubicz* w Galicyi zachodniej 1804 r. (A. Galic. 297, 103—105).

Wojciech Koszut, syn Stanisława, nabył 1714 r. część wsi Zabiele, od Maryanny Paszkowskiej. Ożeniony był z Katarzyną Jaszewską. Syn jego Michał, ur. 1722 r. (metr. w Radzyniu), z dwóch żon, Katarzyny i Wiktoryi, pozostawił synów: Michała, ur. 1761 r., Wincentego, ur. 1763 r., Stanisława, ur. 1763 r. i Kasprowa, ur. 1780 r. (metr. w Radzyniu), wylegitymowanych ze szlachectwa 1803 r. (Quater. III f. 219 — 221).

Mikołaj Koszut, syn niegdy Pawła, sprzedał 1675 r. część Grochówki Adamowi; syn jego, z Katarzyny, Michał, ur. 1696 r., z żony Krystyny miał syna Józefa, ur. 1735 r. (metr. w Trzebieszowie), wylegitymowanego 1804 r. (Quater. V f. 49).

Jan, syn Jana, nabył 1736 r. część wsi Wysokienin - Maciejowice. Żonaty z Antoniną Turską, miał z niej synów: Mateusza, ur. 1784 r. i Józefa, ur. 1791 r. (metr. w Trzebieszowie), wylegitymowanych ze szlachectwa 1803 r. (Quater. II f. 11).

Łukasz, syn Józefa, żonaty z Katarzyną, nabył 1775 r. część Wierzejek. Synowie jego: Tomasz, ur. 1775 r., Jakób, ur. 1781 r. i Franciszek *Michał*, ur. 1787 r. (metr. w Trzebieszowie), dowiedli szlachectwa 1803 r. (Quater. II f. 190).

Michał, syn Pawła, sprzedał 1772 r. części Wysokienina - Maciejowic swemu stryjecznemu bratu Fabianowi, synowi Wacława, ożenionemu z Ludwiką Popławską. Synowie Fabiana: Tomasz, ur. 1769 r. i Paweł *Antoni* Feliks, ur. 1772 r. (metr. w Trzebieszowie), dowiedli szlachectwa 1803 r. (Quater. II f. 193).

Franciszek Luśnia, syn Tomasza Luśni, kupił 1697 r. część Grochówki od Jana Grochowskiego; z żony Felicjanny, syn jego Wojciech Luśnia, ur. 1696 r., pozostawił z dwóch żon, Felicjanny i Krystyny, synów: Jakóba, ur. 1736 r. i Marcina v. Maciejka, ur. 1739 r. (metryki w Trzebieszowie), wylegitymowanych 1804 r. (Quater. V f. 190).

Wawrzyniec, syn niegdy Wojciecha, zwany Michałowicz, nabył część Grochówki od Józefa 1727 r. Syn jego z Konstancyi, Marcin Michałowicz, ur. 1728 r., ożeniony z Anną, miał syna Jana, ur. 1768 r. (metryki w Trzebieszowie), wylegitymowanego 1804 r. (Quater. V f. 168).

Piotr, syn Jana, kupił 1779 r. część Wysokienina-Jakuszów; syn jego Wawrzyniec, ur. 1767 r. z Barbary Strusówny, dowiódł szlachectwa 1804 roku (Quater. V f. 151).

Stanisław, syn Józefa, nabył 1776 r. część Wierzejek od Zdanowskiego, a z żony Maryanny, pozostawił synów: Walentego *Aleksandra*, ur. 1758 r., *Jana* Franciszka, ur. 1765 r. i Antoniego, ur. 1772 r. (metryki w Trzebieszowie), wylegitymowanych ze szlachectwa 1804 r. (Quater. V f. 59).

Andrzej, syn Adama i Zofii Oknińskiej, kupił 1700 r. część Grochówki od Wojciecha, a z żony, Maryanny Gratakówniej, pozostawił syna Waleryana *Michała*, ur. 1730 r. (metr. w Łukowie), wylegitymowanego 1804 r. (Quater. V f. 218).

Kazimierz, syn Andrzeja, zwanego Hancin, odstąpił części Wysokienina-Maciejowic i Wierzejek 1737 r. synowcowi swojemu Pawłowi, synowi Floryana Hancina. Stanisław, syn Pawła i Maryanny, ur. 1755 r. (metr. w Trzebieszowie). Wojciech, drugi syn Floryana, dziedzic Zakrzewa 1738 r., z żony Antoniny miał syna Jakóba, ur. 1744 r. (metr. w Ułanie). Jakób 1801 r., a Stanisław 1804 r. dowiedli szlachectwa (Quater. IV f. 36 i I f. 138).

Fabian, syn Teodora, kupił 1787 r. część Wierzejek, od Wojciecha Wierzejskiego. Ożeniony z Maryanną Żaboklicką, miał syna Wawrzyńca, ur. 1787 r. (metr. w Trzebieszowie), wylegitymowanego 1803 r. (Quater. I f. 144).

Paweł, Jakób i Mateusz, synowie Stanisława i Maryanny Kurowskiej, zamienili część Grochówki na Wysokienin z Jakóbem Kurowskim 1779 r. i dowiedli szlachectwa 1804 r. (Quater. V f. 133 i 154).

Seweryn, syn Jana i Jan i Stanisław, synowie Antoniego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Andrzej, Marek, Kazimierz i Antoni, w sądzie grodzkim halickim, a Maciej w sądzie grodzkim lwowskim, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. Antoni, wnuk Macieja 1845 r. (Goł.).

Aleksander, ożeniony z Józefą Gostomską. Adela, zaślubiła 1899 r. Jana Dłużewskiego z Łubienicy.

GROCHOWSCY z Grochowa, w powiecie poznańskim, której to wsi właścicielami byli 1580 r. Wawrzyniec i Melchior (Paw.). Dymitr, dziedzic części Goraja i Krobielewa, w poznańskim, 1580 r. (Paw.). Franciszek Grochowski pisał się z województwem poznańskim, na elekcyę Augusta II-go.

GROCHOWSCY z Grochowa i Grochówka, w powiecie łęczyckim. Mikołaj z Grochowa, 1370 r. obecny w Grzegorzewie Akta łęczyckie z lat 1387—1400 wspominają Franka z Grochowa, żonę jego Wojsławę i syna Wojciecha, Mściwniewa, Mikosza, Witosława z synem Piotrem, Grzegorza, Piotra, syna Henryka, Jana z Grochowa i braci jego, synów Mikołaja z Kałów i Walczorza z Grochowa i Niegłoszowa (Łęcz. I i II).

Andrzej Grochowski, zwany *Cholewą*, współdziedzic Grochówka, a Aleksy, dziedzic Janic, w łęczyckim, 1576 r. (Paw.).

GROCHOWSCY w Inflantach. Adam Grochowski wykupił 1618 r. z rąk Szwabego dobra Raude, Szpren, Papin i inne w Inflantach, na posiadanie których otrzymał w tymże roku pozwolenie królewskie. Dobra te 1688 r. należały do chorążego, także Adama Grochowskiego, w 1780 r. do Karola, a w 1797 r. do Filipa Grochowskich. Następnie dziedzicem ich był bratanek tego ostatniego, Karol Grochowski 1826 r. (Stryk.). Jakiego herbu używają Grochowscy w Inflantach zamieszkali, nie jest mi wiadomem.

GROCHOWSCY w W. Ks. Litewskim. Marcin i Daniel z powiatu orszańskiego, podpisali elekcyę Władysława IV-go. Paweł Stefan, z województwa nowogrodzkiego, elektor Augusta II-go. Adam, Karol i Kazimierz podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

GROCHOWSCY różni. Stanisław Bogel z Grochowa, kanonik katedralny płocki 1434 r.; zmarł 1446 r. Akta Trybunału lubelskiego wspominają pod 1682 r., o Wiktorze Kazimierzu, synie Stanisława, a pod 1683 r. o Janie, Krzysztofie, Marcynie i Stanisławie, synach Jerzego, zwanego *Czarny* (Zap. Lub. 60 f. 389 i 889). Andrzej, dziedzic części Nartów, w rawskim, 1579 r. (Paw.). Jan, poseł sochaczewski 1504 r. (Tek. Paw. I).

GROCHOWSKA h. POMIAN Elżbieta, ur. z Zofii Modlibowskiej, żona Jarosława z Wrzący Sokołowskiego, matka biskupa kijowskiego 1636 r.

GROCHOWSKI Wojciech, oberstlejtant wojsk koronnych, otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 r. (V. L.). Dyplom mu wydano 1776 r. (Kancl. 42 f. 188).

[GROCHOWSKI de EBERS (MP.) de ERBSY (A. Krak.). Andrzej de Ebers Grochowski, został 1765 r. konsyliarzem nadwornym królewskim (MP.). Tenże Andrzej de Erbsy Grochowski, konsyliarz, wziął 1765 r. w zastaw Kuchary, w proszowskiem, od Śląskiego (A. Krak.). Córka jego Petronella, wyszła 1778 r. za Franciszka Jerowskiego (DW. 94 f. 106).]

GRODECCY h. JASTRZĘBIEC. Adryjan Grodecki, syn Sebastyana, i Doroty z Mierzowic Mirzowskiej (Obl. Gr. Krak. 19 f. 941 z roku 1590), kanonik gnieźnieński 1631 r., biskup teodozyeński i sufragan gnieźnieński 1645 r.; umarł 1658 r. (Kor.).

GRODECCY h. ŚLEPOWRON. Stanisław na Podlasiu był 1598 r. podpisarzem bielskim (Wyr. Lub. 74 f. 151).

GRODECCY h. STARYKOŃ. Andrzej z Grodka, podkomorzy kamieniecki, umarł w 1510 r. Sebastyan, żonaty 1586 r. z Reginą Zaleską, pozostawił syna Sebastyana z Jaszowa, który kwitował Giebułtowskiego 1616 r., a zmarł w 1626 roku. Pochowany u Franciszkanów w Krakowie. Tamże leży i brat jego Jan, dzielny wojownik we wszystkich ówczesnych wojnach i więzień turecki, zmarły w Krakowie 1614 r., w 29-m roku życia. Wdowa po Sebastyanie, Katarzyna z Przyłęckich, 1646 roku (Wyr. Lub. 30 f. 228; Zap. Lub. 22 f. 208; Star. Mon.; Obl. Krak. 72 f. 1327).

Herb Starykoń.

Benedykt Bernard, cysters w Mogile 1620 r. Piotr, chorąży rotty lubelskiej Zaporskiego, 1648 r. w Chełmie (Akta XXIII). Stanisław, wojski czerwonogrodzki 1616 r., następnie kamieniecki, został podsędkiem kamienieckim 1624 r. Inny Stanisław, wojski latyczowski 1658 r. Syn jego Aleksander 1673 r. (Sig. 12 f. 36). Trzeci z kolei Stanisław, posiadał dzierżawę Kryniczany, w województwie podolskiem. Nie żył w 1699 r. (M. 219 f. 502). Elżbieta, za Jakóbem Orzechowskim, sędzią grodzkim czerniechowskim 1640 r. (AGZ. X. 4042). Aleksander, syn Jakóba, 1665 r. (Zap. Lub. 49 f. 95). Adam pisał się z województwem bełskim, na elekcję Jana

III-go. Maryanna, żona Stanisława Jakimowskiego 1699 r. Stanisław, Michał, podczaszy czerniechowski, Jan i Józef, bracia, 1731 r. (Czerniech. f. 1122).

Franciszek Zygmunt z Druszkowa podpisał z województwem wołyńskim, elekcyę Stanisława Augusta. Był on synem Stanisława Andrzeja z Druszkowa, łowczego latyczowskiego i Katarzyny Heybowiczównej. Jako skarbnik liwski, zeznaje 1750 r. zapis dożywocia z żoną, Franciszką Skotnicką, chorążanką zakroczymską. Następnie cześnik pilźnieński, odstępuje 1778 r. Gromadzice, w sandomierskiem, synowi Ignacemu.

Ignacy, ur. 1750 r. (metr. w Goślicach), starosta dymidowski 1789 r., żonaty 1781 r. z Aleksandrą Dunin Brzezińską, córką Jana, starosty gzowskiego, współwłaścicielką Skuł pod Warszawą (DW. 99 f. 612 i 103 f. 335 i Gr. Sandom. z 1750, 1778 i 1781 r.). Stefan, regent grodzki chełmski 1767 r., a komornik ziemski latyczowski 1779 r. Maryanna, wdowa po Michale, odstąpiła 1792 r. pewną sumę synowi Józefowi (DW. 108 f. 273).

Maciej, syn Józefa i Ewy Michalskiej, wnuk Grzegorza i Anny Korytkównej, dowiódł szlachectwa nie podając herbu 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim.

W gubernii podolskiej wpisani do ksiąg szlachty: Ignacy i Stefan z synami: Jakóbem, Janem, Franciszkiem i Piotrem, Jan z synami: Niceforem i Leontym, Eliasz z synami: Pawłem i Leontym i Tomasz z synem Janem, synowie Szymona; Jan Feliks, syn Stanisława Stefana, a wszyscy wnukowie Jana, prawnuki Stanisława, syna Stanisława, w 1846 r.; Maciej, syn wymienionego Pawła i Jan, Józef i Jacek, synowie Jana, wnukowie Stefana, 1872 r.; Władysław i Józef, synowie Jana, wnukowie Tomasza, 1890 r. (Spis.).

GRODECKI Syxtus, porucznik dyrwiański 1786 r., nie wiem, do którego z wymienionych domów należał.

z GRÓDKA pisali się studenci uniwersytetu krakowskiego: Mikołaj, syn Piotra, 1408 r.; Mikołaj 1436 r.; Jan 1447 r. i Klemens 1450 r., synowie Jana; Mikołaj, syn Marcina, 1450 r.; Marcin, syn Mikołaja, 1460 r.; Krystyn, syn Krystyna, 1471 r.; Stanisław, syn Hieronima i Adam, syn Piotra, 1486 r.

z GRÓDKA, w sandeckiem. Klemens, zwany Grodek, dziedzic Gródka, z rodu Gryfów, prawdopodobnie wnuk Giedka z Giedzyc, świadczy 1372 r. Trestce, a 1378 r. przy sprzedaży Opalanej. Zmarł bezdzietny, a dobra jego przeszły na synów siostry jego Świętochny, dziedziców Rudy i Słupska, w ziemi wieluńskiej, Stanisława czyli Stańczyka, Andrzeja i Jana, którzy od 1388 r. piszą się często z Gródka.

Z nich Stańczyk, z rodu Turzynów, świadczył 1401 i 1404 r. w Krakowie przy wywodach szlachectwa. W 1410 r. Stańczyk z bratem Andrzejem sprzedali Gródek z jedenastu wsiami, za 2,000 kóp szerokich groszy pragskich Piotrowi z Kurowa. Mimo tej sprzedaży, Stanisław jeszcze 1416 r. pisze się z Gródka, a Marcin z Gródka zganiony w szlachectwie 1411 roku, dowodzi herbu *Turzyna* (St. Pr. P. P. VII, VIII; Helc. II).

z GRODKOWA, w siewierskiem. Gawrusch h. *Przeżinia*, dziedzic Grodkowa w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Ben.). Jan, syn Mikołaja ze Starego Grodkowa, 1400 r., a Mikołaj, kapłan, syn tegoż, 1421 r., Bartłomiej, syn Mikołaja z Grodkowa 1486 roku; Jan, syn Marcina, 1489 r. na uniwersytecie krakowskim.

z GRODKOWIC Mikołaj, h *Zarosie* czyli *Strzemię* i *Gwiazda*, świadczył 1412 r. w Krakowie przy wywodzie szlachectwa (St. Pr. P. P. VII).

GRODKOWSCY v. GROTKOWSCY h. DAJBROWA z Grodkowa, w powiecie wyszogrodzkim. Piotr z Grodkowa świadczył 1422 r. przy wywodzie szlachectwa w Ciechanowie. Katarzyna, córka Stanisława z Grodkowa, żona Stanisława Rzeszotarskiego, kwitowała 1536 r. braci swoich, Andrzeja i Pawła, z odbioru posagu. Andrzej Grodkowski, żonaty 1537 r. z Zofią z Miodus, córką Adama. Dorota z Kleniewskich, wdowa po Janie, odstąpiła bratu swemu przysługujące jej dożywocie w 1541 r. (Gr. Płoc. 3 f. 245; 4 f. 260 i 6 f. 323).

Na tymże samym Grodkowie dziedziczył i Andrzej Maczyński, którego syn Jakób, zwał się 1542 r. Grodkowskim (Ibid 8 f. 17 i 82).

GRODKOWSKI Maciej, właściciel Grodka, w ziemi nurskiej, 1578 r. (Paw.).

GRODOWICKI h. JASTRZĘBIEC Stanisław, syn Andrzeja, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1537 r. (M. 55 f. 207).

GRODOWSCY h. LIS z Grodowic, w powiecie wiślickim. Grodowice w końcu XIV-go i początku XV-go wieku należały do innego rodu, a dopiero w połowie XV-go wieku dziedzicem ich jest Warcisław Pieczonka h. Lis, dziedzic także Chomętowa. Dzierżek z Grodowic, żonaty z Małgorzatą, procesuje się z Ziembockimi 1388 i 1389 r. Pietrasz z Grodowic ma 1400 r. sprawę o przywilej na Grodowice z Dorotą, wdową i Machną, córką Jakusza. Jan Grodowski pozwany przez Uniwersytet krakowski o Przybynicie 1468 r. Jakób z Grodowic, starosta pszczyński księcia Kazimierza Cieszyńskiego 1496 r.

Jan Grodowski, podsędek krakowski 1503 r. Marcin, właściciel Grodowic 1508 r., żonaty z Katarzyną Minoską (M. 40 f. 837). Jan z Grodowic wyznaczony z innymi 1531 r. do działu dóbr Górne Łąki Łąckich. Katarzyna, żona Mikołaja Grodowskiego, zarzuciła Mlecznemu nieprawę pochodzenie 1531 r. (St. Pr. P. P. VI. 453 i 507). Szymon, właściciel Grodowic 1582 r. (Bibl. Kras. Dypl.), z Elżbietą Rożnówny, miał syna Bartłomieja, żyjącego 1598 r. (Wyr. Lub. 51 f. 1 i 74 f. 784). Mikołaj, żonaty z Anną Młodziejowską, córką Stanisława, kasztelana sandeckiego, miał synów: Jana i Stanisława. Lukrecya, córka Jana, za Bartłomiejem Borowskim 1598 r. (Ibid. 75 f. 246, 256 i 732).

Andrzej, Tomasz i Wojciech, synowie niegdy Stanisława, posesora sołtystwa w Półwsiu, wyprocesowali za to syłtystwo 300 fl. od klasztoru Mogilskiego 1582 r. Wojciech zeznał 1606 r. zapis na rzecz żony swej Anny, córki Szczęsnego Dembińskiego (Gr. Krak. 182 f. 1649).

GRODYŃSKI Mikołaj pisał się z ziemią chełmską, na elekcyę Augusta II.

GRODZANOWSCY h. KOWNATY z Grodzanowa, w ziemi wiskiej, idą od Kownackich. Stanisław Kownacki, właściciel Grodzanowa i Krzewa, podkomorzy wiski 1509 r., pisał się Kownackim z Grodzanowa, vel Grodzanowskim. Z Anny Jeziorkowskiej, córki Marka, synowie jego: Leonard, Sebastyan i nieżyjący 1547 r. Walenty. Córka jego Świątka, 1-o v. za Adamem Kruszewskim, 2-o v. za Markiem Pogorzelskim (Mil.).

GRODZANOWSCY h. PRAWDZIC jedenże dom co Kryscy i Łaszewscy, z Grodzanowa, w ziemi wiskiej. Ninogniew, Paweł i Tomasz, bracia z Łaszewa, otrzymali 1429 r. od książąt: Ziemowita, Kazimierza i Władysława Mazowieckich 120 włók w ziemi wiskiej, na których założyli wsie: Grodzanowo i Krzewo. Następnie w 1444 r. Ninogniew, podówczas chorąży zakroczymski i podsedek płocki i Paweł, bracia z Grodzanowa, nabyli od ks. Władysława 10 włók koło Krzewa. W 1482 r. inny Ninogniew, piszący się już z Kryska, sprzedał Grodzanowo i Krzewo Konopkom. Zygmunt, chorąży płocki i Jan Grodzanowscy z Łaszewa, procesują Mdzewskiego 1531 r. Anna, córka Jana z Grodzanowa, za Stanisławem Zbąskim 1544 r. (Mil.; M. 6 f. 149 i 66 f. 137; Gr. Płoc. 1 f. 204; 5 f. 95 i 6 f. 34).

GRODZCY h. BELINA z Grodźca, w ziemi ciechanowskiej. Stanisław z Grodźca h. Belina, świadek w Krakowie 1431 r., przy wywodzie szlachectwa Jana Kraski z Łubnic (Helc. II. 2344). Jan Grodzki, dzierżawca strachosławski, w ziemi chełmskiej 1473 r. (Akta XIX). Stanisław, Krzysztof, Szymon i Piotr, bracia Grodzczy, dziedzice na Rzeczycy 1547 r. (M. 73 f. 34). Stanisław, syn Feliksa, posiadacz wójtostwa w Radziłowie 1552 r. (M. 80 f. 293). Książd Jan, kanonik płocki, dziedzic Grodźca 1567 r. (Paw.).

Herb Belina.

Jakób, właściciel Zbilitowa, w ziemi łomżyńskiej 1641 roku (Herb. Król.). Jan i żona jego, Elżbieta z Leszczyńskich, otrzymali 1643 r. część lasów bieckich (M. 185 f. 496).

Aleksander z województwem sandomierskim, Andrzej, Piotr i Wojciech, z ziemią ciechanowską, a Jakób, Bartłomiej, Adam i Stefan, z ziemią łomżyńską, podpisali elekcyę Jana Kazimierza.

Paweł, syn Jana, z ziemi ciechanowskiej i żona jego, Zofia ze Słaczyńskich, sprzedali 1652 r. część swoją na Grodźcu, w ziemi ciechanowskiej, Jadwidze z Brzeskich, wdowie po Krzysztofie Grodzkim (M. 192 f. 539). Adam, syn Krzysztofa, nabył część Gawarca 1654 r. (M. 194 f. 76). Jakób, regent grodzki radomski 1660 r. Józef i Jadwiga, dzieci N. Grodzkiego i Eufemii z Radziwińskich, 1673 r. (Sig. 12 f. 80). Helena w Dobromilu 1659 i 1660 r. (Metr.).

Jan, syn Wojciecha i Katarzyny z Paprockich, w województwie lubelskim, 1679 r. (Zap. Lub. 58 f. 188). Józef, ożeniony z Jadwigą Lasocką ze Smoszewa

1687 r. N., skarbnik inflancki, został koniuszym 1693 r. Józef i Wojciech z ziemią nurską, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Mikołaj, towarzysz chorągwi husarskiej, otrzymał 1699 r. wójtostwo Ruda, w ziemi czerskiej, do którego i został wprowadzony (M. 219 f. 437, Perp. Czers. 16 A f. 130). Ewa z Groszkowskich, wdowa po Stanisławie Grodzkim, w 1715 r. żona Józefa Baranowskiego (Perp. Czers. 17 f. 271 i 18 f. 324). Paweł, komornik zambrowski 1722 r. Stanisław, syn Stanisława i Maryanny z Jankowskich, żonaty 1728 r. z Jadwigą z Sankowskich, 1-o v. Rudzką (Perp. Czers. 21 f. 57; 22 f. 106 i 23 A f. 155).

Dydak Stanisław, syn Wojciecha i Maryi z Kunickich, ur. 1756 r. (metr. w Lubaczowie). Wiktoryna z Łupińskich, wdowa po Franciszku, mieczniku liwskim, zapisała 1769 r. w Przemyślu 5,000 fl. przyszłemu swemu małżonkowi, Tadeuszowi Dybowskiemu, cześnikowiczowi chęcińskiemu (Arch. Wąsow.). Jan Józef i Anna Joanna, bliźnięta, dzieci Jana, porucznika wojsk austriackich i Anny, ur. 1794 r. (metr. w Rzeszowie).

Józef, żonaty 1783 r. z Katarzyną z Sankowskich (Debit. Czers. 1 f. 258). Jan, żonaty z Agatą z Magnuszewskich, zapisał się na sąd kompromisarski 1787 roku. Stanisław, syn Michała, zeznał 1791 r. zapis dożywocia z żoną, Dorotą z Poniatowskich (Perp. Czers. 40 f. 26 i 41 f. 264).

Ignacy, syn Szymona i Barbary z Russyanów, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim przemyskim.

Jan, syn niegdy Adama, nabył 1782 r. części Suchodołu od Polkowskiego. Synowie jego z pierwszej żony Teresy: Dydak Marcin, ur. 1766 r. Józef, ur. 1770 roku (metr. w Liwie) i Jan, ur. 1780 r., a z drugiej — Agaty, Jakób, ur. 1795 r. (metr. w Grembkowie), dowiedli szlachectwa 1804 r. w Galicyi zachodniej (Quarter. VIII f. 42).

Maciej Rayka Grocki, syn Józefa i Urszuli z Giżyckich, wnuk Andrzeja i Anny z Horodeckich, legitymował się ze szlachectwa w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 roku. Syn Macieja Konstanty, 1835 r. w Wydziale Stanów we Lwowie.

Antoni, przydomku *Rostek*, z Teresy z Serbinowskich zostawił: Antoninę, ur. 1769 r. (metr. w Drohobyczu) i Stanisława Józefa, ur. 1771 r. (metr. w Czulkwi). Ostatni zaślubił 1802 r. Reginę de Faber i z niej miał syna Feliksa, ur. 1805 r. (metr. w Dobromilu), ożenionego z Filipiną Wittich, z której syn Lubin Władysław, ur. 1839 r. (metr. w Turce), z Wandy z Grodzkich, córki Leona i Filipiny z Kaszewskich, ma: Zdzisława, ur. 1874 r., Czesława, ur. 1881 r., Maryę, zmarłą panną i Helenę (A. Gal. Wydz. Kraj.).

Maryanna, żona Teodora Kostrzyckiego 1838 r. (metr. w Lisku). Leon, ur. 1820 r. w Boryni. Włodzimierz, ur. 1851 r. w Biskowicach, nauczyciel szkoły rolniczej w Jagielnicy, żonaty z Wandą Bronisławą Przysiecką, z której: Zdzisława Jadwiga, ur. 1885 r. (metr. w Jagielnicy) i Janina Wanda, ur. 1888 r. (metryka w Horodence).

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX wieku. Andrzej, Apolinary i Wincenty, synowie Kaspra, Szymon i Michał, synowie Franciszka, Wawrzyniec i Mikołaj, synowie Jana, Franciszek, syn Walente-

go, Antoni, Franciszek, Błażej i Jan, synowie Piotra, Piotr i Franciszek, synowie Józefa, Jan Nepomucen, syn Marcina, Kazimierz, Aleksandra, Maryanna i Tekla, dzieci Szymona.

GRODZCY h. LIS v. BZURA. Dorota Grodzka tegoż herbu, w końcu XV-go wieku żona Jana Malewskiego (M. 193 f. 11).

GRODZCY h. RADWAN skądby wyszli, nie jest mi wiadomem. Być może, że pochodzą z Grodzca, w powiecie brzeskim - kujawskim, o których niżej. Patrz *Grodzcy*.

Izydor, syn Błażeja, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

GRODZCY h. ROLA ze wsi Grodzkie, w ziemi bielskiej. Wojciech Grodzki, dziedzic Mieczsługa 1475 roku. Wieś ta z czasem nazwaną została Grodzkie. Jakób Grodzki w aktach łomżyńskich z 1540 r., a Paweł, syn Alberta, w aktach wiskich z 1554 r. Aleksy, Bartłomiej i Jan, synowie Stefana, Trojan, syn Mikołaja, na Grodzkiem 1544 r.

Akta brańskie z 1569 r. wymieniają następujących Grodzkich, którzy wykonali przysięgę na wierność królowi polskiemu, po przyłączeniu Podlasia do Korony: Marcin, Sebastyan, Mikołaj i Aleksy, synowie Stanisława, Jan i Bartłomiej, synowie Macieja, Jan, Kalikst, Stanisław, Jakób i Józef, synowie Mikołaja, Stanisław, Jan, Mikołaj i Jakób, synowie Alberta, Mateusz, syn Trojana, Jan i Zygmunt, synowie Andrzeja, Walenty, syn Michała, Erazm, syn Pawła, Maciej, syn Piotra, Brykcjusz, syn Łukasza, Grzegorz, syn Jana, Marcin, syn Aleksego, Eliasz, Jakób i Jan, synowie Stefana i Wincenty, syn Abrahama (Mil.).

Herb Rola.

W latach 1585—1598 dziedziczyli na Grodzkiem: Maciej, syn Piotra, Walenty, syn Michała, Jan, syn Macieja, Stanisław i Bartłomiej, synowie Andrzeja, Maciej i Michał, synowie Stanisława, Wojciech, Michał, Walenty i Grzegorz, synowie także Stanisława, Stanisław, syn Bartłomieja, Samuel, Ezechiel, Abraham, Jan i Paweł, synowie Pawła, Stanisław i Zbożny, synowie Mikołaja, Wincenty, Wilhelm i Stanisław, synowie Abrahama (Wyr. Lub. 18 f. 512; 36 f. 133; 57 f. 712 i 1157; 74 f. 109 i 311; 76 f. 890).

Jan, syn Stanisława, dziedzic na Kuleszach 1591 r. Stanisław, pisarz ziemski bielski 1597 r. (Ibid. 48 f. 292 i 72 f. 711). Jan, któremu Drohojowski zarzucił 1680 r. nieszlachectwo, udowodnił je w następujący sposób: Jan, dziedzic wsi Grodzkie, w podlaskiem, h. Rola, z różą i trzema lemieszami, miał dwóch synów: 1) Erazma Macieja, którego syn Jan Tomasz, pozostawił syna Macieja i 2) Jana, po którym syn Jan, z Męczyńskiej miał syna Wojciecha, żonatego z Katarzyną z Paprockich, córką Jana, a wnuczką Piotra, dziedzica Paprotnej, h. Hołowy „cum signo gladii et pennis strutionis“, z któ-

rej oczyszczający się Jan (Gr. Przem. 432 f. 2378). Paweł, komornik ziemski bielski 1697 r.

Walenty pozostawił synów dwóch: Szymona i Grzegorza. Szymon, skarbnik bielski, sprzedał 1751 r. Grodzkie i Kulesze bratankowi swemu Janowi, synowi Grzegorza (Herb. Król.). Jan, vices-gerent grodzki brański 1787 r., z Teofli z Łabęckich, pozostawił córkę Anielę, żonę Pawła Chudzyńskiego 1794 r. (DW. 110 f. 400 i 111 f. 259). Józef, vices-gerent mielnicki 1759 r. (Bract. XVII f. 1722). Ignacy 1787 r., a Wincenty 1791 r., vices-gerenci sądowi brańscy. Wincenty, poprzednio subdelegat grodzki 1787 r. Kalikst, syn Łukasza, sprzedał 1792 r. bratu swemu Stefanowi, część swoją na Grodzkiem i Starej Wsi (DW. 108 f. 922).

W województwie brześciańskim: Maciej, Jan, Leon i Marcin 1733 roku, a Antoni, Piotr, Jan, Franciszek i Mateusz 1764 r. (Akta IV).

Szymon, zwany łowczym smoleńskim 1761 r. Sylwester, Jezuita w Witebsku 1786 roku.

GRODZCY v. GROCCY z Grodzca, w powiecie brzeskim-kujawskim. W tymże powiecie znajdujemy trzy wsie tego nazwiska: Grodziec - Kuczwałów, Grodziec-Zbilutów i Grodziec - Cholewin, które nazwę swą wzięły od ich dziedziców: Kuczwali, Zbiluta i Jana Cholewy, należących do różnych domów. Przypuszczam, że na Grodźcu - Cholewinie, dziedziczyli Grodzczy h. *Cholewa*. do jakiego zaś domu mógł należeć Kuczwała i Zbilut, śladu najmniejszego nie ma. Być może, że jeden z nich, może Kuczwała, był h. *Radwan*; skoro byli Grodzczy tego herbu. Był jeszcze i Grodziec - Boguszów, na którym dziedziczył Michał 1484 r., po którym szedł syn Stanisław (Gr. Brzes.).

Jan Cholewa, żyjący 1439 r., zwał się Grodzkim; synów miał dwóch: Stanisława i Jana, dziedziczących na Grodźcu - Cholewinie. Na tymże Grodźcu dziedziczył Marcin w początkach XVI-go wieku, po którym szedł syn Jan, żonaty 1558 r. z Agnieszką z Wietrzychowskich, której zabezpieczył posag na Grodźcu-Cholewinie. Synowie jego: Krzysztof i Maciej, kwitowani przez Dziewczopolskiego 1597 r., a Wojciech cedował sumę Świeszewskiemu 1597 r. (Gr. Przed. 4 f. 424; 11 f. 4; 45 f. 180 i 411).

Po Zbilucie, żyjącym 1476 r., dziedziczył na Grodźcu - Zbilutowym Stefan 1483 r., a Mikołaj, syn Jakóba, 1494 r. (Gr. Brzes.). Wojciech zastawił część Grodźca Lubienieckiemu 1539 r. Synowie jego: Tomasz i Wojciech, dopełnili działu dóbr 1549 r.

Tomasz, żonaty 1-0 v. z Anną Arciszewską 1549 r., 2-0 v. z Osiecką, z pierwszej żony miał syna Jana, oraz córki: Barbarę i Jadwigę; z drugiej—syna Piotra, oraz córki: Petronelę, Annę i Reginę. Dzieci z pierwszego małżeństwa procesowały się ze stryjem Wojciechem 1575 r., a Piotr zabezpieczył posag swym siostronom na Grodźcu - Zbilutowie 1583 r. Piotr, żonaty z Jadwigą z Lubsińskich 1596 r. (Gr. Przed. 2 f. 286; 6 f. 320 i 427; 9 f. 92 i 24; 31 f. 474; 44 f. 162 i 163).

Jan, syn Wojciecha, zeznał obliż na braci swoich: Stanisława i Bartłomieja, 1581 r., a Bartłomiej, syn Wojciecha, procesował w tymże roku braci swoich: Jana i Andrzeja (Ibid. 27 f. 36; 29 f. 56 i 94).

Kuczwała, żyjący w pierwszej połowie XV-go wieku, miał synów: Wojciecha, Mikołaja i Stanisława, którzy występują w aktach brzeskich w latach 1438—1456. Po Mikołaju został się syn Łukasz, dziedziczący na Grodźcu - Kucwałowie, żonaty 1492 r. z Elżbietą ze Szczytna. Potomkiem Kuczwali lub Bogusza był pewnie Marcin, który zeznał 1549 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Bieniewskich. Synami jego byli: Bartłomiej i Stanisław, ten ostatni sędzia grodzki przedecki 1589 r. Sebastyan, syn Bartłomieja, kwitował Mstowskiego 1619 r. (Ibid. 6 f. 176; 26 f. 394; 37 f. 524; 56 f. 267 i 65 f. 163). Maciej i Mikołaj dzielili się Grodźcem 1558 r. Maciej zabezpieczył 1561 r. posag żonie swej, Katarzynie z Mikołajewskich. Synowie jego: Jan i Bartłomiej, dziedziczyli 1581 r. na Grodźcu - Michałowie, co wskazuje, że szli po Boguszu i synie jego Michale. Mikołaj miał syna Adama, który zeznał oblig na Sułkowskiego 1591 r. Synowie jego: Wojciech, żonaty z Zofią z Kossowskich, kwitował Sierakowskiego 1600 r. Jakób zeznał oblig na brata Wojciecha w tymże roku, a Jan, żonaty był 1619 r. z Anną Niegibalską (Ibid. 11 f. 54; 12 f. 354 i 355; 29 f. 570; 37 f. 147; 39 f. 174; 52 f. 116 i 272; 56 f. 45 i 262; 62 f. 453; 65 f. 479 i 66 f. 137). Kazimierz, sędzia grodzki przedecki 1612 r. Adam, syn Antoniego, kwitował brata Stanisława 1625 r. Kazimierz, syn Stanisława, układał się z Szczkowskim 1633 r. (Ibid. 69 f. 63; 69 A f. 12 i 39; 70 f. 473). Prawdopodobnie do tychże Grodzkich należą Władysław i Mikołaj, którzy z województwem kaliskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Kajetan *Maciej* Rayka Grocki, syn Józefa i Urszuli z Giżyckich, wnuk Andrzeja i Anny z Horodeckich, legitymował się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie grodzkim trembowelskim, a syn jego Konstanty 1835 r. w Wydziale Stanów we Lwowie. Herb Kajetana Macieja przedstawia miecz w podkowię. Do tego domu należał Wojciech, dziedzic na Kołędzianach, którego z Jadwigi córka Barbara Wiktorya, ur. 1762 r. (metr. w Jagielnicy).

GRODZCY wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Józef z synami: Edmundem i Andrzejem i synami Edmunda: Adamem, Anastazym, Mikołajem i Kajetanem, Michał z synami: Michałem i Janem, Szymon, Leonard z synami: Grzegorzem, Łukaszem, Leonem i Filipem, Antoni z synem Feliksem i Grzegorz, synowie Stanisława; Norbert i Paweł z synami: Teoflem i Adamem, z synem Teofla Pawłem i synami Adama: Ludwikiem, Pawłem, Michałem i Janem, synowie Mateusza; Kajetan z synami: Waleryanem i Adamem i Aleksander, synowie Jana; Kasper z synami: Józefem i Wojciechem, Wojciech, Michał, Marcin z synem Józefem i Teofil, synowie Jakóba; — wszyscy wnukowie Wojciecha, prawnucy Stanisława, syna Jana, w 1859 r.; Teofil, Antoni, Michał i Karol, synowie Jana, wnuki Michała, 1874 r.; Adam, syn Ludwika, 1877 r.; Edmund syn, Anastazego, 1884 r.; Maryan Bronisław 1885 r. i Marya Anna 1895 r., dzieci Pawła, wnuki Adama, Szymon i Grzegorz, synowie Leona, wnukowie Leonarda, 1892 r.; Marya, żona i Jadwiga i Wanda córki Adama, syna Edmunda, 1893 r. (Spis.).

GRODZICCY v. GRODZIECCY h. GRYF z Grodźca, w księstwie siewierskiem, na którym dziedziczyli Gryfici w XIV-m wieku. Pisali się następnie z Kotulina, wsi leżącej na górnym Szląsku. Z czasem spotykamy ich w ziemi wieluńskiej.

Sezema, syn Birowa z Grodzca, wspólnie z bratem stryjecznym Birowem, synem Marka z Łąk, sprzedał 1364 r. część Banowic, które prawdopodobnie dziad jego, Klemens z Branic, nabył 1347 r. (KDM. III).

Ostasza z Grodzca, ziemianina oświęcimskiego, dochowała się dotychczas pieczęć z Gryfem z 1441 r. Sieciech z Grodzca, świadczy 1407 r. w Sandomierzu. Ziema z Grodzca w latach 1428 — 1447 w orszaku książąt Oświęcimskich, a 1472 r. obecny przy oczyszczeniu ks. Wacława na Zatorze. Irzyk z Grodzca ręczy za króla Dubowieckim 1492 r. (KDM. i Bon.). Maciej, syn Mikołaja, 1435 r. na uniwersytecie krakowskim, 1442 r. pisarz publiczny, 1462 r. kanonik sandecki, wikaryusz katedralny krakowski, 1471 r. nazwany Maciejem Czeczela z Grodzca (KKKr.; AGZ. IX. 69).

Z Grodzca pisali się następujący studenci uniwersytetu krakowskiego: Jan 1411 r. i Andrzej, pleban z Łęczna, 1416 r., synowie Bogusława; Piotr, syn Kunata, 1410 r.; Tomasz, syn Klemensa, 1414 r.; Piotr, syn Stanisława i Jan, syn Michała, 1420 r.; Mikołaj, syn Jana, 1435 r.; Stanisław, syn Macieja, 1436 r.; Adam, syn Andrzeja, 1472 r.; Grzegorz, syn Piotra, 1474 r.; Walenty, syn Macieja i Wincenty, syn Jakóba, 1489 roku. Rzecz prosta, że nie wszyscy tutaj wymienieni należą do domu Gryfitów z Grodzca.

Herb Gryf.

Żyjący w pierwszej połowie XVI-go wieku Michał z Kotulina Grodzicki, z Parzniewskiej pozostawił kilku synów, z których Ludwik, z Cieszanowskiej, miał syna Zygmunta, ożenionego 1589 r. z Agnieszką, córką Gabryela Niemsty Kuli (Inscr. Gr. Krak. 16 f. 104), z której syn Andrzej, żonaty 1617 r. z Elżbietą Kobielską, córką Daniela z Dmenina, sędziego ziemskiego buskiego, miał córkę Aleksandrę, żonę Mikołaja Łąckiego z Nadola, podstarościego chęcińskiego, zmarłą 1637 r., pochowaną w Radomsku.

Gabryel, syn Michała, z ziemi krakowskiej, świadczył 1540 r. w Poznaniu (Pis. Dz. Pol. IX), a 1559 r. otrzymał od Zygmunta Augusta przywilej, na wydobywanie rudy żelaznej, w starostwie krzepickim (Obl. Krak. z 1719 r. 142 f. 1796).

Dziedzic na Mierzycach, z Anny z Masłowskich, sędziarki ziemskiej wieluńskiej, miał córki: Annę Zawiszynę, Reginę Wierzchowską i Zofię Piasecką, oraz synów: Piotra, bezpotomnego z Rychłowską, Cypryjana, którego z Łasickiej córki: Anna, Zofia, żona Jana Dąbrowskiego i synowie, którzy się mieli przenieść na Litwę, oraz Mikołaja.

Ten ostatni otrzymał 1564 r. w dożywocie kopalnię żelazną, zwane Piła, w starostwie krzepickim, a prawo to zostało rozciągnięte 1589 r. i na żonę jego Zofię, córkę Wojciecha Rostogi (M. 99 f. 99 i 135 f. 486). Wyroki lubelskie z 1596 roku wspominają o jego synach: Janie, Gabryelu, Stanisławie, Wojciechu i Melchiorze, jako dziedzicach Mierzyc (Ks. 67 f. 831). Z nich:

Jan z Bielskiej miał syna Aleksandra.

Gabryel, ożeniony z Barbarą Karlińską 1617 r., pozostawił: Jana, Adryjana, Katarzynę i Krystynę, żonę Adama Skrzyńskiego, zostających 1630 r. pod opieką stryjów, Jana i Stanisława (A. Lelows. 348 i Inscr. Gr. Krak. 251 f. 1378).

Wojciech i Melchior zginęli pod Moskwą.

Stanisław, któremu matka odstąpiła 1619 r. prawa swe do kopalni rudy żelaznej, otrzymał 1611 r. od Zygmunta III-go pensyi 100 fl. (M. 151 f. 236; 153 f. 300; 156 f. 210). Nabył od Rozdrażewskiego Komorowo, w pyzdrowskim, 1615 r., a Kroczyño i Chroniec, w kościańskim, 1613 r. Żonie swej, Annie Dziekczynskiej, córce Piotra, zapisał 1614 r. 11,000 fl. (Res. Posn.). Dzielnie się sprawiał na Węgrzech i Inflantach, o czem pomnik wystawiony mu w Kłobucku opiewa. Synów jego dwóch, urodzonych z drugiej żony, Anny z Żabickich, Waleryan i Mikołaj, po których idą dwie gałęzie tego domu.

I. Waleryan, syn Stanisława, ożeniony z Jadwigą Czarnecką, pozostawił synów: Adama, elektora Augusta II-go i Stanisława (Dekr. Krak. 186 f. 2511). Adama z Teresy Urbańskiej, córki Zygmunta i Anny Raczyńskiej, syn Józef (Inscr. Gr. Sieradz. 216 f. 68 i także Krak. 381 f. 3239), 1744 r. skarbnik, 1750 r. podstoli, w końcu 1758 r. chorąży wieluński. Z urzędu tego rezygnował 1768 roku. Dziedzic Kamionny, którą sprzedał Cieleckiemu 1751 r. (Gr. Sier.) i Wrzący, którą z mocy działów sporządzonych 1759 r. otrzymał, posiadał wspólnie z żoną, Konstancją z Bleszyńskich, córką Józefa i Maryanny z Linowskich, królewsczyzny Grójec, Łagiewniki, Brąszewice i Gruszczycę, w województwie sieradzkiem (Inscr. Sier. 221 f. 29; Sig. 27 f. 137; 29 f. 99 i 148). Córki jego: Teresa, Kunegunda, za Piotrem Łubieńskim i Józefa, za Józefem Zarębą, generałem. Synowie: Kazimierz, Jan, towarzysz chorągwi pancерnej, obaj bezdzietni i Kajetan.

Ten ostatni, urodzony w Gedynicach 1720 r., dziedzic Wrzący, 1768 roku łowczy, 1769 r. cześnik sieradzki, zmarły 1781 r., z Józefy Łubieńskiej, córki Wojciecha i Anny z Cywińskich, pozostawił syna Józefa i córki: Apolonję, za Ignacym Bleszyńskim i Faustynę, za Ignacym Rychłowskim (Inscr. Sier. 234 f. 17 i 174; Zs. Sier. 97 f. 24).

Józef, ur. w Gruszczycach 1776 r., zmarły we Wrzący 1820 r., prezes rady powiatowej sieradzkiej, z Nepomuceny Zielonackiej, podkomorzanki wieluńskiej, pozostawił córki: Józefę, Anastazyę, Teodozyę, Stanisławę, za Wojciechem Lipskim i trzech synów: Tadeusza, Filipa i Ludwika, z których pierwszy i trzeci legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r. Z nich:

Tadeusz, ur. 1798 r., właściciel Wrzący, ożeniony z Różą Topolską, miał córkę Nepomucenę za Kazimierzem Węgierskim i syna Józefa, właściciela Wrzący, żonatego z Maryą Karśnicką, z której córka Janina, za Franciszkiem Zakrzewskim i synowie: Tadeusz, ur. 1874 r., dziedzic Wrzący i Ignacy, ur. 1881 r.

Filip, ur. 1802 r., pozostawał w latach 1833 — 1843 na Syberyi. Właściciel Gruszczyc i Niedona, z Krystyny Szydłowskiej, pozostawił dwóch synów: Bronisława, ur. 1856 r., dziedzica Psarskiego, ożenionego z Maryą Lipską, z której: Kazimierz, Włodzimierz, Stanisław, Filip, Marya, Antonina, Wojciech i Józef i Wojciecha, ur. 1859 r., właściciela Równiej.

Ludwik, właściciel Równiej i Rubic, z Krystyny Parczewskiej, ma córkę Ludwikę.

II. Mikołaj, drugi syn Stanisława, a brat Waleryana, dziedzic na Wyskoci i Nowej Wsi, wspólnie z żoną, Teresą z Wierzbna Pawłowską, odstąpił 1677 r. Miączyńskim kopalnię rudy żelaznej Piła, w starostwie krzepickim (Inscr.

Wschow. z 1678 r. f. 220; Inscr. Pozn. z 1694 r. f. 50 i Inscr. Kośc. z 1690 roku f. 349 i z 1693 r. f. 90). Córki jego: Katarzyna Przybysławska, Maryanna Miaskowska, Elżbieta Maciejowa Rokossowska i Helena Janowa Arcemberska. Synowie: Wojciech, Świętosław, Kazimierz i Tomasz, z których tylko Kazimierz i Tomasz pozostawili potomstwo.

Świętosław otrzymał od ojca Nowawieś, w powiecie kościańskim, którą po bezpotomnej jego śmierci, rozdzielili się 1718 r. jego bracia, Kazimierz i Tomasz (Inscr. Pozn. z 1694 r. f. 50 i Rel. Pozn. z 1718 r. f. 508).

Kazimierz, dziedzic Wiskoci, zeznał 1699 r. zapis dożywocia z pierwszą żoną, Anną Dzierżbińską, córką Andrzeja i Maryanny Pawłowskiej. Drugą jego żoną była Konstancya Skórzewska, 1-o v. Mikołajowa Zakrzewska, 3-o v. Ignacowa Małachowska, którą wraz z jej dziećmi: Marcyanem, Wawrzyńcem, Ignacym i Ludwiką, pozwał Śliwnicki 1719 r. (Inscr. Pozn. z 1699 r. I f. 45 i Rel. Kośc. z 1719 r. f. 432). Marcyan był altarystą w Zakrzewie, Wawrzyńiec altarystą w Poniecu, Ludwika wyszła za Aleksandra Stadnickiego i zmarła bezdzietnie, a Ignacy z Kotulina Grodzicki, występuje w latach 1753 — 1763 jako ich sukcesor (Inscr. Pozn. z 1763 r. II f. 103 i 120; z 1765 r. I f. 72; z 1783 r. f. 268; Inscr. Kośc. z 1753 r. f. 19). Czy Ignacy pozostawił potomstwo, nie jest wiadomem.

Tomasz z Kotulina Grodzicki, właściciel Nowejwsi, Roźnowa i Radłowa 1745 r. (Sig. 26 f. 196), zapisał ojcu swemu 1699 r. 10,000 fl. (Inscr. Pozn. z 1699 roku f. 69). Z Joanny Marszewskiej, córki Konstantego, kasztelana przemęskiego, pozostawił: Stanisława, pisarza komisji skarbowej województwa poznańskiego i kaliskiego, Zygmunta, generała majora wojsk koronnych 1755 r. (Sig. 28 f. 472), Józefa, Aleksandra, Stefana, Teresę, Eleonorę, Franciszkę i Maryannę, żonę Karola Rokossowskiego. Z nich:

Józef, dziedzic Ocieszyna i Gołembowa, ożeniony z Zofią Tomicką, nie żył już 1755 r., w którym wymienione dzieci Tomasza zawarły układ z wdową po nim pozostałą, działającą na rzecz synów swoich: Jana Nepomucena i Józefa (Rel. Pozn. z 1755 r. II f. 109).

Zygmunt, jeszcze jako pułkownik wojsk koronnych, zeznał 1751 r. zapis dożywocia z pierwszą żoną, Katarzyną Szumańczewską, wdową po Władysławie Tomickim, mieczniku poznańskim. Z drugą żoną, Krystyną z Chylińskich, wdową po Janie Rosenie, pułkowniku artylerji koronnej, zeznał takież zapis 1762 r. Z miecznika kaliskiego został podstolim wschowskim 1762 r. Umarł w 1764 r. (Inscr. Wschow. z 1751 r. f. 60; Rel. Wałec. z 1760 r. i Inscr. Pozn. z 1762 r. f. 94).

Aleksander odstąpił 1787 r. spadek pozostały po bracie Stanisławie Roźnowskiemu; żonatemu z jego brataną Joanną (Inscr. Gnieź. f. 101).

Józef, jak widzieliśmy, z Zofii z Tomickich, 2-o v. Józefowej Gliszczyńskiej, miał synów: Jana Nepomucena i Józefa, dziedziców Roźnowa, nad którymi sprawował opiekę 1762 r. stryj Zygmunt (Sig. 29 f. 327), a następnie stryjowie Aleksander i Stefan. Jak się zdaje, że to ten Józef, może już po śmierci swej, został mianowany 1755 r. podczaszym kaliskim (Sig. 28 f. 454). Józef, syn Józefa, był 1774 r. generałem adjutantem królewskim, a 1781 r. rotmistrzem kawalerji narodowej (Inscr. Pozn. z 1773 r. f. 304; z 1774 r. f. 314 i z 1786 r. f. 328; Sig. 35 f. 35).

Stefan, dziedzic na Grochowskich, żonaty z Anną z Wróblewskich, pozostawił synów: Ignacego, Wojciecha, chorążego wojsk koronnych i Józefa, oraz

córki: Joannę, żonę Macieja Rowińskiego i Rozalię, nad którymi sprawował opiekę 1775 r. stryj ich Aleksander (Rel. Gniez. z 1775 r. II f. 251; Inscr. Gniez. z 1787 roku f. 101; Inscr. Pozn. z 1782 r. f. 434). Potomstwo tak Józefa rotmistrza, jako też synów Stefana, jest mi nieznane.

Antoni, syn Piotra, a potomek Józefa, nabywcy 1754 r. Niechanowa, w powiecie gnieźnieńskim, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

GRODZICCY h. KOPACZ, w województwie ruskiem. Antoni Grodzicki, przeor Dominikanów samborskich 1584 r., a kościoła Św. Trójcy we Lwowie 1596 roku (Wyr. Lub. 22 f. 654 i 67 f. 486). Jan, burgrabia grodzki lwowski 1694 r. Paweł otrzymał wójtostwo w Bóbrce 1765 r. (AGZ. X. 6227 i 7341).

GRODZICCY h. ŁADA z Grodziska, w ziemi łukowskiej, chociaż Dadźbog h. Łada, świadek przy wywodzie szlachectwa Łady z Kąsów 1414 r., pisał się z Grodzca (M. 3 f. 7).

Andrzej Grodzicki, pisarz ziemski łukowski, właściciel Grodziska i Karców 1580 r. (Paw.). żonaty 1-o v. z Anną Arciszewską, 2-o v. z Anną Zaliwską, miał synów: Stanisława, Wojciecha, Jana, Piotra i Pawła, z których Wojciech, właściciel Grodziska, odstąpił te dobra 1589 r. braciom swoim, Janowi i Piotrowi (Wyr. Lub. 30 f. 321 i 35 f. 438; Zap. Lub. 5 f. 123).

Wojciech, komornik ziemski łukowski, dziedzic na Domaszewnicy 1591 r. (Wyr. Lub. 47 f. 379). Jego to synami byli: Paweł i Krzysztof, obaj generałowie artylerji koronnej.

Paweł kształcił się w sztuce wojennej w Niderlandach, skąd wróciwszy do kraju, pourządzał arsenały w Krakowie, Lwowie, Warszawie, Malborgu i Barze. Żonaty z Urszulą Krosnowską, 2-o v. Bieganowską, trzymał z nią starostwo mostowskie (Perp. Czers. 10 f. 628 i M. 189 f. 464). Umarł w 1645 r., pochowany we Lwowie, gdzie mu brat Krzysztof pomnik wystawił (Star. Mon.).

Krzysztof, również się kształcił w sztuce wojennej w Niderlandach. Gubernator twierdzy Kudaku, trzymany w niewoli kosacko tureckiej razem z Potockim. W 1654 r. generał artylerji koronnej, odznaczył się świetną obroną Lwowa 1655 r. W 1656 roku starosta drohobycki, a 1658 r. kasztelan kamieniecki. Umarł w roku następnym (Zap. Lub. 49 f. 482 i 52 f. 671).

Jan, syn Michała, dworzanin królewski 1606 r. (DW. 33 f. 425 i 946). Marcyan, syn Jana, zeznał oblię na Krzykowskiego 1614 r. (DW. 42 f. 297). Barbara i mąż jej, Floryan Pawłowski, odstąpili Łany, w powiecie kamienieckim, Luborackiemu 1652 r. (AGZ. 4449). Piotr, żonaty 1642 r. z Ewą Teresą z Gzowskich, córką Hieronima (Perp. Czers. 10 f. 583). Paweł, 1625 r. w Chełmie. Jan, student w Chełmie, poraniony przez żydów 1642 r. (Akta XII).

Andrzej i Jakób podpisali z województwem lubelskiem, elekcję Jana III go. Andrzej, posiadacz Zbuczyna i Rowiec, żonaty 1677 r. z Maryanną Pikarską (M. 211 f. 265). Franciszek z Grodziska, chorąży pancerny 1687 r., cześnik podolski

Herb Łada
Grodzickich.

1690 r. (Zap. Lub. 63 f. 196 i 66 f. 190). Mikołaj, z województwem brzeskiem litewskim, podpisał elekcyę Augusta II-go.

Piotr, syn Jana i Ewy z Thórzewskich, nabył część Dziewul od Dziewulskiego 1761 r. (DW. 82 f. 9). Tomasz, syn Jana, zastawił Gołaskiej Leszczankę 1753 r. (Perp. Czers. 23 B f. 647).

Franciszek, syn Tomasza, nabył część Leszczanki od sióstr swoich, Katarzyny i Anieli 1777 r. i legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 roku (Quater. V f. 58). Augustyn, syn Tomasza i Maryamy z Dziewulskich; sprzedał część Dziewul bratu Kazimierzowi 1779 r. (Perp. Czers. 36 f. 149 i 150, Debit. Czers. 4 f. 72).

Michał, poseł ziemi sanockiej i Paweł Tomasz na Grodzisku, z województwem ruskiem, Piotr i Tomasz, sędzia kapturowy łomżyński, z województwem lubelskiem, podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

Ludwik, cześnik łukowski 1714 r. Józef Łada Grodzicki, łowczy drohicki, syn Mikołaja i Anny ze Zbijewskich, wspólnie z żoną, Konstancją Szelgowską, miecznikówną sandomierską, sprzedał 1751 r. Radogoszcz, Rogi i Rożki Rzechowskiemu (DW. 73 f. 561). Jan, towarzysz chorągwi pancerniej 1766 r. (Perp. Czers. 33 f. 91). Feliks, instygator grodzki łukowski, komisarz z sejmu 1775 r. do rozsądzenia sprawy Jezierskiego z Łaskim (V. L.) Nabył on 1777 r. część dóbr Olszewnica wielka od Piotra Mościckiego. Synowie jego z Franciszki Turskiej: Wincenty Jan, ur. 1778 r. i Józef Leon, ur. 1780 r. (metryki w Kąkolownicy), dowiedli szlachectwa w Galicyi zachodniej 1802 r. (Quater I f. 79), a następnie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Kazimierz i Tadeusz Łada Grodzicki w województwie brzeskiem litewskim 1755 r. (Akta III).

Aleksander Józef na Domaszewnicy i Grodzisku, z żony, Anny Elżbiety Pudwelsównej, miał kilku synów. Z nich:

Józef Benedykt, kanonik krakowski 1727 r., uczynił fundacyę w Rzymie przy kościele Św. Stanisława, na alumnów polskich; umarł 1783 r. (Łęt.).

Antoni, drugi syn Aleksandra, podczaszy zatorski 1727 r., starosta kąkolonicki 1739 r. i radzicki 1746 r., był i starostą mostowskim. Żona jego, Eleonora Potocka, wojewodzianka czerniechowska, wdowa po Fabianie Szaniawskim, łowczym litewskim, zmarła 1742 r. (Sig. 25). Córka jego, zapewne z drugiej żony, Aniela, była za Jakóbem Ciecierskim 1786 r. (Debit. Czer. 2 f. 25). W 1739 roku otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa kąkolonickiego bratu Stanisławowi (Sig. 25 f. 100).

Stanisław, trzeci syn Aleksandra, z cześnika buskiego wice-instygator koronny 1738 r., z synem Józefem, posełem województwa krakowskiego, podpisał obiór Stanisława Augusta. Kasztelan słoński 1772 r., a oświęcimski 1775 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1773 r., żonaty z Anną Morską, oprócz Józefa, miał jeszcze drugiego syna, Jana Nepomucena, krajczego koronnego 1786 r., kawalera orderu Św. Stanisława 1787 r., a Orła Białego 1790 r., obdarzonego tytułem hrabiowskim austryjackim 1798 r. i córkę Barbarę, wydaną 1762 r. za Józefa Grzybowskiego (Perp. Czers. 32 f. 56; 31 f. 387 i 39 f. 113; DW. 85 f. 180).

Jan, czwarty syn Aleksandra, zwany podczaszym żytomierskim 1721 roku (Gr. Sandom.), skarbnik sanocki 1724 r., wspólnie z żoną, Anastazyą z Grabek

Grabkowską, otrzymał 1740 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa pilnieńskiego z rąk Lubienieckiego (Sig. 26).

Syn jego Ignacy, kanonik krakowski, zmarł 1800 r. (Łęt.).

Michał, drugi syn skarbnika, szambelan Stanisława Augusta 1777 roku, kasztelan oświęcimski po stryju Stanisławie 1779 r., kawaler orderu Orła Białego 1787 r., deputat województwa krakowskiego na Trybunał lubelski 1778 r. (DW. 94 f. 264), z Zuzanny Konarskiej zostawił córkę Kunegundę, wydaną 1785 roku za Józefa Dąbskiego i synów: Wacława, który kwitował 1781 r. Wielopolskich (A. Krak.) i Feliksa, posła na sejm 1788 r., senatora Rzeczypospolitej krakowskiej, którego syn Kazimierz utonął 1846 r. w podróży do Ameryki. Michał, kasztelan, nazwany 1775 r. wojskim łukowskim, wydzierżawił Słonowice, w proszowskiem, Dembińskiemu (Obl. Gr. Krak. 207 f. 107).

Józef, trzeci syn Jana, skarbnika, z żony, Konstancyi Skrzyńskiej, zostawił synów: Ignacego i Piotra Pawła. Ignacy, dziedzic Bzianki, w sanockiem, ożeniony z Jezierską, miał syna Stanisława, żonatego z Maryanną Lgocką, po którym synowie: Leon, dziedzic Bzianki i Ludwik, dziedzic Żółkiewki pod Lwowem. Leona z Ochenkowskiej synowie: Stanisław, ożeniony z Jarzymowską i Karol. Ludwika z Paparównej syn Władysław, ożeniony z Czermińską.

Piotr Paweł, drugi syn Józefa, dwukrotnie wchodził w związki małżeńskie, najpierw z Teklą z Jaworu Paprocką, a następnie z hr. Joachimą de Rivière Załuską. Z pierwszej żony córka Helena, za Michałem Bajerem i syn Józef, ożeniony z Rupniewską, pozostawił syna Konstantego, dziedzica Klepiał, żonatego z Traczewską. Z drugiej żony syn Franciszek Salezy, oficer b. wojsk polskich, zaślubił Antoninę Gostkowską, z której synowie: Maryan Adam, zmarły 1870 r. i Józef, dziedzic Prokocimia pod Krakowem, żonaty z Klementyną Homolacówną. Synowie jego: Aleksander, zmarł w Monachium 1893 r. i Maryan, wpisany wraz z ojcem do ksiąg szlacheckich we Lwowie.

Zenon, w sądzie grodzkim sandeckim, Józef, w sądzie ziemskim czchowskim; Ignacy, kanonik krakowski, Stanisław, członek Stanów galicyjskich, Ignacy, Piotr i trzeci Ignacy, w sądzie grodzkim sanockim 1782 r., Franciszek 1795 r., Leopold, syn Ignacego, pisząc się z Domaszowic na Grodzisku, 1840 r., w Wydziale Stanów we Lwowie, a Franciszek Kajetan, Paweł Tadeusz, Michał Józef i Mateusz z przydomkiem Sutan, w sądzie ziemskim bełskim 1782 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie (Goł.).

Franciszek Kajetan zmarł 1826 r. Syn jego Klemens, posiadał dobra w Krasnostawskim 1827 r., a z bratem Janem wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Józef, syn niegdy Wojciecha Grodzickiego z Długiego, odstąpił 1766 roku część tej wsi synowcowi swemu Józefowi, synowi niegdy Stanisława, który legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 roku (Quater. V f. 104). Jakób, syn niegdy Franciszka, nabył część Dziewul od Adama 1770 r.; synowie jego z Petronelli z Grochowskich: Walenty, ur. 1770 r. i Wojciech, ur. 1777 r. (metryki w Zbuczynie), legitymowali się ze szlachectwa tamże 1804 (Quater. V f. 28).

Jakób, syn niegdy Bartłomieja, nabył część Grodziska od Szymona 1742 r. Jakóba i Brygitty syn Maciej, ur. 1745 r., zaślubił Klarę Chromińską. Synowie jego: Stanisław, ur. 1786 r., Zygmunt, ur. 187 r. i Jacek, ur. 1793 r. (metryki

w Zbuczynie), dowiedli szlachectwa tamże 1804 r. (Quater. V f. 184). Aniela zamężna Miroszowska 1833 r.

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX wieku: Józef, syn Piotra, Józef, syn Mikołaja, Piotr, syn Wojciecha, Franciszek, syn Piotra, Paweł i Feliks, synowie Szymona, Adam, syn Kazimierza i Ewaryst, Józef i Ludwik, synowie Wincentego.

W gubernii podolskiej wpisani zostali do ksiąg szlachty następujący Grodziccy: Ignacy Henryk z synami: Gotfrydem i Witoldem, Antoni i Mikołaj, synowie Stanisława, wnukowie Marcina Macieja, 1866 i 1869 r.; Sebastyan i Antoni, synowie Eliasza, wnukowie Sebastyana, prawnicy Andrzeja, 1826 r.; Ignacy i Konstanty, synowie Sebastyana, 1848 r.; Jan Wojciech, Bazyli Sebastyan, Adam i Władysław, synowie Antoniego, 1841, 1854 i 1856 r. (Spis.).

GRODZICCY h. OGOŃCZYK, według Paprockiego, w województwie poznańskim. Wacław i Stanisław Grodziccy, współwłaściciele Grodziska, w powiecie poznańskim 1580 r. (Paw.). Byli oni synami Bartłomieja. Wacław 1595 r., a Stanisław 1597 r., sprzedali części swoje na Grodzisku bratu stryjecznemu Tomaszowi. Stanisław zapisał 1593 r. 1,100 fl. żonie Annie z Wysokiego Podlesia, 1-0 v. Łukaszowej Witanowskiej (Res. Posn.). Anna, córka Franciszka, 1-0 v. za Wojciechem Kierskim, 2-0 v. za Stanisławem Grudzielskim 1718 roku (Rel. Posn f. 147 i 521).

GRODZICCY h. OSSORYA, skądby wyszli, nie jest wiadomem. Marek Zygmunt, syn Joachima, żonaty 1706 r. z Ewą Małgorzatą Spiciberkową (Inscr. Kośc. f. 326).

GRODZICCY różni: Jan i Floryan, dziedzice Borku, w ziemi nurskiej, 1578 roku (Paw.). Marcin, Seweryn i Stefan, synowie Leonarda, dziedzice Borowego 1589 r. (Wyr. Lub. 36 f. 858). Piotr, Wojciech, Michał, Adam i Paweł, synowie Jana, cedowali różne sumy w Lublinie 1609 roku (Zap. Lub. 18 f. 54). Andrzej, w braclawskim, 1645 r. (Ibid. 40 f. 466). Teodor, syn Jerzego, 1663 r. (Ibid. 48 f. 409). Teodor, Job, Aleksander, Kazimierz i Daniel, synowie Jana, otrzymali glejt królewski 1671 r. (Sig. 12 f. 102). Jerzy, założyciel połowy Majkowa na Wołyniu 1682 r. (Woł. IX f. 190). Jan, stolnik smoleński 1767 r. Aleksander w Warmii 1702 r. (Kętrz.).

Stanisław, podkomorzy łomżyński 1574 r. Jakób, wojski łomżyński 1591 r.; syn jego Piotr kwitował Żabickiego 1615 r. (DW. 42 f. 538). Tenże Piotr v. Piotr Jakób, podkomorzy rożański 1627 r., otrzymał Łączyno, w powiecie łomżyńskim, 1637 r., a sprzedał Stylągi Radziejowskiemu (M. 182 f. 172 i 459). W tymże roku był i starostą ostrowskim. W 1653 r. był kasztelanem zakroczymskim. Z Heleny Żabickiej miał syna młodo zmarłego Andrzeja i córkę Potencję, żonę Janusza Wessla, któremu część Koczyna i Żabiczyna 1653 r. sprzedał (M. 194 f. 65). Przed nim, podkomorzym rożańskim był Jan 1623 r. Stanisław, cześnik łomżyński 1625 roku. Joachim, wojski łomżyński i Stanisław, łowczy tejże ziemi, podpisali z ziemią łomżyńską, elekcyę Jana Kazimierza.

Tomasz, syn Hieronima, darował 1648 r. część swą Grodziska siostrze Annie Piotrowej Dzwonkowskiej (Gr. Ostrołęc.). Kazimierz pożyczyl 1659 r. 10 talarów od Mierzejewskiego (Ibid.). Jan Józef, opat Bazylianów Połockich i brat jego Klemens Kazimierz, Bazylianin w Supraślu, wpisali 1672 roku do akt Rożańskich układ o dzierżawę Daniszowa, zawarty 1659 r. z Stefanem Mierzejewskim (Akta Rożańs.).

Jan, podstarości ciechanowski, poborca ziemi łomżyńskiej 1689 r. Stanisław, podsędek łomżyński, umarł 1692 r.

Wincenty, stolnik zakroczymski 1715 r., kasztelan ciechanowski 1728 r. Niesiecki o nich pisze, że należą do domu Grodzieckich h. Natęcz.

GRODZICCY, mieszczenie poznańscy. Jan, rajca poznański 1505 r. (M. 21 f. 153). Wawrzyniec, syn Jakóba, 1472 r. na uniwersytecie krakowskim, kanonik gnieźnieński i poznański, doktor medycyny 1487 r. Brat jego Maciej, 1474 r. na uniwersytecie krakowskim, kanonik gnieźnieński, krakowski i poznański, doktor medycyny, umarł w Krakowie 1517 r., pochowany w katedrze, gdzie ma wystawiony pomnik. Bratanek jego Andrzej, kanonik gnieźnieński i poznański, doktor medycyny, umarł w Poznaniu 1550 r., pochowany w katedrze, gdzie pomnik miał wystawiony (Kor.). Janowi Grodzickiemu z Wielkopolski, zmarłemu w Krakowie 1590 r., wystawiła nagrobek u Dominikanów siostra Barbara, żona Stanisława Ungra.

GRODZIECCY v. GRODZICCY, czasem GRUDZIECCY h. DRYJA z Grodzca, w powiecie konińskim, pisali się z Wyszyny, na której dziedziczyli. Sędziwój z Grodzca i Woli dał 1364 r. wieś swą Wolę do lokacyi na prawie niemieckiem sołtysowi Radoszowi (KWP.).

Akta pyzdrowskie, z końca XIV-go wieku, wspominają Grodzieckich, dziedziców Grodzca: Boczka 1388 r.; braci jego: Jana, Pakosława i Stanisława 1390 r.; synów Boczka; Jana i Stanisława 1390 r.; Dobiesława, Ubiśława, Krzczona, braci, 1396 r.; Jana i siostrę jego, Machnę Staśkową z Mroczkowie 1390 r. (Leksz.).

Herb Dryja.

Mikołaj, kasztelan santocki 1502 r., arbiter przy dziele Ruskowskich 1506 roku (St. Pr. P. P. VI). Anna, córka jego, za Ambrożym Pampowskim (M. 17 f. 297). Jan Grodziecki prowadził własny orszak na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. P. VII 613). Piotr z Grodzca Grodziecki zabezpieczył 1550 r. posag żonie, Barbarze z Secygniowskich (M. 78 f. 123). Jan Grodziecki, właściciel Wyszyny, Krzymowa, Turów, Pirska, Kun, Russocic, Polikna, Skarbków, Kamionki, Plewni, Szadka, Przedzina i Morawina; Piotr — Grodzca, Kuchar, Biały, Łagiewnik, Królikowa i Świenin; a Mikołaj — Krzymowa, Drzązna, Borowa i Kociętów 1579 r. (Paw.).

Andrzej, chorąży kaliski 1572 r. Jan v. Piotr, kasztelan santocki 1580 r., umarł 1588 r. Andrzej, luteranin, 1595 roku na zjeździe w Toruniu. Stanisław 1613 r. w Poznaniu. Adam na Wyszynie, kasztelan nakielski 1627 r., a międzzyrzecki 1632 r., otrzymał 1635 r. Jakóbowice w województwie sie-

radzkim, po śmierci brata swego Andrzeja. Wspólnie z żoną, Anną z Rydzyńskich, której 1615 r. zapisał 1,000 fl. (Res. Posn. f. 671), otrzymał 1640 r. konsens królewski, na odstąpienie różnych królewszczyzn córce swej Jadwidze i jej mężowi, Andrzejowi Radoszewskiemu (M. 181 f. 51 i 185 f. 309). Pozostała po nim wdowa, odstąpiła starostwo stawiszyńskie synowi Andrzejowi, za konsensem królewskim z 1647 r. (M. 189 f. 689). Tenże Andrzej, starosta stawiszyński, układa się z Kretkowskim o Wyszynę 1652 r. (Gr. Przed. 73 f. 291). On to pisał się z województwem poznańskim, na elekcję Jana Kazimierza.

Druga córka kasztelana, Teresa, żona Krzysztofa Mycielskiego, w obecności braci swoich, Andrzeja i Stanisława, kwitowała męża swego z zapisu 1661 r., a braci z posagu (Zap. Gr. Pozn. VII f. 15). Miał jeszcze kasztelan synów: Wojciecha 1682 r. i Ludwika.

Stanisław, po śmierci żony Doroty z Szoldrskich, wyznaczył 1682 r. opiekunów synowi Jakóbowi Filipowi i córce Ludwice. Ta ostatnia jest 1690 r. żoną Macieja z Konar Małachowskiego. Synowie kasztelana zeznali dział dóbr 1659 r. Andrzej, syn Ludwika, w imieniu swoim i sióstr: Doroty, żony Jana Karola Ścibora Marchockiego, podsędka kaliskiego i Maryanny, żony Krzysztofa Wysockiego, kwitował z 1,000 fl. dzieci stryja Stanisława.

Zofia, wdowa po Stanisławie Borku Gostyńskim, sędzim ziemskim wieluńskim, 1638 r. Jadwiga, zamężna Tarnowska, babka kanonika gnieźnieńskiego 1703 r. (Kor.). Zofia, córka Jana, żona Mikołaja Szamarzewskiego, kwitowała 1675 r. Mycielskiego (Gr. Wschow. f. 826).

Adam 1693 r. w powiecie przedeckim. Andrzej nabył tam Dębice i Drzewie (Ibid. 76 f. 546; 80 f. 159 i 286). Jan, podpisarz grodzki kruszewicki 1670 r. (Z. Kujaw.). Władysław wspólnie z żoną, Anną z Grudzińskich, zobowiązał się 1604 r. wystawić kościół w Gołańczy. (Ibid. 52 f. 426 i 434). Krzysztof z Wyszyny, wojski wieluński 1627 r. Andrzej na Wyszynie pisał się, z ziemią wieluńską, na obiór Jana Kazimierza.

Krzysztof z Wyszyny kwituje się 1628 r. wzajemnie z Warszycami (Gr. Wieluńs.), a 1630 r. pokwitowany przez synów siostry Elżbiety Baltazarowej Duninowej Wąsowiczowej, z posagu matki (Gr. Chęciń. 25 f. 333). N., zabezpieczył 1635 r. żonie Konarzewskiej, posag na Rudnikach (Gr. Wieluń.). Andrzeja, dziedzica Dąbrowy i Młyńska i Anny Minorówny, córki Sebastyana i Elżbiety Pilczyckiej, córki: Maryanna Franciszkowa Wierusz Kowalska; Elżbieta Mikołajowa z Końskich Bębnowska i Aleksandra Mikołajowa Myszkowska. Dwie pierwsze spłacić mają 1668 r. z Rudników 40,000 fl. (bratowej zapewne) Zofii z Rydzyńskich, 1-o v. Grodzieckiej, 2-o v. Małachowskiej, 3-o v. Złotnickiej, a objąć Rudniki. W 1669 r. obydwie, wraz z córką zmarłej siostry Myszkowskiej, sprzedały Rudniki Olszewskiemu (Gr. Wieluń. 1668 — 1671 r.). W 1670 r. odziedziczyły po Pilczyckich połowę Borzykowej, część Gór i Woli Borowej.

Maryanna za Marcinem Czaplickim 1650 r. Kazimierz, Świętosław i Tomasz podpisali z województwem krakowskim, elekcję Augusta II-go. Andrzej, kasztelan międzyrzecki, lecz data jego urzędowania jest mi nieznana. Córka jego Maryanna, za Wojciechem z Wrzący Sokołowskim 1726 r. (DW. 66 f. 403). Józef ale Grodzicki, podczaszy kaliski 1754 r. Zygmunt, generał major wojsk koronnych, miecznik kaliski 1757 r., podstoli wschowski 1762 r., żonaty z Krystyną

z Chylińskich, podstolanką brzeską, wdową po Janie Ludwiku Rosenie (DW. 91 f. 466).

Fabian Grodzicki, syn Michała i Katarzyny Węsierskiej, zapisał 1766 r. pewną sumę przyszłej swej żonie, Dorocie Lisowskiej (Inscr. Kcyńs. f. 83, 124 i 148). Jakób, z Franciszki Urbanowskiej, miał synów: Onufrego, Franciszka, Michała i Antoniego, oraz córki: Ewę, za Antonim Żórawskim; Elżbietę za Michałem Chrzanowskim i Maryannę Mąkowską. Onufry, żonaty z Antoniną Chrzanowską 1780 r. Franciszek zeznał 1778 r. zapis dożywocia z żoną, Teklą z Biegańskich, córką Franciszka i Anny z Bojanowskich (Inscr. Gniesn.).

GRODZIECCY v. GRODZICCY herbu NAŁĘCZ mieli wyjść, według Pa-prockiego, z Grodźca. w powiecie sieradzkim. Niesiecki zalicza do nich wszystkich Grodzickich, zamieszkujących ziemie: łomżyńską, rożańską, ciechanowską i zakroczymską. Nie mając co do tych ostatnich żadnych danych, wolałem ich pod osobną rubryką zamieścić. Patrz *Grodziccy* różni.

Na Grodźcu, w sieradzkim, siedziała widocznie szlachta różnych rodów, bo Paweł Świętomirowicz z Grodźca, dowodząc szlachectwa w Sieradzu 1421 roku, twierdzi, że jest herbu *Kornicz* (Łag.).

Piotr z Grodźca 1436 r., a Jakób 1444 r. mają sprawy w Sieradzu.

Bieniasz Bury, Maciej Gromacius, Marcin i Adam, dziedzice Grodźca 1535 roku. N. Grodziecki, dziedzic części Błaszek 1535 r. (Paw.). Hieronim, Wojciech, Piotr i Bartłomiej, kwitowali 1637 r. w Sieradzu Zaleskiego. Andrzej ma sprawę z Kamińskim 1643 r. (Gr. Zs. Sieradz.). Anna, córka Piotra, z mężem Wojciechem z Rokszyc Dąbrowskim, kwitowała 1620 r. z posagu brata swego stryjecznego Jana, syna Mikołaja. Zofia, żona Jana Dąbrowskiego, 1624 r., a Wojciech, żonaty z Jadwigą z Rokszyc Dąbrowską 1641 r. (Gr. Sieradz.).

Herb Nałęcz.

Jan elekcyę Władysława IV-go, a Piotr—obiór Jana Kazimierza, podpisali z województwem sieradzkim. Antoni, cześnik piotrkowski 1749 r. Jan Nepomucen, skarbnik 1771 r., wojski mniejszy 1779 r., w końcu miecznik szadkowski 1780 r. Józef, adjutant królewski i rotmistrz kawalerii narodowej 1781 r. (Sig. 35 f. 34).

Teodor, scholastyk sandomierski 1785 r. Piotr, oficer b. wojsk polskich 1807 r. Maciej, major b. wojsk polskich 1829 r. Seweryn, syn Antoniego i Katarzyny z Grodzickich, ur. 1811 r., dziedzic Bartkowiec, w piotrkowskim, zmarł 1853 r. we Florencyi. Karol, dziedzic Chromowoli, zaślubił 1902 r. w Włocławku Maryę Gostomską.

Wincenty, syn Jana, a Hipolit i Jan, synowie Wincentego, Grodzieccy, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Hipolit był prezesem Trybunału w Lublinie 1865 r. Syn jego Stanisław. Jana, z Izabelli Witowskiej, syn Hipolit, ożeniony z Władysławą Gołembowską.

GRODZIECKI h. RADWAN Jan, z kanonika gnieźnieńskiego, wrocławskiego i warmińskiego, biskup ołomuniecki 1572 r. Umarł w 1574 r. (Kor.). Listy jego pisane do Kromera i Hoziusza przekonywają, że był h. *Radwan*.

GRODZIELSKI, patrz *Grudzielski*.

GRODZIŃSCY h. PRUS z Grodzienia, w powiecie lipnowskim, której to wsi właścicielem w 1564 r. był Michał Grodzieński (Paw.). Jan z Grodzienia, h. Wilcze Kosy, zawołania Prussy, zaświadcza 1431 r. szlachectwo Beliny z Łubnicy (St. Pr. P. P. VII). Ten sam zapewne Jan z Grodzienia, z rodu Prussów, podpisał 1434 r. przyrzeczenie ziemi dobrzyńskiej, dane Władysławowi Jagielle, obioru królem jego syna (Rz. M.). Dorota Grodzieńska, dziedziczka części Nowej Wsi, w rypińskim, 1564 r. (Paw.).

GRODZIŃSCY v. GRODZIŃSCY v. GRODZYŃSCY v. GRUDZIŃSCY h. PAPRZYCA z Grodna, w powiecie łęczyckim. Akta grodzkie brzeskie z 1480 r. wspominają o Tomaszu i Janie z Grodna. Jakób Grodzieński, z okręgu łęczyckiego, pokwitowany przez Grzybowską 1531 r. Syn jego Marek, w imieniu swoim i braci swych: Mikołaja, Andrzeja, Rocha i Stanisława, przyznał dług Żeromskiemu 1554 r. Siostra ich Felicja, była żoną Macieja z Czapli Czaplskiego, z okręgu kowalskiego, który 1558 r. pokwitował szwagrów z zapisu zmarłego Marka (Gr. Przedec. 1 f. 260; 8 f. 253; 10 f. 389 i 413).

Stanisław, syn Jana ze Świecim, zwanego *Lassa*, pozwany 1558 roku o poranienie przez Leśniewskiego (Ibid. 10 f. 92). Tenże Stanisław z żoną Dorotą, z bratem Walentym i z Andrzejem, współdziedzice Świecim i Niechcianowa 1576 roku (Paw.).

Herb Paprzyca.

Marcin, syn Stanisława, dziedzic części Świecim, Niechcianowa, Przybyszewa i Wilkowyjć, po śmierci żony, Zofii z Byszewskich, przyznał 1606 r. dług bratu swemu Stefanowi i zastawił 1607 r. część Niechcianowa Krzęciewskiemu (DW. 33 f. 441 i 453; Zap. Tryb. Piotr. 27 f. 249). Syn jego Jan Franciszek, ożeniony 1-o v. z Joanną Kłobską 1648 r. (Gr. Łęczyc.), 2-o v. z Zofią Lubinkowską, ustąpił połowę sumy, zapisanej ojcu przez stryja Wojciecha, mężowi swej siostry Anny, Jakóbowi Nieradzkiemu, pisarzowi grodzkiemu radziejowskiemu 1640 roku (Gr. Przed. 71 f. 283 i 288).

Marcin miał jeszcze trzeciego brata Jana, dworzanina i stolnika królewskiego, przełożonego nad lasami wieluńskimi, który go kwitował z 700 fl. 1609 r. (Convent. 16 f. 719).

Jan Grodziński, zwany *Czech*, z żony Anny miał synów: Macieja, Mikołaja i Wojciecha. Maciej, w imieniu braci, kwitował 1564 r. Kunickiego z długu należnego Janowi (czwartemu bratu?) i synowcowi Mikołajowi (Gr. Przed. 8 f. 307 i 14 f. 167).

Wojciech Czech Grodzieński, podstarości tczewski 1553 roku, ożeniony z Barbarą Koniecką, ma u jej brata 50 grzywien posagu 1543 r., wziął 1553 r.

w zastaw część Świecim Wielkich, a 1568 r. przyznał dług Sławęckiemu (Ibid. 4 f. 13; 5 f. 56; 8 f. 21; 10 f. 329).

Brat jego Maciej, ożeniony z Jadwigą Zaleską, z którą zeznał zapis dożywocia 1580 r., ustąpił części swej Krośniewic po bracie Zaleskiem 1571 r. Dziedzie części Kobylej Łąki, przyjął 1566 i 1592 r. od siostry Petronelli, 1-o v. Stanisławowej Wyszczelskiej, 2-o v. Pawłowej Szczkowskiej, pokwitowanie z zapisu matki i zrzeczenie się oprawy i odstąpił zastawu Sławęcina Pyskowskiemu 1595 roku. Drugą siostrą ich była Anna, żona Wojciecha Zbijewskiego 1542 roku, matka kanonika poznańskiego (Ibid. 20 f. 220; 14 f. 399 — 400; 40 f. 70; 3 f. 292).

Maciej, żonaty z Jadwigą Targowską, dziedziczką Targówka, w powiecie warszawskim, 1580 r. (Paw.). Jan, Baltazar i małoletni Sebastyan, synowie Macieja, odstąpili 1625 r. dobra Piotrowo i Grodno Dominikanom płockim, a córki Macieja: Anna i Zofia, kwitowały Sierakowskich 1600 r.

Jan, syn Macieja, odstąpił zastawę Pomorzan Pomorskiemu 1610 r., a Sebastyan zabezpieczył sumę żonie, Dorocie Szadokierskiej, 1641 r. (Ibid. 28 f. 285; 43 f. 224; 48 f. 541; 57 f. 167; 69 A f. 15; 71 f. 313 i 73 f. 231).

Mikołaj zapisał 1571 r. na Grodnie posag córce Dorocie, żonie Stanisława Osieckiego z Rdułtowa, a synowi Walentemu 400 fl. (Gr. Przed. 20 f. 38 i 52).

Walenty, w 1576 r. dworzanin królewski, za konsensem królewskim z tegoż roku odstąpił Bolków Łubnickim; w 1579 roku był starostą kruszwickim. Starostwo to odstąpił 1583 r. Balińskiemu, zostawszy 1582 r. chorążym inowrocławskim. Był dziedzicem Rdułtowa, w gostyńskim, 1579 r. i Murzyna, w inowrocławskim, 1593 r. Żon miał mieć dwie, Katarzynę Pniewską i Barbarę Jacyńską. Synowie jego: Adam i Jerzy 1612 r. Adam ożeniony z Jadwigą Rudnicką, kasztelaną sieradzka, przyznał 1606 r. dług Rudnickiemu, chorążemu sieradzkiemu. W 1618 r. był z tą żoną rozwiedziony.

Tomasz, brat Walentego, dał pewne zobowiązanie Niszczewskiemu 1597 r., a Łukasz, drugi brat, zeznał 1575 r. oblig na Piasecką. Po Łukaszu została córka Ewa 1580 r. (M. 113 f. 480; 125 f. 200; Gr. Łęcz. 133 f. 621; Gr. Przed. 10 f. 412; 24 f. 475; 29 f. 39; 45 f. 317; 59 f. 96; 63 f. 233; 64 f. 330 — 334; 69 f. 441; Convent. 15 f. 903 i 909; Paw.).

Stanisław Grodziński z Rogozowa, sumę swą u Kucińskiego cedował 1593 roku synowi Wojciechowi (Gr. Przed. 41 f. 85). Jerzy wwiązany 1606 r. w dobra Agnieszki, wdowy po Stanisławie. Córka Jerzego Barbara, żona Pawła Wyszczelskiego, kwitowała 1622 r. matkę swą Annę z Grobskich i brata Andrzeja, z 200 florenów (Ibid. 53 f. 553 i 67 f. 213 i 414).

Tomasz i Wojciech, synowie Stanisława i Agnieszki, 2-o v. Marcinowej Bielickiej 1606 r., a 3-o v. Andrzejewej Cygańskiej, cedowali sumę Pniewskiemu. Wojciech zapisał 1635 r. sumę przyszłej swej żonie, Teofli Szczkowskiej v. Grochowickiej ze Szczkowa. Tomasz zapisał 1640 r. sumę żonie, Dorocie Pulkównie (Ibid. 69 f. 66 i 67; 70 f. 668; 71 f. 305).

Adam, syn niegdy Tomasza, zeznaje, że winien synowi swemu Sebastyanowi 4,000 fl., z części dóbr Łobodzice, nabytych po zmarłym bracie Stanisławie (Zap. Lub. 30 f. 298). Helena z Łackich, 1-o v. Piotrowa Sulmierska, 2-o v. żona Michała na Łobodzicach Grodzińskiego, procesowała Gawrońskiego 1685 r. (Zap. Tryb. Piotrk. 33 f. 635).

Stanisław, zwany *Drigansk* v. *Halass* z Grodna, w okręgu kowalskim, ma sprawę o poranienie chłopca 1592 r.

Andrzej Drygansk, ożeniony z Agnieszką Świecimską 1617 r. (Gr. Przed. 38 f. 148; 40 f. 370 i Gr. Łęcz. 133 f. 364). Elżbieta Ossałońska, żona Jana Grodzińskiego, dłużną była 30 fl. Adryjanowi Osieckiemu, który dług ten odstąpił Janowi, synowi Jana, 1633 r. (Gr. Łęcz. 164 f. 396). Stanisław, z żoną Anną Obałtowską, zawarł 1648 r. układ z Grochowickimi (Gr. Przed. 72 f. 493).

Aleksander i Paweł, synowie niegdy Walentego, zwolnili z procesu Wojciecha Chrościńskiego 1633 r. (Gr. Łęcz. 164 f. 134). Paweł, żonaty z Jadwigą z Kamińskich, miał synów: Łukasza i Wojciecha, oraz córki: Agnieszkę, Maryannę, Zofię i Katarzynę. Łukaszowi matka odstąpiła 1640 roku swego dożywocia i posagu, a on zabezpieczył posagi siostrom i zapisał oprawy żonie, Maryannie z Szczkowskich. Wojciech przyznał sumę Szczkowskiemu (Gr. Przed. 71 f. 283 — 286).

Marcin Grodziński, z ziemi łączyckiej, wraz z synami: Wojciechem i Pawłem, dostają pełnomocnictwo od Jadwigi, żony Marcina Łackiego ze Smolska 1568 r. (Gr. Przed. 17 f. 113). Marcin był 1579 r. współdziedzicem Grodna wraz z Jerzym, synowcem (lub wnukiem) Jana, Mikołajem, Rochem i drugim Mikołajem (Paw.).

Paweł, syn pewno Marcina, stolnik gostyński, dziedzic Siemianowa, ożeniony z Zofią Leśnicką, zmarł przed 1607 r., a synowie jego: Jan, Wojciech, Marcin i Aleksander, zostają pod opieką Leśnickich i Marcina Grodzińskiego (Gr. Przed. 54 f. 386). Anna z Dąbskich, wdowa po Janie, zabita została przez własnego syna Krzysztofa, z pomocą Szczytowskich, w domu poddanego kowala w Sierakowie. Młodzi jej synowie, małoletni jeszcze, Jan, Stanisław, Władysław i Sebastian, dziedzice Kamodzina, zasądzi 1638 r. zabójców matki na infamię, banię i konfiskatę dóbr (Convent. 26 f. 1701).

Jan, syn Wojciecha, współdziedzic Sierakowa 1642 r.; ma 100 fl. u mieszczan przededkich. Syn jego Wojciech, wraz z żoną, Zofią z Woźńskich, zastawił 1697 roku część swą Sierakowa za 3,000 fl. Stempowskiem. W 1699 r. z synem Jerzym przyznali dług na Sierakowie i Chrościenku Annie Goślinowskiej, a 1700 r. sprzedali Sieraków Ubyszowi (Gr. Gostyńs. 1 f. 587, 902 i 1073). Jerzy, ożeniony z Maryą Jankowską, komornikówną ziemską inowrocławską, zeznał z żoną wzajemne zapisy 1702 r. (Gr. Łęcz. 313 f. 148) i pozostawił córkę Maryannę i synów: Antoniego i Józefa.

Franciszek, syn Antoniego, w imieniu swojem i braci rodzonych: Bartłomieja i Jerzego Wojciecha, burgrabiego gostyńskiego, złożył 1797 r. w hipotece toruńskiej dokumenta, do uregulowania dziedzictwa dóbr Grodna, Świecimia, Rdułtowa i Niechcienowa.

Józef, starszy syn Jerzego, z żony, Katarzyny Sojeckiej (Decr. Tryb. Piotr. 394 f. 460 z 1756 r.), pozostawił synów: Tadeusza i Antoniego, wprowadzonych do Grochówka i Służewa 1780 r. (Gr. Przed. 96 f. 20).

Tadeusz wylegitymował się 1786 r. do dziedzictwa dóbr Święcimy B, w grodzie łączyckim. Ożeniony z hr. Józefatą Skarbkówną, córką Piotra, 1787 r. (Zap. Piotrk. 75 f. 33), pozostawił z niej córkę Franciszkę i synów: Wincentego, Seweryna i Karola. Wincenty z synem Józefem, urodzonym z Maryanny Łubień-

skiej, dowiódł szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Córka Wincentego za Miniszewskim.

Antoni, drugi syn Józefa, z Katarzyny Łubianki pozostawił syna Walentego, wylegitymowanego ze szlachectwa w pierwszej połowie XIX-go wieku. Walenty, ożeniony 1-o v. z Magdaleną Łubieńską, 2-o v. z Zefiryną Dzierzbicką, pozostawił z pierwszej żony synów: Antoniego i Władysława, z drugiej — Feliksa, żonatego z Zabłocką, Leona, po którym z Pauliny Lewińskiej, córka Marya, 1-o v. Płaskowska, 2-o v. Ignacowa Grodzińska, Tadeusza i Felicyę Sapalską.

Władysław, dziedzic Zakrzowa, radca Dyrekcji Szczegółowej Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Radomiu od 1861 r., a prezes tejże Dyrekcji od 1876 roku, ożeniony z Lucyną Kamocką, ma z niej córkę Natalię Pyrowiczową i synów siedmiu, Z nich:

1. Bronisław, zmarły 1902 r., pozostawił z Amelii z Roźnieckich, 1-o v. Kownackiej, syna Macieja Tadeusza, ur. 1893 r. i córki: Zofię i Janinę.

2. Gustaw, ożeniony z Wandą Rudzką, z której córki: Anna i Ewa.

3. Ignacy, ożeniony z Maryą Grodzińską, ma córki: Helenę i Wiktoryę.

4. Feliks, dziedzic Jaszowic, z Bronisławy Arkuszewskiej ma syna Jerzego, ur. 1891 r. i córki: Irenę, Felicyę, Maryę i Teresę.

5. Czesław.

6. Władysław.

7. Michał zaślubił 1899 r. w Radomiu Felicyę Helbichównę, córkę Adama, radcy Tow. Kred. Ziems. i Józefy z Łubieńskich. Z niej syn Adam Artur, ur. 1900 r. i córka Elżbieta.

Marcin i Wawrzyniec podpisali z województwem łęczyckim, obiór Augusta II-go. Wawrzyniec wziął 1708 r. w zastaw Starą Wieś od Świętosławskich. Marcin, spadkobierca po bezdzietnie zmarłym bracie, kwitował Świętosławskich 1720 r. (Gr. Gostyń.). Konstancya, urodzona z Katarzyny Sulimierskiej, żona Stanisława z Bużenina Pstrokońskiego, zmarła 1737 r. (Kor.).

Paweł i Łukasz Grodzińscy legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., nie podając herbu, w sądzie grodzkim łwowskim (Goł.).

GRODZIŃSCY v. GRUDZIŃSCY h. ŁABĘDŹ z Grodziny, v. z Grodzina, w powiecie opoczyńskim. Jerzy, syn Stanisława z Grodzina, 1473 r. na uniwersytecie krakowskim. Katarzyna, właścicielka Grodziny 1508 r. (Paw.). Jerzy Grodziński, starosta gołąbski, wspólnie z żoną, Reginą z Korytna, otrzymał 1621 r. konsens królewski, na odstąpienie Gołabia i Białtowa, w powiecie stężyckim (M. 165 f. 162). Adam, komornik graniczny stężycki 1660 r. Franciszka z Cebulskich, wdowa po Janie, cedowała sumy na Górznie Góreckiemu 1777 roku (Perp. Czern. 35 f. 244).

Michał Grudziński h. Łabędź, Maciej, Michał, Stanisław, Maciej i Jan, bez podania herbu, dowiedli szlachectwa w sądach ziemskim i grodzkim halickim 1782 roku (Goł.).

z GRODZINY pisali się Sulimowie z Garbowa i Szreniawici, noszący z czasem nazwisko *Kuropatwa*.

z GRODZISKA, w kościańskim. Prandota miał synów: Włodzimierza i Piotra. Włodzimierz dany 1256 r. przez Przemyśla w zakład Świętopętkowi, ks. pomorskiemu (Rocz. Wpol.). Komes Piotrek Prandocie, stolnik poznański 1275 r., kasztelan poznański 1278 r. i znów 1285 r., w końcu wojewoda poznański 1297 r. Syn jego komes Prandota potwierdził 1303 r. sprzedaż młyna w Grodzisku opatowi Paradyskiemu. Sprzedał dawniej wraz z ojcem wsie Stibenz i Zielęcin, a wraz z bratem Bogufałem, Sworzyce temuż opatowi 1304 r. Bogufał, zwany Łabędź (Cygnus), świadczy 1309 r. Jest to zapewne ten sam brat Prandoty. Przezwisko to i imiona Piotrka i Włodzimierza, dowodziłyby, że to ród Łabędzi-ców (KWP.).

z GRODZISKA Borek, kasztelan międzyrzecki 1339 r., szedł z rodu Gryzi-mów, a pisał się pewno z Grodziska pod Osiecznem, w kościańskim.

z GRODZISKA pisali się Okuniowie.

z GRODZISKA h. OSTOJA Jan, ochmistrz księżnej Anny Mazowieckiej 1507 r. Brat jego Bronisz, cześnik nurski (M. 23 f. 169).

z GRODZISKA, w ziemi przemyskiej. Właścicielami tej wsi byli 1508 r. Siemon i Fedor (Paw.).

z GRODZISKA pisali się także Wezenborgowie, z gałęzi Borkowiczów, herbu zwanego Napiwoń. Andrzej de Grodis, świadczy 1253 r. Osep czyli Józef z Grodziska, brat Maćka Borkowicza, wojewody poznańskiego, podpisał 1352 roku konfederację w Poznaniu, nadał 1379 r. dochody z młyna nowego w Grodzisku młynarzowi, a 1381 r. darował wieś Psary pod Sremem Ziemkowi z Langmeilu, za liczne usługi (KWP.). W 1382 r. podpisał ugodę Wielkopolski z Małopolską w Radomsku, w sprawie o koronę polską. Zostawił tylko jedną córkę Wichnę, żonę Świętosława z Szubina, kasztelana kaliskiego 1390 r., która wniosła mężowi dobra ojczyste Grodzisk, Trzciel i wiele innych (Leksz.). Wkrótce jednak dobra te przeszły do Ostrorogów.

z GRODZISKA Trzebieszaw 1389 r., Jan Sistrzeniec 1391 r., Formoza z dziećmi, których część Grodziska trzyma w zastawie Mścigniew z Brodziszewa 1396 roku, wspominani w aktach poznańskich (Leksz.). Niemierza obecny na sądach w Kościanie 1422 r. (zapewne Ostrorog). Tomasz i Jan, synowie szlchetnego Mikołaja, 1453 r. na uniwersytecie krakowskim. Oprócz nich było jeszcze w XV-m wieku dwudziestu studentów, piszących się z Grodziska, ale nie wiadomo z którego i czy wszyscy szlachtą byli.

Wincenty, 1481 r. pisarz konsystorza poznańskiego. Jan, 1496 r. poddziekani katedry poznańskiej.

GROFFI książd Jakób z Felsztyna, kustosz Św. Idziego w Krakowie, otrzymał 1525 r. szlachectwo, a za herb *Junoszę* (M. 38 f. 613).

GROMACCY h. ŁABĘDŹ. Paweł Gromacki, syn sławetnego Jakóba z Dąbrowicy, pisarza grodzkiego gostyńskiego, z matki szlachcianki urodzony, otrzymał 1550 r. szlachectwo, a za herb Łąbędzia (M. 79 f. 126). Tenże Paweł, podstarości gostyński 1557 r.

z GROMADNA i Laskownicy, w powiecie keyńskim, Wincenty, podsędek kaliski 1388 r. i gnieźnieński 1391 r. Córka jego Małgorzata (Leksz. i KWP.). Czy po nim nie idą *Gromadzcy*, z których Andrzej i Antoni pisali się z województwem poznańskim, na elekcyę Augusta II-go.

Ksiądz Jan Gromacki, mistrz szkoły katedralnej w Gnieźnie 1488 r. Paweł, pleban w Klunowku, zmarł 1640 r. (Necr. Pelplin.). Józef i ksiądz Maciej 1776 r. w poznańskim.

GROMADZCY v. GROMACCY h. OKSZA i WIENIAWA z Gromadzie, w powiecie sandomierskim. Jan, syn Przecława z Gromadzie, 1420 r., Marcin, syn Stefana, 1458 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan h. Wieniawa, świadczył 1473 roku przy wywodzie szlachectwa w Radomiu. Długosz w tym czasie wymienia dziedziców Gromadzie: Mikołaja, Jana, syna Michała, Marcina, Wojciecha, Strazsa, Urbana i Sylwestra, wszystkich Wieniawitów (Lib. Ben.). Później widocznie osiedli tam i Okszyce. N., kanonik sandomierski 1477 r. Mikołaj Gromadzki, kanonik i żupnik przemyski 1481 r., dziekan przemyski 1489 r. (AGZ. XVI).

Stanisław Gromacki, właściciel Trzebiesławic 1508 r. Jan, przełożony nad łąkami krakowskimi 1526 r. (Akta Hist. 8). Stanisław, żonaty z Barbarą Nowomiejską; taż wdowa po nim 1527 r. (M. 40 f. 845). Jan i Stanisław, bracia, Wojciech, Paweł i Walenty, synowie Jana, dziedzice na Piotrkowicach 1590 r. (Wyr. Lub. 2 f. 927 i 41 f. 829).

Hieronim, właściciel Gromadzie 1578 r. Synowie jego: Hieronim, Stanisław i Łukasz 1583 r. (Wyr. Lub. 15 f. 320). Wojciech, Paweł, Andrzej, Elżbieta i Krystyna, dzieci Stanisława, dziedzice na Gromadzie 1581 r. (Ibid. 2 f. 455 i 8 f. 629). Walenty, syn Jana, 1604 r. Paweł i Jan, synowie Wojciecha, 1637 r. (Zap. Lub. 15 f. 470 i 36 f. 361). Andrzej, chorąży wojsk królewskich 1650 roku (Ibid. 40 f. 466).

Podpisali z województwem sandomierskiem: Jan, elekcyę Władysława IV, Samuel i Stefan obiór Jana Kazimierza, a Stefan Jana III go.

Stefan w ziemi halickiej 1697 r. Maryanna, żona Jerzego Dembińskiego, siostra jej, Zofia Stanisławowa Bojanecka, procesowała siostrzeńca w Sandomierzu 1695 r. (Obl. Wiślic.).

Stanisław, syn Jana, Franciszek, syn Walentego, Władysław i Konstancya, dzieci Konstantego, Gromadzcy h. Oksza, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX w. Jan udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim buskim, a syn jego Jakób z synami: Konstantym, Ludwikiem i Appolloniuszem 1822 r., w Wydziale Stanów we Lwowie, herbu swego jednak nie przedstawili (Goł.).

GROMADZCY h. OSTOJA. Katarzyna Gromadzka tego herbu, była żoną Sebastjana Piaseckiego, zmarła 1610 r. (Star. Mon.).

GROMADZCY v. GROMACCY z Gromadzina, w powiecie kolneńskim. Arnold, syn Jakóba z Gromadzina, proboszcz katedralny płocki 1391 r. i kanonik poznański 1404 r. Świętka, córka Jakóba Rogali z Małego Gromadzina, żona Grzegorza z Korytek, zrzekła się 1486 r. majątku rodzicielskiego na rzecz braci swoich: Jana, Mikołaja i Tomasza (M. 6 f. 186). Jan Gromadzki z Warszawy, notaryusz publiczny 1487 r.

Balcer, Jan i Kazimierz podpisali z ziemią łomżyńską, obiór Augusta II-go, a Jan — Stanisława Augusta. Ignacy, syn Bartłomieja, zarzucił 1692 r. nieszlachectwo Bogumiłowi z Broszek (DW. 58 f. 303). N., wojski łomżyński 1722 roku. Kazimierz, podwojewodzy koliński 1767 r.

z GROMADZIC, w ziemi wieluńskiej. Jan, zwany Gromadzic, uległ konfiskacie części Gromadzic za rabunek dóbr arcybiskupich 1294 r. (KWP.). Dobek z Gromadzic świadczy w Brzezinach 1406 r. (Łęcz. II. 2720). Piotr z Gromadzic, zganiony przez Stanisława z Unkowa, dowiódł 1412 r. w Sieradzu szlachectwa i h. *Samson*, a Jakusz, nazwany z Gromadzina, udowodnił 1413 r. w Piotrkowie pochodzenie swoje szlacheckie, a świadkowie ci sami co świadczyli Piotrowi zeznali, że jest h. *Dołęga* (Łag. i Gr. Inscr. Piotr. 2 f. 87).

Maciej z Kraśnic, synowiec po stryjecznym bracie Piotra, dowiódł 1415 r. pochodzenia z rodu Samsonów (Łag.).

GROMADZIŃSKI Paweł otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. Dyplom mu wydano 1792 r. (Sig. 37 f. 148). Beata, żona Fryderyka Żychlińskiego, ur. 1790 r., zmarła 1860 r. Julia, żona Mikołaja Borkowskiego. Marceli, zmarły 1849 roku, pozostawił: Marcelego, Władysława, Teofilę, Ludwikę i Aniełę, którym spadek po ojcu przyznano 1854 r. (A. Mag. Lwows.).

GROMAZA, syn Panięty, podłowczy płocki 1221 r.

GROMNICCY h. CZEWOJA (ŁZAWA) z Gromnika, w powiecie bieckim. Jan z Gromnika, świadczy 1372 r. w Melsztynie. Stanisław z Gromnika tego herbu, świadek 1411 r. w Krakowie, przy wywodzie szlachectwa Mikołaja de Łysekanie (St. Pr. P. P. VII. 1248).

Paszko Żydówka z Gromnika, ma 1417 r. sprawę z Mikołajem z Buczyna. Jan, syn Jana, 1453 i 1473 r. na uniwersytecie krakowskim. Abram, 1438 i 1439 r. wierzyciel Jarosławskich (AGZ. XIII). Mikołaj, sołtys z Gromnika, ławnik sądu w Kołaczycach 1480 r. Jan wziął 1485 r. w zastaw części młyna w Tuchowie. Tenże Jan Gromnicki zamienił 1493 r. sołtystwo swoje w Gromniku i Golance z Janem Wielopolskim, na wójtostwo w Dembowcu (St. Pr. P. P. IX).

Stanisław Gromnicki, syn Jana i Konstancyi, 1510 r. (M. 24 f. 331). Stanisław, dzierżawca Dembowca 1518 r. Erazm, syn Stanisława, także dzierżawca Dembowca 1524 r. (St. Pr. P. P. VI. 117 i 286). Erazma Gromnickiego żona Regina z Poręby 1582 r. (Wyr. Lub. 12 f. 74). N., właściciel Zawadki, w pilźnieńskim, 1536 r. (Paw.).

GROMNICCY h. PRAWDZIC, czy nie wyszli z Gramnic, w powiecie warszawskim, której to wsi właścicielem był 1580 r. Adam Gromnicki. Następnie

pojawiają się w różnych województwach. Pisali się z Omelan, na których po Hurkach dziedziczyli.

Grzegorz Gromnicki, żonaty 1634 r. na Wołyniu, z Zuzanną Hurkówną (Woł. V B f. 880). Syn jego Mikołaj, chorąży nowogrodzki, zostawił z Aleksandry Popielównej:

1. Jana, podczaszego liwskiego, ożenionego z Tacyanną Srokowską. Z niej:

a) Ludwik, komornik graniczny sochaczewski 1768 roku (Bracl. XVII f. 1935).

b) Andrzej, cześnik braclawski 1768 r., subdelegat grodzki lwowski, zostawił z Katarzyny Dąbrowskiej: Michała, ur. we Lwowie 1752 r.; Kazimierza, komornika sochaczewskiego; Franciszka, po którym Piotr, ożeniony z Maryanną Duninówną-Wasowiczówną, współdziedziczką Krogulca i Wasylkowiec, córką Hermenegilda, cześnika żytomierskiego i Honoraty z Zaborowskich; Józefa Alojzego, dziedzica Komorowa, Morszyna i Dołhego, ożenionego z Elżbietą z Osmólskich, 2-o v. Ignacową Zareńską, zmarłego 1801 r., po którym: Antonila, dziedziczka Niesłuchowa i Rzepniowa, za Andrzejem hr. Dzieduszyckim, Prosper Alojzy, zmarły 1807 roku, Leona Anna i August Ignacy, zmarli 1801 r.; i Stanisława, dziedzica części Kijowca, Stankowa i t. d., ożenionego 1-o v. z Teklą Dramińską, z której: Antoni i Maryanna, 2-o v. z Salomeą Szawłowską, zmarłą 1831 r., z której Ludwik, dziedzic Krynicy (w cyrkule samborskim), ożeniony z Emilią (Melanią) Żrebicką. Z niej: Eugeniusz, Michał i Leon Józef, który z Julianny Szczucińskiej, córki Feliksa i Julii z Balków zostawił: a) Jana Duklana Antoniego i b) Feliksa, doktora praw i adwokata w Tarnopolu,— ten zaś z Franciszki Schmidtówniej, córki Raymunda i Emilii z Wurstów: Józefa Juliana.

c) Józef Antoni, vices-gerent grodzki lwowski 1768 r., współdziedzic Kijowca, zmarły 1813 r., ożeniony z Franciszką Sasulicz, córką Stefana Raymunda, łowczego słonimskiego i Joanny Dytiuk Andrzejowskiej, cześnikówniej żytomierskiej, zmarłej 1781 r. Z niej: Józef Benedykt, Marya Antonina, Dominika Zuzanna, zmarli 1781 r.; Piotr Stanisław, zmarły 1782 r.; Tadeusz Andrzej, dziedzic Skoryk, ożeniony z Anielą hr. Dzieduszycką, córką Waleryana i Józefy Ponińskiej. Zmarł on 1809 r., tak samo jak i jedyny syn jego Józef Jan Tadeusz, a majątek przeszedł na jego żonę, 2-o v. Erazmową Truszkowską, i Jan Tadeusz, najstarszy z rodzeństwa, podczaszy braclawski, marszałek trembowelski, dziedzic Kijowca, Derzowa, Łowczyc, Łaskowiec, Baczowa, Podusilnej i t. d., ożeniony z Julią hr. Dzieduszycką, damą Krzyża gwiazdzystego, młodszą siostrą wspomnianej Anieli, zmarł 1833 r. Z jego dzieci: Konstanty, zmarł 1823 r. we Lwowie, Maurycy, dziedzic Bakowiec, zastrzelił się 1834 r. we Lwowie, Julia za Józefem hr. Starzeńskim na Mogielnicy, Franciszka, za Karolem hr. Łosiem i Józef, dziedzic Łaskowiec. Ta linia wywiodła się ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 roku., w Wydziale Stanów galicyjskich 1825 i 1849 r., a w końcu w galicyjskim Wydziale Krajowym.

2. Michała, którego synowie:

a) Jan, ożeniony z Anną N. z synem Piotrem z Alkantary, ur. 1756 r.

b) Józef Aleksander, ożeniony z Heleną N., z synami: Kazimierzem, ur. 1758 r., Stefanem i Maciejem, urodz. 1763 roku, legitymowali się ze szlachectwa na Wołyniu 1802 roku.

c) Antoni, ożeniony z Apolonią Załuską. Tego syn Jan, żonaty z Maryą Statkiewiczówną, zostawił: 1) Antoniego, oficyna kasy głównej we Lwowie, ożenionego z Teklą Solecką, któremu cesarz austrijacki Franciszek Józef I-szy wraz z jego dziećmi: Maryą Joanną Antoniną, Heleną, Rozalią, Józefą, Tadeuszem, doktorem św. teologii, profesorem uniwersytetu w Krakowie i Michałem Ignacym, staropolskie szlachectwo 1863 r. potwierdził; i 2) Juliana Walentego, ożenionego z Marcelą Forstówną, którego synowie: ks. Stanisław, Adam Wojciech i Mikołaj Antoni, wylegitymowali się w galicyjskim Wydziale Krajowym 1872 r.

Tcodor 1785 r., w żytomierskiem. Jan, zaślubił 1899 r. Helenę Tokarzewską Karaszewiczównę.

Ks. Jan, grecko-katolicki pleban w Rumnie, zostawił z Marty N, Jana, urodzonego 1733 r., ożenionego 1764 r. z Anną, córką Aleksandra i Maryi Tabaczyńskich, także parocha w Rumnie. Świadkiem jego ślubu jest ks. Jakób, proboszcz w Rohatynie, a synem Bazyle, proboszcz w Horodnicy, urodzony 1771 roku w Rumnie, po którym Jan, proboszcz w Mieczyszczowie, z Maryi Leżohupskiej, córki Stefana, parocha z Żukowa, zostawił Józefa, urodzonego 1844 r. Brat ks. Bazylego, zmarły 1845 r. ks. Maciej, był proboszczem w Zawidowicach i zostawił z Zofii Piotrowskiej: Maryannę Baranowską, Katarzynę Iwanowską, Helenę Małaską, Annę Gorczycką, Justynę Jurkiewiczową, Apolonię, Elżbietę, Michała, proboszcza w Bortnikach, Józefa, sędziego dominium w Chodorowie, Piotra, alumna grecko-katolickiego i Magdalenę Wiszniewską (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

GROMOWICZ Kazimierz, podstoli halicki 1695 r. (Op. Kij. 6).

GRONCZEWSCY. Franciszek, Jakób i Wawrzyniec z województwem płockiem, a Józef z ziemią ciechanowską, podpisali elekcyę Augusta II-go. Czy to nie będą *Grąbczewscy*?

GRONCZEWSKI Jesif, podstarości krzemieniecki 1568 r.

GRONIEWSKI Józef, w powiecie lidzkim 1764 r. (V. L.).

GRONKIEWICZ Feliks, syn Augustyna, wnuk Tomasza, wpisany 1840 r. do ksiąg szlachty gubernii podolskiej (Spis.).

GRONKOWSCY. Jakób Gronkowski podpisał z ziemią chełmską, elekcyę Augusta II-go. Wojciech i żona jego, Zofia Olchawińska, nabyli dworek na Lesznie w Warszawie 1734 r. (DW. 68 f. 906). Antoniego kwitowała Radziwiłłowa 1791 r. Tenże Antoni, żonaty z Joanną z Bogdańskich, miał córkę Annę, za Wincentym Pleskim 1795 r. (DW. 107 f. 750 i 110 f. 1112).

GRONOSTAJOWIE na Rudołowicach, w ziemi przemyskiej. Patrz: *Mzurowscy*.

GRONOSTAJSCY h. JEZIERZA z Gronostaj, w powiecie zambrowskim. Jakób i Stanisław tegoż herbu, dziedzice na Gronostajach 1470 r. (Mil.). Bartło-

miej, syn Jana i Jozafaty z Modrzewskich, nabył 1787 r. sumę od Komorowskich (DW. 103 f. 1527).

Gronostajscy mają być i h. *Jastrzębiec*, przypuszczam jednak, że do Jeziorów należą i ci, co w województwie brzeskiem - litewskim osiedli. Ludwik podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Franciszek, regent grodzki brzeski-litewski 1786 r. Franciszek, chorąży nowogrodzki siewierski, około lub 1790 roku (Debit. Czers. 2 f. 91).

Adam Jan, komornik województwa trockiego 1661 i 1702 r., komornik graniczny 1702 r. (A. Tryb. Lit. 24 f. 1268 i Zs. Trockie z 1705 r.). Może to dwóch, a nie jeden.

GRONOSZEWSKY (?) Jakób i Mateusz pisali się z ziemią ciechanowską, na elekcję Augusta II-go.

GRONOWSCY v. GRUNOWSCY h. GRYNFAR, który przedstawia sześć lilii, w polu czerwonym. Tak ten herb opisuje Niesiecki i tak go nazywa. W Kościanie jednak 1399 i 1400 r. przy wywodzie szlachectwa Szymona i Jakusza z Grunowa, dwaj świadkowie z ziemi miśnieńskiej: Niklon i Janusz przysięgli, że wymienieni Grunowscy są h. Swangrody, który przedstawia na tarczy sześć łopionów, a na hełmie wyżyła z kogucim ogonem (Leksz.).

Pochodzą z Gronówka, w powiecie wschowskim, z którego się też pisali. Szymon Grunowski podpisał 1382 r. ugodę Wielkopolan z Małopolanami, zawartą w Radomsku o sukcesję korony polskiej (KWP.), a w 1408 r. zganił Bartłomieja Grunowskiego, który dowiódł h. *Leliwa*.

Bernard i Andrzej Stokłos z Grunowa w Poznaniu 1397 r. Jan w Kościanie 1393 r. (Leksz.). Jakób, syn Stanisława z Grunowa, 1489 r. na uniwersytecie krakowskim. Michał Grunowski 1510 r. pełnomocnik Gruszczyńskich.

Maciej Gronowski nabył 1579 r. pretensje Jutrowskiego, do Kamienieckiego (AGZ. X. 2032). Jan, właściciel Górzna, w powiecie kaliskim, 1579 r. (Paw.). Wojciech, syn Stanisława, wojskiego kaliskiego, zeznał 1652 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Przyłęku (DW. 51 f. 1719). Dobrogost i Wojciech, podpisali z województwem poznańskim, elekcję Jana Kazimierza, a Adam z Gronówca, z temże województwem i Krzysztof z województwem kaliskim, pisali się na obiór Augusta II-go.

Dobrogost v. Bonawentura, syn Stanisława, wierzyciel Mycielskich 1658 r., kwitował ich 1663 r. (Inscr. Pozn. f. 406). Jan, podwojewodzy kaliski 1772 roku, właściciel Wargowa i Świerkowa 1775 r. (V. L. VIII f. 294). Chryzostom i Józef 1782 r. w Poznaniu mają sprawy.

Franciszek Gronowski z Gronówki na Ocieszynie, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim halickim (Goł.).

GROŃSCY h. ŁADA. Patrz *Grądscy*.

GROŃSCY z Grońska, w powiecie poznańskim. Wojciech i Andrzej, zwani Grońscy, mają sprawę w Poznaniu 1399 roku. Andrzej świadczy w Kościanie 1395 roku (Leksz.).

GROŃSCY w W. Ks. Litewskim, w powiecie wilkomierskim. Antoni Groński, mostowniczy wilkomierski i Tomasz, cześnik upicki, pisali się z powiatem wilkomierskim, na elekcyę Stanisława Augusta. Szymon i Floryan podpisali manifesty szlachty litewskiej 1763 r. Rafał, cześnik wilkomierski 1764 r. Hieronim, komornik wilkomierski 1775 r. (V. L.).

Stanisław 1641 r., Jerzy i Tomasz Grońscy 1740 r. ziemianie witebscy (Ist. Jur. Mat. XXI i XXVI).

GRONSZEWSKI (?) Adam w województwie brzeskiem - litewskim 1699 roku (Akta IV).

GRONWALDOWIE. Józef Gronwald, syn Krzysztofa i Elżbiety z Bieńkowskich, kwitował Narzynieckiego 1786 r. (DW. 102 f. 620). Józef, burgrabia grodzki bobrownicki 1789 r. Patrz *Grunwald*.

GROSSOWIE. Stanisław Gross, burgrabia grodzki czerski 1763 r. Dominik Gross, syn Stanisława i Konstancyi Wilczyńskiej, dziedzic części Woli Dothońskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

GROSSOWIE h. FONTANA, w powiecie telszewskim. Herb ich przedstawia na tarczy fontannę, a w koronie dwa gołębie do siebie zwrócone, trzymające w dziobach gałązki oliwne.

Aleksander, syn Ernesta i Ludwiki Grossów, dziedzic Repsz i Żemelan, dowiódł szlachectwa wraz z ojcem, dziedzicem Gorzd, przed Deputacją Wywodową szlachecką 1798 r. Zaślubił 1820 r. Domicellę Bieńkowską w Memlu, z której synowie: Seweryn Aleksander, ur. 1821 r. w Aix we Francyi i Artur Franciszek, ur. 1828 r. w Libawie. Obaj dołączeni do wyvodu szlachectwa w 1832 r. Po Sewerynie synowie: Seweryn, Artur i Bohdan, dziedzice Repsz i Żemelan, w telczewskim (z Teki M. E. Brenszteina).

GROSSOWIE h. GRYF. Jerzy, łowczy wilkomierski, podpisał z powiatem wilkomierskim, elekcyę Stanisława Augusta. Bartłomiej, Bazyli, Kazimierz i Piotr z synami: Grzegorzem i Józefem, synowie Jerzego, Franciszek, Kazimierz z synem Szymonem i Bazyli z synem Gabryelem, synowie Michała, wszyscy wnukowie Prospera, prawnukowie Jakóba, praprawnukowie Jana Kazimierza Grossa, dziedzica 1689 r. dóbr Stary Dwór, w powiecie lidzkim, dowiedli szlachectwa 1806 r. przed Deputacją Wywodową wileńską.

GROSSMANOWIE v. GROSSMANNOWIE ZAPOLSCY. Krystyan Grossman otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. (V. L.). W 1775 r. został konsyliarzem nadwornym (MP). Przybrał przydomek *Zapolski* i wywiódł się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim (Goł.). Mateusz Grossman, rotmistrz brasławski 1786 r.

Prawdopodobnie z tejże rodziny pochodził Krzysztof Grossmann, łowczy i sekretarz królewski, komisarz ekonomii kozienickiej 1753 roku (Perp. Czers.

29 f. 614). Izabella Grossman Zapolska, żona Tomasza Chełmickiego, zmarła 1820 roku.

[GROSZKIEWICZ Andrzej Aleksander, pisarz konsystorza warszawskiego i żona jego, Katarzyna z Wałczyńskich, odstąpili 1692 r. Rapackiemu dożywocie, przysługujące im na dobrach stołowych biskupa poznańskiego (DW. 58 f. 19; Perp. Czers. 14 C f. 50 i 276). Tenże następnie sekretarz królewski i pisarz kardynała Radziejowskiego, umarł 1701 roku, pochowany w kościele Św. Jana w Warszawie.]

GROSZKOWSCY h. ROLA z Groszek, w powiecie orłowskim, której to wsi byli 1576 r. współwłaścicielami: Stanisław, Jan, Andrzej, Bartłomiej, Stanisław, Wincenty i Jan, synowie Stanisława Kozy; Floryan, Augustyn i Klemens Popiołkowie; Zofia i Stanisław; Jan Groszkowski Jaczek; Klemens Gustał; Szymon Tarnowski czyli Groszkowski, syn Jana Sokoła (Paw.).

Andrzej Groszkowski, syn Jana. zabezpieczył 1625 r. żonie swej, Agnieszce z Wilkowskich, pewną sumę (Gr. Przed. 69 f. 152). Kazimierz 1688 r. w Piotrkowie. Adam, Jan i Stanisław, podpisali z województwem łęczyckiem, elekcyę Augusta II-go.

Franciszka za Szymonem Męcińskim 1714 r., a Ewa, wdowa po Stanisławie Grodzkim, żona Józefa Baranowskiego 1715 r. (Perp. Czers. 18 f. 136 i 324). Ludwika, żona Szymona Krosnowskiego, stolnika rawskiego, zmarła przed 1717 r. Franciszek, sekretarz królewski 1778 r., mecenas w Warszawie, dał zaręczenie za Antonim 1792 r. (DW. 106 f. 215 i 108 f. 329).

GROSZYKOWSKI Mikołaj otrzymał szlachectwo na sejmie 1658 r. (V. L.).

GROTHUSOWIE v. GROTHAUSOWIE v. GROTHUZOWIE h. WŁASNEGO, przedstawiającego w polu srebrnym pas czarny prawo-ukośny u spodu blankowany. W szczycie hełmu dwa skrzydła orle, barkami do siebie, prawe czarne, lewe srebrne, na nich podobne pasy, na czarnym srebrny, na srebrnym czarny. Mają przyznany w Cesarstwie tytuł hrabiowski.

Rodzina pochodząca z Westfalii osiadła w Inflantach i na Litwie. Otto Grothus posiadał dobra Glöbau w Inflantach w końcu XV-go wieku, które po nim odziedziczył syn jego Otto, urodzony z Beaty z Hagenów. Otto nabył 1505 roku Kutenthal i z Małgorzaty Holstfer, pozostawił czterech synów: Ottona, Tomasza, Hermana i Detlofa, którzy zeznali 1543 r. dział dóbr po ojcu pozostałych.

Po Ottonie, dziedzicu Kutenthalu, żonatym z Elżbietą von Ungern. idzie linia szwedzka Grothusów. Pozostawił on siedmiu synów: Didricha, Krzysztofa, Ottona, Jana, Reinholda, Andrzeja i Ottomara. Z nich Jan, ożeniony z Elżbietą Rosenówną, miał syna Krzysztofa, którego z Katarzyny von Ludinghausen Wolffówny, syn Otto, rotmistrz szwedzki 1642 r., pozostawił syna Ottona Jana, generała lejtenanta wojsk szwedzkich, zmarłego w Hamburgu 1687 r., żonatego 1-o v. z N. During, 2-o v. z Małgorzatą Behr. Na synie jego, baronie Krzysztofie Albercie, generale - majorze wojsk szwedzkich, poległym na Rugii 1715 r., w potyczce z Duńczykami, linia ta wygasła.

Detlof, najmłodszy syn Ottona, otrzymał w dziale 1543 r. grunta położone na granicy litewskiej, a zaślubiwszy Małgorzatę, córkę Jana Nivegal, wziął za nią Meselan i Spiegen. Syn jego Wilhelm Krzysztof, władał temi dobrami 1582 r. Z jego potomków dziedziczyli na Meselanie: Krystyna Grothusówna, żona Otty Stackelberga i Karol Grothus, po którym pozostała wdowa, Gertruda Elżbieta von Freymann, z nieletnimi dziećmi i brat jego Magnus, sprzedali te dobra 1724 r. Dytrychowi v. Oettingen. W 1605 r. dostarczali na potrzeby wojenne: Dietrich 5 koni, Hildebrand 4 konie, Jerzy 3 konie, Mikołaj 2 konie, a Jan jednego (Teka J. Wolffa).

Jerzy wspólnie z żoną, Elżbietą z Platembergów, posiadali różne królewskie, w powiecie nowogrodzkim, 1623 r. (M. 169 f. 164). Ernest, pułkownik królewski i żona jego, Katarzyna z Butlerów, otrzymali Jeziornę i Okszesnę, w ziemi warszawskiej, 1659 r. (M. 201 f. 207). Tenże Ernest, ale już generał-major, otrzymał 1663 r. pensyi 3,000 fl. z ekonomii malborskiej, a 1664 r. starostwo czorszyńskie (Sig. 7 f. 117). Pozostała po nim wdowa, wyszła za Ottona Fryderyka Felkerzamba. Syn jego Jerzy, pułkownik królewski i żona jego, Maryanna Orlikówna, wykupili 1695 r. starostwo czorszyńskie od Felkerzambów (DW. 55 f. 1164 i M. 219 f. 11). Jerzy umarł 1699 r., pochowany w Krakowie, w kościele Św. Piotra.

Katarzyna, za Hieronimem Żabą 1699 r.; Ludwika Marya, za Janem Andrzejem Platerem, starostą dynaburskim 1692 r. (Sap. II), a Krystyna za Jerzym Hołyńskim 1713 r. (Pac.).

Katarzyna Anna, 1703 roku żona Hieronima Dowojny Sołłohuba, cześnika kowieńskiego. Barbara, 1703 r. żona Hieronima Kołontaja, wojskiego wołkowyskiego. Elżbieta, za Jerzym Tyzenhausenem, starostą diamentskim, w początkach XVIII-go wieku. Małgorzata, 1750 r. żona Kaspra Tyzenhausena, łowczego inflanckiego. Elżbieta za Janem Fabianem Platerem 1747 r. N., za Adamem Puzyną, starostą borklańskim 1774 r. (Teka J. Wolffa).

Helena, córka Jana, wyszła za ks. Bazylego Woronieckiego (DW. 112 f. 1517). Antonina z Sokołowskich, żona Antoniego, zmarła 1867 r.

Ludwik, podczaszy inflancki, umarł 1696 r. Jan Jerzy, namiestnik połocki 1667 r. i podstoli smoleński, wspólnie z żoną, Aleksandrą z Kotowiczów, nabył 1680 r. Dowgirdziszki (Ist. Jur. Mat. XXVI). Jan Jerzy, podstarości grodzieński i starosta czerwoński 1706 r. (Akta V). Otto, kapitan gwardyi królewskiej 1721 r. (DW. 64 f. 133). Erman Ernest, ożeniony z Eleonorą z Klopmannów 1742 roku (A. Tryb. Lit.). Michał, sędzia grodzki kowieński 1748 r. i podstarości 1764 r. Stanisław, pisarz grodzki telszewski 1770 roku.

Otto łowczy kurlandzki 1786 r., a Wilhelm Ernest, szambelan Stanisława Augusta 1784 r., kawalerowie orderu Św. Stanisława.

Krzysztof Wilhelm, podstoli inflancki, zmarły 1705 roku i żona jego Helena Ordówna, sprzedali 1694 r. Pichanowicze Szujskiemu.

Jan Reinhold, podczaszy inflancki i żona jego Małgorzata z Szulców, otrzymali 1704 r. konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa pralinkowskiego Janowi Reinholdowi i żonie jego, Elżbiecie z Medemów.

Rejnhold, podczaszy żmudzki, otrzymał 1710 r. konsens królewski, na cesę wójtostwa pralinkowskiego synowi Fryderykowi.

Henryk Jan, żonaty 1699 r. z Benigną Elżbietą a Saken.

Karol Gustaw, chorąży królewski 1701 r.

Kazimierz, podstoli smoleński 1731 r. (Teką J. Wolffa).

Wilhelm Eustachy, często wprost Eustachym zwany, podstoli żmudzki 1674 roku, z tym tytułem podpisał z księstwem żmudzkiem, elekcyę Jana III-go. W 1678 r. i ciwun użwęcki, a 1683 r. i starosta rajgrodzki, został 1685 r. kasztelanem żmudzkiem. On jako kasztelan żmudzki i syn jego Stefan, starosta wilkijski, z księstwem żmudzkiem, a Jan, stolnik kowieński i Jan Reinhold, kapitan królewski, a następnie podstoli inflancki, z województwem trockiem, podpisali obiór Augusta II-go.

Wilhelm Eustachy żonaty był 1-o v. z Konstancją Billewiczówną, 2-o v. z Maryą Anną z Liniewa, wdową po Abrahamie Gołuchowskim, zmarłą 1710 roku, pochowaną u Jezuitów w Krasnymstawie. Gołuchowska była właścicielką Szpanowa, Szubkowa, Rzeczycy i Kisielina, które to dobra Grothusowi sprzedała, wychodząc za niego 1698 roku, a on jej zapisał 200,000 florenów (Bracl. XIV f. 902 i 1091; Perp. Czers. 16 A f. 86). W 1698 roku otrzymał konsens królewski, na cesę starostwa szymańskiego. W 1701 r. nabył od syna swej żony, Jana Gołuchowskiego, Trzebień i Wileżę Wołę, w ziemi czerskiej (DW, 61 f. 97). Z pierwszej żony pozostawił kasztelan synów: Stefana Karola i Hieronima, oraz córkę Franciszkę, żonę krewnego swego Adama Grothusa. Dzieci kasztelana sprzedały macosze swej Szpanów, Szubków, Rzeczycę i Kisielin 1710 r., a w zamian ona zwolniła z pod swego dożywocia dobra ich dziedziczne Szweksznie, na których się hrabiami pisali. Hieronim i Franciszka wprowadzeni zostali do Trzebienia i Wileżej Woli, w tymże 1710 r. (DW. 106 f. 48; Perp. Czers. 17 f. 169 i 215; M. 294 f. 74).

Stefan, starosta wilkijski 1697 r., żonaty z Eleonorą Klarą Pacówną, starościanką kowieńską, dla której uzyskał 1702 r. dożywocie na temże starostwie (Pac.), był i wojewodą inflanckim (M. 294 f. 74). Pan J. Wolff przypuszcza, że był mianowany na ten urząd przez Stanisława Leszczyńskiego. Właściciel Wilgi i Skurczy, sprzedał te dobra Gąseckiemu 1692 r. (DW. 58 j. 293).

Brat jego Hieronim, pułkownik wojsk królewskich 1710 r., pozostawił syna Ignacego, starostę pokreteńskiego 1775 r. (V. L.).

Z drugiej żony miał kasztelan syna Krzysztofa, ur. 1712 r. w Terebińcu (metr. w Hrubieszowie), ożenionego z Apolonią Brzozowską. Syn ich Józef Roch, ur. 1769 r. w Pacewiczach (metr. w Strubnicy), dziedzic Dziekanowa, prezes Towarzystwa Rolniczego Hrubieszowskiego, fundacyi Staszycy, ożeniony z Teklą Jaszowską, pozostawił syna Krzysztofa, ur. 1794 r. (metr. w Poloneczce).

Krzysztof, porucznik b. wojsk polskich, prezes Towarzystwa Rolniczego Hrubieszowskiego, zaślubił 1823 r. Emilię Eleonorę Białokóorską, córkę Juliana, dziedzica Hrebennego i Zofii z Głogowskich, zmarłą w Szpikołosach 1828 roku, a 2-o v. 1833 r. hr. Augustę Krasicką. Z pierwszej żony syn Edmund, ur. 1823 roku w Hrebennem; z drugiej—synowie: Witold, ur. 1835 r. w Dziekanowie i Gustaw, ur. 1836 r. tamże. Krzysztof z synami wywiódł się ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. (z Teki B. Rummla).

Gustaw, b. prezes Towarzystwa Rolniczego Hrubieszowskiego, fundacyi Staszica, ożeniony z Waleryą Janiszewską, dziedzic Szpikołos. Córka ich Marya, zaślubiła 1897 r. Jana Węgleńskiego.

Adam, starosta wilkijski 1724 r., żonaty z Franciszką Grothusówną, kasztelaną żmudzka (DW. 106 f. 48), pozostawił syna Jana, także starostę wilkijskiego, który jako surrogator i pułkownik księstwa żmudzkiego, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Z Klary Hornowskiej jego synowie: Antoni, Franciszek i Tadeusz, oraz córki: Helena, Anna i Teresa. Wymienione dzieci Jana, wspólnie z ojcem, procesują Nagurskiego 1776 r. W roku następnym Jan upoważnił synów swoich do prowadzenia różnych spraw i do zarządu dóbr (Akta XII).

Antoni, pisarz grodzki księstwa żmudzkiego 1773 r., sekretarz rady nieustającej w departamencie sprawiedliwości 1782 r. (DW. 98 f. 150 i 100 f. 1250), zeznał 1796 r. zapis dożywocia z żoną, Eufemią z Grabowskich, córką Wojciecha i Elżbiety z Gomolińskich (DW. 111 f. 1035). W 1777 r. otrzymał Antoni Pożyźmę i Kopsty w dożywocie. W 1790 r. sprzedał bratu Tadeuszowi połowę Trzebienia i Wilczej Woli. W akcie tym wymienia pochodzenie swoje od dziada. W 1796 r. sprzedał Radonie Czołhańskim, a 1802 r. Greycie i Bordzie Szulborskiemu (DW. 106 f. 48; 111 f. 660; 113 f. 424 i 588).

Brat jego Tadeusz, chorąży buławy mniejszej litewskiej, sprzedał Trzebień i Wilczą Wolę 1790 r. W 1805 roku układa się z Osuchowskim o Czyżewice. W końcu panowania Stanisława Augusta był jego szambelanem (Perp. Cz. 14 C f. 152; DW. 102 f. 44; 112 f. 1507 i 113 f. 996).

GROTKOWSCY h. OGOŃCZYK z odmianą, z Grotkowa, w powiecie sierpskim. Herb ich tem się różni od zwykłego Ogończyka, że w szczytcie hełmu, dwie ręce panieńskie w górę wzniesione, trzymają pierścień.

Stanisław Grotkowski, syn Zacheusza (urodzonego z Nałęczówny Jasieńskiej) i Doroty z Dziebakowskich, kanonik gnieźnieński, krakowski i sandomierski, dziekan kielecki 1570 r., zmarły 1573 r., pochowany w katedrze krakowskiej, gdzie ma pomnik wystawiony (Kor. i Star. Mon).

Wojciech i jego synowcowie, dziedzice części Grotkowa-sędziego i Grotkowa-Zawiszy; Jakób, Adam i Marcin, dziedzice części Grotkowa-sędziego, a Paweł i Andrzej z braćmi, części Grotkowa-Zawiszy 1578 r. (Paw.). Prokop Grotkowski, soltys z Bystrej 1546 r. Jan otrzymał konsens królewski na wykupno młynów w Stradomiu 1569 r. (AGZ. X). Melchior z województwem sandomierskiem, podpisał elekcyę Władysława IV-go.

Józef, z Zofii Boskiej, miał córkę Aleksandrę 1650 roku (Zs. Warec. 28 f. 230). Jan otrzymał wieś Dworzec w województwie wołyńskim 1651 r. (M. 192 f. 177). Bogusław Stanisław 1685 r., Władysław Antoni 1699 r., ziemianie oszmiańscy (Jank.). Dadzibóg, skarbnik wileński, pisał się z powiatem grodzieńskim, na obiór Jana III-go. Karol, major w wojsku W. Ks. Litewskiego, Stanisław, Zygmunt i Stefan, bracia, kwitowali Deskura 1798 r. (DW. 112 f. 1133). Marcyan, regent grodzki 1764 r., a pisarz grodzki krasnostawski 1777 r., deputat na Trybunał koronny, został w tymże roku cześnikiem krasnostawskim (Sig. 34). W 1779 r. był i sędzią grodzkim krasnostawskim (Perp. Cz. 36 f. 182).

Wojciech Grotkowski, syn Jana i Rozalii Jakubowskiej, wnuk Jana i Zuzanny Goryszewskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1783 r., w sądzie ziemskim pilźnieńskim.

Tytus Adam z synem Maryanem i Józef Otto z synami: Tymoteuszem i Aleksandrem, synowie Wincentego, wnukowie Jana, prawnukowie Mikołaja, praprawnukowie Marcina, dowiedli szlactwa w gubernii podolskiej 1855 r. (Spis.).

GROTOWIE h. GOZDAWA. Tego herbu miał być Jan Grot, czyli Jan, syn Grota, z Rudy Dybowskiej, kanonik gnieźnieński i warszawski, doktor obojga praw, zmarły 1532 r., pochowany w katedrze gnieźnieńskiej, gdzie ma pomnik wystawiony (Kor.). W 1477 r. był na uniwersytecie krakowskim. W 1504 r. kanonik warszawski i lwowski, audytor spraw prymacyalnych.

GROTOWIE v. GROTHOWIE h. NAŁĘCZ. Jan, rajca krakowski 1578 r. Janowi, rajcy krakowskiemu, zmarłemu 1620 r. i synowi jego Janowi, zmarłemu 1629 r., wystawiła nagrobek u Dominikanów w Krakowie żona i matka, Katarzyna Miączyńska, 2-o v. Floryanowa Podoska, z herbami Nałęcz i Zaremba.

GROTOWIE v. GROTTOWIE v. GROTHOWIE h. PRUS. Tego herbu był Stanisław Grot, kanonik gnieźnieński, doktor teologii i obojga praw, zmarły w Pobiedziskach 1624 r., gdzie był proboszczem (Kor.).

Przypuszczam, że Grotowie h. Prus, pochodzą z Grotów - Wyczołek pod Warszawą, ponieważ i inne domy tegoż herbu, tu się spotyka i dlatego tych Grotów, tutaj zamieszczam.

Andrzej, syn Jakóba Grotha i Elżbieta, córka Stanisława, współwłaściciele Grotów 1580 r. (Paw.). Ów Andrzej, sprzedał 1605 r. łąki w Łupkowie Orłowskiemu i zastawił część Grotów Górkom. Pozostała po nim wdowa Katarzyna, wspólnie z dziećmi, Adamem, Maryanną i Anną, wzięła w zastaw 1611 r. część Grotów od Marcina, syna Stanisława.

Adam nabył 1635 r. prawa Macieja, syna Jakóba, do wójtostwa w Glinnikach. Dorota, córka Adama, za Mikołajem Chrzanowskim 1636 r. (DW. 32 f. 44 i 791; 39 f. 129; 48 f. 2037 i 49 f. 136).

Marcin, syn Stanisława, zastawił część Grotów 1611 r. Wojciech, syn jego, sprzedał Sokołowskiemu część swoją ua Grotach 1635 r. i jednocześnie zabezpieczył posąg żonie Felicjannie, z którą 1646 r. zeznał zapis dożywocia. Seweryn, syn Wojciecha, sprzedał część swoją Jezierzyńskiemu 1681 r. (DW. 11 f. 39; 48 f. 1876 i 1899; 51 f. 913; 56 f. 430). Barbara, wdowa po Janie, odstąpiła pewne prawa synowi Mikołajowi 1607 r. Jan, syn Mikołaja, sprzedał część swoją na Grotach Wierzchowskiemu 1630 r. (DW. 34 f. 1376 i 48 f. 94). Maciej, syn Jakóba, zastawił Brwinowo 1613 r., a nabył Pruszków 1625 r. W 1627 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Dąbrowskich. W 1644 r., w którym córka jego Zuzanna, wyszła za Baltazara Mroczkowskiego, wyznaczył posagi trzem pozostałym swoim córkom: Katarzynie, Maryannie i Agnieszce (DW. 41 f. 289; 47 f. 1129 i 1625; Perp. Czars. 10 f. 499 i 522; 11 f. 702). Szymon sprzedał Gąsino Krosnowskim 1650 r. Samuel zeznał zapis 1650 r. na rzecz Nowodworskiej. Waleryan, żonaty 1677 r. z Ewą z Rybińskich (DW. 51 f. 913 i 1034) 55 f. 505).

Wojciech, syn Wojciecha, zeznał 1713 r. zapis dożywocia z żoną, Urszulą z Szamotów, córką Szymona (DW. 62 f. 298). Inny Wojciech, który z ziemią warszawską, podpisał elekcyę Augusta II-go, zmarły przed 1717 r., żonaty z Petronellą z Orłowskich, córką Macieja, pozostawił z niej synów: Macieja i Sebastyana, oraz córkę Barbarę, którym matka sprzedała część swoją na Nieckach (DW. 62 f. 1500). Zdaje się, że drugą córką Wojciecha, była Maryanna, żona Felicyana Perzanowskiego, która 1717 r. zrzekła się majątku rodzicielskiego, na Macieja i Sebastyana (DW. 62 f. 1502).

Sebastyan sprzedał część swoją na Grotach bratu Maciejowi 1717 r. Nie żył w 1747 r., w którym pozostała po nim wdowa, Maryanna z Puchałów, 1-o v. Adamowa Duninowa, cedowała pewną sumę Żmudzkiemu (DW. 62 f. 1498 i 71 f. 1226).

Maciej, żonaty 1-o v. z Anną Czechowską, 2-o v. z Maryanna Jaskulską, z którą zeznał zapis dożywocia 1724 r., 3-o v. z Anną Pruską. Z pierwszej żony pozostawił syna Stanisława, z drugiej — Michała, a z trzeciej — córkę Maryannę, żonę Józefa Krośni 1762 r. Szymon, syn wzmiankowanego Stanisława i Cecylii z Rybińskich i stryj jego Michał, zawarli pewien układ z Gadomskim 1782 r. (DW. 65 f. 720; 82 f. 459 i 98 f. 549).

Michał, komisarz nadworny królewski 1793 r., z Maryanny z Wielądków miał synów: Antoniego, Michała i Kazimierza, oraz córki: Reginę Tymińską i Anielę Michałową Perkowską. Wymienione dzieci Michała zawarły kompromis 1795 r., a w roku następnym kwitowały Gadomskiego. Michał i Antoni dziedziczyli na Grotach (DW. 109 f. 907; 110 f. 1566; 111 f. 457 i 105 f. 336).

Seweryn, syn Jakóba, podpisał z ziemią warszawską, elekcyę Augusta II-go. Wdowa po nim pozostała, Maryanna z Chrzanowskich, sprzedała część swoją na Chrzanowie Orłowskiemu 1713 r. (DW. 62 f. 309). Synowie jego: Jakób i Franciszek, z których pierwszy drugiemu sprzedał 1725 r., część swoją na Grotach i Chrzanowie (DW. 65 f. 749, 1166 i 1294).

Jakób zeznał 1716 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą Regulską, córką Marcina. Z niej córka Maryanna, sprzedała część swoją na Grotach Pruskiemu 1761 roku (DW. 62 f. 995 i 82 f. 69).

Franciszek, żonaty z Zofią z Zielińskich, nabył część Chrzanowa 1715 r. Synowie jego: Wojciech, Krzysztof i młodo zmarły Jan, oraz córka Teresa, za Adamem Pruskim 1725 r.

Wojciech, żonaty 1-o v. z Heleną Pruską, córką Andrzeja, zeznał z nią zapis dożywocia 1733 r., 2-o v. z Katarzyną z Chajęckich, wspólnie z którą wprowadzony został do Reguł 1773 r. Z drugiej żony jego synowie: Leon i Wojciech, wprowadzeni zostali do Reguł 1792 r. (DW. 65 f. 1013; 68 f. 881; 71 f. 1023; 90 f. 56; 107 f. 1229 i 1630; 108 f. 396).

Krzysztof, żonaty z Ewą Słonczyńską, miał z niej synów: Józefa i Andrzeja, którzy sprzedając 1773 r. Bębnowskiemu części swoje na Grotach, w akcie wymienili, że są synami Krzysztofa, wnukami Franciszka, a prawnukami Seweryna, syna Jakóbowego.

Józef, żonaty 1796 r. z Magdaleną z Zaleskich, córką Mikołaja (DW. 90 f. 302 i 111 f. 338).

GROTOWIE v. GROTHOWIE h. RAWICZ. Imię Grot, rodowe Rawiczów, zostało w XV-m i XVI-m wieku przyjęte za nazwisko, przez potomstwo kilku członków tego rodu noszących je. Nie wszyscy zatem Grotowie stanowią dom jeden, choć z jednego rodu idą.

Grot, syn Teodoryka Męciny, za zgodą braci, sprzedał ziemie swe koło Lisowa, w opoczyńskim, w początkach XIII-go wieku. Grot, podkomorzy sandomierski 1283 r. Grot, cześnik (mazowiecki) 1283 r. Grotek, sędzia ziemski czerwski 1297 r. Grot, kasztelan połaniecki 1307 r.

Jan, syn Grota ze Słupcy i Anny, z kanonika gnieźnieńskiego, krakowskiego i poznańskiego, biskup krakowski 1326 r., głośny z zatargów z królem Kazimierzem. Umarł w 1347 r., biorąc jeszcze udział w sławnym zjeździe wiślickim, z tegoż roku.

Jakób, syna Grota, a brat biskupa (Thejner), kasztelan żarnowski 1329 r., którego syn Grot wymieniony jako świadek, na obliżu króla Kazimierza, dla miasta Krakowa z 1352 r. (KD. M. Kr.). Tenże Grot, 1354 r. podczasy krakowski, 1358 r. kasztelan zawichostski, w końcu 1363 r. kasztelan lubelski. O nich patrz pod *Słupeckimi*.

Grot z Jankowic świadczył w Baranowie 1348 r. (Bibl. Zam. Dyp.). Jego potomstwo patrz *Jankowscy*.

Beata, wdowa Grotowa, procesuje w Warce kmiccia z Rożnieszewa 1418 roku (Ks. Czer.). Piotr Grot, Benedyktyn w Tyńcu 1456 r., Mikołaj, opat koprzywnicki 1440 r. Jan Grot, dziedzic części wsi Podstole pod Bęczkowicami, w piotrkowskim, 1552 r. (Paw.), może być protoplastą Grotów Bęczkowskich.

Herb Rawicz.

Prawdopodobnie Grotowie Rawiczowie dziedziczyli na Woli Grotowej, czyli Grotkach, w powiecie radomskim, której to wsi właścicielem 1508 r. był Derśław (Paw.). Marta, wdowa po Derśławie Grocie, z tejże Woli, odstąpiła 1532 r. pewne prawa dzieciom swoim: Janowi, Maciejowi, Stanisławowi, Zofii i Katarzynie (Rad. Inscr. IV. f. 17). Jan i Maciej, synowie Stanisława Grota i Zofii z Dłuskich, 1598 r. (Wyr.

Lub. 74 f. 2). Jan Grot, żonaty z Dorotą Bieńkowską 1633 r. (V. L.). Katarzyna, żona Trojana Wąsowicza, żyła bardzo stara 1692 r. Krystyna, żona Przeclawa Kłopotkiego 1655 r. Katarzyna, żona Tomasza Popowskiego, w końcu XVII-go wieku. Katarzyna, żona Marcina Doleżka 1668 r.

Grotowie piszący się z Przyłęku, pochodzą od Abrahama z Mąkocie 1379 roku, ożenionego z Falisławą, 2-o v. Stanisławową z Chrobrza, który pozostawił córkę za Dobkiem z Ziębocina i synów: Derśława, Abrahama, Jana, Goworka i Grota 1419 r. (St. Pr. P. P. VIII i Helc. II). Z nich:

Goworek, dziedzic części Przyłęku. Brzostku i Suchodoła 1444 r., świadczył razem z Wydźgą z Przyłęku z rodu Rawiczów, przy wywodzie szlachectwa 1448 r. w Krakowie. Goworka wspomina Długosz w Lib. Benef., nazywając go Suchodolskim. Jego synami zapewne byli: Jakób i Abraham, dziedzice Brzostku 1486 roku, który 1533 roku był w części własnością Jana Abrahama Goworka (A. Krak.).

Wydzga z Przyłęku dostał 1448 r. za żoną Katarzyną, w 200 grzywnach, wieś Zielonki od Mikołaja z Brzezia, marszałka. Syn lub wnuk jego, Grot z Przyłęku h. Rawa, świadczy w Pilźnie 1491 r. Część Przyłęku i Białej Wsi, w lelewskim, jest 1581 r. w posiadaniu Grotów (Paw.).

Krzysztof, Jan, Stanisław, Wawrzyniec, Jerzy i Prokop, synowie Jakóba, dziedziczyli na Przyłęku 1590 r. (Wyr. Lub. 40 f. 42 i 43 f. 30). Barbara, córka Krzysztofa, żona Adama Bzowskiego, zrzekła się ojcowizny i macierzyzny 1618 r. na rzecz stryjów: Stanisława i Prokopa. Brat jej Wojciech nabył 1663 r. część Kluczyca, od siostrzeńca Bzowskiego. Andrzej przyznał 1629 r. dług Jadwidze Bzowskiej (A. Krak.).

Ksiądz Zygmunt, Jezuita, sprzedał 1628 r. część Przyłęku Dembińskiemu (Gr. Krak. 225 f. 288). Wojciech wystawił 1661 r. skrypt Borkowskiemu (Gr. Korcz. f. 204). Aleksander i Floryan, z województwem krakowskim, a Zbigniew, z województwem ruskiem, podpisali elekcję Augusta II-go.

Aleksander, miecznik krakowski 1709 r., marszałek sejmiku krakowskiego 1712 r. Konstancya Duninówna, wdowa po Aleksandrze, 1742 r. (Gr. Krak. 224 f. 1990; Korczyń. 4 f. 132). Mateusz, miecznik przemyski 1731 r., łowczy sandomierski, trzymał 1732 r. w zastawie Towarnię i Kuniów od Olszewskich za 40,000 florenów, które mu spłacono 1758 r. (Gr. Buskie). Ożeniony z Franciszką Krasuską, 2-o v. za Antonim Pomianowskim, cześnikiem radomskim, pozostawił córkę Mechtyldę, żonę Bogusława Śląskiego 1773 r. (Zs. Krak.).

Jakób Grot, sędzia grodzki drohicki 1535 r. Jan Grot, sędzia ziemski drohicki 1580 r. Synowie jego: Jan, Jerzy, podsądek drohicki 1612 r., Jakób i Mikołaj. Jakób, dworzanin królewski 1609 r. Dziedziczyli oni na Tokarach (Wyr. Lub. 55 f. 526 i 57 f. 438; DW. 37 f. 76).

Bartłomiej, wojski mielnicki 1582 r., umarł chorążym drohickim i mielnickim. Żonaty 1-o v. z Agnieszką Klimeczyką, 2-o v. z Anną z Raczków, pozostawił synów: Stanisława i Jana, dziedziczących na Duplewicach i Tokarach (Wyr. Lub. 18 f. 800; 36 f. 708; 37 f. 13; 57 f. 496; 58 f. 1068; 76 f. 42 i 656; Zap. Lub. 10 f. 182).

Lambert pisał się z województwem podlaskim, na elekcję Jana Kazimierza. Umarł pisarzem ziemskim drohickim, pozostawiając z żony, Maryanny z Pilchowskich, syna Mieczysława 1659 r. (Zap. Lub. 43 f. 605 i 46 f. 113). Jerzy, żonaty 1647 r. z Justyną z Modrzewskich (Kij. VI C f. 83). Jan Groth 1608 r., a Krzysztof Niekurski Groth 1643 r., mają sprawy w Poznaniu z Mycielskimi (Zap. Gr. Pozn. I f. 388 z 1608 r. i I f. 312 z 1643 r.).

GROTOWSCY h. KUSZABA. Członek rodu Kuszabów dziedziczył na Grotowie, w powiecie grójeckim, gnieździe Grotowskich Przerowów i stąd nazwał się Grotowskim. Wojciech i Jan, synowie Hieronima Kuszaby Grotowskiego, z Wielkiego Grotowa, kwitowali Franciszka Grotowskiego 1581 r. Wojciech, żonaty 1578 r. z Dorotą Zaleską, wdową po Brzumińskim. Dorota, córka wymienionego Hieronima, za Piotrem Grotowskim 1584 r. (Zs. Gr. Czers. 46 f. 402 i 403; 48 D f. 844 i 53 f. 622).

GROTOWSCY h. PRZEROWA z Grotowa, w powiecie grójeckim, dom licznie rozrodzony. Grotów dzielił się na stary, wielki, mały, nagórny i dolny, a część jego od Boruty z Grotowa, nazwaną została Grotowem Boruty, lub wprost Borutami.

W XV-m wieku spotykamy następujących Grotowskich: Katarzyna, żona Mikołaja z Grotowa, odstąpiła 40 kóp groszy swego wiana siostrzeńcowi swemu, Jakóbowi z Sobikowa, a ten znów 1415 r. przekazał to swym braciom: Wisławowi, Andrzejowi i Janowi z Grotowa. Małgorzata, wdowa po Piotrze z Grotowa, z córkami: Katarzyną, Jachną, Małgorzatą i Anną. Borzym i Stanisław, bracia z Grotowa, zabezpieczyli 1407 r. na części swej Grotowa 40 kóp groszy Stanisławowi z Obór. Gotard 1407 r., Stefan i Stanisław, kleryk, 1415 r. wspomniani (Najst. Ks. Czers.). Wojciech, syn Jana, 1412 r. na uniwersytecie krakowskim.

Mikołaj z Grotowa, zabezpieczył posag żonie Katarzynie 1418 r. Wencław i Sulisław z Grotowa, żyli 1430 r. Stanisław i Mikołaj, synowie Andrzeja, Aleksy i Bartłomiej, zeznali oblig 1439 r. Maciej i Przybysław, dziedziczyli na Grotowie 1445 r. Mikołaj, syn Przybysława, zastawił grunt w Grotowie Stanisławowi 1460 r. Mikołaj z Grotowa, komornik czerski 1461 r. Andrzej, syn Andrzeja z Grotowa, zeznał oblig 1483 r. Tenże Andrzej, zabezpieczył 1495 r. pewną sumę żonie, Katarzynie z Belska. Wojciech, syn Andrzeja, zabezpieczył 1506 r. posag żonie swej, Annie z Opoła, córce Wolimira. Bartłomiej, syn Andrzeja, 1471 roku na uniwersytecie krakowskim (Zs. Grój. 1 A f. 31 i 60; 1 B f. 21 i 46; 2 f. 5 i 323; 3 f. 132; 4 A f. 20 i 351; 4 B f. 6).

Herb Przerowa.

Po Sulisławie szedł syn Piotr, którego potomkowie Sulisławiczami lub Sulisławami się zwali. Prawdopodobnie ów Piotr, musiał mieć znów syna Sulisława, gdyż w 1506 r. Bartłomiej i Jakób, synowie Sulisława, dopełnili działu Grotowa.

Stanisław, syn Bartłomieja Grotowskiego Sulisławicza, żonaty 1-o v. z Zofią Mlekicką 1557 r., 2-o v. z Katarzyną Lipińską 1560 r., procesował brata Wojciecha 1562 r. Regestra poborowe z 1576 r., wykazują w liczbie właścicieli Grotowa: Stanisława i Wojciecha Sulisławowiczów (Paw.).

Adam Sulisław, syn Stanisława, wspólnie z żoną, Katarzyną z Grotowskich, sprzedał grunt pewien na Grotowie 1602 r.

Bartłomiej, syn Wojciecha Sulisława, wspólnie z żoną, Dorotą z Dąbrowskich, sprzedał grunt na Starym Grotowie 1603 r., a brat jego Stanisław, na Nadolnym Grotowie 1615 r. (Zs. Grój. 3 f. 117; 4 B f. 64 i 174; Zs. Gr. Czers. 23 f. 236; 27 f. 119; 30 f. 759 i 804; Perp. Czers. 2 f. 96 i 305; 5 f. 1).

Jedna linia Grotowskich, dziedzicząca na Wielkim Grotowie, brała przydomek *Wracki*, *Waracki*, w końcu *Warecki*. Idzie ona po Marcynie, którego syn Adam Waracki, wziął 1571 r. w zastaw grunt w Grotowie, od Marcina Grotowskiego. W roku następnym zabezpieczył sumę żonie swojej, Elżbiecie z Grotowskich, córce Jana Wojtkowicza (Zs. Gr. Czers. 57 f. 705; 40 f. 682 i 41 f. 233; Zs. Warec 14 f. 584). Synów jego dwóch: Stanisław i Mikołaj.

Stanisław Warecki zabezpieczył 1613 r. posag żonie, Jadwidze z Boskich, córce Pawła. Córce jego Annie, odstąpiła matka 1634 r. pewną sumę, a syn Dobrogost v. Bonawentura, kwitował Piotra Grotowskiego 1664 r. (Zs. Warec. 19 f. 277; 20 f. 399; 24 f. 48; 25 f. 12 i 29 f. 295—297).

Dobrogost, żonaty z Jadwigą Śniadkowską, nabył Lekarcice 1670 r. Córka jego Maryanna, żona 1-o v. Kazimierza Błotnickiego, 2-o v. Jakóba Olszewskiego, zeznała zapis dożywocia z pierwszym mężem 1702 r., a z drugim 1725 r. Synowie jego: Stanisław i Ambroży Grotowscy Wareccy, sprzedali część Grotowa Nagórniego 1699 r. (Perp. Czers. 13 f. 302; 15 f. 444; 20 f. 10; 15 f. 168; 16 A f. 116 i 200). Obaj pisali się z ziemią czerską, na elekcyę Augusta II-go.

Stanisław, żonaty z Anną z Kożuchowskich 1702 r., odprzedał Lekarcice nabyte przez ojca. W 1730 r. kwitował Laskowskiego wspólnie z dziećmi swojemi: Michałem, Antonim i Teresą (Ibid. 15 f. 443; 29 f. 388; 21 f. 332 i 23 B f. 279). Antoni cedował 1768 r. sumę Gołuchowskiemu, a 1776 r. odstąpił prawa swoje do Lekarcie Słonczyńskiemu, a 1789 r. potwierdził swój testament (Ibid. 34 f. 60; 35 f. 104; 40 f. 215 i 223).

Mikołaj, syn Adama, a brat Stanisława, żonaty 1-o v. z Zofią Ciołkówną 1608 r., 2-o v. z Elżbietą Żeleską 1617 r., z pierwszej żony pozostawił córki: Ewę Kłopotką i Zofię, żonę Szymona Zakrzewskiego 1642 r. (Zs. Warec. 21 f. 790 i 26 f. 531; Perp. Czers. 3 f. 136 i 10 f. 297). Synów jego dwóch: Adam i Aleksander. Aleksander zeznał 1647 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Widowskich i wziął w zastaw część brata swego Adama na Grotowie-Nadolnym (Perp. Czers. 11 f. 49 i Zs. Warec. 28 f. 28).

Synowie Adama: Kazimierz Jan, Stanisław i Ambroży Grotowscy Wareccy, kwitowani przez Janiszewską 1698 r. (Perp. Czers. 16 A f. 111). Kazimierza, z Maryanny Bielskiej synowie: Franciszek i Wawrzyniec. Franciszek nabył 1699 r. różne części na Grotowie-Nadolnym, a 1721 r. wspólnie z bratem Wawrzyniec, nabył część stryja swego Jana, syna Aleksandra. Wawrzyniec, brat jego, wspólnie z żoną, Zofią z Łoskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1713 r., zapisał na kościół w Lewiczynie pewną sumę i spisał swój testament 1748 r. Obaj bracia zmarli bezpotomnie (Ibid. 16 A f. 116 i 131; 19 f. 111 i 261; 23 B f. 279; 28 f. 182; DW. 74 f. 965).

Jan Grotowski Warecki, syn Aleksandra, wspólnie z bratem stryjecznym Kazimierzem, sprzedał 1698 r. różne części na Grotowie. Żonaty 1-o v. z Maryanną Dąbrowską, 2-o v. z Maryanną z Płasków, córką Kazimierza, z pierwszej żony pozostawił synów: Stanisława i Marcina, a z drugiej—Krzysztofa. Stanisławowi, synowi Jana, Wojciechowi i Pawłowi, synom Marcina i Krystyny z Płasków, a wnukom Jana, zabezpieczył Wrzosek 400 fl. na Borutach. Krzysztof pokwitowany przez Sankowskiego 1757 r. (Perp. Czers. 15 f. 145; 16 A f. 110; 19 f. 112 i 30 f. 472; DW. 74 f. 965).

GROTOWSCY z BORUTÓW i BORUTOWIE. Wit, syn Boruty z Grotowa, zabezpieczył 1512 r. posag żonie swej, Jadwidze z Zaleskich, córce Marcina Ciołka. W 1552 r. zapisał synowi swemu Pawłowi pewną sumę. Dorota, córka Boruty, za Michałem z Nagórnej Bończy 1507 r.

Paweł Boruta zeznał 1567 r. oblig na Stanisława Grotowskiego, wspólnie z żoną Katarzyną procesował Niedabyłskiego 1562 r., a z synem swoim Pawłem

i córką Barbarą, sprzedał część swoją na Borutach 1576 r. (Zs. Grój. 5 f. 173; Zs. Gr. Czers. 16 f. 141; 30 f. 128; 36 f. 273; 38 f. 659 i 44 f. 499; Zs. Warec. 1 C f. 460).

Mikołaj Boruta z Grotowa, żonaty 1552 r. z Barbarą Łychowską (Zs. Gr. Czers. 16 f. 141). Stanisław Grotowski z Borut zeznał 1537 r. oblig na Pawła Grotowskiego. Tegoż Stanisława Boruty z Grotowa-Borutów, synowie: Marcin, Piotr i Jerzy, sprzedali 1554 r. część swoją na Borutach. Stanisław ustanowił prokuratora tegoż roku, Franciszek wydzierżawił część swoją na Borutach bratu Adamowi 1567 r., a Jan, wspólnie z żoną Zofią z Byczyńskich, sprzedał część swoją na Grotowie w tymże roku (Zs. Gr. Czers. 10 B f. 225; 20 f. 137 i 140; 35 f. 705 i 710).

Tomasz Boruta, syn Stanisława, nabył część na Grotowie-Borutach 1602 r., a w 1622 r. żona jego, Anna ze Staniszewskich, zrzekła się majątku rodzicielskiego. Powyższa Anna, wdowa już po Tomaszu i synowie jej: Zygmunt, Maciej, Jan, Wojciech i Andrzej, kwitowali się 1637 r. z procesu z Barbarą ze Zbroskich, wdową po Andrzeju Borucie Grotowskim. Zygmunt sprzedał część swoją na Borutach 1640 r., a Andrzej 1654 roku (Perp. Czers. 2 f. 265; 6 f. 370; 10 f. 183 i 11 f. 674; Zs. Warec. 26 f. 12).

Stanisław i Marcin, synowie Adama Boruty i Zofii z Suchodolskich, procesowali 1583 r. Jerzego Grotowskiego. Powyższy Marcin, syn Adama Boruty, oddał 1603 r. pewne grunta w Grotowie-starym synowi swemu Stanisławowi (Zs. Gr. Czers. 51 f. 1033 i Perp. Czers. 2 f. 383).

Następnie spotykamy Grotowskich Borutów w województwie wołyńskim, gdzie już w 1608 r. Mikołaj Grotowski miał sprawę z ks. Wiśniowieckim (Woł. II f. 88).

Aleksander z Borutów, miecznik wendeński i syn jego Łukasz, pisali się z województwem wołyńskim, na elekcję Jana III-go. Po śmierci Aleksandra, syn jego Łukasz, wówczas skarbnik wołyński, popierał 1684 r. sprawę z Olbięcką, rozpoczętą przez ojca jego. Karol, syn Łukasza, urodzony z Joanny Sokołówny, także skarbnik wołyński od 1716 r., cedował sumę Boglewskiemu 1724 r. (Woł. IX f. 467 i Perp. Czers. 19 f. 383). Rafał z województwem wołyńskim podpisał elekcję Stanisława Augusta. Rafał był horodniczym czerniechowskim 1773 r.

Na *Grotowie-Nagórnym* dziedziczyła linia Grotowskich, z przydomkiem *Żakowicz*. Adam, syn Wojciecha Żakowicza, wspólnie z żoną swoją. Katarzyną ze Słuchockich, zastawił część Mładza 1561 r. Bracia jego: Andrzej procesował Stanisława Grotowskiego 1562 r., a Mikołaj wydzierżawił część swoją na Grotowie-Nagórnym bratu Piotrowi 1563 roku i kwitował z odbioru sumy brata Andrzeja (Zs. Gr. Czers. 30 f. 69, 128 i 539; 34 f. 297).

Jan Żakowicz pozwał brata swego Hieronima o gwałty 1562 roku. Piotr i Andrzej, synowie Hieronima, sprzedali część swoją na Grotowie 1578 r. Piotr zabezpieczył 1580 r. żonie swej, Agnieszce z Grotowskich, córce Marcina Mery, 50 kóp gr. Synowie jego: Jan zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofią z Sokołowskich, 1622 roku. Na Bartłomieja zrzekła się majątku rodzicielskiego, siostra jego Zofia. Prokop, żonaty z Katarzyną z Łempickich, sprzedał część swoją na Grotowie-Nagórnym 1629 i 1640 r. (Zs. Gr. Czers. 30 f. 3; 46 f. 44; 48 C f. 533; 54 f. 346; Perp.

Czers. 6 f. 338 i 642; 8 f. 144 i 10 f. 215). Jana Żakowicza synów dwóch: Flo-ryan i Kasper, których kwitował Stanisław Grotowski 1574 r.

Floryan nabył 1580 r. od stryjów swoich: Mikołaja i Piotra, część ich na Grotowie-Nagórnym. Z aktu tego można wnosić, że Jan i Hieronim byli również synami Wojciecha Żakowicza (Zs. Gr. Czers. 42 f. 589 i 47 f. 743).

Kasper zeznał 1612 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Zawiszów. W 1581 roku był burgrabią grodzkim czerskim. Synowie jego: Adryjan, Samuel, Jan i Wojciech, sprzedali część Grotowa Tomaszowi Grotowskiemu 1646 r. (Perp. Czers. 4 f. 178; 9 f. 39 i 10 f. 721).

Adryjan, komornik graniczny czerski, pisał się z ziemią czerską na elekcyę Jana Kazimierza. Nie żył już 1650 r., w którym pozostała po nim wdowa, Elżbieta z Jastrzębskich, 1-o v. Adryjanowa Wojczyńska, nabyła część Wodziecny (Ibid. 11 f. 370). Syn jego Walenty v. Walenty Kazimierz, burgrabia grodzki czerski 1676 r., żonaty z Krystyną z Braneckich, 1-o v. Gumowską (Ibid. 12 f. 333), pozostawił z niej syna Krzysztofa v. Jana Krzysztofa, oraz córki: Konstancję, żonę Józefa Ogrodzieńskiego 1694 r. i Katarzynę, za Wojciechem Warszawickim (Ibid. 14 C f. 265 i 26 f. 79).

Krzysztof, kwitując Dąbrowskiego z procesu 1699 r., wymienił, że jest wnukiem Adryjana. W 1695 r. nabył część Jastrzębi, a 1698 r. część Grotowa - Nagórnego, od Jana Grotowskiego. Elekcyę Augusta II-go podpisał z tytułem burgrabiego czerskiego. W 1700 r., w którym zapisał 4,000 fl. kościołowi w Olexowie, był i cześnikiem drohickim. W 1704 roku został podwojewodzym czerskim. W 1714 r. nabył część Brankowa i Woli. W 1729 r. został komornikiem granicznym, a 1733 r. był sędzią kapturowym ziemi czerskiej. Żonaty 1-o v. z Katarzyną Krassowską, córką Stanisława, z którą zeznał zapis dożywocia 1687 r., 2-o v. z Katarzyną Boglewską, z pierwszej żony pozostawił synów: Antoniego, Jana i Franciszka Bonawenturę, oraz córkę Maryannę, żonę Wawrzyńca Gołkowskiego 1711 r. (Ibid. 14 A f. 254; 14 C f. 348; 15 f. 20; 16 C f. 173; 17 f. 273 i 348; 18 f. 192; 23 A f. 1; 26 f. 197; DW. 63 f. 261).

Z synów Krzysztofa: Jan, żonaty 1-o v. z Maryanną z Duninów Sulgostowskich, córką Józefa i Katarzyny ze Słanków, zaślubił 1741 r. po jej śmierci Petronelę z Bielawskich, córkę Stanisława, burgrabiego warszawskiego i Katarzyny z Górskich, z którą zeznał 1748 r. zapis dożywocia. W 1753 r. sprzedał część Grotowa - Nagórnego i Nadolnego, Brankowa i Woli, Konstantemu Grotowskiemu, a 1756 r. część Brankowa Ostromeckiemu (Perp. Czers. 25 f. 333; 27 f. 278; 28 f. 283 i 339; 29 f. 627 i 30 f. 272).

Franciszek Bonawentura, żonaty z Ewą z Kłodnickich, wspólnie z nią kwitował Okęckiego 1721 r. (Ibid. 19 f. 119).

Antoni, cześnik drohicki 1719 r. i podwojewodzy czerski 1739 r., wespół z bratem Franciszkiem, sprzedał część Jastrzębi Borowskiemu 1719 r. W tymże roku zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofią z Kotyńskich, córką Jana. W 1739 r. został po ojcu swoim podwojewodzym czerskim. W 1742 r. nabył od ciotki swej Warszawickiej, prawa jej, do spadku po Szpotowej. Wspólnie z synem swoim Józefem Konstantym, został pokwitowany przez Baranowskiego 1765 r., a sprzedał Zaborowskiemu część Grotowa Górnego i Brankowa 1761 r. (DW. 63 f. 297 i 313; Perp. Czers. 26 f. 80; 31 f. 307 i 33 f. 17). Oprócz syna miał jeszcze córki: Bar-

barę, w zakonie Dominikanek w Górze 1765 r. i Konstancję (Perp. Czers. 33 f. 18 i 29 f. 588).

Konstanty v. Józef Konstanty, podwojewodzy czerski, żonaty 1-o v. z Barbarą z Gośniewskich, córką Piotra, 1764 r., 2-o v. z Maryanną z Pawłowskich 1789 r., wprowadzony został do Grotowa 1754 r. Córki jego: Maryanna za Maciejem Perzanowskim 1780 r. i Konstancya (DW. 96 f. 485).

Na *Grotowie Starym* dziedziczyli Grotowscy *Zurowie*. Paweł, syn Macieja, zwany *Żur* z Grotowa, otrzymał zapis od Stanisława Grotowskiego 1537 r. Syn jego Stanisław, zwany *Żurek*, zeznał 1560 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Belskich, córką Pawła (Zs. Gr. Czers. 10 B f. 225; 27 f. 114; 30 f. 866; 31 f. 748). Synowie jego: Jerzy i Ludwik. Jerzy pozwany o napad 1583 r. przez synów Adama Boruty, a Ludwik współ z dziećmi Jerzego: Adryjanem, Anną i Barbarą, wprowadzony do Bodzewa 1603 r. Adryjan zeznał 1617 r. zapis dożywocia z żoną z Dubielskich (Zs. Gr. Czers. 51 f. 1033; Perp. Czers. 2 f. 388; Zs. Warec. 21 f. 757 i 789).

Ludwik procesował wuja swego Belskiego 1590 r., o podział Bodzewa którego połowę od ojca otrzymał. W 1605 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofią z Lewickich (Zs. Gr. Czers. 59 f. 731; Perp. Czers. 2 f. 386 i 515). Ludwika dzieci: Jerzy, Jan, Baltazar, Marcyan, Zofia, Jadwiga, Maryna i Krystyna, dopełniły działu Grotowa Starego 1616 r. Oprócz wyżej wymienionych, miał jeszcze Ludwik, syna Ludwika, który 1641 r. dziedziczył na Dąbrówce. Zofia była żoną Krzysztofa Oczosalskiego 1622 r., Jadwiga, Andrzeja Kossakowskiego 1634 r., a Krystyna, Walentego Żórawskiego (Perp. Czers. 5 f. 194; 6 f. 434; 9 f. 159; 10 f. 246; 11 f. 322).

Baltazar, żonaty z Krystyną z Rzeszowskich, sprzedał część na Grotowie 1635 r. Syn jego Paweł, zeznał 1659 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Rosochowskich, a sprzedał część Dąbrówki i Roszcz Grzegorzewskiemu 1693 r. Pisał się on z ziemią czerską, na obiór Augusta II-go (Perp. Czers. 9 f. 259; 11 f. 322; 12 f. 118; 14 C f. 175).

Jakób Grotowski, dziedziczący na Grotowie Nadolnym v. Starym, miał synów: Jana, zwanego Sujką, Tomasza, Stanisława, Michała i Marcina. Tomasz, towarzysz rotty pancernej, syn Kazimierza, elektora Augusta II-go, wnuk Jana Sujki, prawnuk Jakóba, synowiec Aleksandra i Tomasza, synów Tomasza, wnuków Jakóba, sukcesor Bartłomieja, Abrahama i Marcina Sujek Grotowskich, sprzedał część swoją na Grotowie 1708 r. (Perp. Czers. 17 f. 77).

Marcin, syn Jakóba, sprzedał 1683 r. część swoją na Grotowie-Nagórnym, synowcowi swemu Aleksandrowi (Ibid. 14 A f. 50).

Stanisław, syn Jakóba i żona jego, Anna z Widowskich, sprzedali schedę swoją na Widowie 1639 r., a nabyli od brata Michała schedę jego na Grotowie-Nagórnym (Ibid. 10 f. 14 i 17).

Tomasz, syn Jakóba, w imieniu swoim i braci: Stanisława i Michała, dopełnił wymiany gruntów z Grzybowskiem 1647 r. i podziału Grotowa z bratem Stanisławem 1649 r. Żonaty 1-o v. z Anną z Korabiewskich, 2-o v. z Maryanną z Łoskich, pozostawił z pierwszej żony syna Tomasza Franciszka, z drugiej—Aleksandra. Pierwszy drugiemu odstąpił część swoją na Grotowie - Nagórnym 1685 roku (Ibid. 11 f. 22 i 157; 14 A f. 104).

Tomasz Franciszek, żonaty z Agnieszką z Rudzkich, a Aleksander z Konstancją z Kwiatkowskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1682 r. (Ibid. 14 A f. 15). Adam, syn Aleksandra, kwitował Grzybowskiego, a brat jego Jan, odstąpił temuż Grzybowskiemu pewną sumę 1732 r. (Ibid. 14 D f. 186; 22 f. 191 i 196). Kazimierz, syn Adama, cedował Konstantemu Grotowskiemu pewną sumę 1788 r. (DW. 104 f. 175), a Franciszek, Andrzej, Wiktor, Katarzyna, wdowa po Józefle Karam i Magdalena Samborska, dzieci Jana i Katarzyny Zaszczyńskiej, kwitowały Rudzieńskich 1787 i 1791 r. Oprócz wymienionych, miał jeszcze Jan córkę Agatę, żonę 1780 r. Joachima Burmakin, audytora wojsk rosyjskich (DW. 96 f. 941; 103 f. 1514; 104 f. 889 i 107 f. 813).

Żyjący w końcu XVI-go wieku Stanisław, syn Wojciecha, miał synów dwóch: Jana i Piotra. Jan 1623 r., a Piotr 1624 r., nabyli różne części na Grotowie. Jan zeznał 1627 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Gozlińskich. Syn jego Andrzej, nabył 1651 r. od Gozlińskich, część Gozlina. Andrzeja synowie: Tomasz wespół z żoną, Agnieszką z Śniadkowskich, sprzedał Sniadków 1685 r., na Aleksandra rzekła się majątku rodzicielskiego siostra jego Agnieszka 1680 r., a Krzysztof sprzedał część Gozlina 1685 r. (Perp. Czers. 1 B f. 326; 6 f. 656; 7 f. 23 i 450; 11 f. 427; 14 f. 110; 14 A f. 118).

Adam, Franciszek Jan i Paweł, podpisali z ziemią czerską, obiór Augusta II-go.

W ciągu XVI-go wieku spotykamy jeszcze wiele linii Grotowskich, z różnemi przezwiskami, jako to: *Bębenek*, *Dzierżek*, *Mera* i *Mroczek*. Z tych ostatnich, Kazimierz, Stanisław i Franciszek, których siostra Katarzyna, za Janem Kotarskim, synowie Jana i Zofii z Izbińskich, sprzedali części swoje na Grotowie - Nagórnym i Nadolnym 1700 r. Stanisława z Anny Wilskiej, syn Krzysztof, cedował sumę Grotowskiemu 1751 r. (Perp. Czers. 16 A f. 333 i 29 f. 371).

Pan Grotowski, dziedzic części Hłowca, w bełskim, 1578 r. (Paw.). Tomasz procesował 1637 r. kapitułę grecko-chełmską o Strzyżów (Akta XXIII).

Anna z Grotowa, żona Mikołaja Młodziejowskiego 1678 r. Wojciech z Wielkiego Grotowa, podczaszy kijowski 1757 r. (Gr. Sanoc.).

W W. Ks. Litewskiem, w województwie trockiem: Jan Gabryel, sędzia ziemski wendeński i Konstanty Michał, obaj posłowie z województwa trockiego, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Jan Gabryel był poprzednio 1637 r., sędzią grodzkim trockim i starostą cyryńskim (Akta XI).

Krzysztof Kazimierz, syn Jana Gabryela i Anny Konstancyi Karężanki, żonaty z Konstancją Krystyną z Ordów, miecznik trocki 1668 r.

Aleksandra, córka Jana, żona Aleksandra Jana Wołowicza, stolnika witebskiego, dziedziczyła 1660 r. na Lichanicach i Zawadach (Perp. Czers. 12 f. 181).

Kazimierz, syn Jana, żonaty 1-o v. z Dorotą ze Stradowskich, 2-o v. z Teresą z Wolskich, zeznał zapisy dożywocia z pierwszą żoną 1679 r., z drugą—1691 roku. Podpisał z ziemią czerską obiór Augusta II-go. Wojciech, syn jego, urodzony ze Stradowskiej, cedował sumę Koziętulskiemu 1721 r. Córki Kazimierza: Teresa, 1-o v. za Jakóblem Świerczewskim, 2-o v. za Janem Chojnackim i Zofia, żona Wojciecha Wilskiego, także urodzone ze Stradowskiej (Perp. Czers. 13 f. 623; 14 A f. 69; 19 f. 94; 29 f. 37 i 30 f. 289).

Rozalia z Grotowskich, córka Wojciecha, wdowa po Michale Andrzeju Grotowskim, podczaszym inflanckim, wyszła 1742 r. za Piotra Ogrodzińskiego. Syn ich Józef, łowczy i sędziea kapturowy ziemi liwskiej 1764 r., żonaty z Justyną Siekierzyńską i córka Elżbieta, zakonnica, kwitowali Ogrodzińskiego 1756 r. (Ibid. 25 f. 95; 26 f. 56; 30 f. 258; 32 f. 452).

Szczepan z Grotowa wywiódł się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim sanockim (Goł.).

GROTOWSCY h. RAWICZ z Grotowie, w powiecie brzezińskim. Bracia Mancina i Grot z Gowarczowa i Grotowie, mają sprawę w Łęczycy 1398 r. (Łęcz. I. 5515). Trzecim ich bratem był zapewne Otko Grotowski v. Goworzyczewski, który świadczył Męcinnie 1389 r., a razem z nim ręczył arcybiskupowi za Kosarzewskim (Ibid. 1251 i 3493). Otha dowodzi przeciw ciotce swej, że trzyma Grotowice przeszło 12 lat, a zasądzony przez Abrahama ze Słopska i Brzegu na 10 grzywien, w sprawie o Luboczę i Grotowice 1394 r. (Ibid. 3510, 3541 i 3640—3642).

W 1576 r. Stanisław, syn Jana Kozaka, Maciej i Jerzy, Jan i Maciej, Jakób Kozak i Szymon Grotowscy, dziedzice Grotowie i Brzegu, a Maciej i Jerzy, części Mroczkowic (Paw.). Jerzy, podstarości piotrkowski 1579 r.

W wyrokach lubelskich znajdujemy wzmiankę o Marcinie, synie Macieja, 1584 r. i o Janie, żonatym 1586 r. z Dorotą z Linowskich (Ks. 20 f. 525 i 30 f. 425). Maciej, dziedzic Dzielnej pod Opoczmem, w latach 1589 — 1609. Marcin na Grotowicach, żonaty 1604 r. z Anną z Potockich. Mikołaj, syn Macieja, dziedzic na Grotowicach w tymże roku (Gr. Raws. Recogn. I A f. 45 i 277). Maciej, syn Marcina, zeznał oblig w Lublinie 1613 r. (Zap. Lub. 20 f. 408). Franciszek, podstarości rawski 1592 r., pozostawił córkę Małgorzatę, żonę Sebastiana Palczewskiego 1617 roku (Perp. Czers. 5 f. 406).

Herb Rawicz.

W kościele w Jędrzejowie znajdują się pomniki: Adama z Grotowie, dziedzica na Łćcinie, żonatego z Barbarą z Krzykos Jakóbowską, zmarłego 1620 r. w 70-m roku życia i Jana, także dziedzica na Łćcinie i Rakówku, żonatego z Jadwigą z Grabiszyc Brandysówną, pisarzówną ziemską zatorską, a zmarłego 1625 r., w 33-m roku życia, obu dzielnych wojowników (Star. Mon.). Łćcin należał jeszcze w XVIII-m wieku do Grotowskich. Jan, syn Jana, sprzedał tę wieś Opa-

ckiemu 1720 r. (Perp. Czers. 19 f. 24). W kościele znów Franciszkanów w Krakowie, znajduje się nagrobek Jana z Grotowie, dzierżawcy rudnickiego, syna Waclawa, dziedzica Żarczyc i Wygnanowa, który mu bracia jego: Adam i Waclaw wystawili (Star. Mon.). Waclaw 1582 r. procesuje Dembińskich (Gr. Krak.). Adam kwitował Dunina 1609 r. (Gr. Krak. 188 f. 446). Sukcesorowie Adama i Jana pozwali 1645 r. Dembińską, sędzinę krakowską (Zs. Księg. 39). Mikołajowi i Stefanowi przekazała Szydłowska 5,000 fl. u Dembińskich na Lgocie 1653 r. (Gr. Krak. 272 f. 1448). N., z żony Odrowążówny Chlewickiej, urodzonej z Koniecpolskiej, miał potomstwo 1651 r. (Pam. o Koniecpols.).

Piotr z województwa łęczyckiego, syn Macieja, zabezpieczył 1626 r. posag żonie swej, Annie z Tyzenhauzenów, starościance wendeńskiej, wdowie po Dzikowskim (M. 173 f. 600). Dorota, córka Piotra, wdowa po Tomaszu Domaniewskim, odstąpiła 1637 r. prawa swoje do Rzacht i Piaseczna, w powiecie garwolińskim, Boglewskiemu (M. 182 f. 502). Wojciech otrzymał 1627 r. Damirów, w powiecie czerskim, w dożywocie (M. 176 f. 143).

N., towarzysz z pod chorągwi chorążego koronnego, wrócił 1668 r. z niewoli tatarskiej. Katarzyna, wdowa po Stanisławie Gawrońskim, kwitowała 1685 r. Grodzińską. Tomasz z województwem rawskim, podpisał obiór Jana Kazimierza, a Andrzej, Jan, dwóch Józefów, dwóch Stanisławów i Zygmunt z województwem sandomierskim i Stanisław z województwem łęczyckim, elekcję Augusta II-go.

Do tychże Grotowskich należy Józef, syn Wojciecha, dziedzic na Kadłubku i Bobrku, żonaty z Katarzyną z Ledóchowskich, 1-o voto Kurdwanowska, 3-o v. Laskowska, którego synowie: Antoni, Jan i Michał, sprzedali 1733 r. Siekluki i Okręgllice Rudzkiemu. Siostra ich Petronela, za Mikołajem Kobyleckim, podwojewódzym i sędzią kapturowym łęczyckim 1733 r.

Michał, kanonik inflancki 1736 r.

Antoni, żonaty z Jadwigą z Wrzasków, córką Kazimierza i Maryanny z Wąsowiczów, sprzedał część Kadłubka i Bobrku Cebulskiej 1761 r. Antoniego córki: Justyna, 1-o v. za Stanisławem Domaniewskim, 2-o v. za Mateuszem Rakowskim, cześnikiem nowogrodzkim i Marcyanna, za Sokołowskim. Syn zaś Andrzej, wspólnie z siostrami, odstąpił 1783 r. sumy spadłe na nich, po stryju Michale (Perp. Czers. 23 A 85 i 89; 24 f. 186 i 277; 31 f. 311 i 312; 36 f. 83; 37 f. 110; 38 A f. 3 i 94; 38 B f. 25; 40 f. 390).

Marya z Szumowa, wdowa po Wojciechu, wzięła 1690 r. w zastaw w 5,000 florenach Borową Wolę i Lipowę, w opoczyńskim, od Makowieckich (Gr. Radom.). Stanisław, syn niegdy Wojciecha, nabył 1700 r. Ocieszcz od Anny Gorzechowskiej. Wdowa po nim Helena i syn Ludwik, procesują Karwickiego ze Rdzowa 1730 r. (Gr. Opocz.). Andrzej, syn Ludwika i Maryanny z Trepków, odstąpił 1788 r. połowę Ocieszcza bratu swemu Filipowi, który legitymował się ze szlachectwa 1803 r. w Galicyi zachodniej, z herbem Rawicz (Quater. IV f. 146). Zygmunt, pleban odrzywolski i proboszcz rawski 1716 r.

Kazimierz, sędzia kapturowy rawski 1733 r., żonaty 1-o v. z Petronelą z Golianów, 2-o v. z Zuzanną ze Strzemboszów (Perp. Czers. 21 f. 297; 23 A f. 46 i 121). Zofia, żona Marcina Życzyńskiego 1725 r. (Gr. Raws.). Michał, chorąży wojsk koronnych 1771 roku (DW. 89 f. 168).

Maciej, żonaty z Reginą z Janikowskich, miał syna Jakóba, pułkownika wojsk koronnych 1778 r., który w roku następnym zeznał oblig na rzecz matki, braci Józefa i Antoniego, oraz siostr, Anny i Rozalii. Ta pewno Rozalia, żona Michała Starzyńskiego, miecznikowicza liwskiego, 1791 r. (Deb. Czers. 1 f. 124 i 3 f. 26; DW. 94 f. 214).

Jakób, dziedzic Starejwsi, ożeniony z Heleną z Rychterów, miał trzech synów: Macieja, oficera b. wojsk polskich, następnie kapitana wojsk pruskich, Feliksa, pułkownika b. wojsk polskich, kawalera Legii Honorowej i Krzyża Virtuti Militari, żonatego z Julią Pruszyńską, 2-o v. Rościszewską i *Franciszka* Aleksan-

dra ur. 1780 r., ożenionego z Maryą Ostaszewską, córką Sebastyana z Widowa i Wiktoryi z Łubkowskich, z której córka Paulina, zmarła 1874 r., żona Franciszka Gniewosza i synowie: Leon, ur. 1834 r., Lucyan Eugeniusz, ur. 1835 r., zmarły 1863 r., Henryk, ur. 1839 r., szambelan i porucznik ułanów austriackich, zmarły 1869 r. i Zygmunt, ur. 1843 r., szambelan i rotmistrz anstryjacki. Z nich Leon, właściciel Jaćmierza, poseł do Rady Państwa w Wiedniu, zaślubił hr. Maryę Starzeńską, córkę hr. Adama i Celiny z hr. Badenich i z niej ma synów: Stefana, ur. 1867 r., szambelana dworu austriackiego i Władysława, ur. 1872 r.

Stanisław na Grotowicach i Brzegu, pisarz grodzki rawski 1720 r., ożeniony z Maryanną N. 1723 r. Ten lub inny Stanisław, wziął 1723 r. w zastaw część Grotowic i Murowańca od Chociwskich, a 1724 r. nabył sumę na Grzmiący od Przyłęckiego, z której 1740 roku kwitował Świdzińskiego. Stanisław ojciec i Kasper syn, byli dziedzicami Żdzarek. W 1748 roku kwitowali Granowskich (Gr. Raws.).

Kasper, z sędziego grodzkiego podstoli sochaczewski 1749 r., następnie i podstarości sochaczewski, jako poseł ziemi sochaczewskiej pisał się z województwem rawskim, na obiór Stanisława Augusta. W 1767 r. został sędzią ziemskim rawskim. Z Konstancyi Dobieckiej, córka jego Maryanna, za Antonim Kozietulskim, starostą będzińskim, zmarła w Krakowie 1831 roku i synowie: Stanisław i Grzegorz.

Stanisław, podstoli sochaczewski, ma sprawę 1759 r. o chłopca z Osin z Lubowidzkim (Gr. Raws.).

Grzegorz, poseł rawski na sejm czteroletni, sprzedał Jankowice w ziemi rawskiej Kozietulskiemu 1788 r. (DW. 104 f. 159). Tenże Grzegorz, sędzia apelacyjny w Warszawie 1807 r., właściciel Mnichu, ożeniony 1-o v. z Józefą Walicką, wojewodzianką rawską, 2-o v. z Emilią Zabłocką, miał z drugiej żony syna Władysława, właściciela Mnichu, ur. 1819 r., zmarłego 1900 r., który legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 roku. Z Matyldy Zabłockiej jego potomstwo: Stanisław, Zdzisław, żonaty z Michaliną Bogusławską, z której córki: Zofia i Lucya, Helena za Antonim Borzewskim i Marya, za Józefem Biesiekierskim.

Konstancya, córka Grzegorza, 1-o za Antonim Walewskim, bratem znanego ministra, 2-o v. za Żwanem.

Macieja, z żony Zofii, dwóch synów: 1) Ignacy, którego syn Franciszek, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1851 r. 2) Antoni Kazimierz Onufry, ur. 1760 r. w Bątkowie (metr. w Goszczynie), porucznik wojsk koronnych 1793 r., sztabs-kapitan 1794 r., komendant gwardyi narodowej w Krakowie 1809 roku, pułkownik 9-go pułku piechoty w Hiszpanii 1809 r., wyprawiony na San Domingo, wrócił do kraju 1816 r. i umarł 1824 r., pozostawiwszy synów: Franciszka Wincentego, oficera b. wojsk polskich 1830 r. i Tomasza, wylegitymowanych ze szlachectwa razem ze stryjecznym bratem 1851 r. Tomasz, ur. 1804 r. w Trzebuniu, w olkuskiem, oficer b. wojsk polskich 1829 r., odbył całą kampanię, ożeniony 1-o v. 1834 r. z Maryą Kmicianką, zmarłą 1853 r. w Bielikach pod Lgotą, a 2-o v. z Bronisławą Maciejowską, córką Józefa, pozostawił z pierwszej żony syna Emila, ur. 1834 r. i córki: Julię, zmarłą panną i Emilię, za Rudolfem Maciołkiem; z drugiej—córkę Karolinę Henrykową Jabłońską.

Oprócz wyżej wymienionych, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku: Piotr i Adolf, synowie Bonifacego, pisarza aktowego w Rawie 1807 r.

Wojciech, nabył 1730 r. od szwagra swego Józefa Biereckiego Telesznicę, a żonaty 1-o v. z Joanną (Anną) z Biereckich (Gr. Lwow.), zostawił z niej córkę Zofię, żonę 1-o v. Teodora Hoszowskiego, sędziego grodzkiego żydaczowskiego, 2-o v. 1773 r. Ignacego Pisarzewskiego. Z drugiej żony, Kunegundy z Choynackich, następnie żony Jana Fredry, miał Wojciech syna Stefana i córkę Franciszkę (Gr. Sanoc. z 1777 roku).

Ignacy, regent ziemski pilźnieński, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim pilźnieńskim (Goł.).

[De GROTTE N. baron, radca stanu elektora kolońskiego, kawaler orderu Św. Stanisława 1780 r.]

[GROTZCH Jan Chrystyan, generał audytor wojsk koronnych, cedował sumy bratu swemu Chrystyanowi Wilhelmowi, proboszczowi sulanickiemu 1775 r. (DW. 92 f. 4).]

GROZIAK Stanisław podpisał z województwem lubelskiem, elekcyę Augusta II-go.

GROZIMOWSKI Bartłomiej, kanonik kolegiaty sandomierskiej 1591 r.

[GROZMAN Józef, kapitan wojsk koronnych, syn Andrzeja, pułkownika wojsk koronnych i Teresy de Pilkry, zeznał 1771 r. zapis dożywocia z żoną, Anną Gołyńską, córką Andrzeja, łowczego ciechanowskiego (DW. 89 f. 375).]

GROZMANI (Piotr?), kapitan gwardyi litewskiej, otrzymał indygenat 1775 roku. Piotr, szambelan dworu polskiego, żonaty z Teklą z Paprockich (DW. 110 f. 1316).

GROZOWIE (GROZA). Pius i Jerzy 1826 r., Sylwester, Roch i Aleksander, 1844 r., synowie Pawła, wnukowie Jerzego, prawnukowie Stefana, praprawnukowie Jana, wpisani do ksiąg szlachty podolskiej (Spis).

GROZOWSCY v. GROSZOWSCY h. WAŻ z Grozowic v. Groszowic, w powiecie opoczyńskim. Mikołaj z Grozowicz i Jakób z Kotuszowa h. Wąż, zawołania *Zachorz*, świadczyli 1411 roku w Radomiu przy wywodzie szlachectwa (Pis. Dz. Pols. IX). Właścicielem Groszowic był w drugiej połowie XV-go wieku Piotr Groszowski v. Kotuszowski (Dług.). Jakób, syn Piotra, 1483 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj z Grossowicz, 1460 r. w Przemyślu na sądach.

W 1508 r. dziedziczyli na Grozowicach: Jan, Stanisław i Jakób, a 1577 r. Jerzy i Krzysztof Grozowscy (Paw.). Stanisław sprzedał 1510 r. część Zachorzowa za 300 grzywien Wąsowiczowi. Katarzyna i Anna, córki Jana, pożyczyły 1511 r. pewną sumę Wąsowiczowi (Zs. Opocz. Decr. III f. 79 i 99). Jerzy, podstarości

opoczyński, poborca czopowego i dzierżawca podatku od win węgierskich, sprowadzanych do Polski, 1582 r. (AGZ. X. 2187 i 2198). Ów Jerzy, był synem Zbigniewa (Wyr. Lub. 2 f. 659 i 681). Jan, żonaty z Jadwigą z Masłomiąckich 1789 r. (Ibid. 33 f. 318).

GRUBSCY. Wyroki lubelskie z 1585 r. wspominają o Stanisławie Grubskim, synie Macieja (Ks. 26 f. 197). Stanisław, syn Macieja i Elżbiety z Zaleskich, 1-o v. Stanisławowej Laskowskiej, wraz z bratem przyrodnim kwitował 1610 r. Jaćmierskich (Zs. Kamien.).

Krzysztof i Łukasz, synowie Stanisława, sprzedali 1630 r. Piotrkowskiemu część swoją na Piotrkowicach, w ziemi warszawskiej (DW. 48 f. 64). Na tychże Piotrkowicach dziedziczył 1580 r. Jakób Grubski (Paw.). N. pisał się z województwem ruskiem, na elekcyę Augusta II-go.

W powiecie przedeckim żyli 1678 r. Tomasz i Jan. Jan, ale prawdopodobnie inny, zabezpieczył 1714 r. pewną sumę, przyszłej swej małżonce, Katarzynie z Łazewskich (Gr. Przed. 78 f. 133 i 179; 83 f. 130).

GRUCZEWSKI Jan, dworzanin pokojowy królewski, pisał się z księstwem żmudzkiem, na obiór Jana Kazimierza. Będzie to prawdopodobnie *Grużewski*.

GRUDITOWSKI (?) Michał podpisał z ziemią chełmską, elekcyę Augusta II-go.

GRUDNICCY h. JASTRZĘBIEC. Krzysztof Grudnicki, miecznik zawskrzyński 1763 r. Potomek jego Józef, syn Krzysztofa, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Krzysztof, Ignacy i Franciszek udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim przemyskim (Goł.).

GRUDOWSCY h. LIS z Grudna. Andrzej z Grudna Grudowski, kapitan gwardyi konnej, otrzymał 1765 r. prawem kaduka część Wieliczny, w ziemi nurskiej i sołectwo Czaple (MP.). Część tę na Wieliczny sprzedał w tymże roku Osieckiemu, a 1777 r. Dąbrowskiemu (DW. 85 f. 131 i 93 f. 408).

Katarzyna z Duczumińskich, wdowa po Augustynie i synowie jej: Marcelli i Maryan, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

GRUDOWSCY h. PRAWDZIC (DW. 44 f. 1093) z Grudowska, w ziemi ciechanowskiej, której to wsi współwłaścicielem był 1567 r. Stanisław Grudowski (Paw.). N., ożeniony z Dorotą Świnkówną Zielińską 1623 r. Tomasz podpisał, z ziemią ciechanowską, elekcyę Jana Kazimierza, a Józef, poseł ziemi łomżyńskiej, z tąż ziemią, obiór Stanisława Augusta.

Andrzej z Grudowska, kanonik chełmski i pleban rudecki, syn Jana i Reginy z Przedwojewskich, sprzedał Mniszew Góreckiemu 1664 roku (Zap. Lub. 48 f. 717).

Andrzej, cześnik inflancki, zaślubił 1779 r. Julianę Gzowską, córkę Antoniego, pułkownika wojsk koronnych (DW. 95 f. 713). Antoni Stanisław, cześnikowicz liwski, 1772 r. ojciec chrzestny Hilarego Krasińskiego w Grudusku.

GRUDOWSCY z Grudowa, w ziemi warszawskiej, której to wsi byli właścicielami w 1580 roku Piotr Grudowski, syn Łazarza i Wojciech z braćmi, synowie Jana (Paw.). Tenże Piotr zastawił część Grudowa 1605 r. Rosław, syn Piotra, zeznał 1618 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą z Kiełpińskich, 1-o v. Ołtarzewską, a w roku następnym kwitowała go siostra Anna, żona Ołtarzewskiego. Maryanna, druga żona Rosława, sprzedała część Grudowa Grochowskiemu 1644 roku. Adam Bonifacy, syn Floryana i Ewy z Zaruskich, sprzedał część Grudowa 1695 r. (DW. 32 f. 775; 46 f. 324, 330, 484 i 486; 46 f. 511; 50 f. 670; 59 f. 49). Zofia, za Tomaszem Słanczyńskim 1598 r. (Perp. Czers. 1 B f. 138).

GRUDZCY (Perp. Czers. 22 f. 106; 23 A f. 155; 24 f. 270). Ma być *Grodzcy*.

GRUDZIECCY. Wojciech Grudziecki, żonaty z Walewską (Sig. 5 f. 901), cześnik łęczycki 1674 r., pisał się z województwem sieradzkim, na obiór Jana III-go. Elekcję Augusta II-go podpisał z temże województwem Wojciech, a obiór Stanisława Augusta z województwem poznańskim — Franciszek. Czy to nie Grodzieccy?

GRUDZIECKI, patrz *Gurdzi*.

GRUDZIELSCY v. GRODZIELSCY h. KORAB' z Grudzielca v. Grodzieca, w powiecie kaliskim. Mieczysław z Grodzieca, komornik sądu ziemskiego kaliskiego 1411 r. Mikołaj i Wawrzyniec, mają sprawy w Kaliszu 1412 r. Maciej Grodzielski, dziedzic części Grodzieca, a Jan, części Korzkwi, w kaliskim, 1579 r. (Paw.). Stefan Grodzielski podpisał z województwem poznańskim, obiór Augusta II-go.

Herb Korab'.

Adam, z Anny Koczorowskiej, miał córki: Wiktorję i Rozalię, żonę Marcelogo Ponińskiego z Wrześni i syna Leona, dziedzica Łopienna, po którym, z Teresy Walknowskiej, pozostał syn Wojciech, ożeniony z Amelią Koszkowską. Dzieci Wojciecha: Jadwiga Adamowa Moszczeńska; Joanna Wawrzyńcowa Wierzbicka; Kazimierz i Wojciech.

Kazimierz, zmarły 1890 r., z żony, Melanii Kwiatkowskiej, 1-o v. Andrzejowej Żychlińskiej, zmarłej 1882 r., pozostawił córkę Helenę, za Bolesławem Gerpe.

Wojciech, dziedzic Sołeczny, w wrześnińskim, ur. 1825 roku, zmarły 1902 r., ożeniony z Alfonsyną Morin, zmarłą 1896 r., oprócz pięciu synów zmarłych dziećmi, pozostawił żyjących: a) Jana, ur. 1850 r. b) Wojciecha, ur. 1852 r., ożenionego z Martą Zakrzewską, z której synowie: Wojciech, Stefan i Zygmunt; c) Kazimierza, ur. 1856 r., porucznika wojsk pruskich i d) Tadeusza, ożenionego 1900 r.

w Dzierżnicy z Maryą Niemojowską, córką Ignacego i Antoniny z Chłapowskich (Żychl. XVI i XIX).

GRUDZIŃSCY v. GRODZIŃSCY h. GRZYMAŁA z Grudny v. Grodny, w powiecie poznańskim. Jedna ich linia otrzymała tytuł hrabiowski pruski 1786 roku. Jan Grodzieński świadczy w Keyni 1480 r. Maciej, kasztelan bydgoski 1490 r., otrzymał w 1501 r. konsens królewski, na odstąpienie Łagiewnik Jakubowskiemu (M. 19 f. 18). W 1497 r. został zwolniony dla choroby, od osobistego udziału w wojnie tureckiej (St. Pr. P. P. VII. 428). Córka jego Barbara, za Piotrem Sokołowskim 1505 r., syn Wojciech (M. 21 f. 289 i 33 f. 584). W 1527 r. sąd nadworny skasował wyrok sądu ziemskiego kaliskiego, którym Andrzej i Wojciech, bracia z Grudny, skazani zostali za poranienie chłopa (St. Pr. P. P. VI. 348). Zygmunt na Gołańczy, żonaty z Anną Poddembską 1521 r. (M. 37 f. 291).

Stefan, chorąży kaliski 1536 r., miał córkę za Mikołajem Orzelskim, zmarłą 1536 r. i syna Stefana, kasztelana nakielskiego 1576 r. i starostę waleckiego. Starostwo to wykupił z rąk sukcesorów Andrzeja Górki, za konsensem królewskim z 1585 r. Kasztelan posłował do Moskwy, po odbytej koronacji króla Stefana, a następnie brał udział we wszystkich walkach za tego panowania. Umarł w 1588 r. Wspólnie z żoną, Jadwigą z Cerekwicy, posiadał i starostwo mieściskie (M. 123 f. 142 i 135 f. 112), które ona za konsensem królewskim z 1591 r., odstąpiła synowi Zygmuntovi (M. 136 f. 270 i 123 f. 699).

Herb Grzymała.

Zygmunt, z kasztelana biechowskiego, kasztelan międzyrzecki 1618 r., następnie wojewoda inowrocławski, w końcu kaliski 1628 r., dziedzic Łabiszyna, niezmierny bogacz, dysydent; umarł katolikiem w 1653 r. Z Anny Opalińskiej, synów jego dwóch: Piotr v. Piotr Samuel i Andrzej v. Andrzej Karol; oraz córki: Anna Konstancya, za Adamem Olbrychtem Przyjemskim, obożnym koronnym, zmarła 1657 r., pochowana w Osiecznie (Łuk.) i Izabella, żona Pawła Działyńskiego, starosty niezawskiego.

Piotr Samuel otrzymał od ojca starostwo mieściskie, za konsensem królewskim z 1625 r., a wykupił starostwo szredzkie, z rąk Opalińskich, za konsensem królewskim z 1631 r. Żonaty z Katarzyną Komorowską, wyjednał dla niej dożywocie na tem ostatniem starostwie 1641 r. i wspólnie z nią w tymże roku otrzymał konsens, na odstąpienie starostwa mieściskiego Gembickim (M. 172 f. 272; 178 f. 375; 186 f. 285 i 358). Wdowa po nim pozostała wyszła za Teodora Jana Lackiego, marszałka nadwornego litewskiego. Syn jego Zygmunt, starosta szredzki, wydzierżawił 1657 r. Grzymałów · Swarzędze i 8 wsi Krzysztofowi Mycielskiemu, a 1658 r. kwitował Wojciecha Mycielskiego (Ins. Res. Pyzdr. f. 199 z 1657 r.; Ins. Cas. Pozn. z 1658 r. I f. 11—12 i 23 f. 25). Nie żył już 1661 r., w którym Mycielscy cedują sumy należne im od niego Andrzejowi Karolowi (A. Pozn.).

Andrzej Karol, brat Piotra Samuela, nabył od Łackiego starostwo nakielskie, za konsensem królewskim z 1641 r. W tymże samym roku otrzymał współ-

nie z żoną, Urszulą z Potulickich, konsens królewski, na wykupienie starostwa rogozińskiego z rąk Sokołowskich (M. 185 f. 370). Z kasztelana nakielskiego został 1653 r. po śmierci ojca wojewodą kaliskim, a 1661 r. poznańskim. W tym czasie ustąpił starostwa rogozińskiego stryjecznemu bratu Stanisławowi. Po śmierci pierwszej żony, zaślubił Maryannę Święcicką, której 1658 r. zapisał dożywocie na całym swoim majątku (M. 201 f. 101). W 1664 r. otrzymał konsens królewski, na nabycie wspólnie z żoną starostwa szredzkiego od Lackich (Sig. 8 f. 63). W 1657 r. oddał swej rodzonej stryjecznej siostrze, Helenie Mycielskiej, Szczepiec i Suchorycz (Zs. Gr. Gnieźn. 82 f. 1256), a 1674 r. ustąpił tejże siostrze wsi Malice, Tupady i Spiory (Gr. Nakiel. f. 353). W 1661 r. sprzedał Kromolice i Pierzchno Krzyckiemu, a Potulice Mycielskim (M. 202 f. 74; Zap. Gr. Poznań. VII f. 16). W 1672 r. był i starostą wieckim (Sig. 12 f. 13). Andrzej Karol wskutek pobicia nad Notecią Polaków przez Szwedów, przeszedł na ich stronę, lecz już w 1656 r. ich porzucił i niejednokrotnie pobił, za co mu wszystkie majątki spustoszyli. Na sejmie 1659 r., dziękowano mu publicznie za trudy i straty, poniesione przez niego w wojnie ze Szwedami. Umarł wojewoda 1678 r.

Syn jego z drugiej żony, Stefan Adam, właściciel Wielenia, z rotmistrza podstoli koronny 1677 r.; umarł bezdzietny 1685 r. Żona jego Wiktorya z Morzyc Trzebuchowska, 1-o v. Pawłowa Szczawińska, wojewodzina inowrocławska, 2-o v. Opalińska, podstolina koronna, wyszła 1687 r. po czwarty raz za Mikołaja Mycielskiego, starostę kolskiego (Rel. Gr. Pyzdr. f. 260; M. 212 f. 298 i Zap. Lub. 60 f. 372 i 61 f. 871).

Stefan, drugi syn Stefana, kasztelana nakielskiego, ur. 1576 r., dworzanin Zygmunta III-go, Władysława IV-go i Jana Kazimierza, ożeniony z Anną Kościelecką, 1-o v. Krzysztofową Iwińską, dziedziczką Zaborowa, Gorzewa etc., zmarł 1650 r., pochowany przez żonę w Poznaniu. Wdowa zmarła 1652 r. Córki ich: Jadwiga, wdowa po Janie Korzboku Łackim, staroście nakielskim, 1665 r.; Katarzyna Wojciechowa Kolnicka i Lukrecya Helena, żona Franciszka Mycielskiego, skarbnika poznańskiego 1656 r. i brat Franciszek, pozwani o Konarskie przez Jana Prusimskiego 1665 r. (Rel. Gr. Kcyńs. 46 f. 45).

Franciszek zapisał 1653 r. siostrze Mycielskiej 2,000 fl., której mąż w tymże roku zabezpieczył 60,000 fl. posagu i wiana (Res. Cast. Nak. f. 33, 34 i 39).

Stanisław, drugi syn Stefana, oddał 1657 r. siostrze Mycielskiej dobra Wiśniewo, w zamian za zrzeczenie się zapisów ojca i brata Franciszka (Zap. Gr. Gnieźn. 82 f. 1256 — 1260). W 1661 r. ustąpił mu brat stryjeczny Andrzej starostwa rogozińskiego, które on znów ceduje za konsensem królewskim 1664 r. Zebrzydowskiemu (M. 8 f. 23). W 1663 r. wraz z żoną, Ewą z Łukowa (Zbyszewską?), pozwany przez Mycielskich (Rel. Gr. Inowr. f. 97). W 1667 r. występuje jako kasztelan rogoziński wraz z synem Andrzejem (A. Inowr.).

Andrzej, z żony Barbary Kędzierzyńskiej, miał mieć córkę Franciszkę, za Franciszkiem Arciechowskim.

Jan, kasztelan rogoziński, drugi syn Stanisława, słynny partyzant, stronnik Leszczyńskiego, mianowany prawdopodobnie przez niego starostą rawskim, a następnie 1706 r. starostą wasiliskim i żyzmorskim, znakomity wojownik, zmarł 1735 roku.

Trzecim synem Stefana z Kościeleckiej, był, jak się zdaje, Władysław, zmarły 1651 roku, któremu żona Potencyanna wystawiła nagrobek w Poznaniu (Star. Mon.).

Janusz, właściciel Grudny, Ludomca, Dąbrówki, Wełmy, Boruchowa, w poznańskim, 1580 r., a Byczyny i Łężka, w łęczyckim, 1576 r. (Paw.), kasztelan krzywiński 1576 r., zeznał w tymże roku oblig Latałskiemu na 12,000 fl. (M. 115 f. 12 i Conv. Warsz. 2 f. 46). Umarł 1588 r. Synowie jego: Jan, dworzanin królewski 1611 r., Andrzej, Władysław i Jakób (Zap. Lub. 19 f. 239).

Jan, kasztelan nakielski, komisarz do rozgraniczenia 1617 r., umarł w 1624 roku (M. 161 f. 14). Jana tego synem miał być Zygmunt, dziedzic Ludomca 1649 r., kasztelan nakielski 1646 r.

Zygmunt, prawdopodobnie idący po Zygmuncie na Gołańczy i Annie z Poddembskich, gdyż Poddebice są w posiadaniu jego następców jeszcze w 1673 roku (Gr. Przed. 77 f. 264), kasztelan kruszewicki 1593 r., a wojewoda rawski 1601 r. i starosta inowrocławski 1613 r., umarł 1617 r. Córka jego Maryanna, wdowa po Janie Zebrzydowskim, była 1615 r. żoną Jana Bykowskiego, starosty sieradzkiego. Synowie jego: Stefan i Andrzej (Gr. Sieradz. z 1639 r.). Ten ostatni, właściciel Poddebic, z podkomorzego inowrocławskiego wojewoda rawski 1644 r., z Anny Gembickiej, kasztelanki międzyrzeckiej, z którą razem fundował 1650 r. Reformatorów w Lutomierniku, pozostawił synów: Melchiora, Marcina, Kazimierza i Andrzeja Jana i Jakóba (Sig. 3 f. 116 i 7 f. 33; Gr. Przed. 75 f. 34; M. 207 f. 51).

Melchior, wspólnie z ojcem swoim podpisał z województwem rawskim, elekcyjną Jana Kazimierza, a sam będąc już kasztelanem brzeskim, pisał się z województwem brzeskim, na obiór Jana III-go. Jemu i bratu jego Marcinowi, matka zobowiązała się wydać Poddebice 1659 r. (Gr. Przed. 75 f. 25). Kasztelanem brzeskim jest Melchior w 1660 r., a kasztelanem sieradzkim 1680 r. Żonaty 1-o v. z Jadwigą Sokołowską 1656 r., 2-o v. z Anną z Bogusławic Sierakowską, z którą zeznał zapis dożywocia 1658 r., odstąpił Pionunowo Pstrokońskiemu 1668 r. (Gr. Przed. 74 f. 334 i M. 207 f. 53). Miał synów: Karola, wspólnie z którym układa się 1677 r. z Prądzyńskim, Melchiora, rotmistrza pancernego 1683 r. i Józefa, który sprzedał Mąkoszyno 1700 r. (M. 199 f. 41; 201 f. 468; Sig. 1 f. 10 i 96; 5 f. 125; Gr. Przed. 78 f. 83; 80 f. 53; 81 f. 350 i 409; 87 f. 131; Akta Hist. VI i Z. Kuj. 1688 rok).

Marcin, brat Melchiora, zeznał cesyę na Mokronowskiego 1662 r., a wspólnie z bratem Kazimierzem kwitował 1659 r. matkę swoją, z odebranego inwentarza (DW. 53 f. 287; Gr. Przed. 75 f. 37). W 1663 roku był podkomorzym inowrocławskim.

Kazimierz, chorąży bełski 1662 r., rotmistrz królewski 1664 r., otrzymał wspólnie z żoną, Konstancją ze Stanisławskich, 1-o v. Krzysztofową Koniecpolską, wojewodziną bełską, starostwo balińskie 1662 r. W 1690 r. kasztelan brzeski, umarł 1706 roku (DW. 53 f. 594; Sig. 5 f. 100; 7 f. 60; 9 f. 76; M. 213 f. 13 i Zap. Lub. 54 f. 242). Kazimierz musiał mieć na drugie imię Stanisław, bo Stanisław Grudziński, wojewodzie rawski, zrzekł się 1670 r. wszelkich praw do dóbr Roźniatowskich, na rzecz żony Konstancji ze Stanisławic (AGZ. X. 5148).

Stefan, starszy syn Zygmunta, wojewody rawskiego, wspólnie z żoną, Konstancją z Opalińskich, marszałkówną nadworną koronną, otrzymał od jej rodziców starostwo kolskie 1628 r. (M. 176 f. 250 i 179 f. 5). Po śmierci żony, zaślubił Stefan

Konstancję Urszulę z Konar Kołaczkowską, kasztelanę krzywińską, wspólnie z którą otrzymał 1635 r. starostwo ujskie, pilskie i tarnowieckie, po nastąpieniu w tymże roku śmierci jej ojca. W tymże samym roku oboje małżonkowie odstąpili Szczawin, w województwie łęczyckim, Witowskiemu (M. 180 f. 534 i 182 f. 4). W roku następnym oboje małżonkowie wykupili starostwo bolimowskie, z rąk Krasieckiej (M. 182 f. 4). Starosta zmarł wkrótce, a starostwa pilskie i ujskie, wziął po nim Łukasz Opaliński, które jednak w 1645 r. odstąpił synom jego: Mikołajowi i Zygmuntowi, urodzonym z Kołaczkowskiej. Mikołaj otrzymał starostwo pilskie, a Zygmunt ujskie (M. 189 f. 311 i 313; 191 f. 36). Obaj bracia pisali się z ziemią sochaczewską, na obiór Jana Kazimierza. W 1638 roku w procesie z Niechmierowskimi, pozwane dzieci Stefana i Konstancyi z Kołaczkowskich: Mikołaj, Jan, Zygmunt i Maryanna (Gr. Szadkow.). Ta ostatnia jest w 1654 r. żoną Jana Dominika Działyńskiego, kasztelana chełmińskiego. Mikołajowi odstąpiła matka 1654 r. Wolę Miedniewską, w powiecie sochaczewskim (M. 196 f. 21).

Sądząc z testamentu Katarzyny z Przyjemskich Grudzińskiej, która dzieciom swoim wyznaczyła w liczbie opiekunów stryja ich Mikołaja, starostę golubskiego, należy przypuścić, że to tenże Mikołaj zwał się często Mikołajem Wikto-rem i będąc krajczym królowej 1667 r., otrzymał z żoną, Barbarą Domicellą ze Szczawińskich, 1-o v. Lubomirską, starostwo golubskie, którego była dożywotniczką (M. 206 f. 202). W 1671 r. był i starostą grzybowskim. W 1693 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie z rąk Oborskiego starostwa sochaczewskiego (Sig. 12 f. 51). W 1690 r. będąc żonatym z Zofią Barbarą Sapieżanką, wyjednał dla niej dożywocie na starostwie grzybowskim i guzowskim, które również posiadał (M. 217 f. 88).

Trzecią i ostatnią jego żoną, była ks. Lukrecya Katarzyna Radziwiłłówna, której przyznano dożywocie 1699 r. na starostwie golubskim (Sig. 15). Maryanna, córka Mikołaja, urodzona z ks. Radziwiłłówny, zeznała 1716 r. zapis dożywocia z mężem, Jakóbem Duninem, późniejszym referendarzem koronnym (DW. 62 f. 1079). Radziwiłłówna wyszła następnie za Fryderyka Denhoffa (DW. 62 f. 269).

Zygmunt, starosta ujski 1645 r. (DW. 50 f. 934), wziął po matce starostwo bolimowskie, na którym uzyskał dożywocie 1660 r. dla żony swojej, Katarzyny z Przyjemskich (Sig. 3 f. 80). Dzieci jego: Mikołaj, Adam, Zygmunt i Ewa wprowadzeni zostali do domu w Warszawie 1679 r. (DW. 55 f. 944). Ewa wyszła za Michała Działyńskiego, chorążego pomorskiego, następnie kasztelana brzeskiego. Z synów Zygmunta:

Zygmunt, zmarły 1710 r., właściciel Chodzieży i Morakowa, żonaty z Te- resą z Rydzyńskich, 2-o v. księżną Woroniecką, pozostawił córki: Zofię, za Mikołajem Rydzyńskim 1734 r. (Kor.) i Maryannę, 1-o v. za Tomaszem Olewińskim, 2-o v. za Rochem Nepomucenem Zbijewskim i syna Karola, kasztelana nakielskiego 1744 r., gnieźnieńskiego 1754 r., w końcu poznańskiego 1756 r., zmarłego 1758 r. Tenże żonaty z Krystyną ze Świnarskich, pozostawił synów:

Adama, ożenionego z Eleonorą Krzycką, kasztelaną krzywińską 1774 r.

Zygmunta, posła województwa kaliskiego 1764 r., zmarłego w 1804 roku w Berlinie, szambelana dworu pruskiego, który 1786 r. otrzymał dziedziczny tytuł hrabiowski pruski, z następującą zmianą w herbie: w pośrodku tarczy przeciwier-

towanej rzucona tarcza mniejsza, na niej herb Grzymała; w polu pierwszym herb Rawicz, w drugim Poraj, w trzecim Wierzbna, w czwartym Łódzia. Nad koroną hrabiowską pawi ogon z Grzymałą. Tarczę podtrzymują dwaj rycerze w zbrojach, z halabardami w ręku (Żychl.).

Hr. Zygmunt, z Teresy Krzyckiej, kasztelanki krzywińskiej, zmarłej 1773 roku, pozostawił syna Antoniego i córki: Maryannę, zmarłą panną i Józefę, żonę Ignacego Kołaczkowskiego, którzy brali sukcesyę po Opalińskich.

Hr. Antoni, ur. 1766 r., zmarły 1835 r., właściciel Morakowa i Siedlea po ojcu, a Drzązgowa po matce, zaślubił Maryannę Dorpowską, 2-o v. Adamową Brońcową, z którą rozwiódłszy się, pojął za żonę Annę Białobłocką. Z pierwszej żony córki: Joanna, Józefa i Antonina; z drugiej synowie: Karol i Zygmunt, oraz córki: Teresa i Amelia. Joanna, wyszła 1820 r. za J. C. W. Wiel. Ks. Konstantego Pawłowicza i nosiła tytuł księżnej Łowickiej; Józefa, 1817 r. za hr. Wacława Gutakowskiego; Antonina, 1821 r. za generała Dezyderego Chłapowskiego; Teresa, za hr. Wiktora Szoldrskiego; a Amelia, za hr. Emila Szoldrskiego.

Hr. Karol zmarł w dzieciństwie.

Hr. Zygmunt, ur. 1824 r. w Poznaniu, właściciel Drzązgowa, zaślubił 1855 roku hr. Maryę Działyńską, córkę Tytusa. Z niej córki: Celina; Zofia, zaślubiona 1883 r. w Drzązgowie hr. Stanisławowi Broel-Platerowi i synowie: Jan, właściciel Drzązgowa i Adam, właściciel Brodowa (Żychl.).

Oprócz wyżej wymienionych, spotykamy jeszcze następujących Grudzińskich. Katarzyna, za Janem Konarskim 1588 r. Andrzej, starosta nowomiejski 1602 r., odstąpił takowe za konsensem królewskim z 1606 roku Ossolińskiemu, a otrzymał dobrzyńskie. Elżbieta, żona Krzysztofa Cieleckiego, podczaszego poznańskiego 1610 r. Anna, za Chełmskim 1621 r. Elżbieta, żona Stefana Gembickiego, a Urszula z Poddębic Mikołaja Wierzbowskiego, kasztelana inowłodzkiego, 1622 r. Anna, 1-o v. Grzegorzowa Darewska, 2-o v. Mikołajowa Herbutowska 1645 roku (Bracł. VI C f. 469). Anna, wdowa po Jakóbie Mielżyńskim, staroście keyńskim, 1660 r. Anna, żona Andrzeja Zebrzydowskiego, a Ewa, Adama Brezy 1667 roku.

Aleksander z województwem kaliskiem, Rafał z województwem sieradzkim, a Piotr z województwem witebskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Maciej podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Jadwiga Teresa, 1788 r. za baronem d'Ilon. Dominik i Jakób podpisali 1769 r. sejmik deputacki żmudzki. Wiktorya, urodzona z ks. Giedrojców, żona Kajetana Dowiaty, zmarła 1870 r.

Stefan, pisarz graniczny sandomierski w latach 1783—1793 (Kal.). Konstytucya sejmowa z 1791 r. wspomina, że tenże Stefan i Jakób, udowodniwszy na sejmie swoje szlachectwo, za szlachtę uznani i tylko przez pomyłkę wciągnięci na listę uszlachconych, z niej też wykreśleni zostali (V. L.). Zachowane pieczętki Stefana przedstawiają Grzymałę.

Po Jakóbie pozostała córka Maryanna, której opiekunem był 1794 r. Józef Mille (DW. 110 f. 80). Paweł, syn Jakóba, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, lecz nie przedstawił do jakiego rodu należy.

Karol, syn Tomasza i Agnieszki z Kossowskich, żonaty z Eleonorą z Golaszewskich, nabył część Pawłowic, w ziemi warszawskiej, 1791 r. Nie żył już

1797 r. (DW. 107 f. 1361 i 112 f. 160). Maryanna, żona Ludwika Strzembosza z Długiego, zmarła 1836 r.

GRUDZIŃSCY h. ŁABĘDŹ, patrz *Grodziński*.

GRUJOWIE h. PRAWDZIC. Maryna z Biesiadowskich, wdowa po Mikołaju Grui, wspólnie z synami swoimi: Kasprem i Samuelem, procesowała 1645 r. Antonowicza, o najazd na pola zubrzyckie, w województwie braclawskim, przez nich dzierżawione (Bracl. XII f. 421).

Samuel Gruja wziął w dzierżawę 1652 r. Sosnowce i Kamienicę od Wiśniowieckich (Arch. I. Z. Ros. VII. 1). Tenże Samuel, zastawny posiadacz Abramowic pod Lublinem 1676 roku (Paw.). Miał on być podkomorzym inflanckim i z Konstancyi z Libiszowskich, pozostawił syna Mikołaja, podczaszego latyczowskiego, żonatego z Anną z Fałęckich, 2-o v. Samuelową Nahorecką. Pisał się z województwem sandomierskim, na elekcję Augusta II. Synowie ich: Samuel, Stanisław i Hieronim, pozwali 1726 roku Rudzińskich o Libiszów (A. Tryb. Lub. dla W. Kij.). Z nich:

Herb Prawdzic.

Samuel, piszący się z Kossowa na Sarnach, stolnik braclawski, nabył Gabryelówkę, w powiecie krzemienieckim 1755 r. Córka jego Honorata Maryanna 1771 r. niezamężna i syn Józef, urodzony z Joanny z Ledóchowskich, starosta kotelnicki, podpisał z województwem wołyńskim, elekcję Stanisława Augusta. W 1770 r. zaślubił w Lublinie Teresę Jełowicką, córkę Antoniego, podkomorzego nowogrodzkiego. W 1782 r. kawaler orderu Św. Stanisława, a następnie i szambelan Stanisława Augusta, sprzedając 1789 r. Sarny i część Korzeniewa Idzińskiego, wypisał w akcie rezygnacyjnym całą swoją do pradziada procedencję (DW. 105 f. 953).

Stanisław, syn Józefa, żonaty z Maryanną Potrykowską, pozostawił syna Józefa, żonatego także z Potrykowską, z której syn Stanisław.

Stanisław na Gabryelówce, zaślubił 1890 r. Maryę Jadwigę Rudzką, z której syn Józef Samuel i córki: Emilia, Marya Teofila i Rozalia Marya (Żychl.).

GRULEWSKI Kazimierz podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.).

GRUMKOWSKI Szymon, skarbnik nurski i dworzanin królewski 1669 roku (V. L.).

GRUNER h. WŁASNEGO Zygmunt Feliks, syn Karola, wnuk Jana Kaspra, prawnuk Franciszka, dziedzica Zamelan, w województwie wileńskim, 1737 roku, dowiódł szlachectwa 1812 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

GRUNOWSCY, patrz *Gronowscy*.

GRUNWALTH de JASSIECZ, mieszczanin malborski, otrzymał szlachectwo 1540 r., a do herbu *Dolega* przypuszczony został przez Szreńskich (M. 57 f. 187). Patrz *Gronwald*.

GRUSICKI Jan pisał się z województwem sandomierskim, na elekcyę Augusta II-go; pewno *Gruszecki*.

GRUSIEWICZ h. NADZIEJA Jan, otrzymał szlachectwo 1798 r. (MP.). Dyplom mu wydano 29-go Marca 1794 r. Herb jego przedstawia w polu czerwonym kotwicę srebrną, uchem do góry, pod nią ośmiopromienna złota gwiazda. W szczytcie hełmu w koronie takąż gwiazda, między dwoma strusiami piórami (Kancel. 42 A f. 338 i Ostr. 2187).

GRUSKI (?) Andrzej podpisał z województwem sandomierskim, elekcyę Augusta II-go.

z GRUSZCZYNA Jan, brat Tomisława ze Swarzędza 1366 r. (KWP.). Jasiak Gruszczyński, pełnomocnik Sędziwoja, kasztelana gnieźnieńskiego, na sądach w Poznaniu 1391 r. (Leksz.).

GRUSZCZYŃSCY h. BELINA z Gruszczyzna, w powiecie chęcińskim. Wdowa po Janie Gruszczyńskim, Anna Gniewoszówna z Oleksowa, była w drugiej połowie XV-go wieku dziedziczką Trząskowa i Koprzywnicy (Pokrzywianki), w sandomierskim (Lib. Ben.). Zbigniew, dziedzic Gruszczyzna, Przybiradowa i Lipna 1508 r. (Paw.). Jakób Gruszczyński, syn Piotra z Lipna, ma 1523 r. sprawę o zgwałcenie Barbary Słomkówny (St. Pr. P. Pom. VI. 239 i 246). W 1533 r. ceduje części Słęcina Mikołajowi Rejowi, któremu też zabezpieczył 1536 r. sumy na Powęzowie i Błogoszowie, w chęcińskim (A. Krak.). Walenty Gruszczyński, właściciel części Powęzowa i Błogoszowa, sprzedał te części Rejowi 1553 r.

Herb Belina.

Stanisław i Mateusz, bracia Gruszczyńscy z Powęzowa, sprzedali także 1553 roku swoje części w obu Powęzowach, Błogoszowie i Łączkach Rejowi. W 1567 roku pozwał Mateusz, dziedzic Lipna i Szczytnik, Reja, o niedotrzymanie warunków kupna, niepłacenie mu wymówionej rocznie renty w ciągu dziewięciu lat na naukę; nawzajem znów Rej pozwał 1568 r. obu braci o ewikycę. Jan sprzedał 1562 r. swoje działki w tych wsiach temuż Rejowi (A. Krak.).

Walenty, właściciel Powozowie, w powiecie szląskim, 1581 r., żonaty był z Barbarą z Popławskich. Siostra jego Jadwiga, za Janem Iwanowskim 1588 r. (Paw.; M. 84 f. 123 i 134 f. 56). Piotr, współwłaściciel Jurkowa 1536 r., a Dobek, właściciel Wojszówki 1581 r., w powiecie pilźnieńskim. Stanisław, współwłaściciel Powęzowa i Błogoszowa, a Piotr—Błogoszowa, Lipna i Przybiradowa, w powiecie chęcińskim.

1540 r. Stanisław, współdziedzic Mironic 1573 r. (Paw.). Łukasz, żonaty z Anną z Zajączkowskich 1586 r. Piotr, dworzanin królewski 1592 r. Dobiesław, żonaty z Zofią ze Skotnickich 1592 r. (Wyr. Lub. 28 f. 274; 50 f. 594 i 51 f. 75). Jakób, były starosta jędrzejowski, confrater cystersów jędrzejowskich, zmarł 1598 roku (Nekr. Andr.). Agnieszka, żona Jana Dembińskiego z Potoka 1566 r. (Gr. Chęciń.). Olbracht kwitował 1600 r. Dembińskich z Konar. Anna, żona Macieja Bieniedzkiego, 1655 r. (Gr. Radoms.). Ewa, żona Jana Jeża, 1684 r. (Gr. Radoms.). Aleksander, rotmistrz pułku wojewody bełskiego 1664 r. (Zap. Lub. 48 f. 684). Łukasz, oficer b. wojsk polskich, zmarł 1871 r. w Radomiu.

GRUSZCZYŃSCY h. PORAJ z Gruszczyce, w powiecie sieradzkim, baronowie pruscy 1809 r. (Bork.). Katarzyna, córka Piotra z Gruszczyce, chorążego sieradzkiego, żona Wojciecha Łaskiego, kasztelana łódzkiego, zmarła 1424 r. (Mon.). „Strenuus“ Jan z Gruszczyce, 1411 i 1416 r. wspominany w aktach kaliskich (Pis. Dz. Pol. IX). W 1417 i 1419 r. pisany z Sarn i z Iwanowic, ma sprawę w Sieradzu o przyganę Parkosza (Łag.). Według heraldyków i historyków miał być ożeniony z Małgorzatą z Naramowic. Synów jego znanych z aktów jest pięciu. Krewnymi zaś bliskimi jego musieli być Jan, rycerz bawiaący 1442 r. z Warneńczykiem w Tyrnawie i Piotr z Gruszczyce, którego syn Stanisław, był 1464 r. na uniwersytecie krakowskim, 1486 r. kanonik gnieźnieński, 1494 roku i włocławski, proboszcz kaliski i dziekan łęczycki. Z synów Jana najbardziej wstawił się najstarszy Jan, o ile sądzić można, słuchacz uniwersytetu krakowskiego 1431 r., kanonik gnieźnieński 1444 r. i kustosz krakowski, ulubieniec Kazimierza Jagiellończyka, który go mianował 1448 r. biskupem kujawskim, wbrew nominatowi papieskiemu Lasockiemu. Śmierć Lasockiego usunęła przeszkodę i Jan objął biskupstwo 1450 r. Następnie znów wbrew woli kapituły, mianowany 1461 roku przez króla biskupem krakowskim, nie potwierdzony przez Papię, objął siłą biskupstwo 1463 r., stawszy się przyczyną strasznego zamieszania w kościele krakowskim i prześladowania całej kapituły. Trzymał to biskupstwo aż do 1464 r., w którym został arcybiskupem gnieźnieńskim. Był i kanclerzem wielkim koronnym w latach 1455—1468; umarł w Krakowie 1473 r.

Herb Poraj.

Bracia jego: Mikołaj, Andrzej, Marcin i Bartłomiej, dopełnili dzieła dóbr około 1457 r. (M. 12 f. 160 z mylną datą 1447 r.), na mocy którego Mikołaj wziął Sarny i Dolsko, a Bartłomiej Iwanowice. Andrzej i Marcin 1443 r. na uniwersytecie krakowskim.

Andrzej, 1455 r. kanonik włocławski, następnie archidyakon kaliski, kanonik gnieźnieński 1465 r. i poznański 1467 r.; zmarł 1482 r.

Marcin, doktor dekretów, kanonik gnieźnieński 1455 r. i włocławski 1457 roku, proboszcz kruszewicki przed 1461 r., scholastyk plocki 1463 r., kanonik krakowski 1466 r., łęczycki i sandomierski; zmarł 1469 r.

Bartłomieja spotykamy 1453 r. na uniwersytecie krakowskim, a już 1455 roku jest podkomorzym sieradzkim, a 1468 r. kasztelanem kaliskim. W 1472 r.

zabezpieczył posag żonie, Jadwidze z Żelaznej. W tym roku arcybiskup nabywa dla niego brzeg rzeki w Iwanowicach, zamianą za wieś Gorzky. Pomógł mu także 1473 r. do nabycia Koźmina, od Hinczy z Rogowa (M. 12 f. 69 i 161; Dług.; Kor.). Żona jego trzyma w zastawie Mszczonów i Zator, w sochaczewskim, które król Kazimierz zobowiązał się 1476 r. wykupić i oddać księżnie Annie Mazowieckiej. W 1478 r. procesowany wraz z synowcami przez kapitułę gnieźnieńską, o grabież sreber kościelnych (Kor.). Wdowa po nim, Jadwiga Koźmińska z Wielkiego Koźmina, wyprawiła w orszaku syna, Marcina Gruszczyńskiego, sześciu jeźdźców na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. Pom. VII. 644). Synowie jego: Jan 1472 r., a Bartłomiej 1458 r., są na uniwersytecie krakowskim.

Jan, 1472 r. kanonik krakowski i gnieźnieński, proboszcz klecki, rezygnował z majątku rodzicielskiego 1477 r. (M. 14 f. 16). Był to człowiek niezmiernie burzliwego charakteru i bardzo wiele kłopotów i zmartwień zrządził kapitule gnieźnieńskiej; zmarł 1517 r. (Kor.).

Bartłomiej, zwany tak jak i Jan, Gruszczyńskim lub Iwanowskim, po tytule ojca Kaliskim, a w końcu stałe Koźmińskim, dziekan keyński, kanonik gnieźnieński 1496 r., zamienił kanonię na archidyakoniat kaliski 1504 r., znów kanonik gnieźnieński 1508 r. i kustosz 1512 r., zmarł 1518 r.

Piotr i Maciej z Wielkiego Koźmina, obecni 1497 r. na wyprawie wołoskiej (St. Pr. P. Pom. VI), byli także synami Bartłomieja i razem z matką i braćmi: Marcinem i obydwoma kanonikami, złożyli hojną składkę na odbudowanie katedry gnieźnieńskiej, między 1506 a 1513 rokiem (Kor.).

Wymieniony także na tej liście i Wojciech, dziedzic Koźmina, może szósty ich brat. Od synów Bartłomieja poszli Koźmińscy, piszący się z Iwanowic.

Mikołaj z Gruszczyce i Iwanowic, przezwany Kośmider, które to przezwisko zatrzymali stałe jego potomkowie, najstarszy z braci arcybiskupa, zastawił Dolsko Kobierzycyemu, za 50 grzywien (Gr. Sieradz. 8 f. 176). Starosta odolanowski, z podstolego poznańskiego, chorąży kaliski 1465 r., sprzedał 1473 r. Szkaradowo za 1,800 grzywien Piotrowi Miłosławskiemu (Arch. Sang.). Dzieci jego zwolnione przez arcybiskupa Sienieńskiego 1478 r., z klątwy i z procesu o grabież sreber kościelnych. Z nich:

Katarzyna, żona Andrzeja ze Strykowa 1472 r. (M. 12 f. 102).

Wawrzyniec Kośmider Gruszczyński na Kotkach, starosta odolanowski, otrzymał 1478 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Ostroroga starostwa ostrzeszowskiego, a z rąk Balickiego — starostwa bolesławskiego (M. 14 f. 20). W 1492 r. zrabował i spalił Uniejów.

Jan Kośmider z Iwanowic i Gruszczyce, starosta odolanowski 1484 r., wziął udział w wojnie wołoskiej 1497 r., wdarł się w Szkaradowo sprzedane przez jego ojca, a pozwany przez Jadwigę z Miłosławskich Rozdrażewską o gwałt, umarł w czasie procesu i powódka przypozała i zasądziła 1510 r. synów jego: Zbożnego, Mikołaja, Jana, Piotra i Marcina i wnuczki po najstarszym synie Feliksie, Katarzynę i Magdalenę (Arch. Sang.). Z nich:

Mikołaj Kośmider obecny 1519 r. przy rozgraniczeniu dóbr starostwa sandomierskiego od dóbr Mieleckich, a Jan (jeżeli to nie omyłka w imieniu), został po stryju Mikołaju kasztelanem wieluńskim i umarł 1527 r.

Mikołaj, zapewne trzeci syn chorążego, kasztelan wieluński 1494 r. Jan z Gruszczyce, kasztelan wieluński, syn Mikołaja, otrzymał wójtostwo wartskie 1527 r. W 1530 r. został kasztelanem inowłodzkim, a 1533 r. otrzymał starostwo sieradzkie. Umarł 1535 r., pozostawiając z Anny z Kobylan synów: Stanisława, Mikołaja i Marcina (M. 42 f. 254; 51 f. 154; 52 f. 69 i 54 f. 330).

Stanisław z Gruszczyce zabezpieczył 1560 r. posag żonie swej, Annie z Zakszińskich. Umarł kasztelanem konarsko-sieradzkim. Jego to pewnie dziećmi byli: Jan Kośmider, Urszula, żona Gabryela Smogorzewskiego, Zofia, żona Erazma Młochowskiego i Jadwiga, 1-o v. Słupska, 2-o v. Stanisławowa Złocka (M. 95 f. 379; 114 f. 34; Wyr. Lub 2 f. 944; 61 f. 56 i 80 f. 181).

Stanisław, dożywotnik Witowa, w powiecie sieradzkim, 1544 r. (M. 66 f. 131). Marcin, dziedzic części Góry, w kaliskim, 1579 r. (Paw.). Mikołaj Kośmider 1609 r., w sieradzkim (Zs. Sier.). Maryanna, za Janem Trzeńskim 1612 roku. Wojciech Kośmider przekazał 1631 r. sumy swe Mycielskiemu (Gr. Pozn. II f. 775). Krzysztof Kośmider stawał 1651 r. na popisie ziemi lwowskiej. Adam zawarł 1679 r. układ w Cieleckimi (Gr. Pozn.). Krzysztof Kośmider pisał się z ziemią wieluńską, na elekcję Jana Kazimierza.

Adam, z kasztelana nakielskiego, kasztelan gnieźnieński 1702 r., następnie kaliski, otrzymał 1710 r. wspólnie z żoną, Zofią z Przyjemskich, konsens królewski, na nabycie starostwa kolskiego od Krzysztofa Przyjemskiego, chorążego kaliskiego. Umarł w 1713 r. (Sig. 17 i 18). Wojciech, cześnik wschowski 1709 r. Dorota Barbara z Kurnatowskich, wdowa po Andrzeju, z dziećmi: Przeclawem, Aleksandrem, Maryanną Adamową Jaskólecką i Izabellą Teresą Antonią Zawadzka, zbywają sumy swe na Granówku Franciszkowi Granowskiemu, w latach 1711 — 1713 (Gr. Pozn.).

Jan, dworzanin królewski 1720 r. (M. 252 f. 67). Jan, burgrabia ziemski poznański 1720 r. Jan, sędzia grodzki wałecki, został podkomorzym parnawskim 1752 r.; ożeniony z Katarzyną Jabłonowską (M. 284 f. 235). Jan, podstarości i sędzia grodzki wałecki 1759 r. N., sędzianka wałecka, żona Salmoura, pułkownika wojsk rosyjskich 1770 r. Jan Rafał, podkomorzy królewski 1730 r., wspólnie z żoną, Ludwiką Golczówną, otrzymali 1744 r. w dożywocie Wielką Łąkę w województwie chełmińskim (M. 260 f. 112) Jan Rafał był i dzierżawcą żup wielickich 1730—1733 i 1743—1750 r.

Franciszek, pułkownik wojsk koronnych, pisał się z województwem kaliskim, na obiór Stanisława Augusta. W 1766 roku był i podpułkownikiem regimentu konnego, koniuszego koronnego, a następnie generał-majorem wojsk koronnych (Kancel. 31 f. 50 i 116). Jan Bogusław, kapitan wojsk koronnych i żona jego, Aleksandra z Rusockich, nabyli 1772 r. wieś Dobrą (DW. 89 f. 777). Wojciech i żona jego, Katarzyna z Bagińskich, nabyli dworek w Warszawie 1777 roku (DW. 93 f. 762). Michał, wspólnie z żoną, Konstancją z Trzebińskich, kwitowali Chudzyńskiego 1781 r. (DW. 97 f. 922).

Wiktorya, żona Franciszka Cieleckiego, zmarła przed 1780 r. Kazimierz nabył część Uwielina, w czerskiem, od kanonika Hiża 1795 r. (DW. 110 f. 1263). Augustyn, dziedzic Salna, radca departamentu bydgoskiego 1809 r.

Jerzy z Koźmina Gruszczyński, stolnik żytomierski, pozwał 1722 r. Wąsowiczów o dług (Gr. Biec. Prot. 323 f. 171). Tadeusz, syn Aleksandra i Krystyny

z Piotrowskich, wnuk Antoniego i Katarzyny z Chyżowa (Romerównej?), prawnuk Jerzego i Anny z Żubrza i Niegłowic, legitymował się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie ziemskim pilźnieńskim.

GRUSZCZYŃSCY z Gruszczyna, w ziemi czerskiej. Pakosz z Gruszczyna daje poręczenie Zaleskiej 1408 r. W 1416 r. razem z Trojanem z Chmielowa, dowiedli, że ręczyli za Pakoszem z Tarnowa, stolnikiem czerskim, 50 kóp groszy Gembarzowskiemu i zyskali wwiązanie w Domaszów. W 1417 r. ręczył trzy kopy groszy, za niewymienionych braci swoich, Stefanowi, podsędkowi czerskiemu. Żony Nastazyi pozostawił synów: Pawła i Jana, którzy 1421 i 1425 r. popierają zaczęty przez ojca proces z Pakoszem z Chmielowa (Najst. Ks. Czers.).

Andrzej Gruszczyński, syn Jana, procesował 1446 r. Helenę z Przedworzyc. Anna, żona Sandka z Sobiekurska i Elżbieta, żona Jana z Lesiewa, córki Pawła z Gruszczyna, sprzedały część Grzybowa 1488 r. (Zs. Warec. 1 A f. 12 i 23; 1 B f. 68; 1 C f. 102; Zs. Gr. Czers. 1 A f. 49; 1 B f. 280 i 2 f. 134).

GRUSZECCY v. GRUSIECCY h. LUBICZ z Gruszki, w powiecie krasnostawskim. Piotr Gruszecki z Gruszki, ma 1453 r. kilka spraw o poręczenia w Halliczu. W 1457 r. jest starostą tłumackim. Jakób, alias Sienko z Gruszki, w latach 1469 i 1472 wziął w zastaw wieś Sarnek od Goworka (AGZ. XII). Andrzej Gruszecki, pełnomocnik Kmitów w Przemyślu 1469 r. (Ibid. XVII). Łukasz, syn Stanisława z Gruszki, z dycyzyi chełmskiej, 1468 r., a Aleksy, syn Jakóba, 1477 r. na uniwersytecie krakowskim.

W 1564 r. dziedzicami Gruszki Wielkiej byli: Zygmunt Guzek, Paweł Czeder, Stanisław Pruss, Jan, Wacław, Jakób i Wojciech Żakowicz; a Gruszki Małej: Dobrogost, Wojciech i Szymon. Anna Gruszecka posiadała części Piasków (Paw.). Walenty, dzierżawca Świniar, kwitował 1545 r. Borkowskiego (Zs. Wiśl. f. 540).

Dom ten, w końcu XVI-go wieku był licznie rozrodzony, a dziedzicami dużej i małej Gruszki byli: Stanisław, syn Wojciecha i Zofii z Rogozińskich, Mikołaj, Jan i Andrzej, synowie Macieja, Zygmunt, Bartłomiej, Stanisław, Piotr, Jan i Mikołaj, synowie Jana, Benedykt, Antoni, Walenty, Sebastian, Maciej i Wojciech (Wyr. Lub. 5 f. 351; 4 f. 272; 9 f. 431; 13 f. 295; 34 f. 556 i 836). Walenty, żonaty z Zofią Pakoszówną 1594 r. (Ibid. 58 f. 24).

Marcin i Stanisław, nieletni synowie Floryana Gruszeckiego; opiekunem ich był Jakób Gruszecki (Ibid. 29 f. 1015).

Dziedziczyli na Tarnowie: Stanisław, syn Jana, 1590 r. i Jan, syn Mikołaja, 1602 r. (Zap. Lub. 5 f. 771 i 11 f. 643). Anna, córka Piotra, za Janem Łackim 1618 r. Taż sama, czy też inna Anna, żona Andrzeja Laskowskiego 1628 r., a Stefana Skarbka 1632 r. Aleksander zeznał testament 1665 r. Żonaty był z Katarzyną Górską, 2-o v. 1674 r. Jakóbową Kochanowską (Tekę W. Rulikowskiego).

Paweł, syn Jana, sprzedał 1645 r. część Wilczopola Prandocie Wilczopolskiemu.

Herb Lubicz.

Wojciech, w powiecie żytomierskim, 1635 r. (Op. Żyt. 9). Wojciech, Michał i Adam Grusieccy, stawili się 1651 r. na popis ziemi lwowskiej. Aleksander, syn Stanisława, nabył 1631 r. sumę 3,000 fl. na Krasnostawcu od Hrehorowicza i przekazał ją stryjowi Bronisławowi 1642 r. Miał on jeszcze braci: Jana, Zygmunta, Kazimierza i Piotra 1630 r. Komornikiem granicznym kamienieckim był 1652 r. Nabył część Krasnostawiec od Górki 1653 r. (Zap. Lub. 33 f. 416 i 423; Gr. i Zs. Kamien.).

Bronisław, syn Andrzeja, właściciel domów i placów w Trębowlu 1609 i 1619 r., żonaty z Maryanną z Korytna Korycińska, otrzymał wspólnie z żoną Hołosków na Podolu 1627 r., a wójtostwo trembowelskie 1628 r. To ostatnie odstąpił Bąkowskim 1629 r. (Zap. Lub. 35 f. 912; M. 176 f. 61 i 193; 177 f. 388). W 1630 roku wziął w zastaw Kaczubijów i część Krasnostawiec od Jaczymirskich, a 1642 roku nabył sumy od synowca Aleksandra (Gr. Kamien.). W 1644 r. łowczy czerniechowski, a 1649 r. cześnik halicki, pozostawił synów: Aleksandra, cześnika halickiego, Samuela, stolnika czerniechowskiego i Jana v. Jana Franciszka, łowczego czerniechowskiego, którzy 1666 roku procesowali Uniszewskiego (Zap. Lub. 50 f. 969).

Samuel, żonaty z Zuzanną Libiszowską, umarł 1673 roku (Ibid. 48 f. 749 i Sig. 12).

Jan Franciszek, łowczy czerniechowski, miał córkę Franciszkę, żonę Krzysztofa Dulskiego 1687 r. i syna Stanisława, łowczego czerniechowskiego 1706 r., zmarłego 1720 r. (Sig. 19), po którym z Joanny z Przyłuskich, pozostali synowie: Michał, Józef, Jakób i Bronisław, żyjący 1727 r. (Gr. Halickie z 1706 r. i Gr. Kamien. z 1727 r.). Józef, właściciel dóbr Horoszkowskich, stolnik krasnostawski 1761 r., a Bronisław, łowczy dźwinogrodzki 1757 r., ożeniony z Petronellą Dulską, miecznikówną warszawską (Bracł. XVII f. 1831, 1853 i 1940; Gr. Kamien. i Gr. Tręb. 214 f. 1072).

Stanisław Jan, pisarz grodzki czerniechowski 1652 r., będąc następnie podstarościem kamienieckim, przy sprzedaży części swojej na Gruszcze Szymonowi Gruszeckiemu 1658 r., wymienił, że jest synem Jana, a wnukiem Bartłomieja (Zap. Lub. 45 f. 716). Będąc następnie chorążym łyczowskim, został 1660 r. podsejdem, a 1672 r. sędzią ziemskim podolskim. Z województwem podolskim podpisał elekcję Jana III-go. Żon miał dwie: Helenę Chrzastowską i Katarzynę Szczuczankę, 1-o v. Jakóbową Żulińską, wspólnie z którą nabył 1661 roku Łastowice. Z drugiej żony córki: Konstancja Michałowa Kucharska i N. Janowa Wasilkowska 1699 r. Z pierwszej zaś synowie: Jan, podstoli trembowelski, żonaty z Przedborówną, zmarły 1695 r., procesował Wasilkowskiego 1682 r., Ignacy, Jacek, Dominikanin i Paweł. Ten ostatni wnosił manifest w grodzie lubelskim 1687 roku, a Józef pozwał brata swego Jana, o różne sumy, 1688 r. (Zap. Lub. 60 f. 40; 63 f. 97; 64 f. 660 i Sig. 15; Gr. Zs. Kamien.).

Józef, podsejdek ziemski podolski, z żony, Anny Garnuchowskiej, pozostawił kilka córek, z których Elżbieta, wyszła za Andrzeja Archibalda de Gleyden Glowera, pułkownika b. wojsk polskich i synów: Michała, Kazimierza — Jezuitę i Tomasza, cześnika podolskiego 1726 r., po którym z Anieli Żochowskiej, 2-o v. Janowej Wojewódzkiej, syn Stanisław.

Michał, syn Seweryna, otrzymał 1629 r. konsens królewski, na wykupienie wójtostwa w Jeżowie, w powiecie lwowskim (M. 169 f. 230). Mikołaj, dożywotnik Maliniec ze starostwa kamienieckiego, 1629 r. (Żr. Dz. V), podstarości braclawski 1644 r. Jan i Stanisław, synowie Adama i Agnieszki z Podoskich, 1666 r. (Zap. Lub. 50 f. 46).

Jan z Małych Gruszek, ożeniony 1682 r. z Barbarą Wielogłowską, 1-o v. Stanisławową Lubowiecką, 3-o v. Zbigniewową Dembińską 1695 r. (Akta Krak.). Jan, 1680 r. na dworze władzyki chełmskiego Suszy (Akta XXIII). Mikołaj Józef z Wielkich Gruszek, posesor Mełgwi 1697 r. Jan Franciszek, syn Franciszka z Małych Gruszek i Katarzyny z Wilczopolskich, zeznał 1697 r. zapis dożywocia z żoną, Aleksandrą Swęderską (Gr. Lubel.). Piotr, ożeniony z Maryą Wróblicką i Michał, synowie Stanisława i Maryi z Korzeniowskich, dziedzice części Czarnokoniec, mają sprawy o te dobra z Mierzejewskimi w latach 1701—1706 (Gr. Kamien.).

Stanisław pisał się z województwem ruskiem, na elekcyę Jana III-go. Adam, dwóch Janów, Józef i Józef Stanisław, Stanisław i Wojciech z ziemią chełmską, dwóch Janów i dwóch Mikołajów z województwem lubelskiem, a Bronisław z ziemią halicką, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Stanisław, ożeniony z Anną Łabęcką, dzierżawca Chłoniowa 1712 r. (Akta Tryb. Lub.). Jan 1732 r. w krakowskiem. Jakób, syn Pawła i Katarzyny z Andrzejowskich, dziedzic części Piesiej Woli 1705 r., wraz z synem Janem procesował 1744 r. Kosteckich, o najazd tej wsi. N., skarbnik zawskrzyński 1731 roku. Andrzej, miecznik nowogrodzki 1736 r. Aleksander, miecznik nowogrodzki 1758 roku, żonaty z Anną z Worcellów 1757 r. (Bracl. XVII f. 1477 i Kij. XIII f. 282). Józef podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r., a z powiatem pińskim, elekcyę Stanisława Augusta.

Piotr, właściciel Wierciszowa, w powiecie lubelskim 1676 r. (Paw.). Remigian, Waclaw i Mikołaj, synowie Piotra, 1685 r. (Zap. Lub. 61 f. 939). Piotr, podczaszy dobrzyński, umarł 1702 r. Piotr Dominik, żonaty z Krystyną z Podhorodeńskich, miał syna Antoniego (M. 250 f. 20), podczaszego dobrzyńskiego 1725 roku, pisarza grodzkiego chełmskiego, deputata na Trybunał koronny 1738 r., wojskiego krasnostawskiego 1737 r., pisarza ziemskiego chełmskiego 1738 r., w końcu sędziego ziemskiego chełmskiego 1755 r. Ignacy, viceregent grodzki stężycki 1789 r. (DW. 105 f. 667). Ignacy, komornik graniczny zakroczymski 1791 roku. Antoni, skarbnik zatorski i oświęcimski 1772 r., superintendent ceł w prowincyi krakowskiej 1777 r., żonaty z Zofią z Badenich, 1-o v. Adamową Stadnicką, podczaszyną braclawską, zmarł 1791 r., pochowany wraz z żoną, w kościele Reformatorów w Krakowie. Jan, regent grodzki kijowski 1791 r. N., regent grodzki krasnostawski 1785 r. Józef, komornik graniczny lubelski 1784 r., a Ignacy 1788 r.

Ignacy, były konsyliarz konfederacyi lubelskiej, obrany w Targowicy 1794 roku sędzią ziemiańskim krasnostawskim, legitymował się ze szlachectwa 1803 r., w Galicyi zachodniej (Quater III f. 108).

Kasper, sędzia apelacyjny Królestwa Polskiego, dziedzic Worgul i Cicibora, w bielskiem i Bychawki, w lubelskiem, zmarły 1836 r., z Franciszki Chociszewskiej, miał synów: Ludwika, kanonika łowickiego, Konstantego, rzeczywistego radcę stanu, członka senatu, zmarłego 1874 r. i Władysława, członka rady stanu Królestwa i radcę Dyrekeyi głównej Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, ur.

1812 r., zmarłego 1876 r., żonatego 1-o v. z Ludwiką Lewicką, zmarłą 1850 roku, 2-o v. z Aleksandrą z Pruszków Mleczkową. Władysława z pierwszej żony synowie: Aleksander, ożeniony z Maryą z Rohlandów, ma córkę Amelię Ludwikę, wydaną w Warszawie 1903 r. za Franciszka Wężyka i Konstanty, były sekretarz rady stanu Królestwa i podprokurator sądu apelacyjnego.

Oprócz wymienionych wyżej Ludwika, Konstantego i Władysława, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku jeszcze Jan, syn Michała i Jan i Aleksandra, dzieci Ignacego.

Władysław, właściciel Pławna, w gubernii piotrkowskiej, z Cezaryny Jarczewskiej, pozostawił syna Maryana, zmarłego beżżennie i córkę Julię, żonę hr. Sobiesława Mieroszewskiego.

Antoni, kapitan wojsk koronnych, ożeniony z Ewą Grocholską, córką Bartłomieja i Marcyanny z Jemielitów, odstąpił 1729 r. Grocholskiemu część żoniną w Dębowie (Gr. Przemys. 233 f. 19 i Fasc. 95 f. 1323). Syn jego Andrzej, miecznik nowogrodzki 1749 r. (Ibid. 123 f. 4265).

Antoninie, córce Józefa i Teresy ze Stawskich, zabezpieczył 1743 r. mąż, Walenty Grocholski, wojski biecki, 2,000 fl. na Dębowie (Ibid.; Fasc. 115 f. 2721).

W Galicyi niżej wymienieni Gruszeccy dowiedli pochodzenia swego szlacheckiego: Jan Franciszek, Jakób i Ignacy, synowie Andrzeja Klemensa i Katarzyny Mężęńskiej, wnukowie Aleksandra i Katarzyny Złockiej, 1782 r.; Józef, Łukasz i Błażej, synowie Jana i Konstancyi Wojuckiej, 1783 r., przed komisją magnatów we Lwowie; Adam, dziedzic części Balic, syn Antoniego i Joanny Szeptyckiej, wnuk Franciszka i Maryanny Rudzkiej, 1782 r.; Łukasz i Kazimierz, synowie Franciszka i Petronelli Brzeszczanki, wnukowie Wojciecha i Anny Kobylańskiej, prawnukowie Macieja i Anny Rybińskiej, 1783 r.; Franciszek, syn Stanisława i Anny Ściborówny, wnuk Jana i Katarzyny Strzeleckiej, prawnuk Krzysztofa i Doroty z Gruszeckich, 1783 roku, wszyscy w sądzie ziemskim lwowskim. Józef, syn Michała i Anny Trzeszczkowskiej, wnuk Antoniego, prawnuk Jana Kazimierza, 1782 r., a syn jego Antoni, 1828 roku w Wydziale Stanów we Lwowie.

W 1660 r. żyło w województwie smoleńskim dwóch braci: Kazimierz i Sebastyan. Kazimierz pozostawił trzech synów: Leona, Aleksandra i Maksymiliana.

Po Leonie pozostało dwóch synów: Teodor i Stefan. Józef, Adam, Piotr i Michał, synowie Teodora i Kazimierz, Hrehory i Józef, synowie Stefana, legitymowali się ze szlachectwa w ziemstwie orszańskim 1774 r.

Aleksander miał sześciu synów: Teodora, Jana, Nicifera, Tomasza, Andrzeja i Mikołaja. Teodor, syn Tomasza, Kasper, Teodor i Jan, synowie Andrzeja i Andrzej, syn Mikołaja, z synami: Marcinem i Janem, wylegitymowani w temże ziemstwie. Maksymilian miał syna Samuela, który z synem Ksawerym, legitymował się również w temże ziemstwie.

W województwie witebskiem wywiedli się ze szlachectwa w końcu XVIII-go wieku, potomkowie Jana Gruszeckiego, obdarzonego w XVII-m wieku dobrami w starostwie uświackiem, ale podali za swój herb *Belinę*.

W gubernii podolskiej wpisani zostali do ksiąg szlachty: Kasper, syn Jana, wnuk Antoniego i Antoni, Wincenty i Jan z dziećmi: Antonim i Emilią, synowie Leona, wnukowie tegoż Jana, w 1845 r.; Apolinary, drugi syn Jana, wnuk Leona, 1847 roku; Michał, Ignacy i Wincenty, synowie Antoniego, wnucy Leona, 1865 r.; Leon i Daniel z synem Mikołajem, synowie Wincentego, wnukowie tegoż Jana, syna Antoniego, w 1846 r.; Mikołaj, Jan i Antoni, synowie Daniela, 1862 r.; Jan z synami: Ludwikiem i Dionizym, syn Jana, wnuk Antoniego, a Ksawery z dziećmi: Leopoldem, Adamem, Władysławem, Longinem Franciszkiem, Karolem i Apolonią, syn Franciszka, a wnuk Jana, syna Antoniego, 1849 r.; Hipolit, Jan i Stanisław, synowie Dionizego 1880 roku (Spis.).

Pochodzący z tej rodziny Karp Gruszecki, syn Eustachego, przeniósł się w końcu XVI-go wieku do Rosyi, gdzie otrzymał różne włości. Syn jego Eliasz był wojewodą 1610 r. Córka jego wnuka, Siemiona Fedorowicza, Agafia Siemionówna, była 1680 r. żoną cara i wielkiego księcia moskiewskiego, Fedora Aleksiejewicza, z którym miała syna Eliasza, ur. 1681 r. (Herb. hr. Bobr.).

GRUSZEWICZOWIE. Franciszek Gruszewicz otrzymał szlachectwo na sejmie 1683 roku. Tenże Franciszek podpisał z województwem kaliskiem, elekcye Augusta II-go.

GRUSZKOWSCY z Gruszki, w ziemi halickiej. Błażej Benedykt Gruszkowski, pisarz skarbowy, wysłany 1659 r. dla spisania inwentarza w Szczercu, Ostrowie i Siemianowie (AGZ. 4728). Kasper i ksiądz Jan, synowie Konstantego, dowiedli swego szlacheckiego pochodzenia 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim, a Jan, Grzegorz i Aleksander, synowie Jana, wnukowie Pawła, prawnukowie Jana i Katarzyny z Knihinickich, legitymowali się ze szlachectwa 1788 r., w Wydziale Stanów we Lwowie.

z GRUSZOWA, w szczyrzyckiem. Klemens Łapka, herbu *Drużyna*, świadek w Krakowie 1469 r. (Helc II. 3943). Patrz *Łapanowscy*.

z GRUSZOWA, w szczyrzyckiem. Felicja doznała 1240 r. cudu za przyczyną Św. Jacka. Idzi z Gruszowa od 1398 roku ma częste sprawy z sąsiadami z Grabia i Lubomirza. W 1414 r. świadcząc w Krakowie przy wywodzie szlachectwa, wymienił swój herb *Okszę*. Ten sam pewno Idzi pisał się z Gdowa. Patrz *Gdowscy* (St. Pr. P. P. VII i VIII).

z GRUSZOWA, w proszowskiem. Jadwiga, wdowa po Imramie z Gruszowa, zamieniła część swą Moniaczkowic z synem Mikołajem, na część Gruszowa, 1356 r., w którym on sprzedał Moniaczkowice za 150 grzywien opatowi Mogilskiemu. Córka Imrama, zdaje się, była Jadwiga, żona Zawiszy Gamrata, kasztelana wojnickiego (KMP.). Żegota z Gruszowa, ma 1389 r. sprawę z kmieciem z Lelowie (St. Pr. P. Pom. VIII).

z GRUSZOWA, w proszowskiem pod Brzeskiem. Pachna, żona Mikołaja z Sarbi, sprzedała 1413 r. część swoją Gruszowa za 100 grzywien opatowi brze-

skiemu. Piotr z Gruszowa pozwał 1440 r. Marcina z Włodzisławia. Mikołaj, alias Kola z Gruszowa, rycerz z dyecezyi krakowskiej, otrzymał 1439 r. od Stanisława, biskupa płockiego, na wieczność sołtystwo we wsi Niedźwiedź alias Berwaldt, w okręgu Schonsee.

GRUSZOWSCY z Gruszówki, w sanockiem. Mikołaj, wójt Gruszowski, ma sprawę w Sanoku 1495 r. Kasper i Stanisław, bracia rodzeni Gruszowscy, sołtysi z Gruszówki, sprzedali 1502 r. całe swoje sołtystwo Radwanowi. Szlachetny Stanisław Hruszowski, sołtys z Hruszowki, zaciągnął 30 grzywien pożyczki na sołtystwo, przeciw czemu Radwan 1524 r. protestował (AGZ. XVI).

GRUZDZIEWIE na Żmudzi. Mikołaj Stanisławowicz Andruszkiewicz Gruzdź, z żoną, Anną Ławrynowną Marcinkiewiczówną, sprzedali 1584 r. pewną pustoszczynę, w powiecie upickim, Wizgirdowi (Zs. Upickie). Kasper Stanisławowicz Gruzdzia, sędzia grodzki upicki 1591 r. (Gr. Kowień.).

Krzysztof Janowicz Gruzdź, ziemianin żmudzki, wspólnie z żoną, Anną Stanisławówną Jasiewiczówną Kiewnarą, zeznał 1625 r. zapis, na wybudowanie zboru ewangelickiego w Kiewnarach. Stryjem Krzysztofa, a bratem Jana, był Mikołaj. Siostrami Krzysztofa były: Krystyna Wojciechowa Bohdanowiczowa i Anna Józefowa Montwiłowa. Bratem jego być musiał Marcin Janowicz Hrehorowicz Gruzdź.

Jarosz Augustynowicz Gruzdź, żonaty z Agnieszką z Kałuskich (Akta II). Aleksander, podczaszy rzeczycki, podpisał z księstwem żmudzkiem, elekcyę Jana III-go. Józef, porucznik korszewski 1786 r. (Kal.).

[GRUZMANOWIE. Wyroki lubelskie z 1593 r. wspominają o Samuelu Gruzmanie, synie krakowskiego doktora Mikołaja (Ks. 75 f. 843).]

GRUŻEWSCY v. GRUSZEWSKY v. GRUŻECCY v. GRUSIEWSCY herbu LUBICZ, w księstwie żmudzkiem. Wywodzą się z łomżyńskiego. Jan Grużewski, syn Pawła, namiestnik szawelski, nabył 1591 r. Kielmy i Podubiś, w księstwie żmudzkiem, od Sołomereckiego (Akta XIV), a poprzednio Zelwy od Maszkowskiego. Spisał testament 1609 roku i umarł w tymże roku (Gr. Żmudz. z 1609 r. i Zs. Żmudz. z 1610 r.). Z Zofii Radzimowskiej, pozostawił córkę Dorotę, 1-o v. za Piotrem Judyckim, 2-o v. za księciem Janem Piotrowiczem Puzyną i synów kilku, z których Jerzy, rotmistrz inflancki, nabył za konsensem królewskim z 1631 r., dobra lenne Kurszany od podskarbiego Paca. Poseł na sejm 1629 r., sędzia ziemski żmudzki 1635 r., ciwun Wielkich Dyrwian 1643 roku, zmarły 1651 r., z Maryanny Podbereskiej, córki Samsona, pozostawił trzech synów: Jana, Mikołaja i Krzysztofa, między których rozdzielił swój majątek testamentem z 1651 r. (Gr. Żmudz.). Jan otrzymał Zelwy, Mikołaj wziął Szylany, a Krzysztof dobra macierzyste. Dwaj ostatni zmarli bezdzietnie.

Herb Lubicz.

Miał i kilka córek, z nich: Dorota, za Mikołajem Skorulskim, starostą korniańskim; Jadwiga, za księciem Dymitrem Kurbskim. Być może, że rozwiodła się z nim, bo on już 1645 roku żonaty z Eigirdówną, a Jadwiga Grużewska już jest 1646 r. żoną Ottona Tyzenhausena; Anna, 1-o v. za Władysławem Kierdejem, 2-o v. za Mikołajem Bychowcem, chorążym trockim (Teką J. Wolffa).

Jan, syn Jerzego, dziedzic Kielm i Kurszan, ciwun Wielkich Dyrwian 1654 roku i chorąży żmudzki 1668 r., został w końcu podkomorzym żmudzki, gdyż syn jego Marcyan, jako podkomorzyc żmudzki, podpisał elekcyę Augusta II go. Z Teodory Ogińskiej, córki Aleksandra, kasztelana trockiego i Katarzyny Połubińskiej, miał Jan dwóch synów: Jakóba i Marcyana i osiem córek: Maryannę, 1-o v. Pakoszową, 2-o v. 1698 r. Stefanową Michałową Frąckiewiczową; Helenę, Teodorową Stefanową Billewiczową; Annę, 1-o v. Grzegorzową Andrzejową Oborską, starościenną horbowską, 2-o v. 1693 r. Niezabytowską; Elżbietę, Wilhelmovą Aleksandrową Korffową; Joannę, Pawłową Stryjeńską, wojskę grodzieńską; Konstancję, 1-o v. Wespazyanową Sienicką, 2-o v. Grądzką; Krystynę, 1-o v. Rynwidową, 2-o v. Grabowską i Teodorę, 1-o v. Zygmuntową Stryjeńską, 2-o v. Turłajową, 3-o v. Grothusową. J. Wolff dodaje Janowi jeszcze dwie córki: Ludwikę, żonę Mikołaja Szemeta, starosty sejtańskiego i N., 1 o v. za Drobysem, 2-o v. za Chwałkowskim. O Annie zaś pisze, że była 2-o v. czy 3-o v. za Hrehorem Okuszką, starostą horbowskiem 1705 r.

Marcyan, syn Jana, właściciel Zelw, Montwidowa, Krygiszek i innych, stolnik żmudzki 1702 r., zmarły 1717 r., podług p. Żychlińskiego (T. XXIV), bezpotomnie, miał zapisać cały swój majątek bratankom swoim. Tymczasem, przed Deputacyą Wywodową wileńską 1820 r., legitymowali się ze szlachectwa: Teodor z synami: Piotrem, Justynem i Michałem i Joachim z synami: Janem i Ludwikiem i udowodnili, że są synami Szymona, a wnukami Marcyana, stolnika żmudzkiego i właściciela 1710 r. Żabliszek. Być jednak może, że Marcyan, dziedzic Żabliszek i Marcyan, stolnik żmudzki, nie są jedną osobą, tem więcej, że legitymowali się ze szlachectwa z h. *Ślepowron*.

Jakób, ze stolnika żmudzkiego, wskutek niedokładnej wiadomości o śmierci Frąckiewicza, został po nim 1702 r. chorążym nadwornym litewskim, a po unieważnieniu tej nominacyi, został w tym samym jeszcze roku, kuchmistrem litewskim (KW.). Kilkakrotnie poseł na sejmy, był konsyliarzem konfederacyi sandomierskiej 1704 r. (Pam. Zawiszy). Dziedzic Kielm i Kurszan, żonaty z Anną Potocką, starościannką jabłonowską, zostawił z niej synów: Jana, dziedzica Kurszan i Marcyana, dziedzica Kielm.

Jakób, syn Jana, ur. 1734 r. w Dziewałtowie z Katarzyny Ottenhausównęj, ożeniony 1-o v. z Aleksandrą Olędzką, z której syn Stefan, 2-o v. z Krystyną Mikuliczówną, z której synowie: Stanisław i Józef. Z nich:

Stanisław umarł bezżenny, sprzedawszy 1795 r. Dziewałtowo, którego był właścicielem, Tyszkiewiczom.

Stefan, ur. 1776 r., dziedzic Kurszan, żonaty z Józefą Świdorską, pozostawił synów: Edwarda, Wespazyana i Mieczysława bezdzietnego. Edward, dziedzic Kurszan, zmarły 1896 r., z żony Anieli Dymiszanki, miał córkę Krystynę i syna Jana, żonatego z Heleną Skowrońską, z której synowie: Jerzy, ur. 1890 r. i Stefan, zmarły 1896 r. Wespazyana, z Anieli Radowlańskiej, córki: Marya Michałowa Węcia-

wowiczowa i Tekla, oraz syn Ignacy, ożeniony z Elżbietą Felińską, z której córka Elżbieta.

Józef, drugi syn Jakóba, ur. 1787 r., dziedzic Montwidowa, miał czterech synów. Z nich:

1. Zygmunt, dziedzic Pilamontu, z dwóch żon: Anny i Wiktoryi Mikszewiczówien, pozostawił córkę Annę, Leonowę Bogdanowiczową i synów: Zygmunta i Antoniego, po którym z Władysławy Mikszewiczówny, syn Władysław, urodzony 1890 roku.

2. Oskar, dziedzic Montwidowa, z Otylii Grużewskiej miał syna Bolesława, którego z Maryi Popławskiej synowie: Jakób, ur. 1891 r. i Oskar, ur. 1893 r.

3. Emilian, którego syn Gustaw, ożeniony 1-o v. z Adelą Kurnatowską. 2-o v. z Ireną Ostachiewiczówną, ma córki: Konstancję i Adelę. i syna Władysława.

4. Krzysztof, po którym córka Jakóbina Antonowiczowa.

Marcyan, drugi syn kuchmistrza litewskiego, dziedzic Kielm, ożeniony z Joanną Gintowt-Dziewiałtowską 1768 r., pozostawił z niej synów: Jerzego, generała adjutanta buławy polnej litewskiej, Maryana, kapitana wojsk litewskich, asesora do spraw dysydenckich w asesoryi litewskiej 1779 r., którego córka Elwira, wyszła 1-o v. za Antoniego Burbę, a 2-o v. za Adolfa Przeciszewskiego i Jakóba, dziedzica Kielm, zmarłego 1829 r., ożenionego z Dorotą Osten-Sacken. Z niej córki: Ludwika, za Michałem Sołtykowem; Ewa, za Aleksandrem Kaczanowskim; Otylia, za Oskarem Grużewskim; Dorota, za Stanisławem Mikszewiczem i synowie: Juljusz, ur. 1808 r., emigrant 1832 r., zmarł w Genewie; Jerzy, dziedzic Podubiś, ożeniony z Józefiną Piłsudzką i Jan, dziedzic Kielm, ur. 1813 r., zmarły 1892 r., ożeniony z Natalią Mikszewiczówną, 1-o v. Platerową. Dzieci Jana: 1) Julia Iwanowiczowa; 2) Bronisław, ur. 1846 r., dziedzic Kielm, żonaty z Gabryelą Przeciszewską, ma syna Jana Jakóba, ur. 1895 r. i córki: Adolfinę i Zofię; 3) Juljusz, ur. 1846 r., zmarły 1889 r., pozostawił z Maryi Duraszewiczówny, córki: Maryę i Jadwigę; i 4) Jakób, ur. 1854 r., zmarły 1885 r., po którym z Ludwiki Kuczewskiej, córka Jadwiga.

Aleksander, posesor Golczan, w powiecie oszmiańskim, nie żył 1625 roku (Sap. II f 14). Jan, rektor Jezuitów w Wilnie 1641 r. Jakób i Krzysztof, sędzia ziemski żmudzki, podpisali elekcję Jana III-go, a Marcyan i Jakób, bracia, obiór Augusta II-go. Tę ostatnią elekcję podpisali jeszcze: Samuel z województwem mińskim, a Jan z ziemią łomżyńską.

Krzysztof, wojski wileński, żonaty z Elżbietą Eperyeszy, 2-o v. żoną Bogusława Ogińskiego 1691 r.

Konstanty Antoni, regent rzeczycki 1713 r. Ignacy i Jakób podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Ignacy, syn Jana i Emelianny, nabył 1766 r. dobra Muszniki Borejki, od Piusa Borejki (DW. 85 f. 916 i 87 f. 811). Syn jego Tomasz, nabył od tegoż Borejki sumę 1791 r. (DW. 107 f. 392). Anna, żona Bogusława Szrettera, pułkownika wojsk litewskich 1768 r. Jakób, 1778 r. kapitan, a 1781 r. major wojsk koronnych (MP.). Antoni, derewniczy wileński 1784 r. Kasper, b. rotmistrz b. wojsk polskich 1806 (DW. 113 f. 1059).

W województwie witebskiem dowiedli szlachectwa w końcu XVIII-go wieku Grużewscy, pochodzący od Macieja, dziedzica Ostupiszcz 1699 r.; którego poto-

mek posiadał 1739 r. Prokopowszczyznę (Herb. Witeb.). Michał, Ignacy z synem Wincentym i Antoni z synami: Kasprem, Józefem, Ignacym, Hipolitem i Tadeuszem, synowie Jana, wnukowie Wojciecha, prawnukowie Pawła, praprawnukowie Andrzeja, syna Pawła, dziedzica dóbr Pokrożeńce i Naciany, w powiecie krońskim na Żmudzi, w 1804 r., a Jan z synami: Szymonem, Ignacym, Justynem i Józefem i Michał z synem Michałem, synowie Józefa, wnukowie Krzysztofa, prawnukowie Tymoteusza, 1702 r. dziedzica Hermaniszek, w oszmiańskim, w 1800 r., dowiedli szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską.

Bonawentura, Jan, Maciej i Joachim, synowie Józefa, dziedzica Wierchniakowic i Wiktoryi z Zabielskich, wylegitymowali się ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1783 r.

Andrzej, dziedzic części Skopowa i dzierżawca Nakła, syn Michała i Maryanny z Biernackich, legitymował się ze szlachectwa w sądzie grodzkim przemyskim 1782 r. Z testamentu jego z 1791 r. widać, że był cztery razy żonaty i miał wiele dzieci, ale wymienia tylko synów: Jana, Józefa i Franciszka, urodzonych z trzeciej żony, Katarzyny Czerwińskiej, i Józefa i Wawrzyńca, urodzonych z czwartej, Magdaleny Kowalskiej. Z nich Franciszek, ożeniony z Anną Baranowską, pozostawił syna Stanisława, ur. 1812 r. w Borkach (metr. w Czernielowie mazowieckim), po którym z Augusty z Franków, syn Eugeniusz, ur. 1845 roku (metr. w Złoczowie), zaślubił Maryę Jadwigę Gostyńską i z synami: Bolesławem, ur. 1883 r., Władysławem, ur. 1885 r. i Mieczysławem, ur. 1889 r. (metryki we Lwowie u OO. Bernardynów), legitymował się ze szlachectwa w galicyjskim Wydziale Krajowym 1901 roku.

GRYCEWICZOWIE h. TOPÓR. Hieronim, Jan Tomasz, Bazyli Ignacy i Franciszek, synowie Jana, wnukowie Jana, prawnukowie Andrzeja, syna Stanisława, wnuka Marcina, prawnuka Bartłomieja, dziedzica 1595 r. dóbr ziemskich na Żmudzi, dowiedli szlachectwa 1804 r., przed Deputacją Wywodową wileńską. *Może Hrycewiczowie?*

GRYFINOWIE h. GRYF. Stefan Gryfin, pisał się z województwem nowogrodzkim, na elekcyę Stanisława Augusta. Kazimierz, skarbnikiewicz słonimski, syn Ludwika i Magdaleny z Orłowskich, sprzedał 1773 r. część dóbr Łubki Niezabitowskiemu (DW. 90 f. 421).

Ludwik Franciszek, sekretarz izby skarbowej litewskiej, Józef i Jan, synowie Stefana, wnukowie Ludwika; Michał, regent ziemski powiatu słuczerewskiego, syn Józefa i Adam, syn Leona, obaj wnukowie Franciszka, cześnika brzeskiego litewskiego, a wszyscy prawnukowie Ludwika, syna Ludwika, wnuka Gotarda Gryffina, dziedzica 1667 r. dóbr Czarnawczyce, w brzeskiem, wywiedli się ze szlachectwa 1801 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

GRYFIŃSKI Jan, student Pijarów w Chełmie 1678 r. (Akta XXIII).

GRYFSCY Jan, Anna Ruszkowska i Anastazy, żona Macieja Zakusiło, dzieci Stanisława i Eufrozyny Pauszanki, procesują się 1721 roku z Wykowskim o część Połachoczowa (A. Tryb. Lub. dla woj. kij.).

GRYLEWSCY h. TOPÓR z Grylewa v. Grelewa, w powiecie keyńskim. Wojciech, proboszcz włocławski (potem biskup poznański) z braćmi: Zbilutem, Świętosławem i Sławnikiem, synowie niegdy komesa Trojana z Łekna, a wnukowie Sławnika, procesowali opata z Łekna o Durowo z trzema jeziorami i przyległymi działami, jakoby zastawione opactwu przez ich dziada i 1328 r. kończą sprawę polubownie, zrzekają się swych pretensyi, a otrzymują za to od klasztoru Grylewo i jezioro Belsko.

Trojan z Grylewa świadczy 1387 r. w Łeknie, a 1398 r. z bratem Marcinem zeznali akt w Gnieźnie (KWP. i Leksz.). Jan, syn Jana, 1448 r., a Piotr, syn Janusza, 1449 r. (tego samego Jana?) na uniwersytecie krakowskim.

Jan, kanonik gnieźnieński 1474 r. i poznański 1484 r., pisarz królewski 1485 r. (A. Kap. Gnieźn. i Pozn.). Ten sam może Jan Grylewski, pisarz i poborca w Wielkopolsce 1476 r. (Rz. M.). Piotr świadczy w Poznaniu 1537 r. Jakób, kanonik gnieźnieński 1555 r.; zmarł 1569 r. (Kor.). Piotr i Jan, dziedzice Grylewa 1577 r., a Piotr i dzierżawca Chwałęcic 1578 r. (Paw.).

Kasper pisał się z województwem kaliskiem, na obiór Władysława IV-go. Żona jego Jadwiga z Zakrzewa, 1-o v. Piotrowa Małachowska, zmarła przed 1664 rokiem.

Wyroki lubelskie z 1599 r. wspominają o Sebastyanie Grylowskim, żonaty z Anną Budzicką (Ks. 81 f. 43).

[GRYMOWIE. Anna Maryanna, córka Piotra Grym, 1-o v. żona Jana Vergier, porucznika artylerji koronnej, w 1729 r. 2-o v. żona Aleksego Chylińskiego, podstolego brzesko-litewskiego. Piotr Grym, żonaty około 1793 r. z Maryanną Mościcką, córką Marcyana (DW. 67 f. 788 i 109 f. 1085).]

GRYNASZEWICZ Antoni podpisał z powiatem grodzieńskim, elekcję Stanisława Augusta.

GRYNIEWICZ h. LUBICZ Antoni Sebastyan, syn Mikołaja Tomasza i Magdaleny, wnuk Piotra i Anny z Jastrzębskich, dowiódł szlachestwa w Wydziale Stanów we Lwowie 1808 r.

GRYNIEWICZ Ignacy podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Czy to nie *Hryniewicz*.

GRYNIEWICZ Sylwester, porucznik wojsk koronnych, otrzymał szlacheństwo na sejmie 1790 r. (V. L.).

GRYNKIEWICZ Siemion, ziemianin powiatu kijowskiego, żonaty 1561 r. z Zofią z Grabianków (Gr. Ant. f. 29).

GRYZEROWIE h. TARCZA. Bartłomiej z synami: Huntermanem Antonim, Nikodemem Wincentym i Eustachym Dominikiem, oraz Jerzy i Teofil, synowie Jana, wnukowie Jana, prawnukowie Romualda Gryzera, rotmistrza kawalerji saskiej, dowiedli szlachestwa 1817 r. przed Deputacją Wywodową wileńską.

GRYZIEWICZOWIE Mikołaj, Jan i Libory 1836 r., a Michał 1837 r., synowie Jana Franciszka, wnuki Jana, prawnuki Nestora, praprawnuki Teodora; Dawid i Mikołaj, synowie Michała, 1887 roku wpisani do ksiąg szlachty podolskiej (Spis.).

GRYZIŃSCY h. GRYZIMA z Gryżyny, w powiecie kościańskim. Wraz z Borkami z Gostynia i Osieczna, Ptazzkowskimi i Jaśkowskimi, stanowią oni jeden ród przybyły do Polski z Pomorza. Profesor Piekosiński uważa za ich protoplastę Wojysława, brata Borka, protoplasty Borkowiczów. Herb ich jednak bardzo różny od herbu Wezenborgów, do którego się liczą Borkowicze. Mógł być ich przodkiem równie dobrze Wojśław, syn Macieja, podkomorzego sławskiego 1295 r.

Komes Wojśław z Gryżyny świadczy 1310 r. w Dolsku, 1323 do 1335 r. jest sędzią ziemskim poznańskim. Dzień jego śmierci i żony jego Abistilli, zapisany w nekrologu klasztoru lubińskiego. Syn jego pewno, Wojśław z Gryżyny, świadczy 1337 r. w Wieleniu, a 1348 r. w Gnieźnie. Jest on 1358 r. członkiem poselstwa do Rzymu i zapewne kasztelanem santockim 1365 r., bo jako Wojśław z Gryżyny, kasztelan, zapisany w wymienionym nekrologu.

Przybysław z Gryżyny, kasztelan drożyński 1366 roku, a przemecki 1370 r., wraz żoną Klarą zapisują 1372 r. po swej śmierci wieś Wławic klasztorowi w Lubinie. (Wieś tę darowaną klasztorowi 1307 r. przez Mojka (w nekrologu Wojka), syna Wojciecha, zamienił opat na część Łagowa z Wojciechem 1362 r.). Z Brenna, które jest także dziedzictwem Gryżimów, pisał się Mszczuj, który w 1352 r. podpisał konfederację w Poznaniu i Andrzej, dziedzic i komes z Brenny, obecny 1379 r. w Wieleniu (KWP.).

Herb Gryżima.

Wojysława, zapewne wspomnianego kasztelana, synowie: Andrzej, Przybysław, Maciek, Jan i Wyszak, o których akta kościańskie i poznańskie z końca XIV-go wieku często wspominają. Otrzymali oni 1395 r. w zastaw Przemęt i wieś: Błotnicę, Radomierz, Sączkowice i Zaborów, w 600 grzywnach, które poprzednio trzymał zastawem Bartosz z Wezenborgu (KWP. 1957).

Andrzej Gryżiński na sądach w Kościanie 1387 roku, a wspólnie z bratem Przybysławem, jest także asesorem sądowym 1406 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Dziedziczył na Gryżynie i Robakowie, żona jego Helena (Leksz.).

Przybysław, burgrabia kościański 1413 r., stolnik poznański 1416 r., pisał się też z Brenna. Data śmierci jego i żony jego, zapisana pod 1425 rokiem (Nekr. Lubień.).

Jan Gryżiński, na sądach w Poznaniu 1399 r., a Wyszak Gryżiński, syn Wojysława, 1400 r.

Wyszak, dziedzic na Bonikowie, Spytkowie, Gołembinie i Jaśkowie (Leksz.). Siostra ich Małgorzata za Młyńskim 1397 r. (Leksz.). Spadkobiercy jej: Maciej Borek z Osieczny, Andrzej i Wojśław z Gryżyny i Andrzej i Jan z Jaśkowa, mają przyznane wspólne prawo patronatu ołtarza w kościele w Osiecznie 1444 roku

(Kor.; Kancl. II f. 222). Andrzej Gryziński, ciężko ranny, wyprawił dwóch łuczników na wojnę turecką 1498 r., w orszaku Sarnowskiego (St. Pr. P. P. VII. 576).

GRYZEWSKI h. SULIMA Wiktor, syn Franciszka, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

GRZEBIENISCY z Grzebieniska, w powiecie poznańskim. Akta poznańskie, z końca XIV-go wieku, wspominają o Szymonie, braciach: Prandocie i Piotrze, i o Ubiszku (Leksz.). Mikołaj, syn Piotra, 1417 r. na uniwersytecie krakowskim. Sędziwój Grzebieniski, bardzo stary, wyprawił 1474 r. na wojnę czeską syna swego Jana (St. Pr. P. Pom. VII. 662).

GRZEBIŃSKI v. HREBIŃSKI z Grzebienic v. Hrebienic, w ziemi lwowskiej. Jerzy z Grzebienic zastępuje 1498 roku sędziego grodzkiego lwowskiego (AGZ. XV). Jakób Grzebiński v. Hrebiński, z żony Bogumiły, 2-o v. Janowej Krupskiej, pozostawił córki: Dorotę i Annę, dziedziczki części Borynicz 1628 r.

GRZEBSCY h. ŚWINKA z Grzebska i Nowej Wsi, w powiecie mławskim. Mikołaj, syn Adama Świnki z Zielonej, kasztelana dobrzyńskiego, w działach z braćmi sporządzonych w latach 1434 i 1439, wziął dobra Grzebsko, Gościszkę, Bielawy i Waśniewo (Gr. Mławsk. Rel. Obl. 1 f. 207). Żona jego Beata, córka Paszka, darowuje mu 1438 r. swój posąg i ojcowiznę (Zs. Szreń. 2 f. 292). Tenże Mikołaj Zieliński z Grzebska, sprzedał całą bliskość swoją do dóbr Chojnowo i Sarnowo w 1468 r. Stanisławowi z Gnatowic (M. 337 f. 28). Syn jego Adam z Grzebska, sprzedał 1487 r. Gościszkę Janowi z Lipy (M. 6 f. 208), a 1488 r. pozwał Lubowidzkie, o zwrot części Gościszki, którą dziad jego Adam zastawił Pilikowi, wojewodzie mazowieckiemu. Synowie Adama: Andrzej, Mikołaj, Jan i Jakób z Grzebska Grzebscy, kwitowali w początkach XVI-go wieku Mikołaja z Żabiczyna, ze summ należnych im z Sarnowa (Zs. Płoc. Dissol. 1 f. 76).

Jakób, Małgorzata, Anna i Katarzyna, dzieci Andrzeja Grzebskiego, obwiniają 1530 r. Mieczkowskiego, o zabicie brata ich Ścibora. Andrzej i syn jego Jakób, dziedziczą na Nowej Wsi. Małgorzata, żona Wojciecha z Koprzywnicy, 1532 roku.

Mikołaj, Jan, Ambroży i Jakób, synowie Mikołaja, procesują 1537 r. Krzysztofa i Pawła, synów Jana Andrzeja, o zadanie ran. Mikołaj, syn Adama, 1541 roku (Gr. Płoc. 1 f. 55, 101 i 266; 4 f. 79 i 6 f. 282). Jakób, współwłaściciel Łęgu, Grzebska i Nowej Wsi, a Jan Aleksy i Paweł — Grzebska, Bielaw i Nowej Wsi 1578 r. (Paw.).

Jan Teofil Grzebski, proboszcz Norbertanów w Strzelnie, proboszcz płocki, wikary generalny Cystersów w Polsce 1684 r.

GRZEGORZ. Imię to nosił, według Długosza, prosty żołnierz, który omdlałego ze zmęczenia w walce z Masławem króla Kazimierza, odniósł do namiotu i tem mu życie uratował. Za co przez tego monarchę w poczet szlachty zaliczony i znacznymi dobrami obdarzony został.

Grz., syn Fryderyka, scholastyk krakowski, którego pieczęć przedstawia dwie połowy pierścienia, jedna nad drugą, lub dwie podkowy ocelami na dół, nad niemi krzyż przecinający górną, a dosięgający dolnej (Kod. Mog.). Herb Kołmasz czy Kołomasza, o którym zapiski sądowe z XV-go wieku wspominają, przedstawia *babata duo et crux super babata* (St. Pr. P. Pom. VII). Być może, że to będzie właśnie herb Grzegorza.

Grz., łowczy sandomierski 1281 r. *Grz.*, chorąży krakowski 1331 r. *Grz.*, starosta checiński 1363 r. *Grz.*, podkancelerzy ks. Konrada Mazowieckiego 1231 r. *Grz.*, podczasy brzeski kujawski 1288 r. *Grz.*, arcybiskup lwowski 1451 r., patrz z *Sanoka*. *Grz.*, arcybiskup ormiański we Lwowie 1569 r. (AGŻ. X). *Grz.*, metropolita halicki 1301 r. (AGŻ. X). *Grz.*, władca włodzimierski i brzeski 1404 r. *Grz.*, metropolita kijowski 1415 r. *Grz.*, władca chełmski 1456 r. *Grz.*, nominat archiepiskop połocki i witebski 1594 r., przystąpił do Unii 1595 r. (Akta Zach. Ros. i Wiel.). Ma być Zagórski. *Grz.* Michajłowicz, władca łucki i turowski, archimandryta kobryński, umarł w 1632 r. Książę Grzegorz Iwanowicz, świadek na nadaniu Połonnego 1455 r. (Akta I. Z. Ros. I). *Grz.* Matiasowicz, podstarości brzeski 1542 roku.

GRZEGORZEWSKY herbu JASIEŃCZYK z Grzegorzewic, w ziemi czerkziej. Jasiek 1408 r.; synowie jego: Klemens i Piotr, pisali się z Grzegorzewic 1416 roku.

Sandek 1408 r., Sandosław i Klemens nabyli 1419 r. części Grzegorzewic od Świętosława. Dobiesław 1417 r., Marcin 1418 r., Zdzisław 1418 r., wspomniani w aktach wareckich (Ks. Czer.). Dobiesław z Grzegorzewic dostał 1418 r. od biskupa plockiego wsie: Chotomowo, Jabłonowo, Janowo i Radziszewo, w okręgu warszawskim, do obsadzenia na prawie niemieckiem, a dla siebie wiczyście sołtystwo w Chotomowie (RM.). Widocznie nie wszyscy dziedzice w Grzegorzewicach byli Jasieńczykami, skoro 1433 r. świadczy w Grójcu przy wywodzie szlachectwa Klemens Grzegorzewski, h. Trzaska (Pis. Dz. Pol. IX).

Herb Jasieńczyk.

W połowie XV-go wieku dziedziczyli na Grzegorzewicach: Jan Plichta i Jakusz. Po nich idą dwie linie Grzegorzewskich. Potomkowie Jakusza dziedziczyli na Miedzechowie i pisali się wprost Grzegorzewskimi, a potomkowie Jana dziedziczyli na Lichanicach i pisali się Plichtami Grzegorzewskimi, lub z Grzegorzewic, w końcu wprost Grzegorzewskimi. Czy Plichtowie Grzegorzewscy również używali herbu Jasieńczyk, nie jest mi wiadomem.

A. Grzegorzewscy na Miedzechowie.

Zygmunt, syn Jakusza z Grzegorzewic, procesował Jakóba z Sulistriewa 1481 r. Córka jego Katarzyna, za Maciejem z Lichanic, synowie: Jakób, Jan i Zygmunt (Zs. Warec. 1 C f. 3 i 360; 2 f. 69; Zs. Gr. Czers. 25 B f. 180).

Jakób zabezpieczył 1508 r. posag żonie swej Annie, córce Jana Plichty z Grzegorzewic (Zs. Warec. 1 C f. 483). Dzieci jego: Stanisław, Jan, Zygmunt

i Barbara, żona Marcina z Sykut. Jan wspólnie z matką zeznał oblig 1530 r., a Zygmunt 1544 r. Jana synów trzech: Stanisław, Mikołaj i Paweł. Mikołaj kwitował bratanka swego Gabryela 1574 roku. Stanisław i Mikołaj wydzierżawili części swoje na Miedzechowie 1564 r. Paweł nie żył 1561 r., w którym ojciec jego zabezpieczył posag pozostałej po nim wdowie, Katarzynie z Łychowskich. Gabryel, syn jego, sprzedał część swoją na Miedzechowie 1584 r. (Ibid. 3 A f. 307; 4 f. 411; 7 f. 238; 9 f. 831 i 839; Zs. Gr. Czers. 30 f. 41; 31 f. 272 i 273; 42 f. 429 i 430; 53 f. 207). Stanisław, zmarł młodo, a siostra jego Barbara, zrzekła się majątku rodzicielskiego 1566 roku na syna jego Wawrzyńca. Oprócz Wawrzyńca, miał jeszcze Stanisław synów: Jana i Stanisława, oraz córki: Różę, żonę Macieja Gasparskiego i Annę, żonę Macieja Dylewskiego. Róża zrzekła się majątku rodzicielskiego na rzecz braci 1579 r., a Annie zapisali bracia posag 1563 roku (Zs. Warec. 10 f. 21; 11 f. 589 i Zs. Gr. Czers. 30 f. 876).

Wawrzyniec, syn Stanisława, zabezpieczył 1581 r. 200 kóp groszy posagu żonie swej, Annie z Kożuszek, córce Jana, a 1602 r. dokupił część Miedzechowa. Synowie jego: Jan i Gabryel, córka Katarzyna, za Jakóbem Lekarskim (Zs. Gr. Czers. 49 f. 888; Zs. Warec. 26 f. 217; Perp. Czers. 2 f. 206 i 6 f. 106).

Jan, syn Wawrzyńca, otrzymał 1603 r. od ojca część Miedzechowa, na której też zabezpieczył posag żonie swej, Agnieszce z Żochowskich. Córka jego Jadwiga, żona Maksymiliana Grobickiego, sprzedała część swoją Miedzechowa 1626 roku stryjowi swemu Adamowi (Perp. Czers. 2 f. 318; Zs. Warec. 23 f. 376).

Gabryel, syn Wawrzyńca, zapisał 1625 r. pewną sumę żonie swej, Zofii z Mirowskich. Córki jego: Anna za Aleksandrem Laskowskim 1607 r., a Magdalena, za Wojciechem Grzegorzewskim 1638 r. (Perp. Czers. 7 f. 207; 9 f. 373 i 459; Zs. Warec. 24 f. 70).

Jan, syn Stanisława, miał synów: Wojciecha, Adama, Jana, Stanisława i Jakóba.

Wojciech, syn Jana, zapisał 1611 r. sumę żonie swej, Annie z Uwielińskich (Perp. Czers. 4 f. 29). Pozostali czterej jego bracia procesowali się 1629 r. o las, ze Stanisławem Grzegorzewskim, synem Andrzeja (Zs. Warec. 24 f. 248).

Adam kwitował Miedzechowskiego 1624 r. i w tymże roku zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofią z Rożeckich (Zs. Warec. 23 f. 132 i Perp. Czers. 7 f. 100). Jakób, ich syn, procesował 1642 r. Stanisława Grzegorzewskiego, o zabór roli w Miedzechowie, a 1645 r. nabył część Słęczyna. W 1655 r. sprzedał Mrokowskiemu część swoją na Rożcach, Sadkowie i Rosochowie, a 1661 r. wprowadzony został do Drwalewic. W 1641 i 1662 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Jadwigą ze Sławoszewskich (Zs. Warec. 27 f. 255; M. 190 f. 126; Perp. Czers. 11 f. 766; 12 f. 243 i 270; DW. 49 f. 2055). Córka jego Anna, za Stanisławem Ogrodzieńskim, synowie: Waleryan, Maksymilian Konstanty i Maciej Daniel.

Waleryan nabył 1691 i 1693 r. części Kęcina, a 1696 r. wspólnie z bratem Maksymilianem, Dańków i Byczki. Pozostawił córkę Teresę, za Antonim Pajęczkowskim 1737 r. (Perp. Czers. 18 f. 241; 14 C f. 58, 59, 66 i 384).

Maksymilian, wojski czerski 1672 r., nabył 1670 i 1676 r. Łękawicę, Jadamów, Gołoszę, Dębową i Suchą Wolę i Przedworzyce, a 1693 roku Dąbrówkę i Roszcze. W 1694 roku zeznał zapis dożywocia z żoną, Petronellą Franciszką z Dańkowskich. Do 1699 roku był komornikiem granicznym sieradzkim. Z zie-

mią czerską podpisał elekcyę Augusta II-go (Perp. Czers. 13 f. 291 i 479; 14 C f. 175 i 218).

Maciej Daniel, brat Maksymiliana, podstarości i sędzieja grodzki czerski 1682 r., a po bracie swoim wojski czerski 1702 r., zeznał 1681 r. zapis na kościół w Lipnie, a 1682 r. na kościół w Czersku. Z Maryanny Zbroskiej córka jego Petronela, za Franciszkiem Karwowskim i syn Antoni, który zapisał 1712 r. siostrze swej na Łękawicy, Jadamowie i Dębowej Woli 10,000 fl. W 1713 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Heleną z Gałęzowskich, córką Jana, pisarza ziemskiego lubelskiego. Za konsensem królewskim z 1722 roku, wykupił z rąk Denhoffa dzierżawy: Zabrodzie, Mentnowo i Zagawki, które 1725 r. odstąpił Flemingowi. W 1710 r. został podczaszym braclawskim. W 1713 r. zastawił Drwalewiec. Oprócz Petronelli miał jeszcze Maciej Daniel córki: Barbarę, za Maciejem Podkońskim; Maryannę, żonę 1-o v. Jerzego Komorowskiego, podstolego bielskiego, 2-o v. Michała Trojanowskiego i Zofię, żonę 1-o Kazimierza Leszczyńskiego, pisarza grodzkiego sochaczewskiego, 2-o v. Gabryela Zapolskiego, burgrabiego rawskiego. Te trzy siostry dziedziczyły na Łękawicy i zawarły komplancją 1711 r. (Perp. Czers. 13 f. 708; 14 A f. 28; 14 D f. 88 i 89; 18 f. 55, 120, 241 i 243; 17 f. 287; 19 f. 36 i 254; DW. 62 f. 335; 64 f. 706; 65 f. 507 i 961).

Jan, syn Zygmunta, a wnuk Jakusza, żonaty z córką Stanisława z Suchy, wspólnie z bratem Zygmuntem zamienili pewne grunta na Grzegorzewicach z Boskim 1536 r. (Zs. Warec. 4 f. 169 i 5 f. 616).

Zygmunt, syn Zygmunta, z żony Anny pozostawił synów: Stanisława, Andrzeja i Jakóba. Stanisław zabezpieczył 1539 r. na Miedzechowie posag żonie, Katarzynie z Sulistriewa. Andrzej i Jakób zastawili 1564 r., a sprzedali 1565 r. część swoją na Miedzechowie (Zs. Warec. 5 f. 284; Zs. Gr. Czers. 11 f. 263; 30 f. 466; 31 f. 272; 33 f. 33 i 416).

Andrzej zabezpieczył 1579 roku na Miedzechowie posag żonie, Agnieszce z Mlekickich, córce Sebastyana. Pierwszą jego żoną była Zofia z Miedzechowskich, z której córka Magdalena, za Pabierowskim i synowie: Maciej, Jan i Stanisław. Maciej i Jan sprzedali część swoją na Miedzechowie bratu Stanisławowi 1604 r. Stanisław, żonaty 1-o v. z Elżbietą z Żelechińskich, której sprzedał część swoją na Miedzechowie 1611 r., 2-o v. z Zofią z Kobylskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1616 r.; pozostawił z drugiej żony córki: Jadwigę i Maryannę, którym 1635 roku zapisał po 300 fl. (Zs. Warec. 11 f. 966; 24 f. 677; 25 f. 114; Zs. Gr. Czers. 36 f. 183; Perp. Czers. 2 f. 397 i 522; 4 f. 14; 5 f. 155 i 164). Syn jego Andrzej, zeznał 1644 r. zapis dożywocia z pierwszą żoną, Katarzyną z Łychowskich, a 1653 roku z drugą, Maryanną z Mirowskich. Tego syn Wojciech, urodzony z Mirowskiej, zeznał 1690 roku zapis dożywocia z żoną, Agnieszka z Osiemborowskich. W 1701 r. sprzedał Miedzechowo, a 1714 r. nabył Oleśnik. Córka ich Ludwika, 1-o v. Pawłowa Staniszevska 1709 r., 2-o v. Pawłowa Jarosławska (Perp. Czers. 28 f. 41). Syn zaś Antoni, z żony Katarzyny Skarbkówny Rudzkiej, pozostawił córki: Franciszkę, żonę Franciszka Ogrodzińskiego i Maryannę, żonę Walentego Kożuchowskiego, które w latach 1754 i 1762 kwitowały Staniszevskich i Jarosławskich (Perp. Czers. 10 f. 495; 11 f. 607; 14 C f. 6; 15 f. 390; 18 f. 203; 28 f. 41 i 42; 30 f. 72 i 31 f. 358).

B. Plichtowie Grzegorzewscy na Grzegorzewicach i Lichanicach.

Mikołaj Plichcic v. Plichta, wspominany w aktach wareckich w latach 1416 — 1420 (Najst. Ks. Czers.).

Żyjący w pierwszej połowie XV-go wieku Jan Plichta z Grzegorzewic, pozostawił syna Jakóba, który 1461 r. odgraniczał Lichanice. Jan Plichta, syn Jakóba, ręczy 1471 r. za Grottem z Lipna, a 1494 r. zeznał na rzecz jego oblię Tomasz z Kopany. Tenże Jan zabezpieczył 1499 r., posag żonie swej, Katarzynie z Turowic, córce Daćboga (Zs. Warec. 1 B f. 101 107, 139 i 226; 1 C f. 164 i 253). Córki jego: Anna, za Jakóbem z Grzegorzewic 1508 r.; Barbara, za Floryanem Lichańskim 1511 r.; Małgorzata, za Janem Bonieckim z Bończy Nagórnej 1518 r. i Jadwiga, żona Wencesława z Okręglicy (Zs. Warec. 1 C f. 483; 2 f. 150; 3 B f. 38 i 6 f. 66). Synowie jego; Wawrzyniec i Jakób.

Wawrzyniec, zapisał pewną sumę bratu Jakóbowi 1532 r., a w roku następnym zeznał donację na rzecz żony swej, Konstancyi z Górzna, córki Stanisława (Zs. Warec. 5 f. 77, 263 i 310).

Jakób zapisał 1535 r. pewną sumę żonie, Elżbiecie z Łaiszewskich, córce Stefana. W 1559 r. zabezpieczył posag drugiej swojej żonie, Jadwidze z Miedzechowskich, córce Jana, która widocznie wkrótce zmarła, gdyż już 1560 r. zabezpieczył posag trzeciej żonie, Katarzynie z Boskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1565 r. Z pierwszej żony miał synów: Piotra, Andrzeja, Stanisława, Mikołaja, Rosława i Bartłomieja, z trzeciej — Zygmunta, Gabryela i Franciszka (Zs. Warec. 5 f. 425; 9 f. 250, 528 i 863; 11 f. 8; Zs. Gr. Czers. 30 f. 330; 35 f. 535 i 42 f. 298). Z nich: Piotr zabezpieczył 1591 r. posag żonie, Katarzynie z Niedabylskich. Stanisław sprzedał część swoją na Grzegorzewicach bratu Mikołajowi 1565 r., żonatemu z Zofią Przedworską, 1-o v. Miedzechowską. Andrzej zastawił część na Grzegorzewicach bratu Mikołajowi 1566 r. Bartłomiej 1569 r. Maciej, syn Bartłomieja, zastawił część swoją na Grzegorzewicach 1581 roku (Zs. Gr. Czers. 32 f. 279 i 343; 33 f. 416 i 740; 37 f. 569 i 48 D f. 211; Perp. Czers. 1 A f. 194). Gabryel w 1584 r., a Franciszek w 1587 r., zastawili części swoje na Lichanicach bratu Rosławowi.

Gabryel nabył 1594 r. od brata Franciszka część jego na Grzegorzewicach. Żonaty z Katarzyną z Bonieckich, zapisał jej pewną sumę w tym ostatnim roku (Zs. Gr. Czers. 52 f. 1046 i 56 f. 154; Perp. Czers. 1 B f. 6 i 9). Synowie jego: Wawrzyniec i Kasper, zapisałi 1624 r. schedę swoją siostrze Zofii Skolimowskiej.

Wawrzyniec sprzedał 1623 r. łąkę w Grzegorzewicach bratu stryjecznemu Stanisławowi.

Kasper zeznał 1634 r. zapis dożywocia z żoną, Ewą z Kobylskich. Córka jego Agnieszka. 1-o v. za Mikołajem Młodeckim 1654 r., 2-o v. za Gośniewskim, 3-o v. za Kasprem Turowskim 1660 roku, w końcu 4-o v. za Janem Ogrodzińskim 1666 roku (Perp. Czers. 6 f. 681; 7 f. 139; 9 f. 217; 11 f. 683; 12 f. 188 i 13 f. 91).

Rosław, syn Jakóba, zabezpieczył 1578 r. na Lichanicach posag żonie swej, Zofii z Błędowskich, córce Andrzeja. W 1594 r. zeznał na rzecz jego oblię Lichański. Synów jego czterech: Jakób, Stanisław, Kasper i Andrzej, oraz córka

Dorota, która 1618 r. zrzekła się majątku rodzicielskiego na rzecz braci, Jakóba i Stanisława, a 1620 r. otrzymała zapis od matki.

Andrzej, syn Rosława, sprzedał łąkę w Grzegorzewicach Boglewskiemu 1642 roku.

Jakób na Lichanicach, syn Rosława, wspólnie z żoną, Dorotą z Rudzkich, sprzedał część także bratu Stanisławowi 1608 r. Córki jego: Anna, za Jakóbem Bielskim 1635 r. i Jadwiga za N. Laskowskim 1645 r. i syn Andrzej, który procesuje Lichańskiego o lasy i wspólnie z żoną, Zofią z Dłuskich, część na Lichanicach sprzedał Gołkowskiemu 1635 r. (Zs. Warec. 11 f. 302; 15 f. 334; 18 f. 180; 19 f. 73; 25 f. 158 i 424; 27 f. 100; 27 f. 725; 30 f. 25 i 47).

Stanisław, syn Rosława, zapisał 1625 roku pewną sumę żonie swej, Zofii z Ogrodzieńskich, a 1609 r. sprzedał część swoją na Lichanicach bratu Kasprowi. Synowie jego: Stanisław, Jan i Waleryan, sprzedali łąkę na Lichanicach Boskiemu 1643 r. Stanisław zeznał 1654 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Zawiszów, a Jan z Zofią z Lichańskich 1651 r. (Perp. Czers. 3 f. 160; 7 f. 215; 11 f. 460 i 716; Zs. Warec. 27 f. 439 i 28 f. 332). Waleryan z Petronelli z Jarocho-wskich pozostawił syna Sebastyana który zrzekł się praw do Rosochowa 1691 r. Sebastyan będąc sukcesorem zmarłego bezpotomnie brata stryjecznego Stanisława, odziedziczone po nim Boguszki sprzedał 1725 roku. W roku następnym wspólnie z żoną, Zofią z Mokronowskich, kwitował Boskiego. Córka jego Petronella, 1-o v. za Franciszkiem Turowskim, 2-o v. za Wojciechem Kosteckim 1722 r. (Perp. Czers. 14 C f. 118; 20 f. 20, 88, 106 i 126; 19 f. 231).

Kasper, syn Rosława, dziedzic na Lichanicach, zastawił pewne grunta Boskiemu 1614 r. W 1609 r. zapisał sumę żonie, Justynie z Boskich. Syn jego Wawrzyniec, żonaty 1650 r. z Zofią z Celejowskich, pozostawił syna Stanisława, który nabył 1691 r. część Żelazny, a odprzedał ją 1694 r. W 1702 r. zapisał pewną sumę żonie swej, Katarzynie z Chynowskich, po śmierci której zaślubił Zuzannę z Baranowskich i zeznał z nią zapis dożywocia 1721 r. Umarł bezpotomnie, a spadek brał po nim 1725 r. brat jego stryjeczny Sebastyan (Zs. Warec. 20 f. 568; 27 f. 45 i 571; 28 f. 142; Perp. Czers. 3 f. 162; 14 C f. 110, 146 i 255; 16 B f. 189; 19 f. 21 i 118; 20 f. 88).

Na tychże Grzegorzewicach dziedziczyli również *Grzegorzewscy v. Gnojeńscy*. Aleksy, syn Gotarda z Grzegorzewic, zeznał oblig 1496 r. Gotard, syn Aleksego Gnojeńskiego z Grzegorzewic, zeznał w pierwszej połowie XVI-go wieku zapis dożywocia z żoną, Dorotą z Oczesał. Synowie Gotarda: Jan Grzegorzewski, kwitował brata swego Krzysztofa 1563 r. Bartłomiej procesuje 1563 r. Zofię z Ogrodzieńskich. Baltazar, żonaty z Anną Rybińską. Barbara, córka Gotarda, za Janem Łączyńskim 1579 r. (Zs. Warec. 1 C f. 201; 8 f. 16; 11 f. 853; 19 f. 18; Zs. Gr. Czers. 30 f. 754; 31 f. 25 i 97).

GRZEGORZEWSKY h. LIS z Grzegorzewic, w powiecie sochaczewskim, pod Mszczonowem, których właścicielami byli 1580 r. Jerzy, Jan i Marcin *Nadstawny*, Wojciech, syn Jana, Marcin *Wilkowicz*, Stanisław, syn Jakóba i Stanisław *Szymaniec*, Jakób *Górka*, syn Andrzeja i Jakób, syn Wojciecha, zwanego *Gulacz* (Paw.). Andrzej, dziedzic części Żórawi Wielkiej, a Zofia, wdowa po Piotrze Bąku, części Wilczy, w rawskim, 1579 r. Katarzyna, wdowa po Andrzeju, dziedzic

czka części wsi Orły; w warszawskim, 1580 r. (Paw.). Floryan, syn Jakóba, żonaty z Agnieszką 1605 r., a Tomasz, syn Jakóba, z Dorotą, 1609 r. (A. Czers.).

Maciej, syn Jana, przyznał dług Sokołowskiemu 1607 r., a 1622 r. zeznał zapis na rzecz żony, Jadwigi z Umiastowskich (DW. 34 f. 1455 i 46 f. 1882). Andrzej, syn Macieja, zeznał 1651 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Jeziorkowskich. W 1674 r. podpisał z ziemią warszawską, elekcyę Jana III-go (DW. 51 f. 291 i 1530; 55 f. 597). Wojciech i Marcin, synowie Jerzego i Paweł, syn Jana, procesowali Gnoińskiego 1608 r. Krzysztof, syn Pawła, zastawił część swoją na Grzegorzewicach 1609 r., a nabył 1614 r. od brata Jana, część jego na Garbach. Aleksy, syn Krzysztofa, dziedzic na Potrykozach 1667 r. Jakób, syn Pawła, sprzedał część na Grzegorzewicach 1632 r. (DW. 35 f. 14; 37 f. 1238; 42 f. 81 i 577; 48 f. 802; 54 f. 1319).

Prokop i Paweł, synowie Andrzeja. Paweł zapisał sumę żonie Zofii 1632 r. Prokop, komornik graniczny sochaczewski 1636 r., z Potencyanny z Brzozowskich miał synów trzech: Wojciecha, Remigiana i Walentego (DW. 42 f. 19; 48 f. 547 i 865).

Herb Lis.

Wojciech otrzymał 1654 r. od matki swej część Kącina. Z Magdaleny z Grzegorzewskich, syn jego Remigian, miał z Anny Wilskiej, synów: Andrzeja i Franciszka, którzy sprzedali 1691 r. Opackiemu, część swoją na Kącinie i w akcie tym powiedzieli, że są synami Remigiana, wnukami Wojciecha, a prawnukami Prokopa (Perp. Czers. 11 f. 703; 14 C f. 59 i 67).

Remigian, syn Prokopa, oddał synowi swemu Józefowi część Kącina 1679 r. Żył jeszcze 1691 r., w którym synowie jego: Józef, podstoli parnawski, Samuel i Aleksander, urodzeni z Jadwigi Kisielnickiej, sprzedali część swoją na Kącinie Opackiemu i w którym potwierdził zeznaną darowiznę dóbr Białe i Grzegorzewice, przez syna swego Józefa, na rzecz braci jego, Samuela i Aleksandra i sam odstąpił część tych dóbr, czwartemu swemu synowi Grzegorzowi (Zs. Warec. 31 f. 94; Perp. Czers. 14 C f. 51, 52, 62 i 99).

Józef, podstoli parnawski, żonaty był z Zofią z Wieszczyckich; potomstwo jego nie znane.

Samuel, brat jego, także podstoli parnawski, z Maryanny Kobyłeckiej, miał syna Jakóba, który będąc 1726 r. porucznikiem gwardyi koronnej, sprzedał część dóbr Białe Sankowskiemu. W 1741 r., w którym był stolnikiem rzeczyckim, otrzymał zapis od Giżyckiego. Z Ludwiki Gruszeckiej, córka jego Katarzyna, za Andrzejem Staniszewskim, cześnikiem latyczowskim, synem Pawła i Ludwiki z Grzegorzewskich i synowie: Józef, Wojciech i Władysław, wspólnie z którymi kwitował Władysława Grzegorzewskiego, kasztelana ciechanowskiego 1748 roku (Perp. Czers. 20 f. 179; 23 B f. 525 i 538; 26 f. 13; 29 f. 300; 30 f. 437; DW. 77 f. 116; 85 f. 590; 99 f. 846; 87 f. 241).

Józef zeznał 1745 r. zapis dożywocia z żoną, Antoniną z Rzeczkowskich, córką Antoniego i Maryanny z Wieszczyckich. Umarł podkomorzym parnawskim 1758 r. (DW. 71 f. 171). Wojciech i Władysław nabyli pewną sumę od kasztelana

ciechanowskiego 1747 r., a w 1757 r. zostali pokwitowani przez siostrę swoją Staniszewską. Wojciech był 1756 r. subdelegatem grodzkim warszawskim (Perp. Czers. 28 f. 67; 30 f. 437; DW. 80 f. 4). Katarzyna, córka Samuela, za Aleksandrem Pabirowskim 1690 r.

Walenty, najmłodszy syn Prokopa, wspólnie z żoną, Katarzyną z Ogrodzieńskich, sprzedał 1670 r. część Grzegorzewic. Synowie jego: Franciszek i Władysław, sprzedali 1691 r. część swoją na Kącinie Waleryanowi Grzegorzewskiemu, synowi Jakóba (Perp. Czers. 13 f. 299 i 14 C f. 58).

Franciszek, stolnik braclawski 1710 r., wprowadzony do Parul 1703 r., zeznał 1694 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Braneckich. Z ziemią czerską pisał się na obiór Augusta II-go. Córka jego Kunegunda Jadwiga, za Wojciechem Duninem Mieczynskim, cześnikiem sochaczewskim 1742 r. (Perp. Czers. 14 C f. 243; 15 f. 500; 26 f. 156; 31 f. 22; DW. 64 f. 609 i 67 f. 721).

Władysław, brat Franciszka, brał udział w wyprawie wiedeńskiej 1683 r. Kapitan gwardyi królewskiej 1699 r., a podpułkownik 1711 r., pułkownik 1713 r., w końcu generał-major tejże gwardyi, został 1729 r. kasztelanem ciechanowskim. W 1733 r. podpisał konfederację generalną warszawską (Obl. Warsz. 49 f. 422). W 1727 r. nabył od Bębnowskiego Falęcin i Sikuty, które odprzedał 1747 r. Józefowi Grzegorzewskiemu, skarbnikowi rzeczyckiemu. Dobra zaś Częstuniew, których był również właścicielem, sprzedał Winklerowi 1748 r. Część Grzegorzewic i Kaczkowa oddał wnukowi swemu Mieczynskiemu, synowi bratanki Kunegundy, córki Franciszka. Umarł 1758 r. mając lat przeszło 90. Był i dziedzicem Jasieńca, gdzie wybudował i na nowo uposażył kościół i fundował szpital (Perp. Czers. 16 A f. 241; 17 f. 305; 18 f. 27; 19 f. 452; 23 B f. 525; 26 f. 159; DW. 66 f. 957 i 67 f. 552).

Jak widzieliśmy wyżej, Jakób, syn Andrzeja, zwany *Górka*, dziedziczył na Grzegorzewicach 1580 r. Grzegorzewskich z tym przydomkiem, którego nie zawsze wszakże używali, spotykamy następujących:

Marcin Górka Grzegorzewski, syn Stanisława, zeznał 1616 r. oblig na rzecz Agnieszki Grzegorzewskiej. W 1652 r. oddał część swoją na Grzegorzewicach synowi Stanisławowi.

Jan, drugi syn Marcina, sprzedał część Stryjowizny i Grzegorzewic Przyłuskiemu 1653 r. (DW. 45 f. 1182; 51 f. 2070 i 52 f. 44). Jan pisał się z ziemią sochaczewską, na elekcyę Jana III-go. Być może, że tenże sam Jan, żonaty z Maryanną Irzykówną, miał z niej dwóch synów: Felicjana i Antoniego.

Felicjan, z Franciszki Łodzińskiej, miał dwóch synów: Stanisława i Krzysztofa. Stanisław zeznał 1731 r. zapis dożywocia z żoną, Anną Mroczkówną, córką Kazimierza i Joanny z Ogrodzieńskich. Krzysztof, z Katarzyny z Jeziorkowskich, pozostawił syna Józefa, piszącego się *Górką* Grzegorzewskim, który asystując swoim siostronom stryjecznym przy sprzedaży Falęcina 1792 r., wymienił całą tę swoją procedencyę (DW. 68 f. 50 i 108 f. 849).

Antoni, brat Felicjana, wspólnie z żoną, Jadwigą z Rykalskich, kwitował Wojczyńskiego 1729 r. Syn jego Józef, skarbnik rzeczycki 1747 r., nabył od Władysława, kasztelana ciechanowskiego, Falęcin, w ziemi czerskiej, który następnie 1755 r. odprzedał Potockiemu i znów 1757 r. odkupił. W 1763 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Ewą z Bienieckich, po śmierci której poślubił 1778 r. Katarzynę

z Puchałów. W 1764 r. został sędzią kapturowym ziemi czerskiej i z tym tytułem podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Wojskim mniejszym czerskim został 1765 r., a miecznikiem czerskim 1767 r. Umarł 1781 r. (Perp. Czers. 21 f. 183; 23 B f. 437; 32 f. 19; 34 f. 167; 35 f. 390; DW. 77 f. 297; 80 f. 120; 107 f. 1440; 108 f. 849). Córki jego: Zofia, za Janem Kantym Skorupką, szambelanem dworu polskiego; Jadwiga, za Sewerynem Szamotą, skarbnikiem warszawskim i Franciszka, za Feliksem Bykowskim, szambelanem, sprzedały 1792 r. Falęcin (Perp. Czers. 36 f. 518; 42 f. 76; DW. 108 f. 849).

Zygmunt Grzegorzewski, z przydomkiem *Górka*, miał synów: Wojciecha i Jana. Wojciech sprzedał część Grzegorzewic 1651 r., a Jan kwitował Młochowski 1664 r.

Jan zeznał 1677 r. zapis dożywocia z żoną, Anną Pilikówną, po śmierci której zaślubił Helenę ze Skulskich. Był on komornikiem ziemskim mszczonowskim. Z pierwszej żony pozostawił syna Antoniego, który sprzedał część swoją na Grzegorzewicach 1722 r., z drugiej, synów: Waleryana, Michała i Józefa, którzy 1701 r. sprzedali Gnojnę, w ziemi sochaczewskiej Lisowskiemu. Córka jego Katarzyna, za Franciszkiem Mroczkim 1724 r. (DW. 51 f. 1307; 53 f. 491; 61 f. 193 i 64 f. 609; Perp. Czers. 13 f. 553; 16 B f. 334; 19 f. 457).

Po Waleryanie, żonatym z Katarzyną z Płazów, pozostali synowie: Piotr, Antoni, archidyakon poznański, koadjutor opata płockiego, oficyał warszawski 1748 r. i Józef, vicesgerent łukowski 1724 r.

Po Antonim i Józefie, dziedziczył Piotr i cedował różne sumy 1761 i 1763 roku. Andrzej, syn Piotra, kwitował Ogrodzieńskiego 1777 r. (Perp. Czers. 19 f. 457; 28 f. 284; 31 f. 288; 32 f. 42; 35 f. 260).

Piotr, syn Michała i Maryanny Chrzczonowskiej, ożeniony z Maryanną Szczepkowską, 1-o v. Janową Dąbrowską, która w 1734 r. zeznała na rzecz jego zapis (Perp. Czers. 23 A f. 300; 30 f. 127). Barbara, córka Stanisława i Jadwigi Rykalskiej, żona 1-o v. Piotra Laskowskiego 1699 r., a 2-o v. Franciszka Puchały 1720 roku.

GRZEGORZEWSKY wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Józef, Marcin i Jan, synowie Bazylego. wnukowie Wojciecha, prawnukowie Antoniego, praprawnukowie Władysława, 1841 r.; Jan z synem Benedyktem, Paweł z synami: Aleksandrem, Sidorem i Danielem i Damian, synowie Stefana, wnukowie Jana, prawnukowie powyższego Antoniego, 1847 r.; Michał i Konstanty, 1869 r., Piotr 1893 r., Włodzimierz 1895 r., synowie Aleksandra, wnukowie Pawła; Leonid, Anna i Ludmiła 1855 r., Wiktor 1864 r., dzieci Damiana; Borys i Irena, dzieci Leonida, 1888 r.; Jan z synami: Janem i Karolem, syn Michała, wnuk Antoniego, Wojciech, syn Jana Wincentego, Ludwik, Józef i Andrzej, synowie Antoniego Feliksa, Michał i Maciej, synowie Józefa Baltazara, Stanisław Michał z synem Mikołajem, Maciej i Tomasz, synowie Mikołaja Jacentego, a wszyscy wnukowie Pawła, prawnukowie Wojciecha, drugiego syna Władysława, w 1841 r.; Daniel z synem Ludwikiem i Adam, synowie Macieja, wnukowie Mikołaja Jacentego, w 1888 r.; Andrzej i Anastazy, synowie Jana Mikołaja, wnukowie Tomasza, prawnukowie Wojciecha, syna Władysława, 1849 r., a Wilhelm, syn Anastazego, 1868 r.

Do tegoż domu należą: Wojciech *Szymaniec* Grzegorzewski, ożeniony z Agnieszką Grzegorzewską, córką Stanisława *Tomkowicza*, miał synów: Waleryana i Wacława.

Waleryan zeznał 1710 r. zapis dożywocia z żoną, Heleną z Pilików, a Wacław 1707 r. z żoną, Małgorzatą z Machnackich, córką Andrzeja. Po jej śmierci zaślubił Wacław 1716 r. Reginę Wojczyńską, 1-o v. Waleryanową Zaleskowską, 2-o v. Aleksandrową Gozimierską, z którą w tymże roku zeznał zapis dożywocia. Z drugiej żony syn Jan, sprzedał 1752 roku część Grzegorzewic Jakóbowi, żupnikowi (Perp. Cz. 13 f. 299; 17 f. 33 i 173; 18 f. 121; DW. 62 f. 478 i 881; 74 f. 859).

Waleryana pewno wymienionego wyżej syna Wojciecha i Barbary z Łodzińskich, synowie: Jakób, żupnik rawski i Wojciech, sprzedali 1769 r. część Grzegorzewic Mieczysławskiemu. Jakób nabył 1752 r. część Grzegorzewic od Jana, spisał intercyzę z Boskim 1782 r. i zapisał dożywocie żonie, Reginie z Boczkowskich 1785 r. (Perp. Cz. 37 f. 20; DW. 74 f. 589; 88 f. 125 i 101 f. 854).

Marcin, żonaty 1784 r. z Ewą z Krochowskich (DW. 100 f. 651). Stanisław, chorąży 1782 r., Aleksander i Michał, majorowie w wojsku rosyjskiem 1792 roku, bracia rodzeni (DW. 98 f. 82 i 107 f. 1685). Józef, patron w grodzie i ziemstwie warszawskiem 1791 r. Aleksander, szambelan dworu polskiego 1795 r. Samuel, rotmistrz upicki 1767 r. (Zs. Upickie z 1787 r.).

Antoni Aleksander, dziedzic Gąbia, w błońskiem, małoletni 1819 r. Wojciech, kanonik sandomierski 1830 r., administrator dyecezyi 1842 r. Tomasz, syn Pawła, 1835 r. i Walenty, syn Samuela, 1850 r. w urzędzie.

Paweł, sędzia pokoju powiatu rawskiego 1810 r., dziedzic Wylezinka, miał córki: Florentynę, ur. 1800 r., zmarłą 1888 r., żonę Kazimierza Boskiego i Monikę, 1-o v. Pomianowską, 2-o v. Eustachowę Boską, oraz syna Aleksandra, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Aleksander, ożeniony z Sabiną Gostkowską, pozostawił z niej córki: Aleksandrę, zaślubioną 1870 r. Stanisławowi Oszackiemu; N., za Kozłowskim i Florentynę, żonę hr. Piotra Łubieńskiego, zmarłą 1899 r. w Warszawie, oraz synów: Ignacego, ur. 1844 r., zmarłego 1861 r. i Mieczysława, ożenionego z Maryą Wielogłowską, po którym córki: N., za Janem Więckowskim i N. także za Więckowskim. Roman dowiódł szlachectwa w Królestwie 1858 roku.

Herb Topór.

GRZEGORZEWSKY v. GRZEGORZOWSCY h. TOPÓR z Grzegorzowic, w powiecie proszowskim. Jan Nakanda z Grzegorzowic, syn Żegoty z Sieciechowic i Sieciesławy z Morska, powołał się 1366 r. na dawne prawo przysługujące Toporczykom i Starymkoniom, sądzenia swych poddanych i zyskał jego przyznanie. Synów jego znanych trzech: Jasiek, Andrzej i Grzegorz. Wszyscy trzej nosili przezwisko ojcowskie Nakanda. Po Jaśku, który wziął macierzyste dobra Morsko, poszli Morscy Toporczykowie.

Andrzej Nakanda nosił, według Długosza, także przydomek *Zbrożek*, był dziedzicem części Sierosławic 1389 r., nabył 1398 r. części Sieciechowic od Mikołaja Żelaznego; żył jeszcze 1419 r.

Grzegorz Nakanda, piszący się z Grzegorzewic, Obrazowic i Czapli, wziął 1393 r. wieś Naramę w zastaw (KKKr.). Syn jego Żegota z Grzegorzewic, sprzedał tę wieś 1407 r. (Ibid.). Tenże Żegota, burgrabia krakowski 1423 r., przyrzekł wraz z drugimi burgrabiami 1431 r., że w razie śmierci Władysława Jag., nie wyda nikomu innemu zamku krakowskiego, jak tylko synom jego: Władysławowi i Kazimierzowi i królowej Zofii (Inw. Arch. Kor.). Dwaj drudzy synowie Grzegorza: Zawisza i Jan Nakandowie z Grzegorzewic, otrzymali 1431 r. od Władysława Jag. zapis 100 grzywien na Krzeczkwie (Proch.). Z nich:

Jan Nakanda, burgrabia krakowski 1441 r., umarł 1449 r., a dzieci jego oddane pod opiekę stryjecznego brata. Synowie jednego z tych braci, zdaje się Jana, dali początek rodzinie Trepków h. Topór. Wszystkim trzem braciom przyznał 1409 r. Zaklika z Korzkwi jeden głos w patronacie kościoła w Korzkwi, a Żegota był też współpatronem kościoła w Sieciechowicach 1420 r. W 1422 r. wziął znów w zastaw za 200 grzywien połowę Naramy, a 1425 r. osadzony w wieży „in fundo“, przeniesiony za kaucją 1,000 grzywien do wyższej wieży. Syn jego Jan 1449 roku mianowany opiekunem dóbr i osób swych braci stryjecznych, synów Jana. Był dziedzicem części Grzegorzewic, Sieciechowic i Gardlicy, zmarł przed 1480 r., w którym dwaj jego synowie małoletni, Jan i N., pozwani zostali o dług ojca przez Słabosza. Jan 1485 r. był na uniwersytecie krakowskim. Żegota z Obrazowic podpisał 1439 r. konfederację Spytka z Melsztyna.

Żegota Nakanda z Grzegorzowic. otrzymał 1444 r. zapis od Władysława Warneńczyka, na cle wielkopolskim (Inw. Arch. Kor.).

Mikołaj, właściciel Wysocic i Żarnowicy 1498 r., obecny na sądach we Lwowie (KKKr.; St. Pr. P. P. VIII; KMP.).

GRZEGORZOWSCY z Grzegorzowa, w powiecie lwowskim. Kachnie, córce Łukiana z Grzegorzowa, zapisał mąż Marcin Kalenik Lahodowski, 100 grzywien posagu i wiana, a ona całą część swą w Grzegorzowie zastawiła 1448 r. Mikołajowi z Czerniejewa, który ją oddał 1461 r. w zastaw Oleksie.

Klimaszko Grzegorzowski pozwał 1447 r. Michała z Łuki, a Leńko i Iwaszko z Grzegorzowa wzięli w zastaw Łukę od Fredry 1463 r. Iwaszko obecny 1501 r. we Lwowie (AGZ. XII i XIV).

GRZEJEWSKI h. NAŁĘCZ Józef, syn Benedykta, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

GRZELACHOWSCY. Aleksander, Tomasz i Józef, synowie Franciszka, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

GRZEMBSCY h. JASTRZĘBIEC z Grzembów, w powiecie rypińskim, których współwłaścicielami byli 1564 r.: Jan, Adam, Anna, Andrzej, Jan i Mikołaj (Paw.). Piotr, dziedzic części Borowa 1564 r. (Paw.). Wojciech podpisał z woje-

Herb
Jastrzębiec.

wództwem rawskiem elekcyę Jana Kazimierza, Sebastyan i Michał z ziemią dobrzyńską, obiór Augusta II-go, a Adam z tąż ziemią, elekcyę Stanisława Augusta.

Stanisław, nabył sumy od Pałowskiej 1676 r. (Akta Krak.). Antoni z Kotlewa, skarbnik dobrzyński, dziedzic Marszowic i Niegowic, pozwany 1732 r. przez Dembińskich o wycięcie lasu (Obl. Gr. Krak. 156 f. 1024).

Gabryel, dziedzic Rybia 1795 r., regent grodzki sandecki 1774 r., podsędek czchowski 1782 r.

Stanisław, Józef i Andrzej z Kotlewa Grzembscy, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim sandeckim. Stanisław, ces.-król. tajny radca austryjcki i prezes sądu szlacheckiego lwowskiego, otrzymał 1804 r. od cesarza Franciszka II-go tytuł hrabiowski austryjcki. Ożeniony z hr. Teklą Stadnicką, pozostawił córki: Teofilę, za Kajetanem Karnickim i Antoninę, za hr. Feliksem Tarnowskim z Krasnobrodu.

GRZEŚNIK Seweryn posiadał Kolki, w powiecie krzemienieckim, 1583 roku (Jabl.).

GRZĘBSCY h. ROGALA mieli być, podług Paprockiego, w ziemi dobrzyńskiej, gdzie w powiecie rypińskim znajduje się wieś Grzęby.

GRZĘDZICOWIE h. KORAB' Ignacy, Józef, Walenty i Stanisław, synowie Adama i Franciszek, syn Wiktora, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Patrz *Grzędzicowie*.

GRZĘDZIŃSCY z Grzędy, w powiecie lwowskim. Akta lwowskie z lat 1441—1447 wspominają często o Mikołaju Grzędzińskim z Grzędy, komorniku podsędka lwowskiego (AGZ. XIV).

GRZMIĄCCY z Grzmiący, w ziemi warszawskiej. Jan Grzmiącki miał synów trzech: Bartłomieja, Pawła i Stanisława, dziedziców Grzmiący 1563 r. Po Bartłomieju zostało dwóch synów: Stanisław i Wojciech, z których Wojciech, ze stryjem swoim Stanisławem, dziedziczył na Grzmiący i Nosach 1580 r. Wojciech, syn niegdy Macieja, dziedzic części Pruszkowa i Reguł, w warszawskim, 1580 r. (Zs. Gr. Czern. 31 f. 45; 45 f. 349 i 50 f. 198; Paw.). Stanisław, żonaty z Anną Runowską; wdowa po nim 1608 r. (DW. 35 f. 867).

z GRZMIĄCY w województwie łęczyckim. Piechna, żona Andrzeja z Grzmiący, z siostrami mianuje plenipotentów 1389 r. Maciej, pleban ze Skoszew, część swoją w Grzmiący zastawił za 15 grzywien siostrze Helenie, żonie Przybyśława z Bendonja 1406 r. Bolesta z Grzmiący i Mileszek zastępuje 1416 r. podkomorzego na sądach w Brzezinach, a 1418 r. procesuje Macieja, plebana ze Skoszew. Patrz *Mileski* (Łęcz. I i II).

z GRZMIĄCY, w powiecie keyńskim. Biały Chwał, dziedzic Grzmiący, układa się 1343 r. z arcybiskupem o młyn, przy rozgraniczeniu Grzmiący od Pniew. Jan, syn Białego Fała, kanonik gnieźnieński 1361 r. i wrocławski 1372 r. Andrzej z Grzmiący dostał 1385 r. od arcybiskupa wieś Dobrogosławicze, do lokacji na prawie szredzkim (KWP.).

Jarand i Chwał, dziedzice Grzmiący, godzą się z Janem, przeorem Dominikanów ze Żnina, 1467 r. (Kor.). Benedykt, syn Jakóba, 1470 r. na uniwersytecie krakowskim.

GRZMISŁAW, kanclerz ruski ks. Ziemowita IV-go na Płocku 1389 r.

GRZMUCCY z Grzmucina, patrz *Koraczowie* h. *Wąż*.

GRZYBIEŃSCY h. ŚWINKA z Grzybna, w powiecie kościańskim. Akta kościańskie, poznańskie i gnieźnieńskie z końca XIV-go wieku, wspominają o Tomisławie, Piotрку, Włoście, Świętopelku i Albercie Grzybieńskich z Grzybna (Leksz.).

Pełka Grzybieński dowiódł 1415 r. w Kościanie szlachectwa z ojca herbu Świnka, z matki h. Wczele. W latach 1421 — 1430 był komornikiem sądu ziemskiego poznańskiego.

GRZYBIŃSCY czasem GRZEBIŃSCY w województwie kijowskim. Szymon Grzybiński, komornik graniczny owrucki 1773 r., został wojskim mniejszym kijowskim 1784 r. i w tymże jeszcze roku, pisarzem ziemskim owruckim. Kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r.

z GRZYBOWA pisali się czasem Kurozwęccy h. Poraj, jak np. Krzesław, podkomorzy sandomierski 1438 r.

z GRZYBOWA h. POWAŁA, w ziemi czerskiej, powiecie wareckim. Pakosz i Trojan, bracia, dziedzice Grzybowa i Chmielowa 1415 r. Małgorzata, wdowa Trojanowa, z córką, mianowała 1421 r. plenipotentem bratanka swego męża Stanisława. Pakosza, z żony Anny, synowie: Sasin, Niemierza, Stanisław, Piotr, Andrzej, Mikołaj, Trojan i Paweł, mają różne sprawy w Czersku i Warce w latach 1421 — 1425.

Sasin, wyjeżdżając 1421 r. na dozwoloną służbę po za granicę Mazowsza, dał plenipotentę bratu Stanisławowi. W 1423 r. jest w Bełżycach.

Stanisław, żonaty z Anną, ma stawić przed księcia wszystkich rodzonych i przyrodnych braci, dla przyjęcia wieczystego działu 1423 r.

Piotr z braćmi ma rozgraniczyć Osiemborów 1423 r., czego nie dokonał ich ojciec Pakosz, a w 1426 r. dzieli się Grzybowem z bratem Stanisławem.

Katarzyna, córka Pakosza, a żona Jana z Wojsławic, zrzekła się 1436 r. majątku rodzicielskiego na braci swoich: Sasina, Stanisława, Niemierzę, Piotra, Trojana i Pawła. Stanisław, żonaty z Anną, dziedziczył na Swoli 1451 r. Piotr pozostawił córki: Elżbietę i Małgorzatę, żonę Andrzeja Bzowskiego 1479 r. i syna Jana. Ten ostatni sprzedał część Grzybowa 1468 r. bratu stryjecznemu, Stanisła-

wowi z Tarnowa, a 1502 r. układał się z Trzebińskim (M. 3 f. 181 i 32 f. 162; Zs. Warec. 1 A f. 10; 1 B f. 25, 61, 77, 184 i 308; 1 C f. 261). Patrz *Chmielowscy*.

GRZYBOWSCY h. PORAJ ze wsi Grzyby, w ziemi bielskiej. Szymon, Franciszek i Katarzyna Pawłowa Moczulska, dzieci Bartłomieja, odstąpili 1695 r. macierzyzną swoją na wsi Wiercienie-wielkie Bogusławskim i Kłopotowskiemu. Jacenty, syn Szymona, zabezpieczył 1735 r. żonie swej, Franciszce Szumowskiej, córce Jana, 400 fl. na wsi swej Grzybach. Benedykt, syn Jacentego, ożeniony, z Franciszką Kosińską, której Jan Tołwiński sprzedał część Malinowa 1789 roku (Gr. Drohickie). Synowie Benedykta: Wojciech i Karol, chrzczeni 1793 r. i Wincenty, chrzczone 1796 r. (metr. w Działkowcach). dowiedli pochodzenia szlacheckiego 1817 r. w obwodzie białostockim.

Antoni Adolf legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1854 r.

Bonawentura, żonaty 1793 r. z Krystyną Borowską, syn Ludwika i Franciszki z Kłopotowskich, wnuk Mateusza, sprzedał 1791 r. części Malinowa Kamińskiemu (DW. 107 f. 349 i 109 f. 569).

GRZYBOWSCY h. PRUS II-gi z Grzybowa - Windyki, w powiecie mławskim. Przywilej z 1345 r. książąt: Ziemowita i Kazimierza Mazowieckich. wydany dla rodu Prusów, wspomina już o Windyce (Mil. f. 112).

Jasiek z Grzybowa zrabowany 1411 r. przez Krzyżaków w czasie pokoju, na 102 grzywny, a Bronisław, na 20 grzywien (Lites.).

Herb Prus II-gi.

Daćbog i Marcin, synowie niegdy Myślibora z Grzybowa, sprzedali 1488 r. piętnaście łanów także księciu Janowi Mazowieckiemu (M. 6 f. 219). Grzybowo stanowiło już w XVI wieku rozległą i licznie zaludnioną okolicę szlachecką. Regestra poborowe z 1578 r. wymieniają: Mikołaja, dziedzica Grzybowa - Windyki, Stanisława Plebanka, Jana i Wojciecha Ściborów, Macieja, Józefa i Jana, Tomasza z braćmi, Tomasza z wdową Andrzejową, Stanisława i Mikołaja, synów Macieja, dziedziców Grzybowa-wielkiego, Stanisława z braćmi Rugałów, Stanisława i Mikołaja, Aleksego, Stanisława i Macieja, Feliksa Kobyłkę, Wojciecha Pełkę, Jana Noska, Szymona i Jakóba, dziedziców Grzybowa-Rugał. Maciej Grzybowski dziedziczył na części Pogorzeli tamże 1578 r., Maciej, syn Stanisława, na części Kotowicz, w warszawskim, 1580 r., a Kasper na Szpakach, w przemyskiem, 1567 r. (Paw.).

Prawdopodobnie Windyki z Grzybowa, żyjącego w 1541 roku, synem był Mikołaj Grzybowski, urodzony z Elżbiety de Pombek, który 1569 r. sprzedał Grzybowo Czarnkowskiemu. Transakcja ta musiała nie dojść do skutku, lub też część tego majątku nosząca nazwę Grzybowa - Windyki, pozostała w posiadaniu Mikołaja, skoro rejestra poborowe z 1578 r. wykazują jego, jako dziedzica tej wsi. Był też dziedzicem Unieszek Zawadzkich, w szeńskim, 1578 r. i dzierżawił wsi duchowne Żbików, Zdziary, Bąki, Tworki, Domaniewo i Biskupice, w warszawskim, 1580 r. (M. 108 f. 208 i Paw.).

Mikołaj, właściciel Moszny, w ziemi warszawskiej, podkomorzy warszawski 1567 r., podpisał unię Litwy z Koroną 1569 r. W 1570 r. otrzymał starostwo mławskie, które utracił 1576 r. Musiał je jednak na nowo uzyskać, skoro dopiero po jego śmierci, zaszłej 1585 r., dostał je Zieliński. W 1570 r. byłznaczony do rozpoznania sporów, wynikłych pomiędzy starostą lwowskim, a rajcami miasta. W 1583 r. był deputatem na Trybunał lubelski (Zs. Gr. Czers. 34 f. 314; Paw.; M. 108 f. 387 i 114 f. 35; AGZ. X. 1590 i Wyr. Lub.). Z Anny Izdbieńskiej, synowie jego: Teofil i Stefan Dobrogost, których pozwał Olszanka 1606 r. (Zs. Gr. Czers. 31 f. 622 i DW. 32 f. 21).

Teofil, właściciel po ojcu Moszny i sekretarz królewski 1607 r., zapisał penią sumę 1609 r. żonie swej, Elżbiecie z Izbińskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1610 roku. Po jej śmierci pojął za małżonkę Małgorzatę z Odrzywolskich, wspólnie z którą otrzymał 1624 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa grójeckiego z rąk Leszczyńskiego (DW. 34 f. 450; 35 f. 877; 38 f. 1301; 46 f. 421; M. 171 f. 111 i 173 f. 382). W 1615 r. sędzia ziemski warszawski, a 1635 r. podkomorzy czerski. W 1616 r. lustrator dóbr królewskich, a 1628 r. poseł i deputat na Trybunał radomski. Starostwo grójeckie odstąpił synowi Samuelowi Stanisławowi 1642 r. (DW. 49 f. 2338). W 1625 r. nabył Mlekitki, 1629 r. połowę Ozorowa i Czerniewa, w ziemi liwskiej, a 1636 r. część Żabieńca, Chinowa, Warchołowa etc. (Perp. Czers. 7 f. 275 i 9 f. 296; M. 179 f. 71). Z Odrzywolskiej synowie jego: Samuel v. Samuel Stanisław, Teofil i Stefan v. Stefan Kazimierz, którym umierająca matka oddała 1645 r. Mosznę, Krośnie i Pogroszewo, w ziemi warszawskiej, jednocześnie zapisując córce Dorocie 2,000 fl. (M. 190 f. 61, 111 i 112). Był jeszcze czwarty syn Felicyan, Jezuita, zmarły 1687 r. Wymienieni czterej bracia potwierdzili 1646 r. dział majątku, sporządzony z bratem stryjecznym Janem (DW. 50 f. 1405 i 1407).

Dorota była 1653 r. żoną Jana Kazimierza z Radziwanowie Kierdeja, chorążego grodzieńskiego, i odstąpiła udział swój w sukcesji po Odrzywolskich bratu Samuelowi (Perp. Czers. 52 f. 258).

Samuel Stanisław, starosta grójecki i dworzanin pokojowy królewski, podpisał z ziemią warszawską dwie elekcye: Jana Kazimierza i Jana III-go. W 1669 roku był sędzią kapturowym ziemi warszawskiej. Konstytucye sejmowe z tego roku i 1670 r. wymieniają brata jego Teofila, jako starostę grójeckiego, ale zdaje się, że mylnie. W 1653 r. sprzedał bratu Teofilowi część swoją na Żabieńcu, Chojnowie i Jastrzembu. Potomstwa nie zostawił (Perp. Czers. 11 f. 583).

Brat jego Stefan Kazimierz, zawarł z bratem Felicyanem 1653 r. układ, dotyczący działu dóbr ojczystych sporządzonego 1646 r. W 1657 r. zapisał dożywocie żonie, Annie z Mokronowskich, chorążance warszawskiej. Żył jeszcze 1682 r. (DW. 51 f. 235; 52 f. 257 i 1258; 53 f. 831; Zap. Lub. 60 f. 414). Córka jego Katarzyna, żona Kazimierza Okęckiego, podczaszego warszawskiego, sprzedała część Parżniewa Skulskiemu 1711 r. i otrzymała zapis od męża 1714 r. (DW. 61 f. 1477 i 1483; 62 f. 493).

Teofil, syn Teofila, sprzedał 1646 r. stryjowi swemu Samuelowi, dworek w Warszawie, a w roku następnym nabył Grotowo-Boruty, w ziemi czerskiej (Zs. Warec. 30 f. 65; DW. 50 f. 1489 i Perp. Czers. 11 f. 21). W 1670 r. podkomorzy czerski, z tym tytułem podpisał elekcję Jana III-go. Żonaty 1-o v. z Felicyanną

Boglewską, 2-o v. z Elżbietą z Żelanki Żelińską, podkomorzanką braclawską, z którą, będąc podówczas dworzaninem królewskim, zeznał 1667 r. zapis dożywocia, 3 o v. 1678 r. z Teresą Krzywczycką, starościanką chełmską, 1-o v. Mikołajową Podoską 1675 r., 3-o v. Sługocką. Z pierwszej żony syn Franciszek i córki: Maryanna, żona Aleksandra Kielczewskiego i Felicjanna, żona Zacharyasza Biejkowskiego, potwierdzili 1670 r. działy sporządzone po dziadzie swoim Wojciechu Boglewskim. Z drugiej żony syn Stanisław i, jak się zdaje, córki: Apolonia, żona 1695 r. Mikołaja Kozerskiego, skarbnika mielnickiego i Teofila, żona 1-o v. Jana Szumowskiego, syna podskarbiego nadwornego koronnego, 2-o v. Remigiana Konstantego Lasockiego, cześnika łomżyńskiego, 3-o v. Wawrzyńca Świdzińskiego, kasztelana gostyńskiego. Z trzeciej żony syn Izydor Maciej (Zap. Lub. 48 f. 957 i 57 f. 173; Perp. Czers. 13 f. 114, 322 i 631; 14 C. f. 280; 16 A f. 154; 14 C f. 155 i 28 f. 312).

Franciszek, podkomorzyc czerski, 1670 r. dworzanin królewski, 1676 roku podstoli czerski, 1691 r. podstarości i sędzia grodzki warszawski, nabył od szlachty ziemi czerskiej dom w Czersku. W 1692 r. chorąży czerski, 1695 r. kasztelan inowrocławski. Elekcję Jana III-go podpisał jako podkomorzyc czerski, a obiór Augusta II-go, jako kasztelan inowrocławski. W dwóch aktach, z których pierwszym żona jego potwierdza 1708 r. sporządzony przez siebie testament, a drugim, oboje małżonkowie potwierdzają 1709 r. akt prywatny, sporządzony przez siebie 1708 r. z Boskim, Franciszek nazwany jest wojewodą brzeskim-kujawskim i z tym tytułem podpisał własnoręcznie akt drugi. Widocznie stronnik Leszczyńskiego, od niego musiał tę godność otrzymać (DW. 61 f. 981 i Perp. Czers. 17 f. 126). W 1701 r. sprzedał dom przy ulicy S-to Krzyskiej w Warszawie Szałapskiemu. Żonaty 1-o v. z Katarzyną Prażmowską, 2-o v. z Eleonorą Mniewską, wdową po Pawle Gembickim, z pierwszej żony pozostawił synów: Antoniego Leona i Józefa, oraz córki: Elżbietę Adamową Wilkanowską; Barbarę Marcinową Myszczyńską; Maryannę Konstantową Gębicką i Teofilę Józefową Kolińską, podczasynę braclawską (Perp. Czers. 13 f. 322; 14 A f. 56 i 83; 14 C f. 115, 16 A f. 68; 19 f. 173; 23 B f. 332; DW. 61 f. 346; 62 f. 1471 i 65 f. 288).

Antoni Leon otrzymał od ojca 1695 r. Grzegorzewice, Gozdzew, Zawady i Zastruże. W 1697 r. podpisał z ziemią czerską, elekcję Augusta II-go i został mianowanym podstolim czerskim. W 1698 r. potwierdził swój testament. W 1700 roku zaślubił Józefę z Michałowskich. Umarł 1709 r.

Brat jego Józef, dowódca wojsk królewskich, zeznał 1714 r. zapis dożywocia z żoną, Anielą z Kożuchowskich, 1-o v. Franciszkową Prażmowską. W 1713 r. otrzymał Wichradz, który odstąpił Kicińskiemu, za konsensem królewskim z 1715 roku (Perp. Czers. 14 C f. 300 i 362; 14 D f. 182; 16 A f. 90 i 233; 18 f. 7, 118 i 278; DW. 59 f. 143 i 62 f. 634).

Stanisław, podkomorzyc czerski, będąc towarzyszem chorągwi husarskiej, został 1692 r. podstolim czerskim, z którym to tytułem podpisał elekcję Augusta II-go. W 1697 r. chorąży czerski, w końcu 1713 r. kasztelan czerski; umarł 1716 roku, nie pozostawiwszy potomstwa. Był i pułkownikiem wojsk królewskich. W 1693 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Praksedą z Lasockich, wdową po Jerzym Opackim, staroście ryczywolskim. W 1691 r. wyjednał przywilej królewski dla Lewiczyna, na odprawianie w nim jarmarków. W 1701 nabył od Opackiego,

połowę dóbr Chynowskich i zabezpieczył pewną sumę na Odrzywole Maryanowi z Góry. W 1705 r. nabył od brata Izydora Odrzywół, Dobrzyszew i Mlekity (Perp. Czers. 14 C f. 155; 15 f. 331; 16 A f. 28; 16 B f. 37 i 47; DW. 57 f. 1348 i 61 f. 715 i 1456).

Izydor Maciej, podkomorzyc czerski, został 1722 r. stolnikiem czerskim, 1739 r. chorążym, 1745 r. podkomorzym, a 1752 r. kasztelanem czerskim, z którego to urzędu rezygnował 1758 r. W 1699 r. zawarł układ z bratem Stanisławem, któremu odprzedał Odrzywół 1705 r. W 1735 r., jako sukcesor brata Stanisława, sprzedał dom w Warszawie Wysockiemu. Żonaty 1-o v. z Katarzyną z Rusockich, wdową po Janie Parysie, podczaszym bielskim, którą kwitował Chajęcki 1709 r., 2-o v. z Anną z Kurzenieckich, 1-o v. Przyłuską, z którą zeznał zapis dożywocia 1732 r., 3 o v. z Bogumiłą z Suffczyńskich, zaślubioną 1749 roku, a która po jego śmierci zaszelej 1763 r., wyszła za Aleksandra Pniewskiego (Perp. Czers. 15 f. 129; 17 f. 145; 22 f. 252; 23 A f. 121; 28 f. 312; 32 f. 59 i 298; 33 f. 91; DW. 61 f. 715 i 69 f. 188). Z pierwszej żony córki jego: Teresa, wdowa po Adamie Kakowskim, podstolim dobrzyńskim, zapisała sumę Bromirskiemu 1736 r. i Prakseda, żona hr. Józefa Kajetana Ostroroga, kasztelana zakroczymskiego, otrzymała od męża zapis i kwitowała ojca z posagu 1725 r. Z drugiej żony— córka Maryanna, której mąż, Piotr Niemira, skarbnik mielnicki, zapisał 1760 roku 30,000 fl. i syn Józef Anioł (Perp. Czers. 20 f. 71; 23 B f. 422 i 31 f. 139; DW. 87 f. 1487).

Józef v. Józef Anioł, cześnik czerski 1758 r., a podstoli 1767 r., sędzia kapturowy ziemi czerskiej 1764 roku, pisał się z tąż ziemią na elekcję Stanisława Augusta. W 1763 r. zapisał sumę na Zalesiu żonie swej, Barbarze z Grodzickich, córce Stanisława. W 1767 r. sprzedał Drwalewo Komierowskiemu. W 1771 r. przy sprzedaży Werbkowic Szydłowskiemu, wymienia czyim jest synem i wnukiem. W 1790 r. był i komisarzem cywilno-wojskowym ziemi czerskiej, a 1793 r. i konsyliarzem konfederacyi (Perp. Czers. 32 f. 56; 39 f. 113; 42 f. 335; DW. 87 f. 1406 i 1487; 94 f. 185; 106 f. 782; M. 236 f. 105).

Stefan Dobrogost, młodszy syn Mikołaja, podkomorzego warszawskiego, 1613 r. dworzanin i stolnik królewski, starosta kamieńczykowski, został 1620 r. podkomorzym warszawskim, 1623 r. starostą warszawskim, w końcu 1633 r. kasztelanem lubelskim. Żonaty z Maryą Joanną Petingerówną, córką barona Sebastjana Petingera a Petting et Persing, damą dworu królowej Konstancyi, zeznał z nią zapis dożywocia 1616 r. Wspólnie z żoną otrzymał 1618 r. Płocko w ziemi wiskiej, 1624 r. Ożarów, a 1632 r. starostwo kamieńczykowskie. Jak się zdaje, że zostawszy kasztelanem lubelskim, spuścił starostwo warszawskie synowi Janowi, któremu też oddał 1638 r. Garbatkę, Mroków, Parule, Krakowiany i inne wsie. Żył jeszcze 1644 r. (M. 155 f. 274; 159 f. 142; 160 f. 6 i 7; 169 f. 493; 178 f. 470; 183 f. 246; Zap. Lub. 41 f. 554). Pozostała po nim wdowa żyła jeszcze 1654 r. (DW. 52 f. 480). Córki jego: Anna, 1-o v. za Stanisławem Duczymińskim 1620 r., 2-o v. za Maksymilianem Plichtą 1636 r., a 3-o v. za Tomaszem Olędzkim 1637 roku (Perp. Czers. 9 f. 328) i Urszula, żona 1635 roku Jana Kazimierza Krasińskiego, wojewody płockiego, zmarła 1647 r., pochowana w Krasnem. Miała być jeszcze trzecia córka Teodora, żona Stanisława Krasińskiego, starosty nowomiejskiego.

Syn zaś jego Jan, starosta warszawski, prawdopodobnie już 1633 r., a po śmierci ojca i kamieńczykowski, pisał się z ziemią warszawską, na elekcję Jana Kazimierza. W 1633 r. otrzymał dobra Otrębus, 1645 r. zapisał Ręczaje szpitalom warszawskim, a 1651 r. nabył Sokołowo. Żonaty z Lukrecją Anną z Guldenszternów, zeznał z nią zapis dożywocia i otrzymał wspólnie z nią Ożarów od rodziców, za konsensem królewskim z 1644 r. Drugą jego żoną miała być Anna Lipska, wojewodzianka rawska, ale zmarła bezdzietnie (DW. 48 f. 1266; 49 f. 2280; 50 f. 893; 51 f. 1420; M. 189 f. 185). On to uzyskał 1650 r. przywilej od króla Jana Kazimierza, na erekcję miasteczka, na gruntach należących do starostwa warszawskiego, które od jego nazwiska Grzybowem nazwano. Jan pozostawił syna jedynego Stefana, który 1653 r. nabył Lipiny od Lipskiej, 1655 r. część Nowogrodu, w ziemi liwskiej, od Żochowskiego, a 1662 r. został pokwitowany przez Karmelitów warszawskich. W 1668 r. został stolnikiem nurskim, z którym to tytułem i jako dziedzic Chrzesnego, podpisał z ziemią warszawską i nurską, elekcję Jana III-go. Synowie jego: Jan v. Jan Wawrzyniec, Stefan i Konstanty, kwitowali Lasockiego 1682 r., a sprzedali części na Niegowie i Ślubowie Jankowskiemu 1689 r. (DW. 56 f. 425; 57 f. 528; 61 f. 799). Córki Stefana, według panegiryku z 1771 r., były: Teresa Tęgoborska, starościna małogoska i Maksymilianna Pisarska, starościna wolbromska.

Jan v. Jan Wawrzyniec, dziedzic po ojcu na Chrzesnem, starosta sulejowski 1690 r., podpisał z ziemią nurską, elekcję Augusta II-go. W 1693 r. zatwierdził dział sporządzony z braćmi i zeznał zapis dożywocia z żoną, Eufemią Katarzyną Parysówną, córką Zygmunta, która po jego śmierci wyszła za Piotra Stamirowskiego, chorążego wyszogrodzkiego. W 1694 r. zapisał sumę Karmelitom bosym w Warszawie. Córka jego Urszula, za Remigianem Skarbkiem Kiełczewskim, podczaszym winnickim i syn Józef, po ojcu starosta sulejowski, został 1713 roku przez Augusta II-go usamowolniony (DW. 58 f. 871, 957 i 1126; 62 f. 343; 64 f. 23; 113 f. 205).

Józef z braćmi swoimi stryjecznymi, synami Konstantyna, wprowadzony został do Woli Ręczajskiej i Zabraniec 1713 r. W roku następnym, w imieniu swoim i braci stryjecznych, sprzedał Mostówkę Jamiołkowskiemu i nabył część Rybna. W 1721 r. odkupił Mostówkę, 1723 r. sprzedał Dębę, a 1724 r. uwolnił z poddaństwa Jana Oryszkiewicza. Umarł bezpotomnie (DW. 62 f. 298, 413 i 511; 64 f. 23; 65 f. 419 i 797; 113 f. 205).

Stefan, syn stolnika nurskiego, podczaszy nurski, jako chorąży roty wojewody płockiego i porucznik powiatu kamieńczykowskiego, podpisał z ziemią nurską elekcję Augusta II-go, a 1706 roku zatwierdził swój testament (DW. 61 f. 799).

Konstanty v. Konstanty Antoni, brat jego, w 1701 r. zapisał pewną sumę księdzu Pakulskiemu, a 1694 r. Karmelitom bosym warszawskim. W 1703 r. nabył Parule (Perp. Czers. 15 f. 340 i 16 B f. 52; DW. 58 f. 1399; M. 242 f. 205; 243 f. 57 i 71). W 1704 r. został podstolim liwskim, lecz widocznie nominacja ta nie doszła do skutku, bo tytuł ten w aktach nie był mu dawany. Pisany zwykle stolnikiewiczem nurskim. Nie żył już 1710 r., a wdowa po nim zmarła 1712 roku. Z Konstancyi Chądzyńskiej synowie jego: Martynian v. Marcyan, Stanisław i Jan, z których dwaj ostatni wkrótce zmarli i córka Katarzyna, wprowadzeni

zostali do Woli Ręczajskiej 1713 r. Katarzyna zeznała 1724 r. zapis dożywocia z mężem Jakóbem Okęckim, podstolim warszawskim (DW. 62 f. 298 i 65 f. 821). Konstanty miał drugą córkę Joannę, żonę Wawrzyńca Doliwy Rykalskiego, wojskiego inowłodzkiego (Perp. Czers. 21 f. 125 i 29 f. 300).

Marcyan układał się 1728 r. z Kuczyńskimi, o spadek po matce w Chażyniu i bierze 16,000 fl. (Gr. Liws. i Warsz.). Skarbnik liwski 1740 r., podstoli 1745 r., podczaszy 1757 r., chorąży 1765 r., w końcu podkomorzy liwski 1768 r., pisał się z ziemią liwską, na elekcję Stanisława Augusta. W 1733 r. sprzedał Garbatkę, Krakowiany, Parule etc. Ossolińskiemu. W 1746 r. uwolnił z poddaństwa Szymona Bronickiego. W 1756 roku sprzedał część Dębego Dybowskiemu. W 1732 r. nabył Okuniew. Żonaty 1-o v. z Teresą z Cieszkowskich, kasztelaną liwską, 2-o v. z Różą Mostowską, kasztelaną płocką, z którą zeznał zapis dożywocia 1746 r., lecz z nią bezpotomny, z pierwszej żony pozostawił córki; Antoninę Wodzińską; Klarę, wydaną 1767 r. za Felicjana Oborskiego i syna Stanisława, któremu ojciec oddał 1762 r. Okuniew, a 1765 r. Budziska (DW. 67 f. 1037; 68 f. 391 i 756; 69 f. 484; 71 f. 631, 689 i 1215; 80 f. 60; 82 f. 243; 85 f. 145; 87 f. 1114 i 106 f. 1464).

Stanisław, wojski liwski 1761 r., podczaszy 1765 r., stolnik 1768 r., w końcu podkomorzy 1777 r., 1785 r. był kandydatem do kasztelanii warszawskiej. Kawaler orderu Św. Stanisława 1780 r. Z ziemią warszawską podpisał elekcję Stanisława Augusta. W 1777 r. sprzedał Okuniew Klickiemu, a 1779 r. Czajków i Rudę Trzczańskiemu. W 1763 r. zapisał dożywocie żonie swojej, Józefie z Młockich, starościance zakroczymskiej. W 1786 r. oddał synowi Józefowi, Kotury, Koszewnicę i inne dobra, w ziemi liwskiej leżące. Oprócz syna Józefa, miał i córkę Maryannę (DW. 84 f. 386; 93 f. 567; 102 f. 924 i 105 f. 30).

Józef, z szambelana Stanisława Augusta, cześnik liwski 1787 r., a podstoli 1789 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r. W 1790 r. był komisarzem cywilno-wojskowym ziemi liwskiej, a 1792 r. posłem tejże ziemi. W 1789 r. nabył Miłosnę i Janówek, w ziemi warszawskiej (DW. 105 f. 1242; 106 f. 587 i 108 f. 543). W 1802 r. legitymował się ze szlachectwa. Czy nie tenże Józef właśnie żonaty był z Anielą Wodzińską, córką Józefa, podkomorzego liwskiego.

Oprócz wyżej wymienionych, spotykamy jeszcze następujących Grzybowskich, do domu tego należących:

Stanisław, podwojewodzy warszawski i pisarz sądów marszałkowskich 1659 roku. Stefan, sekretarz królewski 1671 r. (Sig. 11 f. 277). Jan zeznał zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Gołaszewskich, 1620 r. (DW. 46 f. 1006). Zuzanna, za Stanisławem Fredrą 1635 r. Maryanna, żona Władysława Boglewskiego 1637 r. Maciej, komornik graniczny błoński 1605 r., zeznał 1615 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Łomińskich. W 1610 r. wyznaczył posag córce Elżbiecie. Syn jego Kasper, właściciel Grzybowa i Łązniewa 1631 r. (DW. 38 f. 1284; 43 f. 1298 i 48 f. 721).

Mikołaj wprowadzony do Lasek 1653 r. (Perp. Czers. 11 f. 632). Syn jego Stefan, odstąpił schedę swoją Skulskiemu 1687 r. (DW. 56 f. 2287). Pisał się on z ziemią warszawską, na elekcję Augusta II-go. Pewnie ten to Stefan, żonaty był z Jadwigą Konarzewską, a siostra jego Wiktorya, była za Stanisławem Krakowińskim. Stefana mamy synów dwóch: Jana i Stanisława. Miał także córkę Kata-

rynę, za N. Karwowskim. Dziedziczyli oni na Łązniewie, którego część swoją sprzedał Stanisław Potockiemu 1732 r.

Jan nabył jakąś część Łązniewa od brata 1712 r., w którym był komornikiem granicznym warszawskim. W 1714 roku został burgrabią warszawskim. W 1712 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Konstancją z Brańskich, która 2-o v. wyszła za Marcina Brochockiego 1721 r. (DW. 62 f. 40; 64 f. 164; 68 f. 191, 326 i 340; Perp. Czers. 17 f. 366). Józef, cześnik 1758 r., podstoli czerski 1767 r., żył jeszcze 1793 r.

Mikołaj, cześnik ciechanowski, zmarły 1717 r., z żony, Zofii z Janikowskich, pozostawił syna Adama, cześnika ciechanowskiego, który wspólnie z żoną, Joanną z Drogomirów, nabył 1723 r. dobra Putiatycze i Litewsko, w ziemi lwowskiej, od Sobieszczańskiego (Zap. Gr. Lwows. 279 f. 362). Drugą żoną Adama była Franciszka Duninówna Borkowska, 2-o v. Szymonowa Żebrowska. Z pierwszej żony był syn Ignacy, z drugiej—Jan, Stanisław i Eleonora (Gr. Przem. 248 f. 238; Fasc. 123 f. 1351).

Jan udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r. Ignacy i Jan sprzedali Putiatycze 1756 r. Józefowi Siemińskiemu (Zap. Gr. Lwows. 300 f. 255). Jana, z Katarzyny Mystkowskiej, syn Mateusz Jan, ur. 1774 r. w Porzycach (metr. w Komarnie z 1781 r), ożeniony z Rozalią Woińską, pozostawił syna Kajetana Izidora, ur. 1803 r. (metr. w Dubience). Kajetana z Michaliny Kosińskiej synowie: Bruno i Marcei, z których Marcei wywiódł się ze szlachectwa w Królestwie 1850 r. (z Teki B. Rummla).

Andrzej, dziedzic połowy Siedlisk, przyznał 1732 r. dług Morsztynowej. Szymon, z Wielkiego Grzybowa, ma 1730 r. sprawę w Krakowie. Anna z Wielkiego Grzybowa, żona Aleksandra Trembeckiego 1740 r. (A. Krak.). Andrzej, komornik ziemski zawskrzyński 1785 r. i Maciej, żupnik ciechanowski 1768 r., a miecznik 1778 r. Ten ostatni otrzymał prawem kaduka 1776 r. Mokrsko i Wólkę-Kawęcińską, w powiecie chełcińskim (Kancel. 56 II f. 12).

Jakób i Ignacy spadek swój po Macieju, zmarłym za pruskich czasów, cedowali Balcerowi w Trybunale płockim.

Antoni, sędzia ziemiański w Płońsku 1807 r. Fabian mianowany pisarzem aktowym w Mławie 1807 r. Tekla, zamężna Prażmowska, 1833 r. w Radziemicach, w miechowskiem. Konstancya, ur. 1788 r., zmarła 1857 r., żona Dominika Ciecierskiego. Karol, syn Józefa, Grzegorz, syn Jakóba, Gabryel i Józef, synowie Andrzeja, Walenty, syn Antoniego, Faustyn i Karolina Świeżawska, dzieci Macieja, Michał, syn Stanisława, Leopold, syn Józefa i Teodor, syn Walentego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Herb Grzybowskich.

Eugeniusz, dziedzic Słubic i innych, z żony, Pelagii z Grabskich, zmarłej 1902 r., pozostawił córki: N. Kleniewską, Eugenię Wędrychowską i Pelagię, i syna N., ożenionego z Aliną Morzkowską. Karol, Włodzimierz. Artur, Malwina i Zofia, dziedzice Górek w przemyskiem, około 1870 r.

GRZYBOWSCY h. WŁASNEGO z Grzybowa-Kapuśnika, w powiecie mławskim. Część tej wsi należała 1578 roku

do Leonarda (Paw.). Ambrożego, właściciela tej wsi w połowie XVIII-go wieku potomek, Franciszek Michał, syn Pawła, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

GRZYBOWSCY niewiadomo jakiego herbu. Wojciech, syn Stanisława, 1443 r., Bartłomiej, syn Mikołaja, 1453 r., Wojciech, syn Stanisława, 1484 r. na uniwersytecie krakowskim. Tomasz Grzybowski 1500 r. na sądach we Lwowie.

Stanisław, syn Mateusza, żonaty z Barbarą z Szumskich 1638 r. (M. 185 f. 576). Bernard, Dominikanin w Łucku 1650 r. Jan i Jakób, synowie Wojciecha, 1597 r. Aleksander, Jerzy, Tomasz, Zofia i Anna, dzieci Aleksandra i Agnieszki z Rusowskich, pozwani 1678 r. przed Trybunał lubelski (Zap. Lub. 8 f. 809 i 57 f. 365). Jakób i Stanisław, stronnicy Augusta III-go, głosowali za nim 1733 roku (Oblig. Wąrsz. 49 f. 606).

Stanisław, syn Wawrzyńca i Barbary z Kleczyńskich, odstąpił 1791 roku schedę swoją po Pokrzywnickiej bratu Jakóbowi (DW. 107 f. 591). Podpisali elekcyje: Jana III-go — Piotr i Stanisław z ziemią wiską. Augusta II-go — Fabian z ziemią ciechanowską, Szymon z ziemią wiską, a Mikołaj z województwem ruskiem.

Zofia Grzybowska, żona Marcina Niewierskiego, kaznodziei kalwińskiego kopyskiego 1642 r. Michał, 1663 r. w niewoli w Moskwie. Marya Semenówna ze Świrskich Grzybowska, wniosła 1670 roku manifest o spaleniu ksiąg ziemskich i grodzkich połockich (Ist. Jur. Mat. XXV). Jakób 1695 r. w orszańskim. Tomasz, strażnik połocki 1739 r.

Szymek, ziemianin powiatu grodzieńskiego, ożeniony z Oleną Michałówną ks. Glińska, 1-0 v. Wojszwitowiczową 1558 r. (Kniaż.).

Mikołaj, towarzysz rotty husarskiej królewicza Konstantego 1698 r. (AGZ. X. 6319). Szymon wziął w zastaw 1764 roku dobra Lackie od Lubomirskich (AGZ. X. 7321). Szymon, łowczy bełski 1784 r. Samuel w województwie kijowskim, zapisał 1684 r. synowi swemu Adamowi część Krasnosiołki, a zięciom swoim, Mieleniewskiemu i Cieleckiemu, część Szczeniowa i Dawidówki (Op. Kij. 2). Jerzy, zastawny posiadacz dóbr Kamiennybród 1731 r. (Woł. XII f. 233).

GRZYBOWSCY z Grzybowa, w powiecie gnieźnieńskim. Grzymała Wodka Grzybowski i Grzyb, syn Jakóba z Grzybowa, zaświadczyają o szlachectwie Pieńkowskiego w Pyzdrach 1399 r. Wodka z Grzybowa dostawił 1398 r. w Pyzdrach za brata swego Pawła świadków: Tarsina z Łepkowa i Mikołaja z Lubomirza, którzy zaświadczyli o jego szlachectwie. Dzierżek, Maciej, Filip, Janusz, Jakób Mały i Piotr z Grzybowa, w sądzie w Pyzdrach 1399 r., a Przecław i Jasiek, żonaty z Przecławą 1400 r. Wacław z Grzybowa w Gnieźnie 1397 r. (Leksz.).

Mikołaj Grzybowski, komornik sądu ziemskiego poznańskiego i burgrabia kościański 1414 r., a gnieźnieński 1425 r. Derśław, podwojewodzy kaliski w latach 1410 — 1418 w Pyzdrach i Kaliszu, ugodził się 1414 r. z dziadem swej córki Katarzyny, Filipem z Gałazek i zachowuje dla niej Boczków (Pis. Dz. Pol. IX).

Jan z Grzybowa, syn Ołowianego, 1413 r. w Kaliszu. Wierzbęta z Grzybowa świadczy w Gnieźnie 1448 r. Na dwór Jana Piantki Grzybowskiego zrobiono napad, o co była sprawa 1497 r. Jan Grzybowski poszedł 1498 r. na wojnę

turecką. Macieja wysłała w zastępstwie swoim na wojnę wołoską 1497 r. Czelmowska, a Mikołaja — Sobocka, Jana zaś na wojnę czeską 1474 r. Zamostowski (St. Pr. P. Pom. VII. 124, 125, 274, 377 i 679). Adam, ożeniony z Barbarą Cielecką, 1-o v. Stanisławową Krzońską, 1505 r. (Res. Posn. z 1505 r. f. 75). Michalik i Błażej Grzybowscy, dziedziczyli na Grzybowie 1580 r., Rembusz i Jakób na Grzybowie Rabczym, a Piotr Grzybowski i Wodecki na Grzybowie Wotki (Paw.).

Jan i Stefan z województwem poznańskim, a Krzysztof i Mściśław z województwem kaliskim, podpisali elekcyę Augusta II-go. Sukcesorowie ze Strzeleckich Grzybowskiej, pozwali Mycielskiego 1768 r. (Rel. Gr. Keyń. 103 f. 282).

Prawdopodobnie ci Grzybowscy są h. *Pobóg*, gdyż matką Piotra, a babką Adama Leszniewskiego, kanonika gnieźnieńskiego, pochodzących z powiatu gnieźnieńskiego, była Katarzyna Grzybowska tegoż herbu.

GRZYBOWSCY z Grzybowa, w powiecie orłowskim, dom rozrodzony. Akta łączycie i orłowskie z końca XIV-go wieku już wymieniają kilkudziesięciu dziedziców na Grzybowie. Należeli oni do różnych rodów, bo gdy Falisław Gołąb z Grzybowa i Mierzejewa, zganiony przez Jana Kaziroda z Grzybowa i Gumina, dowodził 1402 r. szlachectwa h. *Lilia*, zawołania Smora, świadczy między innymi Jan z Grzybowa h. *Doliwa*. Syn powyższego Falisława, Stanisław, ożeniony z Katarzyną z Wojszyc, 2-o v. Aleksową z Odolina 1400 r.

Grzegorz sprzedał 1386 r. część Grzybowa Falisławowi, Adamowi, Wisławowi i Strzeszce, a 1392 r. nabył znów część od swoich synowic: Dochny, Jachny i Falisławy.

Falisław senior z Grzybowa miał bardzo liczne potomstwo, zwane Fałęciami. Z nich Marcin był 1405 r. na uniwersytecie krakowskim; Bartosz i Falisław już 1398 r. mieli swoje działki; Jan zabił 1398 r. Andrzeja ze Ślesina, a ojciec płaci za niego karę; Klemens 1409 r.; Stanisław 1400 r. Wszystkich Fałęciców pozwali 1405 r. bracia: Piotr, Adam i Skarga z Grzybowa. Wspominani jeszcze Dersław, syn Jakóba i Anki, Ota z synem Bogusławem, Świętobor, Wietrych, Falisław Bocian, Jan Skołat, Jakusz i brat jego stryjeczny Omeksa i wielu innych (Łęcz I i II).

Dziedziczyli na Grzybowie 1576 r. obok Gajewskich, Gumińskich i Żerońskich, Maciej, Jan *Łominoga*, Jan i Stanisław, Maciej *Drizdek*, Anna, Katarzyna i Zofia, córki Jakóba, Wincenty *Zaraś*, Jan i Feliks, Elżbieta, wdowa po Tomaszu, Jan *Kruk* i Maciej *Głąb* Grzybowscy (Paw.).

Elżbieta, dziedziczka części Zalesia, Stanisław, dziedzic części Lesków, Adam, Paweł, Tomasz i Jan części Kuroszów, Mikołaj i Stefan części Odolina, Piotr Fałęta części Gumina 1576 r. (Paw.).

Eliasz Grzybowski, część swoją na Grzybowie oddał synowi Mikołajowi 1536 r. (M. 51 f. 185). Bartłomiej kwitował Grodzieńskiego 1531 r. Stanisław, syn Macieja, zeznał oblig na Puśnikowskiego 1618 r. Serafin, syn Wojciecha, kwitował Gawrońskiego 1619 r. Synowie jego: Andrzej, Wojciech i Stanisław, oskarżyli 1620 r. Batorego o zabicie ojca. Jan, syn Kaspra, dziedziczył na Zakrzewie 1631 r. (Gr. Przed. 1 f. 260; 64 f. 413; 65 f. 11; 66 f. 69, 124 i 177; 70 f. 270). Marcyan, spisał testament 1669 r. Jan i Stanisław, jego synowie, zawarli umowę

1680 r. Kazimierz, syn Jana, układał się z siostrą Petronellą 1702 r. (Ibid. 76 f. 513; 78 f. 77, 126 i 273; 81 f. 277; 82 f. 111 i 283).

Adam i Kazimierz podpisali z województwem łęczyckiem, elekcyę Augusta II-go. Walenty zapisał sumę żonie, Katarzynie z Morzyckich, 1718 r. Stanisław, żonaty z Anną z Wodeckich 1723 r. Józef zeznał zapis dożywocia z żoną Agatą 1780 r. (Ibid. 83 f. 373 i 375; 86 f. 106 i 93 f. 173).

GRZYBOWSCY z Grzybowej, w powiecie szczyrzyckim. Jakusz, zwany Forstek lub Kethnik z Grzybowej, od 1398 r. ma częste sprawy w Krakowie z sąsiadami, a 1407 r. w procesie z Markiem z Klęczan, stawia za świadków swych braci stryjecznych Łapanowskich i innych, z czego się pokazuje, że należał do rodu Drużynów. Bracia Jasiak i Emil z Grzybowej mają sprawę o część Gdowa z Michałem z Grabi 1399 r. (St Pr. P. Pom. VIII; Helc. II). Marcin Grzybowski zmarł 1396 r. (Ks. Miejs. Krak.). Czciwor z siostrami: Jadwigą, Pachną, Stachną i Sandką, dziedzice Grzybowej, sprzedali 1370 r. całą swoją macierzyznę w Parkoszowicach za 100 grzywien Klemensowi z Nasięchowiec.

GRZYBOWSCY następujący wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Konstanty, Andrzej i Piotr, synowie Antoniego, Stanisław, Hilary, Piotr, Mikołaj i Hieronim, synowie Jana Konstantego, wszyscy wnukowie Tomasz, prawnukowie Jakóba Szymona, w latach 1853 — 1855; Filip i Wiktor, synowie Andrzeja, 1891 r.; Aleksander i Anna, dzieci Hilarego, 1896 r.

Piotr z synami: Aleksandrem i Bazylim, Bazylili z synem Jakóbem, Jan z synem Andrzejem i Adam, synowie Antoniego, Szymon, Antoni i Michał, synowie Bazylego, wszyscy wnukowie Jakóba, prawnukowie Stanisława, praprawnukowie Franciszka, 1850 r.; Tymoteusz, Zacharyasz i Sylwester, synowie Aleksandra, Grzegorz i Jan, synowie Bazylego, wnukowie Piotra, 1864 r.; Michał, Jordan i Aleksander, synowie Szymona, w latach 1865—1866.

Ignacy i Nikodem Józef, synowie Bazylego Jana, wnukowie Jakóba, prawnukowie Stanisława, praprawnukowie Franciszka, 1833 r.; Aleksander i Hilary, synowie Nikodema, 1865 r.; a Waław, Maksymilian, Roch i Dominik, synowie Aleksandra, 1865 r.; Adam z synami: Stefanem Waławem, Emerykiem, Stefanem Zacharyaszem, Wiktorem, Adamem i Michałem, syn tegoż Bazylego Jana, 1865 r.; Jan i Franciszek, synowie Leona Waława, wnukowie Bazylego Jana, 1867 r.; a Jan Antoni, syn Jana, 1885 r. (Spis.).

GRZYMACZEWSKY h. ŚWINKA z Grzymaczewa, w powiecie sieradzkim. Jan, syn Piotra Zajączka, kasztelana rozpirskiego, wzięwszy w działach z braćmi Grzymaczew, przyjął to nazwisko 1472 r. (Gr. Sieradz. 121 f. 205). Syn jego Jan Grzymaczewski 1531 r. (Gr. Sieradz. 10 f. 232).

GRZYMAŁOWIE h. GRZYMAŁA wyszli z Zalesia - Grzymały, w powiecie zakroczymskim. Grzymisław v. Grzymała i Wirzchosław, dziedzice Zalesia, otrzymali 1400 r. od ks. Janusza Mazowieckiego 20 włók gruntu, które z czasem Januszowem nazwane zostały, a z których Grzymała wziął piętnaście, a Wirzchosław pięć włók. Tenże książę nadał im 1411 r. dwadzieścia nowych włók pod Nowogrodem, z których na własność Grzymale dziesięć, a drugie dziesięć Wirz-

chosławowi i jego synom: Piotrowi i Wencesławowi. Ta ostatnia miejscowość pierwsiastkowo Zalesie, a z czasem Grzymały-Zalesie nazwaną została. W 1421 r. Grzymała za dziesięć włók na Zalesiu, wziął od swego brata i jego synów pięć włók na Januszowie. Ta ostatnia miejscowość z czasem Grzymały-nowogrodzkie nazwaną została.

W 1454 r. Dorota, żona Piotra z Wyszocu, Wichna, żona Adama z Tabęcia i Tomka, żona Wawrzyńca z Jarnoltów, córki Tomasza z Grzymał, zrzekły się majątku rodzicielskiego, na rzecz braci swoich: Jakóba i Stanisława. Z aktu z 1462 r., którym Mikołaj, syn Tomasza, sprzedał część swoją na Grzymałach pod Nowogrodem, braciom swoim: Jakóbowi i Stanisławowi, sądzić można, że byli oni wnukami Grzymały (Mil.).

Grzymała, podsędek płocki 1379 roku. Feliks Grzymała z Kamionbrodu procesuje się z Wierzbickim 1541 roku (ML. 42). Wencesław Grzymała, burgrabia czerski 1535 roku.

Dziedziczyli na Grzymałach w końcu XVI-go wieku: Wojciech, syn Walentego, Marcyan, Janusz, Marcin i Jan, synowie Jana, Paweł, syn Wojciecha i Paweł, syn Michała (Wyr-Lub. 36 f. 856; 51 f. 224; 57 f. 414 i 498).

Jan, Mikołaj i Paweł, współdziedzice wsi Grzymały-Połomia, a Leonard wsi Grzymały w nurskiem, 1578 r. (Paw.). Aleksander, syn Jana, 1626 r. Łukasz, sekretarz królewski 1647 r. Ten sam, czy też inny Łukasz, żonaty 1661 r. z Katarzyną z Kossakowskich (M. 173 f. 370; 189 f. 571; Sig. 3 f. 245). Mikołaj pisał się z ziemią nurską, na elekcyę Jana Kazimierza.

Bartłomiej, syn Stanisława i Wawrzyniec, syn Stanisława, zeznawali akta w grodzie warszawskim 1665 r. (DW. 53 f. 692). Walenty, syn Piotra z Włodek i Justyna, córka Marcina z Pęzi, żona Wojciecha Śmiarowskiego, sprzedali 1677 roku części tych wsi Ludwikowi Wąsowiczowi, stolnikowi łomżyńskiemu (Gr. Łomż. 18 f. 84).

Herb Grzymała.

Synowie Stanisława Grzymały, który się przezwiał Pin-towskim, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Piotrkowie 1689 r., a świadkami ich byli Grzymałowic: Maciej, syn Jana ze wsi Pęzie i Grzymały, Franciszek, syn Piotra, ze wsi Kadki, Stefan, syn Andrzeja, a wnuk Jerzego, ze wsi Pęzie, Walenty, syn Mateusza Wojcieszkowicza i Walenty, syn Krzysztofa, ze wsi Grzymały-Zalesie (DW. 57 f. 630).

Podpisali elekcyę Augusta II-go z ziemią łomżyńską: Andrzej, Piotr i Walenty, a z ziemią nurską: Bartłomiej, Jakób, Jan, Paweł, Wojciech, Marcin, Grzegorz, Stanisław i Bartłomiej.

Tomasz, właściciel Płaskosz i Pinek, w ziemi nurskiej, 1694 r. (Her. Kr.). Katarzyna, córka Aleksandra i Katarzyny z Rybińskich, za Janem Warpęchowskim 1746 r. (DW. 71 f. 712). Antoni na Grzymałach, poseł ziemi łomżyńskiej, Andrzej, Anzelm, Franciszek, dwóch Tomaszów i dwóch Wojciechów, pisało się z ziemią łomżyńską, na elekcyę Stanisława Augusta.

Antoni, podsędek zambrowski 1765 r. Józef, fligel-adjutant buławy polnej litewskiej, układa się z Suffczyńskim 1779 r. (DW. 95 f. 858). Wojciech, z komornika ziemskiego zambrowskiego, podsędek łomżyński 1781 r. Jan, syn Józefa, żonaty z Barbarą z Krassowskich, córką Andrzeja, zawarł 1793 r. umowę z Krasowskim, o sprzedaż części Męczyna i Pulkowia, w ziemi drohickiej (M. 291 f. 433 i DW. 109 f. 576). Antoni, burgrabia grodzki łomżyński 1786 r., a komornik ziemski 1792 r. Maryanna, córka Dominika i Jadwigi z Kołaczkowskich, za Janem Dzierzgowskim. Wdowa po nim 1787 r. (DW. 103 f. 929).

Wacław Grzymała i syn jego Jakób posiadali 1551 r. wójtostwo w Ostrowie, w powiecie lubelskim (M. 80 f. 29). Jakób, żonaty z Zofią z Kluczewskich, dworzanin królewski, posiadacz wójtostwa w Gnojnicy, pozostawił syna Józefa, żyjącego 1596 roku (Wyr. Lub. 41 f. 634; 46 f. 167; 50 f. 128 i 67 f. 312). Marcin, burgrabia przemyski 1559 r., a następnie podstarości, pozostawił syna Marcina, piszącego się na Gnojnicy 1597 r. (Zap. Lub. 8 f. 863).

Jakób, Zacharyasz i wdowa po Sebastyanie, dziedziczyli na Podgrodziu i Grabówce, w powiecie pilźnieńskim 1581 r. (Paw.). Adam, syn Zacharyasza, właściciel Łopuchowy, w województwie sandomierskim, wystawił plenipotecję 1619 r. (Wyr. Lub. 52 f. 162 i M. 384 f. 15). Grzegorz, regent grodzki chełmski 1666 r. Marcin, rotmistrz królewski, podpisał z województwem bełskim, elekcję Augusta II-go. N., miecznik bełski, umarł 1735 r. Adam, łowczy horodelski 1736 roku, ożeniony z Brygidą Telefusówną; syn jego Stanisław, cześnik halicki 1739 r., zeznał 1745 r. zapis dożywocia z żoną, Eleonorą Liniewską, łowczanką kijowską (Gr. Grabow.).

Józef, właściciel Telatyna, w województwie bełskim, 1741 r. (Herb. Kr.), umarł łowczym horodelskim 1761 r. Synowie jego: Piotr i Wincenty, urodzeni z Anny z Wilczyńskich.

Piotr w imieniu matki prowadzi 1773 r. sprawę o spadek po Woroniczach (Gr. Lwows.).

Wincenty, regent ziemski krzemieniecki 1780 r., miecznik winnicki 1784 r., a cześnik braclawski 1787 r. i podstarości latyczowski 1789 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r., za księstwa warszawskiego prezes rządu tymczasowego obwodu zamojskiego 1809 r., prezes rady obywatelskiej departamentu lubelskiego 1810 r., poseł nadzwyczajny w Wiedniu, został 1815 r. senatorem kasztelanem królestwa kongresowego i sędzią najwyższej instancji. Umarł 1824 r., pozostawiwszy z żony, Maryanny z Wydźgów, syna Wojciecha, referendarza rady stanu, żonatego z Michaliną z Krügerów, którego syn Wincenty, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Jan, syn niegdy Grzegorza, ceduje części wsi Grzymały bratu Andrzejowi. Jan, syn powyższego Andrzeja, nabył 1786 r. części Skolimowa, a Krzysztof, syn Andrzeja, 1775 r. części Pogorzeli. Franciszek, syn Krzysztofa, odstąpił 1802 r. części Grzymał Franciszkowi, synowi Andrzeja i obaj legitymowali się ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1804 r. (Quater. VIII f. 70).

Józef, syn niegdy Józefa, nabył 1741 r. części Grzymał od Maryanny Wyszomirskiej. Syn jego Marcin nabył 1799 r. część Grzymał od Franciszka Grzymały. Marcina i Maryanny synowie: Antoni, ur. 1774 r., Seweryn Andrzej, ur.

1780 r., Feliks, ur. 1782 r., Piotr, ur. 1788 r., Andrzej, ur. 1790 r. i Szymon Tadeusz, ur. 1796 r. (metryki w Skibniewie), legitymowali się ze szlachectwa 1804 r. w Galicyi zachodniej (Quater. VIII f. 60 i 61), a z nich Antoni, Seweryn, Piotr i Andrzej po 1836 r. w Królestwie.

Mikołaj, syn niegdy Jana, nabył 1771 r. część Grzymał od Lipki, a z żony Zuzanny, zostawił syna Felicjana Andrzeja, ur. 1774 r. (metr. w Skibniewie), wylegitymowanego ze szlachectwa 1804 r. (Quater. VIII f. 81).

Jakób, syn Piotra z Grąd, przekazał 1768 r. część Grądów synowi Michałowi, a drugi syn jego Józef, nabył 1778 r. część Skibniewa; obaj dowiedli szlachectwa 1804 r. (Quater. VIII f. 64).

Tomasz, syn Józefa z Grąd, nabył 1785 r. część Zawad i legitymował się ze szlachectwa 1804 r. (Quater. VIII f. 57).

Oprócz wymienionych wyżej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie: Antoni Otton i Jakób, synowie Antoniego, Józef Gracyan Michał, syn Antoniego Ottona i Mikołaj, syn Tomasza.

Z linii, osiedlonej w województwie bełskim, legitymowali się ze szlachectwa w sądzie ziemskim bełskim 1782 r.: Piotr, komornik graniczny bełski i ksiądz Józef Tadeusz Grzymałowie (Gol.).

Konstanty, Aleksander, Teofil i Andrzej, dziedzice dóbr Grzymały i Bełczący Stok, w łomżyńskim, 1868 r.

Na Litwie: Adam, podczaszy smoleński 1719 r. (Bract. XV f. 1715). Jerzy, oboźny i rotmistrz powiatu wołkowyskiego, stronnik Augusta III-go (Oblig. Warsz. 49 f. 608). Franciszek i Tomasz, poseł powiatu wołkowyskiego, podpisali z tymże powiatem, elekcyę Stanisława Augusta. Józef, sędzia kapturowy lidzki 1764 r. (V. L.). Tomasz, skarbnik 1765 r., a horodniczy wołkowyski 1773 r., wyznaczony z sejmu 1775 r. lustratorem podatków czopowego i podymnego (V. L.). Tenże sam, czy też inny Tomasz, sędzia grodzki wołkowyski 1784 r. Jerzy, także sędzia 1783 r. Kazimierz, sędzia ziemski wołkowyski 1765 r. Kazimierz, rotmistrz połocki 1789 r. (DW. 105 f. 181).

Apolinary, Marcin i Tomasz, sędzia powiatu lidzkiego, z synami: Pantaleonem, asesorem sądu ziemi lidzkiej i Cypryanem, synowie Józefa, wnukowie Andrzeja, prawnukowie Macieja, syna Jana, wnuka Jakóba, prawnuka Jana, dziedzica 1620 r. dóbr Nieprachy, w powiecie lidzkim, dowiedli szlachectwa przed Deputyacją Wywodową wileńską 1817 r.

W 1429 r. spotykamy w ziemi sanockiej Jana Grzymałę z Miejsca (de Miesteze), na którym miał zapisane przez króla 400 grzywien i z Pieczenóg (AGZ. XI). Był on 1434 r. podkomorzym sanockim i 1435 roku burgrabią krakowskim. Pisał się także z Błogocic 1451 r. Syn jego Jan, ksiądz, 1443 r. słuchacz uniwersytetu krakowskiego, piszący się z Wolicy i Błogocic, ma sprawę 1462 i 1470 r. w Krakowie, z Janem z Kobylan (Helc. II). Eleonora, córka Jana, żona Eleazara Rożna, wraz z bratem, księdzem Janem, kasuje procesy wytoczone Sierskim 1476 roku. Grzymała, kanonik krakowski 1409 r.

Mikołaj Grzymała z Teczycy, wzięwszy za żonę Jadwigę, córką Mikołaja ze Zwierzyńca, część tych dóbr, pisał się często Grzymałą ze Zwierzyńca. W 1469 r. prokurator królewski na Rusi, broni kupców od nieprawnie ściąganych od nich ceł w okolicy Lwowa. Tenże Mikołaj, sędzia grodzki krakowski 1458 r., sędzia

nadworny w latach 1466 — 1473, starosta chęciński 1475 r. W 1488 r. zasiada w sądzie najwyższym magdeburskim w Krakowie. Syn jego zapewne Stanisław Grzymała z Tczycy, ożeniony z Jadwigą z Boratyna Bolanowską, z którą procesuje 1473 r. braci jej, o obiecane 100 grzywien posagu (AGZ. XVII).

W Wielkopolsce Grzymała v. Grzymek z Oleśnicy, kasztelan kostrzyński 1381 r. (Kr. I. z Czarn.), dziedzic Jadownik 1398 r. (Leksz.). Przeclaw Grzymała świadczy w Poznaniu 1393 r. Grzymała z Usięcina w Pyzdrach 1399 r. Syn jego Mikołaj świadczy w Pyzdrach 1400 roku. Brat jego niegdy Jarosław Grzymała (Leksz.). Grzymała z Mroczkowic 1414 r. w Kaliszu (Akta Kaliskie). Grzymała z Nieniewa, kasztelan kaliski 1430 roku. Mikołaj, Jan i Stanisław Grzymałowic, dali 26 grzywien posagu siostrze Katarzynie, Mikołajowej Wolskiej, 1473 roku (Gr. Szadkows.).

Bartłomiej Grzymała z Panięki i Katarzyna, żona Mikołaja Grzymały z Panięki, wyprawili zbrojnych na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. Pom. VI).

Grzymałowic z Rzeplina, patrz *Rzepliński*.

GRZYMAŁOWIE i GRZYMAŁOWSCY h. MORA. Jan Grzymała, dziedzic Dąbrówki, w województwie malborskiem, 1505 r. Jan, dziedzic na Tracku, otrzymał dobra Sexhuben w Warmi (Kętrz.). Tomasz, poseł prowincyi pruskiej, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 612). N. Grzymałowski, miecznik czarniechowski, umarł 1738 r. (Sig. 26).

[GRZYMAŁOWIE. Erazm, rajca krakowski w latach 1419 — 1423 (Kod. Dypl. M. Kr.). Zapewne syn jego Piotr, 1417 r. na uniwersytecie krakowskim. Andrzej, syn Jana z Poznania, doktor medycyny, rektor akademii krakowskiej 1465 r., umarł w roku następnym na zarazę.]

GRZYMEK v. GRZYMKO skarbnik brzeski-kujawski 1370 r. *Grz.*, kasztelan bydgoski 1411 r. Grzymek, sędzia pana sandeckiego 1358 r.

GRZYMISŁAWSCY h. PRUS I-szy z Grzymisławic, w powiecie pyzdrowskim, których, jako też i Strzedzewa, Chwalibogowa i Książna, właścicielem był 1578 r. Wawrzyniec Grzymisławski (Paw.). Marcin kwitował 1573 r. Mycielskiego z zastawu Mycielina (Ins. Res. Pyzdr. f. 18). Stanisław, wojski kaliski, umarł w 1622 roku. Stanisław pisał się z województwem poznańskim, na elekcję Władysława IV-go. Jakób, sekretarz metryki koronnej 1654 r. (DW. 392 f. 28). Urszula, żona Marcina Karszewskiego, przed 1664 r. Zuzanna, żona Mikołaja Buszkowskiego 1667 r. (Zap. Gr. Kcyń. 130 f. 23). Remigiusz, ostatni opat szczyrzycki, zmarł 1794 r. Katarzyna, córka nieżyjących już Piotra i Anny z Małachowskich, zeznała 1766 r. zapis dożywocia z mężem, Kasprem Wierzchlejskim (Gr. Kalis.).

GRZYMISZEWSKY z Grzymiszewa, w powiecie konińskim. Helena, żona Marcina Grzymiszewskiego, z oprawy swej na Grzymiszewie, wyprawiła zastępcę konnego na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. Pom. VII. 510). Wojciech, syn Marcina z Grzymiszowa, 1467 r. na uniwersytecie krakowskim.

GRZYMKOWSCY z Grzymek, w ziemi wiskiej. Krzysztof Grzymkowski, wojski czerwonogrodzki 1671 r. Franciszek z województwem ruskiem, a Mikołaj, podczaszy łatyczowski, z województwem sandomierskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Józef i Teresa z Grzymkowskich Wesołowska, żona Wojciecha, procesowani przez Tarnowskich 1722 r. (Kij. X f. 1230). Józef z żoną, Elżbietą Dombrowiczówną, nabyli 1744 r. Budę, w powiecie kowieńskim (Gr. Kowień.). Franciszek, patron Trybunału lubelskiego i vicesgerent sądowy chełmski 1785 r., a lubelski 1790 r., legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 roku (Quater. VIII f. 235).

Aleksander i Michał, synowie Stanisława i Teresy z Chojeckich, wnukowie Krzysztofa i Krystyny Przyłuskiej i bratanek ich Józef, syn Adama i Ludwiki z Niewęglowskich, Grzymkowscy, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 roku, w sądzie ziemskim lwowskim.

Łukasz, Ignacy i Mikołaj z synem Wacławem, synowie Józefa, wnukowie Stanisława, dowiedli szlachectwa 1836 r. w gubernii podolskiej (Spis.).

GRZYMSCY h. CHOLEWA z Grzymków, w powiecie orłowskim. Sand z Grzymków 1394 r. w Łęczycy (Łęcz. I. 3378). Dorota z Wąglczewskich Grzymska, w powiecie przedeckim 1606 r. (Gr. Przed. 53 f. 341). Piotr Grzymski, proboszcz Milejowski, zmarł 1692 r. (Nekr. Strzeliński). N., cześnik halicki 1735 r.

Edmund Grzymski, syn Karola, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

GRZYMUŁTOWSCY h. GRZYMAŁA z Grzymułowic, w powiecie kcyńskim. Jan z Grzymułowic wypożyczył 1507 r. sto grzywien, od brata swego Stanisława (M. 23 f. 153 i St. Pr. P. Pom. VII. 124 i 125). Stanisław, chorąży kaliski, dożywotnik Mieścisk 1518 r., otrzymał 1522 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa drahimskiego z rąk Golcza (M. 30 f. 180; 37 f. 347; 51 f. 73). Tenże Stanisław i synowie jego: Mikołaj, Leonard i Stanisław, otrzymali 1526 r. zapewnienie, dożywotniego posiadania Mieścisk i wsi doń należących (M. 42 f. 168). W 1547 r. posiada połowę Mieścisk Sebastyan Grzymułowski, który będąc 1549 r. dworzaninem królowej węgierskiej Izabelli i ochmistrem dworu jej syna Jana, otrzymał prawem dziedzicznym Mieściska, w powiecie gnieźnieńskim i wieś Wielicz (M. 73 f. 176 i 77 f. 10).

Mikołaj, Stanisław, Krzysztof i Adam, posiadacze Mieścisk 1559 r., a po śmierci wymienionych Mikołaja, Stanisława i Krzysztofa, otrzymał dożywocie na Mieściskach bratanek ich Adam, widocznie syn Adama (M. 95 f. 235 i 108 f. 142).

Paprocki pisze, że za jego czasów żył ostatni potomek domu tego, Janusz Mikołaj, urodzony z Dzierżanowskiej, siostry opata wągrowieckiego. Czy ten „młodzieniec szlachetny“ nie będzie późniejszym Januszem, kasztelanem bydgoskim h. Nieczuja i czy wszyscy tu wymienieni Grzymułowscy, nie są Nieczujami? Trudno obecnie orzec, choć to bardzo prawdopodobne.

GRZYMUŁTOWSCY h. NIECZUJA skądby wyszli, nie jest mi wiadomem. Piotr, syn Bronisza z Grzymułowic, 1436 r. na uniwersytecie krakowskim. Mi-

kołaj Grzymułtowski, pisarz żup bocheńskich 1509 r. (M. 23 f. 664 i 29 f. 589). Mikołaj, proboszcz kościoła Św. Jerzego w Gnieźnie 1525 r., kanonik katedralny gnieźnieński 1528 r. (M. 39 f. 459 i Kor.). Katarzyna, urodzona z Pomianówny, żona Stanisława z Łopienna Wilamowskiego, matka kanonika poznańskiego 1525 roku (Pis. Dz. Pols. IX).

Janusz, kasztelan bydgoski 1602 r., otrzymał wspólnie z żoną, N. z Grudzińskich, starostwo szredzkie 1603 r. (M. 148 f. 64). Umarł 1617 r. Synami jego pewnie byli: Jan, opat lendzki, Stanisław, Krzysztof, Marcin, Wojciech, Maciej i Mikołaj. Obierali oni plenipotentów w Lublinie 1621 roku (Zap. Lub. 25 f. 213). Z nich:

Jan, opat lendzki, umarł 1628 r. (Star. Mon.).

Krzysztof, rotmistrz królewski, umarł 1621 r. (Mon. V).

Wojciech v. Olbracht, żonaty z Maryanną Strzelecką, miał syna jedyngo Jana, zmarłego 1652 r. w 22-m roku życia, pochowanego w Poznaniu (Star. Mon.).

Herb Nieczuja.

Stanisław, po ojcu starosta szredzki, zaślubił 1620 r. Katarzynę Leszczyńską, córkę Wacława, późniejszego kancle-rza. Przyznano jej dożywocie na starostwie szredzkim w tym-że roku (M. 165 f. 114). Po jego śmierci, wyszła za Opalińskiego. Syn ich Krzysztof pisał się z województwem poznańskim, na elekcyę Jana Kazimierza. W 1652 r. podkomorzy kaliski, 1654 r. marszałek koła poselskiego, 1656 r. kasztelan poznański, w końcu 1678 r. wojewoda poznański, umarł 1687 roku. W 1659 r. surrogator poznański (V. L.). W 1668 r. starosta ujski i pilski, a 1676 r. otrzymał wspólnie z żoną starostwo sztumskie (Sig. 12), które 1679 r. odstąpił Krasieńskiemu (DW. 55 f. 903). Trzymał i starostwo kościańskie od 1685 roku. W młodych latach kilkakrotnie posłował, a z sejmu był wyznaczany, do załatwiania różnych spraw. Już jako kasztelan poznański, wstąpił się jako pogromca szwedów. W czasie rokосу Lubomirskiego, stał na czele pospolitego ruszenia w poznańskim i oświadczył się przeciw królowi. Po abdykacyi Jana Kazimierza, obraniu na króla Wiśniowieckiego i zerwaniu sejmu 1670 r., szlachta oburzona na niego, za

trzymanie się partyi francuskiej, o mało nie rozsiekała go na sejmiku w Środzie i żądała, aby jako zdrajcę, król kazał go pozwać przed sąd sejmowy. Sąd ten zebrany 1673 r. nakazał mu się oczyścić z zarzutów przysięgą, wykonaną z sześciu świadkami. Po objęciu tronu przez Jana III-go, został 1676 r. marszałkiem dworu królowej, Maryi Kazimiery. Z sejmu 1683 r. naznaczony do komisji, mającej zawrzeć traktat z Moskwą, której rezultatem było wysłanie wielkiego poselstwa do Moskwy i zawarcie traktatu w 1686 r., zwanego „Grzymułtowskim“. Wojewoda żonaty był z Aleksandrą Cecylią Renatą Leszczyńską, córką Bogusława, podkanclerzego i z nią pozostawił jedynie córki: Katarzynę, 1-o v. żonę Andrzeja Gembickiego, podkomorzego poznańskiego 1680 r., 2-o v. Adama Naramowskiego i Annę Kazimierę, żonę Władysława Czarnkowskiego. Małżonkom Gembickim ojciec odstąpił starostwo ujskie i pilskie, za konsensem królewskim z 1680 roku, a starostwo kościańskie 1687 r. W 1692 r. obie córki wojewody, jako jego su-

kcesorki, procesowane są przez Olizara (M. 215 f. 298 i 212 f. 135; Sig. 12; Woł. IX f. 1395; Zap. Lub. 48 f. 496; DW. 91 f. 580).

Elżbieta za Janem a Werden 1622 r. Jan pisał się z województwem kaliskiem, na elekcję Jana Kazimierza.

GRZYSZECKI ze Szczęsnej, Aleksander udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim przemyskim (Goł.).

GRZYWACZEWSKY. Jan, Stanisław i Szymon odstąpili 1655 r. sołectwo w Mikuszewicach Strzeleckim (DW. 52 f. 832). N. podpisał z województwem ruskim, elekcję Augusta II-go.

GRZYWIŃSCY v. GRZYWIENSCY h. JASTRZĘBIEC. Jan Grzywiński ze Starzechowic, kanonik krakowski 1547 r. (Łęt.). Antoni Grzywiński w powiecie przedeckim 1760 r. (Gr. Przed. 90 f. 160). Antoni, regent ziemski inowrocławski 1754 r. Aleksander, syn Macieja i Walenty, syn Aleksandra, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

GRZYWOWIE h. KOŚCIESZA w województwie rawskiem. Po Jakóbie Grzywie z Rybna, cześniku sochaczewskim, zmarłym przed 1494 r., pozostała wdowa Barbara (M. 15 f. 89 i 132). Stanisław Grzywa z Pasikoni, łożniczy królewski, otrzymał ekspektatywę na wójtwo plockie 1503 r. (M. 20 f. 53; Teka Paw. I). Abraham, łożniczy królewski 1502 r. (Teką Paw. I). Jan Grzywa z Pasikoni, został podstolim sochaczewskim 1510 r., po śmierci Marcina. Paweł, stolnik gostyński 1535 r., a wojski warszawski 1539 r., zawarł 1546 r. układ z bratankiem swoim Janem, synem Abrahama, dziedzica Czmiszewa (M. 70 f. 594). Mikołaj, podczaszy gostyński, umarł 1538 r. Stanisław, żonaty z Anną Lutomirską, która jako wdowa 1576 r. była dziedziczką Kałek, Radogoszczy i Bałut, w łęczyckiem (Wyr. Lub. 2 f. 608; Paw.). Jan i Feliks, dziedzice na Czmiszewie w powiecie gostyńskim, Giżynie małym i Giżynie Grzywa, Maluczynie, w niedzborskim, Szwarocinie małym, Nieborowie, Łasicznikach, Woli Łasickiej, Piaskach, Sipienu i Woli Paszkowskiej, w sochaczewskim, 1579 r. (Paw.). Stanisław zeznał 1621 r. zapis dożywocia z żoną, Klarą Teofilą z Branieckich. Stanisław, syn Stanisława, sprzedał 1643 r. część dóbr Branki Krzysztofowi, Janowi i Franciszkowi Grzywom (DW. 46 f. 1192 i 50 f. 392).

Stanisław podpisał z ziemią sochaczewską, elekcję Jana Kazimierza, a Adam z ziemią czerską, obiór Augusta II-go

GRZYWSCY. Anna z Grzywskich, Józefowa Ruszkowska, w województwie kijowskim 1735 r. (Kij. XI f. 216).

GUCEWICZ h. SYROKOMLA Wawrzyniec, budowniczy w Wilnie, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.), rozszerzone potem na braci jego Joachima i innych 1793 r. Tenże Wawrzyniec, profesor akademii wileńskiej, z synami: Konstantym i Stanisławem, Andrzej z synami: Kaspem, Jerzym i Wawrzyńcem, Szymon z synami: Wincentym i Wawrzyńcem i Joachim z synem Kon-

stantym, dowiedli szlachectwa 1807 r., przed Deputacją Wywodową wileńską, przyczem wykazali, że są synami Szymona, wnukami Kazimierza, prawnukami Bernarda, dziedzica 1665 r. dóbr w województwie smoleńskim.

GUCZAŃSCY. Walenty z synami: Walerym i Juljuszem i Stefan, synowie Andrzeja, wnukowie Jana, prawnukowie Andrzeja, w 1848 r.; a Stanisław, syn Stefana, 1889 r., dowiedli szlachectwa w gubernii podolskiej (Spis.).

GUCZY v. GUCY v. GOUCZI h. WŁASNEGO ZETYNIAN, który przedstawia na tarczy złotej pas czerwony ukośny prawy, po obu jego stronach róża czerwona. W szczycie hełmu trzy pióra kogucie.

Rodzina pochodząca z Florencyi, z której pierwszy Karol do naszego kraju przybył i piastował 1550 r. urząd żupnika ziem ruskich. Zmarł 1551 r. Nagrobek jego w Przemyślu (Star. Mon.). Na wykupno od wdowy jego młynów w Przemyślu i Drohobyczu i cła w Dolinie, dostał 1551 r. konsens Orlik. Synowie jego: Oktawian i Reiner 1566 r., córka Urszula, żona Stanisława Drohojowskiego 1553 r. Oktawian, posesor Boszczyna, w powiecie proszowskim, 1581 r. (Paw.), żonaty był z Elżbietą Wielopolską (M. 120 f. 414). Tenże Oktawian nazwany Guczewskim, właściciel Lipowic, w powiecie bieckim, 1581 r. (Paw.).

GUDELEWSKI Mikołaj, sędzia grodzki trocki 1594 r.

GUDKOWSCY. Stanisław, syn Hipolita, wprowadzony do Odartej wsi, w ziemi czerskiej, 1626 r. (Perp. Czers. 7 f. 349). Paweł podpisał z województwem płockiem, elekcyę Stanisława Augusta. To pewnie *Gutkowscy*.

GUDOWICZOWIE h. GUCZI v. ZETYNIAN w ks. żmudzkiem. Wincenty, ur. 1798 r., syn Józefa (Gr. Żmudz. z 1784 r.), wnuk Macieja 1744 r., prawnuk Stanisława, praprawnuk Jana 1684 r. (Zs. Żmudz. z 1691 r.), który był synem Dawida, wnukiem Józefa (Zs. Żmudz. z 1598 r.), prawnukiem Stanisława 1568 r., praprawnukiem Jana (Zs. Żmudz. z 1771 r.), dowiódł szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską 1819 r. Synowie Wincentego: Hilary Paweł i Julian Franciszek, 1832 r. (z Teki M. E. Brenszteina).

Paweł Gudowicz, syn Stanisława, wyszedł 1680 r. do Rosyi. Potomek jego Jan, syn Bazylego, otrzymał 1797 r. od Cesarza Pawła tytuł dziedziczny hrabiowski. Nadanie tytułu rozciągnął Cesarz Aleksander I-szy 1800 r. i do jego braci: Michała, generał-majora, Bazylego, generał-lejtenanta i Piotra, rzeczywistego radcy stanu (Herb. Bobryńs.).

GUDOWICZOWIE h. ODRWAŹ w ks. żmudzkiem. Jan, dziedzic dóbr Giedminy Sagajły, w tyrszlewskim powiecie, zapisał je testamentem z 1744 roku synowi Marcinowi (Zs. Tel. z 1797 r.). Syn Marcina Jerty (może Jerzy?) pozostawił synów: Teodora, ur. 1778 r., Jana i Franciszka. Teodor z synami: Franciszkiem, ur. 1808 r., Wincentym, ur. 1811 r. i Aleksandrem, ur. 1819 r., dowiódł swego szlacheckiego pochodzenia przed Deputacją Wywodową wileńską w latach 1799—1832 (z Teki M. E. Brenszteina).

Jan podpisał manifest pierwszy i drugi szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

GUDZIAŃSKI Jan, pisarz ziemski trocki 1578 r. (V. L.).

GUDZIEJEWSCY, w województwie mińskiem. Samuel, łowczy miński 1670 r. (Z. Kuj.). Kazimierz, Jan i Samuel, pisali się z województwem mińskiem, na elekcyę Jana III-go, a Stanisław — na obiór Augusta II-go. Franciszek, poseł województwa mińskiego, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 614), a Józef Antoni za Stanisławem Augustem.

GUDZIŃSCY v. GUDZIŃSCY Maciej i Aleksander w województwie brzeskiem-litewskiem 1764 r. (V. L.). Jan i Paweł podpisali z województwem trockiem, elekcyę Stanisława Augusta.

GUGENMUSOWIE v. GUGEMUSOWIE. Franciszek Gugemus, syn Michała, kwitował Ronikiera 1774 r. Magdalena, żona Franciszka Przeradowskiego, miecznika rożańskiego 1788 r. Jan, kapitan wojsk koronnych 1789 r. (DW. 91 f. 587; 105 f. 166 i 176).

Jan, syn Franciszka, kapitan artylerji, kawaler krzyża *Virtuti Militari* i Legji Honorowej 1808 roku, pułkownik b. wojsk polskich, komendant Modlina 1829 roku, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

[De GUIRAU Annibal, został kapitanem wojsk koronnych 1765 r. (MP.).]

GUJSCY, patrz *Gozdzy*.

GUJSKI Jan pisał się z województwem trockiem, na elekcyę Władysława IV-go.

GULBINOWICZ Rafał podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

Herb Junosza.

GULCZEWSCY v. GÓLCZEWSCY h. JUNOSZA z Gulczewa, w ziemi nurskiej. Żyjący w połowie XV-go wieku Czesław z Gulczewa, z żony Małgorzaty, pozostawił syna Jana i córkę Zofię, żonę Andrzeja z Załusk (M. 41 f. 12).

Sebastyan Samuel z Gulczewa zeznał 1565 r. zapis dożycowia z żoną, Heleną Wojszykówną Bzowską, 2-o v. Mikołajową Ziółkowską 1572 r. (A. Krak.).

Właścicielami Gulczewa 1578 r. byli: Jakób, podsędek nurski i Stanisław, cześnik nurski (Paw.).

Jakób Gulczewski odstąpił 1565 r. wójtostwo wyszogrodzkie Cybulskiemu. Córka jego Jadwiga, za Kasprem Golińskim 1578 r. (M. 96 f. 472 i 120 f. 4).

Stanisław, cześnik nurski, z żony Elżbiety, miał córkę Katarzynę, za Wojciechem Świejko Ciechanowieckim 1595 roku i synów: Jana, który 1603 r. zabezpieczył na Gulczewie

i innych wsiach 2,000 fl. żonie swej, Dorocie Tarnowskiej, córce Jakóba, oraz Wojciecha, który 1606 r. zeznał pokwitowanie w Warszawie.

Paweł, syn Jana, właściciel Gulczewa, sprzedał 1643 r. Kragi Niedziałkowskiemu (Wyr. Lub. 71 f. 1259; Mil.; DW. 33 f. 1659 i 50 f. 234). Jakób, skarbnik wyszogrodzki, umarł 1604 r. Stanisław, Andrzej, Kazimierz i Aleksander, bracia, w pierwszej połowie XVII-go wieku. Andrzej z województwem krakowskiem, a Stanisław z ziemią zakroczymską, podpisali elekcję Jana Kazimierza.

Stanisław, podstoli czarniechowski, zeznał 1647 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Krajeńskich (DW. 50 f. 1625 i M. 192 f. 140). W 1649 r. został stolnikiem warszawskim. Andrzej, łowczy sanocki 1659 r., z Anny Moszyńskiej, miał synów: Stanisława i Aleksandra, którzy procesowali stryja swego Kazimierza 1683 roku. Wdowa po Kazimierzu, Barbara z Kiewliczów, pozwana 1717 r. przez Paulszę (Zap. Lub. 60 f. 914 i 66 f. 871).

Stanisław Adam, syn Jana i Zofii z Proszna Proszyńskiej, 2-o v. Zbigniewowej Dembińskiej, pozwany wraz z matką 1667 r. o najazd Nagórzeńców przez Żeleńskiego (Gr. Krak. 284 i 286 z lat 1667 i 1669; Obl. Krak. 94 f. 345).

Maciej, podsędek nurski 1609 r., z Jadwigi Gołyńskiej, miał syna Jana, a ten synów: Wojciecha, Jana i Ignacego, którzy 1670 r. nabyli od Smolskiego prawa jego do spadku po Gołyńskich (M. 210 f. 100). Jan, żonaty z Anną ze Świdzskich 1676 r. (DW. 55 f. 330). Jerzy Kazimierz z żoną, Zofią z Zakrzewskich, pozwali 1671 r. Darowskich o napad na publicznej drodze w witebskiem (Ist. Jur. Mat. XXVI). Tomasz, posiadacz wójtostwa stryjskiego 1693 r. (AGZ. X. 6203).

Paweł i Wojciech podpisali z ziemią nurską, elekcję Augusta II-go. Paweł z podsędka sędzia ziemski zakroczymski 1715 r.

GULCZEWSCY z Gulczewa, w powiecie gnieźnieńskim, patrz *Gólczewscy*.

GULDENBALKOWIE ab HOLTZE v. HOLTE h. WŁASNEGO, który przedstawiał w polu czerwonym trzy drzewa palmowe, pochodzą z Inflant. Jan, sekretarz Władysława IV-go, na sejmie koronacyjnym otrzymawszy indygenat, herb swój miał w ten sposób zmieniony, że na tarczy czterodzielnej, w pierwszym i czwartym polu czerwonych, po trzy drzewa palmowe, a w drugim i trzecim błękitnych, po dwie koronowanym, miecz goły w łapie trzymającym umieszczono. Pośrodku tarczy rzucona tarcz mała, na niej w polu srebrnym poprzeczne trzy pasy. W szczycie hełmu lew z mieczem w górę wzniesionym.

Tenże Jan wspólnie z żoną, Magdaleną z Uskulów (Uekskull), otrzymał 1633 r. dzierżawę polską, w województwie pomorskiem, na lat 24 (M. 180 f. 217, 294, 432 i 192 f. 25). Córka jego Magdalena, żona Franciszka Czapskiego, podkomorzego malborskiego (Sig. 12 f. 100).

[GULDENBERG Jan, pisarz mostowy toruński, umarł w 1659 r. (Sig. 2).]

GULDENSTERNOWIE baronowie herbu WŁASNEGO, który przedstawia w polu błękitnym gwiazdę siedmiopromienną złotą. W szczycie hełmu dwie ręce zbrojne, trzymające wieniec laurowy, z którego wystaje siedem piór pawich.

Rodzina szwedzka, z której Eryk i Zygmunt otrzymali indygenat na sejmie koronacyjnym 1633 r. Zygmunt, łożniczy królewski, otrzymał 1630 r. pensyi 1,000 fl. z portu gdańskiego (M. 178 f. 9). W 1648 r. będąc już starostą sztumskim, podpisał z województwem malborskiem, elekcyę Jana Kazimierza. W 1661 roku jest kasztelanem gdańskim. Z Anny z Cemów, kasztelanki chełmińskiej, syn jego Władysław, któremu matka odstąpiła starostwo sztumskie, za konsensem królewskim z 1661 r.

Władysław, starosta sztumski, pisał się z województwem malborskiem na obiór Jana III-go. Maksymilian, kasztelan elbląński 1667 r., umarł 1677 roku. Lukrecya za Janem Grzybowskim 1644 roku (M. 192 f. 35 i 207 f. 341; Sig. 5 f. 20 i 8 f. 61).

GULDYNOWIE. Jan Guldyn, major wojsk koronnych, zasłużony wojak, otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 r. Franciszek zeznał 1680 r. zapis dożywocia z żoną, Heleną z Szumowskich (DW. 55 f. 1165).

GULEWSKA Barbara, dziedziczka części Wieszczyce, w gostyńskim 1579 roku (Paw.).

GULIŃSCY h. BOŃCZA. Kasper Guliński ze Lwowa, nobilitowany 1559 r., przyjęty został do herbu Bończa przez Solikowskiego, arcybiskupa lwowskiego. Jan nabył część Ostrowia i Mędowa 1615 r. (DW. 44 f. 313 i 45 f. 304). Aniela, wdowa po Kazimierzu Szymanowskim 1755 r. (Perp. Czers. 30 f. 227).

Stanisław i Marceli, synowie Sebastjana, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

GULIŃSCY h. JANINA z Gulina Nowego i Woli Gulińskiej, w powiecie radomskim. Gulin był własnością Jana z Bidzin i Kaszowa, chorążego sandomierskiego 1398 r., a następnie syna jego Derśława, który już za życia ojca 1411 r., pisał się z Gulina (A. Radom.). Syna Derśławowego, Jana Gulińskiego v. Kaszowskiego, wymienia Długosz jako dziedzica Gulina, Kaszowa i Wysokiego (Lib. Ben.). Jan z Gulina zapisał 440 grzywien posagu i wiana żonie Małgorzacie, 1448 i 1453 r., a sprzedał Długojów i Wolę Gutowskiemu 1456 r. (Zap. Gr. Radoms. I f. 200, 222 i 241).

Mikołaj, syn Piotra z Gulina, zabezpieczył 1443 r. posag żonie swej Małgorzacie, córce Mikołaja z Chomentowa. Stanisław Guliński z Gulina zabezpieczył posag żonie Annie 1494 r. (Rad. Inscr. Decr. II f. 330 i Rad. Inscr. I f. 686). Jan z Gulina, komornik graniczny radomski 1475 r. Derśław z Gulina, dziedzic Gulina 1508 r. (Paw.). Stanisław odstąpił zastawę Grzmucina Piotrowi Kochanowskiemu 1546 r.

Stanisław Guliński, właściciel Gulina Starego i Woli Gulińskiej 1569 roku (Paw.). Marcin, żonaty z Anną 1607 r. (DW. 34 f. 889). Wawrzyńca syn, Maurycy, z żony Zofii, pozostawił córkę Barbarę za Siekluckim i synów: Mikołaja, Jana i Piotra (Wyr. Lub. 41 f. 339; 67 f. 571; 78 f. 331).

Mikołaj zeznał 1620 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Suchorzewskich. W 1624 r. nabył część Wielgolasu, 1631 r. wprowadzony do dóbr Cisie i Dobra

Wola, z których pierwsze sprzedał Wybranowskiemu 1633 r. (DW. 46 f. 922 i 48 f. 1228; M. 181 f. 218; Perp. Czers. 7 f. 96; 8 f. 109 i 455).

GUŁOWSCY czy nie z Gułowa, w powiecie łukowskim. Andrzej i Paweł z województwem płockiem, a Wacław z ziemią wiską, podpisali elekcję Augusta II-go.

GUŁTOWSCY v. GOŁUTOWSCY h. GRZYMAŁA z Gułtowa v. Gołutowa, w powiecie pyzdrowskim. Przeclaw z Gułtowa ma syna Janusza, świadczącego 1311 roku (KWP. II). Przeclaw z Gułtowa h. Grzymała, kasztelan poznański 1348 r., wojewoda kaliski 1360 r. i generał Wielkopolski 1369 r. (KWP. pieczęć 57). Syn jego Janusz, świadek 1362 r. (KWP. III). Ów Janusz v. Jan, zwany *Suchymwilkim*, urodzony z siostry Jarosława ze Skotnik, arcybiskupa gnieźnieńskiego, doktor dekretów, 1351 r. proboszcz gnieźnieński, kanonik krakowski i kanclerz ruskim króla Kazimierza 1355 roku, kanclerz krakowski, v. koronny i dziekan krakowski 1556 r., w końcu arcybiskup gnieźnieński 1374 r., umarł w Żninie 5-go Kwietnia 1382 r. Wierny sługa i mądry doradca Kazimierza Wielkiego, zostawszy arcybiskupem miał się bardzo zmienić, tak, że i Janek z Czarnkowa i Długosz niechlubne o nim dają świadectwo. Patrz *Kobyłańscy*.

Przeclaw, syn Jakusza z Gołutowa, z matką Anastazją, przebywający w Wełnie, napadnięty przez Golanieckich 1384 r., uwięziony i zrabowany na 1,500 grzywien (Kron. J. z Czarn.).

Akta poznańskie z lat 1389 — 1399 wspominają o Przeclawie z Gołutowa v. Gołutowskim (Leksz.). Marcin Gołutowski zamienił 1493 r. część swoją w Gołutowie na Piotrowo, w kościańskim.

GUŁTOWSCY h. LESZCZYC v. BRÓG. Mikołaj, krajczy prymasa Przerębskiego 1560 r. Stanisław, dworzanin prymasa Uchańskiego 1569 roku (Kor.). N. Gułowska, zamężna Bronikowska, babka kanonika poznańskiego 1574 r. Anna, żona Jana Żabińskiego, matka kanonika gnieźnieńskiego i poznańskiego 1574 r. Dorota, zamężna Chojnacka, babka Cieleckiego, kanonika gnieźnieńskiego 1620 r. (Kor. i Pis. Dz. Pol. IX).

Łukasz Gułtowski, właściciel Stęszewa, Witowli, Krapiewa i Trzcielina, w powiecie poznańskim i kościańskim 1580 r. (Paw.). Jadwiga Katarzyna z Racatu Gułtowska, żona Franciszka Stanisława Kostki 1644 r. Łukasz zeznał 1603 roku zapis przyszłej żonie, Elżbiecie Cieleckiej, 1-o v. Gajewskiej, 2-o v. Trzęskiej (Res. Pos. f. 73).

GUMBREWICZOWIE v. GĄBREWICZOWIE, patrz *Gombrowiczowie*.

z GUMIENIC h. TOPÓR. Sułek, z synowcem swoim, Nawojem z Rząski i Gumienic, sprzedali 1388 roku Rząskę pod Krakowem Mikołajowi Salomonowi z Krakowa. Żegota z Gumienic zastawił 1439 r. część swą zastawną Bielin za 40 grzywien Michałowi z Zarogowa.

GUMIENIECCY h. GRYF z Gumienic, w powiecie wiślickim. Piszą się z Maleszowy. Teresa, ur. 1619 r., ksieni Benedyktynek w Sandomierzu 1674 r.

Franciszek, ożeniony z Konstancją z Leszczyn, 2-o v. Stadnicką, 3-o v. Tymieniecką, miał córkę Maryannę, 1-o v. za Stanisławem Chlewickim 1666 r., 2-o v. za Remigianem Wojakowskim (Gr. Biec. 63 f. 615; 64 f. 562; 71 f. 923).

Sebastyan Gumieniecki 1697 r. (V. L.), zwany podczaszym mielnickim, ożeniony z Justyną Chronowską, łowczanką podolską, 2-o v. Janową Wielogłowską 1706 r., miał córkę Teresę, żonę 1-o v. Antoniego Marcina Marcinkowskiego, wojskiego sandeckiego 1712 r., a 2-o v. Antoniego z Wersoki Paszyca, starosty horodeckiego i syna Józefa, chorążego parnawskiego 1730 r., którego z Salomei z Czernych, syn Kajetan z Maleszowy, z braćmi swoimi: Kazimierzem, podstolim nowogrodzkim i Tadeuszem, sprzedali 1765 r. część dóbr Matusowa Wola, w powiecie błońskim, Mokronowskiemu (DW. 84 f. 446 i 85 f. 29; A. Krak.).

Wymieniony Kajetan, razem z bratankiem Józefem, synem Kazimierza i Wiktoryi Rychterównej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim czchowskim.

GUMIŃSCY h. ROLA z Gumina, w powiecie orłowskim. Wieś ta już w końcu XIV-go wieku należała do rozrodzonej szlachty różnych rodzin. Jan 1388 roku dowodził herbu Luba. Dziedziczyli oni także na Grzybowie i naprzemian z tych dóbr się pisali.

Jakusz pozwał 1387 r. Mirosława, którego wraz z synem procesuje 1405 r. Jan Sobiegląd Prandota sprzedał 1389 r. część swą Słońskiemu. W latach 1392—1409 wspomniani w aktach: Jan, syn Błażeja, Świętosław, Mroczek, Stanisław, Klemens Filiszewicz, Skarbek i Andrzej, bracia, Grzymisław, Piotr i Adam Chudicze vel Chudwicze, Abraham, synowiec Adama, Paweł i Balcer, bracia, Pełka i wielu innych.

Herb Rola.

Stanisław Kaczka dowiódł 1408 r., że ma obowiązek stawać jedynie przed sądem królewskim, gdzie sędzia i podśódek osobiście zasiadają. Bolesta Gumiński w latach 1404—1419 często obecny w Brzezinach i Łęczycy (Łęcz. I i II).

Jan, syn Dominika, 1442 r., Mikołaj, syn Jakóba, 1444 roku, Jan, syn Pawła, 1483 r., Jakób Niemierza 1485 r. na uniwersytecie krakowskim. Jakób, syn Mikołaja i Mikołaj, dziedzice części Mesznego i Łążka, w gostyńskim 1550 roku (Gr. Gostyń.).

W 1576 r. dziedziczyli na Guminie: Piotr, Mikołaj *Kozanka*, Stanisław zwany *Rafał*, Stanisław i Andrzej, synowie Jakóba *Durka*, Szymon, syn Stanisława *Śledzia*, Jan *Kendziora*, Feliks *Kiepek*, Piotr *Durek*, Jan, Mikołaj i Marek stryj z synowcami *Michowie*, Jan i Maciej *Orątkowie*, Wawrzyniec, syn Stanisława, z braćmi stryjecznymi, synami Wojciecha, Jan *Skoczek*, Mikołaj *Zagrobka*, Jan *Kolos*, Stanisław *Materna*, Wojciech *Czeski*, Andrzej *Szypior*, Wojciech i Stanisław, wszyscy Gumińscy (Paw.).

Stanisław, syn Mikołaja, pozywał Ponętowskiego 1597 roku. Jan, żonaty z Agnieszką z Bagińskich, zobowiązał się 1644 r. odstąpić bratu Stanisławowi, część

swoją na Guminie (Gr. Przed. 45 f. 336; 72 f. 167; 73 f. 290). Remigian kwitował 1639 roku Dembińskiego (A. Krak.). Wojciech, żonaty z Katarzyną Mussolanką, około 1639 r. (DW. 49 f. 1157).

Aleksander, Krzysztof, Maciej, Paweł, Stanisław i dwóch Wojciechów, podpisało z województwem łęczyckim, elekcyę Augusta II-go. Marya, żona Adama Jerzego Kietlicza na Raysku Rayskiego, w drugiej połowie XVII-go wieku.

Kazimierz, żonaty z Teofilą z Żurkiewiczów 1699 r. (Perp. Czers. 15 f. 196). Agata, córka Wojciecha i Konstancyi z Siemieńskich, zeznała 1758 r. zapis dożywocia z mężem, Wojciechem Elżanowskim (Gr. Łęcz.). Łukasz, syn Marcina, zeznał oblig 1756 r. Syn jego Józef, sprzedał Uciąż 1790 r. Marcin 1779 r., a Łukasz 1780 r., w powiecie przedeckim (Gr. Przed. 89 f. 356; 93 f. 149; 94 f. 99 i 144; 97 f. 48; 99 f. 169). Michał miał sobie powierzoną 1790 r. straż nad sypialnią królewską (Kancel. 95 f. 66). Marcyan, podsędek wendeński 1750 r. Marcin, regent grodzki i sądów kapturowych powiatu oszmiańskiego 1764 r. Ten sam, czy też inny Marcin, regent grodzki postawski (oszmiański) 1770 r.

Piotr, Franciszek, Wojciech, Mateusz, Konstancy i Piotr, synowie Macieja, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Aleksander, Juljan i Jan, synowie Mateusza, wnukowie Wojciecha, prawnukowie Antoniego, wpisani do ksiąg szlachty gubernii podolskiej 1848 roku (Spis.).

GUMIŃSKI Maciej otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 roku (V. L.). Czy to nie jego herb przedstawia Lwa wspiętego, o którym heraldycy nasi wspominają.

GUMKOWSCY h. ŚLEPOWRON z Gumek, w powiecie ostrołęckim. Sądziemski w Ostrołęce nałożył zakład 1481 r., pomiędzy Stanisławem z Gumek i synami jego: Marcinem i Jakóbem, a Pawłem, Piotrem, Maciejem, Wencesławem, Janem, Mikołajem i Wojciechem z Gumek, herbu Bujny. Przy wywodzie szlachectwa Zaorskiego w Łomży 1596 r., świadkami jego byli: Adam, syn Tomasza i Idzi, syn Leonarda Gumkowsy h. Milan, którzy zeznali, że Barbara Gumkowska, matka Jana Zaorskiego, używała h. Milan, to jest podkowy, na której krzyż, a na krzyżu Ślepowron, pierścień w nosie trzymający (Mil.).

Herb Ślepowron.

Akta grodu warszawskiego wspominają o Aleksandrze Gumkowskim, synie Pawła i Anny z Glinków, wnuku Wojciecha i Doroty Dobkówny, który przeniósł się do powiatu nakielskiego, wywodził swoje szlachectwo 1650 r. w Warszawie. Świadkami jego byli: Aleksander Gumkowski, syn Adama, h. Ślepowron, Dobkowscy, Jaruntowscy i inni. Przy wywodzie tym pokazało się, że drugim synem Pawła, był Wawrzyniec, którego córka Małgorzata, jest żoną jednego ze świadków, Piotra Żmicewskiego.

Szymon, syn Stanisława, 1654 r. (DW. 51 f. 1114 i 52 f. 569). Szymon, skarbnik nurski 1659 r. Walenty, deputat ad pacta conventa 1669 r. Marcin w tymże roku (V. L.). Adam, Andrzej i Erazm podpisali z zie-

mią nurską, elekcyę Augusta II-go, a Franciszek z ziemią łomżyńską, obiór Stanisława Augusta.

Jakób, burgrabia grodzki łomżyński 1790 r. Teodor, viceregent grodzki piotrkowski 1790 r. Franciszek, syn Walentego i Franciszki z Rzeszotarskich, sprzedał 1783 r. część swoją na Nadborach-Tyszkach Załuskiemu. Brat jego Onufry (DW. 98 f. 402 i 99 f. 1170).

Paweł Gumkowski, generalny plenipotent Sołohubów 1774 r., legitymował się ze szlachectwa w końcu XVIII-go wieku, w województwie witebskiem, jako potomek Adama, burgrabiego łomżyńskiego 1607 r., z tychże Gumek, Nadborów-Tyszek, ale z herbem *Guldenstern* (!) (Herb. Witeb.).

Benedykt, syn Ignacego, wnuk Piotra Wojciecha, prawnuk Andrzeja, Ludwik, Tytus i Franciszek Ksawery, synowie Bazylego i Felicjan, syn Jana, wnukowie powyższego Ignacego, w 1834 r.; Modest i Mieczysław, synowie Ludwika, 1861 r.; Zdzisław i Bolesław, synowie Tytusa, 1874 r., wpisani do ksiąg szlachty gubernii podolskiej (Spis.).

GUMKOWSKI h. SYROKOMLA Jacek, syn Franciszka, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Marya, córka Maryana i Pelagii z Chełmickich, zaślubiła 1900 roku w Warszawie Teofila Raczyńskiego.

GUMOWICZOWIE. Czesław z synami: Sewerynem, Sabinem i Ignacym, syn Walentego, wnuk Bazylego, prawnuk Franciszka, w 1846 r.; Stefan i Józef, synowie Sabina, 1858 r.; Jan, syn Seweryna, 1859 r., wpisani do ksiąg szlachty gubernii podolskiej (Spis.).

GUMOWSCY. Domów tego nazwiska jest kilka i nie zawsze można rozpoznać, którzy z pojawiających się w aktach Gumowscy, do jakiego herbu należą. Z Gumowa, parafii Czyżewskiej, w ziemi nurskiej, pochodzą Gumowscy *Pobożanie*; z Wielkiego Gumowa, parafii Lubotyńskiej, w ziemi łomżyńskiej, wyszli Gumowscy *Ślepowrony*, a prawdopodobnie z Gumowa, w powiecie płońskim, idą Gumowscy *Rolicze*. Skąd wyszli Gumowscy Toporeczycowicze, nie jest wiadomem. Być może, że z ziemi ciechanowskiej, gdzie znajdujemy Gumowo, G. - Ptaszki, G. - Pruski, G. - Junosze v. Junoskie, G. - Kamionne i G. - Kmiece, na których to wsiach siedzieli Gumowscy, różnych herbów.

Z nich dadzą się wyróżnić: Gumowscy h. *Junosza*, z których Jan Junosza procesował Romockiego 1533 r., a Mikołaj Gumowski, syn Jana z Gumowa-Junosze, miał 1535 r. sprawę o zabicie Rykaczewskiego. Jakób Junosza 1577 r. dziedzie części Gumowa-Kmiecego (Gr. Płoc. 2 f. 20 i 3 f. 84; Paw.).

Na Gumowie - Pruskim, musieli dziedziczyć Gumowcy h. *Prus*, z których Barbara, wdowa po Mikołaju Pruskowiczu z Gumowa-Pruski, procesowała 1542 r. Rumockiego, o wypędzenie jej z domu (Ibid. 7 f. 227). Do nich też pewnie należał i Michał Spinek Gumowski, który podpisał z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go.

Na Gumowie-Kamiennem dziedziczyli 1540 r.: Wawrzyniec i Urban, synowie Macieja *Świebody*, coby dawało do myślenia, że są *Gryfami*. Urban, żonaty

był z Barbarą Rutkowską, córką Pawła (Ibid. 1 f. 315 i 6 f. 74). Od nich szedł pewnie Adam z Gumowa-Kamiennego, który 1642 r. pozwał ks. Koreckiego, o unieważnienie zeznanego przez niego obligu przed aktami kijowskimi na 30,000 fl. (Kij. V f. 905). Maciej Kował, Paweł Tomaszów, Maciej i Bartłomiej, Maciej i Mikołaj Grad, Stanisław Ściborów, Jan Michałów, Feliks i Mikołaj Nagórny, współdziedzice Gumowa-Kamiennego 1578 r. (Paw.).

Na Gumowie - Kmiecie i Gumowie - Ptaszkach dziedziczyli 1540 r.: Anna, Dorota, Elżbieta, Zofia i Katarzyna, córki Mikołaja, syna Jana (Gr. Płoc. 6 f. 57 i 74; 8 f. 1). Maciej Ptasznik, Jan i Wojciech, Stanisław, syn Jana, współdziedzice Gumowa - Kamiennego, a Piotr, Marcin i wdowa Tomasza Wiechorowicza — Gumowa-Ptaszków 1578 r. (Paw.).

Z dziedziców na Gumowie: Zofia, wdowa po Andrzeju, obierała plenipotentą 1531 r. Jan, syn Andrzeja, był obwiniony o zabójstwo poddanego Radzymińskiego 1532 roku. Michał, syn Jana *Gnat*, procesował 1534 r. Marcina z Kownat, a Andrzej, syn Jakóba, procesował Rumockiego 1538 r. (Gr. Płoc. 1 f. 138 i 254; 2 f. 240; 4 f. 370). Jakóba, pisarza miejskiego krakowskiego córki: Zofia i Małgorzata 1576 r. i inne dzieci, są 1586 roku pod opieką Andrzeja Stradomskiego (Akta Krak.).

GUMOWSCY h. POBÓG z Gumowa, w ziemi nurskiej. W 1438 r. żyli: Derśław i Małgorzata, dzieci Stefana z Gumowa (M. 335 f. 20). Jan starszy, książę Mazowiecki, nadał wójtostwo w Tykocinie Piotrowi z Gumowa 1424 r. Grzegorz z Gumowa sprzedał 1437 r. Szczukom, dziesięć włók nadanych mu przez księcia Władysława Mazowieckiego, w ziemi wiskiej. Jan i Mikołaj, synowie Piotra z Gumowa, zawarli układ 1504 r. (Mil.).

Herb Pobóg.

Małgorzata, córka Macieja z Gumowa, żona Pawła Chamskiego, zrzekła się 1521 r. majątku rodzicielskiego, na rzecz brata Jana (M. 32 f. 113). Jakób, Sebastyan i Adam Gumowscy, właściciele Gumowa 1578 r. (Paw.). Stanisław, syn Kaspra, zeznał 1605 r. oblig na rzecz Adama, właściciela Targówka, a powyższy Adam, syn Jana, zeznał w tymże roku oblig na rzecz Ręczajskiego (DW. 32 f. 742 i 1128; 33 f. 61).

Oprócz Adama, podczaszego warszawskiego 1605 r., żonatego 1-o v. z Dorotą Laskowską, 2-o v. z Anną z Arciszewskich (DW. 33 f. 61; 38 f. 1542; 49 f. 76), miał jeszcze Jan synów: Stanisława i Bartłomieja.

Stanisław pozostawił synów czterech: Tomasza, Jana, Mikołaja i Stanisława, żyjących 1640 r. (M. 185 f. 614). Tomasz, może być że powyższy, został z łowczego podczaszym zakroczymskim 1673 r., z którym to tytułem podpisał elekcyę Jana III-go. Urząd łowczego wziął po nim Tomasz Antoni.

Bartłomiej, dziedzic na Równem (M. 155 f. 274), łowczy nurski 1610 r., miał syna Kazimierza i córki: Zofię, Justynę i Maryannę, żonę Abrahama Izbińskiego 1625 r. Kazimierz kwitował Grzybowskiich z opieki 1632 r. (M. 179 f. 222 i 185 f. 614).

Kazimierz, stolnik zakroczymski 1650 r., a podkomorzy 1659 r., jako poseł ziemi nurskiej, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. W 1650 r. nabył Gołędzinów, a sprzedał 1651 roku Równę (DW. 51 f. 1120, 1321 i 1343). Żonaty z Katarzyną z Bielińskich, pozostawił z niej syna Macieja, który pisał się z ziemią zakroczymską, na obiór Jana III-go i córkę Maryannę, zakonnice (DW. 49 f. 1480 i 59 f. 150).

Ewa, stolnikówna zakroczymska, żona Jana z Drobnina Kryskiego, zmarła 1658 r., pochowana w Kalwaryi Zebrzydowskiej.

Adama, podczaszego warszawskiego, synów dwóch: Stanisław wprowadzony do Targówka 1616 r., a Paweł wziął od ojca w dzierżawę Targówek w tymże samym roku (DW. 45 f. 385 i 709). Po jednym z nich, prawdopodobnie po Stanisławie, szli Kazimierz i Tomasz (M. 357 f. 54). Kazimierz, ożeniony 1-o v. z Zofią Giedzińską, 2-o v. z Anną Lesiecką, był cześnikiem zakroczymskim, a po jego śmierci otrzymał ten urząd 1701 r., syn jego Stanisław (Sig. 15). Stanisław, urodzony z pierwszej żony, żonaty z Anną z Łosiów 1712 r. (AGZ. X. 6653). Magdalena, córka Kazimierza, za Franciszkiem Godlewskim, cześnikiem liwskim, syn zaś z drugiej żony Jan, cześnik żytomierski, ożeniony z Eleonorą Zabłocką, 2-o v. Pawłową Godlewską, 3-o v. Konstantową Bykowską 1742 r., pozostawił córkę Annę, za Jerzym Hondorfem 1767 r.

Stanisław, skarbnik drohicki, pozostawił synów: Jana i Aleksandra, oraz córkę Annę 1686 (Zap. Lub. 62 f. 535). Jan, podczaszy zakroczymski 1683 r., deputat na Trybunał koronny 1689 r. (DW. 57 f. 626). Seweryn i Adam z ziemią nurską, a Kazimierz, cześnik zakroczymski, z województwem ruskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Antoni, syn Antoniego, skarbnika nurskiego, zeznał 1748 r. oblig na Zaleskiego (DW. 71 f. 1560). Marcin, porucznik kawaleryi koronnej, syn Kazimierza i Barbary z Rusockich, zapisał 1775 r. 2,000 fl. żonie swej, Annie z Januszewiczów (DW. 92 f. 925). Adryjan, syn Franciszka i Jadwigi z Podbielskich, brat zmarłego bezpotomnie Antoniego, sprzedał 1796 roku część swoją na Gumowie Warzyńcowi, synowi Jakóba i Klary z Białobrzeskich (DW. 111 f. 454).

Jan Gumowski, syn Wojciecha, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Herb Rola.

GUMOWSCY h. ROLA, jak się zdaje z Gumowa, w powiecie płońskim. Sasin z Gumowa, seu Sarbiewa, sprzedał Gumowo 1550 r. Lipskiemu (M. 78 f. 159). Stanisław, 1542 r. student prawa w Padwie. Stanisław, dziedzic Dzierążni i Błomina Gumowskiego 1578 r. (Paw.). Andrzej, podczaszy wiski 1607 r. Marcin i Magdalena, dzieci Marcina z Duchnowa 1605 roku (DW. 32 f. 1544). Jan, vice-instygator koronny 1614 roku.

Walenty pisał się z ziemią sochaczewską, na elekcyę Jana Kazimierza. Andrzej Franciszek, podczaszy wiski 1672 roku. Ewa, córka Wiktora, łowczego ciechanowskiego

i Kunegundy z Mostowskich, żona Łukasza Nagórki, podstolego łomżyńskiego, 1716 r. (DW. 62 f. 1105). Józef Antoni, pełnomocnik Mycielskiego w Keyni 1747 r. Krystyna, Teodora i Elżbieta, mają każda po 6,000 fl. u Mycielskich 1778 r. (Gr. Keyńs. i Gr. Poznań.). Jan, burgrabia grodzki płocki i regent ciechanowski, pi-
sał się z województwem płockim, na elekcję Stanisława Augusta. Następnie komornik ziemski płocki 1767 r., został podsędkiem płockim 1776 r., a sędzią ziemskim 1781 r. W 1772 r. nabył Buszewo i Kmiece (Gr. Pilźnień. Prot. 1 f. 162). Józef, komornik ziemski płocki 1771 r.

Szymon, dziedzic Lipy, syn Michała, podczaszego wiskiego i Domicelli Cieszanowskiej, wnuk Stanisława, miecznika dobrzyńskiego 1691 r. i Justyny Ustrzyckiej, zostawił z Anastazyi Gniewoszówny: Józefa, Adama, Jana i Karola, którzy się wylegitymowali ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim przemyskim. Karol, dziedzic Hołynia, członek Stanów galicyjskich, z Tekli Cieszanowskiej pozostawił syna Apolinarego Antoniego, ożenionego z Zofią Morelowską, którego synowie: Karol 1881 r. i Józef 1891 r. zyskali potwierdzenie szlachectwa w Galicyi.

Maciej, syn Kazimierza, z Ewy Zalewskiej miał syna Sebastyana, ur. 1702 roku (metr. w Knychówku), ożenionego z Maryanną Zabłocką, z której synowie: Kazimierz, Andrzej, Antoni, Józef i Wojciech. Z nich:

Andrzej, proboszcz w Pawłowicach na Podlasiu.

Antoni, dziedzic na Słotwinach, miał córkę Salomeę i synów: Józefa i Karola.

Józef, po którym syn Sebastyan, pozostawił dwóch synów; Ignacego, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie i Konstantego, emigranta po 1831 r., po którym pozostał w Paryżu syn Leopold.

Wojciech miał córki: Pławińską i Maryę Gąsowską, oraz syna Adama, po którym córki: Aniela, Pelagia i Karolina Kossutowa i syn Tytus, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie.

Kazimierz, ur. 1756 r. (metr. w Karczmiskach), zaślubił Katarzynę Dworzyczką i miał z niej córkę Julianę, za Antonim Maryańskim i synów: Jakóba Floryana, Adama, Feliksa, Jana i Bonifacego, z których trzej pierwsi legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r. Z nich:

1. Jakób Floryan, ur. 1783 r. (metr. w Maciejowicach), zmarły 1860 r., dziedzic na Przytocznej, z Elżbiety Ratold Zadarnowskiej, córki Jana i Ewy z Wokulskich, pozostawił córki: *Maryę* Karolinę, zaślubioną 1849 r. w Łosicach Leonowi Lewald Jezierskiemu h. Rogala i Kamillę, żonę Hipolita Weryhy Darewskiego, oraz czterech synów: Juliusza, *Adama* Jana, Kazimierza i Józefa.

a) Juliusz, ur. 1819 r., zmarły 1893 r., nabył wspólnie z żoną, Matyldą z Zaborowskich, Klempie w kieleckim. Córka jego Zofia, za Janem Prus Jezierskim.

b) *Adam* Jan, ur. 1824 r., zmarły 1889 r., właściciel Gór, w grójeckim, z Julianny Brochockiej, córki Bogumiła i Maryanny z Pohlów, pozostawił córkę Helenę, za Kazimierzem Zawadzkiem, dziedzicem Wygody i syna *Jana* Jakóba, ur. 1861 r. w Hryniowcach (metr. w Płoskirowie), kandydata praw uniwersytetu warszawskiego.

c) Kazimierz, ur. 1826 r., zmarły 1889 r., proboszcz w Kłoczewie (metryki pierwszych trzech synów Jakóba w Łysobykach).

d) Józef, ur. 1831 r. (metr. w Kocku), zmarły 1890 roku, z Anieli Bąkowskiej¹⁾, miał syna Stanisława, ur. 1864 r., zmarłego 1885 r. i córkę Jadwigę, żonę Kazimierza Biesiekierskiego, zmarłą 1897 r.

2. Adam, kanonik, profesor seminarium kieleckiego, proboszcz w Samogoszcy, a następnie w Maciejowicach, umarł tamże 1851 r.

3. Feliks, ur. 1790 r., zmarły 1870 r., obrońca przy b. Radzie Stanu Królestwa i patron Trybunału w Siedlcach, z Ludwiki Konarskiej pozostawił: Ludwika, Michalinę, Karola, zmarłego 1848 r. i Cypryjana, ur. 1819 r., zmarłego 1895 r., którego z Joanny Malawskiej potomstwo: Stanisław, Anna i Stefania, zmarli młodo i Feliks, ur. 1868 r., zaślubił 1902 r. w Kamienskoje, w gubernii ekaterynosławskiej, Maryę Walter.

4. Jan, z Woyniłłowiczówny miał syna Aleksandra, ur. 1834 r., zmarłego 1897 r., którego z Jadwigi Czerniawskiej, córka Izabella.

5. Bonifacy, z Katarzyny Dworzyckiej miał tylko córki: Julianę Karolową Matuszewską; Helenę Franciszkową Matuszewską; Maryę Dąbrowską; Katarzynę Pełczyńską i Wiktoryę.

Oprócz już wymienionych, Stefan, syn Stanisława, Stefan i Piotr, synowie Michała i Eustachy i Jan, synowie Stanisława, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

GUMOWSCY h. ŚLEPOWRON z Wielkiego Gumowa, w ziemi łomżyńskiej. Mścisław i Myślabor z Gumowa, h. Ślepowron, świadkowie przy wywodzie szlachectwa Konopki 1404 r. (M. 3 f. 14). Nadbor z Gumowa układał się z Władysławem z Gumowa 1424 r. Niemir i Nadbor, bracia, dziedziczą na Gumowie 1432 r. Dobiesław i Stanisław z Gumowa, zawarli układ 1441 r. Sambor na Gumowie 1442 r. (Mil.). Wielisław, współdziedzic Gumowa 1578 roku (Paw.).

Herb Ślepowron.

Jeden z Gumowskich, Jan, czy też jego ojciec, nieznanego imienia, przeniósł się do ziemi lwowskiej i zamieszkał pod Gródkiem. Jan już był podstarościm 1607 r., a następnie wojskim grodeckim 1614 r., a syn jego Jerzy (Zap. Lub. 16 f. 699 i 40 f. 154), potrzebował udowodnić swoje szlachectwo, co też dopełnił w Warszawie 1643 r. Świadcami jego byli: Trojan, syn Jerzego, Krzysztof, syn Stanisława, a wnuk Hieronima, Jan, syn Joachima, Rafał, syn Macieja i Krzysztof, syn Jerzego, wszyscy z Wielkiego Gumowa i h. Ślepowron. Po śmierci Jerzego, sukcesorowie jego prowadzili dalej tę sprawę i przedstawili jeszcze na świadków 1646 r. Szymona, syna Fabiana, Krzysztofa, syna Stanisława, Jana, syna Joachima, Krzysztofa, syna Grzegorza i Sta-

¹⁾ W zeszycie III-m Uzupełnień mylnie jej imię podane *Amelia*.

niśława, syna Jana (DW. 50 f. 313 i 1452). Jan, żonaty z Anną Kowalską, stolnikówną lwowską, 2-o v. Franciszkową Żychlińską, zostawił z niej syna Stanisława 1670 r. (Zs. Lwow.).

GUMOWSCY h. TOPÓR. Bartłomiej z Wielkich Krwatów Gumowski, żonaty z Elżbietą Leńkówną, umarł 1584 r., pochowany w Radomiu, gdzie syn wystawił mu nagrobek u Bernardynów, a zarazem i swojej żonie, Zofii z Dymitrowskich, zmarłej 1627 r. (Chądz.). Magdalena, córka Marcina, za Jerzym Leżeńskim 1637 roku. Jakób, syn Wojciecha, zeznał 1646 r. zapis dożywocia z żoną, Krystyną z Braneckich (Perp. Czers. 9 f. 432 i 10 f. 728). Jan, sekretarz Zygmunta III-go i Władysława IV-go, pisarz dekretowy sądów nadwornych koronnych, umarł 1633 roku, pochowany u Dominikanów w Krakowie (M. 180 f. 314 i Star. Mon.). Stanisław pozostawił synów trzech: Kazimierza, Dominika Karola i Franciszka. Dominik pozywał 1666 r. brata swego Franciszka i żonę jego, Katarzynę z Rzewuskich, o zabójstwo brata Kazimierza (Zap. Lub. 46 f. 908 i 50 f. 1066).

Dominik, 1670 r. starosta lipiński, otrzymał 1671 r. przyznanie dożywocia na temże starostwie i dla żony, Anny z Poradowskich, 1-o v. Remigianowej Sobieskiej (M. 209 f. 303; Sig. 12 f. 102; Wyr. Lub. z 1710 r.). W 1672 r. został cześnikiem żydaczowskim) Jako starosta lipiński, podpisał z województwem ruskiem, elekcyę Jana III-go. W 1687 roku był podsędkiem przemyskim. Córki jego: Justyna, dziedziczka części Pstragowej Górnej, żona Pawła z Kroczoza Matczewskiego (v. Matszewskiego. 1700 r.; Róża Romerowa i Teodozja Łowecka 1-o v. Łowicka (Wyr. Lub. z 1710 r.; Gr. Biec. z 1700 r.; Gr. Przem. z 1715 r. i Zap. Zs. Lub. 157 f. 103).

Herb Topór.

Franciszek, brat Dominika, będąc miecznikiem łukowskim, otrzymał wójtostwo żydaczowskie 1658 r. (M. 365 f. 278). W 1659 r. wojski żydaczowski, nie żył już 1690 r.

Dominik, dworzanin króla Stanisława Leszczyńskiego, otrzymał 1706 r. Kamienopole (AGZ. X. 6545). Jan v. Jan Franciszek, chorąży pancerny, został łowczym lwowskim 1716 roku i w tymże jeszcze roku chorążym sanockim. Otrzymał on 1726 r. list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 21).

Umarł 1729 r. N., łowczy buski 1735 r. Stanisław, łowczy lwowski 1748 r., ożeniony z Teresą Kobielską, skarbnikówną nurską, dziedziczką Nowotańca 1756 r.; umarł w 1759 r. Antoni nabył 1746 r. prawa Fryczyńskiego do Czernelowiec, w powiecie latyczowskim (M. 260 f. 243; DW 71 f. 905). Kazimierz, cześnik buski, dziedzic Skotynian na Podolu 1740 r. (Gr. Trębow.). Kazimierz i Helena, stolnikowie winniccy, mianowani 1764 r. opiekunami przez Lanckorońskiego Macieja, jego dzieci. Antoni Jan, Józef, Maciej i Paweł, przydomku *Zbiela*, synowie Antoniego i Anny Sozańskiej, wnukowie Józefa i Maryanny Ulanieckiej, dowiedli szlacheckiego pochodzenia 1782 r., w sądzie ziemskim przemyskim.

Wincenty, protokółista i adwokat przemyski, syn Marcina z Rumianego-Gumowa i Teresy z Pierzchałów Piaseckiej, wnuk Józefa i Joanny z Korwinów Wolskich, prawnuk Walentego i Agnieszki Topolskiej, praprawnuk Walentego

i Jadwigi Kruszyńskiej, wywiódł się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim i 1788 r. w Wydziale Stanów we Lwowie.

Wincenty, Hilary i Jan, synowie Stanisława, Maryan, Tertulian i Kazimiera, dzieci Aleksego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku, a Norbert Bonifacy 1854 r. Z nich:

Wincenty, dziedzic Gumowa 1818 r., był opiekunem wymienionych dzieci Aleksego i jeszcze dwóch jego córek: Blandyny i Ludwiki, dziedziców Kwaśniewa i Borzewa, w mławskim.

GUMPERT, starosta lwowski 1379 r.

GUN, łowczy sandomierski 1316 r.

GUNICCY h. PRUS z Gunic, w powiecie pyzdrskim. Akta pyzdrskie z końca XIV-go wieku wspominają o Mikołaju, Piotrze i Mieczsławie, braciach, Wielisławie, Mislku, Pasku i Jakóbie, zwanym Ziemięta, Gunickich z Gunic (Leksz.). Z nich: Mislek w latach 1390 — 1393, Piotr w latach 1399 — 1419, Jakób Ziemięta w latach 1405 — 1410, a Mikołaj 1410 r. są komornikami sądu ziemskiego w Pyzdrach.

Piotr z Gunic, burgrabia olsztyński 1446 r.; o nim pewno pisze Długosz, że Piotr Gunicki, h. Prus, pobił 1474 r. Szlązaków, ale potem zaraz sam zginął. Stefan z Gunic 1463 r. na uniwersytecie krakowskim.

Jan Gunicki prowadził własny orszak na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. Pom. VII. 518 i 519). Piotr, syn Jakóba, na uniwersytecie krakowskim 1489 r. Ten sam Piotr Gunicki h. Prus, kanonik poznański 1510 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Jan Ziemięta Gunicki, pozwany 1501 r. o zabranie konia chłopu przez Kamienieckiego, kanonika gnieźnieńskiego (A. Kap. Gnieźn.).

Maciej Gunicki, właściciel Gunic, a Stanisław, posesor Śmiecisk 1578 roku (Paw.). Katarzyna, żona Kamieniewska, babka Przyborowskiego, kanonika poznańskiego 1582 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

GUNOLD, podczaszy mazowiecki 1343 r.

GUNTER, kanonik płocki, jadąc do Rzymu umarł w Wiedniu 1231 roku (Dług.). Gunter, biskup płocki 1227 r., umarł 1231 r. G., dziekan płocki w latach 1215 — 1249 (Dok.). G., kanonik płocki, kanclerz czerski i warszawski ks. Trojdena 1334 r., a ks. Ziemowita i Kazimierza 1343 r.

[De GUNTERSBERG Jakób, Walter i Hennig, otrzymali 1366 r. od króla Kazimierza wieś Wysoką (MR.). Dyplom bardzo podejrzany. Burgard de Guntersberg, heres in Calys, dycezyi poznańskiej, 1424 r. komisarz ze strony Krzyżaków przy układach z Polską.]

[GÜNTHER von Heildesheim hr. Adam, nabył 1818 r. Dubrowlany. Żonaty z Aleksandrą Tyzenhauzówną, zmarła 1843 r., miał trzy córki: Matyldę, ur. 1811 r., za Maurycym Buczyńskim; Idę, za hr. Edwardem Mostowskim 1846 r.

i Gabryelę, za księciem Tadeuszem Puzyną. Ów Adam miał być potomkiem Michała, który za Jana III-go przybył do Polski, a że 1676 r. Michał Andrzej Ginter otrzymał szlachectwo, być więc bardzo może, że jest właśnie jego potomkiem. Patrz *Ginter*.]

[de GÜNTHER Jan Fryderyk został 1765 r. kapitanem i jeszcze w tymże samym roku podpułkownikiem wojsk koronnych (MP.)]

GURBSCY z Gurby, w ziemi sochaczewskiej. Gotard z Gurby, doktor dekretów, kanonik poznański, poseł na sobór do Bazylei, 1432 r.

Jazutek, Smoła, Długoszewicz, Jakób Byczek, Mikołaj Marcinowicz, Klemens, Andrzej Widusz, Andrzej Krawiec, Jakób Andrakowicz, Lutobor, Brodaczewicz, Sedakowie i Wojciech Jendrak, dziedzice wsi Gurby 1579 r. Mikołaj Gurb-ski, dziedzic części Piotrkowic, w warszawskim, 1580 r. (Paw.).

Bartłomiej z Gurby Gurb-ski zapisał 1584 r. pewną sumę żonie swej, Zofii z Rożeckich, córce Aleksego. Mikołaj, syn Jana Lutobora z Gurby, w ziemi sochaczewskiej, kwitował Boniecką 1585 r. (Zs. Gr. Czers. 53 f. 31 i 1230). Stanisław, syn Jana, przyznał sumę bratu Mikołajowi 1613 r. Wojciech, syn Jana, nabył część Piotrkowic 1644 r. Adam sprzedał część swoją na Gurbi bratu Janowi 1649 r. Jan, syn Pawła, nabył część Piotrkowic 1649 r. Zacharyasz, syn Krzysztofa, sprzedał schedę swoją Rokickiemu 1682 r. Jan, żonaty z Katarzyną z Gębskich, pozostawił syna Mateusza, który 1723 r. sprzedał część Gurby Poradowskiemu (DW. 33 f. 1162; 39 f. 2122; 41 f. 92; 50 f. 416; 51 f. 537; 56 f. 342; 58 f. 1335; 59 f. 221; 65 f. 16). Wojciech, żonaty 1693 r. z Ewą z Dobrosielskich (Perp. Czers. 13 f. 460).

Wawrzyniec i syn jego Maciej, podpisali z ziemią warszawską, elekcyę Augusta II-go. Wawrzyniec ten, syn Pawła i Maryanny z Wolskich, zeznał 1713 roku zapis dożywocia z żoną Maryanną z Płaskich, córką Wojciecha i Maryanny z Badowskich, 1-o v. Wierzchowską. Oprócz Macieja, miał jeszcze Wawrzyniec synów: Michała i Aleksandra, oraz córkę Agnieszkę, żonę 1-o v. Wojciecha Suchodolskiego, 2-o v. Walentego Staniszewskiego, która 1723 r. kwitowała brata Aleksandra z odbioru posagu (DW. 62 f. 365 i 1029; 65 f. 236).

Maciej zeznał 1695 r. zapis dożywocia z żoną, Ewą z Suchodolskich. Syn jego Wojciech, sprzedał 1714 r. stryjowi swemu Aleksandrowi część Suchodołu (DW. 59 f. 121 i 62 f. 459). Suchodolski zeznał oblig na rzecz Michała 1703 r. (Perp. Czers. 14 D f. 11).

Aleksander, żonaty z Jadwigą z Machnackich, nabył część Kruszewka 1716 r. i pozostawił córkę Elżbietę, żonę Wojciecha Siestrzyńskiego 1732 r. (DW. 68 f. 359).

Józef, syn Wojciecha i Maryanny z Kaweckich, sprzedał część Gurby 1714 roku (Perp. Czers. 18 f. 196). Aleksander, żonaty 1734 r. z Anną Gośniewską, 1-o v. Brzumińską (Ibid. 23 A f. 248). Rozalia, córka Adama, za Jakóbem Rożekim 1742 r. (Ibid. 26 f. 66).

GURCZYN Józef, chorąży powiatu krońskiego 1786 r., podpisał uchwały sejmiku żmudzkiego. Patrz *Hurczyn*.

GURDZI v. GURDZIECKI Bogdan, rotmistrz nadworny królewski, posłannik do Persyi 1668 r., otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 r., razem z bratem Perfidonem (V. L.).

GURMAŃSKI Antoni Felicjan dowiódł swego pochodzenia szlacheckiego 1782 r., w sądzie grodzkim bieckim (Goł.).

GURNOWSCY h. LELIWA. Leon z synami: Filipem Jakóbem i Eljaszem Leonem, syn Michała, 1730 r. dziedzica Jarnikowszczyzny, w powiecie trockim, dowiódł szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską 1811 r.

GUROWSCY h. WCZELE z Gurowa, w powiecie gnieźnieńskim; jedna ich gałąź otrzymała tytuł hrabiowski pruski 1787 r.

Pietrasz Gurowski świadczy w Pyzdrach 1399 r. (Leksz.). Wojśław, Wojciech, Stanisław, Piotr, Mikołaj, Dobrogost i Mikołaj z Gurowa, dziedzice Cielmowa, Drachowa, Królikowa i Skwiroszewa, odsądzeni zostali 1443 r. od patronatu parafii Św. Wawrzyńca w Gnieźnie, na rzecz Ludzickich i ich prezentat, Marcin Gurowski, wikary katedralny gnieźnieński, odrzucony (Kor.).

Marcin świadczy 1495 r. w Keyni, przy sprzedaży Kaczkowa. Andrzej, za wstawieniem się kardynała Fryderyka, uwolniony 1498 r. dla klęski ognia, odstawienia się na wojnę turecką (St. Pr. P. P. om VII. 336 i 468). Brat jego Wojciech, kanonik w Trzemesznie, zmarł 1502 r. Marcin, Wojciech i Jan Gurowscy, właściciele Gurowa 1580 roku (Paw.). Andrzej, syn niegdy Melchiora, zapisał 1637 r. 1,400 florenów żonie, Katarzynie Kęszyckiej, córce Jakóba i Anny Jerzykowskiej (Resign. Posnan. f. 300). Władysław, rektor Jezuitów w Grudziądzu 1654 r. Jan, burgrabia poznański 1683 roku. Melchior, syn niegdy Melchiora, 1664 r. (A. Pozn.), sekretarz królewski 1670 r. (Zap. Lub. 53 f. 112), podczaszy poznański 1683 r., z Anny Chełkowskiej miał synów: Melchiora, Kazimierza, kanonika gnieźnieńskiego 1694 r. (Kor.) i Jana v. Jana Wojciecha, pisarza ziemskiego, podstarościego i sędziego grodzkiego wschowskiego 1689 r., podsędka 1694 r., w końcu sędziego ziemskiego wschowskiego 1701 r. Jan i brat jego Melchior kwitowali Opalińskiego 1689 r. (M. 216 f. 71). Melchior i żona jego, Krystyna z Przybyszewskich, otrzymali 1685 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Żychlińskiego starostwa wałęckiego (Sig. 14 f. 11).

Herb Wczele.

Melchior, 1689 r. kasztelan międzyrzecki, 1695 r. kasztelan gnieźnieński, z którym to tytułem podpisał z województwem kaliskim, elekcyę Augusta II-go, w końcu kasztelan poznański, umarł 1703 r. W 1697 r. otrzymał wspólnie z żoną starostwo kościańskie (Sig. 15). W 1699 r. nabył od Słuszkowej Gołuchów i Tursk, w powiecie kaliskim (M. 219 f. 249). Z córek jego, dwie były zakonnicami; Zofia, za Sebastianem Prusimskim 1724 r., a Ludwika, za Andrzejem Niezychowskim. Synowie jego: Jan i Melchior.

Jan, starosta obornicki, które to starostwo wykupił z rąk siostry swej Prusimskiej, za konsensem królewskim z 1729 r., a odstąpił bratu Melchiorowi, za

konsensem królewskim z 1736 r. (Sig. 22 i 26). Wspólnie z bratem Melchiorem postawie województwa kaliskiego, podpisali konfederację generalną warszawską 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 422).

Melchior, starosta kościański i chorąży kaliski 1718 r., starosta kolski 1720 roku, otrzymał w tymże ostatnim roku konsens królewski, na odstąpienie starostwa kościańskiego Gajewskim. W 1733 r. i starosta brdowski. W 1738 r. kasztelan gnieźnieński, otrzymał w tymże roku konsens królewski, na odstąpienie starostwa grabowskiego Prusimowskiemu, kolskiego, synowi Rafałowi, a obornickiego, Rogalińskim. W 1748 r. kasztelan kaliski, 1749 r. kasztelan poznański, 1751 r. kawaler orderu Orła Białego, umarł w Wyszynie 1756 r. Żonaty 1-o v. z Zofią Przyjemską, chorążanką kaliską, wdową po Adamie Gruszczyńskim, 2-o v. z Katarzyną Przerembską, wdową po Trypolskim, z pierwszej żony pozostawił kilka córek i czterech synów: Rafała, Władysława, Aleksandra i Melchiora, których kwitowali Pruszyńscy 1781 r. (DW. 97 f. 11).

Melchior, ur. 1738 roku, proboszcz i oficyał gnieźnieński, sekretarz królewski, umarł 1794 r. (Kor.). W 1780 roku był kawalerem orderu Św. Stanisława, a 4-go Sierpnia 1785 r. został opatem w Obrze. Opactwo dostał po zmarłym 15-go Lipca tegoż roku Melchiorze Gurowskim, krewnym swoim, ale albo nominacyi nie przyjął, albo się zrzekł opactwa, bo już 1790 r. opatem jest Ostaszewski (Kancel. 79 f. 110).

Władysław, szambelan Augusta III-go, otrzymał 1759 r. w dożywocie Markusze, Mytynie, Malonki, Buchwy wielkie i małe, Kumanowce, Rybczyny etc., razem 14 wsi, w województwie podolskiem (M. 232 f. 21). Poseł województwa poznańskiego, z temże województwem podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W tymże 1764 r. pisarz wielki koronny, 1768 r. marszałek nadworny, a 1781 r. marszałek wielki litewski, umarł w Warszawie 1790 r. Kawaler orderów, Orła Białego i Św. Stanisława, 1772 r. W 1771 r. otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 32). Żonaty z Anną z Radomickich, wdową po Augustynie Działyńskim, wojewodzie kaliskim (DW. 96 f. 866), nie pozostawił z niej potomstwa.

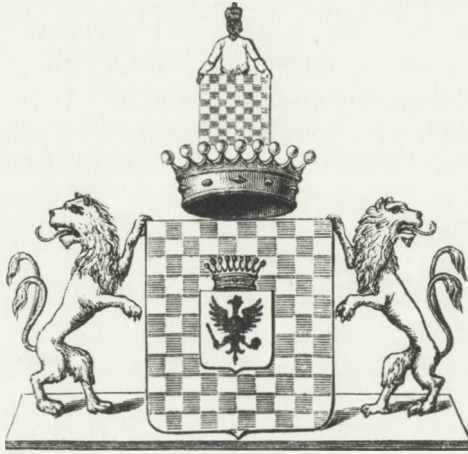
Aleksander, jako kasztelanie poznański, podpisał z województwem kaliskiem, elekcyę Stanisława Augusta. W 1768 r. został podkomorzym gnieźnieńskim. W 1774 r. będąc posłem, otrzymał, z dóbr pojezuickich, Kościelec, w województwie kaliskiem (Kancel. 54 f. 57). Umarł 1791 r. W 1776 r. był kandydatem do kasztelanii rogozińskiej (MP.).

Rafał, najstarszy z synów Melchiora, kasztelana poznańskiego, za konsensem królewskim z 1745 r. starosta kolski (Sig. 26), z tym tytułem podpisał z województwem kaliskiem, elekcyę Stanisława Augusta. W 1764 r. kasztelan przemiencki, 1782 r. gnieźnieński, dalej 1786 r. kaliski, w końcu 1790 r. poznański. Kawaler orderu Św. Stanisława 1772 r., a Orła Białego 1783 r. W 1776 r. był kandydatem do kasztelanii łączycyckiej, w 1778 r. do województwa kaliskiego, a 1781 roku do województwa poznańskiego (MP.). W 1750 r. nabył wójtostwo w Trześniewie, powiecie konińskim (M. 261 f. 84 i 227 f. 526). Żonaty z Ludwiką Tworzyańską, kasztelanką przemiencką, dla której uzyskał 1752 r. przyznanie dożywocia, na starostwie kolskiem (Sig. 28). Oboje małżonkowie otrzymali 1758 r. starostwo brdowskie, odłączone od kolskiego, 1766 r. sołectwo w Czołowie, a 1767 r. młyn Piaseczny na Warcie (Sig. 29; Kancel. 31 II f. 329 i 32 II f. 111). W 1787

roku otrzymał Rafał tytuł hrabiowski pruski, z odmianą herbu. Synów jego dwóch Jan Nepomucen, po ojcu starosta kolski 1784 r. (DW. 100 f. 637 i 105 f. 370) i Władysław, któremu ojciec, po opuszczeniu kraju przez jego brata, oddał starostwo kolskie 1789 roku (M. 289 f. 396).

Hr. Władysław, starosta kolski i szambelan pruski, właściciel Murowanej Gośliny, Rusocic etc., żonaty 1-o v. z Maryą von Bischofswerder, z której córka Cecylia, za bar. Frederiksem, generał-adjutantem Cesarza Mikołaja I-go, a po rozwodzie z nią, 2-o v. z Genowefą Cielecką, córką Ignacego, z której córki: Dedyderya, żona Jakóba Komorowskiego i Marya Matylda, za hr. Bertoldem von Mülinen, szambelanem pruskim, oraz synowie: Adam, Mikołaj, bezdzietny z Janiną Cielecką, Józef, Bolesław, zmarły 1836 r. w Berlinie i Ignacy.

Herb hr. Gurowskich.

Hr. Adam, ur. 1805 r. w Rusocicach, zmarły 4-go Maja 1866 r. w Waszyngtonie, z Teresy Zbijewskiej, zaślubionej 1827 r., pozostawił córkę Władysławę, za Kochanowskim i syna Melchiora, ur. 1830 roku, zamieszkałego w Anglii, kawalera maltańskiego, ożenionego z Dianą de Beaumont, z której ma syna Melchiora, ur. 1865 r.

Hr. Józef, właściciel Rusocic, ur. 1807 r., zmarły 1867 r., z Stefanii Walewskiej, zmarłej 1893 r. w Warszawie, pozostawił córki: N. Władysławowę Morzkowską; Natalię Jarosławową Kobierzycką 1841 r. i Wandę Leonie Kazimierzową Wielowiejską. Józefowi i Mikołajowi Gurowskim, przyznany został tytuł hrabiowski w Cesarstwie rosyjskiem.

Hr. Ignacy, ur. 1812 r., zmarły w Paryżu 18-go Kwietnia 1887 r., oficer b. wojsk polskich 1831 r., grand hiszpański, zaślubił w 1841 r. w Dover J. Kr. Wys. Infantkę hiszpańską, Izabellę de Bourbon, córkę Infanta Franciszka, księcia Kadyksu, zmarłą w Paryżu 1897 r. Z niej synowie: hr. Ferdynand, poległ w potyczce stronników Don Karlosa z wojskami hiszpańskimi 1885 r., hr. Karol, ur. 1854 r. i córki: Marya Ludwika i Izabella (Żychl. i Bork.).

(Patrz Rodowód hr. Gurowskich, str. 201).

Oprócz wymienionych, spotykamy jeszcze następujących Gurowskich, z których wielu osiedlonych w województwie wołyńskiem, podolskiem i ruskiem. Stanisław, skarbnik wschowski, umarł 1712 r. Kazimierz, sędzia ziemski wschowski, umarł 1714 r. Aleksander, miecznik poznański, zmarły 1725 r., właściciel Nowejwsi, Giżałki, Czolnochowa i Tuporowa, w powiecie kaliskim, żonaty z Franciszką Niezychowską, miał z niej syna Józefa, który po nim dziedziczył te dobra (Rel. Gr. Kalis. 83 f. 233 i 85 f. 457).

Andrzej, żonaty w ziemi czerskiej, z Felicyaną z Zawiszów 1722 r. (Perp. Czars. 19 f. 254). Anna, zamężna Skrzetuska, babka kanonika gnieźnieńskiego

Rodowód hr. Gurowskich.

Melchior
um. przed 1664 r.

Melchior
podczaszy po-
znański 1683 r.
ż. Anna Chetko-
wska

Melchior **Kazimierz** **Jan**
kasztelan po- kanonik gnieź- sędzia ziemski
znański 1699 r. niński 1694 r, wschowski
ż. Krystyna 1701 r.
Przybyszewska.

Jan **Melchior** **córki:**
starosta oborni- kasztelan po- 1) Zofia Prusim-
cki 1729 r. znański 1749 r. ska
ż. a) Zofia Przy- 2) Ludwika Nie-
jemska. b) Kat. żychowska,
Przeremska.

Rafał **Władysław** **Melchior**
kasztelan po- marszałek w. proboszcz i ofi-
znański 1790 r. litew. 1781 r. cyał gnieźnien-
hrabia od 1787 r. ż. Anna Rado- ski † 1794 r.
ż. Ludwika Two- micka
ryzańska.

Hr. Jan **Hr. Władysław**
Nepomucen starosta koliski
1789 r.
ż. a) Marya v.
Bischofswerder
b) Genowefa
Cielecka

Hr. Adam **Hr. Mikołaj** **Hr. Józef** **Hr. Ignacy** **córki:**
ur. 1805 r. ż. Jadwiga Cielecka, Walewska. ur. 1812 r.
ż. Teresa Zbi- ur. 1807 r. 1. Cecylia bar. Frede-
jewska ur. 1807 r. Walewska. 2. Dezyderya
Momorowska 3. Marya
Katylda von Müllinen.

Hr. Melchior **Władysława**
ur. 1830 r. Kochanowska
ż. Dyana de Beaumont
Hr. Melchior ur. 1865 r.

Hr. Ferdynand **Hr. Karol** **Hr. Marya**
†. 1885 r. ur. 1854 r. Ludwika

Hr. Izabella

1766 r. (Kor.). Józef Aleksander, opat Cystersów szczyrzyckich 1733 r. (Gr. Krak. 157 f. 746).

Franciszek, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. Zamieszkiwał województwo łęczyckie (Obl. Warsz. 49 f. 604). Krzysztof i Aleksander, w powiecie żytomierskim 1651 r. (Op. Żyt. 20). Władysław, towarzysz pancerny, otrzymał 1703 r. wójtostwo w Rodatyczach (AGZ. X. 6479).

Marcin, z Wiktoryi z Pogroszewskich, chorążanki bydgoskiej, 1-o v. Saubińskiej, miał synów: Andrzeja v. Andrzeja Seweryna i Franciszka (Woł. XI f. 1243), z których pierwszy stolnik nowogrodzki 1721 r., a stolnik podolski 1731 roku. Z tym Andrzejem jest jakiś nieporządek w nominacjach. Został stolnikiem nowogrodzkim 1721 r., a skarbnikiem podolskim 1726 r., jako skarbnik mianowany stolnikiem podolskim 1729 r., a jako stolnik nowogrodzki mianowany podstolim braclawskim 1727 r., a stolnikiem podolskim 1731 r. Był właścicielem Boznowiec na Podolu (DW. 69 f. 1330). W 1746 r. otrzymał dwa listy przypowiedne ua chorągwie pancerne, jeden na chorągiew po Sołtyku, a drugi, po Rybińskim (Sig. 26). W 1751 r. był pułkownikiem wojsk królewskich i Rzeczypospolitej (Bracł. XVI f. 1025). W 1733 r. posłował z województwa podolskiego i podpisał konfederację generalną warszawską (Obl. Warsz. 49 f. 422). Żona jego Teresa z Kuczewskich, 1-o v. Pruszyńska (Bracł. XVI f. 602). Umarł 1752 r.

Franciszek, wojski czerwonogrodzki 1729 r., umarł 1746 r. Aleksander, stolnik drohicki, żonaty 1741 r. z Różą Siemiątkowską (Arch. I. Z. Ros. VI. 1). Piotr, podczaszy buski i żona jego, Franciszka z Ulenieckich, otrzymali 1755 r. Wierchówkę, ze starostwa barskiego. Antonina jego córka, 1-o v. Dzierżkowa, 2-o v. żona Jana Kwaśniewskiego 1775 r., który wzięwszy za żonę Wierchówkę, tytułował się starostą wierzchowieckim 1778 roku (M. 231 f. 543; DW. 92 f. 432 i 94 f. 912). Michał wykupił starostwo dźwinogrodzkie z rąk Liniewskiego, za konsensem królewskim z 1752 r. Maksymilian, cześnik przemyski 1785 r. Aleksander, szambelan Stanisława Augusta 1781 r., kasztelan buski 1791 r. Kawaler orderu Św. Stanisława 1787 r., a Orła Białego 1791 r.

Kasztelan buski, właściciel Zabłocie, z Eufrozyny z Piaskowskich pozostawił syna Józefa Wincentego, ożenionego 1807 r. z Teklą z Prażmowskich, z której synowie: Mieczysław, Cezary i Michał, oraz córki: Hortensya i Emma, zaślubiona Aleksandrowi Drohojowskiemu. Cezary, właściciel Zabłocie, ożeniony z Wandą Sobocką, ma z niej synów: Aleksandra, Wincentego i Włodzimierza (Bork.). Jadwiga za Janem Gliszczyńskim.

Tadeusz legitymował się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie grodzkim lwowskim.

GUROWSKI Aleksander *Prawda*, procesował 1647 r. Czeczela, o spalenie zboża (Kij. VI C f. 353). Sądząc z przydomku jaki nosił, musiał należeć do rodu Prawdziców, a wówczas dom ten mógł wyjść z Gurowa, w powiecie mławskim i jeżeli rzeczywiście istniał, to do niego należałoby zaliczyć Stefana, który z ziemią rożańską pisał się na elekcyę Jana Kazimierza.

Stefan, żonaty z Katarzyną z Isernickich (Kij. XIII f. 1055). Prawdopodobnie inny Stefan, żonaty z Katarzyną z Jezierskich, pozostawił córki: Annę, żonę Jana Zawadzkiego i Krystynę, żonę Władysława Puciaty 1715 roku (Bracł. XV f. 1334).

GURSCY, patrz *Górscy*.

GURTLER Jan Fryderyk otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. (V. L.).

GURZAŃSCY. Michał, Aleksander, Jan i Michał dowiedli szlachectwa 1782 roku, w sądzie grodzkim przemyskim (Goł.).

GURZYNA Antoni, generał-adjutant królewski i żona jego, Elżbieta z Fabrycych, wykupili 1775 r. wieś Wilią niższą, w powiecie krzemienieckim, z rąk Cieszkowskiej (Kancel. 40 f. 40).

GUSIECKI Piotr i dzieci jego: Jan, Michał, Stefan, Wacław i Katarzyna, urodzone z Anny Jarczewskiej, odstąpili 1666 r. prawa swoje do Palkowia Dąbrowskiemu (Zap. Lub. 50 f. 952).

GUSIŃSKI h. GODZIEMBA z Gusina, w szadkowskiem. Pełka z Gusina, zganiony przez Niemstę, dowodzi 1403 r. w Sieradzu szlachectwa i h. Godziemba (Łag.). Dominik Gusiński Kojnowski, świadczy 1386 r. w Łęczycy (Łęcz. I. 53).

GUSTKOWSKI Gneomar Marcin, poseł prowincji pruskiej, głosował za Augustem III-m 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 612).

GUSZKIEWICZ h. RADZIC Antoni, syn Franciszka i Teresy Pałuskiej udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

GUSZKOWSCY, patrz *Guzkowscy*.

[GUSZYŃSKI Antoni, porucznik kawalerii narodowej 1793 r., wprowadzony do wsi Łosia Mokrego (DW. 109 f. 567 i 619).]

Herb Gutag.

GUTAKOWSCY h. GUTAG. Herb ten przedstawia w polu czerwonym na barku podkowy trzy pióra stusie, pomiędzy dwiema gwiazdami złotemi; w środku podkowy takąż gwiazda. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Michał Gutakowski, stolnik inflancki 1720 r., oddał w długu Łukiszki, w witebskiem, Sakowiczom (Ist. Jur. Mat. XXVI). Ożeniony z Rozalią Ogińską, starościanką uświacką, pozostawił syna Benedykta, który wspólnie z żoną, Eufrozyną Wazgirdówną, sprzedał Kieragoliszki, w powiecie trockim, 1740 r. i ufundował cerkiew i plebanię w Lesznie, w województwie witebskiem, 1760 roku, odziedziczonem po dziadzie, Aleksandrze Ogińskim (Kniaź. f. 318; Ist. Jur. Mat. XIX).

Benedykt z województwem witebskiem, a synowie jego: Ludwik i Tadeusz, z powiatem orszańskim, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Anna, córka Benedykta, wyszła za Stanisława Pióro, których syn Wiktor, zeznał 1805 r. de-

klaracyę wujowi swemu Ludwikowi, że wraze nie pozostawienia prawnych sukcesorów, zwróci mu darowaną sumę (DW. 113 f. 890).

Tadeusz, kawaler orderu Św. Stanisława 1788 r. Ludwik, 1766 r. podkomorzy królewski, w roku następnym i podczaszy witebski, za konsensem królewskim z 1776 r. wykupił starostwo kampsinoskie z rąk Branickiego. Poseł orszański na sejm czteroletni, został 1791 r. podkomorzym wielkim litewskim. Kawaler orderu Św. Stanisława 1779 r., a Orła Białego 1792 r. W 1807 r. senator wojewoda, prezes Rady Stanu i rady ministrów, a w 1809 r. prezes senatu. Umarł 1811 r. w Warszawie. W 1777 r. nabył od Medemów starostwo purwińskie (DW. 93 f. 774). W 1781 r. wprowadzony został do dworku na Grzybowie pod Warszawą (DW. 97 f. 16). W 1792 r. nabył od teścia swego Sobolewskiego, kasztelana warszawskiego, Trembki i Gutów, a 1796 r. od księcia Stanisława Poniatowskiego, Okunin, Nowydwór, Górę, Janówek etc. (DW. 107 f. 1653; 111 f. 866 i 894). Żonaty 1-o v. z Teresą Sobolewską, 2-o v. z siostrą jej, Maryanną, wdową po Józefie Zabielle, hetmanie litewskim, pozostawił z pierwszej żony syna Wacława i córkę Gabryelę, w imieniu których kwitował teścia swego 1792 roku (DW. 107 f. 1662; 113 f. 229, 492 i 772). Gabryela, główna fundatorka kościoła Wszystkich Świętych na Grzybowie w Warszawie, wyszła za Henryka Zabiellę, syna swej ciotki i macochy.

Wacław, ur. 1790 r. w Górze pod Warszawą, koniuszy dworu cesarsko-rosyjskiego, został zamieszczony na liście hrabiów w 1824 r. przez deputacyę senatu ułożonej. Ożeniony 1817 r. z hr. Józefą Grudzińską, siostrą księżnej Łowickiej, nie miał z niej potomstwa i umarł w Kopaszewie, w poznańskim, 1882 r.

GUTANOWSCY h. CIOŁEK z Gutanowa, w powiecie lubelskim, zwali się Fiebronami. Fiebronius z Gutanowa nabył 1448 r. Trojanów, w powiecie stężyckim, od Powalów i zabezpieczył na nim posag żonie Annie. Sprzedaż ta jednak nie przysła do skutku i 1458 r. wziął Fiebron wieś tę w zastaw (Rad. Inscr. I f. 220 i Inscr. i Decr. IV f. 361).

Herb Ciołek.

W drugiej połowie XV-go wieku właścicielem Gutanowa i Gór był również Fiebron (Dług.), który 1481 r., jako stryjec pozostałych dzieci po Piotrze z Bielan, brał udział w radzie familijnej i w wyborze dla nich opiekuna (Rad. Inscr. i Decr. VI f. 440). Piotr Fiebron z Korytnicy, współpatron kościoła tamże 1494 r. Jerzy Fiebron Gutanowski, syn Stanisława, a wnuk Jana, imieniem brata swego Piotra, sprzedał część Gutanowa i Gór 1589 r. Stanisław miał jeszcze synów: Pawła i Andrzeja, z których pierwszy był 1589 r. podstarościm i sędzią grodzkim stężyckim.

Paweł, współwłaściciel Korytnicy, wraz z sukcesorami Piotra 1569 r. (Paw.), nabył 1589 r. część tamże, od siostry swej stryjecznej Elżbiety, córki Piotra.

Piotr z Korytnicy, żonaty był z Elżbietą z Domanio-wa. Stanisław i Piotr, synowie Stefana i Agnieszki z Krupskich, 1589 r. (Zap. Lub. 5 f. 4, 85, 121 i 434; Wyr. Lub. 35 f. 802; 39 f. 263 i 41 f. 681).

GUTHOWIE h. RAWICZ. Goworek z Rzędowic 1347 r., z linii Rawiczów na Słupcy, zabezpieczył 1369 r. synowej swej Elżbiecie, żonie Jana Gutha, 600 grzywien posagu i wiana na Rzędowicach i Kościelnikach. Nie żył już 1379 r., a syn jego, Jan Guth, umarł 1383 r. Wdowa po nim, 2-o v. Jakuszowa, wraz z świekrą procesują Strasza o Kościelniki 1389 r. Synów po Janie Gucie, zwanych się Gutowiczami lub Gutami z Rzędowic, zostało trzech: Jakusz, Goworek i Pietrasz. Wszyscy trzej w dalszym ciągu procesują Strasza 1398 r. Proces kończy się przyznaniem Goworkowi Gutowi, sołtysowi z Dwikóz, połowy Kościelnik 1417 r. (KMP.; St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II).

Guth, łożniczy królewski, posłany 1429 r. przez Jagiełłę z listem do Wiltolda (Cod. Eps. Wit.). Jan Guth v. Gutek 1455 r. na sądach w Lublinie, 1463 r. komornik graniczny lubelski (Gr. Lubels. 17/20). Mikołaj i Jan Guthowie, na sądach w Sanoku 1448 roku (AGZ. XI). Mikołaj Guth, dziedzic Świeścicy i części Wieprzków, w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Ben.).

Jan Guth z Pliszczyna, z Elżbiety Słuchowskiej, pozostawił syna Jana i córkę Małgorzatę, żonę Jana Zborowskiego. Zrzekła się ona 1505 r. majątku rodzicielskiego na rzecz brata, wojskiego lubelskiego (M. 21 f. 287 i 37 f. 508). Ów Jan, zwany także Grotem Guthem, lub Janem Grotem, w 1500 r. łożniczy królewski (Fed.), 1501 r. wojski lubelski, poręczyciel Macieja z Drzewicy podkanclerzego, 1515 r. kuchmistrz królewien, 1523 r. kuchmistrz Jadwigi, królowny polskiej (M. 37 f. 508), umarł 1536 r.

Jakób Guth z Pliszczyna, komornik przemyski 1511 r. i sandomierski, 1519 roku (St. Pr. P. Pom. VI. 179). Adam, żonaty z Anną Męczyńską 1580 r. (Wyr. Lub. 6 f. 387). Jan, właściciel Krzeczkwic, w powiecie sandomierskim 1578 r., a Barbara, Jurkowiec tamże (Paw.).

Jan Guth, wójt malborski, otrzymał 1505 r. prawem lennem Górki, w powiecie malborskim (M. 21 f. 136). Ten ostatni zapewne z innej rodziny pochodził, a potomkiem jego mógł być Krzysztof Guth, zwany Zapendowski, wyznaczony 1660 roku z urzędu opiekunem Maryi Mechtyldy de Bökop, Stanisławowej Koniecpolskiej (Grodz. Gdańs.).

Herb Rawicz.

GUTKOWSCY h. JELEŃ z Gutkowic, w powiecie rawskim. Michał i Jan, dziedzice Gutkowic i Jan, dziedzic części Jeziorka 1579 r. (Paw.). Katarzyna, żona Rawicza z Żelaznej, babka Braneckiego, sufragana gnieźnieńskiego, zabitego przez Szwedów 1655 r. (Kor.).

GUTKOWSCY h. RAWICZ i h. LUBICZ z Gutkowa v. Gotkowa, w powiecie raciańskim. Wsie Gutkowo Wity i Gutkowo Fije (dawniej Fic), miały wielu dziedziców, którzy do różnych rodów należeli. Spotykamy tam 1536 r. Pawła, Mikołaja, Jana i Marcina, synów Stani-

Herb Lubicz.

sława Puchały, Bartłomieja, syna Jana Krupy, 1537 r., Mikołaja, Marcina, Jana i Piotra, synów Andrzeja Wardałki, 1532 r., z których Mikołaj żonaty był z Anną Dziewanowską, a Jan z Dorotą Wilkońską, Marcina, Jana i Piotra, synów Stanisława, 1537 r., Tomasza i Trojana, synów Piotra Purszy, 1542 r., z których Trojan pozostawił syna Bernarda (Gr. Płoc. 1 f. 255 i 281; 2 f. 56; 3 f. 292; 4 f. 164; 6 f. 125; 7 f. 305). To pewna, sądząc z przezwiska, że Mikołaj i Sebastyan, dziedziczący na Gutkowie-Fije, synowie Mikołaja, zwanego *Miedźwiedź*, będą Rawiczami (Ibid. 7 f. 305 i 375).

Według regestrów poborowych, dziedziczą 1578 r. na Gutkowie-Witach: Bartłomiej z braćmi, synowie Michała, Marek, syn Macieja, Paweł z braćmi Pierzchałowie, Andrzej Stachnikowicz, Kasper z Bartłomiejem, Andrzej Koszmitrowicz, Marcin i Mikołaj Guzowie, Marcin Mrozek, Marcin Dobkowicz, Andrzej Kotek i Bartłomiej Kuszka; na Gutkowie-Fic: Bernard, syn Trojana, Piotr Wierzga, Paweł, Maciej i Leonard, Bernard, Sebastyan i Tomasz, Marcin Krupa, Jan i Paweł Wardałkowie.

Piotr Gutkowski, dziedzic części Ścibor-Bogusławów, w raciążkiem. Jan, posesor wsi królewskiej Zaskowa pod Nurem 1578 r. (Paw.). Wojciecha Gutkowskiego żona, Agnieszka Świnka Zielińska, dobra odziedziczone po bracie i stryju zapisała 1698 r. Szydłowskiem (Mław. 4 f. 10).

Maciej z Gutkowa, kapelan biskupa krakowskiego 1456 r.

Jedni z nich przenieśli się do województwa sandomierskiego, gdzie Jan z Gutkowa Gutkowski, często pisany Gotkowski, a nawet Gorzkowski i Gostkowski, z pisarza grodzkiego nowokorczyńskiego 1602 r., został 1614 r. pisarzem ziemskim sandomierskim. Syn jego Andrzej, urodzony z Zuzanny Komornickiej, a ożeniony z Anną Konstancją Rudzką, 1-o v. Bykowską, 3-o v. Wybranowską 1679 r., pozostawił 1667 r. synów: Jana, Franciszka, Stanisława i Aleksandra, których kwitowano z odbioru sumy 1680 r. (Zap. Lub. 2 f. 22; 5 f. 85; 39 f. 292; 43 f. 935; 45 f. 477; 51 f. 54 i 59 f. 56). Elżbieta, córka Jana, pisarza, wdowa po Hieronimie z Bobrku Ligęzie 1639 r.

Paweł Gutkowski, syn Stanisława, ze wsi Gutki pod Korczynem i Elżbiety z Karwowskich, świadczył 1629 r. przy wywodzie szlachectwa wuja swego w Warszawie.

Jan, syn Achacego, żył 1680 roku (Ibid. 59 f. 277). Franciszek pisał się z województwem sandomierskiem, a Ludwik, z województwem krakowskiem, na elekcję Augusta II-go.

Paweł, żonaty na Wołyniu z Zofią Hurkówną (Woł. V B f. 880). Jan, chorąży żytomierski, starosta daniczewski, otrzymał 1702 r. konsens królewski, na odstąpienie tego starostwa Diakowskiemu (Sig. 15). Tadeusz, horodniczy nowogrodzki 1765 r., został skarbnikiem 1779 r. Ten sam, czy też inny Tadeusz, starosta tytularny szmelyński 1767 r. Jan, z horodniczego, skarbnik czerniechowski 1780 roku. Antoni, skarbnik nowogrodzki, umarł 1784 r.

Samuel, żonaty 1601 r. w ziemi czerskiej, z Justyną z Kozuszków (Perp. Czers. 2 f. 94). Wojciech, żonaty z Anną z Jaworskich, miał córkę Barbarę, żonę Jakóba Siemuńskiego 1724 r. i syna Stanisława, żonatego z Marcyanną z Gośniewskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1731 r. Syn ich Franciszek sprzedał Piekielko Zaborowskiemu 1754 roku (Ibid 19 f. 491; 22 f. 138; 25 f. 257 i 30 f. 75)

Inny Stanisław, żonaty 1723 r. z Katarzyną z Chynowskich, miał z niej syna Józefa i córki: Maryannę i Magdalenę. Stanisław z synem i córkami kwitował Czyżkowskiego i Zawiszę 1728 i 1741 r. Józef kwitował Chudzyńskiego 1773 r. (Ibid. 19 f. 343; 21 f. 39; 25 f. 360 i 34 f. 406).

Adam Wincenty, żonaty z Anną Skolimowską, pozostawił córkę Agnieszkę, żonę Kazimierza Prackiego i synów: Tomasza i Bonawenturę. Bonawentura zeznał 1736 r. zapis dożywocia z żoną, Apolonią z Olszewskich. Potomstwa nie zostawił.

Brat jego Tomasz, żonaty 1727 r. z Katarzyną Rudzką, 2-o v. żoną Piotra Antoniego Korwin Szymborskiego, miał z niej córkę Kunegundę, żonę Józefa Błociszewskiego i synów: Jana i Michała, wprowadzonych do Lekarci 1756 r. Ciż bracia sprzedali Ustanów 1776 r. Jan, żonaty z Petronelą z Olszewskich 1766 r. (Ibid. 18 f. 296; 20 f. 231; 23 B f. 155; 24 f. 31; 26 f. 184; 29 f. 424; 30 f. 291; 31 f. 267; 33 f. 83; 35 f. 92, 163 i 178; Deb. Czern. 1 f. 18).

Franciszek, Domicella, Apolonia, Maryanna i Teodora Grochowska, dzieci Adama, brali spadek w Trybunale plockim, po zmarłym za pruskich czasów ks. Mateuszu. Wojciech, podpułkownik weteranów, Adam, oficer artylerii b. wojsk polskich 1824 r. Erazm, dziedzic Gutkowa, miał siostrę Balbinę, 1-o v. Niesiołowską, 2-o v. Romanową Mączewską, zmarłą przed 1864 r.

Jan Marcei Gutkowski h. *Lubicz*, syn Ludwika i Maryanny z Czachorowskich, ur. 1776 r., z archidjakona warszawskiego, został 1826 r. biskupem podlaskim i senatorem Królestwa. Wysłany 1840 r. do Ozieran, gubernii mohilewskiej, zrezygnował z dyaconatu 1842 r. i wyjechał do Lwowa, gdzie największą czcią otoczony, został 1856 r. arcybiskupem marciańopolitańskim, in part. inf.

Brat jego Tomasz nabył 1790 r. części Kwasięborzyna i Kiełbowa od Walentego Kołakowskiego i legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Akta Galic. 301 f. 461).

Drugi brat Szymon, scholastyk katedralny podlaski, zmarł 1851 r.

Andrzej, syn Antoniego z Zarębianki, wnuk Jakóba i Katarzyny Batkowskiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim czechowskim, a Kajetan, ur. 1750 r. (metr. w Monasterczu), syn Pawła Piotra i Anieli Kurowskiej, wnuk Józefa i Zuzanny Borzemskiej, 1788 r., w Wydziale Stanów galicyjskich. Obaj z herbem *Rawicz*. Magdalena, siostra Kajetana, ur. w Sarnkach 1768 roku (metr. w Bursztynie).

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX wieku, z herbem *Rawicz*: Ignacy, syn Tomasza, Józef, syn Łukasza, Ignacy Stanisław, syn Tomasza, Wiktoryn, syn Jana, Adam i Tadeusz, synowie Jana Kantego, Feliks, syn Wincentego, Mikołaj, syn Marcina, Jan, syn Andrzeja, Henryk i Maryanna, dzieci Urbana; w 1854 r. Teodor, Szymon, Stanisław i Piotr.

W gubernii podolskiej wpisani zostali do ksiąg szlachty 1882 r. Aleksander z synami: Leonardem i Franciszkiem, syn Ignacego, wnuk Wojciecha (Spis).

GUTKOWSCY h. ŚLEPOWRON. Antoni, Dominik, Grzegorz, Ignacy i Stanisław, synowie Wojciecha i Franciszki Komorowskiej, wnukowie Marcina i Maryanny Milewskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1789 r., w Wydziale

Stanów galicyjskich (Goł.). Z nich: Antoni zostawił: Julię Szeliską; Augustynę Kowalewską; Teresę Polańską i Joannę Tuską. Grzegorz, posesor Boratycz, zmarł 1843 r. bezżenny. Stanisław, z Julianny z Topolnickich, miał syna Ferdynanda, ur. 1817 r. (metr. w Strussowie), po którym z Heleny Ludwiny z Chylińskich synowie: Bronisław Grzegorz, ur. 1853 r. i Kazimierz Stanisław, ur. 1855 r., oraz córka Wiktoryna za Strumińskim (Dr. M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

[GUTMAN Krzysztof, kapitan wojsk wielkiego księstwa Litewskiego; pozostała po nim wdowa Barbara, wprowadzona do dóbr Stawki (DW. 97 f. 130, 168 i 625).]

GUTOWSCY h. CIOŁEK z Gutowa, w powiecie radomskim. Aleksander z Ostrołęki, syn Wiganda, kasztelana czerskiego, żonaty z Anną z Gutowa, córką Jana (patrz *Gutowscy* h. *Półkozic*), wziął za nią Gutów i syn jego Mikołaj, odziedziczywszy w większej części ów majątek, dał początek temu domowi, pisząc się już Gutowskim, lub Ostrołęckim z Gutowa. Mikołaj zabezpieczył 1526 r. posag żonie, Zofii Gniewoszównie z Oleksowa. Córka jego Barbara, za Piotrem Gosckim 1540 r. (Rad. Inscr. Decr. XI f. 152 i Inscr. IV f. 366).

Jan Gutowski, współwłaściciel Gutowa 1569 roku (Paw. i M. 127 f. 286). Sebastian Ciołek Gutowski został 1577 r. surrogatorem Maciejowskiego, podkomorzego sandomierskiego (M. 115 f. 411). Ciż Jan i Sebastian, dziedzice Rostoki 1580 r. (Akta XIX).

Herb Ciołek.

Sebastian Ciołek z Gutowa, żonaty z Zofią ze Służewa Uchańską, łowczanką bełską, miał kilku synów, z których Kasper, Sebastian i Feliks, zawarli ugodę z Uchańskim 1602 roku, a Sebastian, Piotr i Samuel z Gniewoszem 1610 roku (Zap. Lub. 11 f. 525 i 18 f. 504 i 1184). Sebastian, żonaty 1591 r. z Maryną Sobkówną z Sulejowa (Wyr. Lub. 46 f. 77). Samuel, starosta radomski 1607 r., rezygnował z tego starostwa 1620 r. i jako dworzanin królewski, otrzymał 1623 r. wieś Ciołek, w powiecie gostyńskim (M. 169 f. 220).

Andrzej, syn Adama, wprowadzony do Zernia 1616 r. (DW. 40 f. 159; 45 f. 442 i 1340). Adam Ciołek z Gutowa pisał się z województwem sandomierskim, na elekcję Jana Kazimierza. Jan Stanisław, podpułkownik wojsk koronnych 1724 r. (Perp. Czers. 19 f. 442). Piotr, z Katarzyny Słomkowskiej, miał córki: Justynę, żonę Wojciecha Siedlewskiego, porucznika gwardyi konnej koronnej 1792 r. (DW. 108 f. 515) i Józefę, żonę Aleksandra Walentego Iżyckiego, burgrabiego warszawskiego 1785 roku (DW. 99 f. 963).

Jan, syn Piotra i Zofii Oszczepalskiej, miał z Konstancyi Paszkowskiej syna Tomasza, ożenionego z Wiktoryą Gutowską, z której synowie: Stanisław i Antoni 1782 r. w sądzie ziemskim bełskim, a Aleksander 1790 r. w Wydziale Stanów galicyjskich, legitymowali się ze szlachectwa.

Teodor Ciołek Gutowski nabył 1673 r. dobra Kamienne Łany od Niepokojczyckich. Syn jego Stefan był 1713 r. posłem na sejm. Wnukowie Stefana, po

synie Franciszku: Stefan, Leon i Krzysztof, dowiedli szlachectwa 1773 r. w powiecie orszańskim (Ist. Jur. Mat. XXVIII).

Stanisław i Jan, synowie Franciszka, Józef, syn Jana, Stanisław, syn Józefa, Jan, syn Piotra, Jakób i Jan, synowie Feliksa, Józef, syn Wojciecha i Józef, syn Stanisława, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

GUTOWSCY h. JEZIERZA (JEZIORA) z Gutów, w ziemi rożańskiej. Ściobor Jeziora z Gutów, ożeniony z Jachną, córką Andrzeja z Gosków, której dziadzie wsi Goski, za zabójstwo ojca, oddali 1490 r. w stu kopach groszy, półtora łanu chełmińskiego w Goskach (Rz. M.).

Krzysztof Gutowski tegoż herbu, świadek w Warszawie 1612 r. przy wywodzie szlachectwa Chrzanowskich, w ziemi rożańskiej, których ojca nazwał swoim stryjecznym bratem z dziada (DW. 40 f. 1961). Jakób, burgrabia rożański i makowski 1733 r. Walenty, komornik ziemski rożański, zawarł układ z Borysławskim 1780 r. (DW. 96 f. 405).

GUTOWSCY h. LESZCZYC z Gutowa, w powiecie kaliskim, na którym dziedziczyli 1579 r. Anastazy, Albert, Franciszek, Piotr, Jan i Stanisław (Paw.). Pietrasz 1411 r., Marcin 1447 r. obecni w Kaliszu. Barbara, dziedziczka Twardowa, wdowa po Bieniaku z Gutowa, wyprawiła 1498 r. z ojcowizny swej pieszego zastępcę na wojnę turecką (St. Pr. P. Pom. VII. 487). Stanisław, syn Macieja, ożeniony z Zofią Mycielską, córką Waleryana, kwitował 1668 roku teścia swego z 7,000 fl. posagu (In. C. Posn. I f. 569 i 571). Córce ich Annie oprawił mąż, Wojciech Kierski, 16,000 fl. posagu i wiana 1685 r. Synowie dwaj, Antoni i Wojciech, pisali się z województwem kaliskim, na elekcyę Augusta II-go. Wojciech zapisał sumę 1699 r. żonie, Katarzynie Lubowieckiej (Ibid. IX f. 48), a Antoni zeznał 1702 r. z żoną, Barbarą Karwosiecką, zapis dożywocia (Ibid. I f. 135). Tomasz, pełnomocnik Mycielskich 1792 r. (A. Pozn.).

Herb Półkozic.

Herbarz T. VII

GUTOWSCY h. PÓŁKOZIC z Gutowa, w powiecie radomskim. Gotard z Gutowa dzieli się 1414 r. dobrami z dziećmi: Mikołajem, Katarzyną, Elżbietą, Jadwigą i Małgorzatą i oddaje im Gutów i połowę wójtostwa w Radomiu, a sam bierze część Błotnicy, którą nabył od Piotra z Błotnicy.

Dersław alias *Zasada*, nabył 1443 r. Odechowiec za 220 grzywien. Paweł świadczył 1454 r. w Radomiu Łabędziowi. Jan, syn Pawła z Gutowa, dopełnił 1471 r. działu dóbr ze stryjem swoim Janem z Jedlanki. Jan, syn Pawła, otrzymał Gutów, a stryj jego Jedlankę i Wolę Gutowską. Długosz wymienia Jana Zasadę Gutowskiego, jako dziedzica Gutowa, Woli Gutowskiej i części Jaworu, a nazywając go Strzałkowskim, podaje go jako dziedzica Długojowa i Makowa (Lib. Ben.). Patrz *Strzałkowscy*.

Jan z Gutowa zabezpieczył 1463 r. posag żonie, Annie z Jankowic (Rad. Inscr. Decr. IV f. 35; VI f. 58 i 107; Inscr. I f. 405). Córki jego: Małgorzata, żona Zygmunta Ciołka z Ostrołęki 1492 r. i Anna, żona Aleksandra Ciołka, brata tegoż Zygmunta, wniosły w dom Ciołków Gutów i Jankowice. Zygmunt i Aleksander byli synami Wiganda, kasztelana czerskiego. Na mocy działu dopełnionego 1520 roku pomiędzy Janem, synem Zygmunta, a Mikołajem i Janem, synami Aleksandra, pierwszy wziął Jankowice, Wolę, czwartą część Gutowa i połowę Brodu, a dwaj drudzy trzy czwarte Gutowa i połowę Brodu (Zs. Grój. 4 A f. 335; Rad. Inscr. Decr. VII f. 682; IX f. 165 i 622; XI f. 29).

Mikołaj zostawszy właścicielem większej części Gutowa, dał początek domowi Ciołków Gutowskich.

GUTOWSCY h. ŚLEPOWRON prawdopodobnie z Gutów, w ziemi czerskiej, których właścicielami byli 1578 r. Jakób i inni Gutowscy (Paw.). Kasper, komornik królewski, któremu w 1635 r. zlecono skupywać wiktuały i wysłać je do Prus, dla dworu królewskiego. Tenże dworzanin królewski, wprowadzony do Brudna 1638 r. (AGZ. X. 3894 i DW. 49 f. 729). Adam, syn Kaspra, komornik ziemski drohicki 1682 r. Z ziemią nurską pisał się Paweł Gutowski, na elekcję Jana Kazimierza, a obiór Augusta II-go podpisali: Jan, Stanisław, Jerzy, Adam, Maciej, Dominik, Adam, Stanisław, Kasper, dwóch Janów, trzech Mateuszów, Paweł i Stanisław.

Jan zeznał 1632 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Piekarskich. Mikołaj, syn Piotra, odstąpił pewne prawa Sobolewskiemu 1683 r. (DW. 51 f. 1949 i 56 f. 903). Ludwik, porucznik wojsk koronnych; pozostała po nim wdowa, Henryka Karolina z Menclów 1784 r. (DW. 100 f. 494). Jan, żonaty z Maryanną z Jankowskich, 1-o v. Szymonową Mierzejewską, 1797 r. (DW. 112 f. 580).

Michał Gutowski, wnuk Floryana, dziedzica Terhoszczyc, w powiecie pińskim, przeniósł się w witebskie, gdzie się ożenił i gdzie mu się syn urodził 1774 roku. Dowiódł tamże szlachectwa w końcu XVIII-go wieku (Herb. Witeb.).

Ksawery i Kasper Korwinowie Gutowscy, synowie Adama, wnukowie Jerzego, prawnukowie Marcina, syna Jana, wnuka Krzysztofa, dziedzica 1665 roku Drobukszty na Żmudzi, dowiedli szlachectwa 1812 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

Felicyan, syn Michała, z drugiej żony, Maryanny z Krzywkowskich, miał syna Mikołaja, żonatego z Salomeą Przyłęcką, 2-o v. Franciszkową Gawrońską, zmarłego bezpotomnie 1776 r. Z trzeciej żony syn także Mikołaj, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim halickim.

Maciej, brat starszy Felicyana, z Domicelli Szczawińskiej pozostawił syna Walentego, z cześnika, chorążego siewierskiego, żonatego z Anną z Rogowskich, z której: Rozalia, Maryanna, żona Michała Borowskiego 1804 r. i Józef na Tuliszwowie, cześnik siewierski, po którym z Katarzyny N. Tomasz i Wojciech, ur. 1770 roku (metr. w Wojkowicach Kościelnych), zmarły 1804 r.

Wojciech, dziedzic Dobrowlan, żonaty z Barbarą z Pełków, 2-o v. Wybranowską, pozostawił z niej: Aniełę, Waleryę, Felicyana i Kazimierza, ur. 1798 roku (metr. w Stryju z 1801 r.), którego szlachectwo zatwierdzone w Austrii 1848 r. (Gr. Krak. Obl. 223 f. 132 i Krak. Perp. 13 f. 51; A. Stanisł. For. Nob.).

Adam i Szymon, synowie Tomasza, Andrzej, Piotr i Nikodem, synowie Jana, Szymon, Franciszek i Antoni, synowie Stefana, Jan, syn Karola i Michał, syn Stanisława, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

GUTOWSCY z Gutowa, w powiecie plockim. Jan i Stanisław, synowie Macieja z Gutowa, dopełnili działu dóbr 1535 r. (Gr. Płoc. 3 f. 101). Jan, zwany *Drab*, żonaty z Anną Witosławską 1532 roku. Syn jego Mikołaj (Ibid. 1 f. 275; 5 f. 62 i 9 f. 342). Jan Gutowski na Przedpełczu 1541 r. Jakób Gutowski na Gutowie 1541 r. Marta, córka Piotra, za Pawłem z Chubowa 1542 r. (Ibid. 7 f. 10, 83 i 297).

Andrzej, Jan, Stanisław, Jakób, Wojciech i Anna, dzieci Wojciecha, ustanowili pełnomocniczką matkę swoją Annę 1542 r. (Ibid. 8 f. 58). Mateusz, kanonik plocki 1789 r. (Perp. Czers. 40 f. 178).

GUTOWSCY różni. Jan, dziedzic Wrześni i synowie jego: Wincenty i Spyttek, na sądach w Gnieźnie 1396 r. (Leksz.). Ci są h. *Poraj Wrześnińscy*. Jan, syn Mirosława z Gutowa, 1408 r., Mikołaj, syn Stanisława, 1461 r., Mikołaj, syn Jakóba, 1476 r. na uniwersytecie krakowskim.

Adam, syn Łukasza z województwa poznańskiego, żonaty z Katarzyną z Sobieskich, podkomorzanką lubelską, w 1616 r. (M. 160 f. 70). Mikołaj na sądach we Lwowie 1443 r. (AGZ. XIV). Świętosław z Gutowa 1438 r. na Mazowszu.

Zdzanta ze Zbyszyna, z województwa plockiego, nabył 1442 roku Gutowo (Guty), w ziemi wiskiej. W 1464 roku pisał się już z Gutów (Mil.). Na tychże Gutach dziedziczyli 1577 r. Wielisław, syn Jakóba i Jan z braćmi. Mikołaj, dziedzic części Gutowa - Starzyna. Rosław, dziedzic Gutowa - Górek, Maciej z braćmi, synowie Andrzeja Górki, części Gutowa-Orlego 1578 r., w bielskiem; Erazm dziedzic Zawidza - Żabowa, w sierpskiem, 1578 r. (Paw.). Jan, podźupek bocheński 1564 r. Stanisławowi wystawiła 1579 r. nagrobek w Krakowie, w kościele Św. Ldziego, pozostała po nim wdowa Regina (Star. Mon.).

Aleksander z Wyleżyna Gutowski, albo Wyleżyński, właściciel Jarzabacza, w ziemi wieluńskiej, 1624 r. (Herb. Kr.). Dadzibóg z ziemią wieluńską, a Mikołaj z ziemią łomżyńską, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. N., cześnik latyczowski, umarł 1697 r. Elekcyę Augusta II go podpisali: Andrzej, Jan, Marcin i Mikołaj, z ziemią łomżyńską, Adam z Muraw, z ziemią ciechanowską, Jakób, z ziemią wiską, a Wojciech, z ziemią warszawską. Adam znów z ziemią zakroczymską, Andrzej i Antoni z województwem łęczyckiem i Mikołaj, z powiatem starodubowskim, pisali się na obiór Stanisława Augusta.

Franciszek, syn Jakóba, nabył 1720 r. od Opackiego część dóbr Zamoście, Rabędy, Mierzejewo i inne. Józef na Gutach, skarbnik bełski, odziedziczone po stryju swoim Franciszku, skarbniku sochaczewskim, dobra Zamoście, Rabędy etc., w ziemi łomżyńskiej leżące, sprzedał 1764 r. (Herb. Kr.). Tomasz, ożeniony z Teresą Mierzejewską 1721 r. (Gr. Łomż.). Józef z Gutów, żonaty z Franciszką Kozłowską 1739 r. (Prot. Zap. Gr. Biec. 156 f. 486; 157 f. 889).

Jan Gutowski, wójt Kodeński 1681 r. (Akta III). Andrzej 1668 r. w połockiem, Stefan, 1718 r. komornik powiatu orszańskiego (Ist. Jur. Mat. XXV). Fran-

ciszek, oboźny piński 1762 r. Izabellę, córkę Władysława i Maryi z Jagminów, zaślubił 1895 r. Jan Stefan Wydźga. Helena z Telatyckich Bronisławowa Gutow ska, z powiatu grodzieńskiego, zmarła 1896 r.

Alfonsyna ze Stawskich, wdowa po Janie Nepomucenie i Teofil, Włodzimierz i Alfons, urodzeni z Salomei ze Stawskich, dziedzice Majkowa, Cisowa i Ładku, w kaliskiem, 1865 r. Fabian, syn Michała, z żony Maryi Jurgielewiczówniej, zostawił syna Teofila 1857 r.

Jakób, Mikołaj z synem Antonim i Jan z synami: Kwirynem, Edmundem i Karolem, synowie Antoniego, wnuki Wojciecha, w 1847 r., a Wacław, syn Karola, w 1868 r., dowiedli szlachectwa w gubernii podolskiej (Spis).

GUTTEBERGK Franciszek, dziedzic Giszina i Łowicza, w waleckiem, 1579 roku (Paw.).

GUTTETEROWIE następnie GUTTETEROWIE DOBRODZIEJSCY herbu WŁASNEGO. Jerzy Gutteter, mieszczanin krakowski, ma sprawy we Lwowie 1542 r. Tenże Jerzy i syn jego Stanisław, za przysługi świadczone Izabelli, królowej węgierskiej, otrzymali od Zygmunta Augusta 1556 r. kamienicę we Lwowie i zrównani zostali co do przywilejów handlowych z mieszczanami lwowskimi (AGZ. X. 646 i 1110). Stefan Batory potwierdził 1580 r. Fryderykowi, Jerzemu, Stanisławowi i Janowi, braciom Gutteterom, przywilej szlachectwa nadany przez cesarza Maksymiliana Pankracemu i Witowi Gutteterom z Frankonii, wraz z herbem przedstawiającym w polu złotem nad murem z bramą, bez podwojów, pół męża zbrojnego, na halabardzie opartego. W szczycie hełmu takż mąż z halabardą (Ostr. 955).

Pankracy Gutteter był rajcą w Krakowie już 1516 r. Piotr został 1562 r. doktorem obojga praw w Padwie, dostał pomieszczenia zmysłów i umarł 1572 roku w Krakowie. Bracia jego: Ludwik, Zygmunt i Stanisław 1566 r. Zygmunt, rajca 1570 r., a burmistrz krakowski 1574 r. Jerzy odstąpił 1597 r. spadek po matce, Jadwidze Sztegerowej (Roczn. Krak. I). Augustyn, Kasper i Waleryan, zawarli układ 1596 r. z Krupkami (A. Krak.).

Kasper Gutteter Dobrodziejski, burmistrz krakowski 1589 r., zmarł 1614 r. Żonaty był z Brygidą Morsztynówną. Regina, zamężna Marcinkowska 1590 roku. N., dzierżawca Dalowic, a Zygmunt — Kośmirzowa, w powiecie proszowskim 1581 roku (Paw.). Jan, Stanisław i Piotr, synowie Jerzego 1598 roku (Wyr. Lub. 75 f. 1014).

Paweł Gutteter Dobrodziejski, syn Łukasza, zapisał 3,000 fl. 1644 r. żonie swej, Elżbiecie Dembińskiej, córce Krzysztofa (Gr. Krak. 256 f. 1408).

Jerzy z synami: Mikołajem. Stefanem i Janem, pozwani 1686 roku przez Jankowskich, w sprawie wyvodu ich szlachectwa na sejmiku proszowskim (Gr. Oświęcim.).

Mikołaj Gutteter Dobrodziejski, syn Jerzego, obierał plenipotentów w Lublinie 1684 r. (Zap. Lub. 61 f. 25). Tenże Mikołaj z Karśnic, podstoli latyczowski 1691 r. Stefan, żonaty 1681 r. z Anną Karsznicką (Zap. Lub. 59 f. 748). Katarzyna z Karśnic, żona 1-o v. Hieronima Lipińskiego, łowczego braclawskiego,

a 2-o v. Michała z Birkowa Cellarego, łowczego nowogrodzkiego, wdowa 1704 r. (Obl. Krak. 143 f. 832 z 1720 r.). Zofia, żona Jana Jarockiego 1725 r.

Kazimierz Gutteter Dobrodziejski, podstoli piotrkowski, wprowadzony do dóbr Many i Sucha Struga 1752 r. (DW. 74 f. 159; 77 f. 281 i 112 f. 762).

Kazimierz, posesor Szandrowca, syn Michała i Maryanny Fiałkowskiej, legitymował się ze szlachectwa w grodzie sanockim 1782 r. Antoni w Przemyślanach 1895 roku.

GUTTRY v. GUTRY Jerzy, major wojsk koronnych, otrzymał indygenat 1673 r. (V. L.). Michał, chorążyc czarniechowski, w powiecie keyńskim 1789 r. (V. L.), był deputatem kaliskim na Trybunał piotrkowski 1779 r. Antoni, kwitował Mycielskiego 1783 r. (Gr. Gnieźn. 110 f. 90). Józefata Guttry, córka Michała i Wiktorii Lutomskiej, wnuczka Krzysztofa i Anny Czapskiej, żona 1-o v. Józefa Rydzyńskiego, 2-o v. Ignacego Wolszlegera, oficera b. wojsk polskich 1831 r.

GUTWIŃSKI h. POKORA Jan, syn Wojciecha i Anny Dąbrowskiej, wnuk Walentego i Teresy Kowalewskiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim bieckim. Z Maryanny Szwejkowskiej syn jego Jan, uznany za pełnoletniego 1799 r. (A. Tarn. For. Nob.).

[GUY Jan, w imieniu swoim, brata Jakóba i siostry Maryanny, zakonnicy, kwitował Bielaka 1765 r. (DW. 85 f. 405).]

GUZELFOWIE w W. Ks. Litewskim. Michał Guzelf w województwie brzeskim - litewskim 1699 r. (Akta IV). Z temże województwem podpisali elekcyę Augusta II-go: Augustyn i N. Guzelf Młozewski, a obiór Stanisława Augusta — Ignacy Guzelf. Piotr Kazimierz, stolnik wołkowyski 1704 roku. Michał, podczaszy brzeski - litewski 1714 roku. Piotr, skarbnik wilkomierski 1719 roku. Jan, podczaszy smoleński 1730 roku.

Herb Guzkowskich
v. Lubicz z odm.

GUZIKOWSKI h. PAWEŻA Jan, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim. Umarł 1793 r., a spadek po nim brała siostra Antonina Mikołajowa Wasilewska. Hieronim, żonaty z Joanną Białobrzeską, 1-o v. Lgocką, 1815 r. (A. Lwow. i Tarnow. For. Nob.).

GUZKOWSCY v. GUSZKOWSCY v. GUŻKOWSCY h. LUBICZ z odmianą. Mateusz i Jakób otrzymali szlachectwo 1776 r. (Kancel. 42 f. 181). Mateusz nabył 1773 r. dworek na Pradze od Opackiego (DW. 90 f. 311). Jakób Guzkowski, syn Mikołaja, nabył Górki 1776 r. Maciej otrzymał prawem kaduka część Gozlin i Zalesia 1777 r. Józef wprowadzony do Siennicy 1780 r. (Perp. Czers. 35 f. 111 i 294; 36 f. 238). N., subdelegat grodzki krakowski 1775 r. (V. L.). Mateusz, stolnik sanocki 1776 r., żonaty z Barbarą de Robery, nabył 1776 r. dobra Laski Balkowizna i Borki, w powiecie kamienieckim, od Ignacego Zielińskiego. Dzieci jego: Adam, gene-

rał - adjutant komisji wojskowej obojga narodów, Michał, chorąży kawaleryi narodowej, Antoni, adjutant brygady kawaleryi, Jan, towarzysz, Franciszka Pawłowa Czempińska, Urszula i Maryanna, zawarli 1790 r. ugodę działową dóbr po rodzicach. Wszyscy czterej synowie legitymowali się ze szlachectwa 1804 r. w Galicyi zachodniej (DW. 101 f. 1532 i 109 f. 52; Quater. V f. 186).

Antoni, porucznik kawaleryi narodowej, kwitował Komara 1785 r. (DW. 101 f. 1096 i MP.). Był następnie pułkownikiem b. wojsk polskich i kawalerem orderu Virtuti Militari. Ludwik, syn Michała major 4-go pułku ułanów 1824 r., kawaler orderu Virtuti Militari i krzyża Legii Honorowej i Marcelli, syn Jana, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Wymieniony Jan, syn Mateusza, pozostawił z Anny Romerówny, syna Adama, ożenionego z Anną Dytłof, córką Adama i Anny Terleckiej. Synowie jego: Ferdynand Adam i Bronisław, dowiedli szlachectwa 1889 r. w Wydziale krajowym galicyjskim.

Marcinowi i Kajetanowi przyznał cesarz Franciszek Józef 1861 r. szlachectwo nadane ich rodzinie 1776 r.

GUZOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Guzowa, w powiecie sierpskim, której to wsi współwłaścicielem był 1578 r. Jan Guzowski (Paw.). Jerzy, podstarości opoczyński 1579 r. Jan, pisarz sztolni ponikowskiej w Olkuszu 1695 r. Jan, sekretarz królewski 1733 r. (Gr. Keyńs. 137 f. 69). Stanisław 1782 r. w poznańskim. Adam, proboszcz w Strzegocinie 1787 r. (Perp. Czers. 40 f. 40).

Tomasz na Bądzynie i Guzowie, dziedzic Łęk, w łączycykiem, burgrabia i poseł gostyński, podpisał z województwem rawskim, elekcyę Stanisława Augusta. Żył jeszcze 1790 r. Michał, syn Tomasza, Seweryn i Ferdynand, synowie Aleksandra i Ksawery, syn Ignacego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku, a Konstanty Guziński v. Guzowski h. Jastrzębiec 1857 roku.

GUZOWSCY z Guzowa, w powiecie sochaczewskim. Piotr, dziedzic Guzowa, otrzymał 1308 r. wójtostwo w Czerwonej Niwie (KM.). Trojan Chebda z Guzowa 1494 roku (Gr. Brzes.).

GUZOWSCY Stanisław i Ignacy otrzymali szlachectwo na sejmie 1768 roku (V. L.).

GUŻEWSKI Piotr, sekretarz królewski, pisał się z księstwem żmudzkiem, na elekcyę Jana III-go. Katarzyna Elżbieta z Purgoltów Stanisławowa Gużewska, skarbnikowa wendeńska, otrzymane 1733 r. od brata dobra Warpuciany z siedmiu wsiami, sprzedała 1750 r. Zarembom.

GWACZKOWSKI Andrzej, 1440 na sądach we Lwowie.

GWAGNIN Aleksander, miles auratus, urodzony w Weronie, znakomity historyk, przybył do Polski wraz z ojcem swoim Ambrożym i 1571 r. otrzymał od Zygmunta Augusta szlachectwo polskie, a herb jego został udostojnionym w ten

sposób, że ma przedstawiać tarczę ściętą, w której górnym polu złotem — orzeł dwugłowy czarny, ukoronowany, w dolnym, prawo ukośnie ściętym w górnym srebrnym — jeź naturalny, w dolnym czerwonym — orzeł biały z literami SA związanymi na piersiach. W szczycie hełmu pół gryfa z mieczem w prawo, pół sathra z pałą w lewo (Ostr. 959).

Ambroży Gwagnin był dowódcą piechoty i w zastępstwie syna swego Aleksandra, starosty filipowskiego, który w 1578 r. udał się do Włoch, dawał odpowiedzi rewizorom królewskim, którzy w tymże roku rozpoznawali skargę mieszczan filipowskich, wniesioną na swego starostę (Akta I).

Aleksander, autor „Kroniki Sarmacyi“, wydanej w łacińskim języku 1578 roku w Krakowie, a następnie w polskim 1611 r., pisał się hrabią pałacu Laterańskiego. Był on tak jak i ojciec jego rotmistrzem i brał udział we wszystkich wyprawach za Zygmunta Augusta i Stefana Batorego. Umarł w Krakowie 1614 r. (M. 109 f. 626 i 120 f. 6).

GWIAZDA Jan, dworzanin królewski, w powiecie słońskim 1570 roku (Akta XXII).

GWIAZDOWSCY h. BOGORIA z Gwiazdowa, w powiecie gnieźnieńskim. Mikołaj z Gwiazdowa, pisarz publiczny 1390 roku i wikary katedralny poznański 1397 r. Akta poznańskie wspominają o Jakuszu Gwiazdowskim i synie jego Stanisławie z Jerzykowa, którzy procesowali się 1396 r. o Sokolniki z Piotrem Sokolnickim, a 1397 r. z Mrocziem, podczaszym poznańskim. Pietrasz z Gwiazdowa 1389 roku w Poznaniu (Leksz.). Mikołaj, syn Przeclawa, 1450 r., a Jan, syn Macieja, z dyecezyi poznańskiej, 1487 r. na uniwersytecie krakowskim. Ten sam pewno Jan, został 1506 r. kanonikiem poznańskim i dowiódł szlachectwa z czterech herbów: Bogoryi, Róży, Ogończyka i Topora. Brat jego rodzony Wojciech, został 1513 roku kanonikiem poznańskim (Pis. Dz. Pol. IX).

Herb Bogorya.

Piotr Gwiazdowski, poręczyciel Jemieńskiego 1497 r. Książ Stanisław Gwiazdowski, właściciel Sokolnik i Katarzyna z Knyszyńskich Gwiazdowska, z oprawy swej na Gwiazdowie, wyprawili 1497 r. na wojnę wołoską konnego zastępcę, a Stanisław, z ojcowizny swej w Gwiazdowie, 1498 r. na wojnę turecką (St. Pr. P. Pom. VII. 25, 26, 27, 359, 360 i 491).

Maciej świadczył 1507 r. w Poznaniu, przy wywodzie szlachectwa. N. Gwiazdowski, jeden z przyjaciół Urszuli Rychwalskiej, stracił złoty pierścień wraz z ręką w bójce, przy rozpędzeniu sądu w Koninie 1523 r. (St. Pr. P. Pom. VII. 252). N. z żony, Katarzyny Zarembianki Jabłonowskiej, miał córkę

Zofię, za Mikołajem Baranowskim i syna Wacława, ożenionego z Jadwigą Mielnińską. Syn ich Piotr, kanonik poznański 1563 r., krakowski 1586 r., w końcu scholastyk gnieźnieński 1609 r. (Kor. i Pis. Dz. Pol. IX). Siostra Piotra Urszula, za Jakóbem Grochowickim (Kor. II f. 130). Andrzej, dziedzic na Gwiazdowie, Jadwiga na Gwiazdowie i Sokolnikach, a Jakób na Jemiołowie, 1580 r. (Paw.). Jakób,

dispensator zamku kamienieckiego 1522 r. (Przezd. Zb. Dok.). Stanisław, ożeniony z Anną Białąską, 2-o v. Janową Zassułtowską 1605 r. (Zap. Gr. Pozn. II f. 476). Książdz Jakób, doktor praw, profesor uniwersytetu krakowskiego, dziedzic Podstolic 1570 r. Krzysztof, syn Wojciecha i Anny Płońskiej, wnuk Stefana i Teresy Giebułtowskiej, legitymował się ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1788 r. Umarł 1810 r., pozostawiając z Maryanny z Nanowskich, zmarłej 1829 r., księdza Ryszarda, Piotra i Helenę Ludwikę, 1833 r. żonę Franciszka Szczasnego (A. Lwows. For. Nob.).

GWINCZEWSKI Antoni podpisał z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go.

de GWIRAND Hannibal, kapitan gwardyi litewskiej, otrzymał indygenat 1775 roku.

GWOWSKI Ostafi, z wojska zaporoskiego, otrzymał szlachectwo i przywilej lenny na Czarną Kamionkę, na sejmie 1661 r.

GWOZDECCY h. POBÓG. Jan Gwozdecki, syn Tomasza i Anastazyi Garlińskiej, wnuk Jana, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1783 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

GWOZDECCY h. SAS. Iwan i Stefan, Iwana Hryni — Iwaś, Fedio i Andrzej, Iwana Pawlika — Wasyl, Wasyla — Hryć, Stefana — Hryć, Łukiana — i Fed, Hrynia synowie otrzymali 1670 r. od króla Michała w dożywocie półtanek w Strzyżkach (Gr. Przem. 109 f. 2062). Iwan, Teodor, Andrzej, Piotr i Stefan wykupili 1681 r. za pozwoleniem króla Jana III-go od Kochanowicza trzy części wójtostwa w Strzyżkach (Zs. Przem. 132 f. 1617).

Herb Sas.

Po Juraszu v. Janie Pawliku pozostali: Jan, żonaty z Katarzyną z Dubrawskich, z której Paweł zostawił z Katarzyny z Łopuszańskich Aleksandra, współdziedzica wójtostwa w Strzyżkach 1723 roku (Gr. Przem.), żonatego z Maryanną z Gwozdeckich, z której: Andrzej miał Bazylego 1823 roku, Michał Łukasza 1842 r. i Grzegorz.

Fedor v. Teodor, zostawił z Maryanny z Kobylańskich (Kobylińskich): Hrehorego, 1725 r. żonatego z Maryanną z Komarnik Łopuszańską (Gr. Przem.), z której Grzegorz starszy i Grzegorz młodszy, kwitują Strzeleckiego 1763 r. z 1,500 fl., za pewną część wójtostwa w Strzyżkach (Ibid. 262 f. 42). Z tych dwóch braci, Grzegorz starszy, żonaty 1743 r. z Katarzyną z Topolnickich, zostawił: Jakóba, Andrzeja, Józefa i Piotra, wylegitymowanych ze szlachectwa wraz ze wspomnionymi trzema synami Aleksandra, w sądzie ziemskim przemyskim 1782 roku. Z nich:

Jakób, żonaty z Parascewią Olszańską, zostawił Annę Pieńkowską i Ignacego Piotra, zmarłego 1848 r., którego syn Andrzej, urodzony z Katarzyny N.

1809 r. w Haliczu, zaślubił Karolinę Karśnicką i został sądownie 1848 r. uznany umarłym, zostawiwszy tylko córkę Franciszkę Lineckerową.

Andrzej miał z Anieli ze Skomorowskich, tylko córkę Karolinę Chęcińską.

Józef, ożeniwszy się w Przemyślu 1791 r. z Ludwiką z Chanowskich, zostawił Marcina i Stanisława, zmarłych młodo, Franciszkę Jakubowską, Annę Mroczkowską, Karolinę Jakubską i Maryannę v. Marcełę, ur. 1806 r. (metr. w Radymnie), za Strzeleckim.

Piotr wreszcie, bezzenny, dziedzic Wesolej z przyległościami, od 1817 roku członek Stanów galicyjskich, umarł przed 1850 r., a majątkiem jego, prócz powyższego potomstwa braci, dzieliły się także jego siostry, Maryanna Pawłowa Dąbrowska i Anastazyja Barwińska (A. Lwow. i Tarnow. For. Nob.).

Trzecim synem Jurasza Pawlika był Stefan, bo syn jego Michał zwie się 1722 r. bratem stryjecznym Hrehorego, a bratankiem Jana (Zs. Przem. 138 f. 807). Ten Michał miał z Ewą z Jaworskich Andrzeja, żonatego z Maryanną Towarnicką, z której Jan Grzegorz, Bazyli i Mikołaj, udowodnili swoje pochodzenie szlacheckie w Wydziale Stanów galicyjskich 1791 r.

Po Grzegorz syn Jan, umarł 1831 r., zostawiając z Konstancyi z Dutkiewiczów: Antoniego, Wawrzyńca, Wojciecha, Petronełę, 1837 r. za Kazimierzem Gaćkiewiczem, Helenę i Katarzynę.

Bazyli zmarł w Podburzu 1844 r., po którym z Maryanny z Tatomirów: Gertruda Ilnicka, Ludwika Kulczycka, Maryanna Hagelowa i ks. Jan, gr. - kat. paroch w Wołosiance wielkiej.

Mikołaj umarł 1833 r. bezpotomny, przekazując majątek Kustrzyckim, zapewne siostrzeńcom (A. Lwow. For. Nob.).

Stefan Pawlik, syn Teodora i Katarzyny Dubrawskiej, wnuk Jana i Maryanny Strzeleckiej, legitymował się ze szlachectwa w sądzie ziemskim przemyskim 1782 r.

Dopiero co wspomniany Jan, a może inny, bo żonaty z Pelagią Ilnicką, zostawił syna Michała, ur. 1702 r. (metr. w Ilniku), po którym z Pelagii z Sozańskich Michał, ur. 1723 r. (metr. w Łosińcu) i Jakób, ur. 1737 r. (metr. w Ilniku), legitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1789 r. Ostatni zostawił z Maryanny Jaworskiej Andrzeja, ur. 1767 r. (metr. w Ilniku), zaś Michał z Teodozyi (Anastazyi) Jaworskiej Eliasza, ur. 1767 r., po którym z Fesi Kochanowiczówny Ilnickiej: Jan, żonaty z Rozalią z Jaworskich, zostawił: Jana, ur. 1820 r., Andrzeja, ur. 1826 r. i Teodora, ur. 1830 r. (metryki w Ilniku).

Iwan i Stefan otrzymują 1758 r. konsens królewski na odstąpienie wójtostwa w Gwoźdzc synom (Gr. Przem. 257 f. 363 i 438). Jan w Topolnicy i ks. Stefan, bracia rodzeni. Ostatni zostawił z Anastazyi N.: Jana i Andrzeja, którego syn Jakób żył 1787 r. (A. Wyzd. Stan. galic.).

Ks. Andrzej, paroch w Ilniku, brat Michała, umarł 1803 r., zostawiając z Maryanny z Pelechiewiczów: Maryannę, za Michałem, Teodozyę, za Janem, Ilnickimi, Annę, zmarłą młodo i Helenę.

Ks. Michał, gr. - kat. paroch w Jabłonce wyższej, z Teodozyą ze Struniewiczów Strońskich, bezdzietny, umarł 1804 r., a majątkiem jego podzieliły się

dzieci brata Jana: Stefan, Helena Szyczynowa i Maryanna Hołowaczynowa. Bazyli umarł w Topolnicy 1816 r., zostawiając z Justyny z Turzańskich Maryannę, za Janem Hołowiczem, Ewdoksyę, za Stefanem Topolnickim, Katarzynę, za Aleksandrem Matkowskim, Annę, za Janem Koteckim, Helenę, Anastazyę i Jana. Michał, diak w Ilniku, zmarł 1816 r., zostawiając Szymona i Jana. Teodor umarł 1817 roku w Iwazkowcach, zostawiając z Magdaleny z Matkowskich: Reginę i Zofię.

Po ks. Michale, parochu w Rosochaczu, bezdzietnym z Maryanną z Pawlikiewiczów, dzielili się spadkiem 1820 r. jego stryjeczni: Grzegorz, Jacek, Zofia i Maryanna Mudrakowa. Andrzej w Mochnatem zostawił z Katarzyny z Kraśnickich, zmarłej 1823 r.: Annę Katarzynę i Eudoksyę. Jan, zmarły 1829 r. w Topolnicy, miał z Wiktoryą z Kossaczewiczów Jaworskich: Katarzynę, 1838 r. za Mikołajem Matkowskim, Maryannę, Annę, Bazylego i Teodora. Aleksander, żonaty z Katarzyną N., umarł przed 1861 r. Michał zostawił z Anieli N.: Salomeę, zmarłą 1831 r., Ambrożego, dzierżawcę Łąszyna, bezżennego, zmarłego 1842 r. i Albinę, dziedzica połowy Kapuściniec, zmarłego 1831 r. Ten zaś zostawił z Józefą z Korzeniowskich: Kamilę, ur. 1806 r. (metr. w Radymnie), później za Karolem Matkowskim w Zarudeczku, Olimpię, Anielę, Józefę i Albinę, późniejszą Ziętkiewiczową (z A. Lwows., Tarn. i Stanisł. For. Nob. Dr. M. D. Wąs.).

GWOZDECCY PAWLIKOWIE pewno także h. SAS. Andrzej, Michał, Grzegorz, Jakób, Andrzej, Józef i Piotr, członek Stanów i Szczepan, dowiedli szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim przemyskim (Goł).

GWOŹDZIECCY h. KORCZAK z Gwoźdzca, w ziemi halickiej. Gwoździec nadany został 1373 r. przez księcia Władysława Opolskiego Chodkowi Łojowiczowi, ale już 1375 r. razem ze Strzelicami dostaje go Waśko Teptukowicz.

Jan Prokopowicz z Gwoźdzca, dziedzic Haniowiec, podczaszy halicki 1471 roku, fundował i uposażył kościół w Ostapkowcach 1475 r. (AGZ. VI). Prokop pisał się ze Strzelic, na których dziedziczył, tak jak i drugi syn jego Michał. Zofia, córka Prokopa, za Piotrem z Myszkowiec (AGZ. XII i XV). Patrz ze *Strzelic*.

Jan i Szczepan Gwoździeccy, synowie Jana i Katarzyny Niedzielskiej, wnukowie Teodora i Anny Głowińskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 roku, w sądzie grodzkim halickim, przedstawiając za swój herb *Oślą głowę* (Półkoźic?).

GWOZDZIOWSKI Jan podpisał z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go.

Herb Grabie.

GZOWSCY h. GRABIE pochodzą z Gzowa i Świeszewa, zwanego Małym Gzowem (Zs. Gr. Czern. 47 f. 1114), pod Pułtuskiem. Jak się zdaje do domu tego należały i Gzy, obok Pułtuska leżące, gdyż 1474 r. Piotr z Kroczewa, także h. Grabie, dopełnił działu z bratem swoim Janem z Gzów. Pierwszy wziął Kroczevo, drugi Gzy (M. 9 f. 46). Gzowscy się nawet pare razy Gzińskimi nazwali (Perp. Czern. 10 f. 585).

Bartosz z Gzowa świadczył 1403 r. w Brześciu. Michał 1448 r., Stanisław 1459 r., synowie Stanisława z Gzowa, a Mikołaj, syn Stanisława z Gzowic, 1474 r. na uniwersytecie krakowskim. N., łóżniczy królewski 1562 r. (Zs. Gr. Czers. 30 f. 75). Na rzecz Stanisława Gzowskiego, syna Jana, dziedzica Gzowa, części Promny małej i Fałęcic, zeznał oblig 1574 r. Nowodworski, a 1586 r. Biejkowski (Ibid. 43 f. 404 i Zs. Warec. 13 f. 474; Paw.).

Stanisław zabezpieczył 1592 roku posag żonie swej, Barbarze z Górskich i z niej pozostawił synów czterech: Adama, Jana, Hieronima i Wojciecha, którzy 1610 r. dopełnili działu Fałęcic, Zbroszy i Promny (Perp. Czers. 4 f. 6 i 60). Dorota, córka Stanisława, za Adamem Boskim.

Adam Gzowski odstąpił 1615 r. schedę swoją na Fałęcicach i Promny braciom: Janowi i Hieronimowi; w 1622 r. już nie żył, w którym pozostała po nim wdowa, Zofia z Arciechowskich, nabyła część Świeszewa, w powiecie zakroczymskim (Perp. Czers. 5 f. 43 i M. 67 f. 212).

Jan zapisał 1611 r. sumę żonie swej, Dorocie z Braneckich, córce Bernarda. Nie żył już 1626 r., w którym siostra jego, Dorota Boska, zrzekła się majątku ojczystego na pozostałą po nim wdowę i synów jego: Jakóba, Stanisława, Jana i Wojciecha (Perp. Czers. 4 f. 60; Zs. Warec. 21 f. 128 i 23 f. 408). Z nich:

Jakób uznany za zdolnego do działań prawnych 1628 r., zaraz wytoczył sprawę Pawłowi Kazimierzowi, o napad i zabór spadku, po Annie Gzowskiej. Żonaty 1636 r. z Anną Zawiszanką, kwitował Rykalskiego z odbioru za nią posagu (Zs. Warec. 24 f. 105 i 122; 25 f. 424 i 27 f. 444). Syn jego Aleksander, zeznał 1688 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Pokrzywnickich, córką Wojciecha i Katarzyny z Gzowskich. W tymże roku sprzedał część swoją na Fałęcicach, Promny, Górach i Zbroszy Biejkowskiemu. Córka jego Elżbieta, za Marcinem Góreckim, którego syn Antoni, nabył 1750 r. Gzowo i Świeszewo, w powiecie zakroczymskim (Perp. Czers. 14 A f. 300, 316 i 346; 29 f. 564 i DW. 73 f. 423).

Hieronim, trzeci syn Stanisława, zapisał 1615 r. sumę żonie swej, Annie z Remiszewskich. Córka jego Ewa Teresa, za Piotrem Grodzickim 1645 r. (Perp. Czers. 5 f. 22 i 36; 10 f. 583).

Elżbieta za Janem Radorzyskim 1607 r.; Helena, za Jakóbem Pabierowskim 1627 r., a za Janem Palczewskim 1630 r.; Elżbieta, za Mikołajem Lisowskim 1627 r. (Perp. Czers. 3 f. 72; 7 f. 411 i 489; 8 f. 377).

Paweł Kazimierz podpisał z województwem poznańskim, elekcyę Jana Kazimierza, a Andrzej i Jan, obiór Jana III-go. Paweł Kazimierz, syn Macieja, stolnik rożański 1638 r., starosta goszczyński 1644 r., pisarz grodzki poznański i sekretarz królewski, skupił różne części na Fałęcicach, Promny i Zbroszy 1636 i 1642 r. W 1615 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryną z Gronówka. Będąc obrany posłem 1645 r., umarł podczas sesji sejmowej w Warszawie, gdzie mu żona w kościele Św. Jana pomnik wystawiła. W tymże roku pozostała po nim wdowa, wprowadzoną została do wsi wyżej wymienionych (Perp. Czers. 8 f. 114; 9 f. 326; 10 f. 324 i 591; Zap. Lub. 34 f. 12; Star. Mon.). Siostra jego Katarzyna, wyszła za Wojciecha Pokrzywnickiego (Perp. Czers. 14 A f. 300 i 316).

Potomkowie stolnika rożańskiego: Augustyn, Erazm i Jan, synowie Ignacego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Stanisław wziął 1675 roku w zastaw Wiśniewo od Mycielskich (Ins. Gr. Pozn. II f. 78; Rez. Gr. Posn. f. 259).

Elżbieta, córka Wojciecha, wdowa 1777 r. po Ignacym Żabickim, łowczym nowogrodzkim. Krystyna, za Aleksandrem Dziewanowskim 1781 r. Petronella, córka Franciszka i Katarzyny z Małeckich, za Stanisławem Szydłowskim 1761 r. (Perp. Czers. 31 f. 264; 35 f. 276 i 36 f. 421).

Jan, rektor kolegium Jezuitów lubelskich 1747 r. (Ibid. 28 f. 132). Franciszka, właściciela Turostowa w województwie kaliskim, z Teofli z Łochińskich syn Antoni, 1749 r. porucznik, 1766 r. kapitan, 1780 r. podpułkownik, a 1782 r. pułkownik gwardyi pieszej koronnej, właściciel Gąsek i Jeżowic, żonaty 1-o v. z Agnieszka z Baniusów, córką Mateusza, sekretarza królewskiego, z którą zeznał zapis dożywocia 1749 r., 2-o v. z Ewą z Jarnutowskich, wdową po generale Romualdzie Cieszewskim. Córka jego Julianna, za Andrzejem Grudowskim, cześnikiem inflanckim 1779 r. (DW. 73 f. 197; 87 f. 514; 95 f. 713; 96 f. 1001; 100 f. 270; 107 f. 342 i 344; 111 f. 115).

Gabryel, regent grodzki radziejowski 1777 r., podwojewodzy radziejowski 1779 r., a komornik graniczny brzeski 1790 r. Jan, komornik graniczny brzeski 1789 r. Kazimierz, skarbnik 1778 r., a miecznik bydgoski 1787 r., łowczy kowalski 1789 r., w końcu cześnik bydgoski 1791 r.

Jan i żona jego, Franciszka z Głębockich, wykupili z rąk Żakowskich Boguszyce, w powiecie radziejowskim, za konsensem królewskim z 1767 r. i odstąpili je Bogatkom 1769 r. (Kancel. 32, II f. 123 i 47, IV f. 151). Jan był stolnikiem radziejowskim 1776 r.

Syn jego Józef, nabył 1786 r. Szewce od Fijałkowskiego (DW. 102 f. 1415). Był sędzią pokoju powiatu brzeskiego 1809 r.

Potomkowie Franciszka i Jana, Józef, syn Jana, Konstanty, syn Augusta i Kajetan, syn Tomasza, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Julianna z Ciborowskich Gzowska, zmarła w Radomiu 1884 roku.

Herb Junosza.

GZOWSCY h. JUNOSZA. Według Kojałowicza, który o Junoszach nie wspomina, mieli Gzowscy Dołęgowie przenieść się z Mazowsza na Litwę i osiąść w powiatach: grodzieńskim i wołkowyskim. Do nich zalicza on Zygmunta, wojskiego grodzieńskiego, który zginął od Moskwy 1660 roku (Koj.).

Stanisław, stolnik orszański, właściciel domu w Mińsku 1677 r. (V. L.). Antoni pisał się z województwem nowogrodzkim, na elekcyę Augusta II-go, a Józef i Tadeusz z województwem mińskim, na obiór Stanisława Augusta.

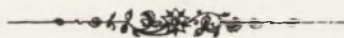
Franciszek, oskarżony o kryminal przez Kalenkiewiczów, osadzony na więź, zwolniony z niej został konstytucją sejmową z 1776 r. (V. L.). Franciszek, kanonik smoleński

1774 r., a wileński 1777 r., biskup tespieński, sufragan trocki 1782 roku. Onufry, koadjutor Franciszka na kanonii wileńskiej.

Hieronim, syn Stanisława, sędziego lidzkiego, wnuk Antoniego, podczaszego wołkowyskiego, a prawnuk Jana, dziedzica 1693 r. dóbr Burolewszczyzna-Hudy w województwie mińskim, dowiódł szlachectwa i h. *Junosza*, przed Deputacją Wywodową wileńską 1817 r.

Wojciech zawarł 1647 r. umowę pod zakładem tysiąca florenów z Szymonem Przybojowskim, względem zaślubienia tegoż córki Krystyny (Gr. Tremb. 41 f. 298). Maryanna (zapewne siostra Wojciecha) Adamowa Kraśnicka, bierze 1653 roku od Ludzickiej Chlibów w 4,000 fl. zastawem (Ibid. 42 f. 318).

Stanisław legitymowany bez procedencji w sądzie ziemskim lwowskim 1783 r., zostawił syna Macieja, ur. 1765 r. (metr. w Boćkach).

h.

HAANOWIE v. HAHNOWIE v. HANOWIE h. WŁASNEGO, w W. Ks. Litewskim, na Wołyniu i w ziemi czerskiej. Krzysztof Andrzej Han, oberszterleytnant królewski i Otto Jerzy Han, rotmistrz królewski, pisali się z województwem trockiem, na elekcję Augusta II-go.

Samuel Han, podstoli kijowski, zawarł układ z Kurzańskim 1773 r. Urodzony z Maryanny ze Szwykowskich, pozostawił syna Jana, urodzonego z Beaty Łaiszczewskiej, który odstąpił spadek po babce Niemierzycowi 1795 roku (Perp. Czers. 31 f. 380 i 34 f. 409; DW. 110 f. 599). Jerzy, pułkownik królewski 1738 r. (Czerniech. f. 1224). Henryk, podczaszy inflancki 1723 r. i podpułkownik wojsk koronnych 1730 r., z Antoniny z Tarkowskich pozostawił syna Wawrzyńca, który nabył poddanego od Młodzianowskiego 1756 r. (Perp. Czers. 21 f. 269; 30 f. 245 i 246; Bract. XV f. 1909). Kazimierz, kapitan wojsk koronnych 1783 r. (DW. 99 f. 1185). Samuel, horodniczy łucki 1791 r.

Ludwik Haan, porucznik gwardyi królewskiej 1731 roku (Perp. Czers. 22 f. 20). Filip Jan de Hahn został szambelanem Stanisława Augusta 1777 r. (MP.).

HABDANIEC v. **ABDANIEC** v. **AWDANIEC** h. **HABDANK** (**HABDANIEC**) pisali się z Rukomeszy, a następnie z Nienczyna; bliscy Buczackich. Abraham, alias Awdaniec z Rukomeszy, obecny 1421 r. przy fundacyi kościoła w Petlikowcach przez Buczackich. Wdowa po Macieju Awdaćcu, Anna z Martynowa, żona 2-o v. już 1437 r. Wincentego z Łankowic, po długim procesie, dopełniła 1416 r. działu dóbr ojczystych z siostrami i objęła Nienczyn, Pierłowce, Kołodziejów i Srzedne i 100 grzywien od siostry Koliny. Z córek ich: Małgorzata jest żoną Procza z Wasiczyna 1466 r., a Katarzyna żoną Mikołaja z Koczuruwa 1472 r. Z synów:

Maciej Awdaniec z Rukomeszy i Nienczyna nabył 1453 r. za 100 kóp groszy wieś Bybel, a wdowa jego Barbara, 2-o v. Janowa z Zarzecza, procesuje się ze szwagrem w latach 1461 — 1463.

Drugi — Jan z Nienczyna, zwany Janem Rampus v. Crampus, a raz nazwany Janem Buczackim z Nienczyna, świadczył 1456 r. z rodu Habdańców Bohdanowi z Hynkowic. Ożeniony z Katarzyną z Żurowa Daniłowiczówną 1462 roku, której oprawił 720 grzywien posagu i wiana w 1463 r., zmarł przed 1473 r., pozostawiwszy córki: Helenę, Annę i Jadwigę. Z nich: Helena, była żoną Stanisława Skarbka 1492 r., a Anna—Stanisława Reya z Nagłowic 1492 (AGZ.).

HABERMANNOWIE h. ROLA, przydomku *de Habersfeldt*. Jan Piotr, przybysz z Czech, ur. 1711 r. w Töpli (Gr. Nowotroc. z 1776 r.), syn Józefa, syndyka i rektora szkoły w Töpli i Teresy de Norman, wnuk Franciszka i Małgorzaty Heroldin, a prawnuk Jana, który z Saksonii przeniósł się do Czech, komornik graniczny wileński, dwa razy był żonaty, 1-o v. z Anną z Różańskich (Gr. Nowotroc.), 2-o v. z Maryanną, córką Ludwika Krzywda Grochowskiego, dziedzica części Paszek, w łukowskim, z którą zawarł 1750 r. intercyzę przedślubną (Arch. Wąsow.). Po śmierci drugiej żony został księdzem i był ostatecznie proboszczem u Św. Krzyża we Lwowie. Z pierwszą żoną miał synów: Teodora, zmarłego młodo, Kazimierza, strażnika (?) ziemi łukowskiej, który 1773 r. nabył od Kotarskiego Szczypiszki i z Róży z Rykaczewskich zostawił Michała Józefa, od 1787 r. komornika granicznego kowieńskiego, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku—i Teofila, ostatecznie galicyjskiego urzędnika sądowego we Lwowie, po którym z Antoniny z Pileckich, starościanki budziłowskiej, syn Józef, ur. 1765 r. (metr. w Urogosiu), udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Wydziale Stanów galicyjskich 1789 r.; z drugiej zaś żony pozostawił Teofil synów: Michała Jana i Ludwika. Ostatni, regent komisji skarbowej Rzeczypospolitej, stale się zwał „Owsiany“, a synowi jego, z Anny z Nieszkowskich, Konstantemu Antoniemu, ur. 1791 roku (metr. u Najśw. Panny Maryi w Warszawie), wystawiło 1802 r. dwóch Małachowskich i Stadnicki świadectwo, iż ojciec jego był z dziadów pradziadów szlachecciem polskim (Dr. M. D. Wąs. z A. Wydz. St. gal.).

Michał 1817 r. radca powiatowy i marszałek sejmiku sejneńskiego, 1850 r., sędzia pokoju sejneński. Syn jego Aleksander, radca Dyr. Głów. Tow. Kred. Ziem. z augustowskiego 1851 r.

HABERMUTHOWIE. N., właściciel Dąbrówki i Zawad, w sandomierskiem. 1508 roku (Paw.). Jan utracił 1521 roku urząd podstolego chełmskiego. Patrz *Ebermuth*.

HABICHOWIE h. WŁASNEGO, przedstawiającego na tarczy dwudzielnej, w prawej połowie błękitnej, pół srebrnego koła od wozu, a w lewej czerwonej pół jastrzębia w lewo; w szczycie hełmu trzy pióra strusie. Rodzina zamieszkała w W. Ks. Litewskim.

Jan Habich, komornik ziemski starodubowski 1778 r. z synami: Andrzejem, Ludwikiem, Ignacym i Joachimem, syn Karola, wnuk Fryderyka, dziedzica Misicz, w powiecie lidzkim, 1719 r., legitymował się ze szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską 1800 r.

Ludwik, syn Jana, oficer b. wojsk polskich, ur. 1789 r., zmarły 1867 r., ożeniony z Matyldą Mauersberger, zmarłą 1864 r. Synowie jego: Gustaw i Edward, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku (Akta b. Her.).

HABORSKI Tomasz podpisał z ziemią halicką, elekcyę Augusta II-go. Patrz *Chaborski*.

HABOWSCY h. GRZYMAŁA. Józef, ur. 1745 r. w Spytkowicach, syn Jana i Elżbiety, 1779 roku subdelegat grodzki krakowski (Obl. Krak. 208 f. 1465; 210 f. 1284), w 1783 r. pisarz grodzki siewierski, uzyskał w tymże roku od ks. biskupa-koadjutora Poniatowskiego indygenat tegoż księstwa (Obl. Gr. Krak. 214 f. 2177 i 2566). Będąc pisarzem grodzkim krakowskim, wziął w zastaw 1789 r. część wsi Dziewki od Bontaniego. Z Doroty Chęcińskiej zostawił córkę Maryannę, za Kajetanem Ozdobą Florkiewiczem 1808 r., dziedzicem Młoczowej i syna Jacka, ur. 1779 r. (metr. u Wszystkich Świętych w Krakowie), wylegitymowanego ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quater. VI f. 161).

Jacek, następnie sędzia Trybunału miasta Krakowa, pozostawił z Heleny Jamiołkowskiej syna Napoleona, ur. 1809 r., urzędnika magistratu krakowskiego, zmarłego 1880 r. Z pierwszej żony, Maryanny Dynowskiej, córki Józefa i Zofii z Siedleckich, miał Napoleon syna Karola, zmarłego bezżennie 1862 r., oraz córki: Eufemię, ur. 1835 r., Helenę, ur. 1837 r. i Maryannę, ur. 1836 r. (metryki w Krakowie), żonę Kazimierza Bolechowskiego, dziedzica Szyszczyc w Królestwie. Z drugiej—Józefy Cichockiej, córki Józefa i Anny z Zawalkiewiczów, nie miał potomstwa (M. D. Wąsow.).

HABROWSCY. Magdalena, żona Stefana Habrowskiego, oblatowała 1796 r. swój testament w grodzie warszawskim (DW. 111 f. 183).

HACICCY. Kazimierz i Mikołaj Dachnowiczowie Haciccy, podpisali z województwem nowogrodzkim, obiór Jana III-go. Maryan, bazylianin w Witebsku 1721 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI). Ks. Wincenty, kanonik smoleński 1759 r. (Sap.). Jerzy, ale Haciski, komornik smoleński 1785 r. (Kal.). Michał Dachno Haciski, komornik słonimski 1780 r. (Gr. Grodz.).

HACKEBEYLOWIE h. WIERUSZOWA. Aleksander, syn Bogumiła, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku (Akta b. Her.).

[HACKIEWICZ Stefan mianowany sekretarzem królewskim 1745 r. (MP).]

[HACKMANN N. został 1786 roku konsyliarzem nadwornym królewskim (MP).]

HACZEWSKY z Haczkowa. Jan legitymowany bez procedencyi w sądzie ziemskim lwowskim 1783 r. (A. Wyzd. Stan. Galic.).

HACZYŃSCY h. SAS. Andrzej, syn Pawła i Agnieszki z Bojarskich, wnuk Michała i Anny z Siemińskich, żonaty z Magdaleną z Jankowskich, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie z synem Józefem, urodzonym z Magdaleny Jakubowskiej, w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r. Młodszy jego synowie: Tomasz, ur. 1783 r. (metr. w Baworowie) z synami: Janem, ur. 1809 r. z Maryi z Gorzkowskich i Marcinem, ur. 1815 r. z Maryi ze Złobickich (metryki obu w Grzymałowie), jako też Maciej, ur. 1791 r. (metr. w Baworowie), z synem Dominikiem, ur. 1815 r. z Barbary z Wyrzykowskich (metr. w Grzymałowie), wylegitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1830 r.

Michałowi, Józefowi, Janowi i Antoniemu, braciom rodzonym, odmówiono 1799 r., z powodu niedopełnienia pewnych formalności, potwierdzenia szlachectwa (A. Wydz. Stan. Gal.).

HADZIEWICZOWIE h. WIENIAWA, dawniej Hadzi, Chadzi (ob. Herb. II f. 333), Hadziejowicz, a nawet Chodziejowicz zwani, lwowska, patrycyuszowska rodzina, pochodzenia ormiańskiego, z której Jakób, za zasługi przy reorganizacji ówczesnego sądownictwa i krewny jego Maciej, za szczególniejszą, przy składaniu homagium okazaną radość, z szczęśliwej rewindykacji Galicyi i objawy niepodejrzanego przywiązania do dynastji rakuskiej, otrzymali 1780 r. od cesarzowej Maryi Teresy dziedziczny tytuł baronów, z następującą odmianą w herbie: W polu złotem głowa zubrza czarna, z kółkiem złotem w nozdrzach; nad koroną baronowską, z hełmem ukoronowanym, pół lwa złotego z mieczem w łapie, labry czerwone podbite złotem.

Milkon Hadzi v. Hadzijewicz, 1641 r. kupiec we Lwowie (A. Magd. Lwow.). Mikołaj Hadziejowicz, kupiec lwowski, żonaty z Elżbietą Bogdanowiczówną 1678 r. Kazimierz Hadzi wraz z żoną, Małgorzatą ze Stronia, pokwitowani 1660 r. przez Grochowskiego (Gr. Sanoc.). Marya, zamężna Łukaszowa Augustynowiczowa, zawarła 1661 r. umowę z Kozarskim (Gr. Lwow. 234 f. 21). Jakób kwituje 1671 r. Grabianczynę z 1,000 fl. (Ibid. 242 f. 10).

Tomasz Hadziewicz, towarzysz chorągwi węgierskiej Wołowicza 1667 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI). Szymon Hadziejewicz v. Chodziejowicz, podpisarz grodzki lwowski 1687 r. (A. Magd. Lwow.), pisarz ormiański lwowski 1700 r.

Ów Milkon, właściwie Mikołaj Hadziewicz, późniejszy sekretarz królewski, dobrze zasłużony krajowi, otrzymał szlachectwo na sejmie 1654 r. (V. L.). Z Rozalii Ściborówny, córka jego Elżbieta Eleonora, dziedziczka Osieczan, 1672 r. za Franciszkiem (Karolem Jerzym) Ossolińskim, starostą wojnickim, cześnikiem (podczaszym) podolskim, 1693 r. wdowa (Gr. Przem. 414 f. 1361; Gr. Krak. Obl. 122 f. 30) i synowie: Grzegorz (Jerzy) Krzysztof i Piotr Paweł, piszący się Hadziejowiczami, zabezpieczający 1661 r. matce różne sumy i procesujący się 1676 r. z królową Maryą Kazimierą o 1,200,000 fl. (Zap. Lub. 50 f. 298 i 447; 51 f. 869; 52 f. 524; Gr. Przem. 112 f. 546; 420 f. 3371 dekret.).

Grzegorz Krzysztof, łowczy przemyski, otrzymał konsensa królewskie 1658 roku, na wykupienie Ulwówka od Bełżeckiego, a 1665 r. starostwa kowalskiego od Morsztynów (Zap. Lub. 48 f. 654; 50 f. 1591; M. 201 f. 11 i 25; Sig. 3 f. 82). Przedtem 1655 r. nabył od Lanckorońskich Nieszawę z Grodziskiem i dziesięciu

wsiami, a sprzedał im Szmatycze z Wola, zaś 1666 r. zapisał żonie, Teresie z Masalskich, cały swój ruchomy majątek (Gr. Przem. 116 f. 1961; 117 f. 1064). Z drugą żoną, Justyną z Hulewiczów, 1-o v. Stefanową Chrynicką, 2-o v. Sewerynową Lipnicką, wojszczyzną latyczowską, zeznał zapis dożywocia 1674 r. (Gr. Krak. 292 f. 844), zaś 1683 r. trzecia jego żona, Barbara z N., puściła zastawem różne swe dobra Dwernickiemu (Gr. Lwow. 248 f. 282). Chorążym wendeńskim, pułkownikiem i sekretarzem królewskim jest on 1689 r., jako taki zawiera 1703 r. układ majątkowy z bratem, a 1707 r. trzecia jego żona Barbara, zapisuje Józefowi Janowskiemu, przyszłemu swemu mężowi, 13,000 fl. (Gr. Krak. 323 f. 2299; 326 B f. 87). Jego to zapewne córka, Anna Hadziejowiczówna, 1694 r. za Aleksandrem Dyniewiczem (DW. 58 f. 1144), synem zaś był Mikołaj, występujący od 1699 r. w aktach przemyskich z żoną, Zofią z Tenczyna Hinkówną, z której Zofia Krzysztofowa Chodykiewiczowa v. Żadykiewiczowa, Aleksander, ks. Andrzej, wikary katedry ormiańskiej we Lwowie, Krzysztof i ks. Nicefor, Dominikanin, 1744 roku przeor, a 1747 r. prowincyał, zmarły w dwa miesiące po wyborze (Gr. Przem i Lwow. 283 f. 166). Z nich:

Aleksander, kupiec lwowski, zmarł 1781 r., zostawiając z Maryanny Latynowiczówny, wydaną 1755 r. za bar. Steina, generała wojsk saskich, bezdzietną córkę Annę. Zapisał on swój majątek siostrzeńcom Żadykiewiczom (A. Lwows. For. Nob.).

Krzysztof, łowczy nurski, żonaty z Magdaleną z Kossowskich (DW. 99 f. 1187) miał córki: Maryannę, której mąż Jakób Fryczyński, późniejszy generał wojsk litewskich, zabezpieczył 1763 r. 32,000 fl. posagu i zeznał z nią zapis wzajemnego dożywocia (Gr. Lwow. 307 f. 790); Juliannę, 1775 r. za Adamem Białoskórskim, szambelanem Stanisława Augusta (Ibid. 319 f. 217); Jana, po którym pozostały: Eleonora Aleksowa Konopacka, 1806 r. już nie żyjąca; Zofia, 1-o v. Ulrychowa, 2-o v. Romanowiczowa; Franciszka, za Józefem Kozubowskim i Ludwika, za Józefem Socharzewskim, 1806 r. jeszcze małoletnia; Piotra Onufrego, ur. 1736 r. (metr. w Wareżu), biorącego przydomek *Poion*, 1775 r. generał-adjutanta królewskiego, 1791 r. komendanta pierwszej małopolskiej brygady kawalerii narodowej, po którym z Charleńskiej, córka Felicjanna, za Kajetanem Świdzińskim; Michała, sekretarza królewskiego, pułkownika kawalerii narodowej i wreszcie Macieja.

Michał otrzymał 1774 roku z dóbr pojezuickich część Gromiń i Podgórze, w ziemi zakroczymskiej, a nabył 1788 r. od Duninowej Ziomaki, Zastronie i część Wysokiej (Zs. Krakows. 13 f. 279; Quater. IV f. 233) i z Teresy z Pniewskich, podsędkówny czerskiej, 2-o v. Kietlińskiej, z którą zeznał zapis dożywocia 1780 r. (DW. 104 f. 605; Kancel. 54 f. 41) pozostawił: Nikodema *Stanisława*, Franciszka Macieja, ur. w Ziomakach 1786 r. (metr. w Wysokiej z 1790 r.), który zaślubił 1821 r. w Wysokiej Ludwikę Stadnicką, ur. 1795 r. i udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1840 r. (z Teki B. Rummla).

Maciej, 1770 r. łowczy nurski, a 1780 r. wojski mniejszy pilźnieński i tegoż roku baron austrijacki, dziedzic Malinia i Trześni, bezdzietny z dwoma żonami, pierwszą, Ewą z Kleczyńskich, zmarłą 1792 r., drugą, Franciszką z Kuleszów, 2-o v. Łubkowską. Zmarł 1806 r., zapisując żonie 15,000 fl. rocznej renty, a cały majątek bratankowi Nikodemowi *Stanisławowi* (A. Tarn. For. Nob.).

Piotr Paweł, 1661 r. jeszcze małoletni, pod opieką brata (Gr. Lwows. 234 f. 55), 1679 r. stolnik czarniechowski, 1682 r. dziedzic Rybitwy, a 1691 r. dziedzic Śniatycz (Zap. Lub. 60 f. 210), miał trzy żony: 1) Krystynę Lanckorońską, kasztelanę czchowską i z niej córkę Annę, za Aleksandrem Marchockim, podczaszym lubelskim, zmarłą 1740 r. (Gal. Libr. maj. I f. 382); 2) Maryannę z Opackich, z której: Krystyna, 1-o v. Butlerowa, 2-o v. Jakóbowa Nowosielska; Petronela Tomaszewska; Franciszka, za Komorowskim; Barbara, za Józefem Makomaskim skarbnikiem płockim; Józef i Antoni; 3) Apolonię Skarbek Kiełczewską, a z niej: Piotra i Ignacego (Gr. Przem. i Pilzn.).

Z tych jego synów: Piotr, 1764 r. podstoli łukowski, rezygnował z tego urzędu 1767 r. Gdy 1774 r. bratanek jego Jakób, poseł sandomierski, zrzekł się dóbr pojezuickich Worczyn, w włodzimierskim, otrzymał je Piotr (Kancl. 54 f. 84). Umarł bezpotomny 1782 r., zapisując swój majątek wspomnianemu bratankowi, bar. Jakóbowi (A. Lwow. For. Nob.).

Po Józefie, żonatym z Cecylią z Sierakowskich, lub po Ignacym, poszli: Hieronim, żonaty z Anielą z Miączyńskich, wojewodzianką czarniechowską, 2-o v. 1772 r. Maksymilianową ks. Woroniecką i Roman, ur. 1803 r. w Głuchej, syn Marcina i Julii z Dekańskich, profesor malarstwa w Moskwie i Warszawie („Kłósy“ z 1886 r.).

Antoni wreszcie, drugi syn Piotra Pawła z Opackiej, dziedzic Antoniowa, łowczy rożański, żonaty 1-o v. z Franciszką Duninówną Karwicką, córką Jerzego, wojskiego opoczyńskiego i Heleny ze Smogorzowa Wąsowiczównej, starościanki kiślackiej (Gr. Opocz. z 1725 r.), miał z nią synów: Jana, Antoniego i Jakóba Aleksego, którzy sprzedali 1788 r. Antoniów Ślizieniowi (Gal. Enc. I f. 123); 2-o v. z Elżbietą z Złowodzkich, która wyszła powtórnie za Piotra Trzcńskiego, miecznika mściławskiego. Z niej córka Katarzyna, żona Józefa Michalczewskiego, skarbnika stężyckiego 1775 r. (Gr. Sandom. z 1759 r.; Gr. Łukow. z 1775 r.; Zs. Krak. 3 f. 1787) i synowie: ks. Marcin, kanonik kijowski, proboszcz w Nakle 1778 roku (Zs. Krak. 3 f. 1899) i Franciszek, dziedzic Osieka, po ojcu 1773 r. łowczy rożański, żonaty z Onufrią z Borzęckich, stolnikówną (cześniówką) chełmską, córką Józefa i Serafimy z Wiktorów, 1799 r. już nieżyjącą, z której Serafina, ur. 1771 roku i Józef, ur. 1774 r.

Ten Józef, dziedzic Pogorzyc, żonaty 1-o v. z Rozalią z Jasińskich, 2-o v. z Anną z Boryszewskich (Gr. Krak. 214 f. 2203; Zs. Czchow. 38 f. 135; A. Krak. For. Nob. z 1807 r.). Umarł on w Lublinie 1854 r., zostawiwszy syna Teodora i córki: Paulinę, za Leonem Wilskim, zmarłą w Żarkach 1855 r.; Ludwikę, ur. 1812 r., 1-o v. za Tomaszem Jaworskim, komornikiem sądowym w Chrzanowie, zmarłym 1836 roku, 2-o v. za Romanem Błaszczkiewiczem i Antoninę, za Gawęlkiewiczem, pisarzem sądu pokoju w Chrzanowie, zmarłym 1848 roku (Akta Tryb. Krak.).

Jakób Aleksy, najmłodszy syn Antoniego z Karwickiej, dziedzic Wrzaw, burgrabia wiski, zeznał 1749 r. zapis dożywocia z Ludwiką z Kosmowskich, córką Jana, łowczego nowogrodzkiego i Justyny Duninównej Wąsowiczównej, 1-o v. Kazimierzowej Popielowej (Gr. Sandom.), 1758 r. komornik graniczny radomski, 1760 r. wojski nowokorczyński, pisarz grodzki, a 1764 r. sędzia kapturowy sandomierski, pisał się z tem województwem, na elekcję Stanisława Augusta, 1766 r. był i pisarzem grodzkim zatorsko-oświecimskim, 1771 r. skarbnikiem wiślickim,

a 1773 r. wojskim mniejszym, z którego to urzędu w tymże roku rezygnował, 1774 r. posłem na sejm z sandomierskiego, podsedek ziemski sandomierski 1777 roku, został w końcu radcą Trybunału apelacyjnego galicyjskiego i otrzymał 1780 r. wraz z wspomnianym już Maciejem, od cesarzowej Maryi Teresy dziedziczny tytuł barona. Z Kosmowskiej, zmarłej 1805 r., zostawił córki: Justynę za Jackiem Wierzbickim, łowczym urzędowskim; Maryannę, za Robertem Gorzkowskim, starościcem brylińskim, dziedzicem miasta Babic z przyległościami (Gal. Tab. Pact. Nov. 1 f. 180), obie 1798 r. już nieżyjące; oraz synów: Ignacego, żonatego z Wiktoryą z Wiślockich, córką Mamerta, stolnika smoleńskiego i Bogumiły z Kaczkowskich, 2-o v. Michałowej Bobrowskiej, bezdzietnego, zmarłego 1805 r. i Jana, dziedzica Zniatyna, żonatego z Domicellą z Olszewskich, córką Jana, sędziego grodzkiego halickiego i Anny z Pakosławskich, z której: 1) Józefa, ur. 1792 roku, później Michałowa Babecka, dziedziczka Zazuliniec; 2) Kajetan Feliks, ur. 1795 r. (metr. obojga w Nadwórnej); 3) Ludwik, zmarły 1823 r. i 4) Kazimierz Tadeusz, w 1805 r. pod opieką ojczyma, Wincentego Dadzibóg Kamieńskiego (Dr. M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

Bolesław, syn Dionizego, wnuk Stefana, prawnuk Piotra, 1890 r., a jego synowie: Michał i Dionizy 1891 r. wylegitymowani ze szlachectwa w gub. podolskiej.

HAFFSTEIN Piotr, major wojsk saskich, otrzymał indygenat 1775 r. (V. L.).

[HAGEN Jan, przeor Kartuzów bereskich 1666 r. (Sap. II). Jan, żonaty około 1784 r. z Julianną Dubois (DW. 100 f. 1434).]

Herb Hagen.

HAGEN - MEJSTER h. WŁASNEGO, zwanego HAGEN. Henryk Joachim, kapitan wojsk rosyjskich, otrzymał indygenat 1768 r. Żonaty z Wiktoryą Dylewską, pozostawił syna Karola Ludwika, ur. 1778 roku w Zemborzynie (metryka tamże).

Edward, syn Karola Ludwika i Maryanny z Molińskich, ur. 1816 r. w Kutnie, zaślubił 1843 roku Józefę Filipecką. Dziedzic Krzyżanówka, zmarł 1863 roku, pozostawiwszy dzieci: Edwarda, Józefa, Henryka, Maryę, Natalię, Felicyę i Wandę. W 1847 roku dowiódł Edward szlachectwa w Królestwie (z Teki B. Rummla).

HAGENAW a MORAUNEN z Heilsberga Jan, z synami: Szymonem, Janem, Urbanem, Krzysztofem i Mikołajem, otrzymali 1579 r. szlachectwo polskie i zatwierdzenie własnego herbu, który przedstawia na tarczy ściętej w polu górnym złotem—pół czarnego wilka, w dolnym błękitnym—gwiazdę sześciopromienną srebrną. W szczycie hełmu pół czarnego wilka. Labry czarne, z prawej podbite złotem, z lewej srebrem (M. 119 f. 188; Ostr. 969).

Jerzy Hagenau, rektor Jezuitów w Grudziądzu 1660 r.

HAGENTHORN N., szwed, porucznik rajtarski, otrzymał indygenat 1662 roku (V. L.).

[HAGOT Kasper, sekretarz królewski, odstąpił 1637 r. Hevelowi, prawo swoje do pewnego pola w ekonomii malborskiej (DW. 49 f. 228).]

HAHIN Michajło, namiestnik mozyrski 1504 r., brał czynny udział w spisku Glińskiego. Dwory jego, Możejkowo i Bihuszki, nadał król Zygmunt 1508 r. Tyszkiewiczowi (ML. 8).

HAJDUKIEWICZOWIE h. NIECZUJA. Mikołaj z synami: Józefem i Maciejem, Antoni i Marcin, synowie Stanisława, Wincenty i Tomasz z synem Marcinem, synowie Jerzego, Jakób i Stanisław, synowie Macieja, a wszyscy wnukowie Michała, prawnukowie Jakóba, syna Marcina, wnuka Jana, dziedzica 1598 r. Kerkli, w powiecie trockim, dowiedli szlachectwa 1819 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

HAJEWNICCY z Hajewnik, w ziemi chełmskiej. Aleksandra Jerzowa Hajewnicka, z córką Katarzyną, zasądzona na utratę Hajewnik za długi 1492 roku (Akta XXIII).

HAJEWSKI Daniel, rektor szkół normalnych warszawskich 1794 roku (DW. 110 f. 125). Tomasz, instygator, Stefan, archiwista, ziemscy owruccy 1790 roku (Kal.).

HAIKIEWICZOWIE v. HAYKIEWICZOWIE. Andrzej otrzymał od Korsaka świadectwo, że 1668 r. stawił się ze swej wieczystej majątności Sokoliczew, w połockiem, w obozie pod Głębokiem sam z trzema pocztami, a Kazimierz od Szczyta, że 1700 r. stawił się ze swej wieczystej posiadłości Drozdowszczyzny i Kunowszczyzny, także w połockiem, w obozie pod Olkienikami.

Jan, strukczasz połocki, Roman, Samuel, Michał, Eliasz i Jakób, oblatują 1729 r. w grodzie połockim, świadectwo dane przez sejmik gromniczny połocki, Pawłowi Bazylemu z Haykiewiczzyzny Haykieżykiewskiemu Haykiewiczowi, stolnikowi derpskiemu i towarzyszewi pancernej chorągwi królewskiej, który się przedniósł w krakowskie, że jest szlachcicem i obywatelem województwa połockiego.

Jan, syn tegoż Pawła Bazylego i Teresy z Miastkowskich, oblatuje 1732 r. swem i brata Józefa imieniem, powyższe dokumenta w grodzie krakowskim (Oblat. 156 f. 831 Nr. 331—33).

Z nich Józef, zmarły przed 1751 r., zostawił z Konstancyi z Borowego Szczepkowa, 2-o v. Stanisławowej Zwierkowskiej, córki Antoniego z Dubiskiej, córkę Teresę, wydaną 1759 r. za Józefa Dołgiełę, syna Michała i Elżbiety z Suchodolskich (Gr. Krak. 365 f. 637 i 373 f. 1356; M. D. Wąs.).

HAIKOWIE v. HAYKOWIE h. OGOŃCZYK w W. Ks. Litewskiem. Hajko, bojar ks. Semena Fedorowicza (A. Zap. Ros. III). Żyjący w końcu XV-go wieku Fedor Hajko, pozostawił dwóch synów: Sidora i Mikołaja. Ziemianin brzeski, Sidor Fedorowicz Hajko, otrzymał od króla Zygmunta 1516 r. różne ziemie w powiecie brzeskim (ML. 11).

Ziemiańin brzeski, Mikołaj Fedorowicz Hajko, otrzymał 1527 r. od króla Zygmunta pięć nieosiadłych wsi, w powiecie wasyliskim (ML. 15). Syn jego Jan Mikołajewicz Hajko, 1546 r. dworzanin królewski (ML. 61), 1554 r. pisarz litewski, 1555 r. koniuszy grodzieński, dzierżawca oszmiański, a 1558 r. nadto dzierżawca ucyński, sprawował w tym ostatnim roku wraz z Tyszkiewiczem i Szymkiewiczem poselstwo do Moskwy (ML. 57). W 1566 r., będąc także marszałkiem królewskim, dzierżawcą wilkiejskim i krasnosielskim, został kasztelanem brzeskim. Koniuszym grodzieńskim był jeszcze 1575 r., a kasztelanem 1577 r. Dzierżawcą trabskim widzimy go w latach 1569 — 1575. Żona jego Rozalia Życzyłówna, wystawiła kościół w Surwiliszkach (Jank. Pow. Oszm.).

Agafia Zofia Bohdanówna Sapieżanka, 1-o v. Adamowa Hajkowa, koniuszyna grodzieńska, 2-o v. wdowa po Mikołaju Pacu, zeznała w 1609 r. zapis na cerkiew zbirowską. W zapisie tym, który podpisali jako świadkowie Aleksander i Bohdan Hajkowie, wspomina Agafia o swoim synu, Janie Hajce (Akta T. II). Jan sprzedał połowę Surwiliszek Szorcowi.

Krewna Jana Mikołajewicza, Nastazya Olechnówna Hajko, była 1542 roku żoną Iwana Tokarzewskiego (ML. 39). Stecko Hajko, namiestnik wileński 1528 r.

Mikołaj, Hawryło i Jan Hajkowie i drugi Mikołaj, z powiatu brzeskiego, na popis 1528 r. stawiają po jednym koniu.

Kazimierz, łowczy smoleński, pisał się z województwem mściławskim, na elekcyę Jana Kazimierza. Następnie podsędek mściławski 1662 r., w końcu sędzia ziemski. Z tym tytułem podpisał elekcyę Jana III-go, na którą się pisał również i Michał Kazimierz, z ziemią warszawską. Jan Hilary w województwie brzeskiem-litewskim 1670 r (Akta IV). Albrecht pisał się z województwem podlaskim, na obiór Augusta II-go. Franciszek, chorąży wojskowy 1785 r. (MP.). Tadeusz, sędzia ziemski mściławski 1765 r., podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r., jako starosta biański i deputat województwa mściławskiego (V. L.).

HAJKOWSKI Piotr, syn Józefa, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim (Goł.). Andrzej Chaykowski podpisał z województwem ruskim, obiór Augusta II-go.

z HAJNOWCA Bohdan, posiadacz wsi Włossowa 1504 r. (M. 21 f. 32). Jan Haynowski, pisarz grodzki połocki 1637 r. (Ist. Jur. Mat. XXIX).

HAKCZYŃSKI Apolinary pisał się z województwem płockim, na elekcyę Augusta II-go.

[HAKE Wawrzyniec, właściciel dworku w Warszawie, który sprzedał Butlerowi 1643 r. (DW. 50 f. 226).]

HAKKENSZMIT Jan otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.). Był on adwokatem w Lublinie i pisał się Jan Sława Hakkenszmit. W 1829 r. sukcesorami jego są bracia, Tadeusz i Wojciech Hakkenszmittowie z Ihnatowicz, w laticzowskim i Teresa z baronów Błażowskich, 1-o v. Hakkenszmittowa, 2- v. Wierzbicka.

HAKOWSCY v. CHAKOWSCY, w powiecie przedeckim. Baltazar Hako-
wski, podstarości przedecki 1580 r. Syn jego Jan, procesuje się z Rysińskim 1610
roku (Gr. Przed. 28 f. 485; 54 f. 415; 44 i 57). Krystyna za Pawłem Koziębrodz-
kim około 1700 r..

HALANICKI Jan podpisał z województwem mińskim, elekcyę Jana Ka-
zimierza; to pewnie *Hulanicki*.

[De HALBERG baron Henryk, poseł elektora reńskiego przy dworze sa-
skim, kawaler orderu Św. Stanisława 1776 r.]

HALCEWICZ PLESKACZEWSKI Adam, łowczy witebski i sędzia grodzki
mścisławski 1724 r.

HALCZNOWSKI Piotr, właściciel Halcznowa, w powiecie szląskim, 1581 r.
(Paw.). Prawdopodobnie po nim idą Halczynowscy.

HALCZYNOWSCY v. CHALCZYNOWSCY. Jan Halczynowski, podstaro-
ści żytomierski 1613 r. (Arch. I. Z. Ros. I. 6 i II. 1). Teodor i Stanisław, pozwa-
ni 1646 r. przez Woronicza, o najazd na Krosznię (Kij. IV D f. 100).

HALCZYNSCY v. CHALCZYŃSCY. Ziemianie kijowscy, Dachno Wasile-
wicz i Marcin Wasilewicz 1586 r. (Op. Żyt. 8). Bohdan i Danił Halczyńscy, po-
siadacze wsi Halczyńce, w starostwie barskiem, 1615 r., z mocy nadania z 1592 r.
(Żr. Dziej. V).

Floryan Halczyński, burgrabia nurski 1763 r. (Perp. Czers. 31 f. 395). Bar-
tłomiej Chalczyńskiego, syna Macieja, kwitował Tarło 1615 r. (DW. 44 f. 976).

Antoni, syn Mikołaja, wnuk Józefa, prawnuk Mikołaja, legitymował się ze
szlachectwa w gubernii podolskiej 1849 r., a dzieci jego: Włodzimierz, Tomasz,
Aleksander, Łukasz, Helena, Katarzyna i Mikołaj, 1866 i 1877 r. Tamże wylegi-
tymowani: Bazyli, Jan z synem Mikołajem, Maciej z synem Eustachym i Roman,
synowie Jana i Józef z synami: Wiktorem, Karpem, Leonciuszem, Eustachym i Ja-
nuarym, syn Dominika, wnukowie Antoniego, prawnukowie wyżej wymienionego
Mikołaja, 1849, 1863, 1867 i 1892 r.

HALESZEWICZ Maciej został 1735 r. rotmistrzem tatarskim w pułku kró-
lewskim, komputu wojsk koronnych (Sig. 24).

HALIBURTONOWIE, przydomku *Stuart* h. *Morton*, przedstawiającego
w polu czerwonym strzałę przepasaną szeroką wstęgą błękitną, na której trzy zło-
te gwiazdy.

Antoni, porucznik wojsk rosyjskich, a potem polskich, w końcu rotmistrz
wojsk koronnych i Tomasz, kanonik łucki, synowie Mikołaja, otrzymali szlache-
ctwo na sejmie 1793 r. Antoni Stuart Haliburton, rotmistrz wojsk polskich, na-
był 1796 r. dobra Wojtkiewiczze, w powiecie wołkowyskim, od Żółkowskich (Zs.
Wołkow.), a 1825 r. Niziany i Kobylany od hr. Grabowskiego. Był on sędzią, a po-
tem prezydentem granicznym wołkowyskim, umarł przed 1836 r., pozostawiwszy
z żony, Konstancyi Dłużewskiej, syna Ignacego *Dominika*, ur. 25-go Lipca 1807 r.
w Wojtkiewiczach (metr. w Wołkowyszkach).

Ignacy *Dominik*, sędzia powiatu wołkowyskiego 1856 r., ożeniony z Zuzanną Dłużewską, miał synów: Waldemara Aleksandra, ur. w Nizianach 1-go Października 1836 r. i Konstantego Kazimierza, ur. w Wojtkiewiczach 14-go Grudnia 1838 roku (metryki w Wołkowyszkach). Rodzina ta dowiodła swego szlachectwa przed Deputacją Wywodową grodzieńską 1808 i 1829 roku i zyskała zatwierdzenie szlachectwa w Cesarstwie 1861 roku (z Teki B. Rummla).

Piotr Haliburton, w szkołach w Warszawie 1818 r.

Herb Poraj.

HALICKI h. PORAJ Felicyan Józef pisał się z województwem nowogrodzkim, na elekcję Stanisława Augusta. Jakób, 1721 r. w orszańskim (Ist. Jur. Mat. XXVI). Antoni w powiecie słonimskim 1764 r. (V. L.).

Wawrzyniec Połęcz Halicki, syn Tomasza i Katarzyny z Zalewskich, wnuk Józefa i Anny z Ziobrowskich, ożeniony z Anielą Piotrowską, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim.

z HALICZA Aleksander otrzymał szlachectwo 1475 roku i herb *Rawicz* (M. 12 f. 205).

HALICZAŃSCY książęta, tak zwani z Haliczan, w województwie wołyńskim. Kniaziowie Iwan i Hrehory Haliczańscy, obowiązani byli dostarczać 1528 roku po jednym koniu na potrzeby wojenne (Akta XIII). Z nimi wymieniony książę Iwan Hrihorewicz, dostarczający dwa konie, pewno jest również Haliczańskim.

HALICZAŃSKI Jan, szlachcic w Chełmie 1569 r. (Akta XIX).

HALISKI Jan, pułkownik wojsk koronnych, otrzymał szlachectwo na sejmie 1726 r. (V. L.). Prawdopodobnie temuż Janowi dozwolił król 1695 r., odstąpić Nowe Siolo Lemarowi (AGZ. X. 6251).

HALKA v. HALKO h. SZAŁAWA, w województwie ruskiem i na Litwie. Sienko (Siemion) Halka z Leszczowa podpisał 1464 r. konfederację ziemi lwowskiej, przeciw Odrowążom. Dziedzic Pelepelnik i Załuki, sprzedał 1471 roku ojczysty swój Leszczów Malczyckiemu, za 200 grzywien. Z żony Anny, siostry Piotra Lahodowskiego, pozostawił córkę Maruszę (Małgorzatę), za Trojanem Kucharskim z Rzemieniowa i synów: Stanisława i Piotra, dziedziców Mitolina i Załuki. Dzieci te zawierają 1498 r. układ z Janem z Sienna, o dobra skonfiskowane ich wujowi, a darowane Sienieńskiemu. Ten zwraca im dziedziczną Załukę, a zatrzymuje inne dobra zastawne. W 1499 r. kwitowali ciż Halkowie Strumiłową, z summ po wuju. W 1515 r. Halkowie dziedziczyli na części Lahodowa, Mitolinie, Nowosiedlcach, Przemyślanach - Olszanicy, Pletenicach, Bielce, Mostkach, Lesznidwicach, Woli, Swyrzu i Hlebowicach (Paw.).

Elżbieta ze Streptowa, żona Stanisława, wraz z siostrą sprzedały 1501 r. część Streptowa, odziedziczoną po bracie (AGZ. X—XVI).

Stanisław Halka, żonaty 1533 r. z Barbarą, współdziedziczką Czeremoszy Rafał na Milatyczach 1552 r. i Nowosielecu 1570 r. (AGZ. X. 513, 922 i 1528). Stanisław, właściciel Olszanicy i Nowosielec, w powiecie lwowskim i części Nowego, Sioła, w bełskim, 1578 r. (Paw.). Floryan Antoni Szaława Halko, pisarz grodzki oszmiański 1756 r. Józef, budowniczy oszmiański 1784 r., a krajeży 1787 r. Floryan, dworzanin skarbowy litewski 1783 r.

Grzegorz, Nicetes i Andrzej Halkowie, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1809 r. w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.).

HALMAN Karol, audytor korpusu artylerji koronnej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.). Dyplom wydany 1791 r. Pawłowi (?), audytorowi korpusu artylerji konnej koronnej (Sig. 37 f. 132). Antoni kwitowany przez Zawadzką 1795 r. (DW. 110 f. 844).

HAŁACZKIEWICZOWIE h. GRZYMAŁA. Adam, Lucyan, Bronisław, Kazimierz, Tadeusz, Aleksander, Władysław i Emilia, dzieci Franciszka, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

HAŁKOWSCY. Teodor Adoniewicz Hałkowski, ziemianin województwa mścińskiego 1663 r. (Ist. Jur. Mat. XXIV). Tadeusz Hałkowski pisał się z województwem połockiem, na elekcyę Stanisława Augusta. Jakób podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

HAŁUSZCZYŃSCY. Michał i Jan udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1783 r., w sądzie ziemskim lwowskim (Goł.).

Erazm, syn Andrzeja Franciszka, wnuk Józefa 1859 r., a dzieci jego: Włodzimierz, Eugeniusz i Helena 1892 r. legitymowali się ze szlachectwa w gub. podolskiej.

HAŁUZA Miron, zastawny posesor Holedzi, w witebskim, 1713 roku (Ist. Jur. Mat. XXI).

HAŁUZIŃSCY. Daniel, Jan, Piotr i Samuel Mikołajenki Hałuzińscy, pozwali 1782 r. Otockiego o zabicie ich krewnego Paplińskiego, subdelegata grodzkiego latyczowskiego. Ignacy, viceregent i namiestnik grodzki braclawski 1802 r. (DW. 113 f. 404). Wincenty, syn Hipolita, dowiódł szlachectwa 1857 r. w gubernii połtawskiej. Mikołaj Mikołajenko Hałuziński, syn Jana, wnuk Piotra, prawnuk Samuela, praprawnuk Dymitra, legitymował się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1876 r. Tamże się legitymowali: Floryan, Marceli z dziećmi: Janem Hipolitem, Sylwestrem Floryanem Ignacym, Sewerynem Janem Chryzostomem, Wincentym, Floryanem Józefem, Joanną Maryą Honoratą i Maryą, syn Jana i Stefan z synami: Teodorem, Teofilem (którego syn Tomasz) i Antonim, syn Teodora, obadwaj wnukowie Stefana, syna Jana, wnuka Bazylego, prawnuka Stefana, 1842, 1857 i 1866 roku. Patrz *Hołuzińscy*.

HAMSZEJOWIE, patrz *Homszejowie*.

HAMULECKI Jakób otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 r. (V. L.).

HANASZEWSKI Łukasz udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. we Lwowie, przez świadectwo magnatów.

HANCEWICZ Ławryn, chorąży królewski suderewskiej włości 1550 roku. Walenty Jurjewicz Hancowicz, żonaty z Agnieszką Mikołajówną (Wizgirdówną), chorążanką upicką, sprzedał część swoją Pojościa Wizgirdowi 1572 r. (Gr. Upickie).

Tomasz z synami: Eliaszem i Andrzejem, Jan z synami: Zygmuntem, Józefem i Karolem i Jerzy, synowie Jakóba, wnukowie Macieja, prawnukowie Kazimierza, syna Jana Hancewicza, dziedzica dóbr Hancowko, w powiecie lidzkim 1700 r., dowiedli szlachectwa i herbu *Gozdawa* przed Deputacją Wywodową wileńską 1828 r.

HANCZYŃSKI Andrzej, wojski nurski, nabył 1776 r. prawa Piaseckiego do wsi Kluki, w powiecie krzemienieckim (M. 282 f. 252).

HANDA h. DOLIWA. Handa, podczaszy warecki 1420 r. Jakób Handa, kanonik kaliski, pisarz królewski, 1466 r. we Lwowie, wspomina o nim i Długosz. Jerzy Handa z Bartodziej, ożeniony 1466 r. z Elżbietą z Jazłowca, wdową po Stanisławie Chodorowskim, 3-o v. Janową Masłowską 1470 r. (AGZ.). Jan, syn Andrzeja Handy z Gawłowa, 1504 r. pleban widawski, notaryusz publiczny, 1514 r. kanonik łączycki, poseł z synodu łączyckiego do króla na Litwę, 1517 r. obejmując kanonię poznańską, dowodzi szlachectwa, 1527 r. kanonik, 1528 r. dziekan gnieźnieński, zmarł 1535 r.

[de HANDFELD Gustaw został drugim namiestnikiem wojskowym 1765 roku (MP.).]

HANEL Michał ze Lwowa, doktor medycyny i fizyk Władysława, króla węgierskiego, otrzymał 1506 r. szlachectwo i herb *Odrawąż*, nadany mu przez Szydłowieckich (Kancel. 21).

[De HANENFELDT Karol Gustaw, major regimentu gwardyi pieszej W. Ks. Litewskiego 1789 r. (DW. 105 f. 352 i 107 f. 1480).]

HANEŃKO v. CHANEŃKO. Michał Chaneńko, z wojska zaporoskiego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1661 r. (V. L.). W 1669 r. hetman zaporoski, wydany miał sobie glejt 1671 (Zap. Lub. 54 f. 75).

HANIARECKI Andrzej i żona jego Anastazyja Morachowska, otrzymali 1592 r. konsens królewski, na odstąpienie praw swoich do Ostrowia Pstrokońskim (AGZ. X. 2577).

HANICCY. Walenty Hanicki, podstoli dobrzyński, komisarz przy wyroku granicznym, dotyczącym Goszczyna i Lekarcie 1773 roku (Perp. Czers. 34 f. 425). Tenże Walenty, posesor Bachwicy w powiecie kamienieckim, 1775 r. (V. L.). Jan Maciej, poseł podolski, pisał się z województwem podolskiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

Marcin, pułkownik wojsk koronnych 1780 r. (DW. 96 f. 1087). Floryan, subdelegat grodzki winnicki 1788 r. Brunon, inżynier, syn Kamila i Walentyny z Pomaskich, ur. 1870 r. w Warszawie, zmarł 1901 r. w Bieżecku, gubernii twerskiej.

Seweryn Franciszek z dziećmi: Bolesławem Szymonem, Aleksym Romualdem, Ignacym Józefem, Dionizym Onufrym Walentym i Maryanną i Rafał Jacek z synem Pawłem Zenonem, synowie Walentego; Józef, Stanisław z synem Henrykiem i Wojciech z synem Adolfem Erazmem Ksawerym Ludwikiem, synowie Macieja, a wszyscy wnukowie Józefa, prawnukowie Józefa Macieja, legitymowali się w gubernii podolskiej 1845 r., a Ignacy z synem Józefem Dionizym i Wincenty z synami: Janem Józefem, Tomaszem i Stefanem, synowie Józefa, wnukowie Macieja 1848 r. i Tadeusz Seweryn Karol, Feliks Konstanty Walenty i Ignacy Dionizy Aleksy, synowie Dionizego Onufrego Walentego, 1857 i 1865 r.

HANIEWICZ Mateusz Michał, oboźny wileński 1696 r.

HANIEWICZOWIE h. NOWINA. Ignacy z synem Feliksem i Zacharyasz z synami: Ignacym i Kazimierzem, synowie Aleksandra, wnukowie Kazimierza, prawnukowie Bartłomieja, syna Mikołaja, wnuka Krzysztofa, prawnuka Jakóba 1633 r. dziedzica Haniewa, w powiecie wileńskim, dowiedli szlachectwa 1820 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

HANIEWICZOWIE h. ŻNIN. Jan i Stanisław, synowie Bartłomieja, wnukowie Dominika, prawnukowie Piotra. 1697 r., dziedzica Haniewa, w wileńskim i Gołginiszek, w oszmiańskim, dowiedli szlachectwa 1801 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

HANKIEWICZ h. WŁASNEGO Stefan Kazimierz, pisarz dekretowy ruski i kancelaryi koronnej 1653 r., sekretarz królewski i metrykant kancelaryi wielkiej koronnej 1661 r., otrzymał 1655 r. od Jana Kazimierza szlachectwo szwedzkie, indygenat i herb, przedstawiający w polu błękitnem skrzydło srebrne, przesyte złotą strzałą.

Pochodził on z rodziny szląskiej, lecz rodzice jego kraj nasz już zamieszkiwali. Żonaty był 1-o v. z Anną Drewnówną 1655 r., a 2-o v. z Franciszką Joanną N. 1680 r. (M. 201 f. 125, 152 i 162; DW. 55 f. 1307). Na sejmie odbytym 1676 r., otrzymał szlachectwo polskie (V. L.). W 1661 r. otrzymał wójtostwo kijowskie, 1680 r. nabył Lubeje, a 1685 r. potwierdził swój testament (Sig. 3; DW. 55 f. 1307 i 56 f. 1617). Stanisław, podrzędny krakowski 1717 r. Franciszek, sędzia podkomorski wielicki i bocheński, superintendent ceł 1730 r.

HANKIEWICZOWIE h. POMIAN. Grzegorz Hankiewicz, syn Stefana i Anastazyi z Popielów, zostawił z Maryanny Dobrowlańskiej: 1) Aleksego, 2) Szymona, ożenionego z Teresą N., z której synowie: Stefan, Jan, Michał i Szymon i 3) Michała, ożenionego z Maryanną Wolańską, którego synowie: Jan, Grzegorz, Michał i Stefan, legitymowali się ze szlachectwa wraz z powyższymi braćmi stryjeczny-
mi 1782 r., w sądzie ziemskim przemyskim.

Z nich: Grzegorz, gr. - katol. kanonik metropolitalny lwowski, zostawił z Maryanny Zarudzkiej Józefa, proboszcza w Bohorodczanach, którego synowie z Charitaty (Lubiny) Broszniowskiej: Julian i Zenon, wywiedli się w galicyjskim Wydziale Krajowym 1864 r., zaś Stefan zostawił z Teresy Zasłockiej: 1) ks. Szymona, parocha w Bykowie, 2) Mikołaja, 1849 r. wylegitymowanych ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich i 3) Stefana, ożenionego z Justyną z Bieleckich, którego syn ks. Jan, wylegitymował się ze szlachectwa 1868 r., zaś jego synowie,

urodzeni z Anny Strumieńskiej: Józef, Michał i Waleryan 1868 r., a Jan 1880 r. w galicyjskim Wydziale Krajowym (M. D. Wąs.).

HANKO, podkanclerzy ks. Ziemowita Mazowieckiego 1347 r. *Hanko*, burgrabia sanocki 1425 r.

HANKOWSKI Zygmunt, dzierżawca sołtystwa w Krajowicach, w jasielskiem 1539 roku.

HANNIBAL v. ANNIBAL. Hannibal, włos, sługa ks. Ostrogskiego 1566 roku (Op. Włodz. 923 f. 14). Mikołaj Hannibal, był 1570 r. właścicielem domu we Włodzimierzu (Op. 2044 Łuckiej). Mikołaj, rotmistrz królewski i syn jego Józef, otrzymali 1623 r. świadectwo, że są szlachtą włoską z domu Strocich (Zap. Lub. 26 f. 129 i 27 f. 264). Józef, współwłaściciel Żerdzi, zamieszkały na Podolu, żonaty 1612 r. z Anną z Mstyczowa Płazianką. Tenże Józef, piszący się Strocim Annibalem, zapisał 1643 r. 1,000 fl. synowi swemu Hieronimowi, urodzonemu z drugiej żony, Katarzyny Łastowieckiej. Z trzeciej żony, Elżbiety Wołkowickiej, miał córkę Reginę (Gr. Kamien. z 1643 i 1673 r.).

[HANOWSKI Szymon otrzymał 1540 r. Szynowo w Warmi, od wuja swego, biskupa warmińskiego Dantyszka. Walenty tamże 1552 r. (Kętrz.). Patrz *Chanowski*.]

z HANOWIEC Stefana wdowa, Agnieszka ze Swabowskich, sprzedała 1554 r. część swą w Zawadzie, Porębie i Nawojówce Zawadzkiem (Zs. Biec. 13 f. 497; Wąs.).

HANOWIECKI Andrzej Zaboy, pochodzący z Halicza, otrzymał szlachectwo i herb *Junoszę* 1581 r. (M. 123 f. 714).

[HANS Wojciech, dworzanin królewski 1638 r. (DW. 49 f. 924).]

HANSBARTLÓWNA Owdotia, żona Aleksandra Szybińskiego, zmarła 1610 roku (Z teki W. Rulikowskiego).

HAŃSCY h. KORCZAK z Hańska, w ziemi chełmskiej. Bohdan i Iwan Hańscy, 1462 roku dziedzice Hańska, Zdziarek i Kulczyna. Jerzy Abrahamowicz z Hańska, asesor sądowy w Chełmie 1528 r. Jerzy Husak, Jerzy Durnos, Aleksy i Andrzej z Hańska 1545 r. (Akta XIX). Paweł Hański, żonaty 1546 r. z Dorotą z Dukli. Bratanek jego Piotr, właściciel części Czermony, w powiecie bieckim, 1581 roku (M. 70 f. 315 i 109 f. 418; Paw.). Sebastyan 1575 r., Adam i Paweł 1598 r., Jan, syn Łukasza, 1600 r., Jadwiga, żona Aleksandra Gumowskiego 1602 roku (Akta XIX i XXIII). Fedor, ożeniony z Teodorą Woronówną 1605 r., sprzedał część Boroty 1606 r. Stanisław brał udział 1577 r. w pospolitem ruszeniu szlachty ziemi chełmskiej, celem wypędzenia z dóbr wywołanego z kraju Teodora, koadjutora władcy chełmskiego. Syn jego Stefan, obierał plenipotentów w Lublinie 1626 r. (Akta XIX i Zap. Lub. 29 f. 726).

Marek, syn Pawła, właściciel Hańska, zeznał 1624 r. zapis dożywocia z żoną, Reginą z Jemielnickich, córką Andrzeja (Zap. Lub. 28 f. 949). Katarzyna za Waleryanem Dębmskim 1612 r. (A. Łuckie).

Andrzej, podstarości chełmski, współwłaściciel Czerniowa w ziemi chełmskiej 1564 r. (Paw.), następnie pisarz ziemski chełmski 1571 r. Syn jego Konstan-

ty 1589 r. (Wyr. Lub. 34 f. 946). Po Konstantym zostało dwóch synów: Michał i Adam (Ibid. 77 f. 118).

Adam, właściciel Kalnik, Cybulowa i Paniówki, w powiecie winnickim, sprzedał te dobra Wojciechowi Hańskiemu. W 1628 r. był właścicielem Glinnego Stoku, na którym zabezpieczył posag żonie, Zofii z Giełczewskich. W 1636 r. był podsędkiem chełmskim (Bracł. VII f. 38; Zap. Lub. 13 f. 271; 31 f. 20 i 35 f. 549). Stanisław i Jan, synowie jego, kwitowali Domaszewskich 1643 r. (Zap. Lub. 38 f. 508). Krzysztof w województwie kijowskim 1647 r. (Kij. VI C f. 125). Paweł, właściciel Biskupic, w powiecie urzędowskim, 1676 r. (Paw.).

Paweł, syn Michała, komornik ziemski lubelski 1650 r., nabył Tuszów, w powiecie lubelskim, 1649 r. Z Katarzyny Brodowskiej miał dzieci: Jana, Franciszka, Jadwigę, Elżbietę i Zofię, które cedowały sumę 1663 r. (Zap. Lub. 42 f. 469 i 48 f. 463). Z nich:

Jan v. Jan Kazimierz, komornik ziemski i podpisarz ziemski lubelski, właściciel Niebrzegów i Bronic, w powiecie lubelskim, 1676 r. Komornikiem został 1667 r., a w roku następnym był i regentem ziemskim lubelskim. W 1685 roku będąc pisarzem ziemskim lubelskim, sprzedał Rudno Zielińskiemu. Urszula Firlejówna, pozostała po nim wdowa 1688 r., wyszła następnie za Jana Potockiego, łowczego braclawskiego. W tym ostatnim roku dzieci jego: Mikołaj i Maryanna, procesują Żytkiewicza (Woł. IX f. 1884; Zap. Lub. 64 f. 7 i 520).

Franciszek v. Jan Franciszek, 1680 r. cześnik czerniechowski i 1686 roku sędzia grodzki włodzimierski, nabył 1680 r. Sobianowice i część Bystrzycy. Córka jego Eleonora, urodzona z Katarzyny Jaskmanickiej, 1-o v. Wojciechowej Orańskiej, procesowała 1692 r. sukcesorów macochy swej, Maryanny z Podczaskich, 1-o v. Horainowej, 2-o v. Ładziny, 3-o v. Hańskiej (Zap. Lub. 59 f. 215; Woł. IX f. 1159 i Bracł. XIV f. 831).

Mikołaj, cześnik latyczowski, dziedzic Iwanówki 1704 roku (Gr. Trembow. 148 f. 1381).

Kasper, Stanisław, Aleksander i Wojciech, synowie Marcina, obierali plenipotentów w Lublinie 1688 r. (Zap. Lub. 64 f. 123).

Marcin i Stanisław Augustyn, synowie Piotra, pierwszy 1676 r., drugi 1679 r., wnoszą manifesty do grodu lubelskiego (Zap. Lub. 55 f. 742 i 58 f. 615).

Stanisław Augustyn, stolnik chełmski 1700 r., żonaty z Teofilą z Kiełczewskich, zabezpieczył na Brzozie 1706 r. dzieciom swoim: Józefowi, Aleksandrowi i Katarzynie, 10,000 fl. (Perp. Czers. 16 A f. 329; 16 B f. 31 i 66; 17 f. 4).

Aleksander v. Piotr Aleksander, stolnik chełmski 1720 r., z Katarzyny z Żebrowskich, pozostawił syna Stanisława Antoniego, żonatego 1-o v. z Różą Opaczką, 2-o v. z Joanną Turowską, córką Józefa. Po pierwszej żonie zrzekł się dożywocia 1764 r., drugiej zabezpieczył posag na Talubie i Korytnicy 1748 r. Właściciel Górzna-Łąki i Raducina, sprzedał te dobra 1758 r. (Perp. Czers. 19 f. 50; 27 f. 293; 28 f. 162; 29 f. 39; 31 f. 84; 32 f. 226; DW. 71 f. 664). Z pierwszej żony Stanisława syn Józef, z drugiej — Marcin. Józefowi odstąpił 1765 r. ojciec 3,000 fl., a Marcin kwitował Pniewskiego 1774 r. (Perp. Czers. 33 f. 61 i 34 f. 446; DW. 93 f. 417).

Józef, z Kunegundy Krzysztoporskiej miał dzieci: Stanisława, Ignacego i Anielę, którym 1789 r. zabezpieczył sumę na Szymonach (Deb. Czers. 2 f. 87). Elżbieta, żona Jerzego Ustrzyckiego 1702 r. (AGZ. X. 6435). Mikołaj Nazary, syn

Stefana, zeznał 1780 r. zapis dożywocia z żoną, Justyną z Włodków, córką Kazimierza (DW. 96 f. 703).

Żyjący na schyłku XVI-go wieku Wojciech Hański, miał dwóch synów: Jakóba Aleksandra i Andrzeja Tomasza. właściciele Hańska, Kołaczy, Kupryna i Źdzarka.

Jakób Aleksander, dobra nabyte od Adama Hańskiego, Kalnik, Cybulów i Paniówkę, w powiecie winnickim, sprzedał 1630 r. ks. Koreckiemu. Dobrodziej Dominikanów w Owruczu, zmarł 1635 r. (Bracł. VII f. 38 i XIV f. 925). Ożeniony z Teoflą Niemiryczówną 1628 r., 2-o v. Aleksandrową Cieklińską, zmarłą 1661 roku, pozostawił z niej syna Samuela i córki: Katarzynę, 1-o v. za Fedorem Michałowiczem Łaskiem, wojskim braclawskim, zmarłym 1648 r., 2-o v. za Grocholskim, Aleksandrę Helenę, 1-o v. za Floryanem Stempkowskim, 2-o v. za Nasierowskim i Annę, 1-o v. za Andrzejem Peredyłskim, 2-o v. za Kazimierzem Stanisławskim, 3-o v. za Danielem Hulewiczem.

Samuel, zmarły przed 1661 r., żonaty z Maryną Hulewiczówną (Bracł. XIV f. 26 i 1053), pozostawił córkę Annę, żonę 1-o v. Andrzeja Pieściorowskiego 1676 roku, a 2-o v. Felicjana Janiewskiego i syna Wenturego Stanisława, łowczego żytomierskiego 1698 r., a po 1710 r. chorążego. Tego, z pierwszej żony, Joanny Krynickiej, syn Kazimierz, z drugiej — Anny z Pęskich, 2-o v. Stefanowej Czackiej, łowczyny wołyńskiej, synowie: Franciszek, starosta żerdelowski, zmarły bezżennie, Janusz v. Jan i Zacharyasz, porucznik kawaleryi narodowej. Skupiwszy od współdziedziców cały Hańsk, sprzedał go następnie Kunickim. Z pierwszą żoną sprzedał Hładkiewiczze 1690 r., a druga z dziećmi procesuje Czackiego, podczaszego koronnego, 1759 r. (Op. Kij. 4 i Bracł. XVII f. 1602; Arch. I. Z. Ros. III. 2). Ta druga żona zamordowana 1768 r. przez hajdamaków w Borszczajówce.

Kazimierz, z łowczego, stolnik żytomierski 1718 r., poseł na sejm i deputat na Trybunał, żonaty 1-o v. z Konstancją Błędowską, a 2-o v. z Weroniką z Wójkowskich, następnie żoną Antoniego Ołtarzewskiego, łowczego wieluńskiego (Kij. X f. 1103), zmarł bezdzietny 1721 r.

Jan, cześnik owrucki 1769 r. i podwojewodzy sądowy kijowski 1784 r., chorąży żytomierski tegoż roku, a kijowski i kawaler orderu Św. Stanisława 1785 roku, dziedzic Międzyrzecza i Niewirkowa, a potem Hornostajpola. Z Zofii ze Skorupków (Kij. XIII f. 1613) córki jego: Marya, za Józefem Morzkowskim, Monika, za Marcinem Bukarem, Józefa, za Wacławem Borejką i syn Wacław, dziedzic Hornostajpola, Pulina i Wierzchowni, marszałek gubernialny wołyński, z hr. Eweliny Rzewuskiej, kasztelaneki witebskiej, 2-o v. de Balzac, pozostawił córkę Annę, żonę hr. Jerzego Mniszcha.

Zacharyasz, łowczy nadworny litewski, generał-adjutant buławy polnej koronnej i kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r., dziedzic Borszczajówki, z Zuzanny Orzeszkówny, marszałkówny pińskiej, pozostawił syna Franciszka, prezesa sądów głównych w Kijowie, zmarłego bezpotomnie 1847 r.

W końcu XVIII-go wieku żyli bracia: Karol i Ignacy i siostra ich Bekmanowa. Karol nabył dobra w radomyskim powiecie i zostawił córkę za Hołowką, deputatem komisji szlacheckiej kijowskiej i synów: Henryka i Jana, po których zostało potomstwo. Ignacy osiadł na Podolu i zostawił jedną córkę N., 1-o v. za Męcińskim, 2 o v. za Ludwikiem Pieńkowskim, marszałkiem latyczowskim.

Marcin, syn Kaspra i Anny z Michalewskich (vel Michałowskich), zоставił z Anny z Bielińskich (v. Bilińskich) synów: Stanisława, Kaspra i Wojciecha, bezdzietnie zmarłego, o spadek po którym procesowały się dzieci jego braci 1765 r. (Gr. Przem.).

Stanisław, cześnik latyczowski, miał z Konstancyi z Zaleskich: Macieja i Michała, którego z Katarzyny Szaszowskiej synowie: Gabryel i Ignacy, dziedzice Koniuszek i Zagórza, legitymowali się ze szlachectwa w sądzie grodzkim przemyśkim 1782 r.

Kasper zaś, z Heleny z Jelskich miał: 1) Jana, po którym z Katarzyny Romanowskiej—syn Mikołaj, a z Maryanny Winnickiej—syn Piotr w tymże roku i grodzie, legitymowani ze szlachectwa i 2) Aleksandra, którego z Anny Horodyskiej syn Samuel, ur. 1784 r. (metr. w Kulczycach), udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1811 r. w Wydziale Stanów galicyjskich.

HANSKOPOWICZ Zibut, wojski kowieński 1594 r.

HANUL, starosta, czyli namiestnik wileński 1385 r.

[HANUS. Pozostały majątek po Mikołaju Hanusie, otrzymał 1759 r. prawem kaduka Korowicki (M. 231 f. 371).]

HANUSKI Rafał pisał się z województwem trockiem, na elekcję Augusta II-go.

HANUSOWICZOWIE w W. Ks. Litewskiem. Jedni z nich bojarowie żyźmorsey, jak Iwaszko Hanusowicz 1495 r. (ML. 6), drudzy bojarowie kowieńscy, jak Jakób i Piotr, posiadacze Piwutiszek 1522 r. (ML. 15). Jakób, marszałek królewski 1483 r. (podobno wnuk Mondigirda). Pan Szymko Hanusowicz 1488 i 1491 roku (Arch. Sang). Zofia Raczkówna, żona Szymona Hanusowicza 1549 r. (ML. 63). Adam, ciwun pojurski i korszewski 1534 r.

HANUSSOWSCY h. SUSZYŃSKI. Bartłomiej Hanussowski został chorążym w wojsku koronnym 1783 r. (MP.). Michał i Stanisław Hanussowscy, synowie Jana, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

HAPONOWICZ Iwan z Sielca, ziemianin królewski 1562 r., wykonał 1569 roku przysięgę wierności, po przyłączeniu Wołynia do Korony. Michał, dziedzic Pinkowiec, w pińskim i Nowosiółek, w trockiem, żonaty z Maryną 1581 r. (Op. Łuc. 2058 f. 3). Nowosiółki nabył 1580 r. od Smoleńskiego.

HARABURDOWIE h. HABDANK w W. Ks. Litewskiem. Po Bogdanie, żyjącym w początkach XVI-go stulecia, pozostało pięciu synów: Semen, Łukasz, Michał, Ancuta i Jan (Pac.).

Semen Bogdanowicz, z Opranii Fedkówny Epimachowiczównej miał syna Aleksandra, który będąc chorym w więzieniu w Moskwie, spisał 1570 roku testa-

ment, zapisując dobra Ozierce, Horodeja, Urzacz i inne w województwie połockiem stryjom swoim: Łukaszowi i Michałowi Bogdanowiczom (Akta XXII).

Łukasz Bogdanowicz, jako dworzanin królewski, należał 1537 r. do poselstwa, a 1558 r. jako pisarz, sam posłował do Moskwy. Dziedzie Śleznicz i Kuźmińskiego, w województwie połockiem (Rew. Z. Połoc.), po zdobyciu Połocka dostał się do niewoli, w której do 1566 r. pozostawał. Testament spisał 1585 roku. Córka jego Teodora, 1-o v. za Stefanem Bogdanowiczem Korsakiem Hołubickim, 2-o v. za Józefem Janowiczem Korsakiem, kasztelanem połockim. W 1623 roku darowała Bobinicze i Hołubicze Olbrychtowi Bazylewiczowi Haraburdzie, wnukowi Ancuty (Akta XXIII).

Ancuta Bogdanowicz, którego Niesiecki Anicetą nazywa, episkop połocki, wzięty do Moskwy po zdobyciu zamku połockiego 1563 r. Córka jego Maryna wyszła za Ostafa Puzyńę. Synów jego trzech: Piotr, Bazyli i Ofanas. Piotr brał udział w poselstwie do Moskwy 1570 r., a 1581 i 1589 r. był poborcą wileńskim. Bazyli miał dwóch synów: Marka i Olbrychta. Marek otrzymał 1621 r. konsens królewski, na odstąpienie synowi Janowi kilku służebnych ludzi. Zdaje się, że drugim jego synem był Gabryel, gdyż Jan Markowicz i brat jego Gabryel, posiadali 1629 r. Deskowice w Siewierszczyźnie. Wieś tę trzymali 1635 roku Olbrycht i Jan, bracia, na odstąpienie której Kunińskim otrzymali konsens królewski w tymże roku. Olbrycht, żonaty z Heleną Strawińską. Być może, że to trzeci syn Marka. Jan Markowicz, zasłużony wojak i żona jego N. z Miladowskich, otrzymali 1643 r. Hołobków w Siewierszczyźnie (M. 177 f. 391; 180 f. 558; 181 f. 81; 182 f. 78; 189 f. 19). Olbrycht otrzymał 1623 r. od stryjenki swej, Teodory Korsakowej, Bobinicze i Hołubicze. Wspólnie z żoną, Felicyanną ze Swarackich, wprowadzony do Wietrzyna, Bedryczy i innych majątków, nabytych od Swarackich (Teki J. Wolffa).

Herb Habdank.

Jan Bogdanowicz miał dwóch synów: Jakóba i Lwa (Arch. Zbor. Dok. III f. 33). Jakób, właściciel Spikłos, w powiecie łuckim, 1583 r. (Jabl.), żonaty z Barbarą Rozwoliczówną Tilecką, której zapisał 1621 r. tysiąc florenów. Córka jego Anastazy, za Fedorem Złotolińskim.

Michał Bogdanowicz, znakomity dyplomata, goniec do hana tatarskiego 1559 r. i do Moskwy 1660 r., jeździł do tej ostatniej miejscowości kilkakrotnie jako poseł, w ciągu 1563 — 1584 r. Z diaka i starosty świsłockiego, pisarz Zygmunta Augusta 1566 r., został kasztelanem mińskim 1585 r. W tymże roku spisał testament, którym się kazał pochować w Łukomniey. Umarł 1586 r. Był właścicielem Klimowiec, w grodzieńskim, a 1579 r. otrzymał Świsłocz na własność. Córki jego: jedna wyszła za Lwa Sapiechę, sędziego ziemskiego grodzieńskiego, a druga za Stefana Hłuszanina; synów jego dwóch: Jan i Krzysztof.

Jan, kasztelan miński, dziedzic Stasiewszczyzny i Łukomnicy 1592 roku, a Tatarkowic i Duryniec 1607 r., wziął po ojcu Świsłocz. Umarł 1613 r. Synów jego trzech: Jerzy, Jan i Aleksander. Z nich: Jan, dziedzic Hołynki i Łukomnicy 1632 r., żonaty był z Sołtanówną. Aleksander wspólnie z bratem Janem odsta-

pili 1635 r. plac Bernardynom słonimskim. Jerzy, dziedzic Hończy w orszańskim 1630 r., zasłużony wojak, otrzymał 1631 r. Horki, Bokowo i Hrelinkino, w smoleńskim. Po ojcu wziął Świsłocz. W 1630 r. był deputatem słonimskim na Trybunał litewski, a 1634 r. dworzaninem królewskim. Z Krystyny Zawiszanki pozostawił dwóch synów: Janusza i Krzysztofa, którzy z województwem mińskim podpisali elekcyę Jana III-go. Janusz był podstolim brasławskim 1700 r. Krzysztof, poseł województwa mińskiego na sejm 1665 roku (Akta IV), deputat na Trybunał 1668 r.

Krzysztof, kasztelanic miński, właściciel Ostrowskiego i Repnickiego, w powiecie słonimskim, 1598 r., sędzia ziemski słonimski 1602 r., umarł 1616 roku. Z Rainy Makarówny, 1-o v. Bazyłowej Pełczyckiej, miał trzech synów: Jana, Aleksandra i Mikołaja Jerzego.

Jan, syn Krzysztofa, właściciel Kukonicz i Sopierkowa, w województwie nowogrodzkim, ożeniony 1647 r. z Barbarą Wolanówną, córką Jarosza, sędziego ziemskiego orszańskiego, miał synów: Krzysztofa, Jerzego i Adama.

Aleksander, syn Krzysztofa, dziedzic Ostrowia, w słonimskim, żonaty 1645 roku z Zofią Kopciówną.

Mikołaj Jerzy, syn Krzysztofa, żonaty 1-o v. z Tyszkiewiczówną, 2-o v. z Kiersnowską, wojewodzianką nowogrodzką, z pierwszej żony miał syna Michała Karola, z drugiej — synów: Hieronima Michała i Stefana Michała, którzy podpisali z województwem nowogrodzkim, elekcyę Augusta II-go.

Michał Karol, dziedzic dóbr Bajki, w powiecie słonimskim, deputat na Trybunał 1666 r., elektor Jana III-go, chorąży słonimski 1681 r., siedem razy poseł na sejmy, w latach 1688 — 1699, został marszałkiem słonimskim 1691 r. W 1691 roku był i horodniczym wileńskim. Z Teresy Lipnickiej jego synowie: Stanisław, łowczy nowogrodzki 1719 r. i Benedykt, horodniczy wileński 1697 r.

Hieronim Michał, skarbnik nowogrodzki 1697 r. i pisarz grodzki 1703 r. i surrogator nowogrodzki, został 1714 r. wojskim nowogrodzkim. Umarł 1716 r. Żonaty z Maryanną Markiewiczówną.

Stefan Michał, wójt mozyrski i nowogrodzki 1703 r., łowczy nowogrodzki 1716 r., wojski 1719 r., a pisarz ziemski 1723 r., nabył Moszewice 1704 roku (Teki J. Wolffa).

Halszka, żona Józefa Kozieli 1619 r. Katarzyna, za Adamem Buchowickim 1649 r. Jan zastawił około 1667 r. folwark Kasztelanowszczyznę, w połockiem, Łodziatom (Ist. Jur. Mat. XXVI). Konstancya, za Hieronimem Lipskim, podstolim połockim 1699 roku. Stanisław Michał, deputat na Trybunał 1720 roku.

Adam w województwie nowogrodzkim 1764 r. (Pac.). Kazimierz, strażnik nowogrodzki 1765 r., skarbnik 1771 r., a sędzia grodzki 1777 r. Ignacy, sędzia grodzki nowogrodzki 1779 r. Joachim, regent ziemski nowogrodzki 1770 r. Jerzy Albrycht, regent sądów zadwornych litewskich 1730 r. (Akta IX). Jan, łowczy nowogrodzki, około 1740 r., żonaty z Barbarą Rdultowską, córką Jana, sędziego ziemskiego nowogrodzkiego i Heleny Wańkowiczówny. Jan, łowczy nowogrodzki, komisarz wyznaczony z sejmu 1775 roku, do rozsądzenia sprawy Siekluckich

z Szukiewiczami (V. L.). Pewnie tenże sam Jan, sekretarz pieczęci mniejszej litewskiej, został szambelanem Stanisława Augusta 1778 r.

Jerzy, regent grodzki nowogrodzki 1773 r., miał syna Jana, którego synowie: Antoni i Jan, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Krzysztof *Haraburda* przeniósł się z województwa nowogrodzkiego do powiatu grodzieńskiego i zostawił córkę, Maryannę Dziemieszkiewiczową i syna Grzegorza. Po Grzegorzu zostały dzieci: Dorota Łokietowa, Wawrzyniec, Marcin i Stanisław, zmarły bezdzietnie. Marcin dłuższy czas przebywał w Warmii, a wtedy Wawrzyniec zagarnął po ojcu dobra zastawne Suchowicze, w mińskiem. Marcin wróciwszy do kraju, otrzymał od brata 6,000 fl., za które nabył Rowiaczyn od Karola Sokołowskiego. Testamentem spisany 20-go Listopada 1720 r. zapisał Marcin Rowiaczyn synowi Szymonowi, a córce Joannie 3,500 fl. Joanna wyszła za Eysymontta, druga zaś córka Marcina Brygida, była za Petelezcem (A. Tryb. Lit. z 1731 r.).

Szymon spisał testament 1773 r., którym zapisał Rowiaczyn synowi Franciszkowi i żonie jego, Rozalii z Rusieckich, a córce swej, Emilii Janowej Lichodziejewskiej, już wyposażonej, dodaje 1,000 fl. (Zs. Wiecz. Mińsk. z 1774 r.).

Franciszek, 1789 r. chorąży, a 1791 — 1794 r. porucznik grenadierów litewskich, wspólnie z żoną sprzedał Rowiaczyn de Libom 1783 r. i wywiódł się ze szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską 1802 r.

Syn ich Józef, ur. 14-go Marca 1776 r. (metr. w Łohiszynie z 19-go Marca), z żony Maryanny Kulikowskiej pozostawił syna Franciszka Floryana, ur. 1816 r. w Kleszowie (metr. w Hrozowie), który zyskał przyznanie szlachectwa w Cesarstwie 1861 roku (z Teki B. Rummla).

HARASIEWICZOWIE. Grzegorz, paroch w Jaktorowie, zmarł 1813 r., pozostawiając córki: Justynę, 1-o v. Świdzińską, 2-o v. Janowę Dobrzańską, Helenę Krupską, oraz synów: ks. Jana, vicerektora seminarium gr. - kat. we Lwowie i ks. Michała, doktora św. Teologii, komandora orderu Leopolda, obdarzonego 1811 roku przez cesarza Franciszka I-go tytułem baronowskim z przydomkiem *Neustern* (A. Lwow. For. Nob.).

HARASIMOWICZOWIE w W. Ks. Litewskiem. Paweł Harasimowicz, 1480 roku horodniczy witebski, pozostawił córkę Hannę, żonę Czaplicy i synów pięciu: Stefana, Hornostaja, Romana, Andrzeja i Jana. Z nich trzech, mianowicie: Roman, Andrzej i Jan, żyli 1538 r., w którym dopełnili działu dóbr pozostałych po ojcu i zmarłych braciach. W 1533 r. procesowali cięż bracia siostrę Czaplicową (ML. 27).

Roman Harasimowicz, horodniczy i chorąży witebski, wraz z dziećmi zeznaje 1500 r. (?), że sądem polubownym rozgraniczył ojcowiznę i dziadowiznę swoją Połtewską, od ziemi Czuryłowskiej Szwogirów (Ist. Jur. Mat. XXI). Roman był 1524 r. chorążym i horodniczym witebskim. Król Zygmunt potwierdził mu w 1507 r. nadanie Dubrowieńskiej i Aleksandrowskiej włości, w powiecie witebskim (ML. 8). Żonaty z ks. Nastazją Juriewną Tołoczyńską, 1-o v. księżną Konstantową Druką

Konopliną. Żył jeszcze 1546 r. (Sap.). Pieczęć Zygmunta Harasimowicza z 1597 r. przedstawia w środku półksiężycą krzyż podwójny.

W początkach XVII-go wieku żył Jan Harasimowicz, właściciel majątku Pieski (Sap.). Władysław pisał się z województwem wileńskim, na elekcyę Augusta II-go. Bartłomiej podpisał drugi manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Jan i Antoni w powiecie lidzkim 1764 r. (V. L.). Antoni, poseł województwa nowogrodzkiego i Jan Broniuszyc, rotmistrz i poseł tegoż województwa, Harasimowiczowie, podpisali z województwem nowogrodzkim, elekcyę Stanisława Augusta.

HARASIMOWICZOWIE. Ignacy pozostawił z Maryi z Błońskich: Wojciecha, 1762 r. w Nowosiółce Kostnikowej chrzczonego, a 1830 r. w gubernii podolskiej wylegitymowanego ze szlachectwa i Antoniego, chrzczonego 1773 r. w Zaleszczykach, po którym z Ludwiki z Gawrońskich, syn Józef, ur. 1798 r. (metr. w Zaleszczykach), żonaty z Zofią z Chylińskich. Z niej syn Franciszek Antoni, chrzczony 1830 r. w Kopajgrodzie, wylegitymował się ze szlachectwa wraz z ojcem 1832 roku w gubernii podolskiej, Mikołaj, Andrzej, Michał, ur. 1831 r. (metr. w Zaniechowie z 1834 r.), Anna i Katarzyna (M. D. Wąs.).

HARASIMOWICZOWIE h. NOWINA. Maciej z synem Feliksem, syn Jakóba, wnuk Jana, Szymon z synami: Benedyktem i Zygmuntem, syn Jerzego, wnuk Władysława, Michał z synem Hieronimem, syn Mikołaja i Stanisław, syn Kaspra, obaj wnukowie Bartłomieja, wszyscy zaś prawnukowie Marcina, praprawnukowie Eziata (?), syna Jana, wnuka Szczęsnego, prawnuka Stanisława Harasimowicza, dziedzica 1582 roku dóbr Pietraszańce, w powiecie lidzkim, dowiedli szlachectwa 1820 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

HARASIMOWICZOWIE h. WIENIAWA. Stanisław, Piotr i Jakób, synowie Jana, wnukowie Jana, prawnukowie Daniela, dziedzica 1698 r. dóbr Woroniszki-Zapaśnikowskie, w powiecie lidzkim, dowiedli szlachectwa 1801 r., przed Deputacją Wywodową wileńską, a Stanisław z synem Nikodemem, Wincenty z synami: Tomaszem, Michałem, Maryanem, Klemensem, Józefem, Kazimierzem Dominikiem i Idzim, oraz Bartłomiej z synami: Jerzym, Aleksandrem i Józefem, synowie Jerzego, wnukowie Jerzego, prawnukowie Jana, dziedzica 1679 r. dóbr Jacewsko, w powiecie lidzkim, 1820 r.

HARASIMOWICZOWIE, patrz *Starosielscy*.

HARASIMOWSCY. Wyroki lubelskie z 1583 r. wspominają o Stanisławie, Janie, Jadwidze, Annie i Katarzynie, dzieciach Waclawa (Ks. 16 f. 769).

HARASZKIEWICZ Jan pisał się z województwem ruskiem, na elekcyę Augusta II-go. Hrehory Haraszko, protopop Ratneński 1641 r. Abraham Haraszko 1642 r. w chełmskiem (Akta XXIII).

HARBASZEWSKI Andrzej, cześnik wołyński, z żoną Ewą Suchodolską, łowczanką mielnicką, sumę swą od Kuczyńskiego lokują na Ciechanowcu u Osso-

lińskiego 1711 r. (Gr. Drohic.). Wdowa po nim 1716 r., zmarła bezdzietnie przed 1727 r. (Gr. Drohic. i Brań.) Patrz *Charbaszewscy*.

HARBUZ Iwaszko, bojar krzyzewski, otrzymał od ks. Wasila Sołomereckiego Bordziłowo, ze starostwa mohilewskiego. Król Zygmunt potwierdził to nadanie 1522 r. (ML. 13).

HARDEK Piotr, dowódca piechoty nadwornej i żona jego, Barbara Kossówna, otrzymali 1637 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Rozena Januszowa, w województwie pomorskiem (M. 182 f. 207).

[HARDENBERG de REWENTLOW, baron, minister anspach-barentski, kawaler orderu Św. Stanisława 1785 r. Ten sam, czy też inny, minister brunszwicki, kawaler orderu Orła Białego 1785 r.]

[HARDOUIN Ludwik, pisarz skarbu koronnego i żona jego Zofia z Wychełów, otrzymali 1752 r. różne wójtostwa w ekonomii samborskiej, które 1758 roku odstąpili Dąbkowskiemu (M. 229 f. 560; 265 f. 211 i 275 f. 78).]

HARDZYŃSCY, w powiecie przedeckim. Stanisław, Jerzy i Krzysztof, synowie Jana, procesują 1612 r. Jarnowską (Gr. Przed. 59 f. 391).

HARKENBOLD, patrz *Herkenbold*.

HARMANOWICZ. Patrz *Hermanowicz*.

[HARNYSZOWIE. Barbara, córka Michała Harnysza, rajcy warszawskiego, żona Piotra Dunina 1590 r.]

[HARSKAMP. Hrabiemu Poncyanowi i Izabelli, małżonkom Harskamp, zapisał 1763 roku Massalski, podskarbi litewski, dożywocie na Nawojowej (Gr. Sandom.)]

[de HARSZ hrabia Ferdynand Ludwik, szambelan Stanisława Augusta, kawaler orderu Św. Stanisława 1781 r.]

[HARSZWINKEL Józef, porucznik kawalerii narodowej wojska koronnego, otrzymał 1793 r. dymisyę, z rangą majora (MP.)]

HARTINGH'OWIE h. WŁASNEGO, rodzina holenderska, osiadła w gubernii mińskiej, używa tytułu baronów. Marcin, syn Mikołaja i Ludwiki Meyners, generał wojsk rosyjskich, ur. 1787 r., zmarły 1824 r., ożeniony z hr. Amelią Dorotą Lambsdorf, pozostawił trzech synów: Mikołaja, Gustawa i Konstantego.

1. Po Mikołaju, senatorze, została tylko córka Nadzieja, za Saburowem.
2. Gustaw, ur. 1819 r., zmarły 1879 r., ożeniony 1-o v. z hr. Ludwiką Korzbok Niesiołowską, a 2-o v. z ks. Elfrydą Lubecką, z pierwszej żony miał cór-

kę Amelię, zmarłą 1900 r. i syna Konstatęgo, ur. 1843 r., ożenionęgo z Zofią Bielką, z której synowie: Kazimierz i August. Z nich: Kazimierz zaślubił 1898 r. Helenę Jodkównę Narkiewiczównę i ma syna Konstantęgo, ur. 30 go Listopada 1900 r., a August, żonaty ze Stefanią Yunga. Z drugiej żony miał Gustaw córki: Zofię Wincentową Wołodkowiczową, Maryę Stanisławową Wyżykowską, Elfrydę Kazimierzową Sielawinę, Alinę Józefową Reytanową i synów: Józefa, bezdzietnego z Zofią Kobylińską, Gustawa, bezżennęgo i najstarszego Mikołaja, ożenionęgo ze stryjeczną siostrą Bertą, z której dzieci: Gustaw, Konstanty, Henryk i Marya.

3. Konstanty, zaślubił siostrę bratowej, Józefinę hr. Niesiołowską i z niej pozostawił córki: Anatolię, hr. Gustawową Platerową, Beatrycę Protasewiczową, Bertę Mikołajową Hartinghową, Edwarda, ożenionęgo z Elizą Lubańską, zmarłego bezdzietnie, Stanisława, żonatego z Maryą Chlebnikow, z której syn i córka i Antoniego, dziedzica Horoszewicz, ożenionęgo 1901 r. z Wandą Dernałowiczówną.

HARYNKOWIE v. HARINKOWIE. Milewski nie wiem na jakiej zasadzie, przypisuje im h. *Lubicz*, a jednak wyszli z Mianowa, prędzejby przypuszczał, że są h. *Habdank*.

Piotr Harynek z Mianowa, starosta nurski 1484 r. Jan Harynek z Mianowa, podkomorzy łomżyński 1545 r., żonaty z Małgorzatą Wąsowską, dopełnił 1552 roku działu dóbr po swej matce Katarzynie, ze swoim bratankiem Adamem, synem Hieronima. Sam wziął Stojadła, Chrośl i Garwatkę, a Adam otrzymał Niedziałkę. W 1557 r. zeznał zapis żonie Małgorzacie i oddał Stojadła, w powiecie garwolińskim, Adamowi (Zs. Gr. Czers. 17 f. 32 i 385; 30 f. 96; 22 f. 22; 23 f. 243 i 246. 32 f. 456).

Jakób i Andrzej na Dołubowie, synowie Adama, zawarli układ w Brańsku 1591 r. (Mil.). Zofia, córka tegoż Adama, 1-o v. za Bartłojem Nowodworskim, 2-o v. za Pawłem Kossowskim 1599 r. Anna z Oborskich, wdowa po Hieronimie, żona Piotra Odrzywolskiego 1599 r. (Perp. Czers. 1 B f. 226 i 372).

HARYSZ Samuel i żona jego, Dorota z Harszmanów, otrzymali 1762 roku Ilosko i Berezno w ekonomii kobryńskiej (Akta V).

HASANENKA Kostyn, obożny wojsk zaporoskich, otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 roku (V. L.).

HATNICKI h. ŁABĘDŹ z Hatny Jan Dunin, pisarz grodzki horodelski 1652 roku i podstarości i komornik ziemski chełmski, porucznik chorągwi Regowskiego, podczaszego chełmskiego, testament swój spisany 1655 r., roborował 1656 r. w grodzie przemyskim (Zap. Lub. 43 f. 1013).

HATOWSCY h. DOŁĘGA legitymowali się ze szlachectwa w powiecie orszańskim 1773 r.

Żyjący na schyłku XVI-go wieku Daniel Hatowski, miał synów: Jerzego, Samuela i Piotra. Po Samuelu pozostało synów siedmiu: Hieronim, Andrzej, Szymon, Hrehory, Antoni, Daniel i Michał. Z nich Hrehory miał również siedmiu synów: Michała, Gabryela, Dominika, Teodora, żyjącego 1699 r., Marcina, Andrze-

ja i Samuela, z których Teodor również siedmiu miał synów: Daniela, Dominika, Piotra, Hrehorego, Jana, Bazylego i Hieronima. Z nich Jan zabity przez chłopów Jakowlickich, o co sprawa w grodzie orszańskim 1746 r., a Hrehory pozostawił trzech synów: Kazimierza i Jana z synem Józefem, wylegitymowanych 1773 roku i Antoniego (Herb. Orsz.).

HATOWSCY h. ŁABĘDŹ z Hatowic, w ziemi bełskiej. Pani Moszkowska, dziedziczka Hatowic, pani Hatowska, dziedziczka części Bobiatyna, w ziemi bełskiej 1578 r. (Paw.). Jadwiga, córka Szymona, żona Jana Uszyńskiego 1626 r. Dorota Samuelowa Ulanowska 1627 r. Antoni i Hanna, dzieci Pawła Hatowskiego i Maryny Łokaczewskiej, 2-o v. Andrzejowej Drozdowiczowej, procesują w 1670 roku Sadowskich o dobra po matce Orzechówno - Zajezerze, w połockiem (Ist. Jur. Mat. XXV). Elżbieta, za ks. Franciszkiem Woronieckim.

Norbert z synem Janem, Jakób z synami: Ignacym i Walentym i Benedykt z synami: Piotrem i Felicyanem, synowie Jerzego, wnukowie Krzysztofa, 1736 roku dziedzica dóbr Polany, Bernaciszki i Godokaje, w orszańskim, dowiedli szlachectwa 1819 r., w gubernii wileńskiej.

Antoni i Jerzy, strażnik mozyrski. pisali się z województwem brzeskim-litewskim, na elekcyę Augusta II-go. Ignacy Hatowski, porucznik wojsk koronnych 1782 r. (DW. 98 f. 988).

HATTO, według katalogu, drugi arcybiskup gnieźnieński 970 r. Umarł 971 roku.

HATTOWSCY h. KOLUMNA w W. Ks. Litewskim, legitymowali się ze szlachectwa 1810 i 1835 r. przed Deputacją Wywodową Białorusko - Mohilewską.

Herb Kolumna.

Podług tego wyvodu Hieronim Hattowski otrzymał 1596 r., za zasługi wojenne, od Zygmunta III-go Busławicze, w województwie mińskim. Syn jego Paweł, urodzony z Anny Korsakówny, właściciel Busławic 1623 r., z Elżbiety Mężyńskiej pozostawił syna Jerzego, dziedzica Busławic 1655 r., żonatego z Anną Ławecką. Syn ich Andrzej, procesujący się 1698 roku z Czyżem o najazdy, z Konstancyi Kossakowskiej pozostawił sześciu synów: Franciszka, Floryana, Jakóba, Grzegorza, Mateusza i Felicyana, którzy sprzedali Busławicze. W 1727 roku na sejmiku województwa mińskiego, wydano im świadectwo, stwierdzające ich szlachectwo.

Franciszek, syn Andrzeja, z Konstancyi Wilejkówny pozostawił syna Jana Michała, zmarłego 1760 roku, którego z Maryi Denisewiczówny dwóch synów: Jan Adam i Józef.

1. Jan Adam, horodniczy mohilewski 1753 r., nabył 1771 r. Chackowicze, w powiecie czausowskim. Ożeniony z Krzywobłocką, pozostawił: Szymona, dziedzica Chackowicz, którego potomstwo: Jan, Longin, Wincenty, Tomasz i Petronella, Izydora, Katarzynę Zienkowiczową i Domnę Nowosielską.

2. Józef, ur. 1719 r., rotmistrz inflancki, właściciel Sińska, żonaty 1-o v. z Maryanną Lewkowiczówną, skarbnikówną brzeską, 2-o v. z Franciszką Sułkowską, zmarłą 1788 r., z pierwszej żony miał syna Wincentego Justyna, ur. 1760 r., zmarłego 1830 r., szambelana Stanisława Augusta, żonatego z Kunegundą Hłasko, a z drugiej — Tadeusza, księdza, Wincentego Józefa, komornika orszańskiego, zmarłego w Hackowiczach 1814 roku, Scholastykę Falkierzambową, Ferdynanda, zmarłego 1835 r. i Szymona. Ten ostatni, właściciel Chackowicz, generał - major wojsk rosyjskich, ożeniony z Józefą z Żelichowskich, miał córkę Annę, za Wacławem Ossolińskim i synów trzech: Michała, Konstantego i Mikołaja. Ten ostatni zmarł w młodym wieku. Z dwóch starszych:

A) Michał, ur. 1820 r., generał inżynierii, zaślubił Malwinę z Łappów, z której córka Marya, za Wincentym Koziół-Poklewskim i syn Aleksander, właściciel Barbarowa i Chłopenic, w gubernii mińskiej, ożeniony z Katarzyną Kotwiczówną, córką Ksawerego i Izabelli Wołkówny.

B) Konstanty, ur. 1827 r., zmarły 1900 r., tak jak brat jego generał inżynierii, zaślubił 1-o v. Zofię Łopotównę Bykowską, 2-o v. Euzebię Konstancję Chodkiewiczównę, córkę Leona, dziedzica Stołpni i Zofii z Dobrowolskich. Z pierwszej żony syn Michał, ur. 1856 r., żonaty ze Stefanią z Hermanów - Iżyckich, ma z nią synów: Zygmunta, ur. 1890 r. i Adama, ur. 1893 r. Z drugiej żony syn Eugeniusz, ur. 1876 r., właściciel Wiszny w gubernii mińskiej i córka Jadwiga Marya.

HATYŃSCY w Prusach 1569 r. Zygmunt, Ludwik, Jan Adam, Jerzy Wacław, Wojciech i Fryderyk tamże 1702 r. (Kętrz.). Prawdopodobnie z tej rodziny pochodził Ludwik, cześnik braclawski 1701 r. i Teodor Hattyński, któremu konstytucya z 1775 roku przyznała sumę na Sobótce, w województwie łęczyckiem (V. L.).

HAUBICZOWIE w Prusach. Stanisław Haubicz, syn Marcina, 1600 r. Jerzy 1600 r. Albrecht 1629 r. Marcin z żoną, Elżbietą z Miecznikowskich, dziedzice Wierzbowa. Córka ich Katarzyna, 1655 r. za Janem Marcinem Leśnikowskim (Kętrz.).

HAUDRYNGOWIE. Magnus Gierhard, chorąży królewski, Jerzy, szambelan Stanisława Augusta i Karol Zygmunt, pułkownik królewski, bracia rodzeni, należeli do spadku po Budberkach i do rozpoznania ich praw względem innych sukcesorów, ustanowioną została komisya na sejmie 1775 r. (V. L. VIII f. 743), Jerzy, pułkownik wojsk litewskich 1776 r. (MP.).

HAUFF Fryderyk, chorąży regimentu ordynacyi ostrogskiej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.).

HAUFFE Krzysztof, porucznik inżynierów wojsk koronnych, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. Dyplom miał wydany 1792 r. Herb, który otrzymał, ma się zwać *Pękostaw* i przedstawia w polu błękitnem sajdak złoty, z pięcioma strzałami, przepasany łukiem złotym. W szczycie chełmu pięć piór strusich (ML. 220 A; Sig. 37 f. 148; Bibl. Kras. Dypl.).

HAUMANNOWIE v. HAUMANOWIE. Filip Wencęstaw, podpułkownik i Antoni, podporucznik regimentu szefostwa Jana Malczewskiego, otrzymali szlachectwo na sejmie 1790 r. Dyplomy im wydano 1791 r. (Sig. 37 f. 106 i 129). Filip Haumann był 1783 r. kapitanem, a został pułkownikiem 1793 r., po śmierci Ludwika Dalka (DW. 99 f. 980 i MP.). Następnie był pułkownikiem legii polsko-włoskiej w latach 1797 — 1806 r. Ożeniony z Konstancją Błęszyńską 1779 r., która rozwiódłszy się z nim, wyszła za Jana Józefa Malczewskiego. Syn ich Edward, ur. 1786 r. Córka Filipina, ur. 1790 r., zaślubiła Mikołaja Sobolewskiego. Córka też jego, ale z drugiej żony, Elżbiety Skalskiej, miała być Józefa Janowa Szlubowska.

Z tej rodziny Dalmacyusz Hauman, był przeorem Dominikanów w Warce 1783 roku (Perp. Czers. 37 f. 260).

HAUSCHILDOWIE h. POGOŃ. Antoni, Jan i Franciszek, synowie Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Ignacy, major artylerji b. wojsk polskich, kawaler krzyża *Virtuti Militari*, zmarł 1811 r. w Warszawie. Herb ich przedstawia w polu złotem — na siwym koniu z czaprakiem błękitnem, jeźdźca zbrojnego z pióropuszem na szyszaku, miecz w prawej, a tarczę w lewej ręce trzymającego. W szczycie hełmu ręka zbrojna z mieczem (Ostr. 987).

[de HAUSEN v. HAUZEN Henryk Wilhelm, kapitan gwardji królewskiej, syn Augusta Gabryela, pułkownika wojsk koronnych i Gertrudy Wildemanówny, zeznał 1736 r. zapis dożywocia z żoną, Aleksandrą z Wierzbickich, córką Jana i Anny Baybuzianki. W 1744 r. był majorem w gwardji (DW. 69 f. 328 i MP.). Fryderyk August Hauzen, podpułkownik gwardji królewskiej 1730 roku (DW. 67 f. 989).]

[HAWART Izydor, sekretarz królewski 1785 r. (DW. 101 f. 354).]

z HAWŁOWIC, w ziemi przemyskiej. Jerzy z Hawłowic z synami: Piotrem, Wasilem, Olechnem i Hankiem i bracia jego rodzeni: Lazurowy, Masz i Iwan, sprzedali Hawłowice Próchnickiemu w latach 1436 — 1438. Maszek z Hawłowic 1469 roku (AGZ.).

HAWNEROWICZ Jan wprowadzony 1659 r. do Trzebuchowa, w powiecie przedeckim (Gr. Przed. 75 f. 83).

HAWRYŁKIEWICZOWIE h. ANCUTA. Franciszej, Andrzej i Michał, synowie Franciszka, wnukowie Jana, prawnukowie Stefana, 1683 r., dziedzica dóbr Trokiele, w powiecie trockim, dowiedli szlachectwa 1799 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

HAWRYŁKIEWICZOWIE h. BARTOWT v. BURTOWT. Andrzej, Marcin i Józef, synowie Macieja, wnukowie Stefana, prawnukowie Tomasza, dziedzica dóbr ziemskich w powiecie lidzkim, dowiedli szlachectwa w Wilnie 1805 r.

HAWRYŁKIEWICZOWIE, w powiecie lidzkim. Piotr Stanisław Hawryłkiewicz, strażnik lidzki 1735 r. Józef, skarbnik 1765 r. i sędzia grodzki lidzki 1768 r.; w tym ostatnim roku komisarz wyznaczony z sejmu, do rozpoznania sprawy Radziwiłłów z OO. Augustyanami wileńskimi (V. L.).

HAWRYŁOWICZOWIE w województwie mściławskim. Jan Hawryłowicz pisał się z temże województwem, na elekcyę Jana III-go, a Jan, Piotr Hawryłowicz-Pihorawski, Wincenty i Jan, mostowniczy mściławski, Hawryłowiczowie-Pińkowscy, na obiór Augusta II-go.

Józef Hawryłowicz, łowczy mściławski 1767 roku. Brygida z Houwaltów Hawryłowiczowa 1797 roku. Ofanas Hawryłowicz, podstarości piński 1570 roku (Akta XXII).

HAWSOWICZOWIE. Sasin Waśkowicz Hawsowicz sprzedał część Tudorowa Czartoryskim 1542 r. (ML. 36). Justian Hawsowicz-Szostakowski i brat jego Konstanty, procesowali Kuberskiego 1664 r. (Arch. I. Z. Ros. VI. 1). Stanisław, szambelan Stanisława Augusta, adwokat w Słucku 1809 r. (Wąs.).

[HAXBERG Władysław, dworzanin królewski 1654 r. (DW. 52 f. 496).]

Herb Genderych.

de HAYDES h. GENDERYCH. W 1839 r. Karol Leonard *Ksawery* i 1843 r. *Władysław* Jan Bogumił de Haydes, synowie Józefa i Julianny z Fałęckich, legitymując się ze szlachectwa w Królestwie, powołali się na indygenat dany przez Zygmunta I-go w 1540 r. Erazmowi, Henrykowi, Wilhelmowi, Kasprowi i Janowi, braciom z Genderychów Haydes, szlachcie czeskiej. Indygenat ten miał potwierdzić Stefan Batory 1576 r.

Józef de Haydes osiadł w Prusach, gdzie trzymał w dzierżawie dobra królewskie Ryhn (Rojewo) i gdzie mu król pruski Fryderyk, przyznał 1785 roku starodawne szlachectwo. Ksawery urodził się w Rejowie 1799 r, a Władysław 1810 r. Mieli jeszcze brata Antoniego Piotra Alfonsa. Po Ksawerym zostało dwóch synów: Ksawery, ur. 1830 roku i Czesław, ur. 1834 r. (Teka B. Rummla i Herb. Król.).

HAZLER Stefan, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Gr. Warsz. 49 f. 608).

HAZOWIE h. ZAJĄC (w polu błękitnem — wspięty zając złoty; w szczycie hełmu pięć piór strusich. Ostr. 992), w województwie poznańskim. Samuel z Radlic Haza podpisał z województwem poznańskim, elekcyę Jana III-go. Sebastian z Radlic, burgrabia koniński 1722 r., stronnik Augusta III-go, głosował na niego 1733 r. (Obl. Gr. Warsz. 49 f. 604). Balcer, Krzysztof i Maksymilian Radliczowie Hazowie pisali się z województwem poznańskim, na elekcyę Augusta II.

Krzysztof Haza Radlic ma sprawę z Mycielską 1725 roku (Zap. Gr. Pozn. V f. 86). Andrzej Haasa, ożeniony 1768 roku z Eleonorą Osiecką, podczaszanką sanocką.

[HEBDMANN Franciszek, rajca i poseł miasta Poznania 1764 r. (V. L.)]

HEBDOWIE h. POMIAN. Wincenty i Stanisław, synowie Karola, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Patrz *Chebda*.

HEBDOWIE h. STARYKOŃ pisali się z Tropia. Wyroki lubelskie z 1598 roku wspominają o Mikołaju, dziedzicu na Będziszynie, stryju jego Janie i Stanisławie, Janie, Andrzeju i Danielu, synach Hebdy (Ks. 75 f. 135). Jan Hebda z Tropia pisał się z ks. oświęcimskim i zatorskim, na elekcję Stanisława Augusta.

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r.: Antoni z Tropia Hebda w sądzie grodzkim przemyskim, a Tomasz, syn Michała i wnuk Michała, dziedzica części Radoczy, Michał, Andrzej, Jan i Stanisław, synowie Mikołaja, brata Tomasza, Wincenty, Piotr, synowie Franciszka, Adam i Jakób, synowie Kazimierza, wnukowie Franciszka, drugiego brata Tomasza, w sądzie grodzkim oświęcimskim. Wymieniony Antoni, ożeniony z Magdaleną Balicką, zmarła 1798 roku bezdzietnie. Patrz *Chebda*.

HEBDOWSCY v. CHEBDOWSCY. Andrzej Chebdowski zeznał 1702 roku w grodzie czerskim zapis dożywocia z żoną, Zofią z Szymanowskich. Dzieci ich: Franciszek i Maryanna Hebdowscy. Ta ostatnia za Krzysztofem Lisickim 1714 r. (Perp. Czers. 15 f. 431; 16 A f. 285; 17 f. 174 i 18 f. 129). Andrzej Hebdowski pisał się z ziemią czerską, na elekcję Augusta II-go. N., pułkownik b. wojsk polskich, dyrektor i szef naczelny biur departamentu wojny 1807 r.

[HEBRON Dawid Teodor, oficer cudzoziemskiego autoramentu, przedstawiony 1692 r. przez hetmana do indygenatu (Rapł. Jabłon. u Czartor. 2699 f. 93.)]

HEBROWSCY h. OSINY. Jerzy, Jakób, Stefan i Zacharyasz, synowie Stanisława. wnukowie Jana, prawnukowie Samuela, 1711 r. dziedzica Staniewa, w powiecie trockim, dowiedli szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską 1800 roku.

HECEJOWSCY z powiatu owruckiego mają dowieść, że posiadane przez nich ziemie są im nadane przez monarchów polskich i wielkich książąt litewskich, o czem konstytucya sejmowa z 1775 r. wspomina (V. L.).

[HECHSELINOWA Katarzyna z Nałęczów, siostra i sukcesorka brata Andrzeja Nałęczza 1784 r. (DW. 100 f. 986.)]

HECKIER Jan, rajca gdański, otrzymał szlachectwo 1660 r. (M. 201 f. 349). Herb jego przedstawia w polu błękitnem — na zielonym pagórku bociana, z ga-

łązką dębową o trzech żółdźiach, w dziobie. W szczycie helmu takiż bocian (Ostrow. 1004).

von der HEIDE Konstanty Schwabe, burgrabia malborski i brat jego Jakób, otrzymali indygenat 1624 r. (M. 171 f. 68).

HEIDEBRAND h. LEW Barbara, zamężna Mielęcka, babka kanonika gnieźnieńskiego 1759 r. (Kor.). Maryanna, 1-o v. Górecka, 2-o v. Samuelowa Bratoszevska, pisarzowa ziemska gostyńska 1727 r. (Zap. Krusz. f. 1).

Herb Heidebrandów przedstawia na tarczy dwudzielnej, w polu prawem srebrnym — prawo ukośny pas czerwony, pomiędzy dwiema czerwonymi pięcioletnimi różami, w lewym błękitnym — lew złoty. Nad hełmem w zawoju pomiędzy dwoma skrzydłami czarnymi, między dwiema różami czerwonymi, pół lwa złotego (Ostr. 995).

[von HEIDELSHEIM, patrz *Günther*.]

HEIDENSZTEINOWIE h. WŁASNEGO, pochodzą z Pomorza, gdzie dziedziczyli na Soleczynie i Pamiętowie. Niesiecki podaje, że Reinhold i Konrad Heidenszteinowie otrzymali indygenat 1585 r. i że herb ich pierwotny, przedstawiający na tarczy piramidy, a w szczycie hełmu skrzydło orle, w ten sposób został zmieniony, że przedstawia na tarczy dwudzielnej, której pole czarne, w pierwszej połowie dwie piramidy srebrne rzędem, w drugiej — skrzydło orle białe. W szczycie hełmu trzy pióra strusie, boczne białe, środkowe czarne.

Bernhard Heidensztein, z Anny Krokówny miał syna Jana, urodzonego 1552 r., żonatego z Urszulą Romlówną, pochowanego w Królewcu (Star. Mon.) i Reinholda, ur. 1553 r., właściciela Soleczyna i Pamiętowa, starostę zajączkowskiego i montowskiego, sekretarza Stefana Batorego i Zygmunta III-go, głośnego historyka, zmarłego 1620 r., pochowanego w Oliwie (Star. Mon.). Pozostała po nim wdowa Teresa (na nagrobku Erdmunda) z Konarskich, ur. 1582 r., zmarła 1658 r., pochowana w Żarnowcu, za konsensem królewskim z 1656 r., odstąpiła Zajączków, w województwie pomorskim, synowi swemu Janowi i żonie jego Katarzynie z Witosławskich (M. 180 f. 366 i 199 f. 57). Anna, córka Reinholda, wyszła około lub 1623 r. za Andrzeja Sapię, późniejszego kasztelana wileńskiego (Sap.). Zofia, druga jego córka, była ksienią Cystersek w Żarnowcu.

Jan, podkomorzy malborski 1662 r., a kasztelan gdański 1667 r., ur. 1610 roku, zmarły 1673 r., ożeniony był 1-o v. z Barbarą ze Zdżarowitego Zdżarowską, 1642 r. Druga żona Witosławska, była wdową po Janie Smoszewskim i zmarła 1659 r. Córka jego Anna, za Franciszkiem Raczyńskim. Syn zaś jego Melchior Augustyn, podpisał z województwem pomorskim, elekcyę Jana III-go. Córka tego ostatniego miała być Barbara, 1-o v. Stanisławowa Działyńska, 2-o v. Jakóbowa Wolska 1724 roku.

HEIMANOWIE. Antoni z synami: Konstantym Tomaszem i Henrykiem, syn Kajetana, wnuk Adama, 1849 r., Jan, Aleksander i Władysław Piotr, synowie Jana, wnukowie Kajetana, 1848 r., a Józef Maryan i Ludwik Maryan, synowie Władysława Piotra, 1869 r. legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej.

[HEIN Daniel, rajca gdański, został burgrabią gdańskim 1662 r. (Sig. 5 f. 51).]

HEINCZOWIE (HEINZ) h. DZIAŁOSZA z tą odmianą, że tarcza dwudzielna, w prawej połowie Działosza, w lewej — trzy miecze srebrne w tryanguł ułożone, zielone jabłko przesywające. Piszą się z Hinnesów.

Jan Karol, podpułkownik wojsk koronnych, udowodnił 1776 r. w urzędzie cyrkularnym lwowskim, że jest synem Jakóba i Teresy z Rothów, wnukiem Franciszka Karola i Zofii z Froelichów, prawnukiem Andrzeja Fryderyka i Krystyny Filtzöwnej. Jan Karol, ożeniony z Teresą z Johnów, miał synów: Jana i Franciszka Karola. Ten ostatni, ur. 1756 r. (metr. w Lanckoronie), doktor medycyny i filozofii, był mianowany 1783 r. przez Stanisława Augusta konsyliarzem nadwornym (Obl. Gr. Żytom.). Pisał się z Hinnesów Heinzem. W 1802 roku posiadał Hinesówkę, w powiecie żytomierskim i zostawił z Klary Zagórskiej: Emilię Franciszkę i Karola Augusta, którzy wspólnie z bratem stryjecznym Janem, synem wspomnianego wyżej Jana, legitymowali się ze szlachectwa na Wołyniu 1827 r. Ten Jan, wspólnie z żoną, Ludwiką z Gadomskich, nabył 1832 r. Przybyłów (M. D. Wąs. z A. Tarn. For. Nob.).

Widocznie Heinczowie wywodzą się od Andrzeja Hinnesa, rotmistrza rajtarów, który na sejmie 1662 r. otrzymał szlachectwo.

HEISLEROWIE, patrz *Heyzlerowie*.

HEKEL v. HEKKEL Jerzy Henryk, kapitan gwardyi pieszej koronnej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. Dyplom miał wydany 1791 r. (ML. 220 A f. 402 i V. L.). Józef, major wojsk koronnych 1795 roku (DW. 110 f. 1433). Herb ich przedstawia w polu czerwonym — trzy pasy poprzeczne równoległe złote. W szczytcie hełmu pięć piór strusich (Ostr. 1003).

[HEKIER Jan, aptekarz królewski 1654 r. (M. 392 f. 39).]

HEKTOR, kasztelan czarnkowski 1248 roku.

[HELBERG bar. Franciszek, szambelan elektora reńskiego, kawaler orderu Św. Stanisława 1784 roku.]

HELMANOWIE. Ignacy Helman udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim (Goł.). Karol, konsyliarz królewski 1786 r. (Perp. Czers. 39 f. 111). N., regent komisji prowincjonalnej W. Ks. Litewskiego 1738 r. (Ist. Jur. Mat. XXVII).

[HELMER Izaak, sekretarz królewski 1678 r. (V. L.).]

HELMICHT Kasper, viceregent ziemski wieluński 1790 r. Ten sam pewno Kasper zmarł bezdzietny 1809 r., a spadek po nim biorą siostry: Maryanna Stefanowa Kobyłecka, Elżbieta Michałowa Solecka i Kunegunda Wawrzyńcowa Królikowska.

HELMOWIE (HELM) h. WŁASNEGO. Jakób i Mikołaj, synowie Franciszka i Antoniny z Deturnelów i Bonawentura, syn tegoż i Maryanny z Dąbrowskich,

wnukowie Godfreda i Maryi Magdaleny Helmów, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim buskim.

HEALTH Bartłomiej otrzymał 1569 roku szlachectwo i herb *Jelita* (M. 107 f.) 241. Ulrych Helt, mieszczanin poznański 1502 r.

HELWIG v. ELWIG, podkomorzy rawski 1446 r. (M. M. Ae. XVI. 427).

[HELWING Michał, burgrabia elbląski 1668 r. (Sig. 10 f. 69).]

HELCZYŃSCY h. OSTOJA. Michał, syn Walentego i Stefan, syn Franciszka, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Stefania, córka Stefana i Emilii z Kuśnierskich, zaślubiła w Warszawie 1899 r. Poczobuta Odlanickiego.

HEŁMOWSKI N., horodniczy wołkowyski w drugiej połowie XVIII-go wieku (V. L. VIII f. 501). Patrz *Chelmowski*.

HEŁSKOWSKI Jakób w województwie brzeskiem - litewskim 1663 roku (Akta III). To pewno *Chelstowski*.

HEMLING Krzysztof, rotmistrz i Jan, porucznik, otrzymali szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.). Ludwika ale z Hamelingów, córka Sebastyana i Karoliny z Kreytzmérów, zeznała 1786 r. zapis dożywocia z mężem Stefanem Turno, a siostra jej Filipina 1788 roku, z mężem Józefem Nieborowskim (M. 300 f. 113 i 301 f. 76).

HEMPLOWIE. Jan Godfryd Hempel, został burgrabią zamku warszawskiego 1727 r. (DW. 66 f. 784). Franciszek Hempel kwitował Iżyckiego 1796 roku (DW. 111 f. 19).

Jan de Hempel, major wojsk koronnych 1785 r. (DW. 101 f. 1135), otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.). Antoni i Aleksander, synowie Jana i Joachim, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Joachim, kapitan b. wojsk polskich do 1815 r., dziedzic Skorzyc, sędzia pokoju powiatu łukowskiego 1855 r., ożeniony z Zuzanną z Hoffmanów. Córka jego Aniela, ur. 1806 r., zmarła 1893 r. w Skorzycach. Syn Jan, inżynier górniczy 1850 r. Drugi syn Antoni, radca komitetu Towarz. Kredyt. Ziems. 1850 r. Joachim, syn Stanisława i Felicji Szubertowej, zaślubił 1889 r. Annę Bączyńską. Marya, córka Jana ze Skorzyc, wyszła 1889 r. za Felicjana Lechnickiego. Marya za Zdzisławem Yungą; brat jej umarł u Zmartwychwstańców w Rzymie.

Aleksander, major b. wojsk polskich, dziedzic Tarnowa, w krasnostawskim, ur. 1796 r., zmarł 1867 r. Aleksy, dziedzic Gozdu, w łukowskim, 1863 r.

HEMZYNK Jan, dworzanin królewski, podpisał z województwem połockiem, elekcyę Jana III-go.

HENADEJ, władca włodzimierski i brzeski 1536 r.

[HENDEL Jan został 1792 r. geometrą przysięgłym królewskim (MP.)]

HENDRIKSON N., łowczy neringski, nie żył w Styczniu 1715 r. (Sig. 18).

[HENKA Jan, pułkownik królewski 1691 r. (Zap. Lub. 67 f. 279).]

HENKIEL Marcin, kapitan wojsk litewskich 1662 r. (V. L.). Synowie jego: Aleksander, Stanisław, Mikołaj i Kazimierz 1667 r. (Zap. Lub. 51 f. 66). Józef z żoną, Anną z Szawnikiewiczów, nabyli Koszelówkę i Droblin 1776 r. Tenże Józef dowiódł szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quater. VI f. 174).

[HENNEQUIN Piotr, major korpusu kadetów. Magdalena z Klausów, wdowa po nim 1784 r. (DW. 100 f. 1071).]

[HENNI Jan w grodzie warszawskim 1654 r. (DW. 52 f. 692)]

[HENNING, arcybiskup rygski 1438 r. (Ptasz.)]

HENNINGOWIE v. HENINGOWIE v. HENINKOWIE v. HENNIGOWIE. Bernard ab Henningen, syn Hermana, okazał 1579 r. przywileje Wielkich Mistrzów inflanckich, nadające 1547 i 1554 r. różne dobra, w rzezyckiem, jego ojcu (Ist. Jur. Mat. XXVII).

Wyroki lubelskie z 1598 r. wspominają o Stanisławie, Janie, Annie i Zuzannie, dzieciach Stanisława Henniga (Ks. 75 f. 239 i 542). Heidenreich Wilhelm de Hening, major w wojsku koronnem, otrzymał 1684 roku od króla Jana III-go w dożywocie Kiriewkę, w województwie wołyńskiem (Op. Kij. 6). Andrzej Hennik pisał się z województwem bełskiem, na elekcję Augusta II-go.

Krzysztof Hennik v. Henning, rotmistrz królewski, syn Krzysztofa Ditrycha, właściciel Kamionka pod Warszawą 1722 r. (DW. 64 f. 818). Tenże Krzysztof, żonaty z Anną z Sokolnickich, 1-o v. Aleksandrową Przyłuską, pozostawił z niej synów: Andrzeja, Rocha i Józefa, oraz córki: Maryannę, żonę Ignacego Dąbrowskiego, skarbnika liwskiego i Teresę. W 1725 roku kwitowała ich Pniewska.

Andrzej z siostrą Maryanną, wprowadzeni do Kamionka 1724 r. Andrzej sprzedał Kamionek 1740 r. tejże siostrze i szwagrowi (Perp. Czers. 19 f. 31 i 352; 20 f. 24 i 238; 27 f. 74 i 36 f. 31; Gr. Łukow.).

Franciszek Ernest Henning v. Hennig, konsyliarz królewski, agent polski w Gdańsku, dyrektor żup solnych, otrzymał indygenat na sejmie 1790 r. (Perp. Czers. 40 f. 242 i V. L.). Był on zapewne synem Gotfryda Ernesta Hönig v. Hennig, administratora żup wielickich i bocheńskich, w latach 1750 — 1762 r.

HENRYK, biskup chełmiński 1246 r. *H.*, biskup lubuski 1239 r. *H.*, biskup lubuski 1353 r., umarł 1365 r. *H.*, syn Ziemowita ks. Mazowieckiego, biskup płocki 1391 r., nie przyjąwszy święceń, żenił się 1393 r. z Ryngałą, siostrą Witol-

da i umiera tegoż roku. *H.*, ks. lignicki, z biskupa kameraceńskiego biskup kujawski 1389 r., umarł 1398 r.

HENRYK, wojewoda kujawski przed 1195 roku. *H.*, kasztelan nakielski 1318 roku. *H.*, kasztelan gnieźnieński 1325 roku. *H.* (Pałuka), wojewoda kaliski 1335 r. *H.*, sędzia ziemski gnieźnieński 1244 r. *H.*, stolnik kaliski 1348 roku. *H.*, podsędek ks. Bolesława na Czersku 1299 r. w Płocku. *H.*, sędzia płocki 1322 roku. *H.*, proboszcz płocki, kanclerz nadworny ks. Ziemowita IV-go 1384 roku. *H.*, kasztelan wiślicki 1347 r. Kazimierz Wielki obdarzył 1359 r. prawem niemieckiem Gorzyce, Wielopole i Uście, własność Mikołaja, syna powyższego Henryka (Mal.). *H.*, podkomorzy sandomierski 1335 r. *H.*, podsędek sandomierski 1339 r. *H.*, podrządczy biecki 1407 r., pisarz wielkorządów krakowskich 1408 r. *H.*, sędzia ziemski siewierski 1452 r.

HENRYKOWSKI Henryk, kapitan artylerji koronnej, otrzymał szlachectwo 1673 r. (V. L.). Tenże Henryk major 1678 r. (M. 212 f. 77). N. Henrykowska wyszła 1694 r. za Kęsickiego, następnie pułkownika J. Kr. Mości i cześnika nowogrodzkiego. Wziął on w zastaw 1692 r. od hetmana Jabłonowskiego w 28,000 fl. szablę dyamentami sadzoną, którą otrzymała w spadku córka jego Konstancya Kazimierzowa Radgowska, stolnikowa łomżyńska (Z teki W. Rulik.).

HENSZELOWIE h. SULIMA. Ignacy, major, z synami: Józefem Stanisławem, Aleksandrem Feliksem i Janem Mateuszem i Stefan, synowie Józefa, wnukowie Mateusza Henszela, 1704 r. dziedzica Bondaciszek, w powiecie lidzkim, dowiedli szlachectwa w gubernii wileńskiej.

HEPPENOWIE h. WŁASNEGO. Karol Jerzy de Heppen, porucznik regimentu królowej i Adam August, porucznik w regimentie królewiczowskim piechoty b. wojsk polskich, otrzymali indygenat na sejmie 1768 r. (V. L.). Byli oni potomkami Jana Kaspra de Heppen, nobilitowanego 1639 r. przez cesarza Ferdynanda III-go.

Herb Heppenów.

Adam August de Heppen, kapitan wojsk koronnych 1785 r., z czasem pułkownik wojsk pruskich, syn Ludwika Chrystyana, pułkownika gwardji koronnej, zmarłego 1785 r. i Ludmiły z Kinnerów de Scharfenstein, 2-o v. Ferdynandowej Reibnitzowej, wnuk Jana Krystyana i Ludwiki de Groeben, kwitował 1797 roku Czartoryskiego (DW. 112 f. 101). Żonaty z Antoniną Rottermundówną, generałówną wojsk koronnych, 1-o v. Stefanową Cicciszowską (Gr. Krak. 401 f. 606), pozostawił syna Ludwika Karola Wilhel-

ma, ur. 1788 roku w Krakowie (metr. u Św. Anny), dziedzica Skarzyc i Morska, w olkuskiem, sędziego pokoju powiatu pilickiego 1837 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. (Tekę B. Rummla).

HERASIM ANDREJEWICZ, którego ojcowizna i dziadowizna Cholenice, Kołodejewo i Iwanowice, w powiecie żytomierskim, 1545 r. (Jabl. Rew. z Żyt.).

HERBASZOWSKI Piotr, burgrabia rabsztyński 1537 roku (M. 54 f. 155). Patrz *Harbaszewski*.

HERBERSKI Balcer, towarzysz pancerny, otrzymał szlachectwo na sejmie 1673 roku (V. L.). Tenże Balcer pisał się z ziemią warszawską, na elekcję Jana III-go.

HERBICKA Katarzyna zeznała 1653 r. zapis dożywocia z mężem, Aleksandrem Gruszeckim (Gr. Kamien.).

HERBURTOWIE h. WŁASNEGO HERBURT, pochodzą z Moraw, gdzie w XIII-m wieku spotykamy dwóch Herbordów, z których jeden był kanonikiem pragskim i pisarzem nadwornym króla czeskiego Wacława 1249 r., a drugi — pisarzem biskupa ołomunieckiego 1243 r.

Inny Herbord, może syn tego ostatniego, był stolnikiem biskupim w latach 1249 — 1288. Otrzymał on 1255 r. od biskupa, oprócz kilku wsi i połowę zamku Fullenstejn, z którego się już jego potomstwo pisało. Stolnik pozostawił synów trzech: Jana, Herborda i Teodoryka v. Ekrika, z których Herbord był podkomorzym (komornikiem) morawskim 1288 r., a Ekrik nabył 1275 r. drugą połowę Fullenstejnu (Mał. i Stad.).

Herb Herburt

W Polsce zjawiają się Herburtowie za rządów Władysława Opolczyka nad Rusią Czerwoną, od którego otrzymali różne włości w powiecie przemyskim, a między innymi i Dobromil, obok którego wzniesli zamek i nazwali go Fulsztynem v. Felsztynem. Obdarowanymi byli bracia Herbord i Frydrusz 1374 r. (M. 71 f. 156). Król Jagiełło potwierdził ten przywilej Miklaszowi, Frydrusowi i Herbordowi, braciom z Felsztyna 1425 r. (Ibid.). Byli oni synami Herborda, gdyż najmłodszy z nich jako taki, zapisany 1413 r. na uniwersytecie krakowskim.

Miklasz, tak jak jego synowie, pisali się zwykle z Felsztyna. Miklasz Herburtowicz, otrzymał 1423 r. od Władysława Jagiełły Kołpiec, w powiecie drohobyckim, na którym zabezpieczył 1425 r. posag żonie swej Elźbiecie. W 1436 r. sprzedał Chlipę, w ziemi przemyskiej. W 1435 roku podpisał jako łowczy lwowski (?) pokój brzeski, a 1437 r. był łowczym przemyskim. Umarł 1439 r., pozostawiwszy córki: Zofię, za Marciszem z Zahutyna 1442 r., Małgorzatę, za Mikołajem Kuroszem 1446 r., Katarzynę, za Aleksandrem z Hubicz 1446 r. i czwartą za Janem Jasińskim, który

1462 r. nazwany szwagrem Jakóba z Fulsztyna i trzech synów: Jana, Jakóba i Herborda (Proch. i AGZ. XIII). Jan i Jakób, bracia, zastawili Laski 1446 roku. Jan pisał się z Grodowic i Chyrowa, Jakób, z Czapli i Kołpca, a wdowa po nim Helena 1468 r., stale z Kołpca. Brat ich stryjeczny Jan, zeznał na nich oblig 1449 roku. Herbord alias Miklasz, pisał się stale z Łozowa, a czasami z Chyrowa. Dorota, jego żona, zeznała 1467 r. zapis na rzecz męża. W 1484 r. jest wojskim samborskim, a żyje jeszcze 1503 r. (AGZ. XIII). Wszyscy trzej nie pozostawili potomstwa.

Fryderyk v. Frydrus Herburtowicz, nabył dom we Lwowie 1436 r. Świadczył 1439 r. na przywileju biskupa przemyskiego (AGZ. V i VIII). W 1440 r. zabezpieczył posag żonie, Helenie z Odnowa. W 1445 roku już nie żył, w którym w aktach przemyskich występuje syn jego Jan (AGZ. XIII). Fryderyka synów dwóch: Jan i Jakób. Pisali się z Odnowa lub Felsztyna (AGZ. XV). W 1464 r. otrzymali Nowesiół (M. 51 f. 98). Siostra ich Jadwiga, za Piotrem Falem z Pełniatycz, wojskim lwowskim 1460 r. (AGZ. XIII).

Jan, syn Fryderyka, żonaty 1453 r. z Zuzanną z Boisk, chorążanką sanocką (AGZ. XI), pozostawił syna Piotra, piszącego się Odnowskim v. Felsztyńskim z Felsztyna i cztery córki: Helenę, za Adamem Ramszem z Oleszyc, Katarzynę, za Janem Kulikowskim, Barbarę, za Jakóbem Klusem z Wyźnian i Martę, za Janem Laszniowskim z Dłużniowa (AGZ. XVI). Prawdopodobnie wymieniona Barbara, bo innej wówczas nie było, wyszła 2-o v. za Jana Żórawińskiego, a 3-o v. za Stanisława Reja z Nagłowic, zwłaszcza, że w akcie z 1564 r. bratanek jej Mikołaj nazwany bratem Mikołaja Reja.

Piotr Herburt Felsztyński v. Odnowski z Felsztyna, miał otrzymać 1502 r. starostwo przemyskie w 3,000 dukatach, ale wziął je Kmita. W 1511 r. będąc, starostą bieckim, został podkomorzym lwowskim. W 1520 r. wziął znów w zastaw starostwo bieckie, a 1521 r. sandeckie (M. 17 f. 339; 25 f. 40; 35 f. 105; 37 f. 57; AGZ. X. 339). Z urzędu podkomorzego rezygnował 1530 r., na rzecz syna swego Mikołaja (M. 44 f. 553). Piotr, żonaty 1488 r. z Beatą z Romanowskich, podczaszką lwowską (AGZ. XV), oprócz wymienionego syna Mikołaja, pozostawił córki: Elżbietę, żonę 1-o v. Jakóba z Paniewa, 2-o v. Andrzeja Barzego, Katarzynę, żonę Mikołaja Czuryły, Barbarę, żonę Bartłomieja Dąbrowskiego z Tarnowca i Annę, za Janem Oleśnickim z Bochotnicy, wojewodą lubelskim (M. 26 f. 241; 37 f. 370; 29 f. 628; 65 f. 112; 83 f. 227 i 231; 51 f. 111).

Mikołaj Odnowski z Fulsztyna, z podkomorzego lwowskiego, kasztelan przemyski 1535 r., wojewoda sandomierski 1553 r., wojewoda krakowski 1554 r., umarł w 1555 r. W 1535 r. otrzymał w dożywocie Podleski i Smereków, w ziemi lwowskiej i miał potwierdzony przywilej z 1464 r., dany Janowi i Jakóbowi z Felsztyna na Nowesiół. W 1537 r. jest i starostą lwowskim. W 1539 r. otrzymał Radoszyce, w ziemi przemyskiej. W 1549 r. otrzymał ekspektatywę na starostwo krasnostawskie. W 1553 r. zapisał żonie swej, Annie z Bobrku Ligęziance, córce Stanisława, burgrabiego krakowskiego, 1,500 fl., a siostrzeńcowi swemu Piotrowi Barzemu, Odnowo i Sulimowo (M. 51 f. 89 i 98; 57 f. 28; 77 f. 100; 83 f. 227, 229 i 230). Umarł, nie pozostawiwszy potomstwa. W 1535 r. wybierając się na wojnę moskiewską, rozporządził swoim nieruchomym majątkiem, na rzecz dzieci

stryja swego ze stryjecznych, Jana Herburtu na Kukizowie. Ruchomy zaś majątek i królewszczyzny, zapisał siostrzeńcowi Piotrowi Barzemu i siostronom swoim (M. 51 f. 109 i 111).

Jakób Felsztyński v. z Odnowa, drugi syn Fryderyka v. Frydrusa, wojski halicki, otrzymał 1483 r. prawo niemieckie dla Brzozowca seu Kniehnicz (M. 14 f. 60). Był on dziedzicem i Rudaniec, z których się pisał. W 1494 r. już nie żył, pozostawiwszy z Anny Włodkowiczówny z Kniehnicz, syna Fryderyka i jak się zdaje, drugiego syna Jana, dziedzica Kukizowa, o którym wzmiankuje zapis Mikołaja Odnowskiego z 1535 r. (Arch. Sang. II; AGZ. XV f. 238 i 323). Ten Jan nie żył w 1556 r., w którym pozostała po nim wdowa Jadwiga, procesuje się z bratankiem mężowskim Stanisławem. Córka jego Anna za Jerzym z Paniowa 1539 roku (AGZ. X. 1100 i M. 58 f. 118).

Fryderyk v. Frydrusz, piszący się z Kniehnicz i Rudaniec, mianowany podkomorzym halickim 1511 r., urzędu tego nie objął. Następnie 1518 r. chorąży lwowski, nie żył już 1531 r., w którym syn jego pełnoletni Jan, ustanowił matkę swoją, Annę z Oleska, 2-o v. żonę Szczęsnego z Paniowa, opiekunką braci swoich nieletnich, Stanisława i Krzysztofa, oraz oddał jej zarząd dóbr. W tymże samym roku Elżbieta, cózka Fryderyka, a żona Jana Ilinicza, kwitowała wymienionych swoich braci z odbioru posagu (M. 46 f. 52 i 53). Elżbieta jest 2-o v. żoną Jana Radziwiłła, krajczego litewskiego 1547 roku (ML. 62). Aleksander Jag. przeniósł 1502 r. Fryderykowi Kukizów z prawa polskiego i ruskiego na niemieckie, a król Zygmunt dozwolił mu 1515 r. założyć miasto przy zamku swoim w Podkamieniu (M. 17 f. 282 i 29 f. 228). Z synów Fryderyka: Jan i Krzysztof, musieli umrzeć młodo, bo śladu w aktach o nich nie ma, a Stanisław, dziedzic Oleska i Podkamienia, chorąży halicki 1546 r., żonaty z Anną Tarłówną, krajczanką koronną, również nie pozostawił potomstwa (M. 70 f. 305).

Herbord z Felsztyna i Przyłbic najmłodszy syn Herborda, chorąży przemyski 1437 r., pisał się także z Bruchnała. Synów jego trzech: Mikłasz v. Mikołaj, Jan i Zebrzyd v. Seweryn; córek dwie: Katarzyna, żona 1-o v. 1461 r. Jana Kmity z Dubiecka, 2-o v. 1465 r. Andrzeja Fredry i Barbara, żona Rafała z Próchnika. Dobiesław Kmita zwraca braciom Katarzyny posag jej 1470 r., a Barbara kwitowała braci z odbioru posagu 1468 r. W 1453 r. nałożony został zakład 1,000 grzywien, między wymienionymi synami Herborda, Sulikowskim i innymi (AGZ. XIII, XIV i XVI).

Jan nie miał potomstwa, a Mikłasz v. Mikołaj, stolnik przemyski 1480 r., żonaty z Anną z Dziedziłowa (AGZ. XV f. 472), miał trzech synów: Andrzeja, Jana i Mikołaja, oraz trzy córki: Annę, 1-o v. za Jakóbem z Humnisk, 2-o v. za Marcinem Staniszewskim (AGZ. XVI), Dorotę, 1-o v. za Arnolfem de Thedaldis-żupnikiem drohobyckim, 2-o v. za Zbigniewem Podlodowskim (AGZ. XV i Rad. Inscr. Decr. VII f. 820) i N., za Janem Pukowskim, nad córką której Anną, sprawowali opiekę szwagrowie Pukowskiego (M. 21 f. 373; 24 f. 81 i 186; AGZ. XV i XVII). Z wymienionych wyżej synów Mikołaja: Jan na uniwersytecie krakowskim 1486 r., Andrzej pisał się z Dziedziłowa i Dobromila, a Mikołaj z Dziedziłowa.

Andrzej na Dziedziłowie i Dobromilu, na uniwersytecie krakowskim 1477 roku, poborca lwowski 1504 r., został wojskim samborskim w tymże roku, z któ-

rego to urzędu rezygnował na rzecz syna swego Jana 1514 r. W 1520 r. był woj-
skim lwowskim (M. 28 f. 100 i 26 f. 280).

Jan z Dobromila, syn Andrzeja, po ojcu wojski samborski 1515 r., rezy-
gnował z tego urzędu 1531 r. i otrzymał wójtwo przemyskie, które w kilka
miesięcy znów zamienił z Derszniakiem na samborskie. W 1538 r. został pod-
komorzym przemyskim. Janowi i jego stryjowi Janowi potwierdzono 1511 r. pra-
wa ich do Ożomli. W 1517 r. otrzymał Jan konsens królewski, na wykupienie
Młodowic. W 1518 r. król Zygmunt dozwolił mu zamienić wieś Bruchnał na mia-
sto, obdarzył je prawem niemieckim i ustanowił jarmarki. W 1529 r. był jednym
z komisarzów, wyznaczonych do rozgraniczenia Żydaczowa od dóbr Chodorowskie-
go (M. 25 f. 26; 29 f. 352; 30 f. 163; 38 f. 96 i 44 f. 243). Z Jadwigi Chwatówny
(A. Kap. Pozn. z 1598 r.) córka jego Barbara, 1-o v. za Piotrem Kmitą, marszał-
kiem wielkim koronnym, 2-o v. za Andrzejem z Górki, kasztelanem międzyrze-
ckim i synowie: Stanisław, Walenty, Marcin, Jan i Mikołaj, którym król Zygmunt
potwierdził 1546 r. przywileje ks. Władysława Opolskiego z 1374 r. i króla Ja-
gielli z 1425 r., wyżej powołane (M. 71 f. 156 i 101 f. 383). W 1551 r. nie żył już
Marcin, dworzanin królewski, gdyż przy rozgraniczeniu Felsztyna od dóbr koron-
nych, występują już tylko pozostali czterej bracia (M. 79 f. 380).

Stanisław, syn Jana, podkomorzego przemyskiego, piszący się z Felszty-
na i Dobromila, po ojcu podkomorzy przemyski 1546 r., kasztelan przemyski 1553
roku, kasztelan lwowski 1554 r. Dożywoтник Dźwinogrodu 1554 r. Starosta sam-
borski od 1563 r., drohobycki i żupnik ziem ruskich 1568 r., nabył 1576 r. od
brata swego Jana, kasztelana sanockiego, wsie: Paportno, Piątnicę, Kropiwnicę
i Sopotnik, które na niego z działów wypadły. Umarł prawdopodobnie 1584 roku
(M. 86 f. 249; 101 f. 219; 113 f. 322; 127 f. 247 i 129 f. 457). Z Katarzyny Barzów-
wny synów jego trzech: Piotr Jan, Stanisław, Erazm i tyleż córek: Anna, żona
Pawła Uchańskiego, Dorota, żona Jana Sieniawskiego i Katarzyna, za Mikołajem
Jazłowieckim. Wspominają o nich wyroki lubelskie z 1586 r. (Ks. 29 f. 931 i 34
f. 209). Piotr Jan otrzymał 1574 r. od ojca kilka wsi ze starostwa samborskiego
(M. 112 f. 169), a Stanisław, Machowniów w ziemi przemyskiej 1579 roku (M.
119 f. 371).

Stanisław był dziedzicem Dobromila, umarł 1601 roku, a wdowę po nim
Trzecińską, kasztelanekę rawską, wypędził z Dobromila Jan Szczęsny Herburt (Ło-
ziński: Prawem i Lewem).

Erazm z Fulsztyna i Głębokiej, z żony Elżbiety, pozostawił synów: Woj-
ciecha Erazma, Mikołaja i córki: Jadwigę, żonę Mikołaja Tariy, chorążego sando-
mierskiego i Zofię. Mikołaj i Zofia, nieletni 1598 r., nad którymi sprawował opie-
kę stryj ich Stanisław (Wyr. Lub. 71 f. 859; 77 f. 266 i 459). Erazm Wojciech,
niespełna rozumu; ustanowioną została nad nim kuratelą 1617 i 1620 r. (M. 161
f. 4 i 166 f. 137).

Walenty, drugi syn Jana, podkomorzego przemyskiego, z kanonika krako-
wskiego, biskup przemyski 1560 r., umarł 1572 r. Poseł Zygmunta Augusta na
sobór trydencki.

Jan, czwarty syn Jana, podkomorzego przemyskiego, sam podkomorzy prze-
myski 1554 r., otrzymał 1559 r. konsens królewski, na wykupienie Zagórza, w zie-
mi halickiej. W 1566 r. otrzymał pensji 300 fl. W 1569 r. kasztelan sanocki

i starosta przemyski, właściciel Boniowic i Nowego Miasta Bybła. W 1576 roku z powodu zajęcia ważnymi sprawami, otrzymał surrogatora do starostwa przemyskiego, w osobie Morawskiego. Umarł 1577 r. (M. 95 f. 258; 100 f. 180; 107 f. 78; 115 f. 66 i 431). Po śmierci jego, starostwo przemyskie wydzierżawione zostało 1577 r. pozostałej po nim wdowie, Katarzynie z Drohojowskich i jej dzieciom. Z wezwania królewskiego do tejże Katarzyny z Drohojowskich Herburtowej z 1578 r., o nieuciskanie roboczną poddanych wynika, że Jan, kasztelan sanocki, trzymał i starostwo mościckie (M. 115 f. 431; 135 f. 77 i AGZ. X. 1935). Córki kasztelana sanockiego: Jadwiga, 1-o v. Hieronimowa Węglińska, 2-o v. Marcinowa Ossołińska, starościna krzeszowska, Elżbieta, żona Piotra Czerny i Barbara; synowie: Jan Feliks i Szymon Kasper. Wyroki lubelskie z 1598 r. o nich wspominają (Ks. 77 f. 218 i 578; M. 113 f. 587).

Szymon Kasper, kanonik krakowski i poznański 1598 r., usprawiedliwiając pochodzenie swoje szlacheckie w Poznaniu, przedstawił, że jest synem Jana, kasztelana sanockiego, urodzonego z Jadwigi Chwatówny (A. Kap. Pozn.).

Jan Feliks, od 1578 r. starosta mościcki i wiszniński, rotmistrz królewski 1598 r., otrzymał 1600 r. drugie nadanie starostwa mościckiego dla siebie i żony swej, księżniczki Elżbiety z Ostroga Zasławskiej, wojewodzianki wołyńskiej. W 1601 roku otrzymał starostwo lwowskie, które nabył od Mniszcha, ale się przy nim nie utrzymał (M. 147 f. 18 i AGZ. X. 2897). W 1603 r. ma ustanowione jarmarki w dziedzicznym swoim mieście Dobromilu, w którym 1611 r. zaprowadził drukarnię. W 1605 r. otrzymał Hodynę i Wolę Tytową w ziemi przemyskiej w dożywocie. Żył jeszcze 1615 r. Pozostała po nim wdowa była już 1617 r. żoną Maksymiliana Przerembskiego (M. 117 f. 404; 145 f. 273; 147 f. 18; 148 f. 18; 150 f. 95; 151 f. 46; 158 f. 45 i 150 f. 95). Dzieci jego: Jan Leon, Katarzyna i Aleksandra, pozwane 1617 r. przez Fredrową, o wypędzenie jej z Mościsk.

Jan Leon, 1613 r. był na uniwersytecie krakowskim, a w 1622 r. zrzekł się dóbr Dobromilskich na rzecz wierzycieli ojca (Gr. Lwow. 371 f. 1117 i 108 f. 2943). Umarł widocznie młodo i bezdzietnie. Z siostr jego: Katarzyna była za Adamem Czernym 1630 r., a Aleksandra, żona Samuela Koniecpolskiego, kasztelana chełmskiego, wniosła w dom jego Dobromil (Pam. Koniecp.).

Mikołaj, piąty syn Jana, podkomorzego przemyskiego, sam podkomorzy przemyski, otrzymał starostwo lwowskie 1570 r. W 1584 r., w którym otrzymał konsens królewski, na wykupienie wójtostwa w Glinianach, był kasztelanem halickim, a 1589 r. został kasztelanem przemyskim. Umarł 1593 r. Żonaty 1-o v. z Katarzyną Kolanka Saparowską, 2-o v. z Anną Tarnowską, wojewodzianką sandomierską, pozostawił z pierwszej żony syna Piotra, z drugiej—syna Mikołaja i córkę Jadwigę, żonę Jana Tomasza Drohojowskiego, referendarza koronnego 1598 r. (Wyr. Lub. 9 f. 4 i 358; 25 f. 40; 58 f. 254; 63 f. 1011; 77 f. 574).

Piotr, część Lipicy w ziemi halickiej, sprzedał Skotnickiemu 1574 roku, a otrzymał 1578 r. Miklaszów ze starostwa lwowskiego, którą i jego ojciec posiadał (M. 111 f. 99; 118 f. 438 i 119 f. 380).

Mikołaj, poborca ziem ruskich 1593 r. (AGZ. X. 2746).

Mikołaj, trzeci syn Miklasza, stolnika przemyskiego, dziedzic Dziedziłowa, wojski kamieniecki 1513 r., nabył Berdechów 1501 r. W 1505 r. rezygnował na rzecz jego Szarawski, kasztelaństwo kamienieckie, ale król rezygnacyi tej nie

potwierdził. W 1527 r. posiadacz Tarnawy i Ciołkowic. W 1518 r. otrzymał pozwolenie, na odprawianie jarmarków w dziedzicznym mieście Kudyrnice. W 1530 roku otrzymał nowy przywilej na Biedrzyków i Gródek (M. 19 f. 46; 21 f. 301; 30 f. 158; 40 f. 806; 45 f. 159, 312, 319 i 627). Z Elżbiety z Chodorostawu Chodorowskiej, miał córkę Annę, za Stanisławem Czuryłą i synów dwóch: Jana i Marcina, którzy w 1549 r. otrzymali różne wsie, w powiecie trembowelskim w dożywocie. W 1558 r. Elżbieta z Chodorostawu, wdowa, rozdziela dobra swe między spadkobierców i między innemi daje wnukowi swemu Czuryle, Stropińce i cztery wsie (Zs. Kamien.).

Marcin, młodszy z synów wojskiego kamienieckiego, wojski kamieniecki, właściciel Dziedziłowa i Kieślowa, po śmierci brata Jana otrzymał starostwo barskie 1553 roku. W 1557 r. matka jego otrzymała konsens królewski, na odstąpienie na rzecz jego Tarnawy. Umarł 1570 r., sporządziwszy poprzednio testament (M. 74 A f. 11; 76 f. 326; 84 f. 326; 86 f. 435; 89 f. 40 i 273; 107 f. 499 i 108 f. 187). Córek jego dwie, urodzonych z Katarzyny Krotoskiej, córki Jana, kasztelana inowrocławskiego, 2-o v. Janowej Hlebowiczowej: Elżbieta, za Stanisławem Lanckorońskim i Zofia, żona 1-o v. Jana Dulskiego, podskarbiego koronnego, 2-o v. Jana Kostki, starosty lipińskiego, 3-o v. Jana Czarnkowskiego (M. 113 f. 431; 132 f. 162; 135 f. 586; 137 f. 269 i 147 f. 149).

Syn jego Mikołaj, chorąży lwowski 1578 r., a podkomorzy halicki 1582 r. (Zs. Kamien. 3605 f. 9 i 3607).

Jan Herburt Dziedziłowski, starszy brat Marcina, podkomorzy kamieniecki 1540 r., starosta barski 1552 r., umarł w roku następnym, pozostawiwszy z Zofią Dąbrowskiej z Tarnowca, 2-o v. Markowej Stadnickiej, syna Mikołaja i córkę Elżbietę, żonę 1-o v. Jana Pileckiego, starosty horodelskiego 1574 r., 2-o v. Baltazara Stanisławskiego (M. 62 f. 120; 80 f. 270; 84 f. 326; 118 f. 152; 111 f. 355 i 140 f. 302).

Mikołaj na Dziedziłowie, chorąży lwowski 1578 r., otrzymał 1570 r. w dożywocie Tarnawę i Ciołkowice, w powiecie kamienieckim, a od matki swej 1578 roku Radymicze, Jatwiegi, Kornicę i Jagielnicę, w ziemi przemyskiej, a dzierżawę Osiecką, w ziemi krakowskiej. W 1579 r. z powodu udziału w wojnie moskiewskiej, został zwolniony na czas wojny, od stawania w sądach. W 1581 r. został podkomorzym halickim. W 1588 r., z wojewody podolskiego, został wojewodą ruskim i otrzymał starostwa: tłumackie i barskie. Pierwsze wspólnie z żoną Zofią z Chodorostawu Żórawińską. W 1592 r. otrzymał starostwo skalskie, na odstąpienie którego synowi Janowi, otrzymał konsens królewski w tymże roku. W 1593 roku on i żona jego, otrzymali dożywocie na Tarnawie. W 1596 r. odstąpił dzierżawę osiecką Bylinom, a w 1601 r. starostwo tłumackie synowi Mikołajowi (M. 109 f. 399; 118 f. 152; 133 f. 221, 263 i 392; 135 f. 67; 137 f. 499; 138 f. 35; 140 f. 55; 147 f. 168 i 148 f. 100; AGZ. X. 2048).

Mikołaj, starosta tłumacki 1603 r. i rotmistrz królewski, zginął przy oblężeniu Smoleńska.

Brat jego Jan, dworzanin królewski i starosta skalski, otrzymał 1596 roku wspólnie z żoną, Konstancją z Przerębskich, Łożanowice w województwie podolskiem. W 1620 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa skalskiego synowi Mikołajowi. W 1625 r. został kasztelanem kamienieckim, umarł

1627 r. W 1629 r. połowa starostwa skalskiego należała do jego syna Mikołaja, a druga połowa do pozostałej po nim wdowy (Zap. Lub. 15 f. 262 i 23 f. 455; M. 140 f. 291 i 164 f. 13; Żr. Dziej. V). Oprócz Mikołaja, miał jeszcze Jan, kasztelan kamieniecki, syna Hieronima i córki: Zofię, za Samuelem Kossowskim i Annę Konstancję, Norbertankę w Warszawie.

Mikołaj i żona jego, Anna z Żółkiewskich, otrzymali od matki, Konstancyi Herburtowej, 1629 r. Ulanowce ze starostwa barskiego. W 1635 r. został Mikołaj kasztelanem kamienieckim, umarł 1639 r. (M. 175 f. 12; 177 f. 193; 186 f. 276 i DW. 97 f. 1000). Córki jego: Konstancya, za Janem Sapiełą, pisarzem polnym koronnym i Zuzanna, 1-o v. Franciszkowa Stadnicka, 2-o v. Konstantowa Leonowa Obodyńska.

Hieronim, posiadacz Ulanowiec 1635 r., żonaty z Krystyną z Kalinowkich, pozostawił córki: Helenę, za Konstantym Szczawińskim i Konstancję v. Krystynę, 1-o v. Janową Strzyżewską, 2-o v. Łukaszową Kazimierzową Prusinowską. Obie siostry procesowały 1665 r. Kalinowskich, o posag należny ich matce i o 500,000 florenów (Zap. Lub. 35 f. 860; M. 180 f. 452; Kij. VI F f. 12 i VI G f. 12; Woł. VI D f. 36).

Zebrzyd v. Seweryn z Felsztyna, alias z Dobromila i z Bruchnała (AGZ. XIII), najmłodszy syn Herborda, chorążego przemyskiego, chorąży lwowski 1477 r., otrzymał 1488 roku pozwolenie, na odprawianie jarmarków w Felsztynie (M. 14 f. 233). Córka jego Barbara, 1-o v. za Janem Sieniawskim v. Brzozdowskim, v. z Wołkowa, miała zabezpieczony posag 1497 r. (M. 16 f. 83 i 17 f. 290). Wyszła 2-o v. za Władysława Jaryczowskiego. Synowie jego: Stanisław na uniwersytecie krakowskim 1488 roku, Seweryn v. Zebrzyd, 1497 r. pisarz królewski, następnie 1504 r. kanonik kamieniecki, proboszcz przemyski i kanonik lwowski 1511 roku. Odstąpił on 1497 r. bratu swemu Janowi część swoją dóbr ojczystych i macierzystych, w Bruchnału, Wielkiej i Małej Woli, w ziemi lwowskiej (M. 16 f. 52 i 223; 22 f. 192; Teka Paw. I).

Jan, trzeci z kolei syn Zebrzydza, chorążego lwowskiego, był wspólnie z bratem Sewerynem właścicielem Felsztyna 1508 r. (Paw.). Pisał się z Bruchnała. W 1497 r. zabezpieczył posag żonie, Annie Fredrównie (M. 16 f. 124). W 1504 r. poborca przemyski, został 1507 r. sędzią ziemskim przemyskim i otrzymał ustanowienie jarmarków w Felsztynie (M. 23 f. 31). Synów jego trzech: Jan, Walenty i Jakób, których procesuje Kmita 1537 r. (M. 54 f. 25). Dziedziczyli oni po ojcu na Mieżyńcu i z niego się pisali. Z porównania lat wypada, że jego córkami były: Anna, żona Stanisława Zamoyskiego i N., żona Jakóba Snopkowskiego.

Jan, syn Jana, sędziego przemyskiego, z wojskiego przemyskiego, podkomorzy lwowski 1545 r., kasztelan lubaczowski 1558 r., kasztelan bełski 1564 r. Żonaty 1-o v. w 1538 r. z Anną Dąbrowską z Tarnowca, a 2-o v. 1557 r. z Zofią Magierówną, wdową po Andrzeju Wysockim (M. 53 f. 14; Wyr. Lub. 3 f. 905 i Zs. Bełs. 12 f. 236), synów miał czterech: Jana, Walentego, Abrahama i Wojciecha, oraz dwie córki: Zofię, żonę 1-o v. Mikołaja Małachowskiego, kasztelana spicimirskiego 1574 r., 2-o v. Mikołaja Pieniążka z Kruszlowy 1585 r. i Małgorzatę, żonę 1-o v. Andrzeja Drohojowskiego, 2-o v. Stanisława Oporowskiego, starosty kruszwickiego (M. 111 f. 310; 118 f. 31 i AGZ. X. 1626; Wyr. Lub. 22 f. 490 i 5 f. 669).

Jan, syn kasztelana bełskiego, dziedzic Weremina i Moderówki 1500 r., z Zofii Gostyńskiej pozostawił córkę Jadwigę, dziedziczkę tych wsi (Wyr. Lub. 38 f. 592; 45 f. 512; 67 f. 593; 71 f. 1038 i 77 f. 53; Zap. Lub. 11 f. 659). Ta Jadwiga, prawdopodobnie wdowa po Olbrychcie Jordanie 1641 r.

Wojciech, brat Jana, dziedzic Zboisk 1595 r., żonaty z Anną z Belżeckich, otrzymał wspólnie z nią w dożywocie 1595 r. Prosięk, w województwie ruskiem, który posiadają 1617 r. synowie jego: Kasper i Andrzej (Wyr. Lub. 63 f. 576 i M. 139 f. 178; Gr. Sanoc. 54 f. 3138). Pozostała po nim wdowa skazana na banicję, utraciła Prosięk, który 1638 r. odzyskał syn jej Andrzej. Ten ostatni wspólnie z żoną, Anną Ligęzianką, posiadał 1635 r. Niedźwiadę, w województwie sandomierskiem (M. 182 f. 23 i 367; 185 f. 286). Następną jego żoną była Magdalena Sidonia Tomicka, z której córka Zofia Joanna, 1-o v. za ks. Aleksandrem Żyżemskim, podstolim W. Ks. Litewskiego, 2-o v. za Michałem Frąckiewiczem 1650 r. Pierwszą żoną Andrzeja była Dorota Przerębska 1608 r., a siostrą jego zapewne była Barbara, żona 1-o v. Jana ze Żmigroda Stadnickiego, a 2-o v. Walentego Zielińskiego, kasztelana płockiego, zmarła 1626 roku, pochowana w Skępem, gdyż Zieliński opiekunami swych dzieci mianował 1618 roku Andrzeja i Kaspra Herburtów.

Kasper ożeniony był z Zofią Podolecką, wojszczanką samborską, dziedziczką Chyszowic, która go powracającego do domu z obozu, po długiej niebytności, zamordowała 1622 r. (Łoziński: Prawem i Lewem).

Walenty Herburt Mieżyński, drugi syn Jana, sędziego przemyskiego, posiadał Bruchnal 1547 r. (M. 74 A f. 8). Czy to nie on był owym klerykiem, kandydatem na kanonika krakowskiego 1546 r., o którym Łętowski wspomina.

Jakób, trzeci syn sędziego przemyskiego, dziedzic na Miczyńcu, przyznał 1549 r. pewną sumę Odnowskiemu (AGZ. X. 805). Umarł w tymże roku, pozostawiający z pierwszej żony, Elżbiety Czuryłówny, syna Jana, z drugiej—Katarzyny Wapowskiej, 2-o v. Kasprowej Maciejowskiej, syna Abrahama i córki: Dorotę, żonę Andrzeja Zebrzydowskiego, podczaszego koronnego i Reginę, żonę Stanisława Żółkiewskiego, hetmana (Wyr. Lub. 22 f. 490 i 30 f. 775; M. 77 f. 111; 111 f. 169; 120 f. 237).

Jan, nieletni 1549 r., dopełnił 1549 i 1553 r. działu dóbr po Mikołaju Czuryle, dziadku swoim, z siostrą swjej matki Anną, żoną Stanisława Maciejowskiego (M. 77 f. 111 i 83 f. 231 i 233). W 1587 r. jest chorążym lwowskim. W 1589 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną Szczawińską, kasztelanką łączyczką i sprzedał Bruchnal Dułskiemu (M. 135 f. 459 i AGZ. X. 2433). Brał on czynny udział w rokoshu Zebrzydowskiego.

Brat jego przyrodni Abraham, pokwitowany przez Maciejowskich 1574 r., był chorążym przemyskim 1599 r., w którym wspólnie z żoną, Zofią Korniaktówną, otrzymał starostwo medyckie. Była ona córką Konstantyna i mąż jej zabezpieczył 5,000 fl. w 1604 r. (M. 111 f. 168 i 143 f. 93; Zap. Lub. 15 f. 776).

Anna z Herburtów księżna Andrzejoya Zbaraska, wdowa 1539 — 1555 r. Anna z Felsztyna, wdowa po Łukaszu Zbąskim 1539 r. Dorota, żona Stanisława Tarnowskiego, chorążego sanockiego 1601 r.

Jan Herburt, komornik graniczny lwowski, jeden z komisarzy królewskich 1529 r., do rozgraniczenia starostwa żydaczowskiego od dóbr Chodorowskiego

(M. 44 f. 243). Katarzyna, córka Mikołaja z Fulsztyna i Dobromila, 1556 roku (Dud. Warsz. 43 f. 413). Jan otrzymał 1557 r. ekspektatywę na pierwsze wakujące kasztelaństwo, w województwie ruskiem, za wyłączeniem lwowskiego (M. 90 f. 299). Katarzyna, żona Kaspra Maciejowskiego 1588 r.

Jak znaczne posiadłość ziemskie posiadali Herburtowie w województwie ruskiem, okazują nam rejestra poborowe z XVI-go wieku na toż województwo, wydane przez ś. p. Adolfa Pawińskiego.

Rodzina Herburtów uważaną była od drugiej połowy XVII-go wieku za wygasłą, tymczasem w końcu XVIII-go wieku wylegitymował się ze szlachectwa w sądzie grodzkim trembowelskim Józef Herburt, syn Wojciecha i Urszuli Bieleckiej, wnuk Marcina i Maryanny Sokolnickiej (Gr. Tremb. Prot. 301 f. 5)

Mamert Herburt z Fulsztyna, syn Józefa, vices-gerenta kowelskiego i Maryanny z Pacewiczów, posesorów Kaczyna, w kowelskiem, ur. 1789 r., dziekan katedralny wileński, proboszcz olkienicki, zmarł 1873 r.

HERBURTOWSCY v. HERBORTOWSCY v. HERBUŁTOWSCY z Herburtowa, w ziemi halickiej. Pan Jacko Herburtowski 1401 r. Zawisza i Jan v. Janek, bracia z Herburtowa, 1439 r. Siostra ich Małgorzata v. Dobrochna, żona 1-o v. Janusza Działoszy, a 2-o v. Jana Primusa, sprzedała 1449 r. część swoją na Herburtowie bratu Janowi. Jadwiga, córka Zawiszy, za Janem Kunaszowskim 1470 r., ma brata rodzonego 1469 r. (AGZ. XI). Jan nabył także część Herburtowa od Anny Stanisławowej Royowej z Tłumacza 1457 r., zapewne drugiej siostry swojej. Córka jego Elżbieta, jest za Jerzym z Czelejowa 1458 r. a syn Jan procesuje 1469 r. siostrę stryjeczną i w imieniu matki swej Jadwigi, pozwał Obertyńskiego.

Jan, syn Janusza, ożeniony z Jadwigą Łankowską z Nienczyna, współdziedziczką Meduchy 1470 r. Syn jego Mikołaj, 1477 r. na uniwersytecie krakowskim.

Jan Herburtowski, syn Jana, zwolniony od wyprawy wojennej 1509 r. (M. 24 f. 60). Jan Herburtowski, cześnik halicki 1513 r., został 1514 r. wojskim halickim, po śmierci ojca swego Jana (M. 26 f. 277). W 1518 r. jest chorążym halickim. Z urzędu tego rezygnował 1537 r., który otrzymał syn jego Jan (M. 54 f. 190). Zofia, 1543 r. wdowa po Janie Koli z Dalejowa, kasztelanie halickim.

Stanisław zabezpieczył 1567 r. posag żonie, Elżbiecie Zamiechowskiej, na Tuligłowach (Gr. Przem.). Dzieci jego: Paweł, Anna i Barbara 1585 r. (Wyr. Lub. 25 f. 934). Z nich: Paweł umarł przed 1614 r., Anna była w tym roku wdową po Stanisławie Żeromskim, a Barbara, żoną Mikołaja Witowskiego (Zs. Przem.). Mikołaj, dziedzic części Błazowa starego, w samborskiem, 1589 r. (Paw.). Dorota, żona Jakóba Ordegi 1615 r. (Gr. Przem. 371 f. 708 i 777).

Adam, Piotr i Mikołaj, bracia Herbułtowcy, otrzymali 1625 r. wójtostwo we wsi Iszaje, w starostwie samborskiem (M. 172 f. 167). Anna z Grudzińskich, 1-o v. Darewska, 2-o v. żona Mikołaja Herburtowskiego 1645 r. (Woł. VI C f. 469).

HERCYKOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia krzyż pośrodku podkowy, obróconej ocelami na dół.

Szczastny Hercyk, starosta krzemieniecki 1545 r., otrzymał 1533 r. przywilej na dobra wujów swoich książąt Fedorowiczów Połubieńskich, Borysowo sioło, Ware-

wicze i inne (Kniaź.), a dwór birszański 1551 r. W 1552 r. jest dziedzicem Łowoża, także dawniej Połubieńskich. Chorążym ziemskim, czyli wielkim litewskim, był w latach 1557 — 1563 i jednocześnie dzierżawcą raduńskim.

Jan Hercyk, dzierżawca raduński i pisarz grodzki wileński 1569 r.

Stanisław, staroście raduński, z żony, Katarzyny z Kossowów, pozostawił córkę Zofię i synów: Tomasza, Jana i Michała. Zofia spisała 1661 r. testament w Borciach, którym posag swój, 1,000 kóp groszy wynoszący, a zabezpieczony na dobrach Hercykowskich, zapisała bratu Tomaszowi, dziękując za opiekę.

Tomasz zastawił 1638 r. część Czykowszczyzny i Apanaskowicz Świrszcze-wskiemu, a nabył 1653 r. za konsensem królewskim dzierżawę biedziecką od Kiszki. W 1661 r. pisarz grodzki połocki, po ustąpieniu nieprzyjaciół objął napowrót Łowoże, zastawił 1670 r. Uszaczę-Duhowlane za 300 kóp Pawłowskiemu i wniósł 1671 r. do akt połockich testament siostry. Ożeniony był 1-o v. z Anną Wolkówną, a 2-o v. z Hanną Unichowską, wspólnie z którą oddał w zastaw za dług część Czykowszczyzny Szczytom.

Jan zapisał żonie swej, Zofii Piotrowiczównie, 2-o v. Stanisławowej Mogilnickiej, trzecią część swych dóbr Czykowszczyzny, Zapolenie, Ludek, Słowieńca, Uszaczy-Duhowlan, Łowoży, Oboli i Dobrynia, a gdy matka i bracia jego objęły całe te dobra, wdowa po nim procesuje przed 1679 r. jego bratanków.

Michał, zmarły już 1663 r., z żony, Maryny Mienickiej, 2-o v. Chryzostomowej Worotyńcowej, pozostawił synów: Aleksandra Stefana i Stanisława. W 1663 r. Aleksander, powracający z wojny, wraz z nieletnim Stanisławem wwiązani w ojczyste dobra Czykowszczyznę z przyległościami, Łowoż z przyległościami i Dobrynie z przyległościami, w połockiem. W 1667 r. obaj pozwali Dronicza, Bazylianina z Połocka, o najście z nieprzyjacielem Czykowszczyzny i zabranie całej cerkwi z przyborami i całym majątkiem. Pozwani przez stryjenkę o zapis stryja przed 1679 r. Aleksander podpisał obiór Augusta II-go z województwem połockiem.

Stanisław, cześnik mozyrski 1689 r., ożeniony był z Zofią Rypińską, 2 o v. Ludwikową Stabrowską, podczaszyną starodubowską. Córka jego Wiktoryja, zmarła Bernardynką w Mińsku, syn zaś Michał, cześnik mozyrski 1727 r., ożeniony 1-o v. z Łucją Sapieżanką, wdową po Chudzińskim, za którą dostał 1,500 talarów posagu, zmarła w Łowożu, pochowaną u Bazylianów w Uszacz, 2-o v. z Wiktoryą Korsakówną, wyposażoną 500 talarami. W 1751 r. z drugą żoną zabezpieczyli 259 talarów Dominikanom w Uszacz. W 1759 r. spisał Michał testament, w którym wymienia całą rodzinę, każe się pochować u Dominikanów w Uszacz, w habicie zakonnym, bardzo duże zapisy robi kościołom różnym, córkom: Katarzynie i Franciszce wyznacza po 500 talarów, a synom, których wylicza ośmiu, zapisuje dobra Czykowszczyznę, Ludzki i Soroczyn. Synowie jego z pierwszej żony: Jan, Jezuita, Antoni przebywający wówczas na dworze Ogińskiego, marszałka wiel. litewskiego, w 1764 r. komisarz do wybierania pogłównego żydowskiego w województwie połockiem. (V. L.), Tadeusz, kaleka, umarł młodo przed ojcem. Z drugiej żony: Józef Szczęsny, Stanisław, Trojan, Marcin i najmłodszy Aloizy Jan (Ist. Jur. Mat. XXV, XXVI, XXVII i XXIX). Antoni, Józef, Stanisław, Marcin i Jan zawarli układ z Bazylianami połockimi 1742 r. (Akta XII).

Stanisław z Łubna podpisał z województwem mińskim, obiór Stanisława Augusta. Marcin z Łubna, starosta łańdośniański 1775 r. (DW. 92 f. 101). Dobra

ich Czykowszczyzna, Apanaskowicze i Zapolenice 1775 r. wymienione w konstytucji (V. L. VIII f. 455).

Szczęśny z Łubna, dziedzic Łowoża, stolnik połocki 1705 — 1721 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI — XXIX). Antoni z Łubna, stolnik połocki 1736 r. Filip Hercyk, dziedzic Bohuryna i części Kunatkowej w powiecie łuckim 1583 r. (Jabl.).

HERKA Jan, subdelegat grodzki biecki 1758 r.

HERKENBOLD v. HARKENBOLD, kasztelan kaliski 1209 r. (?). *H.*, sędzia kaliski, poznański i gnieźnieński 1246 r., kasztelan kaliski 1249 r., wojewoda kaliski 1253 r. i gnieźnieński 1259 r., z rodu Zarembów. Arkembold, kasztelan sie-radzki 1346 roku.

[HERLING Jan, kapitan wojsk saskich, kwitował Rożeckiego 1766 roku (Perp. Czars. 33 f. 132).]

HERMAK Kazimierz głosował za Augustem III 1733 r. (Obl. War. 49 f. 604).

HERMAN, podkanclerzy mazowiecki księcia Bolesława 1297 r. *H.*, kasztelan oświęcimski w latach 1304 — 1317. *H.*, wielkorządca krakowski i dziekan opatowski w latach 1324 — 1330. *H.*, ten sam, kanclerz kujawski 1343 r., wielkorządca krakowski po drugi raz 1340 r., kanonik krakowski, proboszcz u Św. Floryana, umarł 1363 r. *H.*, łóżniczy królewski 1393 r.

HERMAN i HERMANOWICZ v. HARMANOWICZ. Herman, horodniczy wileński, nie żył w 1482 r. Kasper Hermanowicz, ożeniony z Anną, wdową po ks. Janie Świrskim, procesuje się ze Świrskimi w latach 1494 — 1503 (ML. 4, 5 i 6). Tenże Kasper, dworzanin Aleksandra Jag., otrzymał od niego 1499 r. potwierdzenie nadania mu przez ks. Iwana Mściśławskiego dóbr Czeplajewo i Kokotowo, w powiecie mściśławskim (A. Zap. Ros. I). Żona jego sprzedała 1520 r. ogród w Świrze Piątkiewiczowi. Walenty Hermanowicz, rektor Jezuitów w Witebsku 1672 r. Marcin na Białorusi 1721 r. (Ist. Jur. Mat. XXI i XXVI).

HERMANOWICZOWIE wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Kazimierz z synami: Tytusem Makarym, Wojciechem Janem i Hieronimem; Bazyli z synami: Aleksandrem, Janem, Franciszkiem i Edwardem; Teodor z synami: Wojciechem i Tytusem i Mikołaj, synowie Mikołaja; Antoni Stanisław, Wincenty Józef Marcin i Roman Leon, synowie Ignacego, a wszyscy wnukowie Antoniego, prawnukowie Jana, 1849 r., a Tymoteusz, syn Antoniego Stanisława, 1864 r. i Ludwik, Józef, Adolf i Stanisław, synowie Aleksandra, 1888 r.

HERMANOWIE h. BIBERSTEIN. Józef z synem Stanisławem i Michał z synem Kazimierzem, synowie Kazimierza, wnukowie Konstantego, prawnukowie Aleksandra, 1695 r. dziedzica Hermaniszek i Wowieran, w oszmiańskim, dowiedli szlachectwa 1800 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

HERMANOWIE h. ŁODZIA. Wawrzyniec, Michał i Józef z synem Józefem, synowie Józefa, wnukowie Jacka, prawnukowie Krzysztofa, syna Jakóba, wnuka Walentego, prawnuka Jana, 1569 r. dziedzica Zwirbliszek, w oszmiańskim, dowiedli szlachectwa 1800 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

HERMANOWIE h. POBÓG. Ignacy, Stanisław, Grzegorz i Jan, synowie Antoniego i Franciszki Koczańskiej, wnukowie Józefa i Agnieszki z Wolskich, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 roku, w sądzie grodzkim buskim. Józef, syn Ignacego, 1821 r.

HERMANOWIE h. WCZELE. Pieczęć Jana Hermana z 1757 r., zamieszczona na kwicie danym Potockiemu, herb ten przedstawia. Jan Herman, pisarz skarbu koronnego 1729 r. (DW. 67 f. 581). Ten sam, czy też inny Jan Herman, metrykant skarbu koronnego, żonaty z Franciszką z Czosnowskich, pozostawił synów: Jana Nepomucena i Wiktoryna, oraz córki: Konstancję, żonę Ignacego Skulskiego, podwojewodzkiego warszawskiego i Joannę. Wymienione dzieci Jana kwitowały podskarbiego Kossowskiego 1788 r., z odbioru 50,000 fl.

Wiktoryn, regent ziemiański warszawski 1792 r., zeznał 1794 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą z Raczyńskich, córką Józefa (DW. 94 f. 120; 104 f. 733; 108 f. 2 i 110 f. 517). Wiktoryna dwóch synów, bliźniaków, ur. 13-go Marca 1800 r. w Wilkowie, w powiecie grójeckim, Joachim Teodor i Benedykt Gabriel. Obaj są podporucznikami w 3-m pułku strzelców pieszych 1827 r.

HERMANOWIE herbu WŁASNEGO. Ludwik i Ignacy, synowie Józefa, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Grzegorz z synami: Maciejem, Tomaszem, Stanisławem, Aleksandrem i Ignacym, syn Macieja, wnuk Marcina, prawnuk Józefa, dowiódł szlachectwa 1812 r., w gubernii wileńskiej.

HERMANOWIE na Litwie. Jerzy Herman, ziemianin powiatu brasławskiego, wniósł 1609 r. manifest do akt sejmowych warszawskich, o śmiertelne ranienie brata jego Waleryana 1604 roku w Wilnie, przez sługę Karpia, podwojewodzkiego wileńskiego.

HERMANOWSCY h. WŁASNEGO, podkowa ze strzałą i h. JUNOSZA, z Hermanów, w ziemi bielskiej. Marcin i Maciej, synowie Jana z Hermanów, zawarli układ 1569 r. (Mil.). Maciej zeznał oblig na rzecz brata Marcina 1603 roku (Zap. Lub. 14 f. 92). Barbara, żona Stanisława Skarzyńskiego, Agnieszka, Daniela Lubieckiego, Zofia, Wojciecha Poradowskiego i Katarzyna, Stanisława Dębskiego, dziedziczyły 1599 r. po Leonardzie Hermanowskim. Leonard był synem Bartłomieja i miał brata Jana (Wyr. Lub. 54 f. 1282 i 81 f. 85).

Wojciech Hermanowski, syn Jana, urodzony z Katarzyny Konopczanki, zamieszkały w powiecie bielskim, parafii tykocińskiej, herbu podkowa ze strzałą, świadek przy wywodzie szlachectwa Kołakowskiego w Warszawie 1630 r. (DW. 48 f. 379). Czy nie do tych Hermanowskich należeli Władysław i Maryanna, dzieci Stanisława i Magdaleny ze Świżyńskich, nad którymi ustanowioną została opieka 1660 r. (Sig. 3 f. 109). Gabriel 1684 r. w ziemi nurskiej.

Stefan pisał się z ziemią wiską, na elekcyę Jana III-go, a Antoni z województwem podlaskiem i Stefan z ziemią wiską, na obiór Augusta II-go. Aleksan-

der, ożeniony z Wiktoryą Zakrzewską 1745 roku w kościańskim (Zap. Gr. Kość. f. 64).

Wojciech, syn Łukasza, dziedzic Radul pod Tykocinem 1654 r., z żony, Maryanny Rosochackiej, miał syna Adama, ożenionego z Saturniną, z której pozostawił trzech synów. Z nich:

1. Andrzej, z żony Maryanny miał syna Macieja, ur. w Radulach 1740 r. (metr. w Tykocinie), ożenionego z Katarzyną Jaworowską. Syn ich Józef Piotr, ur. 1776 r. w Radulach, miał syna Marcina Jana, ur. 1822 r., a ten Mikołaja Damazego, ur. 1859 r.

2. Wawrzyniec miał syna Sylwestra, ten Dominika, po którym z Teresy Wnorowskiej synowie: Jan, ur. 1805 r. i Wojciech Franciszek, ur. 1818 r.

3. Paweł, ur. 1705 r., z żony Teofli miał syna Adama, ur. 1740 r., po którym z żony Maryanny syn Maciej, ur. 1789 r. w Radulach, ożeniony z Elżbietą Żędzianówną. Syn ich Wojciech, ur. 1816 r. w Radulach. Z wymienionych tutaj, Maciej z synem Wojciechem i obaj synowie Dominika, dowiedli swego pochodzenia szlacheckiego w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku, podając za herb swój *Junoszę*.

HERMANOWSCY h. JUNOSZA z Hermanowic, w ziemi przemyskiej, pochodzą od Piotra z Grochowic, sędziego ziemskiego przemyskiego, który otrzymał od króla Władysława Jagiełły 1422 r. Grochowce, Hermanowice, Małkowice, Berendjowice, Kormanice z Kontuchami i Gwoźdźcem, wydzielił synowi Janowi Hermanowice. Jan, od 1439 r. zaczął się pisać Hermanowskim, ale nazwisko ustaliło się dopiero w XVI-m wieku, w którego początkach jeszcze naprzemian Hermanowskimi, lub Grochowskimi, pisali się potomkowie Piotra. Wspomniany w aktach 1418 r. Stefan z Hermanowic, do innego rodu należeć musiał.

Herb Junosza.

Jan, v. Janusz, zaślubił 1437 r. Katarzynę z Radochonic, synowicę Michała Wapowskiego, który mu oddał w 50 grzyw. posagu w zastaw Uhrzeczpole. W latach 1440—1442 sprzedali oboje Radochończe jej stryjom, a nabyli w latach 1446—1450 Biskupice, za 600 grzywien (AGZ. XIII — XVII). W 1469 r., przy lustracyi ziemi przemyskiej, okazał Janusz Grochowski przywileje królewskie na 710 grzywien zapisanych mu na wsiach: Worchowice, Uniechowice, Kościelniki i Koprzywniki (Jabl.).

Mikołaj Hermanowski, dziedzic Berendjowic 1471 r. Katarzyna, dziedziczka Małkowic 1469 — 1483 r. Feliks Hermanowski, ożeniony z Małgorzatą z Tarnawy, układa się z jej braćmi o wypłatę 246 grzywien posagu w latach 1488—1491.

W 1494 r. był dziedzicem Wysoczan (AGZ. XIII — XVII). Jakób, dziedzic Małkowic, w przemyskim, a Chołowna, w chełmskim, 1508 r., a inni dziedziczyli na Hermanowicach, Biskupicach, Berendjowicach, Małkowicach, Grochowcach, i Darowicach 1515 r. Piotr i stryjeczni bracia jego: Michał i Jakób, dziedzice Hermanowic i Małkowic 1589 r. (Paw. i Jabł.).

Jan, syn Zygmunta, rotmistrz Zygmunta Augusta 1581 r. (M. 125 f. 419). Wyroki lubelskie z 1579 i 1581 r. wspominają o Janie, Marcinie, Jakóbie, Michale, Waclawie i Katarzynie, dzieciach Stanisława i o Hieronimie, synie Jana (Ks. 2 f. 959; 5 f. 686 i 9 f. 1030). Wzmiankowany wyżej Piotr, dziedzic Hermanowic, był synem Marcina, a Hieronim, z Doroty Milanowskiej, pozostawił: Baltazara, Jana, Elżbietę, Jadwigę i Annę (Wyr. Lub. 39 f. 90; 47 f. 74 i 54 f. 845). Drugą jego żoną była Agnieszka Ptaczkówna (Gr. Biec. 21 f. 600). Hieronim umarł 1620 r., a Jan 1639 r.; obaj pochowani w Przemyślu (Star. Mon.).

Piotr, syn Jakóba i Anny Fredrówny, zeznał oblig na Wąsowską 1646 r. (Zap. Lub. 40 f. 500 i 47 f. 817). Piotr i Jan, zmarły bezdzietnie, mieli 1679 r. sumę u Fredrów na Januszkowicach i Glinniku. Piotra dzieci: Franciszek i Teresa, 1-o v. Pawłowa Bobrowska, 2-o v. Stanisławowa Oświecimowa, sukcedowali 1719 r. po ks. Szachnowiczu, scholastyku lwowskim, a 1728 r. Franciszek z siostrzeńcem pozwali biskupa Fredrę o dług (Woł. X f. 793 i Gr. Przem.).

Marcin, ożeniony 1663 r. z Maryanną z Witowskich, 2-o v. Krzysztofową Sokolnicką, miał córkę Katarzynę, żonę Jana Żelińskiego (Gr. Przem.). Gabryel, syn Marcina, procesuje brata Michała 1690 r. (Zap. Lub. 66 f. 520). Marcinowi zabezpiecza dług Bolestraszycki 1631 r. (Gr. Przem. 102 f. 18 i 525). Zofia z Kalnikowa, wdowa po Marcinie i Wojciechu, syn Stanisława, pozwali 1644 r. Witowskich o spustoszenie lasu (Zs. Przem. Decr.). Stanisław, Aleksander i Wojciech, pozwani 1639 r. przez Jaćmierskich (Gr. Przem.). Wojciech, ożeniony z Elżbietą z Orska (Dunikowską), 1-o v. Lipnicką, pozostawił synów: Marcina, Jana, Aleksandra i Krzysztofa 1667 r. (Zap. Lub. 51 f. 122).

Jan, zmarły przed 1661 r., pozostawił z Zuzanny Łapińskiej syna Wojciecha, dziedzica Hermanowic 1681 roku (Grodz. Przemys.), oraz córki: Annę, wydaną już 1636 r. za Stanisława Pakosza, Katarzynę, 1-o v. Karolowę Popielską, 2-o v. Bernardowę Gozdowską 1682 r., Magdalenę, Benedyktynkę w Przemyślu 1661 r. i Maryannę, 1-o v. Aleksandrowę Janowską, 2-o v. Stanisławową Kochanowską, 3-o v. Wysoczańską, której synów procesuje Pakosz o zapis babki Zuzanny 1689 r.

Jan, stolnik czerniechowski 1731 r. Michał, podczaszyc oszmiański, nabył część Radoń 1752 r. (DW. 74 f. 506). Józef, kapitan gwardyi pieszej koronnej, syn Antoniego, kapitana wojsk koronnych, kwitował Nowickiego 1785 r. (DW. 101 f. 297 i 103 f. 487). Adam, syn Jakóba, pozwał Dorożyńskiego 1789 roku (Tryb. Lwows.).

Adolf, Karol i Symforyan, synowie Wincentego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Andrzej, Feliks i Stanisław Hermanowscy, synowie Adama i Barbary z Lisarskich, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim, lecz herbu którego używają nie przedstawili.

Augustyn, z żony Maryi Żarskiej, pozostawił: Sotera, Kaspra, Józefa, Ludwikę, Agnieszkę, Franciszkę Bujnowską i Zofię, 1-o v. Zdieszulską, 2-o v. Baltazarową Szczucką z Buczacza 1846 r. (metr. w kośc. w Buczaczu).

Józef z synem Augustynem, syn Andrzeja, kapitana b. wojsk polskich, wnuk Jana, stolnika, Andrzej, Maciej, Szymon i Józef, synowie Antoniego, wnukowie Władysława Michała, podstolego, a wszyscy prawnukowie Michała, syna Teodora, dowiedli szlachectwa 1805 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

Paweł, syn Jana i Zofii Kierzyńskiej, zmarły 1813 r., miał trzy żony, z których druga, Konstancya z Janickich, 1-o v. Augustowa Brzozowska, zmarła bezdziećnie. Z pierwszej była córka, Zofia Grygowiczowa i syn Romuald, ur. 1763 r., z trzeciej zaś — Wincenty, ur. 1788 r., Antoni, ur. 1791 r. i Magdalena, ur. 1795 roku (Gr. Krak. Obl. 169 f. 1916 i Tryb. Krak.).

HERMANOWSCY z Hermanowa, w ziemi lwowskiej. Jan v. Iwan v. Iwo Czarnusz v. Czarnuszewicz, wymieniany często w dokumentach z lat 1411 — 1424 jako świadek, 1433 r. dziedzic Biełki i Hermanowa (AGZ. I — X), w 1441 r. razem z Włodkiem z Biełki, fundował i uposażył kościół w Biełce (AGZ. II), od 1440 r. dla odróżnienia od syna nazywany Janem Starym Hermanowskim, a w jednej sprawie 1446 r. nazwany „nobilis Lach“, w przeciwstawieniu do innej szlachty Rusinów. Córka jego Nastka, żona Błażeja de Sowky (prędzej de Sroki?) 1461 r. Synów jego trzech: Mikołaj, ożeniony z Barbarą Włodkówną z Biełki, który 1455 r. kwitował teścia z posagu 245 grzywien, Piotr, zwany Czemiesz, sędzia grodzki lwowski w latach 1456—1457, który nabył część Hermanowa za 400 grzywien od Łabanty z Żukowa i Jan, zwany młodym Hermanowskim, dziedzic Czarnuszowic, wojski trębowelski 1454 r., celnik w Błóżwi i żupnik jasieniecki 1454 r. Wraz z żoną Katarzyną, przyznał on 1460 r. dług Gologórskiemu, a następnie sprzedał mu Czarnuszowice w 1462 r. za 600 grzywien. Zmarł 1467 r., a córka jego Ewa, wyszła za Jana Korszboga z Kropusza 1472 r.

Po jednym z nich poszli trzej bracia Hermanowscy: Marcin, Jakób i Mikołaj 1467 — 1469 r. Czwartym ich bratem był zapewne Jerzy, który wraz z Mikołajem procesował Konopkę 1468 r.

Jakób, dziedzic Kuczana 1491 r., sędzia grodzki lwowski 1498 r., pozwał Barbarę, posesorkę części Hermanowa i męża jej Andrzeja 1504 r. Dziedziczką części Hermanowa była Elena v. Oluchna, żona Andrzeja Świątka z Ujazdu, sędziego grodzkiego lwowskiego 1462 r., który się często od dóbr żony pisał Hermanowskim. Ta Elena pozwała 1490 r. Beatę z Hermanowa, żonę Stanisława Czudynowskiego.

Andrzej Hermanowski 1437 r., pisał się potem stale Rostwieńskim z Rostwa. W 1506 r. procesowali się rodzeni bracia, Konrad i Stanisław Hermanowscy (AGZ. XIV — XVII). Kasper, dziedzic Hermanowa 1515 r. (Paw.). Mikołaj pozbawiony dóbr 1524 r., za niestawienie się na wezwanie królewskie w sprawie z Soleckim (AGZ. X. 363). Jan, dziedzic Hermanowa 1578 r. (Paw.).

[HERMSEN Jan Ezechiel, sekretarz królewski 1752 r. Katarzyna za Andrzejem Milentzem, konsyliarzem królewskim tegoż roku (DW. 74 f. 592).]

HERNICZEK h. KOTWICZ. Dominik Klemens, Augustyn i Franciszek Tomasz, synowie Franciszka, wpisani do ksiąg szlachty gubernii wołyńskiej 1817 roku. Z nich Franciszek, ożeniony z Teklą Kamieńską, córką Jana, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Córki jego: N. Targowska i N. Żarska. Synowie: Stanisław, dziedzic Potoczka, w ilżeckiem, ożeniony z Heleną Prączyńską, ur. 1828 r., zmarłą 1854 r., córką generała b. wojsk polskich, pozostawił synów: Władysława i Kazimierza, ożenionego z Maryą Łunie-

wską, córką Henryka. Dzieci ich: Sylwester, Wacław, Stanisław, Maryan, Zofia i Idalia.

Ignacy, drugi syn Franciszka, dziedzic Jedlonki, z żony, Wandy Kiewliczówny, pozostawił synów: Stanisława, żonatego z Reklewską i Jana, z Jelcówną.

Jan, trzeci syn Franciszka, z Gertrudy Wolanowskiej miał syna Adama.

Józef, syn Franciszka, ur. 1816 r., zmarł 1858 r.

HERPIN z PERPESU Klaudyusz, szlachcic francuski, otrzymał indygenat na sejmie 1652 r. (V. L.).

HERRENSCHWANDT Jan Fryderyk, konsyliarz królewski, otrzymał indygenat na sejmie 1768 r. (V. L.). Herb jego u Ostrowskiego 1019.

[HERRESCHVEND Antoni Gabryel, otrzymał od króla Stanisława Augusta tytuł baronowski 1766 r. (MP.). Będzie to pewnie *Herrenschwandt*.]

HERSZOWIE Aleksander i Gabryel, majorowie w wojsku koronnem, otrzymali indygenat na sejmie 1673 r. (V. L.).

HERSZTOPSCY v. HERSZTOBSCY h. DROGOSŁAW z Hersztopa v. Herndorfu, w powiecie poznańskim. Wieś ta należała do nich jeszcze 1580 r. (Paw.). Marcin Hersthopski, burgrabia poznański 1493 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 762). Jan i Łukasz, dziedzice wsi Pieski i Dłusko, w poznańskim i Restarzewa, w kościańskim 1580 i 1581 r. (Paw.). Albert zapisał 1615 r. żonie, Annie Cieleckiej, wojszczańce poznańskiej, 2,000 fl. (Res. Posn. f. 378). Syn ich Łukasz 1649 roku. Małgorzata, córka Wawrzyńca i Elżbiety z Bukowieckich, 2-o v. Janowej Poklateckiej, wyszła za Wojciecha Cieleckiego z Bachorzewa 1626 roku (Res. Pzdr. f. 88).

Zygmunt Hersztopski zabezpieczył 1691 r. posag żonie swej, Annie z Żabińskich (DW. 57 f. 1379). Ludwik otrzymał 1749 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Mogilnickich starostwa nieszawskiego (Sig. 27). Tenże Ludwik, z pisarza grodzkiego, pisarz ziemski wschowski 1763 r., podsedek 1765 r., w końcu sędzia ziemski wschowski 1785 roku. Żonaty z Maryanną z Grabskich, pozostawił syna Józefa, który brał udział w spadku pozostałym po Opalińskich. Jan, komornik ziemski wschowski 1767 r. Jakób, pisarz grodzki wschowski 1775 r. Ludwik, syn niegdy Michała i Maryanny Cieleckiej, ma sprawę graniczną 1780 r. w kościańskim.

Herb Grzymała.

[HERTMANOWIE. Juz i Anna, dzieci Grzegorza Hertmana, procesują Chodkiewiczową i Koreckiego o pewną sumę 1621 r. (Bract. V f. 707).]

HERTYKOWIE v. HERTIGOWIE herbu GRZYMAŁA, w województwie wileńskim. Krzysztof Hertyk, kapitan wojsk królewskich, sprzedał 1792 r. dobra Pacyniany, w powiecie słonimskim, bratu swemu Adamowi Rejnholdowi (Herb. Król.).

Karol Hertig, syn Krzysztofa, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

HERUBOWICZOWIE w ks. żmudzkiem. Michał Herubowicz, cześnik żmudzki i syn jego Szymon Piotr, pisali się z temże księstwem, na elekcyę Stanisława Augusta. Szymon, następnie także cześnik żmudzki 1770 r., jeden z komisarzy do rozsądzenia sprawy Rodziewicza 1775 r. (DW. 83 f. 844 i V. L. VIII f. 471). Jan, z żony Ludwiki Chlewińskiej, ma córkę Elżbietę Dowgirdową i synów: Konstantego i Stanisława. Z nich Stanisław zaślubił 1899 r. Maryę Virionównę.

[HERWIG Jan Dawid, kapitan regimentu gwardyi konnej koronnej 1731 r. (DW. 68 f. 122).]

HERYNGOWIE h. WODANOWSKI. Herb ten przedstawia tarczę dwa razy ściętą, w górnej części w polu czerwonym i w średnim białym, dwa śledzie na krzyż złożone, z odwróconemi głowami. Nad i pod nimi po gwiazdzie. W szczytce hełmu trzy pióra strusie, prawe czerwone, lewe błękitne, a środkowe białe.

Bernard Heryng otrzymał na sejmie 1790 r. szlachectwo i herb powyższy (ML. 220 A i Sig. 37 f. 131). Tenże Jan Bernard Heryng, kupiec warszawski, z żony Maryanny Gutzwellerówny zostawił czterech synów: Jana *Walentego*, ur. 1754 r., Jana *Feliksa*, ur. 1756 r., Jana *Euzebiusza*, ur. 1760 r. i Piotra Pawła (metryki u Św. Jana w Warszawie).

Jan *Walenty*, z żony Brygidy miał synów: Franciszka *Walentego*, ur. 1789 roku, Stanisława, ur. 1791 r. (metryki u Św. Jana w Warszawie) i Fortunata. Z nich: Franciszek *Walenty* zaślubił 1820 r. w Mniszewie Elżbietę z Heryngów, z której: Juliusz, ur. 1821 r. w Mniszewie, Adolf, ur. 1824 r. i Aurelia, ur. 1832 r. tamże. Stanisław, drugi syn Jana *Walentego*, kapitan 3-go pułku ułanów, kawaler krzyża *Virtuti Militari*, zaślubił 1817 r. w Białe, w rawskim, Różę Szemplińską, ur. 1800 r. i pozostawił córkę Maryannę Szypowską, ur. 1819 r. i Julię, ur. 1822 roku w Przyłuskach, zaślubioną 1841 r. w Nowem Mieście Karolowi Hurtygowi z Wilna.

Jan *Feliks*, drugi syn Bernarda, miał z żony, Teresy z Hurtygów, dwóch synów: Ludwika, ur. 1796 r. w Warszawie, zmarłego bezdzietnie i Edwarda, ur. 1802 r. w Mniszewie, po którym z żony, Anieli Odelskiej, zostały dwie córki.

Jan *Euzebiusz*, trzeci syn Bernarda, ożeniony z Elżbietą z Hurtygów, miał córki: Joannę, za Pawłem Wierzbickim i Elżbietę, za Walentym Heryngiem. Heryngowie dowiedli swego szlachectwa w Królestwie, w latach: 1837, 1844 i 1849 (Z teki B. W. Rummla; DW. 107 f. 1537; 109 f. 937).

[HESSEN - DARMSTADT książę Ludwik, kawaler orderu Orła Białego 1740 roku, a *Hessen - Homburg* landgraf Fryderyk Łudwik 1757 r., *Hessen-Kassel-ski* książę Wilhelm, kawaler tegoż orderu 1730 r., a landgraf Wilhelm 1755 r.]

HESVEGEN N., łowczy inflancki, nie żył 1689 r. (Sig. 14).

[HETLING, dworzanin królewski 1637 r. (DW. 49 f. 407).]

[HEVELIUS Jan, bywszy rajca gdański, otrzymał 1661 r. od króla przywilej wzbraniający wydawać dzieła u niego drukowane (Sig. 5).]

HEWELLOWIE v. HEWELOWIE h. HERBURT. Malcher Bernard i Malcher, podpisali elekcyę Władysława IV-go. Melchior Hewel został chorążym parnawskim 1660 r. Izaak Hewel, starosta iławski i michałkowski, kwitował Abrahamowiczów 1641 r. (M. 186 f. 447).

Franciszka, córka niegdy Jakóba, podczaszego liwońskiego i Ewy Roliczówny Owsianej, 1-o v. Skrzetuska, 2-o v. zaślubiła Pawła Dunina Sulgostowskiego 1739 r., a 3-o v. Jakóba Janusza Wolskiego 1749 r. (Gr. Rawskie). Katarzyna ze Stokowskich Hewelowa, ma sprawę 1739 r. w Brzezinach.

Antoni Hewell, właściciel Woli Trębskiej, w województwie łęczyckiem, 1736 r. (Herb. Kr.). Potomek jego Walenty, syn Józefa, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

HEWELSKI Stefan, budowniczy smoleński 1686 r. (Akta XV).

HEWNER v. HEWNERSKI. Krystyan Hewner otrzymał około lub 1784 r. od króla Stanisława Augusta folwark Charytaniszki, w województwie wileńskiem. Tenże Krystyan, ale Hewnerski, syn Michała, kwitował 1792 roku Maryannę z Bethierów, wdowę po Jakóbie Hewnerskim, bracie swoim (DW. 100 f. 1466 i 107 f. 1690).

HEYBOWICZOWIE h. HERBURT. Dominik Heybowicz głosował za Augustem III-m 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 612). Adam i Stanisław podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Ignacy i Mateusz, w powiecie grodzieńskim 1764 r. (Akta III). Franciszek, ożeniony z Barbarą Lubowidzką 1787 r.

Adam Heybowicz, cześnik brański, sprzedał Grabów, w ziemi bielskiej 1776 r., bratu stryjecznemu Tadeuszowi, którego syn Adam, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku (Herb. Kr.).

Stanisław, syn Daniela, rejenta przy sądach litewskich i Izabelli Snitkównej, autor cennego dzieła o narodowości, ur. 1842 r. w Nowogródku, zmarł 1900 r. w Kaliszu. Wincenty, syn Antoniego, kapitan wojsk rosyjskich 1850 r. Henryk, ur. 1854 r., zmarł 1877 roku. Emilia zaślubiona 1865 r. Ignacemu Milkowskiemu.

HEYCKINGOWIE v. HEYKINGOWIE v. HEIKINGOWIE v. HEÜKINGOWIE h. WŁASNEGO (Ostr. 1001). Gabryel Heycking, ożeniony 1708 r. z Zuzanną Firlejówną Górską, podczaszanką kijowską, miał syna Stefana i córkę Annę, 1724 r. za Hieronimem Żabą, a 2-o v. za Wierzchowskim (Gr. Krzemienn.).

Henryk Benedykt de Heüking, otrzymał starostwo kaudowskie 1735 roku (Sig. 25). Ernest Ewald Heiking, kapitan wojsk koronnych 1765 r. (MP.). Filip baron de Heyking, major wojsk saskich 1765 r., a pułkownik wojsk koronnych 1766 r., żonaty z Zofią z Milensów, miał z niej córki: Annę, Joannę Filipinę, Krystynę Elżbietę i Dorotę (MP.; DW. 85 f. 71 i 107 f. 1235). Dieteryk Ernest, szambelan Stanisława Augusta 1766 r. Aleksander, miecznik wilkomierski 1770 roku. Baron N., starosta piltyński 1771 r., a baron Karol, szambelan Stanisława Augu-

sta 1785 r., kawalerowie orderu Św. Stanisława (Bentk.). Marcin, Jezuita w Witebsku 1782 r. (Ist. Jur. Mat. XXI).

ab HEYDECK baron Guilelm i Magdalena z hr. Gleychen, małżonkowie, wystawili pomnik w Królewcu, zmarłemu swemu synowi Janowi 1585 r. (Star. Mon.). Klara Heydek za Wincentym Houwaltem 1797 r.

HEYDEPOL - WRZOSPOLSKI Asferus, oberszterlejtant w wojsku koronnym, otrzymał szlachectwo na sejmie 1673 r. (V. L.).

HEYDLOWIE v. HEJDLOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia na tarczy dwudzielnej w polu prawem błękitnem — nad półksiężycem złotym, krzyż kawalerski złoty, w lewym czerwonym — miecz ostrzem do góry z półksiężycem złotym, rogami do rękojeści zwróconym. W szczycie tarczy, na małej kwadratowej tarczy srebrnej gołąb naturalny. W szczycie hełmu ogon pawi (Ostr. 998).

Zygmunt Heydel, pułkownik wojsk koronnych 1765 r. (MP). Jan Sebastian, major wojsk koronnych, otrzymał od Stanisława Augusta tytuł baronowski 1772 roku.

Jan Sebastian, był bratem Zygmunta, a synem Jana Karola, kapitana gwardyi królewskiej, poległego w Gdańsku 1733 r. i Doroty v. Kruk, wnukiem Jana Rudolfa, kapitana wojsk saskich. Żonaty 1-o v. z Ludwiką Rozbicką, 2-o v. z Joanną Wabnitzówną, wspólnie z którą nabył 1783 r. dobra Latacz od Potockich, pozostawił z pierwszej żony córkę Józefę, za Karolem Tolińskim, kapitanem b. wojsk polskich, z drugiej zaś — córki: Joannę, 1-o v. Franciszkową Melbechowską, 2-o v. Karolowę ks. Ponińską, Katarzynę Rubczyńską, Ewę Tadeuszową Dąbrowską, Rudolfinę Feliksową Stonecką, Ludwikę Rafałową Korytowską, szambelanową 1784 r., Karolinę Wojciechową Bachmińską i syna Jana Rudolfa, dziedzica Latacza, członka Stanów galicyjskich, któremu potwierdzono tytuł baronowski w Królestwie 1820 r., a w Austrii przez cesarza Franciszka I-go 1832 r. z odmianą herbu (Ostr. 999). Z pierwszej żony, Ludwiki z Bachmińskich, pozostawił Jan Rudolf córki: Joannę za Gaudentym Kuczyńskim, kapitanem wojsk rosyjskich, Teofilę, za Romanem Chełmickim, dziedzicem Kamioneczek. Honoratę, 1-o v. za Ludwikiem Świeżawskim z Rudnik, 2 o v. za Zaleskim, Maryę, za Karolem Milewskim i synów: Karola, Maryana, Leopolda, Stanisława, Rafała bezżennego i Aleksandra; z drugiej — Salomei von Hohendorff, syna Oktawiusza i córkę Matyldę, za Leoncyuszem Wybranowskim.

Baron Maryan, ur. 1791 r., zmarły 1837 r., właściciel Świerszkowiec, zaślubił 1811 r. Dorotę z Tyszkowskich i z niej pozostawił córki: Karolinę, za Henrykiem Kozickim, Helenę, za Leonardem Radziszewskim i syna Henryka, zmarłego 1867 r., właściciela Świerszkowiec, żonatego z Waleryą z Podlewskich, z której syn Adam Rudolf, ur. 1846 r., właściciel Świerszkowiec i córka Paulina, zaślubiona hr. Edmundowi Starzeńskiemu.

Bar. Aleksander, ur. 1800 r., zmarły 1847 r. we Lwowie, zaślubił 1831 r. Paulinę z Sidorowskich, 2-o v. Sasuliczową, z której synowie: a) Juliusz, ur. 1835 roku; b) Erazm, ur. 1836 r., zmarły 1888 r., ożeniony 1862 r. z Jakóbiną z Wolańskich, dziedziczką Beremian, z której córka Marya, zmarła panną i syn Franciszek, ur. 1866 r., ożeniony 1892 r. we Lwowie z hr. Melanią Dzieduszycką, ma trzech synów i córkę; c) Kalikst, ur. 1837 r.

Bar. Jan Karol, członek Stanów galicyjskich 1845 r., właściciel Latacza, zmarły 1848 r., zaślubił 1831 r. Michalinę z Dąbrowskich, z której córki: Justyna, zaślubiona 1855 r. Feliksowi Karczewskiemu, Julia, zaślubiona 1858 r. Konstantemu Jurskiemu i syn Mieczysław, ur. 1834 r., zmarły 1893 r. w Kołomyi, ożeniony 1861 r. z Maryą Świdzińską, córką Napoleona i Maryi z Karczewskich, właścicielką Gardzienic, z której córka Bronisława, zaślubiona 1889 r. Józefowi Dobieckiemu z Krzyżanowic i syn Zdzisław, ur. 1867 r., właściciel Gardzienic, ożeniony 1892 roku w Krakowie z Maryą z Borowskich.

Bar. Stanisław, dziedzic Chmielowej, ożeniony z Maryą Skwarczyńską, bezdzietny.

Bar. Leopold, ur. 1812 r., zaślubił 1839 roku Teresę de Sentenis; zmarł bezdzietny.

Bar. Oktawiusz, ur. 1824 r., zaślubił 1858 r. Maryę z Mysłowskich (Kos.; Bork.; Goł.; M. D. Wąs.).

HEYEWSKI-ŁOWDYKOWSKI Stefan, syn Maksymiliana, złożył do akt testament ojca swego 1710 r. (Arch. I. Z. Ros. IV. 1).

HEYMO, biskup wrocławski, umarł w 1126 r. (Nekr. S. Winc.).

[de HEYN, baron Leopold, porucznik w wojsku koronnem, otrzymał dymisyę 1793 roku (MP.).]

HEYNKE Aleksander, oberszterlejtant w wojsku koronnem, otrzymał szlachectwo na sejmie 1673 r. (V. L.).

HEYNOWIE (HEYNA v. HEYN) w Prusach. Jerzy Heyna, starosta hinkowski i żona jego Brygida z Schwartzwaldów, otrzymali 1627 r. konsens królewski, na odstąpienie Ciszowa i Chilowa, ze starosta hinkowskiego, synowi Janowi Heyn, a Byszowa i Bastenhagenu, synowi Jerzemu (M. 176 f. 4). Powyższy Jerzy, ale już ławnik pucki, otrzymał 1633 r. nowy konsens królewski, na odstąpienie Byszowa i Bastenhagenu Brygidzie Heynównie i mężowi jej, Rejnholdowi Krokowskiemu, a 1634 r. na odstąpienie Redłowa synowi Janowi i żonie jego, Korduli z Cyrembergków (M. 180 f. 57 i 367). W 1637 r. Jerzy żonaty był z Sabiną Littauen i wspólnie z nią otrzymał konsens królewski, na wykupienie Smasina, w powiecie mirachowskim, z rąk Szczepańskiej (M. 182 f. 155). Jerzy umarł 1640 r., a Żelno w województwie pomorskim, wziął po nim syn jego Jan, sekretarz królewski i ławnik pucki (M. 186 f. 294).

Eliasz Heyna, miecznik elbląski, został 1702 r. dyrektorem poczty w Elblągu (Sig. 15).

HEYNOWIE - PATERSONOWIE (HEYNA) h. DEBORÓG z tą odmianą, że rogi jelenie po obu stronach pnia wyrastające, są złote, a nad koroną pomiędzy jelenimi rogami popiersie satyra, z wieńcem z powoju zielonego na głowie, dzierżącego w prawej buławę czy maczugę drewnianą, posrebrzaną.

Janowi Hain Patersonowi, przybytemu z Prus, nadał szlachectwo król Zygmunt August 5-go Kwietnia 1564 r. Syn jego Jan, doktor medycyny i filozofii, przeniósł się do Węgier, gdzie wraz ze stryjecznymi swymi braćmi: Jerzym, Nathanaelem i Ludwikiem, otrzymał szlachectwo węgierskie, od cesarza Leopolda, króla węgierskiego, 11-go Listopada 1659 r. (Z oryg.). W ostatnim przywileju powiedziano, że pomieniony Jan, miał za żonę Katarzynę Steraczkę, a z niej córkę Zofię i synów: Jana i Jerzego. Ostatni, piszący się z Buzówki (Obl. Krak. 129 f. 704 z 1699 r.), zostawił z Katarzyny N.: Konstancję, 1723 r. za Stefanem z Mełchowa Pajęczkowskim i syna także Jerzego, porucznika załogi zamku krakowskiego, zmarłego 1741 r. Ten ożeniony 1-o v. z Teresą z Okońskich, a 2-o v. z Felicjaną Pajęczkowską, miał synów: Kazimierza, Stefana, Feliksa i Syxta, żyjących 1757 r. i córki: z pierwszej — Krystynę, 1760 r. za Ignacym Trzecieskim, a z drugiej żony — Julianę, 1741 r. za Aleksandrem Dobińskim, zmarłą 1760 r. (Gr. Krak. 326 A f. 151; 334 f. 2758; 339 f. 1343; 364 f. 2405; 379 f. 1697; 415 fer. 6 pst. exalt. st. Cruc.; 416 fer. 4 ant. Barthol.; M. D. Wąs.).

Antonina Ewa Hejnianka, córka Kazimierza Hejny i Wiktoryi Rospinianki, 1-o v. Stojowska, 2-o v. Franciszkowa Potocka, sprzedała 1795 r. prawa swe do spadku po Kossakowskich Gołuchowskiemu, za 100,000 fl.

HEYZLEROWIE v. HAYSLEROWIE h. SZYNA. Herb ten według dyplomu, przedstawia snopek szyn srebrnych, przewiązany pośrodku, na którym w lewą stronę tarczy pochylona kotwica srebrna w polu czerwonym. W szczycie hełmu żagiel zwinięty.

Herb Szyna.

Dawid Haysler otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.). Temuż Janowi Dawidowi Heyzlerowi dyplom wydany został 1791 r. (Sig. 37 f. 109; M. 220 A f. 193). Jan nabył Pawłowice, Wolę Pawłowską i Ossówek 1791 r. Syn jego, Fryderyk Wilhelm, układał się z Ungrem 1802 roku (DW. 107 f. 651 i 113 f. 294).

W 1808 r. Fryderyk Wilhelm wraz z siostrami: Amelią Hessenową i Joanną Elżbietą Trepczyną, uznani spadkobiercami po ojcu Janie Dawidzie (Zs. Lubels. po austr. z 1808 roku; Ingros. 16).

Jan Fryderyk, syn Fryderyka Wilhelma i Juljanny Szmid, ur. 1801 roku w Warszawie (metr. w kośc. kalwińskim), zaślubił 1825 r. Małgorzatę Praksedę Porczyńską, córkę Wincentego. Oboje zmarli 1858 r. w Radomiu. Dzieci ich: Józefa, ur. 1826 r., Ludwika, ur. 1836 r. i Stanisław Jan, ur. 1845 r.

Heyslerowie legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie w latach 1837 — 1865 (Z Teki B. W. Rummla).

HEZEUSZOWIE. Kondrat Hezeusz, ziemianin województwa witebskiego 1623 roku. Hanna Hezeuszówna, żona Gabryela Przewalskiego 1623 roku (Ist. Jur. Mat. XXI).

HIBA v. GIBA Olbrycht, ziemianin województwa połockiego i mińskiego, wziął w zastaw 1668 roku część Hatowszczyzny od Tyszkiewiczowej (Ist. Jur. Mat. XXV).

HICZAŃSKI Paweł, wspólnie z żoną Halszką Bartoldziejską, wzięli 1669 r. w zastaw część dóbr Mohitki - Błosznik, w połockiem, od Kublickich (Ist. Jur. Mat. XXV).

HIERONIM, biskup wrocławski, umarł 1062 r. *Hieronim* v. Harasim, władca włodzimierski 1415 r.

HIGERSBERGER h. WŁASNEGO. Andrzej, chorąży w wojsku koronnem, sprzedał 1763 r. Ożochówkę, w brackim, Dąbrowskiemu (Herb. Kr. Pol.).

Syn jego Augustyn, ur. 1777 r., zmarły 1854 r., legitymował się ze szlachectwa w Królestwie.

Józef, syn Augustyna, urzędnik w komisji skarbu 1850 r., potem w banku polskim.

N., dziedzic Skizan, z Anieli Pruszkówny, zmarłej

Herb Higersbergerów. 1877 r., zostawił kilkoro dzieci.

HILBRANDT Jan Władysław, stolnik smoleński 1698 r. (Op. Kij. 7).

HILCHENOWIE v. HILCHINOWIE v. CHILCHENOWIE h. JELITA z tą odmianą, że w szczycie hełmu w miejsce kozła, pawi ogon kładą.

Dawid, Jan i Tomasz Hilchenowie z Inflant, otrzymali szlachectwo polskie 1591 r., a Zamoyski, hetman, przypuścił ich do swego herbu, wszakże w szczycie hełmu nie kozła, a pawi ogon kłaść mają.

Dawid Hilchen, pisarz ziemski inflancki 1596 r., następnie i sekretarz królewski, właściciel dóbr Hilchensfähr, Planup, Kipsal i Ringenberga, z Katarzyny Krumhausen, miał córkę Gizellę i synów: Aleksandra, Franciszka, Dawida i Stanisława.

Aleksander, właściciel Planup i Kipsal 1632 r., te ostatnie dobra przekazał synowi Adolfowi Janowi, pułkownikowi szwedzkiemu, po którym odziedziczył je syn jego Jakób Jan, chorąży wojsk szwedzkich.

Franciszek posiadał Ringenberg, który po jego śmierci trzymała pozostała po nim wdowa, Zofia z Friedrichsów, a następnie synowie jego: Jakób Franciszek, pułkownik wojsk szwedzkich i Jan Dawid (Stryk.).

Po Dawidzie, synie Dawida, lub po Stanisławie, idą pewnie Hilchenowie w Inflantach polskich zamieszkali.

Dawid, syn Dawida, pisarza inflanckiego, podczaszy wendeński 1649 roku, właściciel Hilchensfähru, miał kilku synów, z których Jan Jakób, właściciel powyższych dóbr, umierając bezdzietnie, zapisał je żonie swej, Krystynie Elżbiecie v. Richter (Stryk.).

Stanisław Dawid Hilchen, rotmistrz królewski 1631 r., żonaty z Katarzyną Birink (M. 178 f. 327 i 180 f. 104).

Samuel Hilchin, cześnik mielnicki 1699 r. Ten sam zapewne Samuel, syn Franciszka i Reginy z Golejewskich, zeznał 1702 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą z Turskich, 2-o v. Stanisławową Pokutyńską, podczaszyną kijowską. Córka ich Anna, za Janem Głinojeckim 1728 r. (Gr. Halic. 481 f. 984 i 485 f. 430).

Antoni, syn Aleksandra, podczaszego trockiego i Krystyny z Narbutów, zeznał 1705 r. zapis dożywocia żonie swej, Teresie z Sochackich, córce Wojciecha

i Zofii z Dąbrowskich (DW. 61 f. 708). Franciszka, córka tegoż Antoniego Hilchena, ale z drugiej jego żony, Teresy Zgierskiej, żona 1-o v. Aleksandra Dzielińskiego, 2-o v. Józefa Narzymskiego 1752 r. (DW. 74 f. 228 i 234). Antoni Hilchen, stolnik nowogrodzki 1759 r. Joachim Hilchen, skarbnik nurski, syn Aleksandra, skarbnika oszmiańskiego i Wiktoryi z Żardeckich, zeznał 1766 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą z Mierzwińskich (Perp. Czers. 33 f. 108 i 34 f. 73).

Dominik, ożeniony z Jadwigą Miedźwiecką v. Niedźwiecką, córką Michała i Maryanny z Paszkowskich, zostawił córki: Wiktoryę, za Michałem Wasilkowskim, Konstancję i synów: Józefa i Wojciecha (Gr. Lwow. z 1772 r.), wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim. Stanisław 1794 r. we Lwowie.

Adam Celestyn Rafał, Rafał z synem Konstantym Albinem, Piotr Paweł i Anicet Seweryn z synem Franciszkiem, synowie Erazma Edmunda, wnukowie Macieja, prawnukowie Aleksandra, praprawnukowie Dawida, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1854 i 1865 r.

Wincenty, pułkownik wojsk francuskich, zmarły 1857 r., z Euzebii Ruszkowskiej zostawił: Henryka, żonatego z Maryą Szadurską, Wiktora, żonatego z Anną Miączyńską, Hipolita, Bolesława, Ryszarda, Oktawa, Edwarda, żonatego z Komarówną, Zofię, za generałem Aleksandrem Rothem, Michalinę, za Aleksandrem Karśnickim, Józefę i Paulinę.

[HILDBURGHAUSEN książe Ernest 1740 r., drugi ks. Ernest 1754 r., ks. Ludwik 1754 r., a ks. Fryderyk Wilhelm 1759 r., kawalerowie orderu Orła Białego.]

HILTEROWIE h. DOLIWA. Sylwester, syn Stanisława, wnuk Jana, dowódca szlachectwa 1801 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

HILZENOWIE v. HYLZENOWIE v. HÜLZENOWIE h. WŁASNEGO w Inflantach. Pisali się von Ekel (Eckeln). Herb ich przedstawia w polu srebrnym na pasie czerwonym prawo ukośnym trzy srebrne, ukośne kwadraciki. W szczycie hełmu między rogami bawolemi także pas jak na tarczy.

Herb Hilzenów.

Jerzy i żona jego N. de Szemelfinek (?), nabyli od Mniszcha starostwo marienhauskie 1713 roku (M. 221 f. 549). W 1721 r. otrzymał Jerzy konsens królewski, na wykupienie z rąk Szostakowskiego Bizmujzy w Inflantach i na odstąpienie starostwa marienhauskiego synowi Janowi Augustowi (Sig. 20). W 1732 r., w którym dopiero odstąpił wymienione starostwo synowi, był Jerzy szambelanem Augusta II-go (Sig. 22). Umarł 1737 r. w Gdańsku, pochowany w Oliwie. Jerzego synów dwóch: Jerzy Mikołaj i Jan August; córek trzy: Anna, zakonnica; Jadwiga, za Szadurskim, a Eleonora, za Samuelem Sołtanem (Sap.).

Jerzy Mikołaj, z proboszcza katedralnego inflanckiego, regent kancelaryi wielkiej koronnej 1738 r., pisarz litewski 1740 r., biskup smoleński 1744 r. Z biskupstwa rezygnował 1763 r. i umarł w Warszawie 1775 r. W tym ostatnim roku darował cały swój ruchomy majątek bratowej, Konstancji z Platerów (M. 292 f. 262). Kawalerem orderu Orła Białego był 1759 r.

Jan August, właściciel Dagdy po ojcu, od 1732 r. starosta marienhauski, 1738 r. regent kancelaryi wielkiej litewskiej, 1744 r. kasztelan inflancki, w końcu

1754 r. wojewoda miński. Kawaler orderu Orła Białego 1754 r. Umarł 1767 r. Był i starostą brasławskim 1744 r., a parchowskim 1756 r. To ostatnie starostwo wykupił wspólnie z żoną od Bucholtzów (Sig. 27). W 1721 r. otrzymał w dożywocie Okrę w Inflantach (Sig. 20), a 1729 r. konsens królewski, na wykupienie powyższych dóbr z rąk Januszewiczów, a dóbr Tulenmujzy z rąk Szadurskiego (Sig. 22). W 1732 roku nabył dobra lenne Pylda i Kunigały, od Szadurskiego (M. 224 f. 653). W 1739 r. wyjednał dożywocie na starostwie marienhauskiem, dla żony swej, Konstancyi z Platerów (Sig. 25). W 1763 r. nabył wspólnie z żoną Czaplnek od Rudzieńskiej (DW. 84 f. 51), a Włochy od Brzostowskich (M. 270 f. 94 i 233 f. 368). Jan August pozostawił dwóch synów: Józefa Jerzego i Justyniana, oraz córkę Annę Rozalię, żonę Pawła Mostowskiego, wojewody mazowieckiego. W 1762 r. Jan August wspólnie z żoną otrzymał konsens królewski, na ustąpienie starostwa parchowskiego synowi Józefowi, a marienhauskiego, synowi Justynianowi (Sig. 29). W 1759 roku oboje rodzice zawarli umowę przedślubną z Mostowskim (M. 232 f. 3 i 294 f. 61; Perp. Czers. 34 f. 405).

Józef Jerzy, ze starosty brasławskiego, kasztelan inflancki 1760 r., wojewoda miński 1767 r., wojewoda mściłowski 1770 r., umarł w Rzymie 1786 r. Kawaler orderu Orła Białego 1762 r., a Św. Stanisława 1767 r. Starosta parchowski i generał-lejtnant wojsk W. Ks. Litewskiego. Z księstwem inflanckiem pisał się na elekcyę Stanisława Augusta. Marszałkiem Trybunału litewskiego był 1768 r. (Akta XII). Starostwo brasławskie nabył od Tomaszewicza, że jednak nie uiścił umówionej sumy, Tomaszewicz cofnął cesyę 1775 r. (M. 282 f. 135). Sprawa ta jednak musiała być uregulowana, skoro się pisał starostą brasławskim do śmierci. Żonaty z Teresą z Potockich i z nią rozwiedziony, kwitował się z nią 1777 r. ze wszystkich pretensyi. Potomstwa nie miał (DW. 85 f. 969; 93 f. 322 i 418; 95 f. 197; 96 f. 359 i 103 f. 225).

Justynian, generał major wojsk litewskich 1762 r. i po ojcu starosta marienhauski, posiadacz Tulenmujzy (Kancel. 38 f. 4), poseł inflancki 1764 r., z tym tytułem podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1771 r. otrzymał od matki swej Czaplnek (Perp. Czers. 34 f. 230). Z Katarzyny Działyńskiej, syn jego Idzi Józef, ur. 1772 r. (DW. 103 f. 1546), właściciel Dagdy, starosta brasławski 1795 r., komandor maltański 1790 r., wprowadzony do dóbr Włochy 1795 r., umarł młodo w początkach XIX-go wieku, gdyż żona jego, Marya z Brzostowskich, występuje już w aktach z 1801 r., jako wdowa po nim (DW. 103 f. 225; 106 f. 154; 107 f. 644; 109 f. 1023; 110 f. 1322; 112 f. 146 i 526; 113 f. 46).

Oprócz wymienionych, spotykamy jeszcze następujących Hilzenów: Henryk ab Hülsen 1550 r., w rzeżyckiem (Ist. Jur. Mat. XXVII). Detlof v. Hülsen, posiadał 1626 r. Serbigal, z nadania Gustawa Adolfa (Stryk). Antoni, zastawny posiadacz Seklershofu w Inflantach 1797 r. Syn jego Herman 1819 r. (Stryk). Metryka koronna wspomina o Henryku Gilzenie, przypuszczam, że Hilzenie, synie Wiganida (Stryk.). W 1621 r. nabył on Falkenberg w Inflantach. W 1627 roku był rotmistrzem królewskim i otrzymał konsens królewski, na odstąpienie dóbr Esen, Bora, Elsbach etc. Howelowi. W tymże samym roku, on i żona jego, Elżbieta Katarzyna Vitinghoff, otrzymali dobra: Hans, Berghow, Petri, Schloth, Arent i Dalen, ze starostwa dynaburgskiego. Henryk nie żył już 1630 r. (M. 165 f. 246; 176 f. 126 i 132; 178 f. 154).

HIMELREICH h. ZARĘBA Piotr, z synem Aleksandrem Piotrem, syn Jana,

wnuk Aleksandra, dziedzica 1670 r. Tyrkszlan i Poszokina, w powiecie upickim, dowiódł szlachectwa 1819 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

HINCZA z ROGOWA h. DZIAŁOSZA, patrz z *Rogowa*.

HINCZKA Mikołaj, sędzia grodzki sanocki 1504 r.

HINCZOWIE w Prusach. Marcin Hincza, prowincyał Jezuitów w Królestwie Polskiem 1636 r., umarł w Poznaniu 1667 r. (Perp. Cz. 9 f. 340).

Od tychże Hinczów, osiadłych w województwie sieradzkim, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie z herbem *Działosza*: Ignacy Hincz, kapitan sztabu kwatremistrzostwa generalnego b. wojsk polskich 1816 roku, z synem Ignacym, Leon, syn Michała i Władysław, syn Jana (Akta b. Her.).

Michał Hincz, syn Michała, z województwa sieradzkiego i Rozalii Malskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim przemyskim.

Antoni, syn Michała, ur. 1795 r. w Tarnowie, komisarz obwodu siedleckiego, zaślubił 1833 r. w Suchożebkach Zuzannę Klarę Bądryńską, 1-o v. Józefową Izdebską, córkę Michała i Rozalii z Kamińskich.

Herb Działosza.

HINCZOWIE, w województwie podlaskim. Jan Hinczyc, ziemianin mielnicki 1528 r. Andrzej Janowicz Hincza, dworzanin królewski, zeznał zapis na kościół w Wierzechucy 1523 r. (ML. 15). Stanisław, ziemianin drohicki, pozwał 1525 roku o podział dóbr braci: Andrzeja, Jana, Stanisława i Jerzego Hinczów (ML. 17). Stanisław, dworzanin królewski, otrzymał 7 włók ze starostwa drohickiego 1548 r. (ML. 62). Zofia Hinczyna i syn jej Jan, mają sprawę ze Świejkami 1546 r. (Zs. Droh.).

Aleksander Stanisławowicz Hincza, łozniczy królewski 1554 r., wojski mielnicki 1563 r. i starosta łosicki, poseł województwa podlaskiego, podpisał akt Unii Litwy z Koroną 1569 r. W latach 1563 — 1566 brał spadek po Hannie z Łodzia-tów Niekraszewiczowej. Z Zofii z Obór Leśnowolskiej, córka jego Dorota, za Gnojeńskim 1580 r. Andrzej Hincza, pisarz dworu arcybiskupa Gamrata 1542 r. (M. 108 f. 11; 112 f. 35; 114 f. 81; 115 f. 157; 121 f. 216; Wyr. Lub. 7 f. 372; ML. 220 B).

Żyjący w połowie XVI-go wieku Jerzy Hincza miał synów: Andrzeja, rotmistrza królewskiego 1585 r., Jerzego i Feliksa, dziedziców na Wierzechucy 1590 r. Stanisław Hincza, syn Feliksa, sprzedał Radziszew Pobikrowskiemu 1646 r. (Wyr. Lub. 12 f. 93; 24 f. 477; 48 f. 67 i 79 f. 174; Zap. Lub. 40 f. 994). Jana z Jadwigi dzieci: Wojciech, Bartłomiej i Jadwiga 1580 r. (Wyr. Lub. 7 f. 642 i 738).

Jan z Droblina, z żony Beaty miał synów: Krzysztofa, Marcina, Stanisława i Adama, dziedziczących na Droblinie 1598 r. (Wyr. Lub. 23 f. 766; 42 f. 600 i 76 f. 800). Katarzyna, córka Kaspra Hinczy i Anny Saczkówny, zmarłych już 1773 r., żona Andrzeja Gałęckiego, chorążego trembowelskiego 1755 r. (Quater. V f. 224).

[HINCZY syn mistrz Mikołaj, kanonik krakowski, skarbnik królewski 1418 roku, kustosz skarku królewskiego w latach 1419 — 1424, podskarbi królewski 1428 — 1429 r. Rodem był z Kazimierza.]

HINDINBERG Henryk, kantor i kanonik warmiński, otrzymał szlachectwo 1626 r. (M. 173 f. 383).

HINKOWIE v. HYNKOWIE v. CHINKOWIE h. TOPÓR, dziedziczyli pierwiastkowo na Gorynicach, w powiecie proszowskim i Zagorzanach i Hinkow e, w powiecie wiślickim.

Akta proszowskie z 1383 r. wspominają o Mikołaju z Gorynic (St. Pr. P. Pom. VIII), który jako Mikołaj z Zagorzan, był burgrabią krakowskim 1405 roku. Synowie jego: Hinek i Jan. Hinek piszący się 1419 r. z Zagorzan, następnie już 1420 r. z Gorynic, dzierżawił Tęczyn 1421 r. (H. 1642, 1697 i 1779). Jego synami byli: Jan na uniwersytecie krakowskim 1444 r., Mikołaj, Hynek, kanonik kielecki i Piotr, dziedzice Gorynic za czasów Długosza. Mikołaj, dziedzic Gorynic i Ostrężnicy, miał dwóch synów: Mikołaja i Hinka, których skarżą 1491 i 1493 r. Paczółtowski i Pirocki o napad (H. 4379, 80 i 93).

Jan Goryniecki karany 1518 r. za niedopuszczenie egzekucyi Niesułowskiemu w Gorynicach i Ostrężnicy. Elżbieta z Gorynic, żona Szczęsnego Dembińskiego, pozwana 1539 r. o Gorynice przez Piotra Zagorzeńskiego i Zbigniewa Hynka (Coll. Crac. 30 f. 370). Dorota, siostra Mikołaja Hinka, wdowa 1492 r. po Janie z Brzezinki, kasztelanie oświęcimskim.

Jan, syn Mikołaja, burgrabiego krakowskiego, piszący się z Zagorzan, na uniwersytecie krakowskim 1402 r., starosta biecki 1437 r., ochmistrz królowej Zofii 1440 r. i jej stolnik 1446 r. (AGZ. XI), w końcu kasztelan zawichostki 1453 r. Synowie jego: Jan na uniwersytecie krakowskim 1434 r., kanonik u Św. Idziego w Krakowie 1444 r., altarysta kolegiaty Św. Stanisława na zamku krakowskim, Piotr na uniwersytecie krakowskim 1451 r., kustosz Św. Idziego pod zamkiem krakowskim i pewnie Hynek i Maciej, bo wszyscy czterej dziedzice Zagorzan za czasów Długosza. Oprócz tego Hinek był dziedzicem Kuchar, a Maciej—Żegocina i Hinkowa.

Zbigniew, Stanisław i Maciej, sprzedali Zagorzany Gnojeńskiemu, o co powała ich 1519 r. siostra ich Anna Kołaczkowska i Jakubowski, nabywca praw od brata ich stryjecznego Piotra, pragnąc odkupić tę wieś na mocy prawa bliższości (St. Pr. P. Pom. VI. 170).

Zbigniew, właściciel Kuchar, nabył Żegocin od Gnoińskiego 1517 r., który natychmiast odprzedał Gołuchowskiemu. W tymże samym roku zabezpieczył posag żonie Katarzynie (Zap. Zs. Wiśl. I f. 727, 729, 744 i 751). Jego synami być musieli: Jan, Piotr, Andrzej i Jakób Hinkowie, właściciele Kuchar 1576 r. (Paw.).

Druga linia Hinków dziedziczyła na Unieniu, w powiecie łęczyckim. Już do nich należał pewno Marcin z Unienia, podsędek łęczycki 1478 r., gdyż syn jego Jan, na uniwersytecie krakowskim 1475 r., zwał się już Janem Hinkiem z Unienia i był podkomorzym łęczyckim 1501 r. (M. 19 f. 35). Synowie jego: Stanisław, Zygmunt, Bartłomiej i Piotr, w sprawie których z Saczyńskim 1515 r., nakazany został zakład 200 grzywien (AGZ. X). Z nich:

Stanisław Hinek z Unienia, rotmistrz królewski 1503 r., dworzanin królewski 1505 r. (Tek. Paw. I), prawdopodobnie po ojcu podkomorzy łęczycki, otrzy-

mał 1511 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Strusa starostwa chmielnickiego, a z rąk Węgorzewskiej, starostwa lelowskiego (M. 25 f. 50 i 26 f. 71). W 1517 r. był jeszcze rotmistrzem królewskim (AGZ. X). W 1527 r. zabezpieczył posag żonie, Zofii z Lasek i Zimnej wody. W 1534 r. już nie żył (M. 42 f. 319 i 49 f. 54). Z tejże Zofii synowie jego: Kazimierz i Stanisław, nabyli 1539 r. od sióstr swoich stryjecznych, córek Piotra, część ich na Unieniu i Ostrowie (Zs. Kamień. 3598).

Kazimierz, dworzanin królewski, zabezpieczył posag żonie Dorocie 1558 r. W 1537 r. był dzierżawcą podborskim i kamionopolskim. Pozostałe po nim dzieci: Andrzej, Stanisław, Jan, Zofia i Jadwiga, wezwane 1568 r., do oddania młyna w Zimnowodzie (M. 63 f. 77 i 91 f. 477; AGZ. X).

Piotr Hinek z Unienia, podkomorzy kamieniecki 1510 r., procesował się 1527 r. z bratem swoim Stanisławem, podkomorzym łączyckim. Z Zofii Kierdejówny z Orynina, córki jego: Anna, żona 1-o v. Pawła Piaseckiego v. Przezwockiego, 2-o v. Leonarda Jacimirskiego i Katarzyna, żona 1-o v. Pawła Klusa, 2-o v. Mikołaja Karabczowskiego, dopełniły 1532 r. działu dóbr ojczystych, Orynina i Rzepiniec i macierzystych, M. Bakoty i wsi Uszycy, Tyrakowej, Stupiniec i Chodykowiec (AGZ. X; St. Pr. P. Pom. VI. 124; Gr. Kamieniec. z 1705 r. i Zs. Kamieniec. z 1532 r.). Piotr miał wprowadzić syna Eustachego, ale ten zmarł bezpotomnie (Zs. Kamieniec. 3598, 3599 i 5999).

Z Unienia, a nawet czasem Unieńskim pisał się Mikołaj Hinek, podstarości lwowski 1540 r. Barbara z Unienia, córka Adama Hinka z Mielczyc, wdowa po Piotrze Dedyńskim, zapisała 1593 r. Uherce Jezuitom sokalskim (AGZ. X. 2594; Zs. Sanoc. 8 f. 38). Ona i brat jej zapewne, Jan Hynek, spadkobiercy po Stanisławie Michałowskim, odstąpili zastaw Barysza przed 1584 r. Skotnickiemu (Gr. Halic. IV f. 1381).

Mikołaj Uniński, Jan Uniński Hinek i Kazimierz Hinek, są dziedzicami Unienia, części Ostrówka, Lubianki, Olszówki i Głębokiego, w łączyckim, 1576 roku (Paw.).

Aleksandra Hinkówna za Markiem Gdeszyńskim 1644 r. Zygmunt Topór Hynek, sędzia wojskowy i chorąży rotty pancernernej, został łowczym podlaskim 1660 roku, a kasztelanem czechowskim 1672 r. W 1661 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie starostwa drohickiego od Ossolińskiego, a 1663 r. na wykupienie z rąk Komorowskich wójtostwa stobnickiego. W 1669 r. został podczaszym przemyskim, ale nominacja ta do skutku nie doszła. W 1672 r. wspólnie z żoną, Eufrozyną z Ossolińskich, otrzymał konsens królewski, na odstąpienie Krościenka, w ziemi sanockiej, Andrzejowi Hinkowi, który po nim w tymże roku został łowczym podlaskim (M. 201 f. 436 i 209 f. 120; Sig. 3 f. 74; 5 f. 32; 11 f. 104; 12 f. 7).

Jerzy, kasztelan czechowski, zastawił 1693 r. Księżmosty i Klęczany Zdziarskiemu (Gr. Przem.). Teresa, córka kasztelana, żona 1-o v. Franciszka Ksawerego Dunina, chorążego buskiego, 2-o v. N. Madalińskiego, chorążego wieluńskiego 1703 r. (Czerniech. f. 400).

Andrzej, łowczy podlaski 1672 r., żonaty 1-o v. z Teresą z Koziegłów Giebułtowską 1677 r., 2-o v. z Anną z Siennowa Krzczowską, wraz z którą procesował 1693 r. plebana w Krościenku, o pobicie służby (Zap. Lub. 56 f. 490). Córki jego: Róża, za Andrzejem Bonin Sławianowskim, podczaszym inflanckim, Maryanna,

Anna i Marcyanna 1726 r. Syn zaś Dominik, łowczy podlaski, procesował Stadnickiego 1719 r. (Bract. XV f. 1738 i Woł. XI f. 1006). Ożeniony 1708 r. z Barbarą z Roganowa Finkówną, pozostawił córki: Rozalię, 1-o v. za Władysławem Lipińskim, vicesgerentem grodzkim kamienieckim 1729 r., 2-o v. za Krzysztofem Rzeszowskim, podstolim trembowelskim 1734 r., 3-o v. za Franciszkiem Darowskim, generałem wojsk rosyjskich 1741 r., Marcyannę, za Józefem Małszewskim 1736 r. i Maryannę, za Józefem Strzałkowsskim 1736 r., które kwitowały 1742 r. Potockich (Gr. Kamieniec.). Anna, żona Aleksandra Grabkowskiego 1714 roku (Gr. Chęcińs.).

Adam i Jan, bracia, pisali się z województwem sandomierskim, na elekcję Jana III-go. Z nich Jan, łowczy nadworny koronny 1688 r., zmarły 1699 r., żonaty był z Zofianną z Marchockich, córką Michała Ścibora Marchockiego, miecznika przemyskiego i Reginy z Konarskich (Zap. Lub. 57 f. 321).

Jan, syn łowczego, urodzony z Zofii Truskolaskiej, ożeniony z Dorotą Gawrońską, pozostawił córkę Helenę, za Aleksandrem Borkowskim 1780 r. (Gr. Halic. Rel. 314 f. 1190) i synów: Stanisława i Leona, wylegitymowanych ze szlachectwa w grodzie halickim 1782 r. Synami też łowczego musieli być: Józef i Kajetan, wierzyciele Potockich, spadkodawcy Stanisława i Leona (For. Nob. Lwow. z 1840 r.).

Adam, brat łowczego, z żony Katarzyny z Przyłęckich, 1-o v. Michałowej Stradomskiej, pozostawił syna Antoniego i córkę Annę, których wraz ze stryjem kwitował Reklewski 1692 r.

Aleksander, z pisarza grodzkiego, podstarości i sędzieja grodzki lwowski, syn Jacka i Jadwigi Grzymalanki, wnuk Mikołaja i Urszuli Secygniowskiej, nabył 1740 r. część Podlisek i Wiszenki, a 1752 r. część Chlipla i Wólki Chlipelskiej (Zs. Przem.) i pozostawił z pierwszej żony, Anny Michałowskiej: Różę, 1-o v. Łukaszowę Sadowską, 2-o v. Janowę Białoskórką; z drugiej zaś, Zofii Białoskórkiej, Jadwigę Romanowę Lisowską, Barbarę Adamowę Wisłocką, Mikołaja, ożenionego z Domicellą Wojutyńską, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim i Jerzego, żonatego z Eleonorą z Bielskich, wdową po Aleksandrze Franciszku Skarbku, obu bezdzietnych.

Mikołaj Hinko, sędzieja ziemski witebski, umarł przed 1677 r. w więzieniu w Moskwie (V. L.).

z HINKOWIEC na Podolu. Iwaszko Hinkowicz z Hinkowiec, dostał 1433 r. od króla 50 grzywien na wsi Dziwakowce, w halickim, z warunkiem zamieszkania na Podolu dla obrony kraju. Tomasz z Hinkowiec za zasługi i poselstwo do Tatarów, otrzymał na wieczność 1442 r. wieś Hinkowce i pustkowie Uhrynkowce.

Bohdan z Hinkowiec zganiony w Krakowie w procesie Jazłowieckiego z Odrowążem, dowiódł 1456 r. w Haliczu szlachectwa, herbu *Habdaniec* z ojca, Trzy krzyże z matki, Trzy wręby z babki (AGZ.). Sienko z Hinkowiec przy rewizji nadań i przywilejów w ziemi lwowskiej 1469 r., okazał list na 200 grzywien na Kościenicach (Paw.; Jabł.).

HINNES Andrzej, rotmistrz rajtarski, otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 roku (V. L.). Antoni, komisarz do zbadania krzyw d tatarskich w Jaorliku 1746 r.

[HINTZ Baltazar, z magistratu krakowskiego, eques aureatus 1764 roku (V. L. VII f. 167).]

[HINZ Jakób został 1778 r. pisarzem publicznym w ks. Kurlandyi i Semigalii, w powiecie piltyńskim (Sig. 34 f. 109).]

HIPPOLIT drugi arcybiskup gnieźnieński od 1006 r. Umarł 1027 r. (Kor.).

HIRAWCZYC Jacek stawił 1528 r. na popisie ziemi wołyńskiej jednego konia. Tatjana Paszkówna Hirawczycówna, żona Kiryła Hulanickiego, Maryna, Żdana i druga Maryna, córka Waśka Hirawczyca, sprzedały 1577 r. część Hulanik.

HIROSZOWIE h. ROGALA. Prawdopodobnie do nich należy Jan Chyrosz, który podpisał 1763 r. manifest szlachty litewskiej, de illegitimitate Trybunału W. Ks. Litewskiego (V. L.). Mateusz Hirosz, syn Feliksa i Teresy, ur. 1761 roku (A. Galic. 295/227), właściciel Glenic i wójtostwa w Gołębiówce, w powiecie radomskim, zmarły 1831 r. w Radomiu, pozostawił z żony Zofii, zmarłej 1829 r., córkę Maryannę i synów: Józefa, ur. 1797 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, zmarłego 1883 r. w Radomiu i Franciszka, właściciela wójtostwa w Gołębiowie, zmarłego w Radomiu. Szymon, zmarły w Radomiu 1842 r., miał syna Antoniego, wylegitymowanego również ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

HIROWSCY. Andrzej, syn Józefa i Teresy Berezowskiej, zostawił z Maryanny Chłodzińskiej (w innym akcie Leżewską nazwaną), Jana, Fabiana, Michała i Piotra Jana. Ostatni, ur. 1755 r. (metr. w Kluźnicach), zaślubił 1786 roku w Grzymałowie Maryę Pukliczównę, z której syn Kazimierz, ur. 1804 r., nabył dzierżawioną przez ojca część w Kluźnicach i zostawił z Maryi Terleckiej, córki Jana, synów: Franciszka, ur. 1830 r., Macieja, ur. 1844 r. i Wojciecha, ur. 1846 r. w Kluźnicach (M. D. Wąs. z A. Wydz. Stan. galic.).

[HIRSZ Gabryel, obersztlejtnant, uwolniony 1676 r. przez hetmana wielkiego koronnego, ze względu na grożącą wojnę, z więzienia fortecznego na zamku lwowskim i ma polecone udać się jako komendant do Baru (AGZ. X. 5527).]

HIRSZBERG Karol, porucznik w wojsku litewskim, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.).

ab HIRTENBERG Joachim Pastoriusz, sekretarz i historiograf królewski, eques imperii, otrzymał indygenat na sejmie 1662 r. (V. L.). W 1671 r. został burgrabią malborskim (Sig. 11 f. 362).

[HITFELDT Konrad, burgrabia toruński 1519 r.]

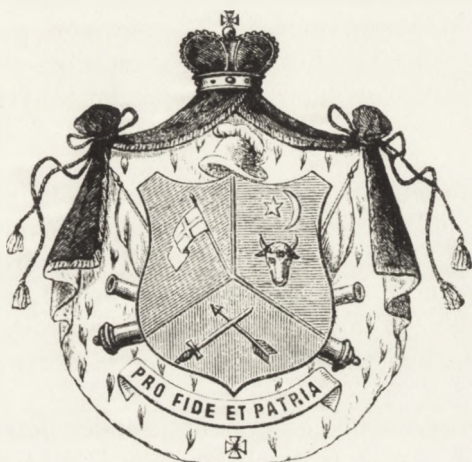
[HITTEL Jan Henryk, pułkownik gwardyi pieszej koronnej 1748 roku (Perp. Czars. 28 f. 261).]

HIZDEU h. WŁASNEGO pisani też HIZDEW, HIŻDEFF i HIZDEO. Stefan, wielki podczasy mołdawski, który zginął 1673 r. pod Chocimem przy boku Sobieskiego, pozostawił z Aleksandry Petryczyko, siostry Stefana Petru, wojewody mołdawskiego, synów bliźniaków: Mikołaja, miecznika i Jankułę, dowódcę wojsk mołdawskich, których bezdzietny wuj adoptował 1674 r. (Oblat. Zs. Przem.). Otrzymali oni indygenat na sejmie 1676 r. (V. L.). Po Mikołaju był syn Jerzy. Jan-

kuła, zwany w Polsce Jerzym, rotmistrz królewski, z pierwszą żoną Angeluszą Stercz bezdzietny, z drugiej—Konstancyi Krzywkowskiej, pozostawił według testamentu (Oblat. Zs. Przem. z 1732 r.) pięciu synów i pięć córek, urodzonych w Zaraysku, parafii łanowieckiej, nadanym mu przez Augusta II-go w 1698 r. (Oblat. Zs. Przem. z 1729 r.). Z jego potomstwa znani: Stefan Dominik, opiekun rodzeństwa,

Jan, Marcin, Kasper, Katarzyna, 1 o v. Prądzynska, 2 o v. Andrzejowa Tyrawska (Gr. Lwows. Fasc. XXIV Nr. 146).

Stefan Dominik pozostawił trzech synów: Jana, Tomasza Jerzego i Karola Kajetana. Tadeusz z synem Bolesławem, Jan Antoni i Feliks, synowie Jana, Nikodem i Szymon z synem Janem, synowie Tomasza Jerzego i Marek Stanisław z dziećmi: Leonem, Henrykiem, Adolfem, Achillesem Nereuszem, Floryanem, Franciszkiem Aleksandrem i Maryą, syn Karola Kajetana, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1847 r., a Seweryn Leoncius Melchior, syn Jana Antoniego, 1852 r. i Stanisław i Karol, synowie Leona, 1871 r.

Herb Hizdeów.

Kazimierz Hizdeff, z chorążego porucznik regimentu gwardyi pieszej koronnej 1780 r. (MP. i DW. 103 f. 1217).

Kasper legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie lwowskim bez podania procedencyi i herbu.

Wincenty, dziedzic części w Popielach, zmarł 1803 r., zostawiając z Maryanny Korczyńskiej małoletnich synów: Piotra i Wojciecha, pod opieką zapewne stryja Wojciecha, dziedzica części w Czyżkach. Piotr zaślubił 1810 r. Teklę Kozubską (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.).

N. Hyzdei, został miecznikiem pomorskim 1745 roku.

HIZDEU Jerzy i Miron, zapewne krewni poprzednich, postradawszy dobra swoje w Wołoszech, poddali się Rzeczypospolitej i otrzymali szlachectwo na sejmie 1676 r. (V. L.).

Herb Jeż.

HIŻOWIE v. HYŻOWIE v. HISZOWIE h. HICHOWIE h. JEŻ. Franciszek Józef Hiż, kapitan wojsk koronnych 1741 roku (Perp. Czers. 25 f. 287). Wilhelm Hiż, z Katarzyny de Loupie pozostawił trzy córki: Annę, żonę Ludwika Thjoli, konsyliarza królewskiego, Elżbietę, żonę Karola Poepelman, generał - majora wojsk saskich, Franciszkę, żonę Jana Gerault, sekretarza poselstwa francuskiego i synów pięciu: Jana Wilhelma, Franciszka, Józefa, proboszcza rzeszowskiego 1743 r., kanonika przemyskiego, następnie warszawskiego i proboszcza w Słomczynie 1785 r., Piotra i Wilhelma, kapitana gwardyi pieszej koronnej, bezdzietnego. Wszyscy oni na sejmie 1764 r.

otrzymali szlachectwo polskie, a do herbu ich, przedstawiającego Jeża w czerwonym polu, dodaną mieli rękę zbrojną w szczycie hełmu. Konstytucją zaś sejmową z 1768 roku, uwolnieni zostali *a scartabellatu* (V. L.; Sig. 30 f. 6; Perp. Czers. 25 f. 287; Deb. Czers. 1 f. 68; DW. 83 f. 885; 93 f. 531 i 100 f. 1074).

Jan Wilhelm Hiż, syn Wilhelma, pułkownik gwardyi pieszej koronnej, żonaty z Katarzyną Aldegundą de Matey, 2-o v. żoną pułkownika Andrzeja Ludwiga, miał z niej córki: Maryannę, żonę 1-o v. Ignacego Czesława Łempickiego, generała adjutanta królewskiego 1765 r., 2-o v. Ignacego Łempickiego, cześnika zakroczymskiego i Annę, żonę Kaspra Dąbkowskiego, pułkownika wojsk koronnych 1780 r., oraz synów: Jana Augusta, Antoniego, Józefa i Franciszka (DW. 90 f. 29 i 96 f. 1160; Zs. Zakroc. z 1786 r.).

Jan August, ur. 25-go Listopada 1743 r. (metr. w Warszawie u Św. Jana), 1773 r. kapitan, 1781 r. major, a 1784 roku pułkownik gwardyi pieszej koronnej (DW. 90 f. 29; 97 f. 459 i 100 f. 1074), żonaty z Franciszką de Gerault, z której miał synów: Jana Feliksa, Aleksandra Józefa, ur. 1788 r., Karola, ur. 1794 r. i Józefa, ur. 1799 r., oraz córkę Izabellę, ur. 1792 r., zamężną Janową Fechnerową. Trzej ostatni synowie i córka Jana Augusta, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1840 r.

Jan Feliks, podpułkownik pułku 2-go piechoty liniowej, Aleksander Józef i Karol, kapitan pułku grenadierów gwardyi b. wojsk polskich, kawaler Legii Honorowej, zmarli bezżenni.

Józef, porucznik kwatremistrzostwa generalnego b. wojsk polskich 1818 r., naczelnik oddziału w zarządzie komunikacji 1847 r., zmarły 1853 r., żonaty po raz drugi 1847 r. z Teofilą Wandą z Fechnerów, córką Franciszka, pułkownika b. wojsk polskich i Amelii z Gerliczów, 2-o v. Rejnertową, zmarłą 1868 r., pozostawił synów: Józefa Tomasza, ur. 1848 r., Adama Wiktora, ur. 1850 r., zmarłego bezżennie 1875 r. i Tadeusza Marcellego, ur. 1854 r. (metr. u Św. Andrzeja w Warszawie), zatwierdzonych w szlachectwie 1867 r. i córkę Kazimierę Emilię, za Eustachym Pogorzelskim.

Józef Tomasz, żonaty z Leontyną Kucz, miał synów: Józefa Jana, ur. 1876 roku, zmarłego 1903 r. w Petersburgu i Tadeusza Leona, ur. 1883 r., oraz córkę Maryę Teofilę Juljuszową Zielińską (metr. u Św. Krzyża w Warszawie), zatwierdzonych w szlachectwie 1892 r.

Tadeusz Marcelli, z żony Zofii Mireckiej, zmarłej 1879 r., ma córkę Maryę, żonę Przemysława Dyakowskiego.

Antoni, brat Jana Augusta, 1780 r. pułkownik gwardyi pieszej litewskiej, żonaty z Anną de Quintardt, córką Piotra, konsyliarza królewskiego (DW. 96 f. 1160 i 108 f. 682), miał z niej synów: Jana, Józefa, majora b. wojsk polskich i Henryka, oraz córkę Teresę, zamężną Leszczyńską, ur. 1787 r., zmarłą 1859 r.

Józef, poborca podymnego 1781 r. i Franciszek, generał - adjutant komisji wojskowej obojga narodów, bracia poprzednich, nie pozostawili potomstwa (DW. 97 f. 459 i 108 f. 698).

Franciszek, drugi syn Wilhelma, pułkownik gwardyi konnej koronnej, z Felicysymy z Królikiewiczów, miał trzech synów: Ludwika, generał - adjutanta królewskiego 1782 r., Franciszka Ksawerego, podpułkownika gwardyi konnej koronnej 1792 r. i Franciszka, w tym ostatnim roku już nieżyjącego.

Franciszek Ksawery zeznał 1775 r. zapis dożywocia z drugą żoną, Ludwi-

ką z Garlickich, córką Antoniego, cześnika owruckiego i Ewy z Wąsowiczów. Córki jego: z pierwszej żony, Katarzyny Radziszewskiej — Maryanna, za Filipem Garlickim, z drugiej—Barbara (DW. 92 f. 1008; 95 f. 595 i 108 f. 698).

Piotr, czwarty syn Wilhelma, kapitan artylerji koronnej, z Eleonory de Lupie, pozostawił syna Józefa Aleksandra, kapitana artylerji koronnej 1790 r., żonatego z Teklą Rosółkiewiczówną i córki: Maryannę, wydaną 1780 r. za Ignacego Poświętowskiego, kapitana regimentu gwardji koronnej i Elżbietę, wydaną 1786 r., za Aleksandra Wasilewskiego, porucznika gwardji koronnej (DW. 96 f. 748; 102 f. 971 i 106 f. 919).

Ignacy, podporucznik 2-go pułku piechoty 1824 roku. Jan, oficer b. wojsk polskich, ur. 1808 r., zmarł w Paryżu 1862 r. Franciszka, zamężna Franciszkowa Lessel, zmarła 1858 r.

HLADOWICCY v. HŁADOWICCY v. GŁADOWICCY herbu PRUS I-szy w W. Ks. Litewskim. Kojałowicz wspomina o Janie Hładowickim, skarbniku grodzieńskim i bracie jego Samuelu, podstolim grodzieńskim. Gedeon Hładowicki podpisał z powiatem starodubowskim elekcyę Jana III-go, a Jakób Stanisław, z województwem wileńskim, obiór Augusta II-go. Jan Kazimierz, podstoli grodzieński 1674 r., żonaty z Zofią Baranowiczówną (Akta I i XV). Władysław, podczaszy liwski 1674 r. Obaj podpisali obiór Jana III-go z powiatem grodzieńskim. Ksiądz Samuel Kazimierz z Hładowicz Hładowicki, kanonik wileński, proboszcz Szkudzki, sekretarz królewski, zmarł w Rzymie 1697 r., mając lat 68. Tekla z Hładowickich za Stanisławem Osiemborowskim 1676 r. (Perp. Czers. 13 f. 498).

HLEBOWICZOWIE v. CHLEBOWICZOWIE h. LELIWA w W. Ks. Litewskim, pochodzą najprawdopodobniej od Hleba Wiaźewicza, żyjącego w XV-m wieku. Pozostała po nim wdowa, Miłochna Anna Raczkówna, zeznała zapis na cerkiew sulatycką (Akta T. XI).

Synowie jego: Jerzy, Stanisław i Piotr, do wysokich już doszli godności.

Jerzy Hlebowicz, namiestnik smoleński w latach 1492 do 1499, namiestnik orszański i obolecki w 1500 roku, namiestnik witebski w latach 1503 — 1508, i znowu wojewoda smoleński w latach 1508 — 1514, to jest do utraty Smoleńska (KW.). W 1508 roku otrzymał od króla Zygmunta Klewice po Glińskim, gdyż dobra jego zupełnie zniszczone zostały, przez wojska wielkiego księcia moskiewskiego (ML. 8). W 1525 r. nadał Jerzy swój herb Leliwę nobilitowanemu przez króla Zygmunta Mikelowi Józefowiczowi (ML. 15). Słusznie pisze Paprocki, że Jerzy Hlebowicz, przestawszy być wojewodą smoleńskim w 1514 r., otrzymał starostwo mereckie, za które dostał znowu w 1518 roku starostwo wołkowyskie. Żył jeszcze w 1520 r. (ML. 12).

Jerzy Hlebowicz pozostawił dwóch synów: Mikołaja i Jana.

Mikołaj, syn Jerzego, 1512 r. starosta drohicki, nie żył już w 1514 roku (ML. 11).

Jan, syn Jerzego, 1516 r. marszałek królewski, do 1519 roku starosta żyżmorski, 1527 r. starosta mścislawski, 1529 r. wojewoda witebski. W 1530 r. i pi-

Herb Leliwa.

sarz litewski, został 1532 r. wojewodą połockim, a 1542 r. wojewodą wileńskim. W tymże roku otrzymał starostwa bobrujskie i borysowskie. W 1546 r. jest także kanclerzem litewskim i namiestnikiem memeskim. Umarł w początkach 1549 r. (ML. 65). W 1536 i 1541 r. sprawował poselstwo do Moskwy.

Możny ten pan dostarczał z dóbr swoich na ekspedycje wojenne 148 koni, a z majątku żony 88 konnych (ML. 21). Dwór jego, na wzór królewskiego urządzone, posiadał marszałków, podkomorzonych i innych urzędników. Lekceważąc sobie kniaziów, których pełno było na Litwie, a których buta go drażniła, brał Jan Hlebowicz na marszałków i podkomorzonych dworu swego samych kniaziów, chcąc im tem okazać, że pan litewski więcej od nich znaczy. W 1546 r. marszałkiem jego dworu był kniaź Andrzej Odyńcewicz, a 1547 r. kniaź Jerzy Borowski; podkomorzym zaś jego był kniaź Piotr Puzyna (ML. 63 i 48).

Jan zawierał dwa razy związki małżeńskie. Pierwszą jego żoną była Zofia Pietkowiczówna, wdowa po Janie Szczycie (ML. 16), drugą — księżniczka Hanna Fedorówna Zasławska, która wniosła mu w posagu księstwo zasławskie. Zygmunt August potwierdził w 1547 r. księżnie Hannie Zasławskiej Janowej Hlebowiczowej, wojewodzinie wileńskiej, zapis, zeczany na rzecz jej siostry stryjecznej przez Toločyńskiego (ML. 62). Hanna Zasławska wyszła po śmierci Hlebowicza za Hieronima Sieniawskiego.

Wydawca *Sapiehów* daje mu jeszcze za żonę Annę Bartoszewiczównę, która miała być matką Jadwigi Sapieżyny (I f. 57). J. Wolff także nazywa pierwszą jego żonę Bartoszewiczówną (Kniaź. f. 593).

Z pierwszej żony pozostawił Jan Juriewicz syna Stanisława i pięć córek: Jadwigę, Krystynę, Zofię, Hannę i Elżbietę; z drugiej miał syna Jana i trzy córki: Elżbietę, Barbarę i Dorotę.

Kniahini Odyńcewiczowa skarży 1549 r. Stanisława Janowicza Hlebowicza o najazd.

W 1547 r. zmarła Jadwiga Janówna Hlebowiczówna, wdowa po Michale Sapieżu, zeznawszy 1546 r. testament (ML. 60). W 1550 r. procesuje się Tarusa z córkami Jana Hlebowicza, wojewody wileńskiego: Krystyną, żoną Jana Komajewskiego, marszałką, Zofią, żoną Juriego Mikołajewicza Zenowiewicza, Hanną i Elżbietą, pannami i Hanną Michajłówną Sapieżanką, urodzoną z Jadwigi Hlebowiczówny (ML. 65). Hanna Hlebowiczówna wyszła za księcia Iwana Sołomereckiego; w 1559 r. zapisała łąkę metropolicie kijowskiemu (AIZR J). Elżbieta Hlebowiczówna była żoną Malchera Szemeta, z którym 1555 r. sprzedała plac w Wilnie (ML. 2).

Jan Hlebowicz, kasztelan miński, Barbara, żona Zygmunta Wolskiego, Elżbieta, żona Michała Wołowicza i Dorota, dzieci niegdy Jana Hlebowicza, wojewody wileńskiego i Hanny Zasławskiej, kwitują 1572 r. swojego ojcyma, Hieronima Sieniawskiego (MK. 109 f. 823).

Elżbieta była 1-o v. za ks. Andrzejem Odyńcewiczem, starostą orszańskim, a 3-o v. za Stanisławem Narbutem, wojewodą mścisławskim (Sap.).

Barbarę Hlebowiczównę zaślubił Wolski, kasztelan czerski, 1558 r., w którym to roku zawarł z jej matką umowę przedślubną (MK. 91 f. 220).

Dorota, siostra Jana Hlebowicza, kasztelana mińskiego, w 1582 r. żona Mikołaja Reja z Nagłowic, kwitowała Sieniawskiego (MK. 127 f. 18).

Jan Janowicz Hlebowicz, wojewodzie wileński, 1572 r. kasztelan miński, 1575 r. starosta oniksztyński, 1576 r. radoszkowski, a 1577 r. zygwulski, w 1581 roku podskarbi ziemski i pisarz W. Ks. Litewskiego. W 1585 r. kasztelan trocki, podskarbi i starosta upicki, został 1586 r. wojewodą trockim. Starostą upickim jest jeszcze 1587 r. Był dziedzicem Solca, w kościańskim, 1581 r. (Paw.). Umarł w 1590 r. Po poddaniu się Połocka 1562 r., został wzięty w niewolę do Moskwy, gdzie po 1569 r. pozostawał. Nabył Mińsk od Mińskiego 1588 r., który syn jego Mikołaj sprzedał 1604 r. Przysieckiemu, a 1609 r. Warszzyckiemu (Zs. Gr. Czers. 56 f. 545; Perp. Czers. 3 f. 179 i Zap. Lub. 15 f. 201). Żonaty był z Katarzyną Krotoską, wdową po Marcynie Herburcie, z którą otrzymał wieś Hlebową, w powiecie trembowelskim, 1579 r. (MK. 119 f. 79). Miał dwóch synów: Jana i Mikołaja (MK. 135 f. 586).

Jan, 1590 r. stolnik litewski i starosta upicki, trzymał 1594 r. starostwo radoszkowskie. Umarł w 1604 r.

Mikołaj, 1605 r. podstoli litewski, żonaty był 1607 r. z Marcebellą, córką Joachima księcia Koreckiego (MK. 154 f. 228). W 1611 r. był wojewodą smoleńskim, a 1621 r. kasztelanem wileńskim; umarł 1632 r. Kościół i klasztor bernardyński fundował w Dąbrownie. Pozostała po nim wdowa wyszła za Jana Rakowskiego, wojewodę witebskiego (Sap.). Synów jego dwóch: Jan Samuel, dworzannin Zygmunta III-go, zmarły młodo i Jerzy Karol na Dąbrownie i Zaslawiu, 1633 roku starosta oniksztyński i radoszkowski, 1639 r. podstoli litewski, 1643 r. wojewoda smoleński, 1653 r. starosta żmudzki, w końcu 1668 r. wojewoda wileński. W 1633 r. otrzymał wspólnie z matką dobra Kobylnickie prawem lennem (Ist. Jur. Mat. XXIV; Woł. VI B f. 237; Kij. IV B f. 67; Arch. Sbor. Dok. III). Umarł 1669 r., pozostawiwszy z ks. Katarzyny Radziwiłłówny córki: Marcebellę, żonę Marcina Ogińskiego, kanclerza W. Ks. Litewskiego i Katarzynę, żonę Kazimierza Sapiehi, wojewody wileńskiego (Sap.).

Stanisław Hlebowicz, 1492 r. starosta merecki i marszałek, 1495 r. namiestnik witebski, 1502 r. wojewoda połocki. W 1504 r. po raz ostatni tytułuje się marszałkiem. Umarł prawdopodobnie w 1513 r. Sprawował poselstwo do Moskwy pięć razy, w 1492 r. z uwiadomieniem o śmierci Kazimierza Jag. (ML. 6), a następnie 1502, 1503, 1508 i 1510.

Żonaty z Zofią z Korczewa, pozostawił synów: Mikołaja i Jana, oraz córki: Elżbietę, Katarzynę i trzecią z imienia nie znaną, żonę Stanisława Pietkowicza, której dzieci pozwały 1555 r. Mikołaja z synem Arnolfem i Stanisława Hlebowicza Połońskiego, o trzecią część dóbr Rudeckich, po rodzonej ciotce Katarzynie, starościnnie żmudzkiej, które to dobra oni w całości zabrali, a powinny były być rozdzielone na trzy części (Zs. Droh. z 1555 r.).

W 1538 r. sprzedała Zofia z Korczewa, wdowa po Stanisławie Hlebowiczu, wojewodzie połockim, żona Mikołaja v. Rafała z Czapli, różne dobra synowi Mikołajowi Hlebowiczowi (ML. 16 i 29).

Mikołaj Stanisławowicz i siostry jego: Elżbieta Hrehorowa Ościkowiczowa, wojewodzina trocka i Katarzyna Maciejowa Kłoczko, starościna żmudzka, procesują się 1546 r. z biskupem łuckim o 1,000 kóp (ML. 61). Elżbieta była 1-o v za Iwanem Semenowiczem Sapiehą, wojewodą podlaskim; w 1520 r. jest już po-

wtórnie wdową po Hrehorym Ościkowiczu, wojewodzie trockim (ML. 12 i 13). Katarzyna, 1545 r. wdowa po Matysie Wojciechowiczu, staroście żmudzkiem, zapisała 1550 r. pewną sumę Zygmuntowi Augustowi (ML. 2).

Mikołaj Stanisławowicz, wojewodzie połocki, nie sprawował żadnego urzęgu i gdyby nie liczne sprawy, które miał w latach 1520—1550 z matką, Dowojną, Zabą, Uhrynem i Krupską, nie wiele byśmy o nim wiedzieli (ML. 12, 19, 31, 63 i 65). Na ekspedycye wojenne obowiązany był dostarczać 31 konnych (ML. 21). Tenże Mikołaj, dziedzic na Bartkowie i Rudkach i syn jego Arnolf, procesują się 1554 r. o Rudki ze Stanisławem Hlebowiczem Połońskim, dziedzicem na tychże Rudkach (ML. 220 B i 47). Arnolf Hlebowicz był 1576 r. chorążym drohickim i mielnickim; pisany był czasem Hlebowiczem Korczewskim. Dorota Mikołajówna Hlebowiczówna, żona ks. Andrzeja Gedrojcia 1559 r. (Kniaź.).

Jan Stanisławowicz, wojewodzie połocki, sprzedał 1518 r. Iskołt i Dudicze Rostrosowiczowi, a 1522 r. odstąpił on wraz z żoną swą Hanną, Kapczyce i Wierchlukawce kniaziowi Fedorowi Jarosławiczowi (ML. 13 i 2). W 1525 i 1526 roku sprzedaje ks. Ostrogskiemu nabyte przez ojca Derenio, Ostrów i Niżhołów, w smoleńskim i połockiem (Arch. Sang.). Nie żył już w 1540 r., w którym żona jego występuje w aktach jako wdowa po nim (ML. 31). Na ekspedycye wojenne dostarczał 12-tu konnych (ML. 21). Synem jego być musiał Stanisław Hlebowicz Połośki, sukcedujący w trzeciej części po Kłoczkowej. Ożeniony był z Katarzyną Świejkówną z Ciechanowca, 1-o v. Janową Cedrowską 1555 r. Córka ich Felicjana z bratem przyrodnim ceduje części Ciechanowca Świejkom 1613 r. (Zs. Droh. 1555, 1562, 1610 i 1613). Córka jego, ale zapewne z innej żony, była Zofia Helena, żona Mikołaja Radziwiłła, wojewody trockiego, a synem Piotr Hlebowicz Połośki, współczesny Paprockiemu.

Jest prawdopodobnem, że po tymże Piotrze Hlebowiczu Połośkim, idą Hlebowiczowie Połoścy zamieszkujący Cesarstwo, potomkowie Hieronima Hlebowicza Połośkiego, który od Jana III-go otrzymał 1689 r. dobra Nutowicze.

Hieronim pozostawił syna Pawła, chorążego wojsk litewskich, który miał dwóch synów: Stefana i Jana. Stefana syn Maciej, pozostawił syna Szymona. Jan, porucznik pułku królewskiego, miał syna Józefa, rotmistrza pińskiego, którego trzej synowie: Michał — ksiądz, Antoni i Franciszek Ksawery. Tego ostatniego syn Józef.

Antoni, żonaty 1-o v. z Terlecką, 2-o v. z Malinowską, z drugiej żony miał syna Hieronima Ksawerego, ur. 1822 r., rotmistrza huzarów grodzieńskich, którego syn Jan, ożeniony z Eugenią Żytyńską. Filip, syn Antoniego z Terleckiej, ożeniony z Anną Hulewiczówną, pozostawił dwóch synów: Antoniego i Brunona Aleksandra. Antoni, ur. 1843 r., dowódca pułku artyleryjskiego, ożeniony z Zenezdą Krasniuk, pozostawił: Wiarę za Janem Kryłowem, Leonida, ur. 1873 r., Włodzimierza, ur. 1875 roku i Konstantego, ur. 1878 r. Brunon Aleksander, ur. 1845 r., adwokat przysięgły, ożeniony z Heleną Charytonówną, pozostawił: Antoniego, ur. 1876 r., Jana, ur. 1878 r., Teodora, ur. 1879 r., Olgę i Annę, zmarłą 1888 r.

Hanna Hlebowiczówna, żona Iwana Chrapowickiego, chorążego witebskiego 1622 r. (Ist. Jur. Mat. XXI).

Piotr Hlebowicz, chwilowo 1502 r. namiestnik nowogrodzki (KW.), w latach 1511 — 1522 namiestnik krewski, nie żył w 1525 r., gdyż w tym roku król Zy-

gmunt potwierdził Hannie, pozostałej po nim wdowie, zapis dóbr Morocz, na których miała zabezpieczony swój posag w ilości 500 kóp gr. lit. (ML. 15).

HLEBOWICZOWIE, w powiecie grodzieńskim, zamieszkiwali okolicę szlachecką Hlebowicze. Mań Hlebowicz, bojar grodzieńskiego powiatu, sprzedał 1522 roku las w Splinczycach za 300 kóp groszy Radziwiłłowi. Piotr, Michał, Andrzej, Marcin, Józef, Jerzy, Dominik, Jerzy, Michał, Jakób, Maciej, Jakób, Jerzy, Piotr, Maciej, Szymon, Józef, Michał, Marcin, Hieronim, Dominik, Andrzej, Franciszek, Tomasz, Jakób, Szymon, Antoni, Marcin, Stefan, Michał i Kazimierz, stawili się na popis wojskowy 1765 r., w większej części pieszo i w części bez broni (Akta VII) Antoni, radca stanu, zmarły przed 1871 r., pozostawił z żony Karoliny Starzyńskiej, syna Antoniego i córkę Karolinę.

HLEBOWOSKI Bartłomiej z Hlebowicz, w powiecie grodzieńskim, 1765 r. (Akta VII).

HLIŃCA Jakób, w powiecie lidzkim, 1764 r. (V. L.).

HLINIECCY w W. Ks. Litewskim. Józef Hliniecki z województwem trockiem, a Józef Kazimierz, regent kancelaryi Trybunału W. Ks. Litewskiego, z województwem wileńskim, podpisali elekcyę Jana III-go.

Kazimierz, podstarości wileński 1684 r. Józef Kazimierz, wojski starodubowski i podstarości wileński 1696 r. To są prawdopodobnie *Glinieccy*.

HLIŃSCY w W. Ks. Litewskim. Aleksander, Andrzej, Konstanty Władysław, Michał i Trojan pisali się z województwem wileńskim, na elekcyę Jana Kazimierza, a Jan Hliński podpisał z powiatem wołkowyskim, obiór Stanisława Augusta. Felicyan Hliński, szambelan Stanisława Augusta 1784 r., a Leon, porucznik wojsk koronnych 1783 r. (MP.). Andrzej, dziedzic Mazurki i Ludwik Hlińscy, synowie Juljanny z Lindsayów, 2-o v. Jaskołodowej, odstąpili spadku po wuju 1801 r. (Sądy pruskie Rajgrodzkie). To są prawdopodobnie *Glińscy*.

HŁADKI na Wołyniu. Hrehor, z żoną Tatjaną Dańkową Kopystrzyńską i z innymi współdziedzicami, sprzedał 1586 r. Wierzchniaki i Kopystrzyn za 20,000 kóp groszy lit. ks. Ostrogskiemu. Jerzy, ożeniony z Maryanną Woronianką Borotyńską 1597 r., sprzedawał w latach 1606 — 1608 części Borotyńna (Z Teki W. Rulikowskiego).

HŁADKI v. GŁADKI w W. Ks. Litewskim. Łukasz Hładki, żonaty z Dorotą z Krępskich 1598 r. (Wyr. Lub. 77 f. 375). Stefan, pisarz ziemski miński 1591 r. N., chorąży miński 1595 r., ożeniony z Krystyną Świejkowską, wdową po Michale Brunidzie, staroście rzeczycykim, za których krzywdą ujmują się rokoszanie 1606 r. Daszko Romanowicz Hładki, dworzanin królewski 1548 r. (ML. 50), jest protoplastą Daszkowiczów, z których Bohdan jeszcze 1720 roku pisze się Hładkim Daszkowiczem, następnie przybrali przydomek *Korybutów*. Patrz także *Rahoza*.

HŁADUNOWICZOWIE - DUBISCY. Mikołaj Hładunowicz-Dubiski, cześnik derpski i regent grodzki żytomierski 1727 r. Patrz *Dubiski*.

HŁASEK Jan z Przesiecznicy, ożeniony z Małgorzatą z Jasionowa, występuje często w drobnych sprawach w sądzie sanockim w latach 1436—1461.

HŁASKOWIE v. HŁAZKOWIE h. LELIWA w W. Ks. Litewskiem Stefan Hłasko spisał testament 1535 r. Tichno Hłasko, sędzia ziemski połocki 1590 r. Kojałowicz wspomina o Mikołaju, podczaszym połockim, który od komisarzy obojga narodów sprawował poselstwo 1658 r. do wojska zaporoskiego. Trojan, sędzia ziemski połocki 1631 r. Hrehory, syn Lwa, nabył 1635 r. dobra Borkowicze i Czerepiaty, w połockiem, następnie nabył jeszcze dobra Hromoszcze, Ziabki i Kniażyce. Oprócz Kniażyce wszystkie inne dotąd są w posiadaniu Hłasków. Konstanty, kaznodzieja Bazyłjanów w Chełmie 1659 r. (Akta XXIII). Raina Hłaskówna, żona 1-o v. Jana Osipowskiego 1654 r., a 2-o v. Szymona Cwiecińskiego, wdowa 1667 r. Stefan, ziemianin połocki 1660 r.

Hrehory, Łukasz, Daniel i Andrzej obecni na sejmiku połockim. Hrehory zadzierżawił Horsple 1661 r., a część Utury 1663 r., której część nabył 1670 roku. Andrzej i Gabryel, bracia, zeznali 1668 r. dział dóbr Ofanasowszczyzny, w połockiem. Jan 1671 r. (Ist. Jur. Mat. XXV — XXVI).

Stanisław, syn Hrehorego, towarzysz chorągwi panczernej, następnie koniuszki brasławski, dziedzic Borkowicz 1660 r., ożeniony z Urszulą Korsakówną. Michał Karol, wojski inflancki 1686 r. Jan podpisał z województwem połockiem, obiór Augusta II go.

Dominik, strażnik piński, żonaty z Heleną Wróblewską 1721 r. Brat jego Jan, wojski inflancki (Akta XI). Trojan, horodniczy połocki 1716 r. (Ist. Jur. Mat. XXII), sędzia ziemski połocki 1727 r. (Zs. Połoc.), poseł połocki na sejm 1744 r., który zerwał. Jozafat, porucznik wojsk królewskich, namiestnik połocki 1737 r. Felicyan, dziedzic Borkowicz i Kniażyce 1690 r., wraz z braćmi i siostrą darowali 1720 r. dom w Dziśnie Bazyłjanom, który im Trojan odebrał, o co proces 1747 r. Wspomniana siostra Felicyana, Anna, była za Jerzym Zabielskim Szczytem, z którym fundowała kościół i klasztor Dominikanów w Zabiałach, następnie w Wołyńcach. Tomasz, mostowniczy połocki, Antoni, Tadeusz i Michał, obecni 1741 r. na sejmiku połockim (Ist. Jur. Mat. XXV — XXVI). Tadeusz wprowadzony w posiadanie Borkowicz 1748 roku. Ten sam, czy też inny Kleofas Tadeusz, podczaszy piński 1754 roku.

Podpisali obiór Stanisława Augusta z województwem połockiem: Dominik, rotmistrz województwa połockiego, następnie 1778 r. asesor sądu ziemskiego newelskiego (Ist. Jur. Mat. XXI), Feliks, podczaszy piński, Ignacy, porucznik, Leon, Maurycy, strażnik połocki, Onufry Dominik, następnie asesor sądu ziemskiego połockiego 1780 r., Rafał, mostowniczy połocki, Stanisław, rotmistrz i poseł połocki i Tadeusz, rotmistrz połocki.

Michał Eljasz, rotmistrz, z żoną Salomeą z Koronów, fundowali 1764 roku cerkiew w dobrach swych Wiacior, w oszmiańskim. Franciszka, żona Kazimierza Pakosza, koniuszego połockiego 1761 r. Leon, sędzia grodzki smoleński 1765 roku. Wincenty, szambelan Stanisława Augusta i poseł orszański 1786 r., chorąży

witebski 1787 r. Tadeusz, fligel-adjutant królewski 1771 r., w którym pierwszej jego żonie, Marcyannie z Januszkiewiczów, przyznane zostało dożywocie na Baranich-Peretokach i Chorobrowie (Kancel. 37 f. 399 i 401). Następnie generał-adjutant 1780 r., tytułował się starostą chorobrowskim i legitymował się ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r. Pierwsza jego żona zmarła 1784 r., a drugą była Józefa ze Staniszewskich 1789 r. (Lwows. For. Nob.; M. 300 f. 49; DW. 96 f. 899; 105 f. 223 i 108 f. 318). Feliks, szambelan Stanisława Augusta 1788 r. Ignacy, sprzedał 1775 r. Kniażyce Swołyńskiemu.

Aloizy, syn Stanisława i Franciszki z Szyszków, dziedzic Borkowicz 1799 roku, kawaler maltański, miał czterech synów: Wincentego, po którym był syn Włodzimierz, Józefa, Aleksandra i Stanisława. Z nich:

Józef, oficer b. wojsk polskich w wojnach napoleońskich 1809 roku, potem marszałek drysiński, zostawił synów: Mikołaja i Józefa. Mikołaja synowie: Bernard Józef, doktor medycyny, ur. 1859 r., Mikołaj i Antoni, ożeniony z Hłaskówną, z której ma dwóch synów: Jerzego, ur. 1892 r. i Andrzeja, ur. 1893 r. Józefa, syn Józef, ur. 1858 r.

Aleksander, drugi syn Aloizego, miał synów: Piotra i Trojana, marszałka powiatu połockiego 1848 r., po którym synowie: Józef i Antoni, ur. 1852 r., ożeniony z Dybowską. Synowie ich: Wiktor, ur. 1876 r., Bronisław, ur. 1879 r. i Antoni, ur. 1884 r.

Stanisław, trzeci syn Aloizego, miał synów: Kazimierza i Stanisława. Stanisław, syn Kazimierza, ur. 1866 r.

Eustachy, syn Leonarda, miał dwóch synów: Leonarda, ur. 1850 r., ożenionego z Trębicką i Ignacego, po którym zostali synowie: Feliks, ur. 1894 r. i Paweł, ur. 1898 r.

Ignacy, syn Feliksa, pozostawił synów: Augusta, ur. 1850 r., żonatego z Walkowską i Wiktora, którego synowie: Zygmunt, ur. 1865 r. i Hubert, ur. 1876 r. Zygmunta z Gajewskiej synowie: Mieczysław, ur. 1890 r., Zdzisław, ur. 1892 i Leon, ur. 1894 r.

August, marszałek powiatu połockiego w latach 1818—1820 r.; Konstanty marszałek powiatu drysińskiego 1840 r. Franciszka i Weroniki z Hatowskich potomstwo: Stanisław, Floryan i Marya, ur. 1873 r., zmarła 1900 r.

HŁAZYNOWIE i HŁUSZONKOWIE książęta. Książę Hłazyna (Wasil) otrzymał w połowie XV-go wieku pięciu koniuchów Opeskich (Kniaź.). Synów jego było dwóch, których wspomina pomownik supraślskiego monasteru, wymieniając ród ks. Hłazynicza i brata jego, ks. Iwana Puzynina (Arch. Zbor. Dok. IX f. 457).

Ks. Olechno Wasilewicz Hłazyna v. Hłazynicz, okoliczny smoleński w latach 1486 — 1500, a namiestnik Łuczyn-Horodka w latach 1496 — 1500, otrzymał od Kazimierza Jag. 1486 r. wieś Buhino (ML. 4). Aleksander Jag. potwierdził go 1492 r. w posiadaniu dóbr Mamajewskich, w powiecie słonimskim, nadanych mu przez Kazimierza Jag. (ML. 3). Potwierdził mu również 1496 r. akt nabycia Kozuchowa, Kozina i Nemlenowa, a 1498 i 1499 r. sam mu nadał wsie Szczerbinin, Kozłowo, Czulków, Dawidków, Skorowodrę, Kowalewo i inne, w powiecie smoleńskim (ML. 6). Ożeniony z Sapieżanką, siostrą Jana, sekretarza królewskiego, po-

zostawił córkę ks. Fedorę Hłazyniankę, którą wuj, po śmierci ojca, wydał za Aleksandra Sołtanowicza, marszałka hospodarskiego (Kniaź.).

Brat Olechny, ks. Iwan Wasilewicz Hłazyna, nosił też przezwisko Puzyna i stał się protoplastą Ogińskich i Puzynów. Ks. Iwan zbiegł do Moskwy, a dzielnicę jego Mścislawiec nadał król Kazimierz bratu jego Olechnie. Żona jego podążała z dziećmi za mężem do Moskwy, lecz schwytaną w drodze została. Aleksander Jag. odsądził w 1496 roku ją i jej syna Jerzego, od dzielnicy ojcowskiej (ML. 5).

Spis kniaziów i bojarów smoleńskich, sporządzony za Kazimierza Jag., wymienia ks. Iwana, brata Hłazynicza i synów jego: Dymitra, Iwana, Lwa, Michała i Andrzeja (ML. 4). Książęta ci, oprócz ojczystych przezwisk nosili także przezwisko Hłuszonok. Z nich:

Ks. Michał Iwanowicz Hłuszonok Hłazynicz dostał się 1500 r. pod Wiedroszą do niewoli moskiewskiej.

Ks. Iwan Iwanowicz Hłuszonok otrzymał 1496 r. od Aleksandra Jag. wieś w powiecie maksymowskim (ML. 5). Nadanie to potwierdza i powiększa mu 1506 roku król Zygmunt. W 1514 r. tenże ks. Iwan Puzyna zyskał potwierdzenie posiadania Nosowa. Nie żył już 1516 r., w którym Nosowo przyznane synom jego, księżętom Wasilowi i Tymofiejowi Puzynom (Kniaź.).

Ks. Dymitr Iwanowicz Hłuszonok otrzymał od Aleksandra Jag. dworzec Oginty (Woginty), w powiecie żyźmorskim; nadanie to potwierdził król Zygmunt synowi jego, ks. Bohdanowi, 1510 r. (ML. 8).

Ks. Bohdan Dymitrowicz Hłuszonok, szwagier, czy też zięć Iwanowej Jurłowej, procesuje się 1542 z ks. Borowskim, żonatym z Jurłówną (ML. 32). Wdowa po nim ks. Bogumiła Pawłówna, czyniąc 1555 r. zapisy synom swoim, księżętom Matwiejowi i Fedorowi, nazywa ich, jako też i nieboszczyka męża swego, księżętami Ogińskimi (Kniaź.).

HŁUSKI Hrehor z żoną. Bogumiłą Medźwiedzką, sprzedał 1567 r. część Hłuska, w powiecie łuckim, za 500 kóp gr. Malińskiemu (Z Teki W. Rummla). Patrz *Głuski*.

HŁUSZANINOWIE. O Hłuszaninach pisze Kojałowicz w swoim Herbarzu, że używali h. *Radwan* z tą odmianą, że w szczytce hełmu kładli pięć piór strusich, a przez nie kopia, mającą na sobie pierścień.

Samuel Hłuszanin i żona jego, Justyna Świdarska, ziemianie połocky, zastawili 1670 r. część swych dóbr Leszczytowiecze - Prudyny, w połockiem, za 200 kóp Pietraszkiewiczom (Ist. Jur. Mat. XXVI). Jozafat 1727 r. w Połocku. Wojciech, dziedzic Zalesia, ur. 1875 r., zmarł 1900 r., w witebskiem.

HŁUSZANOWSKI Antoni, syn Andrzeja, wpisany do ksiąg szlachty gubernii połtawskiej 1853 r.

HŁUSZKOWSCY na Wołyniu. Jakób Lambardjewicz Hłuszkowski pozwał 1629 r. Motowidłę o grabież. Rafał Lambardjewicz zabity 1630 r. przez Fedora Szachowskiego (Z Teki W. Rulikowskiego).

HNIEWOSZEWICZ. Fedor świadczy 1513 r. w Zdzięciole. W 1528 roku stawia się w 5 koni przy popisie ziemi wołyńskiej. Żonaty z Zofią Aleksandrówną ks. Czartoryską, która sprzedała 1527 r. swoją połowę Łohojska siostrze.

HNILECCY z Hnilec, w ziemi halickiej. Zawisza Hnilecki dopełnił 1438 r. działu dóbr z bratem Stanisławem z Zawałowa i wziął Hnilec, a w 1453 r. zabezpieczył 100 grzywien posagu żonie Nastazyi ze Złotnik. Od 1454 r. jako komornik sądu halickiego zastępuje często sędziego. W 1461 r. wraz z bratem Stanisławem Zawałowskim oddali wieś Lukę siostrzeńcom swym Myszkowskim. Dzieci jego: Jan, Michał, Piotr i Barbara, po długim procesie od 1469 r., dochodzą 1470 r. dziedzictwa swego po matce we wsi Sarnek i sprzedali tę wieś wujowi Złotnickiemu 1472 r. Katarzyna Bielecka, żona Piotra, ma 40 grzywien na Zahajcach u Buczakich 1472 r. Bracia ci nazywali się często Zawiszami (AGZ. XII). Jakób, Feliks, Mikołaj, Piotr, Michał i Stanisław dziedziczą na Hnilecach 1578 r. (Paw.). Stanisław Zawisza, dziedzic części Dussanowa i Brzuchowicy, w lwowskim, 1578 roku (Ibid.).

HNISZOWIE posesorowie wsi Hnidawy, w województwie wołyńskim, 1684 roku (Woł. IX f. 463).

[de HOCHBERG - FÜRSTENSTEIN hrabia N., kawaler orderu Orła Białego 1791 roku.]

[ab HÖCKINGIN Anna Marya, żona Fryderyka Denhofa 1645 r.]

HODUBSCY Andrzej i Stanisław podpisali z województwem płockiem, elekcyję Stanisława Augusta. Patrz *Chodubscy*.

HOENIG BOCKELMAN Maciej Antoni, podczaszy inflancki, oberstlejtendant królewski, żonaty z Dorotą z Janowiczów, posesor dóbr Bychowskich 1719 roku (Sap. II).

HOEVELGINNEN Krzysztof, porucznik regimentu pieszego buławy polnej koronnej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.).

[HOFFMAN Mikołaj, pisarz komory międzyrzeckiej 1602 roku (Zap. Lub. 13 f. 106).]

[HOFFMAN Michał został pisarzem publicznym ziem pruskich 1619 roku (M. 163 f. 319).]

HOFFMAN Jan, oberstlejtendant dragoński, otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 r. (V. L. i Sig. 5 f. 90).

[HOFFMAN Jan został radcą handlowym 1745 r. (MP.).]

[HOFFMAN baron Benedykt został radcą nadwornym królewskim 1786 roku (MP.).]

HOFFMAN Waran (Waxan?), oberstlejttenant pieszy, otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 r. (V. L.). Franciszek, posiadacz Tarnawy Dolnej i Jan, dzierżawca starostwa krośnieńskiego, syn Jerzego i Maryi Elżbiety Hichtrytz, wnuk Jana i Elżbiety Braunówny, prawnuk Waxana z Saksonii pochodzącego i Teofli Rychterówny, legitymowali się ze szlachectwa i h. *Kotwica*, w sądzie ziemskim przemyskim 1782 r.

HOFFMANOWIE. Józef, kapitan regimentu gwardyi konnej koronnej, Ignacy, porucznik, a następnie kapitan 1779 r. i Jan, bracia, otrzymali szlachectwo na sejmie 1768 r. (V. L.). Dyplom na szlachectwo otrzymali 1781 r. (MP.). Herb ich przedstawia kotwicę uchem do góry, na niej krzyż ukośny (dwa pasy ukośnie skrzyżowane). W szczycie hełmu gwiazda sześciopromienna (Ostr. 1039).

Jan, porucznik, następnie kapitan gwardyi konnej koronnej 1779 r., syn Jana Baptysty, pułkownika wojsk koronnych i Teresy z Kozickich, zaślubił 1792 r. Izabellę de Saint Vincent (DW. 95 f. 817; 108 f. 665 i 111 f. 346).

Józef, syn Jana, generał wojsk koronnych, żonaty z Ewą z Fabrycych, zmarł 1800 r. bezdzietnie, a spadek po nim brali: Jan Chrzyciel, pułkownik b. wojsk polskich, Teresa Ostrowska i Prażmowscy (Lwow. Por. Nob.).

HOFFMANOWIE h. GRZYMAŁA. Jan, sędzia graniczny powiatu grodzieńskiego, z synami: Jozafatem, Andrzejem i Piotrem, syn Tomasa, wnuk Kazimierza, prawnuk Jerzego, 1685 r. dziedzica dóbr Żadzie, w powiecie pińskim, dowiódł szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską.

Albin Wawrzyniec, żonaty z Antoniną z Bohdanowiczów 1791 r., w powiecie pińskim, brat jego Benedykt 1783 r. (Zs. Pińskie).

HOFFMANOWIE. Piotr, rotmistrz laski wielkiej koronnej, Henryk, kapitan gwardyi pieszej koronnej i Antoni, chorąży korpusu artyleryi koronnej, otrzymali szlachectwo na sejmie 1790 r. Dyplomy im wydano 1791 r. (ML. 220 A f. 443). Piotr, 1781 r. służył w chorągwi węgierskiej (DW. 97 f. 264). Antoniego herb nazwany *Krzyżoróż*, przedstawia na tarczy dwudzielnej w polu prawem czerwonym — krzyż kawalerski duży, w lewym, błękitnym, trzy pięciolistne róże srebrne, jedna nad drugą. Nad hełmem, bez korony, trzy pączki róż w wachlarz (Ostr. 1663).

HOFFMANOWIE. Konstanty Andrzej Leon, Adam Julian, Konstanty August Edmund, Jan Jakób i Feliks, synowie Jana Daniela, wnukowie Jakóba, prawnukowie Herasima, praprawnukowie Romana, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1835 r., a Antoni Prosper i Józef January, synowie Konstantego Andrzeja Leona, 1865 r., Augustyn Jan, syn Adama Juliana, 1873 r. i Ferdynand, syn Konstantego Augusta Edmunda, 1879 r.

[HOFFMEISTER Fryderyk został kapitanem gwardyi koronnej 1782 roku a Antoni, porucznik, otrzymał dymisyę z rangą kapitańską 1778 r. (MP.).]

[HOFFRICHTER Wojciech, kapitan gwardyi królewskiej 1697 roku (DW. 54 f. 1692).]

[HOGENDORFF Jan i żona jego, Franciszka z Pruszkowskich, kwitowali Pruszyńskiego 1793 r. (DW. 109 f. 293).]

[HOGGREFF Jakób został sekretarzem królewskim 1665 r. (Sig. 9 f. 88).]

[HOHENLOHE hrabia Karol August 1754 r., *Hohenlohe-Ingelfingen* ksiązę Henryk August 1784 r., *Hohenlohe-Bartenstein* ksiązę Ludwik 1787 r., *Hohenlohe-Kirchberg* ksiązę Fryderyk 1767 r., kawalerowie orderu Orła Białego.]

HOHOLEWSKI h. JASTRZĘBIEC Jan, żonaty z Anną Łaszczówną 1596 r., sprzedał 1624 r. Hoholewo Brześciańskiemu (Wyr. Lub. 66 f. 382 i Zs. Bełskie). Jerzy, zastawny posiadacz Bortniewa w włodzimierskim, 1586 r. Anna, żona Stanisława Chamca 1618 r.

HOHOLOWIE. Filon Hohol zapisał żonie Zofii ze Sztemberku 2,800 fl. przed 1622 r. (Obl. Gr. Łuckie). Mikołaj Stanisław, syn Łukasza, pisarz grodzki owrucki 1684 r. Tenże Stanisław, komornik graniczny i regent ziemski braclawski 1686 r. (Zap. Lub. 61 f. 331 i 537; 62 f. 577). Antoni w Chełmie 1649 roku (Akta XXIII). W województwie brzeskim - litewskim: Jan Karol 1699 r., Krzysztof 1730 r., Stefan i Ludwik, starosta dąbrowski, 1764 r. (Akta IV i V. L.). Czy to nie *Gogolowie*?

HOHOŁOWIE. Eustachy Hohoł, hetman wojsk zaporoskich, otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 r. Tenże sam Eustachy, czy inny tegoż imienia, z wojska zaporoskiego, otrzymał już poprzednio na sejmie 1661 r. szlachectwo (V. L.).

HOHOŁOWSKI, właściciel Hohołowa w powiecie bełskim, 1578 r. (Paw.).

HOJNATKA Baltazar, burgrabia krakowski, nie żył 1618 r. (M. 163 f. 72).

HOLAHOWSCY Mikołaj i Stanisław, dziedzice części Treblin, w drohickim, 1617 roku (Zs. Drohic.).

HOLARK Jerzy otrzymał szlachectwo 1515 r. i herb przedstawiający w polu błękitnem, nad złotym płotem, pół jelenia naturalnego w prawo. W szczycie hełmu pół jelenia (Ostr. 1173).

HOLATYŃSCY. Daniło Fedkowicz Holatyński, ziemianin powiatu łuckiego, dzielnicę swą w Holatynie sprzedał ks. Sanguszce, który połowę tej wsi po Krasowskim, nabył od Szklińskiego. Król Zygmunt potwierdza te akta 1539 roku. Jakim Holatyński ma 50 kóp u ks. Sanguszki 1547 r. (Arch. Sang.). Olena, żona Adama Nowosielskiego 1592 r.

HOLCOWSCY książęta. Dymitri, najstarszy syn kniazia Fedora Odyńcewicza, przezwiał się od dóbr Holcowa, na których dziedziczył, Holcowskim. Synowie jego zbiegli do Moskwy, a wszystkie dobra po nich pozostałe otrzymali: brat Dymitra, książę Hrehory Odyńcewicz i bratankowie jego, książęowie: Hrehory, Wasil i Semen Odyńcewicze. W 1507 r. nakazał król Zygmunt Odyńcewiczowi zwrócić kniehinii Juliannie Dymitrowej Holcowskiej te dobra, które jej mąż na wdowi stolec wydzielił, a w 1510 r. przykazał tymże Odyńcewiczom zwrócić Hannie, córce kniazia Dymitra Holcowskiego i jej mężowi, Miti Iwanowiczowi, namiestnikowi oboleckiemu i klucznikowi królowej Heleny, dobra Holcowo, Szyjkę i Krywaję (ML. 8).

HOLDE Ernest, Gerhard i Jakób, kapitan gwardyi, pisali się z księstwem inflanckiem, na elekcyę Jana Kazimierza.

HOLDRING N., podkomorzy inflancki, nie żył w 1727 r. (Sig. 20).

HOLDSCHUEROWIE v. HOLZSCHUEHROWIE v. OLTSCHUROWIE w Inflantach. Jerzy, kanclerz biskupa derpskiego w XVI-m wieku (Stryk.). Bertram (Bartłomiej) Holdschuer otrzymał starostwo kremonońskie, wskutek cesyi dokonanej na niego przez Leonarda Kietlicza 1597 r. (Stryk. i M. 172 f. 140). W 1592 roku podkomorzy derpski, 1612 r. kasztelan derpski, umarł w 1620 r. Syn jego Wilhelm, urodzony z Agnieszki Effern, otrzymał od ojca starostwo kremonońskie. Król zatwierdził tę cesyę 1625 r. (M. 172 f. 140 i 176 f. 115). N., kasztelan parnawski, nie żył w Lutym 1625 r. (M. 172 f. 138).

HOLEŃCZYŃSKI v. GOLEŃCZYŃSKI h. LIS Hawryło Oleksiejewicz, dworzanin królewski 1546 r. (Arch. Sang. IV).

HOLENKA Mitko, namiestnik putywelski 1500 roku. Syn jego Juchno (Arch. Sang.).

HOLIŃSCY. Jerzy Holiński podpisał z województwem nowogrodzkiem, obiór Jana III-go, a Samuel pisał się z ziemią halicką, na elekcyę Augusta II-go.

HOLKOWSKI Teodor podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

HOLLAK h. PORAJ Wincenty, syn Kazimierza, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Józef, syn Wincentego, biskup sufragan sejneński 1850 r. Brat jego Antoni.

HOLLER Kasper otrzymał 1620 r. konsens królewski, na wykupienie dóbr Morsel (M. 166 f. 271).

HOLLO de KROMPACH Zygmunt, węgier, syn Jana, wnuk Macieja, dworzanin króla Michała, dobrze zasłużony w obronie Rzeczypospolitej od pogan, otrzy-

mał indygenat na sejmie 1673 r. z herbem jego rodzinnym Korwin. W 1676 r. wspólnie z żoną, Zofią z Ossolińskich, otrzymał konsens królewski, na posiadanie domu w Lubowli na Spiżu. Sryj jego Zygmunt, postował od cesarza niemieckiego do króla Jana Kazimierza i jego to pewnie, z Klary Paxi de Pakosz, córka Marya Teresa, była 1712 roku za Franciszkiem Borzęckim, podpułkownikiem wojsk koronnych (M. D. Wąs. z Obl. Krak. 102 f. 796, 965 i 1104; Gr. Krak. 329 f. 901).

[ab HOLMDORFF baron Karol, szambelan Stanisława Augusta i żona jego, Katarzyna z Burhardów, zawarli 1788 roku układ z Sosnowskim (DW. 104 f. 1418).]

[de HOLMER N., radca księstwa holsztyńskiego, kawaler orderu Św. Stanisława 1770 r., a Orła Białego 1772 r.]

HOLSNEROWIE h. OLIWA. Józef z synem Stanisławem Ottonem, Feliks Aloizy, Jan i Jerzy, synowie Łukasza Tadeusza, wnukowie Krzysztofa, prawnukowie Zygmunta, 1727 r. dziedzica dóbr Jodejki, w powiecie trockim, dowiedli szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską 1832 r.

[de HOLSSTEIN hrabia Józef Maksymilian, szambelan Stanisława Augusta, kawaler orderu Orła Białego 1784 r.]

de HOLSTEIN Adryjan, pułkownik wojsk litewskich, pochodzący z Inflant, przypuszczony do prerogatyw szlacheckich, konstytucją sejmową z 1775 r. (V. L.). Karol Fryderyk de Holstein oblatował około 1791 r. testament Teresy ze Szmitów Holsteinowej (DW. 107 f. 1283).

HOLSZAŃSCY książęta ¹⁾ h. HIPOCENTAURUS. Protoplastą tego znakomitego litewskiego rodu jest Olgimunt (Ougemundes), o którym się już pewne dochowały wiadomości historyczne. Niewątpliwie do niego odnosi się to miejsce w kronice inflanckiej Wartberge'go, gdzie mowa jest o twierdzy Algemenen, „ubi Algeminne, magnus satrapa, habitationem suam elegit“ (Stad. Olg. i Kiejst. VIII). Nie kto inny był również owym księciem Elgemothem, który wraz z księciem Skirgiełłą i Borysem przybył z wielkim pocztem do Krakowa, ażeby ofiarować królowej znakomite dary i prosić szlachtę polską o rękę Jadwigi dla Jagiełły, w. ks. Litwy (Stad. Br. Wład. Jag. f. 262).

Olgimunt pozostawił syna Iwana, który pierwszy począł się pisać z Holszan. Książę Iwan często jest wymieniany jako świadek na traktatach pokoju i układach, zawieranych przez wielkich książąt litewskich z mistrzami krzyżackimi. W 1379 roku nazwano go *Iwan, Augmenten son*, a w 1390 r. herzog Iwan

¹⁾ Obszerną monografię tego domu napisał p. Kazimierz Pułaski. Przegląd bibliograficzno-archeologiczny Nr. 34.

von Galschan, Ougemundes son (Kod. Rac. f. 55 i Cod. Epist. Vit. Nr. 63 i 64). W 1396 r. został namiestnikiem kijowskim. Pieczęć jego przedstawia mężczyznę stojącego z wyciągniętymi rękoma, jakby modlącego się (Cod. Epist. Vit. 64 i 101).

W 1390 r. odprowadzał ksiązę Iwan do Moskwy Zofię, córkę Witolda, którą poślubił w. ks. moskiewski Wasil (Kar. V f. 112). W 1401 r. podpisał ksiązę Iwan wraz z synami: Andrejem, Semenem i innymi, przyrzeczenie wierności, które dali królowi Władysławowi Jag. ksiązęta i panowie litewscy. W tymże samym roku wydał Iwan osobne pismo od siebie, że po śmierci Witolda dochowa wierności królowi i koronie polskiej (Cod. Epist. Vit. Nr. 234 i Cod. Epist. s. XV, Nr. 27).

Pominnik Lubecki wspomina o jego żonie Agrypinie. Była ona siostrą żony w. ks. Witolda, a więc księżniczką smoleńską (Kniaz.).

Oprócz wyżej wymienionych dwóch synów, miał jeszcze ks. Iwan synów: Aleksandra i Michajła, oraz córkę Juljanę, żonę w. ks. Witolda, który jej w 1428 roku posag na pewnych dobrach zapisał z warunkiem, że majątki te po jej śmierci powrócą do dyspozycji królewskiej (Inw. Arch. Kor. Litwa).

Ksiązę Aleksander, syn Iwana Olgimuntowicza, przewany *Nielubem*, udał się 1406 r. do Moskwy, gdzie otrzymał od wielkiego księcia Perejasław Zaleski (Kar. V f. 167 i Nr. 199).

Ksiązę Michajło Iwanowicz Holszański, namiestnik kijowski 1422 r., stronnik w. ks. Zygmunta, schwytyany przez Świdrygiełłę 1433 r., utopiony został z jego polecenia w Dźwinie pod Witebskiem (Wit. Star. f. 9 i 10).

Ksiązę Andrej Iwanowicz Holszański, miał za żonę ks. Aleksandrę Dymitrownę Drucką, która zmarła w 1426 r. w Glinianach na Rusi Czerwonej, wracając do Kijowa od córki, królowej Zofii, którą odwiedziła w Krakowie. Pochowaną została w cerkwi w Uniowie (Stad. Olg. i Kiejst. VIII).

Ksiązę Andrej pozostawił trzy córki: Wasilisę, żonę kniazia Iwana Bielskiego, a następnie ks. Michajła Semenowicza, Zofię, żonę króla Władysława Jagiełły i Maryę, żonę Eliasza, wojewody wołoskiego ¹⁾

Ksiązę Semen Iwanowicz podpisał 1432 roku przysięgę wierności, złożoną przez w. ks. Zygmunta królowi Władysławowi Jagielle (Skarb. Danił.). Ksiązę Holszański tegoż imienia miał podług genealogii tego domu, sporządzonej przez Stypułkowskiego, otrzymać w 1477 r. Dubrowice, od których jedna odrośl rodu tego Dubrowickimi się nazwała. Wielki przeciąg czasu, leżący pomiędzy 1401 r., w którym po raz pierwszy spotykamy księcia Semenę, a 1477 r., nie pozwala przypuszczać, ażeby tym obdarowanym był ksiązę Semen. Musi tu zachodzić pomyłka, albo w imieniu obdarowanego, albo też w dacie nadania.

Ksiązę Semen Iwanowicz Holszański, który podobnie bratu swemu, zginąć miał utopiony w Dźwinie, z żony Maryi pozostawił synów: Andreja, Semenę,

¹⁾ Stadnicki. Bracia Władysława Jagiełły, f. 183. Wypis z kroniki litewskiej, także Dogiel, Cod. Dipl. I, f. 602. Alexander, palatinus Moldaviae, matri suae Mariae, amitae regiae, confirmat litteras an. 1455. Petrus, palatinus Moldaviae, conservat Mariam, relictam olim Eliae, Moldaviae palatini viduam, circa oppidum Sereth et villam Olchoviec aliasque villas dote illius oneratas. An. 1456.

Daniela, Aleksandra, Hleba i Juriego (Kniaź), oraz córkę Juljanę, żonę księcia Kobryńskiego. Książę Semen Romanowicz Kobryński zapisał w 1454 roku żonie swej, Juljannie Semenównie Holszańskiej, na dobrach swych dziedzicznych Kobryniu, Czerewaczycach i Hruszowej 2,000 kóp szerokich wiana (ML. 2). W akcie tym powiedziano, że bracia jej: Juri, Andrej i Semen, wypłacili jej posagu 1,000 kóp (Arch. Sang. III).

Książę Aleksander Semenowicz Holszański jadąc 1478 r. w poselstwie do Polski, zeznał testament, którym zapisał Świerany kościołowi Św. Stanisława w Wilnie (ML. 2). Musiał on umrzeć bezpotomnie, tak jak i bracia jego: Andrej, Daniel zabity pod Wilkomierzem, gdzie walczył po stronie Świdrygiełły i Hleb.

Książę Semen Semenowicz, miał się zwać według p. J. Wolffa Trabskim, był żonatym z ks. Maryną, córką ks. Dymitra Druckiego, a córka jego miała wyjść za Marcina Gasztołda.

W dokumencie, którym król Zygmunt nadał 1511 r. księciu Ostrogskiemu zamek i miasto Stepań, znajduje się wzmianka, że książę Juri Semenowicz Holszański otrzymał od Kazimierza Jag. Stepań, którego jedna trzecia część przeszła następnie w posiadanie jego wnuka, księcia Juriego Iwanowicza Dubrowickiego (ML. 8). Księcia Juriego Semenowicza wymieniono w liczbie świadków na przywileju, wystawionym kniaziewi Michajłowi Konstantynowiczowi przez Kazimierza Jag. w 1452 r. (ML. 41).

Książę Juri Holszański, z żony Juljanny, która, sądząc z nagrobku jej wnuka Pawła, biskupa wileńskiego, należała do rodu pieczętującego się Pogonią litewską, pozostawił córki: Juljanę, zmarłą panną, pochowaną w Pieczarskiej łaźnie w Kijowie i Annę, żonę Marcina Gasztołda, wojewody trockiego, oraz pięciu synów: Iwana, Aleksandra, Wasila, Semena i Juriego.

Książę Iwan Juriewicz Holszański, zawarł wraz z braćmi układ w 1481 r. z siostrą swą Anną, żoną Marcina Gasztołtowicza (ML. 2). Taż Anna z Holszan, będąc już wdową po Marcinie Gasztołdzie, wojewodzie trockim, spisała testament w Dziewieniszkach 1499 r. (ML. 2).

Książę Juri Iwanowicz Dubrowicki, procesował się ze stryjem swoim, Aleksandrem Juriewiczem Holszańskim i stryjenką Nastazją, wdową po księciu Semenie Juriewiczu Holszańskim, o spadek po bezpotomnie zmarłych swoich stryjach: Wasilu i Jurim Holszańskich. W sprawie tej powoływano się na dział, sporządzony pomiędzy synami księcia Juriego Semenowicza Holszańskiego, mianowicie: Iwanem, Aleksandrem, Wasilem, Semenem i Jurim. Na mocy tego działu otrzymał Iwan Dubrowice (ML. 41).

Książęta Wasil i Juri Juriewiczze Holszańscy, zmarli bezpotomnie. Ks. Wasil umierając bezżennie, zapisał 1470 r. dwa siola z włości Barańskiej cerkwi Bogarodzicy w Smoleńsku (Arch. Sang.). Książę Semen Juriewicz Holszański, w latach 1489 — 1499 starosta łucki i marszałek ziemi wołyńskiej, otrzymał 1499 r. od Aleksandra Jag. przywilej na jarmarki w Stepaniu (ML. 6). W 1500 i 1501 r. był hetmanem litewskim i wojewodą nowogrodzkim, a namiestnikiem kamienieckim w latach 1489—1501, lecz po śmierci Michała Ostrogskiego powrócił w 1502 roku na starostwo łuckie i marszałkowstwo wołyńskie, na których to urzędach pozostawał jeszcze w 1505 r. Umarł w 1505 lub 1506 r.

Książę Semen ożenił się z księżniczką Nastazją, córką księcia Semena Wasilewicza Nieświckiego i Maryi, znanej pod nazwą księżny Rowieńskiej. Żona Semena wniosła w dom Holszańskich dobra Równe (Stecki. M. Równe). W 1483 roku zapisał jej na Baranie i Hłusku 2,000 kóp gr. (Arch. Sang.). Król Zygmunt zatwierdził księżnę Nastazję Semenową Juriewiczową z Holszan, starościny łucką i jej dzieci w posiadaniu dóbr Hołowina, w powiecie łuckim, które Aleksander Jag. nadał był jej mężowi, niegdy staroście łuckiemu i marszałkowi ziemi wołyńskiej, a w 1510 r. odnowił im tenże król przywilej Aleksandra Jag., ustanawiający dwa jarmarki w Stepaniu (ML. 8).

Książę Semen Juriewicz musiał pozostawić kilkoro dzieci, gdyż król Zygmunt wspomina o nich w rzeczonych aktach, lecz prawdopodobnie zmarły wszystkie w młodym wieku, z wyjątkiem córki Tatianny, żony księcia Konstantyna Ostrońskiego, której synem był Ilia Ostroński. W 1512 r. odebrał król Zygmunt księciu Dubrowickiemu prawo pobierania myta jarmarcznego w Stepaniu, które przysądził Ostrońskiemu, jedynie z tego powodu, że przywilej na jarmarki otrzymała teściowa ks. Ostrońskiego, ks. Nastazya (ML. 10 i 46).

Książę Aleksander Juriewicz Holszański, w 1485 r. krajczy litewski i namiestnik grodzieński, w 1487 r. podczaszy litewski, w 1492 r. kasztelan wileński. Przestał być starostą grodzieńskim w 1505 r., był zaś starostą brzeskim w 1507 roku. W tym ostatnim roku odstąpił mu bratanek jego, ks. Juri Iwanowicz Dubrowicki, dobra spadłe na niego po babce, ks. Juriowej i stryjach, ks. Wasilu i Jurim (Arch. Sang. III). Umarł 1511 r. Książę Aleksander dziedziczył na Lebedziowie, od którego zwał się niekiedy księciem Lebedziowskim. Zachował się jego testament spisany w Wołpie 1505 r. (ML. 2).

Książę Aleksander pojął za żonę Zofię, córkę Olechny z Chożowa, wojewody wileńskiego. W 1490 r. zapisał Olechno, wojewoda wileński, córce swej. Zofii, Chożowo i Zajezerze, a w 1492 roku nadał jej Kazimierz Jag. Wołpę (ML. 2). W 1507 r. zabezpieczył jej mąż na swoich majątkach 6,000 kóp gr. szerokich posagu i wiana, a na Lebedziowie zapisał jej 6,000 dukatów (ML. 2). W 1517 r. spisała Zofia dwa testamenty, jeden w Wilnie, drugi w Wołpie (ML. 2).

Książę Aleksander Juriewicz Holszański pozostawił trzech synów: Janusza, Jerzego i Pawła, oraz córki: Barbarę, Aleksandrę i Jadwigę ¹⁾.

Barbara Holszańska, mniszka trzeciej reguły Ś-go Franciszka, zastawiła Gasztoldowej w 1523 r. poddanych w Wierpiatach i Łukawie, w 1533 r. sprzedała poddanych wierpiackich, a w 1553 roku zawarła układ z Zofią Gasztoldową (ML. 2).

---

¹⁾ Pan K. Pułaski daje mu dwóch synów: Jerzego v. Janusza i Pawła, oraz cztery córki: Hanne, żonę Mikołaja Paca, Zofię, żonę Jana Kmity, N., żonę Ostyka i Barbarę. Co się synów dotyczy, nie wolno nam uważać Janusza i Jerzego, za jedną osobę, gdyż w aktach występują oni jako dwie różne osobistości. Janusz v. Jan jest zawsze krajczym litewskim, dzierżawcą słonimskim i wołkowskim, podczas gdy Jerzy jest krajczym królowej Heleny, namiestnikiem wileńskim i bielickim, w końcu wojewodą kijowskim. Był wprawdzie krajczym litewskim, ale dopiero po śmierci brata Janusza. Co do córek, to żoną Kmity była Zofia Ościkówna, Jerzego Ościka zaś Chreptowiczówna, a następnie kniaźna Mścisławska.

Pan J. Wolff daje mu czwartą córkę Annę, żonę Piotra Janowicza Mondigirdowicza i uważa, że dwaj pierwsi jego synowie: Janusz i Jerzy, urodzeni być musieli z innej, nieznannej matki.

Księżniczka Aleksandra Aleksandrówna Holszańska otrzymała wraz z mężem swym, Mikołajem Juriewiczem Pacem, od brata swego Pawła, biskupa wileńskiego, część Wiszniewa 1527 r. (Wolff. Pacowie f. 12).

Jadwiga Holszańska była żoną Iwana Litawora Chreptowicza, z którym miała dwie córki. Jedną poślubił Ościk, drugą Jan Oborski. Niespokojnego ducha niewiasta, oskarżyła przed królem Zygmuntem zięcia swego Ościka, o gwałtowne porwanie córki, ale sprawę przegrała. Niezrażona tem niepowodzeniem, wytoczyła znowu Janowi Oborskiemu przed królem Zygmuntem i arcybiskupem Łaskim proces o to, że wykradłszy jej córkę i nie wzięwszy z nią ślubu, trzyma ją w swym domu. List pisany w tej sprawie do Łaskiego, zaczyna od słów: „Hedvigis Lithavorova, filia Ducis Alexandri Olszański“ i powołuje się w nim na świetność domu, z którego wyszła (ML 16).

Książę Janusz Aleksandrowicz Holszański, na akademii krakowskiej 1488 roku, krajczy litewski w latach 1496 — 1505; w 1501 r. dzierzawca słonimski, a w 1511 r. namiestnik wołkowyski.

Książę Juri Aleksandrowicz Holszański, w 1502 r. krajczy królowej Heleny i namiestnik wileński, w 1504 r. namiestnik bielicki, został w 1508 r. z uposażeniem 300 kóp gr. litews. wojewodą kijowskim, którym jest jeszcze w 1510 r. Krajczym litewskim był także w 1508 r.

Książę Paweł Aleksandrowicz Holszański, na akademii krakowskiej 1504 roku, biskup łucki w 1507 r., a wileński od 1536 r. ¹⁾ Umarł 4-go Września 1555 r. Na ekspedycje wojenne dostarczał 122 koni w 1528 r.

W 1519 r. zeznał biskup na rzecz Konstantego Ostrogskiego donację części na Holszanach, Hłusku i Romanowie (ML. 13). W 1522 r. udzielił mu król Zygmunt konsensu, na wybudowanie mostu na Niemnie pod Wołpą (ML. 2). W 1527 roku otrzymał w dożywocie starostwo puńskie (ML. 2). W 1528 roku darował mu szwagier jego, Mikołaj Pacewicz, dwór z placem w Wilnie, który następnie odprzedał Kieżgajłowi, biskupowi kijowskiemu (ML. 2). W 1533 roku zapisał Wołpę i Duniłowicze królowi Zygmunutowi (ML. 2). W 1544 r. sprzedał dobra Holszańskie, Lebiedziewo i Chożową Zygmunutowi Augustowi i królowej Bonie, zapewniwszy jednakże sobie dożywocie na tych dobrach (ML. 2). W 1550 roku oddał mu Zygmunt August w dożywocie Holszany (zapewne część dóbr), które spadły na niego po śmierci Olbrychtowej Gasztoldowej (ML. 2). Biskup spisał testament w Wilnie 1551 r. (ML. 2).

Zygmunt August zamienił z Radziwiłłem w 1558 r. dobra: Lebiedziewo, Chożową i Duniłowicze, który otrzymał po śmierci biskupa Pawła Holszańskiego, na Kurzeńce (ML. 2).

Książę Iwan Holszański, najstarszy syn księcia Juriego Semenowicza ²⁾, otrzymał w dziale Dubrowice. Syn jego, Juri, począł się zwać Dubrowickim od Dubrowicy, którą po nim odziedziczył. Iwan poniósł w 1481 r. w Kijowie śmierć

---

¹⁾ W 1536 r. pisał się jeszcze biskupem łuckim, elektem wileńskim (ML. 24).

²⁾ Dlatego nazywany go najstarszym, że w działach jest wymienionym na czele innych braci.

z ręki kata za spisek, uknuty z książętami Olelkowiczami i Bielskim, mający na celu emigrację do Moskwy i poddanie znacznego obszaru ziem litewskich w. ks. moskiewskiemu.

Książę Iwan Juriewicz z księżniczki Hanny Michajłówny Czartoryskiej, miał tylko jednego syna Juriego i córkę Wasilisę, za ks. Michajłem Zasławskim i Mścislawskim.

Opierając się na akcie, którym ks. Hrehory Iwanowicz Juriewicz Holszański zapisał w 1502 r. żonie swej, ks. Juliannie, córce ks. Iwana Jarosławicza 500 kóp lit. posagu, na Holszanach i Hłusku, oraz na akcie z 1522 r., w którym ks. Juri Iwanowicz wzmiankowany jest jako szwagier ks. Ostrońskiego (ML. 2 i Malin. i Przedz.), zamieściłem w „Poczeie Rodów“, że książę Iwan Juriewicz miał dwóch synów: Hrehorego, żonatego z księżniczką Jarosławiczówną i Juriego, którego pierwszą żoną była księżniczka Ostrońska. Tymczasem z aktów powołanych przez p. J. Wolffa okazuje się, że ks. Iwan miał tylko jednego syna Juriego, przez pomyłkę raz Hrehorym nazwanego i że właśnie tenże książę Juri, żonaty był 1-o v. z ks. Julianną Iwanówną Jarosławiczówną, a 2-o v. z ks. Maryą Andrzejówną Sanguszkówną.

Książę Michaił Iwanowicz Juriewicz Zasławski i Mścislawski, zeznał 1520 roku zapis pewnej sumy na rzecz swej żony, księżniczki Wasilisy, córki ks. Iwana Juriewicza Holszańskiego, której również zapisał w 1523 r. dwory Spiahto i Ozuniczne ¹⁾ (ML. 41).

Książę Juri Iwanowicz Dubrowicki, odstąpił stryjowi swemu, księciu Aleksandrowi Juriewiczowi Holszańskiemu, dobra, które otrzymał po bezpotomnej śmierci stryjów: Wasila i Juriego Holszańskich i zeznał w Grodnie razem z tymże stryjem Aleksandrem dział dóbr. Oba te akta potwierdził król Zygmunt w 1507 roku (ML. 2 i 8).

Książę Juri otrzymał w 1508 r. Kamienne i Borowe, w powiecie kijowskim, po zdrajcy Iwanie Glińskim (ML. 8). Uzyskał w 1509 r. od króla Zygmunta pozwolenie na jarmarki w Dubrowicy, w 1512 r. w jednej trzeciej części Stepania, której był właścicielem, a 1525 roku w Hłusku, który musiał odziedziczyć (ML. 8, 10 i 15).

W przytoczonych aktach procesowych w dziele p. Wolffa, oraz z testamentu księcia Jerzego, okazuje się, że książę Jerzy z pierwszej żony Julianny miał synów: Iwana v. Janusza, Fedora i Włodzimierza, oraz córki: Nastazyę, żonę ks. Kuźmy Zasławskiego i Bohdanę, żonę księcia Fedora Michajłowicza Wiśniowieckiego; z drugiej — Maryi Sanguszkówny synów: Semena i Andrzeja, oraz córki: Maryę, żonę 1-o v. Andrzeja Montowtowicza, 2-o v. Michajła Tychnowicza Kozińskiego, 3-o v. księcia Andrzeja Kurbskiego, Zofię, żonę księcia Aleksandra Iwanowicza Połubińskiego, Annę, żonę Olizara Kierdeja Mylskiego, Fedorę, żonę księcia

¹⁾ Wobec tych dwóch zapisów, udowadniających jasno, że Wasilisa była córką Iwana Juriewicza Holszańskiego, zdanie p. K. Pułaskiego, że Wasilisa, żona kniazia Mścislawskiego, była córką Juriego Iwanowicza Holszańskiego, utrzymać się nie może. Jeżeli w testamencie kniazia Juriego jest wzmianka o jego „ziatiu“ Mścislawskim, wówczas należy to tak rozumieć, że chodzi tu o jego szwagra, a nie o zięcia.

Rodowód książąt Holszańskich i Dubrowickich.

Olgimunt

—
Iwan
1379 — 1401
ż. Agrypina ks.
Smoleńska

Aleksander
1406 r.

Michajło
† 1430 r.

Semen
1432 r.
ż. Marya

Juliana
m. Witold w. ks.
litewski

Andrej
ż. ks. Aleksan-
dra Drucka

Wasilisa
m. ks. Iwan
Bielski

Zofia
m. Władysław
Jagiełło
król

Juri
1452 r.
ż. Julianna

Andrej
1454 r.

Juliana
m. ks. Semen
Kobryński

Iwan
ks. Dubrowicki
† 1481 r.
ż. ks. Hanna
Czartoryska

Aleksander
kasztelan wi-
leński 1492 r.
ż. Zofia c. Ole-
chny z Chożowa

Semen
starosta łucki
marszałek wo-
łyński 1498 r.
ż. ks. Nastazya
Nleswicka

Anna
M. Marcin
Gasztold

Juri
1507 — 1534
ż. a) ks. Julian-
na Iwanówna
Jarostawiczów-
na b) ks. Marya
Sanguszkówna

Wasilisa
M. ks. Michajło
Iwanowicz
Zastawski
i Mściławski

Janusz
wojewoda lite-
wski
1496 r.

Paweł
biskup
wileński
1536 r.

córki:
1. Anna Piotrowa
Mondgirdiczowa
2. Barbara mniszka
3. Aleksandra Pacowa
wiczowa

Anna Taoyanna
ks. Ostrogska

Juri

a.

Iwan v. Janusz
wojewoda trocki
1546 r.
ż. Elzbieta
Radziwiłłówna

Włodzimierz
ż. ks. Maryna
Solomerecka

córki:
1. Ks. Anasta-
sya Zastaw-
ska
2. Ks. Bohdana
Wisniowiecka

Semen
stolnik litewski
1556 r.
ż. Hanna
Radziwiłłówna

Andrej

córki:
1. Marya 1-0 v. Montow-
towa, 2-0 v. Kozinska,
3-0 v. ks. Kurbska
2. Zofia ks. Potubińska
3. Hanna Kierdejowa
Mylska
4. Fedka ks. Solomerecka
5. Olena Sapieżyna

b.

Bohdana Fedorowicza Sołomereckiego i Olenę, żonę Pawła Iwanowicza Sapiehy (Op. Łuc. 2058 f. 14).

Z synów księcia Juriego Iwanowicza Holszańskiego i Dubrowickiego:

Książę Iwan v. Janusz i Włodzimierz Juriewiczze Dubrowiccy, zapoznani zostali 1537 r. przez macochę swą, Maryę Sanguszkównę, o wydanie dóbr, zapisanych jej przez męża. W 1541 r. oskarża ich znowu macocha o różne krzywdy, które jej wyrządzili (ML. 33, 29 i 30). W 1540 i 1541 roku procesują się oni z Ostrogskim o Stepań i o dobra macierzyste ks. Ilii Ostrogskiego, który zmarł, nie pozostawivszy męzkiego potomstwa (ML. 29).

Książę Iwan v. Janusz Dubrowicki, 1540 r. stolnik litewski, dzierżawca horwolski, został 1542 roku wojewodą kijowskim i otrzymał nowe nadanie na włość horwolską (ML. 53). W 1546 r. piastował godność wojewody trockiego, 1547 r. zaś otrzymał starostwo mohilewskie. Umarł w 1549 r., nie pozostawivszy z żony Elżbiety Radziwiłłówny potomstwa. Że nie pozostawił potomstwa, dowodem tego jest sprawa, którą miał 1550 r. z Iwanem Sołtanowiczem książę Semen, brat przyrodni zmarłego Iwana, o odziedziczone po tymże dobra Stankowskie (ML. 65).

Książę Włodzimierz Juriewicz, brat Janusza, był sprawcą województwa kijowskiego 1543 r. Żoną jego księżniczka Maryna Wasilówna Sołomerecka.

Książę Semen Juriewicz Dubrowicki i Holszański zgubił 1548 r. swój sygnet, o czym matka Semena, Marya Sanguszkówna, podaje do akt zawiadomienie (ML. 48). W 1551 r. procesują się Semen i jego matka z ziemianami kijowskimi, o różne roszczone do nich pretensye (ML. 65). W 1554 roku podpisał Semen przymierze, zawarte przez Zygmunta Augusta z Aleksandrem, wojewodą wołoskim (Zr. Dziej. X). Stolnikiem litewskim widzimy go pod 1556 rokiem, w którym też umarł, jako ostatni męzki potomek swego rodu. Żoną jego miała być Hanna Jerzówna Radziwiłłówna, kasztelanka wileńska.

Rodowód ks. Holszańskich i Dubrowickich—patrz str. 305).

[HOLSZTYŃSKI książę Karol Ludwik, kawaler orderu Orła Białego 1740 roku.]

ab HOLTEN Arnold, burgrabia gdański 1624 r. (M. 171 f. 46).

HOLTEROWIE. Jan, kapitan i Wilhelm, porucznik regimentu królowej, otrzymali indygenat na sejmie 1685 r. (V. L.).

[de HOLTEY baron Fryderyk Karol, został szambelanem Stanisława Augusta 1785 r. (MP.). Fryderyk Aleksander, szambelan Stanisława Augusta, kawaler orderu Św. Stanisława 1788 r.]

HOLTOWIE v. OLTOWIE (czasem mylnie HULTOWIE) h. POWAŁA, w ziemi czerskiej, pisali się z Tarnowa. Pakosław Holth z Tarnowa, stolnik czerski 1407 r., odstąpił synowi swemu Andrzejowi Oltowi 1411 r. dóbr Zakrzów i Domaszów. Andrzej był 1435 r. stolnikiem, a 1439 r. podczaszym czerskim. Patrz *Tarnowscy*.

Długosz wymienia w drugiej połowie XV-go wieku Olta Powagę z Domaszowa, dziedzica Zakrzowa pod Kochowem.

Jan, syn Mikołaja Holtha, dziedzica Samogoszczy, pozwał Barbarę Jedleńską o głowę swej matki Anny, ale sprawę przegrał 1527 r. Mikołaj, małoletni syn Marcina Holtha, dziedzica Domaszowa, Zakrzowa i Samogoszczy, pozwał o głowę ojca, Jana Holta, współdziedzica tych dóbr i Sławkowej Woli; sprawa odroczo-
ną została 1527 r. na 10 lat (St. Pr. P. Pom. VI).

Mikołaj Holth, współdziedzic Woli Zadybskiej, Zakrzowa, Domaszowa i Woli Sławkowej, w powiecie stężyckim, 1569 r. (Paw.). Jan Hult, syn Mikołaja, dziedzic Domaszowa 1592 r. (Wyr. Lub. 51 f. 401). Anna Holtówna za Floryanem Błędowskim 1620 r. Wojciech, żonaty z Maryanną Szczepkowską 1677 r. (Perp. Czars. 6 f. 139 i 13 f. 517).

Adam i Paweł Holtowie podpisali z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go. Józef Hulth, podczaszy stężycki, zeznał 1764 r. zapis dożywocia z żoną, Agnieszką z Sielskich. Tenże Józef imieniem dzieci swej siostry, Maryanny Konstantowej Lityńskiej, kwitował Świejkowskich 1780 r. (DW. 84 f. 741 i 96 f. 1074). Józef, chorąży stężycki, podpisał z województwem sandomierskiem, obiór Stanisława Augusta.

[ab HOLTZBRING Jerzy Herman zrzekł się generalnego dyrektorstwa poczt koronnych 1702 r. (Sig. 15). N. (Jerzy) otrzymał 1718 r. konsens królewski, na odstąpienie generalnego dyrektorstwa poczt koronnych Wilhelmu a Leut (Sig. 19). Jerzy był tymże dyrektorem do 1744 r. (MP).]

ab HOLTZE, patrz *Guldenbalk*.

[HOLWEL Michał Augustyn, sekretarz królewski 1706 i 1722 r. (DW. 61 f. 1316; Gr. Żydacz. z 1726 r. f. 1003).]

HOŁBOWSKI (?) Franciszek, skarbnik czerniechowski, nie żył w 1720 roku (Sig. 19).

HOŁDAKOWSCY h. HOŁOBOK. Ignacy, Antoni Kasper i Aloizy, synowie Kazimierza, wnukowie Józefa, prawnukowie Macieja, dowiedli szlachectwa 1812 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

HOŁDOWICZOWIE. Józef Hołdowicz w sądzie grodzkim lwowskim 1782 roku. Syn jego Michał i wnukowie: Leon i Piotr, w Wydziale Stanów we Lwowie 1844 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie (Goł.).

HOŁOBOK. Czessanta, Mikołaj, Ubisław i Bernard, bracia, zwani *Hołobok*, pozwani o różne krzywdy i szkody przez ksienię Trzebnicką 1377 r. (KWP.).

HOŁOBUT Ostasz świadczy 1411 r. przy rozgraniczeniu Obłaźnicy na Rusi Czerwonej (AGZ.).

HOŁOBUTOWSCY z Hołobutowa w powiecie stryjskim. Tak się pisał Jan Bogacki v. Czerniowski i żona jego Jadwiga, siostra Marcina Garncarskiego, w latach 1466 — 1501. Dzieci ich znanych dwoje, Klemens i Katarzyna, żona Józefa Horbackiego 1501 r. Andrzej z Hołobutowa pozwany 1472 r. o zapłatę podatków (AGZ. XII — XVII).

HOŁOCHWASTOWIE h. CZERWNIA. Józef z synami: Jakóbem, Ignacym, Tomaszem i Wincentym i Michał, synowie Jana, Kazimierz i Franciszek z synami: Józefem, Stanisławem, Wawrzyńcem i Dominikiem, synowie Bartłomieja, a wszyscy wnukowie Kazimierza Hołochwasta, 1693 r. dziedzica Żodziszek. w powiecie trockim, dowiedli szlachectwa 1799 roku, przed Deputacją Wywodową wileńską.

HOŁODKOWICZ Józef, generał-adjutant Stanisława Augusta, w województwie mińskim 1789 r. (V. L.).

HOŁODOWSCY. Ksiądz Bazyli, gr.-kat. pleban w Majkowcach, zmarły 1814 r., pozostawił córki: Maryannę Kaczkowską, Annę za księdzem Jerzym Nazarowiczem i Justynę, za księdzem Antonim Hudyłowskim (A. Lwow. For. Nob.).

HOŁODYŃSKI Franciszek kwitował 1718 r. Gniewoszową (Zs. Sandom.).

HOŁOSOWICZOWIE. Fedko, bojar smoleński, ma sprawę z Hlebowiczem 1495 r. (ML. 6). Jacko Iwanowicz, bojar smoleński 1524 r. (ML. 15). Stanisław i Maryanna Hołosowiczowie z synem Stanisławem, żonatym z Elżbietą Januszkiewiczówną, nabyli 1528 r. pustowszczyne Łysekiszki (Oryg.).

HOŁOWACZOWIE h. LUBICZ. Osip Mostwiło Hołowacz otrzymał 1634 r. od Władysława IV-go przywilej na Wierzbitowo, Domaszino i Woronino, w województwie smoleńskim. Syn jego Hrehory, procesował się w grodzie mścislawskim 1660 r. Synów jego dwóch: Hrehory i Jan, po Hrehorym pozostał syn Jan, którego synowie: Jan i Józef. Ten ostatni legitymował się ze szlachectwa w ziemstwie orszańskim 1773 r. (Herb. Orsz.).

Justyn Jan i Eljasz Jakób, synowie Jana, wnukowie Józefa, prawnukowie Kazimierza, syna Mikołaja, wnuka Jana, prawnuka Stanisława Hołowacza, 1587 r. dziedzica Korzyści, w powiecie wileńskim, dowiedli szlachectwa 1789 roku, przed Deputacją Wywodową wileńską.

Herb Kolumna.

HOŁOWCZYCOWIE h. KOLUMNA, w W. Ks. Litewskim. Hrehory Hołowczyc otrzymał 1501 r. Horodyszcze, w powiecie pińskim, nazwane od niego Hołowczycami i przez dwóch synów swoich: Teodora i Andrzeja 1528 r., dał początek dwóm liniom domu tego. Teodor pozostawił syna Jakóba, któremu król potwierdził 1543 r. przywilej pierwotny na

Horodyszczce. Synowie jego: Mikołaj i Jan. Po Mikołaju szedł syn Dymitri, po którym pozostało trzech synów: Klemens, Tomasz i Jan. Tomasz, miał również trzech synów: Benedykta, Mikołaja i Kazimierza. Po Benedykcie szedł syn Michał, po Kazimierzu, syn Marcin, a po Mikołaju, synowie: Michał, Aleksander i Stanisław. Aleksander, komornik smoleński 1751 r., pułkownik i podstarości orszański 1766 r., w końcu sędzieja ziemski prowincyi orszańskiej, z synem Feliksem, porucznikiem powiatu orszańskiego, legitymował się ze szlachectwa w ziemstwie orszańskim 1773 r. Stanisława dwóch synów: Antoni i Wincenty, wylegitymowani ze stryjem Aleksandrem 1773 r. Feliks był 1793 r. marszałkiem powiatu kopyskiego.

Po Andrzeju, drugim synie Hrehorego, szedł Jan, którego syn Piotr, pozostawił syna Andrzeja, a ten Filipa, którego syn Stefan, miał dwóch synów: Filipa i Tomasza. Tego ostatniego syn Bazyle. Filip miał synów: Bazylego i Konstantego. Jan, syn Bazylego, legitymował się ze szlachectwa w ziemstwie orszańskim 1773 r., a Szczepan, drugi syn jego, urodzony z Maryanny z Ostaszkiwiczów, kanonik warszawski 1781 r., biskup sandomierski 1818 r., arcybiskup warszawski od 17-go Grudnia 1819 r., umarł 23-go Sierpnia 1823 r. Synowiec jego Jerzy, pozostawił jedyną córkę Zofię, małoletnią 1820 r.

Benedykt w województwie witebskiem 1700 r. Ignacy, rotmistrz orszański 1782 r. (Herb. Orsz.; Akta XI i XII; Arch. Zbor. Dok. II; Ist. Jur. Mat. XXI; DW. 109 f. 331).

HOŁOWCZYŃSCY książęta h. ŁABĘDŹ, pochodzą od księcia Matfleja Mikitinicza, przybyłego z królową Heleną z Moskwy i stąd *Mikitiniczami* się zwali, przybierając jeszcze w XVII-m stuleciu dodatkowo tytuł książąt *Rapalowskich*.

Książę Matflej Mikitinicz 1502 r. namiestnik kniaźycki i tetryński, otrzymał od Aleksandra Jag. dwór Struny, w powiecie wileńskim (Arch. I. Z. Ros. I). W 1507 r. był namiestnikiem mohilewskim, birszańskim i oniksztyńskim. W 1508 roku otrzymał Jezdno od królowej Heleny, a 1509 r. wespół z żoną Fetynią dobra Kniaźyce, w obrębie których znajdował się Hołowczyn (ML. 41), z którego nazwisko przyjęli.

W 1536 r. zapisał książę Matflej królowi Zygmunтови sumę, w której trzymał Birsztany, z tem nadmienieniem, że po jego śmierci, starostwo to ma powrócić do dyspozycyi królewskiej, a synowie jego: Jarosław i Iwan, nie mają rościć żadnych pretensyi ani do starostwa, ani też do owej sumy (ML. 28). Na ekspedycye wojenne dostarczał książę Matflej 79 koni (ML. 21).

Oprócz Fetyni, miał Matflej jeszcze dwie żony. Pierwszą z nich była ks. Ludmiła Duchniczówna, drugą — ks. Tomiła Michajłówna Zaslawska-Mścislawska. Tomiła owdowiawszy wyszła następnie za ks. Andrzeja Wasilewicza Sołomereckiego, a po jego śmierci zaszedł 1541 r., za Jana Janowicza Zabrzezińskiego, lecz przyłączywszy się do kościoła rzymskiego, przyjęła imię Barbary. Testament jej z 1555 r. o tem wspomina.

Król Zygmunt potwierdził 1539 r. sporządzony przez księcia Matfleja testament, z którego, jak również z innych aktów przytoczonych przez p. J. Wolffa okazuje się, że książę Matflej z pierwszej żony pozostawił córki: N., żonę księcia Piotra Timofiejewicza Massalskiego i Fedię, żonę Dymitra Bohdanowicza Korsaka. Z drugiej miał syna Jarosława i córki: Hanne, żonę 1-o v. Daniła Mielezki, 2-o v.

Jana Suchodolskiego, Dobrochnę, żonę 1-o v. ks. Fedora Iwanowicza Horskiego, 2-o v. Józefa Michajłowicza Chaleckiego i Nastazę. Z trzeciej—synów: Jwana i Ostafa, zmarłych bezpotomnie, oraz córkę Hannę.

Książę Jarosław, 1549 r. marszałek królewski i dzierżawca lachowicki, właściciel Kniażyc, Wodwy i Hołowczyna, sporządził 1561 r. testament, nazywając nim żonę, Dorotę Wencławównę Kostewiczównę, opiekunką dzieci i dóbr po nim pozostałych.

Umarł w 1567 r., wkrótce przedtem otrzymawszy starostwo kowieńskie. Pozostała po nim wdowa wyszła za Stanisława Stanisławowicza Dowojnę, wojewodę połockiego. Synów jego trzech: Mikołaj, żonaty z Barbarą, córką Michała Koziańskiego, zmarły bezdzietnie 1571 r., Szczęsny i Jarosław. Jego córką może była zmarła przed 1628 r. Katarzyna z Hołowczyna, żona Andrzeja Ossolińskiego.

Książę Szczęsny, starosta luboszański 1581 r., kasztelan miński 1600 r., właściciel Hołowczyna i Jezdna, zmarły 1610 r., z Halszki Chodkiewiczówny, kasztelanki wileńskiej, pozostawił syna Jana i córkę Reginę, żonę 1-o v. Piotra Juriewicza Tyszkiewicza z Łohojska, 2-o v. Krzysztofa Kiszki, wówczas cześnika litewskiego, następnie wojewody mściławskiego i witebskiego.

Książę Jan, właściciel po ojcu Hołowczyna i Jezdna, cześnik litewski 1624 roku, zmarły 1630 r., z Heleny Wołowiczówny, cześnikówny litewskiej, nie pozostawił potomstwa. Wdowa po nim wyszła za Krzysztofa Potockiego.

Książę Jarosław Jarosławicz, zmarły 1622 r., z N. Chodkiewiczówny, siostry żony swego brata, miał synów: Aleksandra i Konstantego, oraz córki: Krystynę, zmarłą w dzieciństwie i Zofię, żonę 1-o v. księcia Hrehorego Sanguszki - Koszyskiego 1593 r., 2-o v. Stanisława Bonifacego Mniszcha 1603 r. (Woł. 1 f. 34, 913 i 1185).

Książę Aleksander, ze starosty lidzkiego kasztelan żmudzki 1604 r., wojewoda mściławski 1615 r., zmarły 1617 r., z Halszki Michałówny Wołowiczówny (Arch. Dubr. XV), wdowy po Adamie Roskim, 3-o v. Mikołajowej Wasilewskiej 1623 r., pozostawił syna Samuela i córkę Annę, żonę Krzysztofa Sapięhy, starosty lidzkiego.

Samuel na Kniażycach, chorąży orszański 1640 roku, umarł bezdzietny 1644 roku.

Książę Konstanty, ze starosty krzyczewskiego, kasztelan mściławski 1613 roku, zmarły 1620 r., z nieznannej małżonki pozostawił synów: Mikołaja i Jerzego, którzy dopełnili dzieła Kniażyc 1647 r., oraz córki: Annę, żonę Jana Chrzczonowicza, podkomorzego parnawskiego i Zofię, żonę Aleksandra Paca, wojewodzica mińskiego.

Książę Mikołaj, chorąży orszański 1644 r., żonaty z Katarzyną Szwykowską, podkomorzanką witebską, umarł 1658 r. ostatnim z rodu.

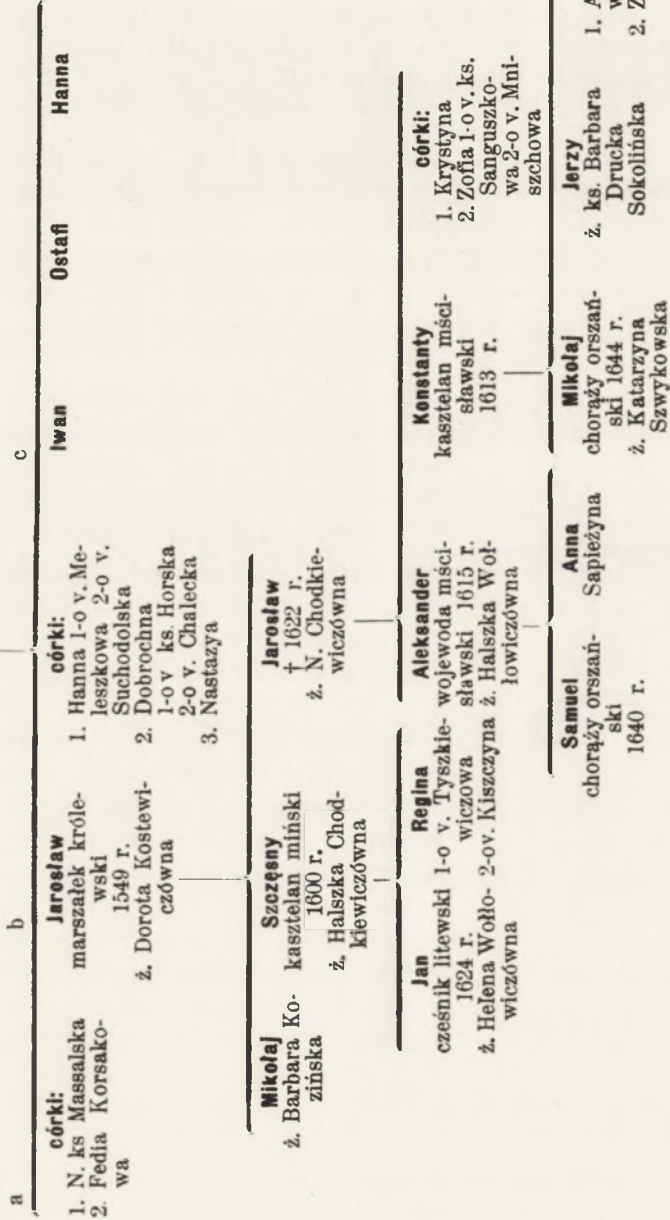
Brat jego, książę Jerzy, dworzanin pokojowy królewski 1645 r., poseł orszański 1648 r., umarł wkrótce potem, nie pozostawiwszy z Barbary Druckiej-Sokolińskiej, 2-o v. Janowej Kurczowej, potomstwa (Arch. Zbor. Dok. X; Akta XI, XII i XIV; Mil.; Kniaż.; Ist. Jur. Mat. XXIII—XXV; Op. Łuc. 2042, 2043, 2045).

(Rodowód ks. Hołowczyńskich-Mikitiniczów—patrz str. 311).

Rodowód
książąt Hołowczyńskich-Mikitiniczów.

Mikita

Matfiej
namiestnik bir-
sztański
ż. a) Fetynia
b) ks. Ludmiła
Duchniczówna
c) ks. Tomiła
Zasławska

HOŁOWIECCY na Hołowieckach. Grzegorz, Paweł, dwóch Stanisławów, trzech Bazyli i sześciu Janów, udowodniło pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim przemyskim (Goł.).

HOŁOWIEŃCZYCOWIE, w halickim. Kostys Hołowieńczyc 1401 roku (Arch. I. Z. Ros.). Steczko Hołowieńczyc 1435 r. w Haliczu. Chodko Hołowieńczyc, komornik sądu grodzkiego halickiego 1435 r., ma siostrę Kasię Matfiejową Hołyńską, żonę Fedorę, syna Jacka i pasierbicę Anastazyę, za Hryczkiem z Krynic. Umarł 1437 r., a syn jego pozwany przez ciotkę, dzieli się z nią po połowie Komorowem 1438 r. Następnie Jacko, ale Głowieńczyc, sprzedaje 1439 r. swoją połowę Komorowa Siostrzeńcowi (AGZ.).

HOŁOWIN Aleksander pisał się z księstwem żmudzkiem, na elekcyę Jana III-go.

HOŁOWIŃSCY h. WŁASNEGO w województwie wołyńskim i kijowskim. Herb ich przedstawia w polu czerwonym z dwóch pagórków zielonych występujący krzyż złoty, pod przecięciem którego księżyc złoty na nowiu, rogami w górę. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Jacek miał córki: Annę, za Janem Pokotyło Petrykowskim 1585 r., Fedorę, za Fedorem Czerwcem i synów: Matwieja, zastawnego posiadacza Bronnego 1592 r., Gierwazego, bezdzietnego z Katarzyną Pełczyńską, zmarłą 1632 roku i Tymofieja.

Herb Hołowińskich.

Tymofiej, żonaty 1584 r. z Zofią Ostaszkówną Białą (Op. Żyt. 8), nabył 1594 r. wspólnie z żoną część Krzywicz za 2,300 kóp, którą mu przysądzono 1612 r. Z drugiej żony, Maruszy Rahoziarki, miał córkę Annę Michałową Kropiwnicką, podsędkową braclawską 1632 r., wdowę 1643 r. (Woł. VI C f. 35). Iwanowa Hołowińska, Nastazya Borysówna Żytyńska, zmarła 1597 r. (Z Teki W. Rulikowskiego). Michał w województwie kijowskim 1618 r. (Kij. III A f. 24).

Dachno Jackowicz Hołowiński, ziemianin królewski krzemieniecki 1559 roku (Op. Łuc. 2036). Stanisław nabył od Korytyńskich 1593 r. część dworu i siola Korytna, Chocimia i Białej Krynicy, za 10,000 fl. Syn jego Gabryel (Hawryło), podsędek krzemieniecki 1603 r., złożył 1604 r. w grodzie krzemienieckim manifest, o spaleniu się dworu jego w Korytni, a z nim i wszystkich dokumentów, nabycia tego majątku dotyczących (Woł. XIV f. 395 i 411). Pozostała po nim wdowa, Anna z Trelińskich, z dziećmi: Andrzejem i Katarzyną, pozwali 1608 r. Korytyńskich, o zabicie męża i ich ojca na publicznej drodze, jadącego do Krzemieńca (Woł. II f. 72).

Halszka Hołowińska miała być drugą żoną ks. Jerzego Czartoryskiego. Olechnowa Hołowińska, wspólnie z synem Mikołajem, zastawiła Wołki przed 1622 rokiem.

Daniel imieniem synów swoich, Hrehorego i Tichona, urodzonych z Pelagii Hruszwickiej, pozwał 1610 r. wuja ich Pawła Hruszwickiego, o wydzielenie im po babce czwartej części Wierzchowska (Woł. II f. 470).

Teodor i Waclaw, synowie Aleksego i Tomiły z Kniehinińskich, imieniem swoim i dzieci pozostałych po siostrze Filonowej Tetrzyńskiej, procesują Gnatowskich o Kniehinice 1645 r. (Woł. VI C f. 418).

Stefan, Łukasz i Jan dziedziczą 1633 r. po wuju swym, Jerzym Lassocie, Kołukie-Słobody i Kremnę. Łukasza żona spisała testament 1648 r. Dymitri i Samuel, bracia rodzeni, Anna z Hołowińskich Wielhorska, miecznikowa wołyńska, Konstancy i Zofia z Hołowińskich Michałowa Bratkowska, procesują 1682 r. Piasoczyńskich o 7,000 fl. Dymitri i Samuel, byli synami Jana, a Konstancy, synem Łukasza, braci między sobą rodzonych. Samuel, dziedzic Krzywic, był 1694 roku miecznikiem, a 1695 r. cześnikiem owruckim. Z żony Krystyny Zdziarskiej, pozostawił syna Jana, miecznika owruckiego 1722 r. i córkę Ludwikę, 1-o v. Piaszkowską, 2-o v. Stanisławową Rzewuską Suchodolską, którzy sprzedali 1713 roku Kustyn Steckiemu. Jan, z Teofili z Lisieckich, miał syna Franciszka i córki: Anielę i Teresę, za Antonim Szczepkowskim (Kij. X f. 1106; Czerniech. f. 619; Woł. XI f. 1246 i XII f. 104). Samuel i Konstancy podpisali z województwem kijowskim, elekcję Jana III-go.

W 1690 r. Konstancy pozwał Samuela, Szymona i Krystynę, dzieci Dymitra i Aleksandry z Woroniczów, dziedziczki Prucek Wielkich, o zabór majątku po ojcu jego pozostałego. Krystyna, 1-o v. Lwowiczowa, 1720 r. za Gadomskim (Woł. IX f. 187 i 913; Kij. IX f. 926 i Arch. I. Z. Ros. III 2).

Jerzy, miecznik czerniechowski 1754 r., syn Szymona i Joanny z Kreczmerów, żonaty z Franciszką Szczeniowską (Bracł. XVI f. 1099), pozostawił synów: Jana, Ignacego, Onufrego, Kazimierza i Piotra.

Jan zginął od hajdamaków w Pruckach. Pozostali bracia dopełnili działu dóbr 1785 roku, a Prucki po bracie Janie wziął Ignacy, marszałek powiatu bohusławskiego.

Ignacy, komornik ziemski kijowski, następnie stolnik przemyski, dziedzic Prucek i Czaplówki, w imieniu swoim i braci swych stryjecznych, Dymitra, cześnika i Ignacego, miecznika—smoleńskich, synów Aleksandra i Maryi Hulewiczówny, dziedziców Demoszczyzny, Kuźminiec i części Rzyszczewa, procesował 1785 r. sukcesorów Woroniczowskich (Gr. Kijowskie). Ignacy był 1792 r. kawalerem orderu Św. Stanisława. Ożeniony z Różą Bogurajską, zostawił córkę Annę Borejkową i synów: Stanisława, dziedzica Mikołajówki, bezdzietnego z dwoma żonami: Kruzerówną i Humiecką i Zacharyasza, marszałka bohusławskiego, dziedzica Prucek, ożenionego z Zofią Sulatycką. Córki Zacharyasza: Pelagia, za Józefem Proskurą, Marya, za Ksawerym Saryuszem Zaleskim, Kornelia, za Władysławem Montresorem i Cecylia, zmarła panną. Synowie: Ignacy, kapitan 1-go pułku ułanów, zmarł 1831 r. z ran poniesionych pod Poniewieżem (metr. w Upinie) i Zenon, ożeniony 24-go Lutego 1829 r. z Teresą Morgulcówną, córką Jana, podkomorzego żytomierskiego i Ludwika z Ciaglińskich, dziedziczką Moszkowiec, w żytomierskim. W intercyzie ślubnej (Aktyk. 1830 r. w sądzie ziemskim żytomierskim), wymienieni przodkowie Zenona aż do Dymitra, syna Jana, zgodnie z poda-

nemi tu aktami, dalej Jan, nazwany synem Aleksandra (może Andrzeja?), wnukiem Gabryela, prawnukiem Tymoteusza, praprawnukiem kniazia Semena Hołowińskiego. Zenon zmarły 10-go Listopada 1887 r., pozostawił oprócz zmarłych w dzieciństwie Bolesława, Wandy i Stanisławy, dwie córki, dziedziczki Prucków z przyległościami, Annę, zaślubioną 1861 r. Kazimierzowi Podhorskiemu, zmarłemu 1898 r. i Maryę, zaślubioną 1880 r. 1-o v. Tadeuszowi Czosnowskiemu, zmarłemu 1885 r., a 2-o v. 1894 r. Rogerowi hr. Łubieńskiemu.

Onufry, brat Ignacego, z Kołyżkównej miał syna Hermana, dziedzica Stebłowa, po którym z Emilii Borejkwówny, zmarłej 1841 r., córka za Konstantym Podwysockim.

Córki Szymona, a siostry Jerzego i Aleksandra: Apolonia, za Antonim Świącickim, Teresa, za Pawłem Kondrackim i Anna, panna.

N., z pisarza ziemskiego, podsedek buski 1668 r. Aleksandra z Zielińskich, 1-o v. Radwańska, 2-o v. Hołowińska, w drugiej połowie XVIII-go wieku. Ignacy, komornik ziemskim żytomierski 1779 r. Konstanty, vicesgerent sądowy łucki 1784 r., starosta dymidowski 1789 r. (V. L.). Kazimierz, ożeniony z Brygidą Duninówną Goławińską, wprowadzony 1787 r. w posiadanie domu w Warszawie (DW. 103 f. 238).

Ignacy Hołowiński, syn Piotra i Dominiki z Łęskich, urodzony 24 Września 1807 r. w Owruczu, biskup karystieński i sufragan mohilewski 1848 r., arcybiskup i metropolita mohilewski 1851 r., autor „Pielgrzymki do Ziemi Świętej,” zacyjny i pobożny kapłan, umarł w Petersburgu 19-go Października 1855 r. Bratanek jego Antoni. Marya z Zalewskich Hołowińska, zmarła w Żukowie, w siedleckim, przed 1871 r.

HOŁOWKOWIE h. LUBICZ ze wsi Hołowki, w ziemi bielskiej. Nie wiem, czy tegoż samego herbu są Hołowkowie z powiatu pińskiego.

Wyroki lubelskie z końca XVI-go wieku wspominają o Szymonie i Jerzym, synach Wojciecha i o Macieju, synie Stanisława (Ks. 11 f. 116 i 23 f. 923).

Szymon Hołowka, syn Wojciecha z Turośni, zapisał 1556 r. sumę żonie swej Katarzynie, córce Mateusza Jakackiego z Mazowsza (Mil.). Szymon był 1566 roku komornikiem ziemskim bielskim. Dorota, córka Wojciecha Hołowki, za Mikołajem Kościuszką z powiatu wołkowyskiego 1566 r. (Mil.). Anna, córka Szymona Hołowki, za Janem Brzoską 1574 r. (Mil.).

Jan, syn Jana, dziedzic na Turośni 1598 r. (Wyr. Lub. 76 f. 943). Michał pisał się z województwem podlaskim, na elekcyę Augusta II-go. W 1712 r. był komornikiem granicznym bielskim. Marcin Hołowka, komornik graniczny bielski, miał synów: Pawła i Tomasza. Paweł, dziedzic na Hołowkach, zapisał 1703 roku sumę żonie swej, Katarzynie Kotuńskiej, córce Kazimierza, a Tomasz 1712 r. żonie swej, Franciszce Pikielównie, córce Marcina Pikiela ze Żmudzi (Mil.).

Kazimierz Hołowka, wojski halicki 1680 r., żonaty z Maryanną z Wąsowiczów, wdową po Stanisławie Kłopotkim (Zap. Lub. 61 f. 881; Gr. Radom.). Felicyan, cześnik halicki 1701 r. Andrzej, burgrabia grodzki kamieniecki, kwitował Sierżputowskiego 1777 r. Brat jego Maciej (DW. 93 f. 873 i 110 f. 1101).

HOŁOWKOWIE z powiatu pińskiego. Sieńko Hołowka otrzymał 1494 r. od księżnej Maryi Semenowej Aleksandrowiczowej i syna jej księcia Wasila, czte-

rech ludzi. Nadanie to potwierdziła królowa Bona 1524 r. bojarom pińskim: Fedkowi Sienkowiczowi i bratu jego Andrzejowi (A. Zap. Ros.). Semen Hołowka, ożeniony z Fedką Czerską, 1571 r. w powiecie łuckim. Franciszek, horodniczy piński, podpisał z powiatem pińskim, elekcyę Stanisława Augusta. Piotr, krajczy piński 1765 r. Syn jego Ignacy 1789 r. (V. L.). Benedykt v. Bernard Hołowka, skarbnikowicz piński 1784 r. (A. Kość. w Drzewicy).

z HOŁOWNIA Mścisław, komornik graniczny chełmski 1471 r. (Akta XIX).

HOŁOWNIA v. HOŁOWNIA - OSTROŻECCY v. OSTROŻECCY książęta. Pan J. Wolff wyprowadza ich od księcia Dymitra, władającego Ostrożcem, w powiecie łuckim, w początkach XV-go wieku. Dobra te widocznie utracone przez ks. Dymitra, zwraca 1446 r. wielki książę Świdrygiełło wiernemu swemu słudze, ks. Iwanowi Dymitrowiczowi, synowi jego Hlebowi i braciom tego ostatniego. W liczbie braci Hleba musiał być ks. Michajło, skoro w rękach syna jego Piotra znajdujemy Ostrożec, w pierwszej połowie XVI-go wieku.

Książę Michajło, żonaty z córką Paszka Dochnowicza v. Dachnowicza, starosty włodzimierskiego, właściciela dóbr w powiecie łuckim, oprócz syna Piotra, miał jeszcze córki: Katarzynę Szudową i Bieluchnę Janową Kotowiczową 1518 r. (Arch. Sang. I i III).

Książę Piotr Michajłowicz Hołownia, dworzanin królewski, otrzymał od Aleksandra Jag. 1496 r. dwa dworzyszczca, w powiecie włodzimierskim, a 1506 r. siolo Rożańcy, w powiecie brzeskim (ML. 5). W 1523 roku był horodniczym trockim, a 1524 r. otrzymał od króla Zygmunta pozwolenie, na założenie miasta w Ostrożcu i ustanowienie w niem targów; jednocześnie miasto to zostało obdarzone prawem magdeburgskiem (ML. 15). W 1529 r. uzyskał od tegoż króla przywilej, na zaprowadzenie jarmarków i targów w Rożance (ML. 16). Żył jeszcze w 1538 roku. Sprzedając 1536 r. Sanguszce połowę Tuliczowa, który to majątek wystużył sobie od Aleksandra Jag. i podpisując się 1538 r. jako komisarz królewski, na akcie rozgraniczenia dóbr Sanguszków, nazwał się kniazem Ostrożeckim (ML. 28 i 30; Rew. Z. Włodz.). Na potrzeby wojenne dostarczał 16-tu konnych (ML. 21). Herb jego z 1533 r. przedstawia na tarczy czterodzielnej w pierwszym i czwartym polu odmianę Korczaka, a w drugim i trzecim lwa wspiętego w górę (Arch. Sang.).

Książę Piotr miał dwie żony; z pierwszej nieznaney nam, pozostawił dwóch synów: Fedora i Juriego, żonatego z księżniczką Hanną, córką ks. Wasila Michajłowicza Sanguszkowicza-Kowelskiego. Obaj bracia naprzemian zwali się Hołownia-mi i Ostrożeckimi, a nawet często łączyli oba te nazwiska, pisząc się Hołownia-mi - Ostrożeckimi. Druga żona ks. Piotra, Zofia Andrzejówna, wniosła 1540 roku skargę na pasierbów swoich, książąt Fedora i Juriego Piotrowiczów, o różne pretensye (ML. 31). Ci dwaj bracia, nazwani tym razem Ostrożeckimi, procesują się 1541 r. z Mikołajem Kuchmistrzowiczem o Worotniew, Żebryn, Dosin i połowę Romanowa, które ojciec ich nabył od Zabrzezińskiego (ML. 31). Zofia, córka ks. Piotra, wyszła za Olechnę Kozińskiego (Kniaź.).

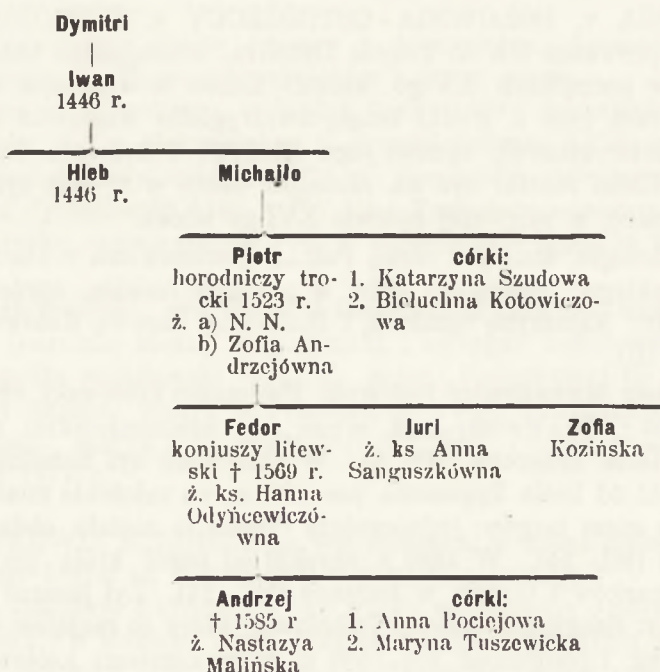
Książę Fedor Piotrowicz, o którym wspomina rewizya zamku łuckiego z 1545 r., jako o księciu Hołownia - Ostrożeckim, sprawca starostwa braclawskiego i winnickiego 1559 r., zapisał Rożańcy 1561 r. żonie swej, ks. Hannie Siemio-

nównie Odyńcewiczównie, 1-o v. ks. Sołomereckiej. W 1569 r. został koniuszym litewskim i zaraz musiał umrzeć. Syn jego Andrzej, córki: Anna za Adamem Pocijem i Maryna za Fedorem Bohuszewiczem Tuszewickim 1586 r.

Książę Andrzej Fedorowicz, właściciel Ostrożca, umarł bezpotomnie 1585 r., zapisując żonie swej, Nastazyi Jełowiczównie Malińskiej, różne dobra (Kniaź.; Op. Łuc. 2049 f. 21; 2093 f. 33).

Rodowód książąt Hołownia-Ostrożeckich.

HOŁOWNIA - WOJNA, patrz *Wojna*.

HOŁOWNIOWIE (HOŁOWNIA) h. WŁASNEGO, który przedstawia w polu czerwonym znak srebrny, obok zamieszczony pod Nr. 1. Drudzy Hołowniowie, co biorą przydomek Jakimowiczów, kładą znak obok zamieszczony pod Nr. 2. W szczycie hełmu trzy pióra strusie (Koj.).

Nr. 1.

Znak pieczętny
Hołowniów.

Grzegorz Iwanowicz Hołownia, bojar połocki 1500 r. (Ist. Jur. Mat. XXI). Pan Mikita Hołownicz, obecny w Wilnie 1486 r. Bohdan Fedorowicz Hołownia sprzedał 1510 r. wieś swą macierzystą Dereńce, w mohilewskim, Hlebowiczowi (Arch. Sang.). Tymofiej Hołownia, żonaty z ks. Bogdaną Sokolińską 1558 r. Hridko Hołownia, bojar połocki 1530 r. (ML. 23). Petraszko Olechmiejewicz Hołownicz, bojar witebski 1530 r. (ML. 23). Jakow Fedorowicz Hołownia, sędzia nowogrodzki 1547 r.

Józef, sędzia nowogrodzki 1588 r. Jan, sędzia wilkomierski 1590 r. Jan, pisarz ziemski nowogrodzki 1597 r. Córka jego Zofia, żona Fedora Bykowskiego 1594 r.

Nr. 2.

Znak pieczętny
Hołowniów.

(Zs. Mińskie). Jarosz Jakimowicz (Hołownia?), ziemianin witebski, żonaty z Maryną Garlińską 1597 r. (Ist. Jur. Mat. XXI).

Jerzy, z pisarza skarbowego litewskiego, choraży nowogrodzki 1605 roku. Pisarstwo wziął po nim Paweł Hołownia Jakimowicz, o którym konstytucje sejmowe z 1616 i 1621 r. wspominają. Aleksander Hołownia, deputat z wileńskiego na Trybunał litewski 1627 r. (Akta XIII). Ostafi Hołownia podpisał 1630 r. testament Kosowa (Ist. Jur. Mat. XXVI). Jarosz Jakimowicz Hołownia, łowczy witebski, wspólnie z żoną, Anną Horodeńską, zastawił 1636 r. dobra Sołowicze, Tereszczyno i inne za 2,200 kóp groszy litew. Szapkom Chotolskim (Ibid. XXV).

Bazyli Jakimowicz Hołownia, łowczy witebski 1654 r. i Bazyli Hołownia Podwiński, po zdobyciu Witebska trzymani byli w więzieniu w Kazaniu 1655 r. (Akta XIII).

Bohdan Pysznicki (Hołownia), dziedzic Pokryszek, Ziemnowa i innych pod Witebskiem 1598 r. Semen Bohdanowicz Hołownia Pysznicki, ziemianin witebski, darował 1641 r. jednemu synowi swemu z pierwszej żony, Hanny Szebnianki, już dorosłemu, ale bezżennemu, Janowi Semenowiczowi Hołowniczowi Pyszniickiemu, dobra Pyszniiki z cerkwią, w witebskiem, Poruzy i Kreczkowszczyznę, zostawiając sobie do śmierci Żary, które także synowi przypadną, a do szafunku swego zostawił dobra Wyżlacino i dwór na zamku witebskim. Wspomina w akcie bratową swą, Hermogenowę Pyszniicką.

Tenże Semen wraz z Iwanem Pyszniickim Hołowniczem (synem pewno), podpisał testament Owsiadowskiej 1640 r. Siostra rodzona Semena, Maryna Pyszniczanka Danielowa Birulina - Białynicka, testamentem spisany 1640 r. darowała dwór ojezysty w Witebsku siostrze swym: Kościeniewskiej i Świrszczewskiej. Barbara Pyszniicka, żona Jerzego Pypki 1631 r. Andrzej Bohdanowicz Hołownia, wspólnie z żoną, Justyną Stefanówną, sprzedali 1652 r. Szuhajłowo pod Orszą Sokolińskiemu (Ist. Jur. Mat. XXI, XXV, XXVI).

Mikołaj pisał się z województwem nowogrodzkim, na elekcję Jana Kazimierza. Gabryel Mateusz Hołownia, sekretarz królewski w latach 1676 — 1685 (Akta III i Arch. Zbor. Dok. VI). Roman Hieronim, podczaszy piński, ziemianin oszmiański, słonimski i województwa nowogrodzkiego, żonaty z Zofią Ciepryńską-Ciekawą, sprzedał 1687 r. Kłokockiemu Dąbrówkę, w powiecie oszmiańskim (A. Tryb. Lit.). Adam z województwem brzeskiem - litewskim, Dominik z województwem nowogrodzkim, a Stefan z województwem bełskim, podpisali obiór Augusta II go. Kazimierz, podczaszy nowogrodzki siewierski, nie żył w 1693 r. Michał w województwie nowogrodzkim 1719 r. (Akta IV).

Michał i Daniel Hołowniowie-Pyszniicy, w województwie witebskiem 1721 roku. Michał tamże 1740 r. (Wit. St. V; Ist. Jur. Mat. XXVI i XXVII). Helena Hołownianka Pyszniicka, żona 1-o v. Andrzeja Starosielskiego, 2-o v. Michała Hoziusza 1716 r. (Ist. Jur. Mat. XXIII). Stanisław Hołownia, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 606). Marcin, opat mielecki 1744 r. (Czerniech. f. 1447).

Leon Antoni Hołownia - Jakimowicz, oboźny i sędzia kapturowy powiatu lidzkiego 1764 r. (V. L.). Aleksander, rotmistrz powiatu pińskiego, żonaty z Franciszką z Kościuszków, zeznał 1769 r. testament (Akta XII). Piotr, żonaty z An-

gela w województwie mińskim, o którym konstytucya sejmowa z 1775 roku wspomina.

Wincenty Hołownia, ur. 1773 r. w Świrze, żołnierz 1791 r., w końcu podpułkownik b. wojsk polskich, zmarł 1-go Stycznia 1855 r. Córka jego Marya Kwasińska, zmarła tegoż dnia i roku.

Emilian i Aleksander, synowie Michała, wnukowie Józefa, prawnukowie Michała, praprawnukowie Wacława, syna Jana, wnuka Józefa Hołowni, sędziego ziemskiego nowogrodzkiego 1588 r., dziedzica dóbr Lebedziewa i Chożewa, w powiecie oszmiańskim, dowiedli szlachectwa 1804 roku, przed Deputacją Wywodową wileńską.

HOŁOWNIOWIE z Hoszczy na Podlasiu. Hilary z żoną, Anną z Wiszowatych, wziął w zastaw 1675 r. część Bratkowiec od Drohojowskiego, a 1697 r. sumy swe na tych dobrach przekazuje Bielskiemu (Gr. Lwow.). Walenty dowiódł 1744 r. szlachectwa w sądzie grodzkim mielnickim. Syn jego i Maryanny Wojciech, ur. 1744 r., wylegitymował się ze szlachectwa w początkach XIX-go wieku, z h. *Hołownia* (Akta po-Galic. 295/460, 461).

Aleksander, Walenty i Bartłomiej otrzymali 1694 r. zaświadczenie, że są szlachta, w Hoszczy osiadłą. Potomkowie ich: Piotr, ur. 1762 r. i Dominik, ur. 1765 r., synowie Macieja i Katarzyny (metr. w Hoszczy), dowiedli szlachectwa w początkach XIX-go wieku (Akta po-Galic. 295/538).

Paweł Hołownia zyskał 1680 r. zaświadczenie komisarzy królewskich, że jest szlachcicem z Hoszczy, z ekonomii brzeskiej. Wraz z żoną, Anną Osipianką i synem Grzegorzem, nabył Paweł 1699 r. części w Wiskach.

Grzegorz spisał testament 1745 r., którym zapisał żonie, Maryannie Zaniewiczównie, różne sumy, a synom: Wojciechowi, Walentemu i Jakóbowi części w Hoszczy i w Wiskach.

Łukasz, ur. 1759 r., Michał, ur. 1764 r. i Krzysztof, ur. 1774 r., synowie Jakóba, ur. 1733 r. i Maryanny, a wnukowie Wojciecha i Maryanny Jarocianki; Łukasz, ur. 1752 r. i Andrzej, ur. 1757 r., synowie Walentego i Maryanny, i Paweł, ur. 1742 r., Krzysztof, ur. 1745 r. i Andrzej, ur. 1757 r., synowie Jakóba i Heleny (metr. w Hoszczy), dowiedli szlachectwa 1802 r. w Galicyi zachodniej (Akta po Galic. Quater. I f. 22, 28 i 29).

HOŁUBA Jakow, bojar witebski 1533 r. (ML. 27).

HOŁUBCEWICZ Jacko Bohdanowicz, bojar połocki 1533 r. Wdowa po nim żyje bezdzietna na dobrach męża 1552 r. Siostra zaś, Maryna Wasilewna Hlebowa, dziedziczy po nim dobra na Wetrynie, które nabył u bliskiego swego krewnego, Maksyma Terpikorowicza. Córka jej, Anna Hlebówna, wniosła Wetryn mężowi Tymofiejowi Hurce 1570 r. Na popis stawiał Jacko dwa konie.

HOŁUBICCY h. JANINA. Stanisław Hołubicki, żonaty z Hanną Władyczanką 1553 r. Stanisław Samuel Hołubicki pisał się z województwem ruskiem,

na elekcyę Augusta II-go. Jan, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 607).

Dionizy, Floryan, Karol, Feliks, Klara Andrzejowa Karasowska (czy też Karczewska) i Zofia Brzyska, dzieci Franciszka i Magdaleny z Sudymontowiczów Czeczelow, sprzedali 1785 r. części Hołubia i Piasecznej Moszczeńskim (Gal. Tab. Contr. Nov. 22 f. 14). Patrz *Korsak*.

HOŁUBIEŃSKI Walenty okazał 1469 r. rewizorom przywilej wieczysty królewski na wieś Hołubień, w ziemi lwowskiej (Paw.; Jabł.). Job Kijek z Hołubina i żona jego Huda, procesowali Rybotyckiego o gwałty 1471 r. (AGZ.).

HOŁUBOWICZOWIE h. JANINA w województwie ruskiem. Krzysztof Hołubowicz trzymany w więzieniu we Lwowie 1625 r. Król nakazał sędziom ormiańskim wypuścić go na wolność, za złożeniem wadium (AGZ. X. 3441). Czy nie tenże Krzysztof był następnie Jezuitą i umarł 1640 r. Samuel pisał się z województwem ruskiem, na elekcyę Jana III-go. Tenże Samuel z Mrozowa, pisarz grodzki żydaczowski 1676 r., żonaty z Anną Szumlańską (Zap. Lub. 57 f. 246), został 1681 roku miecznikiem żydaczowskim. Wspólnie z żoną otrzymał 1683 r. Kuryłowce, w województwie podolskiem (AGZ. X. 5848).

Andrzej przyznał sumę Zawadzkim 1729 r. Helena, 1-o v. Libiszowska, 2-o v. Franciszkowa Tutkowska, odstąpiła 1730 r. sumę swą na Cewkowie tymże Zawadzkim (Gr. Tremb. 66 f. 278 i 257 f. 219).

Szczepan, dwóch Bazylich, Grzegorz i Tymoteusz udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1794 r., w Wydziale Stanów we Lwowie. Jan Nepomucen, członek Stanów galicyjskich 1829 r. Władysław, syn Jana, 1833 r. (Goł.).

HOŁUBOWIE i HOŁUBKOWIE (HOŁUB, HOŁUBA, HOŁUBEK) herbu WŁASNEGO w W. Ks. Litewskim. Herb ich przedstawia w polu czerwonym Habdank, na nim strzałę z połową żelazca. W szczycie helmu trzy pióra strusie.

Pan Hołubko Hankowicz, dworzanin królewski 1513 roku (Arch. Sang.). Jakób Hołuba, bojar litewski 1533 r. (ML. 27). Andrzej Hołuba, dworzanin królewski 1562 r. (Op, Łuc. 2036). Ten sam, czy też inny Andrzej, w województwie nowogrodzkim 1576 r. (Źr. Dziej. IV).

Stefan Matfiejewicz, ziemianin witebski, sprzedał 1595 r. ziemię Hołubowską tamże swemu bratu, Filipowi Andrzejewiczowi. Filip, ożeniony 1594 r. z Polonią, wnuczką Stefana Łuski (Ist. Jur. Mat. XX). Aleksander odstąpił 1597 r. Karpilowce i Jewtuszkowce, w rzeczykiem, bratu Stanisławowi. Szymon pozwał poddanych Horodyskiego, o zabicie brata Stanisława 1632 r. (Z Teki W. Rulikowskiego). Fedora za Bohuszem Tuszewickim 1617 r. (Sap. II).

Iwan Hołub, trzymał 1583 r. w zastawie od ks. Koreckiego Bohate. Żonaty z Katarzyną z Biesiekierskich, pozostawił córkę Zofię i synów: Samuela, Piotra, Pawła, Jerzego, Romana i Jana. Matka z dziećmi procesuje się z Krasieńską 1606 r., o 180 kóp gr. lit. (Bracł. III f. 402). Z nich:

Samuel, rotmistrz królewski 1654 r., żonaty z Zofią, 1-o v. Janową Kłosińską, dożywotniczką Bohaczki i Białocerkiewki, w województwie kijowskiem.

Bohaczkę nadał mu Jan Kazimierz w dożywocie 1650 roku (Zap. Lub. 44 f. 443 i Arch. I. Z. Ros. VII. 1).

Jerzy, rotmistrz królewski, żonaty z Magdaleną Butowiczówną, dziedziczką Nowego Brusilowa, ma z niej synów: Tomasza i Jakóba 1658 r. (Op. Żyt. 14; Woł. VI A f. 649; Zap. Lub. 45 f. 780). Tomasz Hołub, towarzysz chorągwi kozackiej 1663 r. (AGZ. X. 4928).

Jan, rotmistrz królewski 1630 r. (Op. Żyt. 14).

Paweł zginął z ręki Śleszyńskiego, o co procesują go: Samuel, Piotr i Jerzy Hołubowie, bracia Pawła (Kij. VI D f. 46).

Piotr, żonaty z Zuzanną Tymińską 1624 r.

Jan dzierżawił 1614 r. Mołodków od ks. Koreckiego (Woł. III f. 20). Daniel Hołub, ożeniony z Petronellą Woroniczówną 1642 r., w województwie kijowskim 1647 r. (Kij. V f. 968). Pieczęć jego z 1644 r. przedstawia w pierwszym polu Kotwicę, w drugim—zatory znak, w trzecim—Leliwę, w czwartym—Okszę (Gr. Kijow.).

Jan Hołub, syn Michała, podczaszego latyczowskiego, pozwany 1721 roku przez Kozińskich, o obrazę honoru (Bracł. XV f. 1771). Tadeusz Hołub, audytor w brygadzie husarskiej, otrzymał prawem kaduka dwie włóki w polach filipowskich 1777 r. (ML.). Leonarda Hołubówna h. *Wczelę* (?), zamężna Olszańska, babka biskupa sufragana chełmskiego 1730 r. (Kor.).

Łazarza Hołubka, skazanego na złożenie zakładu 220 fl., nakazuje król 1564 r. staroście kamienieckiemu schwytać i przed sąd stawić (AGZ. X. 1288).

Józef, ur. 1761 r. (metr. w Kamieniu Koszyrskim), syn Karola z wileńskiego i Barbary z Podwysockich, wylegitymowany ze szlachectwa 1787 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Antoni z synami: Jozafatem, Fulgentym i Franciszkiem i Józef, synowie Franciszka, wnukowie Jerzego Hołuba h. *Syrokomla*, 1662 r. dziedzica dóbr Czechowsko - Wiazińsko, w powiecie wilejskim, dowiedli szlachectwa 1820 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

HOŁUZIŃSCY posiadali Hołuzińce ze starostwa barskiego, z mocy przywilei z 1546 i 1555 r. Grzegorz Hołuziński, posiadacz Łozny 1615 r. (Żr. Dziej. V). Patrz *Hołuzińscy*.

HOŁYŃSCY h. HOŁOWNIA. w XVIII m. wieku licznie w lwowskim rodzeniu, brali przydomki *Makarycz*, *Mościcki* i *Szoszor*.

Stefan *Makarycz*, syn Tomasza i Katarzyny Dubrawskiej, a wnuk Aleksandra i Zofii Kozik-Hołyńskiej, zostawił z Katarzyny Inesówny Jana, po którym: Antoni, Maryanna i Anna; Pawła; Piotra, po którym: Michał i Maryanna; Michała, po którym: Ignacy i Mateusz, i Bazylego, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie grodzkim lwowskim (Fasc. XV Nr. 159). Bazylego syn Piotr, służył przy ułanach austriackich 1814 r. (A. Lwow. For. Nob.).

Stanisław, z Anny z Hołyńskich, zostawił: Bazylego, ożenionego z Teodorą z Kownochowskich, po którym Grzegorz, żonaty z Zofią z Hołyńskich, z synem Andrzejem i Jan, ożeniony z Katarzyną z Hołyńskich, z synem Janem, jako też

Bazyli *Mościcki*, syn Teodora i Tacyanny Skorzanowskiej, a wnuk Bazylego i Maryaony Popielównej, legitymowali się ze szlachectwa w ziemskim, zaś Michał, Teodor, Jacek, Andrzej i Jan, bracia rodzeni, w grodzkim sądzie lwowskim 1782 roku.

Jakób *Szoszor* zostawił z Zofii Berezowskiej: Pawła, ożenionego z Heleną Inesówną, którego synowie: Michał i Piotr—i Piotra, ożenionego z Anielą Ciemie-rzyńską, po którym Józef, żonaty z Maryanną Krechowicką, z synami: Jerzym i Janem; jako też Paweł, Antoni, Michał i Maciej *Szoszory*, synowie Stefana i Aleksandry Krechowickiej, a wnukowie Antoniego z Drochomireckiej, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim (Fasc. XVII Nr. 275).

Andrzej, Stefan i Bazyli, synowie Niceta i Anny Brzezickiej, Mikołaj i Jan, synowie Marka i Anny Kuzankiewiczównej, Daniel i Bazyli, synowie Hieronima i Tacyanny Krzywkowskiej, Hieronim i Jan, synowie Michała i Agaty Szczyńskiej (zapewne Siczynskiej), bracia między sobą stryjeczni, a wnukowie Jakóba, pochodzącego od Wawrzyńca i Anastazyi z Żurowskich, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim buskim (M. D. Wąs.).

HOŁYŃSCY h. KLAMRY z Hołyna, w województwie nowogrodzkim. Herb ich przedstawia w polu czerwonym dwie klamry srebrne na krzyż złożone. W szczy-cie hełmu pięć piór strusich.

Iwaszko i Teodor dzierżyli Hołyn w województwie nowogrodzkim 1525 r. (V. L.). Semen Hołyński, dziedzic Hołyna, spisał testament i umarł 1601 r. Z Boh-dany Waskówny, pozostawił synów: Tymofleja bezdzietnego, Jarosza i Żdana.

Herb Klamry
Hołyńskich.

Jarosz, dziedzic połowy Hołyna i Nowosiołek, których to dóbr drugą połowę nabył od brata Żdana, jak się okazuje z testamentu jego, spisane-go 1609 r. (A. Gr. Nowogr. z 1610 roku), pozostawił syna Jana, którego dwóch synów: bezdzietny Bazyli i Jan, dziedzic Nowosiołek, namiestnik petyhorski, miał synów: bezdzietnego Franciszka, horodniczego rohaczewskiego i Jerzego.

Jerzy, dziedzic Nowosiołek, w rohaczewskim, z Maryanny Słuczanowskiej, miał czterech synów: Piotra, Domini-ka, Michała i Adama, generała majora wojsk koronnych, któ-rzy wywiedli się ze szlachectwa 1804 r., przed Deputacją Wy-wodową białoruską.

Piotr, szambelan Stanisława Augusta, sędzia ziemski rohaczewski, następnie sędzia sądów głównych gubernii mo-hilewskiej 1804 r., dziedzic Nowosiołek, z żony Heleny Boho-molcównej, pozostawił córki: Franciszkę i Teresę, oraz syna Jana Bartłomieja, żyjących 1804 roku i Piotra, ur. 1813 r., Medarda, ur. 1816 r. i Romualda, ur. 1817 r.

Żdan, syn Semena, otrzymał za zasługi wojenne 1596 r. osiem włók z wło-ści uszpolskiej, wziął 1602 r. w zastaw część Bykowicz w województwie mściśla-

wskiem, od Kuźmy Bykowskiego i nabył 1603 r. w grodzie nowogrodzkim dobra Nehlenowskie i Teptuchińskie w województwie mściławskim. Miał on syna Dawida i córkę Hannę, 1-o v. za Andrzejem Kotłem, 2-o v. za Jerzym Chełchowskim 1611 r.

Dawid, pisarz grodzki mściławski, nabył 1641 r. dobra Chłyszczewskie, a wspólnie z żoną, Teodorą Surynówną, zapisał plac w Mściławiu na cerkiew. Oboje nie żyli już 1663 r. Synów jego trzech: Aleksander, Jakób i Stefan, oraz córka Helena, za Janem Kolskim. Kolscy nabyli 1670 r. od Jakóba Hołyńskiego Chłyszczewo, w województwie mściławskim. Równocześnie z nimi żyjący: Teodor, Michał, Gabryel i Jakób, synowie Stefana i Heleny, otrzymali glejt królewski 1670 r. (Sig. 11 f. 247).

Aleksander, syn Dawida, strukczaszy mściławski 1695 r., umarł bezdzietny przed lub 1720 r.

Jakób, syn Dawida, podczaszy mściławski 1695 r., miał synów czterech: Teodora, Jerzego, Antoniego i Jana, którzy w 1722 r. zawarli ugodę ze stryjecznymi braćmi swymi, synami Stefana (A. Tryb. Lit. z 1744 r.).

Teodor, po stryju Aleksandrze, strukczaszy mściławski 1722 r., zmarł bezdzietnie.

Jerzy, miecznik mściławski 1722 r., pozostawił trzech synów: Józefa, bezdzietnego, Kazimierza, po którym syn Jerzy, dziedzic Sutok w mściławskim, ożeniony z Elżbietą Issakowiczówną 1804 r. i Adama, po którym synowie: Marcin i Klemens, bezdzietni i Paweł, posesor Czarniłowa, w województwie mińskim, ożeniony z Elżbietą Wieczorówną, wylegitymowani ze szlachectwa 1804 roku z całą rodziną.

Antoni, trzeci syn Jakóba, po ojcu podczaszy mściławski 1720 r., miał syna Józefa, także podczaszego mściławskiego (czy nie podczaszyca?), po którym córka Elżbieta Stachowska i synowie: Bernard, młodo zmarły i Adam, dziedzic Saprynowicz w mściławskim 1804 r.

Jan, czwarty syn Jakóba, stolnik 1710 r., a podsędek mściławski 1713 r. i jednocześnie horodniczy, ożeniony z Zofią Starosielską, chorążanką witebską, 1-o v. Andrzejową Bielecką, podstoliną witebską, 2-o v. Wojciechową Sobolewską, stolnikową czerniechowską, która mu darowała 1710 r. dobra swe Holedź, w mściławskim, a następnie cały swój majątek (A. Tryb. Lit.; Akta XI; Ist. Jur. Mat. XXI, XXIII i XXIV). Syn jego Jan, starosta byhowski 1768 r., z żony Bójdwidowej pozostawił siedmiu synów. Z nich:

1. Feliks, dziedzic części Kopciowszczyzny, w mściławskim, starosta byhowski, sędzia powiatu czausowskiego, ożeniony z Maryanną Piszczalówną, dziewczką Brakowca, wspólnie z dziećmi: Adamem, Józefem, Anielą Teklą i Katarzyną, wymienieni w dekrete wywodowym z 1804 r.

2. Józef, kanonik smoleński, dziekan i pleban horecki 1804 r.

3. Jerzy, koniuszy i sędzia powiatowy mściławski, dziedzic Soina, w powiecie klimowieckim, ożeniony 1-o v. z Karpilowiczówną, z której syn Jan, a 2-o v. z Katarzyną Surynówną 1804 r.

4. Wincenty, chorąży b. wojsk polskich, współdziedzic Janówka, ożeniony z Wiktoryą Moskiewiczówną, z której dzieci: Adam, Jan, Kalikst, Katarzyna, Józefa i Ewa.

5. Norbert, podsędek mściślawski, współdziedzic Janówka, którego z Anny Sutockiej dzieci: Jan i Jozafata 1804 r.

6. Atanazy. v. Anastazy, rotmistrz województwa mściślawskiego, sędzia sądów głównych gubernii mohilewskiej, dziedzic Łupiszczyny, w imieniu całej rodziny przedstawił dowody szlachectwa i uzyskał zatwierdzenie takowego 1804 r.

7. Tadeusz, współdziedzic Janówka, ożeniony z Józefą Misterówną, z której syn Józef i córki: Rozalia i Helena, 1804 r.

Stefan v. Stefan Kazimierz, trzeci syn Dawida, podczaszy mściślawski 1669 roku, podpisał z województwem mściślawskim, obiór Jana III-go, następnie pisarz grodzki, podstarości i w końcu horodniczy mściślawski 1695 r., podpisał z tymże województwem, elekcyę Augusta II-go. W 1695 r. wraz z braćmi procesuje Iliniczów w sądzie asesorskim w Warszawie, w 1698 r. wraz z żoną, Izabellą Ostaniewiczówną, nabył plac w Mińsku i wnosi do grodu manifest, o spaleniu dokumentów. Żył jeszcze 1701 r. Synów miał trzech i kilka córek. Z nich: Teofila, żona Franciszka Wojny, sędziego mściślawskiego, Barbara Kazimierzowa Hurkowa, Krystyna, żona 1-o v. Konstantynowicza, 2-o v. Jana Hurki, podstolego witebskiego 1714 r. (Ist. Jur. Mat. XXVII). Ta ostatnia, umierając bezdzietnie, cały swój i po dwóch mężach odziedziczony majątek, zapisała bratu Kazimierzowi i siostrze Franciszce, wskutek czego powstał długi proces. Z synów Stefana:

Jan v. Jan Michał, pułkownik i horodniczy mściślawski 1716 r., z żony Zofii Kurzenieckiej, 1-o v. Janowej Chrapowickiej, stolnikowej orszańskiej, pozostawił tylko córkę Krystynę Aleksandrowiczową, łowczynę orszańską.

Jakób, miecznik mściślawski, zmarł przed 1737 r., w którym Trybunał ustanawia opiekę nad jego córkami: Teklą i Różą. Tekla wyszła następnie za Korkora, Róża za Żyrkiewicza.

Kazimierz, na mocy cesyi ojca i konsensu królewskiego, starosta woronowski 1702 r., wojski mściślawski 1722 r., mianowany 1737 r. opiekunem synowic, córek Jakóba (A. Tryb. Lit.). Z Teofli Moskiewiczównej, pozostawił dwóch synów: Józefa Antoniego Tadeusza i Kazimierza.

A) Józef v. Józef Antoni Tadeusz, podstarości grodzki mściślawski 1759 roku, wojski, podstarości, rotmistrz i wójt mściślawski, starosta klimowiecki 1764 roku, nabył to starostwo od Bielackich i ustąpił je następnie synowi Janowi. Dziedzic Soina, Monastercza i Hołubna po ojcu, z Petronelli Żukowskiej miał synów: Michała i Jana, starostę klimowieckiego, posła województwa mściślawskiego. Podpisali oni wraz z Antonim, podstarościem mściślawskim, elekcyę Stanisława Augusta.

Michał, rotmistrz mściślawski i adjutant Stanisława Augusta 1786 r., następnie pułkownik wojsk wielkiego księstwa litewskiego, kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r., marszałek gubernialny mohilewski 1804 r., żonaty 1-o v. z Teklą Nagórką, 2-o v. z Teresą Ciechanowiecką, z pierwszej żony pozostawił córkę Katarzynę Bułharynową, podczaszycowę słonimską 1804 r., z drugiej—Klotyldę, żonę Jana Ciechanowieckiego.

Jan Hołyński, podczaszy 1769 r., a wojski mściślawski 1770 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r., następnie marszałek klimowiecki i marszałek białoruski, nabył starostwo krzyczewskie od ks. Potemkina za 900,000 fl. Z Barbary

Kaszycówny, pozostawił córki: Petronellę, za generałem Józefem Ciechanowieckim, Teklę, za Swatkowskim, podkomorzym mściławskim, Katarzynę, za Makowieckim 1804 r. i Justynę, wydaną po 1804 r. za Czudowskiego, oraz synów: Wincen- tego, Józefa, Ignacego, Stanisława i Michała. Z nich:

1. Wincenty, pułkownik wojsk rosyjskich 1804 r., marszałek gubernialny mohilewski, senator cesarstwa rosyjskiego, właściciel dóbr Krzyczewskich, miał z żony, Emmy Gonczarow - Mordwinow, pięć córek, z których Emma za hr. Józefem Borchem, Alicya, za Ignacym Komarem, Olga, za bar. Weimarem. Barbara, za hr. de Chappedelaine i Zofia, za Ladevest'em, oraz dwóch synów:

a) Stefana, ur. 1815 r., żonatego z Maryą baronówną Kobylńską, z której potomstwo: Władysław, ur. 1858 r., dziedzic Krzyczewa, ożeniony z Michaliną Orzel- ską, ma syna Józefa; Jan, ur. 1865 r., dziedzic Kadzyna, żonaty z Janiną Ciecha- nowiecką, córką Włodzimierza i Ludwiki Wojnicz - Sianożęckiej, ma z niej: Jana Stefana, Irenę Ludwikę, Włodzimierza i Stefana; Jadwiga i Stefania zakonnice i Bronisława, za Arturem Stokowskim, dziedzicem Soboty.

b) Aleksandra, ur. 1816 r., żonatego z Amerykanką, z której synowie: Aleksander, Eugeniusz, Eustachy i Michał.

2. Józef, wojski połocki, marszałek klimowiecki 1804 r., właściciel dóbr Janopolskich, ożeniony z Anną Bułharynówną, z której córki: Karolina, 1-o v. księżna Meszczerska, 2-o v. Martynow i Kazimiera, 1-o v. księżna Mikołajowa Me- szczerska, 2-o v. Swininowa.

3. Ignacy, marszałek czausowski 1804 r., właściciel dóbr Iwandarskich, ożeniony z Żukowską, z której syn Ignacy, zmarły bezpotomnie i córki: Barbara, za Aleksandrem Sołtanem, marszałkiem gubernialnym mohilewskim, Amelia, za Aleksym Ciechanowieckim i Paulina, za Piotrem Sakowiczem.

4. Stanisław Gaudenty, marszałek czerykowski, właściciel Hajdukówki, ożeniony z hr. Paniutynówną, z której córki: Zofia Rachmanow, Aleksandra księ- żna Meszczerska, Klotylda hr. Gudowiczowa, Lidia Weryhowa, Elżbieta Szyrajew- wowa, Anna Bolvilier, Ludwika księżna Falconieri i Emma Kurysowa, oraz synowie:

a) Jan, ur. 1810 r., pułkownik wojsk rosyjskich, ożeniony z Pelagią Chmy- zowską, pozostawił z niej córkę Zofię, za Feliksem Faszczem i syna Michała, właściciela Chołoblina, żonatego ze Stefanią Hołyńską, z której córki: Janina i Zofia.

b) Michał, marszałek czerykowski, bezdzietny.

c) Aleksander, ur. 1814 r., ożeniony 1-o v. z Adelą Hrebnicką, 2 o z hr. Kunegundą Platerówną, z pierwszej żony ma córkę Maryę, za Włodzimierzem Jan- nem Dernałowiczem, z drugiej — syna Waclawa, żonatego z Dernałowiczówną, z której Janina i Jadwiga, oraz córki: Aleksandrę, za Janem Osmolskim, Stefanię, za Michałem Hołyńskim i Kazimierę, za Hipolitem Milewskim.

d) Dymitr, ur. 1812 r., żonaty ze Stefanią Chmyzowską, z której synowie: Kazimierz, ożeniony z Julią Faszczówną, ma z niej córkę Julię i Stanisław, żonaty z Elżbietą Hołyńską, z której synowie: Waleryan, Jan i Michał.

5. Michał, marszałek gubernialny mohilewski, właściciel dóbr Szumiackich, ożeniony z hr. Elżbietą Tolstoj, miał z niej synów: Michała, ur. 1808 r., Waleryana i siedem córek: Zenejdę, za księciem Kazimierzem Lubomirskim, Katarzynę, za

Pawłem Diakowem, generałem wojsk rosyjskich, Annę, za hr. Aleksandrem Brannickim, Zofię, za Piotrem Diakowem, koniuszym dworu cesarsko - rosyjskiego, Emmę, za Mikołajem Scalonem, generałem wojsk rosyjskich, Helenę, za Leonem Dłuszczem Sobańskim, marszałkiem klimowieckim, zmarłą w Wilnie 1896 roku i Aleksandrę, za Alfonsem Komarem.

Waleryan (syn Michała z Tołstojówny), żonaty z hr. Ewelina Broel-Plateówną, ma z niej córki: Elżbietę, za Janem Hołyńskim, Michalinę, za ks. Sergiuszem Meszczerskim i Helenę, za Józefem Biszpingiem, ordynatem Massalańskim, oraz trzech synów :

a) Ksawerego, ur. w Chełmsku 1856 r., ożenionego 10-go Czerwca 1890 r. w Warszawie, z Emilią Blochówną, córką Jana, rzeczywistego radcy stanu, prezesa zarządu kolei łódzkiej i Emilii z Kronenbergów, zmarłego w Davos 24-go Stycznia 1901 r., po którym zostały dzieci: Jan, Ksawery, Ewelina i Elżbieta.

b) Waleryana, żonatego z Ludwiką Łabuńską, z której córki: Jadwiga i Ewa.

c) Michała.

B) Kazimierz, drugi syn Kazimierza, rotmistrz, sędzia ziemski mściławski 1765 r., starosta woronowski, deputat na Trybunał litewski 1755 r. i pisarz tegoż Trybunału 1770 r., właściciel Soina, z żony, Krystyny Chodźkiewiczówny, pozostawił córki: Franciszkę, za Piotrem Sumińskim (Szumowskim?), Anielę, za Michałem Trzeciakiem, kasztelanem owruckim, Cecylię, za Antonim Komarem, szambelanem i N. Szpilewską, oraz czterech synów, wylegitymowanych ze szlachectwa z całą rodziną 1804 r. Z nich:

1. Leon zmarł bezżenny.

2. Jan, szambelan Stanisława Augusta, marszałek mściławski, ożeniony z Józefą Wołczkówną, wojszczanką orszańską, miał z niej syna Franciszka 1804 r.

3. Wincenty, major wojsk rosyjskich, bezżenny, 1804 r.

4. Michał, stolnik połocki, dziedzic Monasterczyzny i Tupieczyna, żonaty 1-o v. z ks. Drucką Sokolińską, 2-o v. z ks. Szachowską, pozostawił córki: Różę, Józefinę, Paulinę, Matyldę, Ludwikę, za Adamem Stachowskim i Elżbietę, za Arsenjewem, oraz synów: Jana, generała wojsk rosyjskich i Michała, ożenionego z Ludwiką Swatkowską, z której córka Leontyna, za Eugeniuszem Sianożęckim i synowie: Adolf, ożeniony z Maryą Kamieńską, ma z niej dzieci: Michała i Jadwigę, i Aleksander, ożeniony ze Świechowską.

Wojciech, sekretarz królewski 1620 r. Maryna, żona Jana Mładzkiego, sędziego grodzkiego smoleńskiego 1649 r. (Ist. Jur. Mat. XXV).

Jerzy v. Jerzy Michał, podczasy mściławski 1720 r., żonaty 1710 r. z Krystyną z Grothuzów (Pac.).

HOŁYŃSCY h. SAS z Hołynia, w powiecie żydaczowskim. Len, djak i bracia jego, otrzymali od króla Władysława Jagiełły 1391 r. Hołyń, w powiecie żydaczowskim. Jan Hołyński, właściciel Hołynia, ma potwierdzony ten przywilej 1537 r. (AGZ. X. 19 i 571). Matwieja Hołyńskiego żona, Kasia Hołowieńczycówna, dzieli się z bratankiem swym Komorowem po połowie 1438 roku. Matwiej, zastawił 1441 r. córce swej Fiedce i mężowi jej Waškowi w 30-u kopach część

Dzuraków, a w 1451 roku zastawił te dobra Iwaniszowi i braciom jego z Przerośli (AGZ.).

Iwan i Ihnatowicz Hołyńscy, współwłaściciele Hołynia 1578 r., a Hryćko, współwłaściciel Sławska i Hrebieniowa, w powiecie stryjskim 1589 r. Hołyńscy także dziedziczyli na częściach Staruni i Przerośli w halickiem, 1578 r. (Paw.).

Wyroki Trybunału lubelskiego z 1584 r. wspominają o Hryczu, Trufanie i Fedku, synach Jana i o Andronie, Jakimie, Iwanie i Bazylim, synach Jacka, a wyroki z 1589 i 1594 r., o Leszu, Stefanie, Fedku, Andrzejowi i Prokopie, synach Macieja, właściciela Staruni i Przerośli, oraz o Jerzym, Ignacym, Janie, Fedku, Aleksandrze, Stefanie i Prokopie, synach innego Macieja (Ks. 22 f. 826; 34 f. 489 i 71 f. 852).

Jan Hołyński *Bakiewicz* v. *Bokajewicz*, syn Stefana, część swą we włości Przeroskiej zastawił 1639 r. Wąsowiczowej (Gr. Halic. 27 f. 561).

W popisie ziemi lwowskiej z 1651 r. wymienieni: Jan Hołyński Soszorowicz z bratem Konstantym i szwagrem Michałem Strutyńskim, Paweł, Hryć Sienkiewicz i Jacko Łanowczak Hołyńscy.

Prokop 1663 r. w kompanii kozackiej Janczyckiego w Trębowli. Eljasz, żonaty z wdową Podwysocką, wierzyciel wsi Tłuste 1630 r. (Gr. Kamien.). Piotr, dziedzic części Hołynia, zeznał 1783 r. zapis dożywocia z żoną, Rozalją Borkowską, córką Antoniego i Katarzyny Baczyńskiej (Gr. Halic.; Prot. 498 f. 287).

Teodor, syn Stefana i Heleny Uhernickiej, zostawił z Maryi Anny Drohomireckiej:

1. Jana, po którym z Krystyny Morzównej: a) Mikołaj, ożeniony z Teresą z Berezowskich, zostawił: Jerzego, Teodora Tadeusza i Grzegorza; b) Bazyli, legitymowany 1782 r. w sądzie ziemskim halickim, zwany *Andruchowicz*, którego z Anny z Łuckich, syn Onufry.

2. Jerzego, ożenionego z Maryanną Bułatówną Grabowiecką. Jego synowie: Jan I., Grzegorz, subdelegat grodzki halicki, bezdzietny, Michał, Jan II i Stefan, po którym pozostali synowie: Jan, Bazyl i Piotr, i córki: Maryanna, Teresa i Katarzyna, legitymowali się jako dziedzice części w Przerośli 1782 r., w sądzie grodzkim halickim.

Jan I., ożeniony z Zofią z Raszkowiczów Grabowieckich, namiestnik przeroński, zostawił: 1. Bazylego, którego z Rozalii Szymańskiej córki: Katarzyna i Maryanna i synowie: Józef, Ignacy i Mikołaj, legitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1833 r. Ostatni miał z Anną Laurocką synów: Jana i Ignacego. 2. Jana, ożenionego z Zofią z Berezowskich, z której: a) Mikołaj miał z Maryanny Grabowieckiej Jana; b) Bazyli, z Justyny z Żurakowskich: Michała Jana i Romana, także wylegitymowanych 1833 r.; c) Jan i d) Apolonia.

Jan II., z Maryanny Słoneckiej zostawił: Szymona, Teodora, po którym z Salomei Grabowieckiej Jan, i Jana, po którym z Apolonii z Hołyńskich synowie: Jan, Eustachy i Bazyl, legitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1830 r.

Grzegorz, przydomku *Czajka*, syn Tomasza, a wnuk Jana, zostawił z Jądwigi N.: Eliasza, Grzegorza, Teodora i Antoniego, legitymowanych w sądzie ziemskim halickim 1783 r. Z tych: Grzegorz zostawił z Anny Hołyńskiej, 2-o v. Ba-

zylowej Kozubskiej, syna Kaspra, zwykle Kozubskim zwanego (Ak. Stanisław. For. Nobil.).

Piotr, przydomku *Hurbicz*, syn Bazylego i Heleny Kosoczynówny - Berezowskiej, wnuk ks. Grzegorza, proboszcza w Berezowie i Marusi Berezowskiej, legitymował się ze szlachectwa 1783 roku, w sądzie ziemskim halickim i zostawił z Agnieszki Łazarowicz - Berezowskiej: Jana, dziedzica części w Berezowie Górnym, ożenionego z Anastazyą Percowicz - Berezowską. Jego synowie: Andrzej, Szczepan, ożeniony z Anną Bodrug-Berezowską, z której: Jan, Mikołaj, Piotr i Michał,—i Jakób, po którym z Maryi Romańczycówny, syn Teodor, dowiedli swego szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1846 r.

Bazyli, przydomku *Redka*, syn Jerzego i Anny Zaleskiej, wnuk Bazylego i Anny Witwickiej, legitymował się ze szlachectwa w sądzie grodzkim halickim 1782 roku.

Mikołaj, przydomku *Ryłowicz*, syn Łukasza, wnuk Daniela, ożeniony z Anną Zubrówną, zostawił: Piotra, Jana i Antoniego, którzy udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie także w grodzkim sądzie halickim 1782 roku. Ostatni, z Maryi z Berezowskich, miał syna Michała, ożenionego z Maryą Zubrówną, którego synowie: Mikołaj, Jan, Antoni i Stanisław, legitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1830 r. (M. D. Wąs.).

de HOM Antoni, porucznik wojsk koronnych, otrzymał indygenat na sejmie 1685 roku (V. L.).

HOMBOKOWIE v. HUMBOKOWIE v. HUMBOKOWIE. Jan, ożeniony 1-o v. z Maryanną Jakubowską, 2-o v. z Anną Gurzyńską, pozostawił z pierwszej żony córkę Różę, za Maciejem Tyskim 1767 r. (Gr. Belskie); z drugiej zaś córkę Katarzynę, 1 o v. za Michałem Nałęczem Starczewskim 1772 r., a 2-o v. za Jakóbem Wiewierskim, zmarłą 1788 r. (A. Lwow. For. Nob.).

HOMICKI h. RAWICZ Feliks, syn Franciszka, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX go wieku. Patrz *Chomicki*.

HOMSZEJOWIE v. HAMSZEJOWIE v. HOMSZEJEWICZOWIE h. SULIMA w W. Ks. Litewskim. Król Zygmunt powierzył 1526 roku rozgraniczenie dóbr Sehnewic, dokonane pomiędzy ich właścicielką Brzeską, a Janem i Mikołajem Homszejewiczami (ML 15). Jan dostarczał na ekspedycje wojenne 18, a brat jego Mikołaj 6 koni (ML 21).

Hanna Maćkówna Kuncewiczówna, wdowa po Mikołaju Homszeju, w 1547 roku żona Jana Zawiszy i synowie jej z pierwszego małżeństwa: Paweł, Jan i Juri Mikołajewicze Homszejewicze, procesują się z Janem Juriewiczem Homszejem i synem jego Stanisławem, o dobra Berezę i różne pretensye (ML. 43, 46 i 60).

Hanna Mikołajówna Hamszejówna, żona Stefana Tarnowskiego, sprzedała w 1557 r. Ośnieżyce, w powiecie pińskim (Rew. Puszc.).

Jan Hamszej v. Hamszejewicz i żona jego, Dorota Jundziłłówna, mają sprawę 1540 roku ze Skinderowiczem (ML. 31 i Pac). Pierwszą żoną Jana była Zuzanna Andrzejówna ks. Pryhabska, wdowa po Kmicie Stretowiczu, z której synowi

Stanisławowi Janowiczowi Homszejowi zapisała ciotka jego księżna Horska Pryhaby 1559 r.

Ten Stanisław, 1548 r. namiestnik dyrświacki Hlebowicza, wojewody wileńskiego (ML. 48), podstarości brzeski 1552 r., a sędzia grodzki i namiestnik wileński w latach 1559 — 1567 r.

Kazimierz z Berezy Hamszej, dworzanin pokojowy królewski, podpisał z województwem brzeskiem - litewskim, obiór Jana Kazimierza. Kazimierz Władysław, stolnik mściślawski, żonaty 1673 roku z Agnieszką z Wężykowej Woli (Sig. 12 f. 48).

HONDORFFOWIE v. HUNDORFFOWIE h. NABRAM z tą odmianą, że z prawego górnego kąta tarczy, ku lewemu dolnemu, kryskę kładą (Nies.). Rodzina pruska, tam Hohendorff zwana, pisząca się *de Sztenellia*.

Jan Krzysztof, syn Jerzego i Apolonii Oppen (v. Hoppen), wnuk Wojciecha i Katarzyny Wildenhein v. Wildenheyn, prawnuk Jerzego i Elżbiety a Mülben (Gr. Tremb. 301 f. 13), pułkownik 1699 r., generał-major cudzoziemskich wojsk Rzeczypospolitej, cześnik nowogrodzki 1711 r., dzierżawił 1690 r. Biłkę, Kosteniów i Brzuchowice (Gr. Lwow. 457 f. 313), 1699 r. z drugą żoną nabył od Szczuki prawa przysługujące mu na Wodniki, w ziemi lwowskiej, a 1718 r. otrzymał od króla konsens na cesyę Wodników i Plichowa synowi Jerzemu, kapitanowi regimentu królewskiego (Ib. Fasc. 1 f. 497). Żonaty 1-o v. z Teresą (Anną) z Kuczyńskich, wraz z którą 1685 r. wwiązany do Żurawnik (Gr. Busk. 23 f. 1302), zostawił z niej tylko Stanisława, podczaszego nowogrodzkiego, kwitującego 1714 r. babkę Kuczyńską z zapisu dziadka (Ibid. 62 f. 305). Tego z Maryanny Strumiłłówniej, 2-o v. Hieronimowej Poniatowskiej, a 1729 r. 3-o v. Wojciechowej Raciniewskiej (Gr. Lwow. 700 f. 705) synowie: Jan 1757 r. do kamienicy we Lwowie wwiązany (Ibid. 576 f. 1820), bezpotomny i Marcin, zmarły 1788 r., żonaty z Katarzyną z Jarockich, z której Piotr udowodnił swe szlachectwo w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r.

Z drugą żoną, Franciszką Krystyną Kurczówną, podstolanką braclawską. 1726 r. 2-o v. Markową Drogomirową, cześnikową chełmińską (Ibid. 280 f. 500), zeznał Jan Krzysztof 1711 r. zapis dożywocia (Ibid. 272 f. 493) i zostawił z niej: Maryannę, której mąż Tomasz Żurowski, stolnik żydaczowski zabezpieczył 1716 r. posag (Ibid. 275 f. 511), Annę, 1718 r. w zakonie Bernardynek Klare, Joannę, 1722 roku w zakonie Franciszkanek Aniele (Ibid. 276 f. 389), Teofilę, zeznającą 1732 roku z mężem, Karolem Meżyńskim, stolnikiem trembowelskim, zapis dożywocia, a 1738 roku 2-o v. Rościszewską, podstolinę dobrzyńską (Ibid. 284 f. 233; 286 f. 90) i synów: ks. Adama, kanonika lwowskiego, proboszcza w Gołogórach, Mikołaja, Krzysztofa, Michała i Jerzego, kwitujących 1726 r. Sieniawską z 23,250 fl. (Ibid. 280 f. 500). Z nich:

Mikołaj, cześnik nowogrodzki, wwiązany 1747 r. do kamienicy we Lwowie, wspomniany 1756 r. już jako nieżyjący, a Krzysztof, z cześnika nowogrodzkiego, podkomorzy parnawski, również bezpotomny, umarł 1769 r. (Ibid. 301 f. 563; 553 f. 2632; 607 f. 346).

Michał, podczaszy nowogrodzki, żonaty 1-o v. 1725 r. z Ludwiką z Szepelskich Janową Kamińską, 2-o v. z Justyną z Janiszewskich, obejmującą 1740 roku zastawę Ciemierzyniec, później z nim rozwiedziona (Ibid. 545 f. 767; 741 f. 1), zmarła

1785 r., z której zostawił synów: Jerzego, 1751 r. w zakonie OO. Dominikanów Raymunda (Ibid. 295 f. 539) i Jana, zeznającego 1768 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Godlewskich, cześnikówną lidzką (Ibid. 312 f. 440), z której synowie: Jerzy i Ignacy, wylegitymowani ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 roku.

Jerzy wreszcie, generał-adjutant królewski i kapitan wojsk koronnych, został 1732 r. stolnikiem inflanckim. W 1735 r. pułkownik królewski, odstąpił 1737 roku za pozwoleniem króla Czartoryskim, za 30,000 fl., od ojca otrzymaną królewszczyznę Wodniki i Plichów, otrzymał 1742 r. po Lausonie Brzeznie, które 1744 roku odstąpił Falksdorffowi, nabył 1744 roku za konsensem królewskim od Urbańskich Kutkowce i Proniatyn, a 1749 roku odstąpił je Potockim. W 1746 roku mianowany komendantem Lwowa, sprzedał 1752 roku dowództwo chorągwi Zawojskiemu, a podpułkownikostwo w pułku buławy polnej koronnej Lubomirskiemu, został 1760 r. generał - majorem, a 1770 r. wziął od Radziwiłła zastawę Dobrosin i Piłę (Ibid. 285 f. 844; 296 f. 104 i 408; 588 f. 437; 718 f. 114; Fasc. 1 f. 1600; 26 f. 484—486; 48 f. 48; AGZ. X. 6354, 6787, 7095, 7244).

Z pierwszą żoną, Mechtyldą z Meżyńskich, wziął 1730 r. od Denhoffowej zastawem Szołomin (Ibid. 704 f. 136), a z drugą—Eufrozyną Anną z Gumowskich, cześnikiewiczówną zakroczymską, zeznał zapis dożywocia 1734 r. (Ibid. 285 f. 169). Z tej Elżbieta, której mąż Stanisław Jeło Maliński, cześnik wołyński, zabezpieczył 1758 r. posag (Ibid. 302 f. 341); Katarzyna, 1763 r. za Janem Conon Karwowskim, skarbnikiem wiskim, regentem grodzkim przemyskim, z którym 1765 r. zeznała zapis dożywocia (Ibid. 307 f. 1718; 309 f. 562); Maryanna, żona Leopolda Fałęckiego, podczaszego nowogrodzkiego, kwitująca 1768 r. rodziców z 10,000 fl. posagu (Ibid. 312 f. 303); Franciszka (Teresa), której ojciec 1771 r. zabezpieczył 13,000 fl. (Ibid. 317 f. 174); Dorota, 1771 r. za Franciszkiem Cieszkowskim, podkomorzycem nowogrodzkim (Gr. Busk. 61 f. 119) i synowie: Antoni Daniel i Józef, którzy z województwem ruskiem, podpisali elekcję Stanisława Augusta.

Antoni Daniel, generał-major wojsk koronnych, żonaty z Magdaleną z Grabianków, podkomorzanką czerską (Ibid. 60 f. 612), z którą zeznał 1769 r. zapis dożywocia. 2-o v. Maciejową Strzemińską 1782 r., umarł 1777 r., zostawiając synów: Józefa, ur. 1772 r., Feliksa, ur. 1773 r., oraz córkę Teklę, ur. 1770 r., wprowadzonych 1777 roku do Sławny, zastawy trzymanej od Radziwiłłów (Gr. Lwow. 749 f. 420).

Józef, generał - adjutant królewski, po ojcu 1767 r. dziedzic Siemiginowa, a 1774 r. stolnik inflancki, zeznał tegoż roku zapis dożywocia z żoną, Klarą z Karwowskich, pasierbicą swej siostry (Ibid. 311 f. 746; 318 f. 449; DW. 105 f. 1384) i zostawił córki: Helenę, za Tomaszewskim, Annę, za Józefem Gołaszewskim, dziedzicem części Dzieduszyce Małych, Maryę, za Szumlańskim, Konstancję, za Liberańskim, Salomeę, za Janem Rudolfem bar. Heydlem, oraz synów: Romana, 1812 roku pod Smoleńskiem, a Jana, 1809 r. poległych, Joachima, Jerzego, Tomasza, oficerów b. wojska polskiego, bezżennych, Gabryela i Juliana (A. Lwow. i Stan. For. Nob.).

Gabryel, dziedzic Szutrominiec i Baru, w przemyskim, z pierwszą żoną Sawicką (?) bezdzietny, zostawił z drugiej żony, Emilii z Niezabitowskich: Maryę

zmarłą panną, Eustachego, dziedzica Baru, bezżennego i Kaliksta Józefa, podkomorzego austryjackiego i kawalera maltańskiego, dziedzica Szutrominiec, które na rzecz krajowych szkół rolniczych zapisał.

Julian w końcu, zostawił z Zenony z Cieńskich, Idalię, ur. 1837 r. (metr. w Podhajcach), wydaną za Henryka Głowackiego i Edwina Melitona, ur. 1834 r. (metr. w Buczaczu), ożenionego z Maryą z Mysłowskich, z której: Marya Antonina, Jan, ur. 1884 r., Jerzy i Józef (M. D. Wąs.).

HONESTY Jakob, regent grodzki brasławski 1724 r. (Gr. Brasł.). Jakób podpisał z powiatem brasławskim, elekcję Stanisława Augusta. Hipolit Honesty Wieżyczko, regent aktowy Trybunału litewskiego i Jozafat, chorąży wojsk litewskich, synowie Jana, wnukowie Stanisława, prawnukowie Jana Franciszka, 1703 roku sekretarza królewskiego, dowiedli szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską 1804 r.

[HONORY Luca (Łukasz?), łożniczy królewski w latach 1699 — 1702 (DW. 62 f. 757).]

[HONWALD Onufry, radca stanu ces.-ros., nabył 1806 r. od Przeddzieckiej prawa jej do Palestyny, w gubernii podolskiej (DW. 113 f. 1046).]

HOPPA - PAWŁOWSKI Fabian, poseł prowincyi pruskiej, głosował za Augustem III-m 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 611). Patrz *Pawłowski*.

HOPPE Izrael, burgrabia elbląski, otrzymał 1637 r. szlachectwo i herb przedstawiający na trzech zielonych pagórkach chmiel kwitnący, pnący się po tyczkach, z których na dwóch skrajnych stoi dudek. W szczycie hełmu dudek. Labry błękitne podbite złotem (Ostr. 1060).

Izrael Hoppe, może syn poprzedniego, został burgrabią elbląskim 1671 roku (Sig. 11 f. 264).

HOPPENOWIE w W. Ks. Litewkiem. Antoni Hoppen, skarbnik brasławski i żona jego, Helena Krzczonowiczówna, właściciele Wieliczkowa 1718 roku (Arch. Zbor. Dok. II). Józef, rotmistrz wilkomierski 1774 r. (Kal.). Aleksander, horodniczy upicki 1787 r. Michał, sędzia wilkomierski, układał się z Lachnickim i Ogińskim 1792 r. (DW. 108 f. 352). Marya za Kazimierzem Dowgiałłą, horodniczym wilkomierskim 1780 r.

[HORACY Jakób cedował sumę w grodzie przedeckim 1629 roku (Gr. Przed. 69 f. 835).]

HORACZEWSKI Wojciech został cześnikiem latyczowskim 1699 r. (Sig. 15). Czy to nie *Oraczewski*.

HORAIMOWIE ziemianie pińscy. Semen Michajłowicz i Mikołaj, Iwan, Lew i Andrzej Semenowicze 1671 r. (Arch. Zbor. Dok. VI).

HORAINOWIE rzadko HORAIMOWIE h. SZRENIAWA na Wołyniu i w województwie wileńskim. Horainowszczyzna, w powiecie nowogrodzkim, musiała do nich w odległych czasach należyć.

Horain i brat jego Semen, dostarczali w początkach XVI-go wieku 6 koni na potrzeby wojenne (ML. 8). Horain Hryhoriewicz, dworzanin królewski 1516 r. (ML. 10). Iwan Horain, dworzanin królewski, 1541 r. (ML. 19). Horain i Waško Porski razem stawiają jednego konia na popisie ziemi wołyńskiej z 1528 r.

Ławryn Horain, ziemianin powiatu krzemienieckiego 1564 roku (Op. Łuc. 2038). Ławryn z bratem Hryćkiem pozwali ks. Zbaraskiego 1564 r., o zagrabienie dóbr Berezec ich bratanków, dzieci Jacka Berezeckiego. Anastazy Dziusanka Iwanowa Horainowa, zrzekła się 1575 r. praw do Tesowa na rzecz Michała Pawłowicza (Op. Łuc. 2049 f. 12). Lubka Horainówna, za Janem Drygulskim 1590 r.; Katarzyna, żona Iwana Isajkowskiego 1599 r., wdowa 1636 r. Testament Elżbiety Waclawowej Liniewskiej oblatowany w Łucku 1616 r. Fedor, dziedzic Witkowa 1596 r., zapisał 1594 r. żonie, Zofii Janównie Gęsińskiej 300 kóp groszy litew. (Z teki W. Rulikowskiego). Katarzyna, 1-o v. Jasiennicka 1579 r., 2-o v. za Bazyliem Paszyńskim 1595 roku (Woł. 1 f. 176). Helena, Katarzyna, Aleksander i Waclaw, dzieci Teodora, procesują 1600 r. ks. Wiśniowieckiego, o wyrzucenie ich ze Starego Wiśniowca, zastawy ich ojca (Woł. 1 f. 517). Waclaw, zastawny posiadacz Rudy od Czartoryskich 1630 roku.

Herb Szreniawa.

Grzegorz Iwanowicz i Helena z Kozińskich, 1-o v. Iwanowa Białostocka, Horainowie - Połońscy, procesują Białostockiego 1597 r. Filon i Simeon Horainowie-Połońscy, synowie Grzegorza, ale urodzeni z drugiej jego żony, Bohdany z Radowickich, jeszcze nieletni, procesują 1620 r. Radowickich o spadek, po Annie z Radowickich Ilinie Złotolińskiej (Woł. 1 f. 367 i IV f. 259). Sylwester Horain-Połoński pozwał 1637 r. Jana, Mikołaja i Hrehorego, w zakonie Gedeona, Horainów - Połońskich o dług. Barbara z Bohowitynow Kozieradzkich, 1-o v. Mikołajowa Czaplicowa, wdowa po Krzysztofie, procesuje 1627 roku siostrę swą ks. Woroniczką, o wyrzucenie z dworku w Łucku. Dzieci ich: Andrzej, Stanisław, Szymon, Krystyna i Izabella 1630 r. (Woł. V A f. 175 i 181; Gr. i Zs Łuckie).

Jarosz pozwał Traczewskiego o obelgi 1610 r. w Łucku. Jan z żoną, Anastazyą Prószyńską, współdziedzice Karabaczyna i innych 1631 r. (Zs. Kijow.). Anna Ładowiczówna, wdowa po Janie, 2-o v. Fedorowa Okołowa 1629 r. Mareybelli z Witoniza Mikołajowej Horainowej testament oblatowany 1621 r. w Łucku, a Piotra 1622 r. Krystyna, za Remigianem Moszyńskim 1661 r. Zofia z Jarnowskich, 1-o v. Horainowa Korczakowska, 2-o v. Jerzowa Sulikowska 1663 r. (Woł. VII C f. 53; VIII A f. 172).

Bohdanna z Orłowskich Fedorowa Horainowa z synami, nabyła 1572 roku Kołkozów od Chomiaka. W 1595 r. jest ona żoną Piotra Oleszy. Córka ich Anna Fedorówna, żona Jakóba ks. Czetwertyńskiego 1570 r. Syn Bohusz Fedorowicz, poborca wołyński 1599 r., podsędek krzemieniecki 1606 r., w końcu podkomorzy

krzemieniecki, dziedzic Komarówki 1577 r., kupił 1585 r. Stołpce od Deniska, sprzedał oba te sioła Żytyńskim, a nabył Jarowice z przyległościami od Czetwertynskich 1622 r. Ożeniony z Oleną Oleszanką Berezecką, zmarłą 1613 r., pozostawił kilkoro dzieci. Synowie podzielili się Jarowicami i innymi dobrami w łuckim i krzemienieckim powiatach, a akt działu oblatowany w Łucku 1645 r. Z nich:

Jan, podsędek 1623 r., a sędzia ziemski krzemieniecki 1633 r., ożeniony 1-o v. z Apolonią Hulewiczówną, która kwitowała 1616 r. ojca swego z posagu, a spisała testament 1623 r., 2-o v. z ks. Maryną Massalską 1629 r. Z pierwszą żoną oddał Jan w zastaw część Młynowa Siemaszce 1619 r., a następnie odstąpił tegoż roku sumy swej 10,000 fl. na tymże Młynowie Iwanowi i Anastazyi z Horainów Żytyńskim (Teką W. Rulikowskiego). Dzieci Jana z drugiej żony: Andrzej, Eliasz i Zuzanna, procesują 1643 r. Leszczyńskiego o Babołoki (Woł. VI C f. 36).

Mikołaj, sędzia ziemski włodzimierski 1630 r. Bogusław, Jan i Jerzy, bracia, wspólnie z wyżej wymienionymi Andrzejem i Eliaszem, także braćmi, podpisali z województwem wołyńskim, elekcyę Jana Kazimierza.

Bogusław Jan, właściciel Kostyowa i Jezierzan (Zap. Lub. 47 f. 64), pisarz ziemski łucki 1661 r., sędzia ziemski kijowski 1664 r., z tym tytułem podpisał obiór Jana III-go. Żona jego, Katarzyna z Sokołowskich, córka Andrzeja, sekretarza królewskiego (Op. Żyt. 21), 1-o v. Łukaszowa Chmielecka, stolnikowa braclawska, zeznała 1657 r. testament (Arch. I. Z. Ros. I. 4).

Jerzy, pisarz ziemski włodzimierski 1651 r., zmarły 1661 r., z Katarzyny z Babińskich pozostawił córki: Teresę, Annę i Zofię, nad którymi sprawował opiekę stryj ich Bogusław Jan (Woł. VI D. f. 44; Zap. Lub. 48 f. 986; 50 f. 5 i 51 f. 138).

Aleksander Hieronim, żonaty 1668 r. z Anną z Piratyna (Woł. VI D f. 34). Czy nie tenże sam, tylko Aleksander, sędzia i deputat wojskowy w ziemi czerńskiej 1656 r. (M. 200 f. 26), którego córka Helena, zeznała 1655 r. zapis dożywocia z mężem, Kazimierzem Bielawskim (Perp. Czers. 11 f. 751). Jan, podstoli parnawski 1660 r., żonaty z Maryną z Podczaskich, 2-o v. Ładziną, a 3-o v. Hańską (Zap. Lub. 51 f. 26 i Woł. IX f. 1159). Stefan, archimandryta mielecki 1670 r. (Zap. Lub. 53 f. 371). Jan, podstoli parnawski, Kasper, pisarz grodzki włodzimierski i podstarości łucki i Marek na Radowicach, podpisali z województwem wołyńskim, elekcyę Jana III-go.

Kasper, sędzia grodzki łucki 1664 r., a podstarości łucki 1670 r. i pisarz grodzki włodzimierski 1671 r. Łukasz, stolnik czerniechowski do 1673 r. N., stolnik wołyński 1661 r.

Jan Bogusław, podczaszy parnawski 1690 r. i sędzia grodzki krzemieniecki 1702 r., podczaszy wołyński 1704 r., właściciel Starej Czetwertni (Woł. X f. 9 i 334), żonaty z Krystyną Czapską, miał z niej synów: Jana, Antoniego, kanclerza łuckiego 1727 r., Henryka, Kaspra, Bogusława, Ferdynanda i Jerzego, kanonika łuckiego 1738 r. (Woł. XI f. 1568; Bracł. XV f. 1427 i XVI f. 559; Czerniech. f. 975 i 1475).

Kasper, z Zofii z Wolańskich, pozostawił syna Ignacego, procesującego Chylińskich 1761 r. (Czerniech. f. 1577 i Bracł. XVII f. 1816). Ignacy, podstarości i poseł starodubowski 1786 r. (V. L.). Eleonora, za Danielem Bożęńcem Jełowickim 1711 r. (Woł. X f. 21). Konstancya, za Wojciechem Czermińskim 1696 r.

Konstancya, 1-o v. Godebska, 2-o v. Szujaska, chorążyna brzeska - litewska, zmarła przed 1725 r. (Woł. XI f. 1568). N., stolnik parnawski 1736 r. Teofila, za Wikto-rem Szumowskim 1726 r. (Kij. X. f. 1603).

Jan Horain, na dworze księcia Stanisława Radziwiłła, od którego otrzymał 1587 r. Dobiszczą. Żona jego, Dorota Witoniska, uzyskała potwierdzenie zapisu 1616 r. (Arch. I. Z. Ros. VI. 1 i Gr. Łuckie). Jan, cześnik oszmiański, podpisał z województwem brzeskiem - litewskim, elekcyę Jana III-go. Aleksander, z kustosza i oficyała wileńskiego, proboszcza infułata gieranońskiego, biskup smoleński 1710 r., a biskup żmudzki 1716 r., umarł w 1735 r.

Pisali się z województwem wileńskim na obiór Stanisława Augusta: Aleksander, podstoli wileński, Aleksander, biskup hireneński, referendarz W. Ks. Litewskiego, Jan Antoni, podkomorzy wileński, starosta jałowski, poseł na sejm cletionis, Michał, horodniczy i poseł wileński, Kasper, Ignacy i Kazimierz, wojskowiczowie wileńscy. Z nich:

Jan, v. Jan Antoni, pisarz grodzki wileński 1729 r., podwojewodzy i podczaszy wileński 1731 r., jako poseł województwa wileńskiego, podpisał 1733 roku konfederacyę generalną warszawską (Obl. Warsz. 49 f. 422). W 1746 r. otrzymał prawem lennem dobra Grundisowskie w Inflantach (Sig. 27). W 1748 r. podkomorzy wileński, 1764 r. kasztelan brzeski - litewski, a 1768 r. wojewoda, żonaty z Moniką Świnka-Zielińską, umarł 1777 r. Kawaler orderu Św. Stanisława 1765 r. Syn jego Tadeusz, był 1764 roku sędzią kapturowym województwa wileńskiego (Akta XIII), a drugi syn, Jan Nepomucen, szambelan Stanisława Augusta 1786 roku, członek rządu tymczasowego w Warszawie 1794 r., z żony Kunegundy Świnka - Zielińskiej, podkomorzanki nurskiej, pozostawił synów: Tadeusza i Michała, wojskowych polskich, emigrantów 1831 r., z których Tadeusz zginął 1839 roku w bitwie w Algierze, a Michał, generał wojsk hiszpańskich, umarł 1855 roku w Madrycie.

Ksiądz Aleksander, biskup hireneński, sufragan żmudzki, archidyakon wileński, referendarz litewski i kawaler orderu Orła Białego 1762 roku, umarł w 1774 roku.

Aleksander, podstoli wileński 1764 r., wojski i podwojewodzy 1765 r., pozostawił czterech synów: Kaspra, szambelana Stanisława Augusta 1789 r. i Leona, o których konstytucya z 1789 r. wspomina, Ignacego i Kazimierza.

Kazimierz, chorąży husarski 1776 r. (MP.). Michał, starosta nowomłyński 1733 r. (Akta XIII). Michał Antoni, miecznik i pisarz grodzki wileński 1750 r.

Michał, trzeci syn wojewody, horodniczy wileński i oberstleytenant regimentu buławy wielkiej litewskiej, członek komisji wojskowej 1764 r. (V. L.), podkomorzy wileński 1765 roku, zabity w konfederacyi barskiej, zostawił potomstwo z Czechowiczównę (Bart.).

Józef, czwarty syn wojewody, umarł 1756 r. (Kur. Pols.).

Jan Horain, syn Teodora, testamentem z 1647 r. zapisał dobra swe synowi Mikołajowi, drugiemu synowi księdzu Janowi 1,000 fl. i córce Joannie posag. Mikołaj, pisarz ziemski włodzimierski 1633 r., nabył 1626 r. część Radowicz i Lityna od Malińskich, za 58,000 fl. (Tekę W. Rulikowskiego). Wprowadzony 1642 r. został w posiadanie drugiej części dóbr Radowicze, w włodzimierskiem, nabytych tegoż roku od Mikołaja Sieniuty Radohoskiego (Gr. Włodz.).

Mikołaj, syn Jana Teodorowicza, ożeniony z Katarzyną Żylińską, pozostawił syna Marka (Dekret wywodowy Deput. Wołyń. z 1802 r.). Marek zeznał 1661 roku z żoną, Katarzyną Trembińską, zapis wzajemnego dożywocia i sprzedał Radowicze i Lityn Bielickim, a synowie jego: Wojciech, Kasper i Jan, kwitowali go 1695 i 1696 r. z summ po matce zabezpieczonych na Radowiczach.

Wojciech zeznał 1689 r. zapis dożywocia z żoną, Anną Kalityńską (Gr. Włodzim.). Syn ich Dymitr, mianowany 1719 r. podczaszym parnawskim (nazywany czasem łowczym i podstolim), ożeniony z Fortunatą Stempkowską (Bract. XV f. 2015), pozostawił synów: Wojciecha, ur. 1723 r. (metr. w Korcu), Waleryana i Stanisława nieletniego, którzy zeznali dział dóbr po rodzicach w latach 1762 i 1764 r. (Gr. Łuckie). Wojciech wziął część Moszczy zastawną, Waleryan część Horainówki, a Stanisław część Czernyża.

Wojciech, cześnik rzeczycki, utrzymany został 1775 r. przez komisję likwidacyjną Stepańską, przy posiadaniu dóbr Moszcza i Korabliszcze, a 1783 r. nabył od Nikodema Czarnockiego, starosty daniszewskiego, dobra Sadek w województwie wołyńskim (Gr. Łuckie).

Waleryan v. Jakób Waleryan Radowicki Horain, drugi syn Dymitra, sprzedał 1799 r. Horainówkę Grzegorzowi Frankowskiemu, a 1791 r. ustąpił synom swoim: Mikołajowi i Wincentemu, urodzonym z Zuzanny Lubienieckiej, 12,000 fl. na dobrach Płoskie Ledóchowskiego.

Józef Wincenty, syn Waleryana, ur. 1769 r. w Moszczach (metr. w Aleksandryi), z żony Tekli z Byczkowskich, pozostawił syna Jana z Dukli Erazma, ur. 1799 r., który w 1835 r. nabył Łukanówkę, a w 1843 r. zyskał zatwierdzenie szlachectwa w Cesarstwie (z Teki B. W. Rummla).

HORBACCY z Horbacewicz, w województwie mścisławskim. Bazyli i Tomasz podpisali z województwem mścisławskim, elekcyę Władysława IV-go, a Bazyli i obiór Jana Kazimierza. Hanna, żona 1-o v. Kmity, 2-o v. Jerzego Rymszy, zmarła 1656 r. Zofia, żona Władysława Korsaka 1654 r. (Ist. Jur. Mat. XXV).

Józef Kononowicz Horbacki, episkop witebski, orszański, mścisławski i mohilewski 1650 r. (Arch. Zbor. Dok. XI), umarł w 1653 r. Benedykt, podczaszy rzeczycki i Michał, podpisali 1700 r. laudum województwa mścisławskiego przeciw Sapiehom. Michał 1733 r. na sejmiku mścisławskim, stronnik Leszczyńskiego. N., podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Stanisław pisał się z województwem mścisławskim, na elekcyę Stanisława Augusta. Józef, krajeży mścisławski 1765 r. Franciszek 1765 r., Jerzy 1771 r., a Józef 1779 r., sędziowie grodzcy mścisławscy. Stanisław, stolnik mścisławski 1788 r. Gedeon, biskup turowski, koadjutor biskupa pińskiego 1766 r., sam biskup piński i turowski unicki 1769 roku, administrator metropolii kijowskiej 1779 r., a następnie koadjutor tejże metropolii, kawaler orderu Św. Stanisława 1779 r., umarł w Orszy 1784 r. Joachim, po Gedeonie biskup piński i turowski unicki 1784 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r., żył jeszcze w 1804 r.

Horbaccy-Daszkievicze Stanisław Wincenty z synem Romualdem i Ignacy, synowie Stanisława Leona, wnukowie Antoniego, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1854 r., a Erazm, syn Stanisława Wincentego, 1878 r.

HORBACZEWSKY h. KORCZAK na Rusi halickiej. Jan, syn Jakóba i Julianny, wnuk Pawła i Anny, prawnuk Bazylego i Anny, w 1803 r., a brat jego Joachim Józef, ur. 1786 r. w Tynnie, w 1817 r. dowiedli szlachectwa przed Deputacją Wywodową podolską.

Eudoksyja, córka Joachima i Heleny Brylińskiej, za Sewerynem Wasilkowskim. Magdalena, żona księdza Piotra Rostkiewicza 1830 r. Elżbieta, za Aleksandrem Witwickim 1855 r. (Mich. Zaw.) ¹⁾.

Metrykę Jakóba z Halicza, spisał 1745 r. ksiądz Józef Horbaczewski.

HORBACZEWSKY h. ŁABĘDŹ w powiatach rzeczycykim i pińskim. Dionizy i Joan podpisali podanie do metropolity kijowskiego 1539 r. (A. Zap. Ros. II). Jan Horbaczewski odstąpił 1636 r. Kisielowi prawo lenne do wsi Perekop, w województwie czerniechowskiem (M. 182 f. 88).

Samuel Michał, starosta ducki, Jan, łowczy rzeczycycki, Stanisław Michał, wojski rzeczycycki, z powiatem rzeczycykim, a Antoni, Kazimierz i Michał Samuel, z powiatem pińskim, podpisali elekcyę Jana III-go.

Samuel Michał i żona jego Maryanna z Chaleckich, odstąpili starostwo duckie Sapieże, za konsensem królewskim z 1698 r. (Sap.). Tenże Samuel Michał wojski rzeczycycki 1700 r. Jan Kazimierz, Franciszek Bogusław i Michał, pisali się z powiatem grodzieńskim, na obiór Stanisława Augusta. Jerzy, Antoni, Aleksander, Dominik, Benedykt i Maciej, w powiecie grodzieńskim 1766 r. (Akta VII). Józef, rotmistrz piński 1785 roku, żonaty z Bogumiłą z Kozieliów 1791 roku (Zs. Pińskie).

Antoni Bartłomiej z synami: Józefem Floryanem, Bonawenturą i Onufrym Floryanem, syn Tadeusza, wnuk Antoniego, 1750 r. dziedzica Kirklan, w powiecie trockim, dowiódł szlachectwa 1840 r. w gubernii wileńskiej.

Marcin z synem Ignacym i Franciszek z synem Dominikiem, synowie Jana, wnukowie Grzegorza; Stefan i Józef, synowie Dominika i Jan z synem Piotrem i Józef z synem Józefem, synowie Jerzego, wnukowie Wawrzyńca, wszyscy prawnukowie Marcina, praprawnukowie Jana, 1626 r. dziedzica Wiekszan, w oszmiańskim, dowiedli szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską 1819 r.

HORBOWSKY h. KORCZAK w województwie brzeskiem-litewskim, z Horbowa w ziemi bielskiej, stanowią jeden dom z Zarankami. Jan Horbowski, ziemianin brzeski, otrzymał od Aleksandra Jag. Sieniewice, w powiecie drohickim. Król Zygmunt potwierdził mu to nadanie 1516 r. (ML. 11). Jan procesował się 1519 r. z bratankami swoimi, synami Michała Zaranka, o równy podział Horbowa. Dział ten dokonany został 1523 r. (ML. 14 i 16). Ziemianie brzescy, Stanisław Horbowski i bratankowie jego: Michno i Paweł, synowie Jakóba Horbowskiego, posiadali 1522 r. Miłkowice, w powiecie drohickim (ML. 15).

Paweł, dziedzic na Miłkowicach i Sieniewicach, procesował 1541 r. Iwanowskiego (ML. 42).

Wyroki lubelskie z 1594 r. wspominają o Mikołaju, synie Jana, dziedzicu na Horbowie, a z 1596 r. o Pawle, synie Leona (Ks. 57 f. 814 i 68 f. 67).

Przeclaw, pisarz grodzki brzeski 1595 r., a następnie stolnik i podstarości

¹⁾ Mich. Zaw. znaczy: Notaty Michała Zawadzkiego z aktów znajdujących się w starostwie w Czortkowie.

brzeski 1612 r., właściciel Horbowa, gdzie skupił części Pawła i Szczęsnego Horbowski i innych dziedziców, sprzedał te dobra 1601 r. Sapieże, za 100,000 fl. (Sap). Tenże sam Przeclaw w latach 1614 — 1625 sędzia ziemski brzeski, o którym konstytucya z 1616 r. wspomina. Żona jego Katarzyna Bohowitynowna z Kozierad (Akta VI). Stanisław, syn Andrzeja, zeznał 1624 r. zapis na szpital w Brześciu (Akta II). Dorota za Janem Turowskim 1631 r.

Paweł Zaranek Horbowski, stolnik brzeski, o którym konstytucye sejmowe z 1669 i 1674 r. wspominają. Łukasz Józef, skarbnik czerniechowski, w województwie brzeskiem 1666 r. (Akta V). Kazimierz podpisał z województwem brzeskiem litewskim, elekcyę Jana III-go, a Jan, obiór Augusta II-go.

Regina za Stanisławem Suchorskim 1711 r., Justyna za Mikołajem Pierockim 1721 r. Franciszka, żona Andrzeja Błędowskiego, miecznika nowogrodzkiego 1718 r. (Woł. X f. 15; XI f. 1064; XII f. 673 i Kij. IX f. 347). Maryanna z Bi-gockich, wdowa po Zygmuncie, stolniku inflanckim, wydała 1746 r. w Mircu córkę swą Łucyę za Józefa Mireckiego, łowczego latyczowskiego (Gr. Grabowiec.). Stanisław, skarbnik czerniechowski 1699 r., Władysław, stolnik dobrzyński i Franciszek, towarzysz pancerny, synowie Łukasza i Anny z Kossakowskich, procesowali 1701 r. Kossakowskich (Bracl. XIV f. 901). Stanisław, skarbnik czerniechowski, żonaty 1-o v. z Eufrozyną Czaplicówną, wdową po Danielu Borejce, 1688 r., a 2-o v. z Katarzyną z Wojnarowskich, która poślubiła następnie Floryana Mysłowskiego i procesuje braci pierwszego męża 1713 roku (Bracl. XIV f. 681 i XV f. 1340; Zap. Lub. 68 f. 520; A. Tryb. Lub. z 1713 r.).

Władysław, podporucznik chorągwi pancernej Prażmowskiego, przyznał 1689 r. dożywocie na Czerniejewie żonie swjej, Konstancyi z Nietyxów (Perp. Czers. 14 A f. 392). W 1698 r. został stolnikiem dobrzyńskim. W 1707 r. nabył dobra Pęze, w ziemi łomżyńskiej (DW. 61 f. 877). Syn jego Stanisław, procesował Borejke 1740 r. W 1758 r. stolnik dobrzyński, ożeniony z Reginą z Czyżów (Pam. Matuszewicza), pozostawił synów: Kazimierza, Rafała, Józefa i córkę Annę (Woł. XII f. 766 i Bracl. XVI f. 620). Józef podpisał akt przystąpienia do konfederacyi generalnej warszawskiej 1764 r. (V. L.).

Franciszek, trzeci syn Łukasza, miał synów: Ferdynanda, Marcina, Józefa i córkę Justynę.

Ferdynand, skarbnik braclawski, nabył 1762 r. dobra Czernice, części na Wścieklicach, Tyszkach i Łobnie, w powiecie koleńskim od Pudłowskiego (Gr. Nurskie). Obrany posłem ziemi łomżyńskiej, podpisał wraz z Franciszkiem obiór Stanisława Augusta. Ożeniony z Barbarą Radzyńską, pozostawił córkę Barbarę Opacką i syna Franciszka, który 1780 r. nabył dobra Wincentę, w powiecie koleńskim, od swego stryjecznego brata Antoniego, syna Marcina (Gr. Koleń.).

Franciszek, z Teresy Quos (?) miał synów: Ferdynanda, Józefa i Ignacego, którzy 1799 r. byli dziedzicami Czernic i Wincenty. Ignacego i Maryanny z Bielskich, syn Adam Napoleon, ur. 1807 r. w Modzelach - Bartłomiejach (metr. w Nowem mieście), zaślubił 1833 r. w Warszawie Antoninę Palczewską, zmarłą 1851 r. Dzieci ich: Bronisława, ur. 1834 r., Natalia Władysława, ur. 1835 r., Antonina Teresa, ur. 1841 r., Władysław, ur. 1844 r., Mieczysław Apolinary, ur. 1849 r. i Bolesław Witold Sylwester, ur. 1850 r.

Adam Napoleon 1837 r., a dzieci jego 1856 roku, uzyskali przyznanie szlachectwa w Królestwie.

Kazimiera, córka Mieczysława i Ludwika z Czerskich, zaślubiła 1904 roku w Warszawie Henryka Dąbrowskiego, syna Wiktora.

Marcin, drugi syn Franciszka, miał córki: Rozalię i Elżbietę, oraz synów: Adama, kanonika i wspomnianego wyżej Antoniego. po którym z Agnieszki Bie-lińskiej pozostała córka Franciszka (Tekla B. Rummla).

Jan Zaranek Horbowski, żonaty 1630 r. z Katarzyną z Drohojowskich. Pa-weł zapisał 1,500 fl. Drohojowskiemu, który sumę tę odstąpił 1632 r. Zbąskiemu (Gr. Sanoc. 59 f. 275 i 1354).

Kazimierz Horbowski Zaranek, ciwun ejragolski i chorąży żmudzki 1694 roku.

HORCZAK właściwie GORCZAK książę Piotr, zarzucił w 1534 r. księciu Włodzimierzowi Putywelskiemu (Glińskiemu), że powróciwszy z Moskwy, przyjął u niego służbę, którą porzucił, nie pożegnawszy się z nim i zabrawszy mu ko-nie. Zarzucił mu również, że nie jest synem księcia Bohdana, lecz niejakiego Wa-silewa z Wielkich Łuk (ML. 22). Ów książę Piotr ma być, podług Wolffa, księ-ciem Kapustą.

HORDYNOWIE w W. Ks. Litewskim. Herb ich jest ten sam, co Siemio-nowiczów (Koj.). Michał Jakowicz Hordyna, sprzedał 1470 r. Wołożyn szwagro-wi swemu, Jakowowi Korybanowiczowi Hordynie, żonatemu z Felicją (Arch. I. Z. Ros. II). Juri Jakowlewicz Hordyna, bojar wileński 1547 r. (ML. 63 i 65), żonaty z Hanną Hornostajówną, wojewodzianką nowogrodzką, wdową po Epima-chu. Samuel pisał się z województwem mściśławskim, na elekcyę Włady-sława IV-go. Jan Antoni i Mikołaj, horodniczy mozyrski, podpisali z województwem nowogrodzkim, obiór Augu-sta II-go.

Herb Sas.

Jan, podstoli orszański 1703 r. Jan, strażnik nowo-grodzki, elektor Stanisława Augusta. Rafał Hordyna S. S. (strażnik starodubowski?), podpisał 1754 r. protest przeciw rozwiązaniu ordynacyi ostrogskiej. Jan, strażnikowicz staro-dubowski, komisarz z sejmu 1775 r., do odgraniczenia dóbr Kopatkiewicz. Jerzy, miecznik nowogrodzki 1781 r. Dominik, oboźny mściśławski 1788 roku. Rafał, rotmistrz nowogrodzki 1785 roku.

HORDYŃSCY h. SAS z Hordyni, w powiecie sambor-skim. Antoni Hordyński, współwłaściciel Budyni w powiecie samborskim 1508 r. Waško, Antoni i Fedko 1515 r., a Ko-stek Romanowicz, Waško Myszkowicz, Fedko Steczkowicz i Stanisław Steczkowicz z braćmi, współwłaściciele Hordyni 1589 r. (Paw.). N. Hordyński okazał 1564 r. przywilej księcia Lwa na Hordynie i Dorożewo (Gr. Sanoc. 19).

Wyroki lubelskie z 1593 r. wspominają o Ilku, Leszu, Aleksandrze, Steczku, Fedku, Iwanku, Stasiu i Jacku, synach Steczka, dziedzicach Hordyni (Ks. 56 f. 126).

Małgorzata z Nowosielskich, żona Jakóba Hordyńskiego, kwitowała 1605 r. Skrzydłowskiego z summ na Tłustem (Gr. Trębow.). Wojciech pozwany 1753 roku przez Kruszelnickiego (Gr. Lwow.).

Samuel, chorąży braclawski, syn Samuela i Anastazyi Horodyskiej, wnuk Michała i Tacyanny Rudnickiej, prawnuk Mikołaja i Anny Czajkowskiej, praprawnuk Grzegorza i Pelagii Stupnickiej, ożeniony z Tacyanną z Bilińskich, pozostawił syna Stanisława, dziedzica Hordyni Wielkiej i Siekierzyc, ożenionego 1790 r. z Teresą Kunaszowską, córką Onufrego i Antoniny z Broniewskich (Gr. Lwow. 323 f. 286; A. Lwow. For. Nob.).

Józef, mianowany 1779 roku pierwszym sędzią ziemskim przemyskim (Gr. Przem.).

Stefan, miecznik kijowski i vicesgerent grodzki lwowski 1754 r., pisarz grodzki lwowski i poseł ziemi lwowskiej 1764 roku, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1769 r. sędzia grodzki lwowski i podstarości lwowski 1779 r., został 1770 r. stolnikiem żydaczowskim. W tym ostatnim roku Stefan, żona jego Wiktorya z Kobylińskich i syn Łazarz Tadeusz, założyli i uposażyli bractwo Św. Trójcy w Żółtańcach (AGZ. X. 7400 i 7410; DW. 87 f. 81).

Córki Stefana: Ludwika, żona Marcelego Urbańskiego i Apolonia, wydana 1768 r. za Piotra Krukowieckiego, późniejszego hrabiego, tajnego radcę i prezesa Trybunału galicyjskiego. Syn Łazarz Tadeusz, szambelan Stanisława Augusta, wywiódł się ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r. Z Katarzyny Strzegockiej pozostawił syna Dobiesława, którego synowie, urodzeni z Wiktoryi Kuczyńskiej: Tadeusz, Stanisław, Władysław i Zdzisław, wylegitymowani ze szlachectwa 1858 r., w Wydziale Stanów we Lwowie.

Siemion, z żony Tacyanny Trunko Czajkowskiej, miał synów: Andrzeja i Konstantego. Andrzeja syn Siemion, zostawił z Fenny Czajkowskiej Grzegorza, dziedzica części Czajkowic 1782 r.

Konstanty, ożeniony z Maryanną Sulatycką, z której syn Łukasz, żonaty z Maryanną Hołyńską, zostawił synów: Jana i Michała Tadeusza. Jan, ożeniony 1766 r. z Anną Burzyńską, miał syna Ignacego, żonatego z Maryanną Tuszańską. Michał Tadeusz, subdelegat grodzki lwowski 1754 r., sędzia grodzki i wojski większy żydaczowski 1760 r., a łowczy 1769 r., podpisał z województwem ruskiem, obiór Stanisława Augusta. W końcu radca apelacyjny galicyjski, zaślubił Justynę hr. Łączyńską, zmarłą 1807 r. Dzieci ich: Maciej, Antoni, Hilary, Ignacy, Hieronim Michał, Regina Maryanna i Justyna Tekla, wywiody się ze szlachectwa wraz z wymienionym wyżej Grzegorzem 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim. Z nich: Regina Maryanna wyszła 1792 r. za Wincentego Fredrę, wojskiego przemyskiego, Justyna Tekla, 1804 r. za Stanisławem Chmielowskim, Hieronim Michał, dziedzic Rolowa, ożeniony z Zofią Czajkowską, zmarł bezdzietnie 1830 roku (Lwows. For. Nob.).

Jan, syn Jana i Ewy Czajkowskiej, wnuk Teodora, uzyskał potwierdzenie szlachectwa 1805 r. w Wydziale Stanów we Lwowie.

Samuel i Aleksy, z przydomkiem *Łyzda*, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim przemyskim, a Eljasz, Michał i Bazyli, synowie Wojciecha i Anny Horodyskiej, wnukowie Jakóba i Apolonii Wiczewskiej, prawnukowie Jana i Jadwigi Łosiówny, praprawnukowie Mikołaja i Anastazyi Uruskiej, syna Iwana, wnuka Juchny, prawnuka Iwanka Łyzdy z Hordyni, 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim (M. D. Wąs.).

Hordyńscy z przydomkiem *Antonowicz*: dwóch Mikołajów, trzech Janów, Bazyli, dwóch Szczepanów, Samuel, Grzegorz i Szymon, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie, w sądzie ziemskim przemyskim 1782 r., a Hordyńscy z przydomkiem *Fedkowicz*: Andrzej, Szymon, Łukasz, Szczepan, Michał, Grzegorz, Ignacy, Franciszek, Mikołaj i Dymitr, w sądzie grodzkim i ziemskim przemyskim 1782 roku.

Hordyńscy z przydomkiem *Juchnowicz*: Kasper, Jakób, Stanisław, Piotr i Błażej, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim, a Joachim, wnuk Kaspra, 1838 r., w Wydziale Stanów.

Jan, Stanisław, Michał, Teodor i Samuel Fedkowicze Hordyńscy, dowiedli szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim przemyskim, a Grzegorz, syn Michała, Jan, syn Teodora z synami: Augustynem i Teodorem i Konstancy, wnuk Jana, w Wydziale Stanów we Lwowie 1836 r.

Adam, Teodor, Jan i Aleksander Fedkowicze Hordyńscy, legitymowali się w sądzie ziemskim przemyskim 1782 r., a Jan, syn Jana, z synami: Franciszkiem, Karolem, Michałem i Janem, w Wydziale Stanów 1848 r. (Goł.).

HORDZIEJEWICZ N. pisał się z województwem mińskim, na elekcyę Augusta II-go.

HORDZIEJOWSCY v. HORDZIEJEWSCY h. KORAB' w W. Ks. Litewskim. Hieronim Hordziejewski, podczaszy mozyrski 1663 r. Krzysztof Hordziejowski, podczaszy mozyrski, pisał się z powiatem słonimski, na elekcyę Jana III-go, a Aleksander Michał, miecznik wileński, podpisał z województwem wileńskim, obiór Augusta II-go. Benedykt, kanonik brzeski-litewski, proboszcz przyłucki 1790 roku (DW. 106 f. 1065).

HORECKI Teodozy, regent grodzki 1782 r., vicesgerent grodzki 1790 r., a komornik graniczny chełmski 1791 r., wylegitymowany ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quater. VII f. 20; Kal.). Jan w powiecie przedeckim 1688 roku (Gr. Przed. 79 f. 354).

HOREHLAD Joachim, komornik graniczny chełmski 1790 r. (Kal.).

HORKOWSKI Ludwik, komornik graniczny kijowski 1791 r. (Kal.).

[HORLEMESOWIE. W XVI-m wieku mieszczenie w Krakowie. Balcer i Krystyna Horlemesowie, rodem z Niemiec, fundowali kielich do kościoła w Olkuszu. Balcer, ur. 1622 r., zmarły 1682 r., ma nagrobek tamże o czterech herbach, Anna, żona Andrzeja Stanisława Lubiatowskiego 1697 r. Zofia zeznała 1713 r.

zapis dożywocia z mężem Franciszkiem Leśniowskim. Brat jej ksiądz Antoni, sekretarz królewski (Perp. Czern. 18 f. 109). Karol pokwitowany przez Wąsowicza 1715 r. (Gr. Siewier. 1 f. 117).]

HORŁOW, patrz *Jurłow*.

HORŁOWSKI Wasil Niepituszczy z żoną, Fedorą Janówną Ledóchowską, sprzedali 1592 r. część Bajewa, w łuckiem.

HORNICZ Józef, rotmistrz piński 1785 r. (Kal.).

HORNOSTAJOWIE h. HIPPOCENTAURUS w W. Ks. Litewskim, wyszli z województwa kijowskiego. Roman Iwazkowicz, starosta putywelski 1476 r., a namiestnik owrucki 1486 r., miał otrzymać od Kazimierza Jag. pustoszę w włości Czarnobylskiej, które to nadanie potwierdził 1504 r. Aleksander Jag. jego synowi Hornostajowi.

Hornostaj Romanowicz, klucznik kijowski 1486 r., namiestnik owrucki 1487 roku, zabity w bitwie z Tatarami nad Uszą 1503 r., miał nosić, podług badań Wacława Rulikowskiego, imię Ostafiego i być żonatym 1-o v. z Hryńkówną Wnuczkiwiczówną, z której córka za Mitkiem Łazarewiczem, 2-o v. z Maryą Semenówną Skiporówną, dziedziczką Tulina, Sosnowa, Łopatycz, Kołodzieży i Huszczynia, z której córka Femma. J. Wolff daje mu za żonę córkę Kalenika Myszkowicza, protoplasty Tyszkiewiczów. Synów jego trzech: Iwan, Onikiej i Własny.

Herb
Hippocentaurus.

Rewizya zamku żytomierskiego z 1545 r. poucza nas, że Iwan i Onikiej byli właścicielami Tulina i Sosnowa, w powiecie żytomierskim.

Iwan Hornostajewicz, marszałek i pisarz 1508 r., brał udział w poselstwie do Moskwy 1522 r. Dzierżawca dorsuniski 1525 r., marszałek królewski 1529 r., podskarbi ziemski i starosta słonimski 1531 r., marszałek dworny litewski 1542 roku, w końcu wojewoda nowogrodzki 1551 r., umarł w 1558 roku. Był przytem dzierżawcą mścibohowskim 1534 r., żelwieńskim 1535 r., birszańskim 1539 r. i krewskim 1556 roku. Sprawował województwo trockie w latach 1538—1542, a województwo wileńskie w latach 1549 — 1550. W 1542 r. został na własne żądanie zwolniony z urzędu podskarbiego, który wszakże przyjął znowu, gdy nie można było znaleźć następcy. W 1551 r. oddał do dyspozycji królewskiej dwór birszański, który otrzymał Hercyk, a dzierżawę dorsuniską odstąpił synowi Iwanowi. Wszystkie inne urzędy piastował do śmierci. Założył Hornostajpol, a w 1544 r. miał otrzymać od Zygmunta Augusta dla całego domu herb Hippocentaurus (Rejestra archiwum Hornostajów; Śl. Geogr. III f. 127).

Iwan Hornostaj miał mieć trzy żony: pierwsza nieznana, Paprocki ją nazywa wdową po Korewie, bardzo bogatą. Rulikowski pisze, że była z Puzowskich

Korejwiną; druga ks. Anna Wasilówna Sołomerecka, a trzecia, ks. Marya Bohdanówna Zastawska, wdowa po ks. Bazylim Tołoczyńskim (Kniaź.; Koj.; Arch. Sang. i (ML. 50). Synów z drugiej żony pozostawił Iwan czterech: Jermohena, Iwana, Gawryła, i Ostafiego, oraz córki: Eugenię, zmarłą 1557 r., za Jerzym Chodkiewiczem, stolnikiem litewskim; Nastazę, 1-o v. 1552 r. za ks. Hrehorem Wasilewiczem Sanguszką - Kowelskim, a 2 o v. 1557 r. za Filonem Semenowiczem Kmitą; Olenę, za Piotrem Dymitrowiczem Korsakiem, dzierżawcą orszańskim 1558 roku; Hannę, 1-o v. za Bogdanem Epimachem, 2-o v. za Jerzym Jakóbowiczem Hordyną i N., za księciem Lwem Połubińskim (Teką J. Wolffa).

Jermohen Iwanowicz Hornostaj, 1551 r. pisarz królewski, umarł 1553 roku. Dziedziczył na Sokolowie pod Słonimem.

Iwan Iwanowicz Hornostaj, dzierżawca dorsuniski, tyszkowski i międzyrzecki 1551 r., ożeniony 1546 r. z Julianną Bohuszówną Bohowitynówną, podskarbianką litewską (Arch. Sang.), umarł w Mścibohowie 1566 r.

Ostafi Iwanowicz Hornostaj zapisał 1568 r. żonie swej, księżniczce Helenie Iwanównie Czartoryskiej 2,000 kóp gr. litew. posagu i tyleż oprawy (Arch. I. Z. Ros. I i Łuc. 2043 z 1569 r.).

Gawryło (Gabryel) Iwanowicz Hornostaj, najstarszy z braci, ze starosty kamienieckiego wojewoda miński 1566 r., a brzeski 1576 r., umarł w 1588 r. Był i starostą mińskim do śmierci. Z Barbary Łaskiej, wojewodzianki sieradzkiej (M. 95 f 42), pozostawił syna Hieronima, który wraz z matką swą wystawił oblig Skinderowi, a gdy sumy w oznaczonym terminie nie uiszczył, woźny powiatu brzeskiego zajął mu w 1589 r. Bołotkowo (Akta VI).

Hieronim Hornostaj sprzedał dobra Piecieszka Limuntom 1594 roku. Żonaty z Beatą z Lasotów, córką Andrzeja z Łopiennika, której zapisał dożywocie 1594 r. W 1600 r. spisał testament i umarł, a pozostała po nim wdowa wyszła 2-o v. za księcia Janusza Poryckiego. Pozostawił syna Samuela i córki: Barbarę, za Stanisławem Jordanem, Annę, 1-o v. za ks. Aleksandrem Poryckim, 2-o v. za Krzysztofem Charłęskim i Izabellę, 1-o v. za Jakóbem Cieszanowskim, 2-o v. za Zygmuntem Stadnickim, starościcem zygwulskim, a 3-o v. za Hieronimem Zborowskim (Zap. Lub. 7 f. 191, 650 i 753; 8 f. 43; Woł. IV f. 239 i 292; V. A f. 282 i Kniaź).

Samuel Hornostaj, podkomorzy kijowski 1607 r., poseł w latach 1607—1609, wspólnie z żoną Teofilą z Gorajskich, posiadał Demidowo, ze starostwa korsuńskiego, na odstąpienie którego synowi Michałowi, otrzymała 1629 r. pozostała po nim wdowa konsens królewski (M. 177 f. 442 i 182 f. 321). Oprócz syna Michała, zmarłego młodo, żonatego z Zofią Opalińską (Teką J. Wolffa), miał jeszcze Samuel dwie córki: Elżbietę, żonę 1-o v. Andrzeja Drohojowskiego, 2-o v. Mikołaja Abramowicza, wojewody trockiego i Annę, za Rafałem Leszczyńskim. Anna zmarła 1639 r., a Elżbieta, ostatnia z rodu, żyła jeszcze 1647 r. (Kij. III A f. 46; III B f. 14 i 142; IV A f. 6; IV B f. 203 i V f. 968; Czerniech. f. 323; Bracl. II f. 2140 i VII f. 13).

Onikej Hornostajewicz, drugi syn Hornostaja Romanowicza, dworzanin królewski 1529 r., dzierżawca dubicki i koniawski, a po teściu swoim, Hrehorym Hromyce, klucznik wileński 1533 r., należał do poselstwa wyprawionego do Moskwy

Rodowód Hornostajów.

Roman
Iwaskowicz
namieśnik owrucki
1486 r.

Hornostaj
Romanowicz
starosta owrucki
1487 r.

Iwan
podskarbi ziemski 1531 r.
wojewoda nowogrodzki
1551 r.
ż. a) wdowa Korejwina
b) ks. Anna Solomerecka
c) ks. Marya Zaslawska

Jermohen
pisarz litewski
† 1553 r.

Iwan
suniski
† 1566 r.
ż. Juliana Bo-
howitynowna

Gawryło
(Gabryel)
wojewoda brze-
ski-litewski
1576 r.
ż. Barbara
Łaska

Ostań
ż. ks. Helena
Czartoryska

córki:
1. Eugenia Chodkiewi-
czowa
2. Nastazya 1-0 v. ks.
Sanguszkowa 2-0 v.
Kmicina
3. Olena Korsakowa
4. Hanna 1-0 v. Epima-
chowa, 2-0 v. Hordy-
nowa
5. N. ks. Potubińska

Hieronim
ż. Beata z La-
sotów
1594 r.

Samuel
podkomorzy
kijowski
1607 r.
żona Teofila
Gorajaska

córki:

1. Barbara Jordanowa
2. Anna 1-0 v. ks. Pory-
cka 2-0 v. Charęska
2. Izabella 1-0 v. Clesza-
dowska 2-0 v. Stadni-
cka 3-0 v. Zborowska

Michał
† 1637 r.
ż. Zofia Opaliń-
ska

córki:

1. Elżbieta 1-0 v Droho-
jowska 2-0 v. Abramo-
wiczowa
2. Anna Leszczyńska

Onkiej
marszałek królew-
ski 1551 r.
ż. a) Nastazya
Hromyeczanka
b) Bohdana Chrep-
towiczówna

Bohdana
ks. kroszyńska
1555 r.

Własny
ż. Olena Szo-
fuszanka

Ławryn
1559 r.

Własny
1581 r.

1536 r. Był też wielkim posłem do Cara perekopskiego, z którym zawarł pokój (Sap.; Arch. Sang. 1541 r.). Pisarz królewski dla włości ruskich 1539 r., starosta czerkaski i kaniowski, dzierżawca luboszański. W 1547 r. oddał te dwa starostwa, a otrzymał starostwo homelskie. W 1551 r. marszałek królewski, w 1555 r. starosta rzeszycki, umarł 1566 r. Z Nastazyi Hromyczanki, córki Hrehorego, pozostawił córkę Bohdanę, żonę księcia Iwana Kroszyńskiego, któremu odstąpił 1555 roku dom w Wilnie (Akta XI). Miał i drugą żonę, Bohdanównę Chreptowiczównę 1555 r. (Kniaź. 190 — 191). Testamentem swoim z 1562 r., zapisał swoją połowę Rohotycz i Ditiątek synowi Fryderykowi, urodzonemu z pierwszej żony.

Fryderyk umarł bezpotomnie, a testamentem kazał się pochować w zborze kalwińskim w Wilnie, na który zeznał zapis.

Własny Hornostajewicz, ożeniony z Oleną Hrehorówną Szoluszanką, miał dwóch synów: Ławryna Własnowicza, żyjącego 1559 r. i Własnego Własnowicza, o którego zabicie pozwała matka Gabryela Hornostaja 1585 r. (Teką J. Wolffa).

(Patrz Rodowód Hornostajów str. 342).

HORNOSTAJSCY w W. Ks. Litewskim. Jan Hornostajski podpisał z województwem wileńskim, elekcję Augusta II-go. Ludwik podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

HORNOWIE h. OKSZA. Krzysztof Horn, syn Andrzeja, miał dwóch synów: Jana Jakóba, ur. 1750 r. (metr. w kośc. Marianpolskim), rotmistrza pruskiego 1794 roku i Ignacego, komornika kowieńskiego 1780 r. Po Janie Jakóbie pozostało trzech synów: Wincenty Andrzej, Ignacy i Karol, ur. 1783 r. (metr. w kośc. Pilwiskim). Obywatele powiatu rosieńskiego wydali im 1802 r. zaświadczenie, że są szlachtą.

Wincenty Andrzej miał dwóch synów: Jana Maksymiliana, ur. 1822 roku i Ottona Izydora, ur. 1826 r. (metr. w kośc. Erzwilkowskim).

Rodzina ta legitymowała się ze szlachectwa 1804 i 1832 roku (z Teki M. E. Brenszteina).

HORNOWIE h. ŚLEPOWRON. Wincenty i August, synowie Jana Bogusława i Maryanny ze Szczerbów (czy Szczerbinów), wnukowie Jana i Rozalii z Arnetów, dowiedli szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim halickim.

Wincenty, z żony Tekli Skarbek Białoברzeskiej, pozostawił synów: Karola i Zygmunta.

HORNOWSCY h. KORCZAK ¹⁾ z Hornowa w województwie brzeskiem-litewskim. Miško Hornowski świadczy około 1477 r. przy zamianie dóbr Ilinicza (Arch. Sang.). Iwan, Piotr, Waško, Fedko, Żdan, Paweł i Michał Hornowscy, z po-

¹⁾ Hr. Ostrowski w „Księdze Herbowej“ podaje h. Korczak z odmianą, używaną przez niektórych Hornowskich, a mianowicie, że wręby ku dołowi zmniejszające się, są umieszczone w srebrnej podkowie ocelami na dół, na której strzała lewo ukośnie przekrzyżowana (Nr. 1061).

wiatu brzeskiego, mają stawiąć 1528 r. na popis 12 koni, a pan Juri Hornowski, ziemianin mielnicki, 5 koni.

Żdan Hornowski, ziemianin brzeski, procesuje się 1528 r. z Kostomołockim (ML. 16). Jerzy, właściciel Hornowa i Chrzczonowa, zeznał 1534 r. zapis żonie Poliksenie (ML. 24). Szymon i Maciej, synowie Mikołaja, właściciele Hornowa 1542 r. Maciej, dziedzic Hornowa 1556 r. (ML. 42 i 220 B). Michał Fedkowicz zmarł na Wołyniu przed 1583 r. Mikołaj Piotrowicz, z żoną Katarzyną Olizarowską, 1-o v. Kornilową Lacką, sprzedał 1585 r. część Olizarowa. Bohdanna, żona Jana Drozdowskiego 1599 r. (z Teki W. Rulikowskiego).

Wyroki lubelskie z 1582 r. wspominają o Sebastyanie, Wojciechu, Piotrze i Janie, synach Macieja Hornowskiego, z których Jan, dziedzic Hornowa, miał córkę Agnieszkę, a Wojciech żonaty był z Maruszą Borychowską (Ks. 11 f. 524; 18 f. 379 i 80 f. 17). Erazm, z Zofii Bejdówny, miał synów: Stanisława, Krzysztofa i Adama, żyjących w 1594 roku. Stanisław, Jan, Andrzej i Jakób, synowie Dobrogosta, dziedzice Rytowa 1580 roku (Wyr. Lub. 7 f. 498 i 42 f. 424).

Herb Korczak

Adam Hornowski, syn Mikołaja, zapisał 1598 r. żonie swej, Annie Kalichowiczównie dożywocie, na Buczemlu i Podbiały, w województwie brzeskiem. Córki jego: Krystyna za Janem Kownackim 1626 r., Polonia, za Konstantym Dobroniskim 1626 r., Polixena, za Janem Kałęckim 1628 r. i Magdalena, za Andrzejem Witkowskim 1626 r. Synowie tegoż Mikołaja: Mikołaj, Adam, Jarosz, Stanisław i Szymon, zeznali dział Buczemla 1634 r. Mikołaj, właściciel Chotynowa, zmarł bezdzietnie przed 1638 r. Adam zapisał 1638 r. dożywocie na Buczemlu żonie swej, Katarzynie z Włskich. Jarosz, żonaty z Katarzyną Rożanczanką, miał córkę Helenę, żonę 1645 r. Mikołaja Kołdowskiego, z województwa sieradzkiego. Szymon żonaty 1636 r. z Katarzyną Prusińską, córką Jana (Mil.).

Stanisław, Szymon, Aleksander, poseł brzeski, Jarosz, Kazimierz, sędzic brzeski, Michał i Wojciech, z województwem brzeskiem-litewskim, a Jan Krzysztof, stolnik mozyrski, z województwem wileńskim, podpisali elekcyę Jana Kazimierza.

Bazyli, komornik brzeski 1667 r. (Perp. Czers. 13 f. 151). Jerzy, syn Krzysztofa, odstąpił pewną sumę 1668 r. Marcyan, Stanisław i Michał, synowie Wojciecha Konstantego i Zofii z Czarlińskich, kwitowali Łużeckich 1692 r. (Zap. Lub. 52 f. 117 i 68 f. 894). Marcyan Mayka z żoną, Maryanną Zakrzewską, pozwał 1724 r. Rozwadowskich (A. Tryb. Lubel.). Zygmunt, podczasy smoleński, z województwem brzeskiem-litewskim, Jerzy, Stanisław i Marcin, z województwem podlaskim, podpisali elekcyę Jana III-go, a Antoni i Jan, namiestnik województwa brzeskiego, z województwem brzeskiem, Piotr i Michał z województwem nowogrodzkim, pisali się na obiór Augusta II-go.

Wyżej wymieniony Zygmunt v. Zygmunt Kazimierz, podczasy smoleński 1674 r. i podstarości brzeski 1678 r., był w 1683 r. pisarzem ziemskim brzeskim. Antoni, podstoli smoleński 1699 r., a podczasy 1714 r. Kazimierz, skarbnik or-

szański, o którym konstytucya z 1775 r. wspomina. Tadeusz, łowczy orszański 1780 roku.

Leon, dziedzic na Hornowie, brat Bobrownickiej, pozostawił czterech synów: Bazylego, żonatego z Anną Adamowską, Andrzeja, Jana, po którym pozostał syn Jan i Kaliksta, ożenionego z Anną Dobroniską, zmarłą 1633 r., po którym pozostało czterech synów: Jan Samuel, Jarosz Krzysztof, wojski mozyrski 1651 r., Aleksander Kalikst i Wiktor. Felicyan, zmarły 1661 r., żonaty był z Zofią Czerniawską. Piotr, sędzia grodzki brzeski 1646 r. Wincenty, podczaszy smoleński 1699 r., ożeniony z Katarzyną Dobroniską, córką Piotra (Mich. Zaw.).

Antoni Stefan, ziemianin połockiego i brzeskiego województw, nabył 1653 roku od Poznańskich za 300 kóp groszy litews. część Bolina i jezioro Bolińskie, w połockiem, a sprzedał część Horodczewicz Pruskiemu. Jan, dziedzic Hornowa w brzeskiem, 1655 r. Adam Kazimierz, ziemianin i landwójt połocki, ożeniony z Halszką Wasilewską, zastawił 1654 r. Starzyny, w połockiem, pozwał 1667 roku zdrajców Lisowskich o najazd z nieprzyjacielem i zniszczenie mu dóbr Zamosze i Zielony Ostrów, w połockiem. Żona jego z dziećmi: Jakóbem i Anną. w powrocie z kościoła z Łukomli napadnięta przez Łukomskiego 1667 r. Synowiec jego, Gabryel Hornowski 1667 r. Ignacy zastawił wieś Okolnik Zdrojewskiemu 1763 r. Antoni przedłuża zastaw Dudas na trzy lata Józefowi i Judycie z Maćkiewiczów Hornowskim 1758 r. (Ist. Jur. Mat. XXV, XXVI i XXVII).

Wincenty, oboźny brzeski 1699 r. Jan, cześnik brzeski, żonaty z Cecylią Gryfinówną, pozostawił córkę Klarę, żonę Jana Suzina, stolnika wilkomierskiego 1727 r. (DW. 66 f. 662). Józef Bruno, cześnik brzeski 1732 r., z Heleny z Wodejków, pozostawił syna Franciszka, który zeznał 1757 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Kozłowskich (M. 275 f. 41). W 1759 r. odstąpił Chomentowskiem dzierżawę michałkowską, w ekonomii brzeskiej (Akta V). Kalikst, pisarz dekretowy litewski 1740 r. (Arch. Sbor. Dok. XI), marszałek sejmiku brzeskiego 1745 roku, bardzo uczony; szwagrem jego był Piotr Paszkowski, pułkownik wojsk litewskich (Pam. Matuszewicza). Wiktoryn i Franciszek, chorążowie królewscy 1764 r. (Akta IV i Perp. Czers. 31 f. 24).

Ksawery, cześnikowicz brzeski 1758 r. (Pam. Matuszewicza), sędzia kapturowy i poseł województwa brzeskiego litewskiego i Piotr, z województwem brzeskiem, a Ignacy, z województwem podlaskiem, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Ksawery, sędzia ziemski brzeski i starosta hubski 1775 r., miał syna Jana, szambelana Stanisława Augusta i sędziego deputata z województwa brzeskiego na Trybunał litewski 1788 r. (DW. 104 f. 430 i 1342). Stanisław, chorąży wojsk koronnych 1783 r. Ignacy wziął dymisyę z wojska koronnego 1783 r., z rangą kapitana (MP.). Józef, generał b. wojsk polskich, obrońca Pragi 1809 r., umarł 18-go Maja 1817 r., pochowany w Pułtusk, gdzie ma nagrobek wzniesiony.

Aleksander, mianowany skarbnikiem podlaskim 1727 roku, był właściwie skarbnikiem mielnickim i pozostawił syna Stanisława, właściciela 1743 r. Ceranowa, w województwie podlaskiem (DW. 70 f. 861). Syn jego Tadeusz, właściciel Ceranowa i Łochowa, żonaty 1-o v. z Barbarą Gostkowską (DW. 102 f. 1450), 2-o v. ze Skirmuntówną, 3-o v. z Sobieską, z tej ostatniej pozostawił syna Józefa, właściciela Łochowa, ur. 1801 r., zmarłego 1870 r., który z Maryi Schaaf h. Topór, miał córki: Halinę, za Zygmuntem Piwnickim i Stefanę, za Medardem Downaro-

wiczem, oraz synów: Józefa, żonatego z Łucją Dunin-Borkowską, Konrada, zmarłego, żonatego z Kazimierą Karską i Czesława, ożenionego z wdową po bracie, Kazimierą Karską. Józef z Borkowskiej ma syna Józefa, oraz córki: Maryę i Halinę.

Józef, syn Tadeusza i Kazimierz, syn Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

HOROCHOWICZ Hawryło na popisie ziemi wołyńskiej 1528 roku stawił jednego konia.

HOROCHOWIE h. TRĄBY i h. WŁASNEGO v. TRZY PIÓRA, baronowie austrijscy od 1791 r. Niektórzy z Horochów uważając się za jedną rodzinę z hrabiami Harrachami w Czechach, herb swój pierwotny *Trzy Trąby*, na herb Harrachów *Trzy Pióra* zamienili. Inni przy dawnym swoim herbie pozostali i z tego herbu legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie

Spotykamy ich osiedlonych w ziemi chełmskiej w XVI-m wieku.

Stanisław Horoch, dziedzic Leszczan i Stecko, zwany Horoch, w ziemi chełmskiej 1526 r. (Akta XIX). Na Leszczanach dziedziczył 1564 roku Łukasz

Horoch (Paw.). Na liście szlachty ziemi chełmskiej z 1577 roku, biorącej udział w pospolitem ruszeniu, celem wypędzenia z dóbr wywołanego z kraju Teodora, koadjutora władzy chełmskiego, spotykamy wymienionego Łukasza i N. Horocha z Wierszczowa (Świerszczowa) (Akta XIX).

Wyroki lubelskie z 1598 r. wspominają o Bartłomieju Horochu, synie Stefana, którego dwaj synowie: Waclaw i Andrzej, sprzedali 1612 roku Świerszczów i Wołę, w powiecie chełmskim, Trzcińskiemu (Wyr. Lub. 74 f. 124 i Zap. Lub. 19 f. 881).

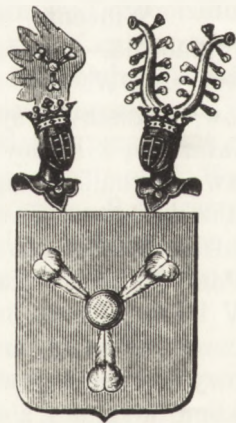
Waclaw, syn Łukasza z Leszczan, zawarł 1604 roku, w grodzie chełmskim, układ ze Stawskimi, a 1633 r. dobra swoje Brus, w powiecie chełmskim, oddał

synom swoim: Stefanowi i Dominikowi, urodzonym z Bogumiły Choińskiej. Stefan był Bernardynem, a Dominik z Zofii Sawinianki (h. Glaubicz) miał syna Andrzeja (Gr. Chełm.).

Andrzej, żonaty 1-o v. z Agnieszką z Chomentowskich, wdową po Janie Wereszczyńskim, której w grodzie lubelskim zapisał 1677 r. 4,000 fl., 2-o v. z Heleną Rogowską, następnie żoną Macieja Bonieckiego, z tej ostatniej pozostawił syna Jana. Jan kwitował 1713 r. tegoż Bonieckiego z 750 fl. macierzyzny (Gr. Chełm.). Anna, córka Andrzeja, za Stefanem Kotonim. W 1717 r. zaślubił Jan w Woli Wołoskiej, 1-o v. Katarzynę Milanowską, córkę Feliksa i Rozalii Zarusznianki. Drugą jego żoną była Rozalia Białecka. Jan był skarbnikiem chełmskim

Herb Trąby.

Herb Trzy pióra.

1730 r. i wraz z dziećmi z pierwszej żony: Kazimierzem, Józefem, Stefanem, Stanisławem, Franciszkiem, Elżbietą, Rozalią i Anielą pokwitowany 1733 r. przez Floryana Blizińskiego w grodzie chełmskim, z odbioru 600 fl. Z drugiej żony była córka Katarzyna za Gałkiewiczem i syn Michał, kapitan wojsk królewskich (Gr. Chełm. z 1780 r.), po którym z Benedykty Boreckiej, pozostały dzieci: Wacław, ur. 1767 r., Jan, ur. 1769 r. (metr. w Sosnowicach) i Franciszka. Obaj synowie Michała dowiedli szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quat VII f. 201). Z nich:

Jan, z Konstancyi Przewłockiej, ur. 1788 r., pozostawił syna Franciszka Ksawerego, ur. 1816 r. w Lubomli i córki: Lucynę, ur. 1815 r., zmarłą 1834 r., Honoratę, ur. 1817 r., Karolinę, ur. 1821 r., Barbarę, ur. 1823 r. zamężną Max, zmarłą w Lublinie 1866 r. i Justynę, ur. 1830 r.

Wacław, ożeniony z Maryanną Łuczycką, pozostawił córki: Emilię, ur. 1816 roku, Teklę, ur. 1817 r., Maryannę, ur. 1823 r., Franciszkę, ur. 1825 r. i Wiktorję, ur. 1827 r., oraz synów: Piotra Pawła, ur. 1807 r. w Kowlu, Nikodema, ur. 1804 roku w Kowlu, zmarłego 1828 r., Józefa, ur. 1810 r. tamże, Feliksa, ur. 1812 r. w Maciejowicach, zmarłego 1834 r. i Tomasza, ur. 1815 r. w Kowlu, zmarłego 1834 r. Józefa z Erazminy Olszańskiej syn Wacław, ur. 1852 r. w Białej Cerkwi, doktor medycyny, zaślubił 1886 r. w Warszawie N. Tabęcką. Potomkowie Michała dowiedli szlachectwa przed Deputacją Wywodową wołyńską 1819 r.

Jan, skarbnik chełmski, umarł w Wołoskiej Woli 16-go Maja 1764 r., pochowany w Sosnowicach. Z pierwszej żony jego córki: Elżbieta, żona 1-o v. Andrzeja Górskiego, 2-o v. Aleksandra Dunina, Rozalia, żona 1-o v. Jana Kuleszy, podwojewodzkiego mielnickiego, 2 o v. Józefa Olędzkiego i Anieli, żona 1-o v. Andrzeja Rutkowskiego, 2-o v. N. Węglowskiego. Z synów: Józef, w zakonie Bogusław, Pijar, Stanisław, zmarł młodo, Stefan (Szczepan) podpisał z województwem bełskim, elekcyę Stanisława Augusta. W 1767 roku komornik graniczny buski, 1773 r. pisarz grodzki buski, a 1777 r. i bełski, zeznał 1783 r. zapis dożywocia z żoną, Franciszką Stawską (Tab. Gal.), a 1780 r. sprzedał część swą na Wołoskiej i Piesiej Woli bratu Franciszkowi.

Franciszek, najmłodszy syn Jana, ur. 1728 r. (metr. w Sosnowicach), zmarły 1788 r. w Wołoskiej Woli, pochowany w Sosnowicach, 1780 r. towarzysz pancerny, ożeniony z Barbarą Wietrzyńską, pozostawił z niej córkę Antoninę i synów: Alojzego, ur. 1772 r., kasyera powiatu krasnostawskiego 1818 r., Tomasza, ur. 1774 r., Piotra, ur. 1777 r. i Ignacego, ur. 1778 r. (metr. w Sosnowicach).

Po Piotrce, właścicielu Wołoskiej Woli, zmarłym 1855 r., żonatym z Maryanną Kozanecką, pozostał syn Alfons, ur. 1829 r., ożeniony 1858 r. z Zofią Zarembe Skrzyńską.

Ignacy, posesor dóbr Kornicy, miał synów: Franciszka, ur. 1825 r., Władysława, ur. 1829 r., Lucyana, ur. 1831 r., Józefa, ur. 1836 r. i Ignacego, ur. 1838 roku. Córka Franciszka, urodzona z Teofli z Szaniawskich, zaślubiona 1889 r. Michałowi Wierusz Kowalskiemu. Władysława, dziedzica Mazanówki, z Izdebskiej potomstwo: Ludwik, Władysław i Jadwiga.

Trzej ostatni synowie Franciszka, dowiedli pochodzenia szlacheckiego i h. Trąby w Królestwie Polskiem 1843 r., a poprzednio wszyscy czterej w Galicyi zachodniej 1804 r.

Maciej Kazimierz, najstarszy syn Jana, skarbnik chełmski 1750 r., stolnik krasnostawski 1760 r., otrzymał 1766 r. wójtostwa w Rzemienniku Suchym i w Mo-

szczanicy (MP.). W 1782 r. ustępując bratu Franciszkowi w grodzie chełmskim, część swoją we wsiach Wołoska i Piesia Wola, wymienił cały swój rodowód, mianowicie nazwał się synem Jana, skarbnika chełmskiego i Katarzyny z Milanowskich, wnukiem Andrzeja i Heleny z Rogowskich, 2-o v. Maciejowej Bonieckiej, prawnukiem Dominika i Zofii Sawiniani, praprawnukiem Wacława i Bogumiły z Choińskich, prapraprawnukiem Łukasza (Gr. Chełm. z 1782 r.).

W tymże roku członek Stanów galicyjskich, z bratem Szczepanem udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie, w sądzie ziemskim lwowskim (Goł.). W 1791 roku otrzymał od cesarza Leopolda II-go tytuł baronowski, przy czym zmieniono mu herb, jak rysunek obok zamieszczony przedstawia.

Herb baronów Horochów.

Maciej Kazimierz, właściciel Wrzaw, z hr. Magdaleny Komorowskiej, 1-o v. Franciszkowej Lubienieckiej, pozostawił dwóch synów: Józefa i Kajetana, którym matka odstąpiła 1797 r. dożywocie, przyznane jej przez męża (A. Galic. For. Nob.), oraz córki: Maryannę zmarłą dzieckiem i Annę, żonę Erazma Komorowskiego.

1. Baron Józef, urodzony w Kocku 1769 r., członek Stanów galicyjskich 1817 roku, właściciel Wrzaw i Mydlowa, miał razem z bratem przyznany tytuł baronowski w Królestwie 1820 r., a sam z potomstwem 1844 roku. Z Maryanny z Karskich, córki Kazimierza, ur. 4-go Maja 1777 r., zaślubionej w Włostowie 17-go Lipca 1797 r., zmarłej 18-go Kwietnia 1859 r., pozostawił synów: Kaliksta, oficera b. wojsk polskich, zmarłego bezżennie 1883 r., Tytusa i Eustachego.

a) Baron Tytus, ur. 5-go Stycznia 1799 r. we Wrzawach, kapitan 9-go pułku ułanów 1831 r., zmarły 1867 r., właściciel Skotnik, ożeniony 1-o v. z Eufemią Potkańską, zmarłą 1827 r., zaślubił 2-o v. 1-go Marca 1835 r. w Zaleszanach Krysytynę Duninównę-Brzezińską, córkę Jakóba, dziedzica Zakliczyna i Apolonii z Biało-brzeskich i pozostawił z niej syna bar. Tadeusza, ur. 28-go Maja 1841 r. w Skotnikach (metr. w Tyńcu), b. właściciela Wrzaw, następnie dziedzica Początkowa na Kujawach, ożenionego w Bielinach 31-go Lipca 1883 r. z hr. Maryą z Mniszców, córką hr. Alfonsa i hr. Jadwigi Dunin-Borkowskiej, 2-o v. zaślubioną 1903 roku hr. Pinińskiemu, b. namiestnikowi Galicyi, z której syn bar. Józef Aleksander Ignacy Tytus *Kalikst*, ur. 28-go Maja 1884 r. we Wrzawach.

b) Baron Eustachy, zmarły 1879 r. w Chwałowicach, ożeniony z Ludwiką z Biało-brzeskich, pozostawił synów: bar. Adama, właściciela Chwałowic, ożenionego z Wandą Karczewską, z której jest potomstwo i bar. Kajetana, właściciela Siepraw, oraz córek cztery: Józefę, za Mieczysławem Bobrownickim, Konstancję, za N. Reklewskim, Aleksandrę, za Józefem Puchalskim i Ludwikę, za N. Mikulowskim (Bork.).

2. Baron Kajetan, ur. 1771 r. w Strzeliskach, dziedzic Mierzanowic i Moraniec, zmarły 1833 r., ożeniony z Aleksandrą ze Skarbków Borowskich, pozostawił synów: Wacława i Seweryna, oraz córkę Matyldę, zaślubioną 1846 r. hr. Adamowi Komorowskiemu.

a) Baron Wacław, ur. 1812 r. w Morańcu, z Baczyńskiej miał synów: Kazimierza, Henryka, oraz córki: Maryę, za Józefem Karskim i Zofię.

b) Baron Seweryn, zmarły 1882 r., właściciel Morańca, zaślubił 1853 roku hr. Wandę Rozwadowską (Bork.).

HOROCHOWSCY w ziemi bełskiej. Dorota, żona Stanisława Bzickiego, zmarła przed 1665 rokiem. Helena, żona Adama Antoniego Bełżeckiego 1680 roku (z Teki W. Rulikowskiego).

HORODECCY książęta Jerzy i Iwan, bracia, dali w końcu XIV-go wieku Skirgielle poręczenie, za Hryćkiem Konstantynowiczem (Arch. I. Z. Ros.). Książę Dawid Dymitrowicz Horodecki, podług p. J. Wolfa, założyciel Horodka, zwanego obecnie Dawidgródkiem, żonaty z Maryą, córką wielkiego księcia Olgerda, pozostawił syna księcia Mitka Dawidowicza, wyzutego z Horodka, przez wielkiego księcia Zygmunta (Kniaź).

HORODECCY h. ŚWINKA. Pan Patrykij Gorodecki 1466 r. obecny w Ostrogu (Arch. Sang.). Michał Horodecki podpisał z województwem wileńskim, elekcyę Jana Kazimierza. Horodeccy wpływali do procesu toczącego się 1768 r. o dobra Mojże i inne, w powiecie upickim leżące (V. L.). Jan i Mikołaj 1769 r. na sejmiku żmudzkiem. Jan, sędzia ziemski powiatu brasławskiego 1798 roku (Arch. I. Z. Ros. VI. 1).

Ignacy, Antoni, Aloizy i Józef, synowie Franciszka i Józef i Michał, synowie Pawła, wszyscy wnukowie Pawła, 1771 r. dziedzica dóbr Uhta w oszmiańskim, dowiedli szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską 1806 r.

HORODECCY h. SAS z Horodyszczu w samborskiem, którego dziedzicami byli 1589 r. Lesko, Iwan i Abraam Horodeccy i Jacko i Steczko Horodyscy (Paw.). Benedykt i Katarzyna z Cisowskich Horodeccy, otrzymali 1748 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Jaworskich sołtystwa w Podborcach (AGZ. X. 7121). Andrzej z Anny miał synów: Kazimierza, ur. 1710 r. i Józefa, ur. w Białobożnicy 1710 r. Jadwiga za Piotrem Pleśniewiczem, w Szmańkowcach 1722 r. Agnieszka, zaślubiła 1744 r. Wawrzyńca Cielakowskiego. Antoni, żonaty z Anną Jazłowiecką, w Szmańkowcach 1797 r. (Mich. Zaw.). Józef, towarzysz w wojsku litewskim, podpisał reces od konfederacyi 1772 roku (Gr. Lwows.).

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie: Michał — w sądzie ziemskim lwowskim, a Stanisław, syn Jana i Apolonii Bordziakowskiej, wnuk Wincentego i Anny Laskowskiej — w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r. Rafał, Karol, Józef i Michał, dziedzice części Iwanówki, synowie Macieja i Elżbiety Lewanowiczówny, wnukowie powyższego Stanisława — w Wydziale Stanów we Lwowie 1832 r. Michał, Bartłomiej i Maciej, synowie Szymona i Anny Zbilitowskiej, wnukowie Andrzeja i Jadwigi Osieckiej — w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r., a Aleksander, syn Szymona i Agnieszki Gorzewskiej, wnuk wspomnianego Micha-

ła i Julianny Podlesickiej, dziedzic części Wasilkowiec Wąsowiczowskich—w Wydziale Stanów 1849 r.

HORODECCY. Jan Ignacy, Stanisław i Antoni, synowie Stefana, wnukowie Antoniego, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1824 roku, Aleksander Wiktor, syn Jana Ignacego, z synami: Władysławem, Szczęsnym i Arturem 1857 r., Leszek Dezydery Władysław, syn Władysława, 1868 r., Henryk Ferdynand, Jan i Tomasz, synowie Józefa, wnukowie Antoniego, 1862 r., Stefan Antoni, Ludwik Wiktor, Mieczysław i Adolf, synowie Henryka Ferdynanda, 1873 i 1890 r., a Mikołaj, syn Tomasza i Paweł, Michał i Katarzyna, dzieci Jana, wnukowie Józefa, 1885 i 1888 roku.

HORODECKI Michał otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. (V. L.).

HORODELSKY. Sylwester Michał Horodelski, budowniczy wołkowyski, podpisał z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Augusta II-go. Samuel Horodelski, wspólnie z Grodzickim, założył połowę wsi Majkowa w województwie wołyńskim. Sprawa Czetwertyńskich z Wyszotrawkami z 1682 roku, o tem wspomina (Woł. IX f. 190). Anna, córka Bazylego i Katarzyny z Myszkowskich, za Józefem Żochowskim 1771 r. (DW. 89 f. 142).

HORODNICKI Kazimierz, rotmistrz powiatu grodzieńskiego 1780 roku (Akta VII).

HORODNICKI Józef otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.). Kasper, syn Józefa, z synami: Józefem Andrzejem i Janem Nepomucenem Antonim, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1816 r., a Jan Kasper, syn Józefa Andrzeja i Antoni, syn Jana Nepomucena, 1841 i 1853 r.

HORODYCKI Tomasz podpisał z województwem poznańskim, elekcyę Jana III-go.

HORODYŁOWSCY, patrz *Hrodyłowscy*.

HORODYŃSCY v. HORODEŃSCY h. KORCZAK z Horodna w ziemi chełmskiej. Waśko z Horodna, zwany *Sielech*, w ziemi chełmskiej 1517 r. Gabryel Horodeński i Iwan Chrodeński, 1542 r., Mikołaj 1543 r., Jan 1545 r., Wacław 1581 r. w ziemi chełmskiej (Akta XIX). Bazyli i Hawryło Horodeńscy, właściciele Horodna 1564 r. (Paw.). Łukasz Horodyński, syn Jerzego, 1590 r. (Wyr. Lub. 38 f. 884). Michał, towarzysz rotty panczernej, podczaszy żytomierski 1667 r. Wdowa po nim Apolonia Jedłówna, 1679 r. (Zap. Lub. 22 f. 991 i 58 f. 100). Paweł, pułkownik wojsk królewskich i Stefan Horodeńscy, pisali się z ziemią chełmską, na elekcyę Augusta II-go.

Łukasz, towarzysz chorągwi usarskiej, został chorążym czerniechowskim 1697 r. Żonaty z Anną Rudnicką, umarł w 1704 r., w którym urząd chorążego otrzymał po nim N. Córka jego Domicella, 1-o v. za Mikołajem Sistrzewitowskim, 2-o v. za Janem Mycielskim, z którym zeznała 1718 r. zapis dożywocia w Chełmie. W 1707 r. uchwały zjazdu lubelskiego podpisał Stefan Horodyński, chorąży czerniechowski (Sig. 15 i 16; M. 217 f. 133). Apolonia, 1-o v. za Anto-

nim Szymanowskim, miecznikiem dobrzyńskim, 2-o v. za Ludwikiem Bystramem, wojskim żytomierskim 1731 r. (Perp. Czars. 22 f. 70). Dominik, stolnik chełmski, zmarły przed 1775 r., żonaty był z Barbarą z Olizarów, z której pozostawił synów: Wincentego i Dominika. Matka synom odstąpiła 1791 r. połowę dóbr Olechniszki (DW. 107 f. 1005). Jan, Maryanna, żona Jakóba Srzedzińskiego, Małgorzata, Katarzyna i Teresa, dzieci Wawrzyńca i Katarzyny z Sobolewskich, kwitowali książy de Nassau 1790 r. z odbioru sumy (DW. 106 f. 1303 i 1305). Bazyli kwitował Sierakowskiego 1793 r. (DW. 109 f. 825).

Michał, dziedzic Wierszczyca w tomaszowskim, 1815 r. Syn jego Maksymilian 1815 r. Kazimierz, ur. 1801 r., zmarły 1846 r. w Warszawie, syn Bazylego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie.

Michał, wojski 1729 r., a sędzia ziemski wileński 1750 r. Syn jego Ignacy, pisarz sądów kapturowych wileńskich 1764 r., sędzia ziemski wileński 1765 r. Stefan, wójt łódziewski, sędzia kapturowy województwa wileńskiego 1764 r. (Akta XIII) Jan, starosta czarnousowski i szarajowski i żona jego, Petronela z Moskiewiczów, zeznali 1769 r. zapis na cerkiew wierzchniańską (Akta IX). Michał, sędzia ziemski wileński 1794 r.

Antoni, rotmistrz, z synami: Gabryelem, Mateuszem, Karolem i Michałem i Michał, sędzia ziemski wileński, z synami: Jozafatem, Kazimierzem i Onufrym, obaj synowie Ignacego i Feliks, rotmistrz, z synami: Michałem, Bogusławem, Janem, Józefem, Ignacym i Antonim, syn Dominika, wszyscy trzej wnukowie Michała, prawnukowie Łukasza, praprawnukowie Michała, podczaszego, syna Stefana, wnuka Łukasza, chorążego,—Korczak Horodeńscy, dowiedli szlachectwa 1801 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

HORODYŃSCY dawniej HORODZIŃSCY z Horodnian, w ziemi bielskiej. Według Milewskiego używali h. *Ślepowron*, ale wielu z nich wylegitymowało się z herbem *Korczak*, a niektórzy nawet pisali się Horodyskimi.

W 1533 r. nastąpiło rozgraniczenie wsi Klepacze od Horodnian, własności Andrzeja, Piotra, Jana, Jacka Horodzińskich i ich stryjów: Hrynia, Szczepana, Mieszka i Mordasa. Andrzej i Piotr, synowie Jerzego, Grzegorz starszy, Aleksy, Stefan i Grzegorz młodszy, synowie Stefana, Samuel, Jakób i Jan, synowie Aleksego i Maciej, syn Chodora, dopełnili 1540 r. działu dóbr Horodnian.

Iwoch i Jan, synowie Andrzeja, Truchon, syn Samuela, Maciej i Jan, synowie Piotra, Homelian i Chwedor, synowie Kosaka, Michał, syn Saka, Chwieczko, syn Pawła i Leon, syn Hrycza, wszyscy z Horodnian, wykonali 1569 r. przysięgę wierności, po przyłączeniu Podlasia do Korony.

Marek Horodziński z Horodnian, syn Iwocha, odstąpił 1654 r. pewną sumę synowi swemu Samuelowi, komornikowi ziemskiemu bielskiemu. Tenże Samuel zapisał 1676 r. sumę żonie swej, Katarzynie Świackiej, córce Mikołaja.

Michał Horodyński, syn powyższego Samuela i żona jego, Katarzyna Siekierska, córka Wojciecha, sprzedali 1704 roku Ichnatki, w powiecie grodzieńskim leżące.

Józef Horodyński, syn Samuela, zapisał 1734 r. pewną sumę drugiej żonie brata swego Michała, Antoninie z Misiewiczów, córce Wojciecha (Mil.). Michał zostawił z pierwszej żony synów: Karola i Szymona.

Karol, szambelan Stanisława Augusta, dziedzic Horodnian i Ichnatek, ożeniony z Konstancją Zajączkową, miał z niej córkę Teklę, zaginioną w 1790 r. i synów: Rafała, starostę posierbowskiego, Franciszka, rotmistrza b. wojsk polskich, Macieja, chorążego b. wojsk polskich, księdza Karola, Dominikanina i Józefa, którzy jako Korczakowie Horodyńscy dowiedli szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim. Andrzej Prosper, syn Rafała i Róży Mietelskiej i Karol Józef, syn Franciszka i Katarzyny z Chrzanowskich. 1-o v. Otockiej, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r. Karol był 1820 r. oficerem inżynierii, poszukiwał zaginionej ciotki, a 1850 r. radcą Dyrekcyi Szczegółowej warszawskiej Tow. Kred. Ziems.

Szymon, drugi syn Michała, komornik bielski 1780 r. (DW. 96 f. 937), dziedzic Siekierzyna w ziemi łomżyńskiej (?), zaślubił Joannę Narzyską, córkę Wojciecha i Anny z Glinków. Synowie ich: Dominik, ur. 1768 r., rotmistrz kawalerii narodowej, Wojciech i Józef. Dominika, z Kunegundy Brochowskiej syn Roch Bogusław Józef, ur. 1802 r., zmarł 1866 r. Zaślubił Teklę Wierzbicką, z której zostawił synów: Onufrego Romana Piotra i Zbigniewa Leona Dominika, dziedzica Zbydniowa w Galicyi, Korczaków Horodyskich (?).

Józef z Kostrów-Podsędkowiat Horodyński, zmarł za pruskich czasów w rencyi białostockiej, a spadek po nim wziął syn Franciszek. Zofia, wdowa po Janie Illickim i Aleksandra, wdowa po Grzegorzku Wikule, siostry stryjeczne i sukcesorki Jana, marszałka dworu ks. Poniatowskiej, kwitowały 1787 r. Poniatowską (DW. 103 f. 1266).

Romuald, syn Andrzeja, radca Dyrekcyi Szczegółowej lubelskiej, Towarz. Kred. Ziem., 1850 roku.

HORODYSCY h. KORCZAK. Są Horodyscy z Horodyszcza w województwie wołyńskim, z Horodyszcza w ziemi chełmskiej i z Horodyszcza w powiecie samborskim i wszyscy mają być tego samego herbu.

Z Horodyszcza na Wołyniu. Iwan, właściciel Horodyszcza i Nowostawiec w powiecie łuckim 1570 r. (Jabl.), spisał testament 1574 r. w którym wymienia syna Kondrata, wdowę i dzieci po drugim synie Iwanie. Wdowa ta, Katarzyna Andrzejówna Babińska, 2-o v. Semenowa Chreptowiczowa Bohuryńska, procesowała Kondrata 1575 r. (Op. Łuc. 2049 f. 15, 16, 20 i 37). Syn jej Iwan, uznany pełnoletnim 1583 r., zabezpieczył 1590 r. żonie, Barbarze Kozińskiej, 1,500 kóp groszy, na trzeciej części Horodyszcza, a kwitował 1598 r. z opieki księcia Ostrogskiego i Pawłowiczów, Córki ich: Katarzyna Romanowa Hulewiczowa i Eufrozyna Teodorowa Witoniska, kwitowały 1619 r. braci swoich, Semena i Stefana, z posagu. Bracia ci dopełnili działu dóbr ojczystych Horodyszcza, Ławrowa, Wetryna i innych 1629 r. Semena żona, Stefanida Uszak Kulikowska, kwitowała 1616 r. ojca swego z posagu. Stefan, ożeniony był z Ewą Hulewiczówną Wojutyńską 1631 r., która 2-o v. wyszła za Mikołaja Bykowskiego. Dwaj synowie Stefana, Jerzy i Floryan, procesowali Mysłowskich 1654 r. (Z Teki W. Rulikowskiego; Arch. I. Z. Ros. VI. 1; Woł. VII A f. 274).

Hieronim v. Jarosz, Michał, Jerzy, Floryan i Maryanna, żona Mikołaja Cekońskiego, zapewne dzieci Stefana, zrzekli się 1647 roku procesu o Swojczów. Michał w tymże roku pozostawał w niewoli tatarskiej (Kij. VI B f. 74

i VI C f. 72). Hieronim z pierwszej żony miał synów: Stefana i Samuela, z drugiej — Kazimierza i Konstantego. Dwaj ostatni zabili brata swego przyrodniego Stefana w Ławrowie, o co sprawę wytoczyła im 1701 r. pozostała po nim wdowa, Joanna z Wyleżyńskich, z dziećmi: Antonim, Władysławem, Janem, Maryą i Teresą. Kazimierz skazany został na śmierć, a Konstanty, nieobecny, na infamię. Dobra ich wszystkie, ojczyście, macierzyste i spadkowe, przysądzone wdowie po Stefanie i jej dzieciom (Woł. IX f. 1837 i 1906). Stefan miał jeszcze najstarszego syna Stefana, posiadacza Horodyszcz 1693 r., żonatego z Maryanną Kociszewską. Musiał jednakże umrzeć przed 1701 r., nie pozostawiając potomstwa, skoro ani on, ani jego dzieci, w sprawie o zabójstwo ojca nie występują (Bracl. XIV f. 807). Żył jeszcze w 1697 roku, w którym podpisał z województwem bełskim, elekcyę Augusta II-go.

Antoni, syn Stefana, z Konstancyi z Janiszewskich, pozostawił synów: Mikołaja i Józefa, oraz córkę Katarzynę Marcinową Jajkowską, których pozwali Kierniewscy 1739 r., o zwrot poddanego (Kij. XI f. 370).

Teodor Żaba Horodyski procesuje się z Przesmyckim 1605 r., a z Hulewiczem 1610 r. (Woł. II f. 126). Hrehory Żaba żył przed 1622 r. Hrehory Horodyski, ożeniony z Maruszą Fromyczanką Brańską 1619 r. Raina Adamowa Kukolska 1622 r. Teodora Piotrowa Zakrzewska 1631 r. Hrehory Kuźmicz Horodyski 1627 r. (Teki W. Rulikowskiego).

Eufrozyna, wdowa po Andrzeju Chrynickim 1642 r. (Kij. V f. 729). Jakób podpisał z województwem czerniechowskim, elekcyę Jana III-go. Michał, Jerzy i Bazyl, synowie Jakóba i Maryanny z Kierzkowskich, procesują Krzyszkowskich 1703 r. (Czerniech. f. 394). Teresa z Kaczorowskich, starościanka dymidowska, żona Ignacego Horodyskiego, potwierdziła swój testament 1802 r. Wojciech, Kajetan i Maryanna Bieńkowska, dzieci Antoniego, 1802 r. (DW. 113 f. 217 i 293).

Ignacy, syn Antoniego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Antoni, syn Ignacego, sędzia pokoju hrubieszowski, radca Dyrekcyi Głównej Towarz. Kred. Ziems., dziedzic Mołodziatycz, ur. 1798 r., zmarły 1877 roku, z żony bar. Wyszyńskiej, pozostawił córkę za bar. Wyszyńskim i syna Władysława, dziedzica Mołodziatycz, ożenionego z Józefą Chrzanowską. Syn ich Antoni, zaślubił 1-o v. Józefę Rostworowską, 2-o v. hr. Taidę Wodzicką, która wyszła 2-o v. 1903 r. za Jerzego Wielowiejskiego.

Z Horodyszcz 1448 r. w ziemi chełmskiej: Sułek z Grodzyszcz 1448 r. Grodzyszcz 90 grzywien Andrzejowi i Janowi z Ostrowa (AGZ.). Feliks i Mikołaj, dziedzice Horodyszcz 1524 r. Mikołaj i Jan Horodyscy, asesorowie sądowi 1549 r. w Chełmie. Jan, dziedzic części Świerszczowa, Woli i Beska w chełmskiem, 1564 r. (Paw.). Stanisław i Jarosz Horodyscy, brali udział 1577 r. w pospolitem ruszeniu szlachty ziemi chełmskiej, celem wypędzenia z dóbr wywołanego z kraju Teodora, koadjutora władzy chełmskiego (Akta XIX-go).

Z Horodyszcz 1589 r. w powiecie samborskim, którego dziedzice także Horodeckimi się zwali: Jacko i Stecko Horodyscy, dziedzice części Horodyszcz 1589 r. (Paw.). Stecko był synem Hryćka (Wyr. Lub. 22 f. 613). Z nich pewno choć zapisani jako Horodyńscy z Czajkowiec: Hrehory, Siemion i Piotr, stawili się 1651 r. na popis ziemi lwowskiej. Waśko żonaty około 1620 r. z Katarzyną Zawadzka.

Sieńko, Waško i Iwan, synowie Jana Abramowicza i Hrehory, syn Sieńka, Horodyscy, otrzymali glejt 1671 r. (Sig. 12 f. 99). N., podczaszy owrucki, umarł w 1688 r. Samuel i Stanisław, z województwem ruskiem, a Tomasz, z ziemią halicką, podpisali elekcję Augusta II-go.

Jan, pisarz grodzki przemyski 1764 r., a podstarości przemyski 1773 roku. Jerzy, komornik graniczny przemyski 1773 r. Wojciech Omenczye Horodyski, cześnik dźwinogrodzki, ożeniony z Józefą Jaworską, 1-o v. Michałową Komorowską, cześnikową braclawską 1783 r. Anastazy, żona Jana Ilnickiego w końcu XVIII wieku.

Dom ten licznie rozrodzony brał różne przydomki, jak: *Abramowicz, Bratko, Jadwiszczak, Kamatiak, Maciejczak, Omanczye, Prokopiak, Puchocz* i *Żurawel*. Z kilkudziesięciu Horodyskich, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w sądach ziemskich i grodzkich: lwowskich, halickich, przemyskich i trembowelskich, dwóch Antonich, Wojciech, Leon i Jan, członkowie Stanów galicyjskich 1782 r., a Józef 1817 r. (Goł.).

Tomasz Horodyski, członek Stanów galicyjskich, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim. Synowie jego: Antoni Feliks, członek Stanów galicyjskich 1823 r., a Dionizy 1827 r.

Antoni Feliks, z Zofii z Czerwińskich, pozostawił trzech synów: Leonarda, Rudolfa i Tomasza. Leonard, właściciel Żabińczyk, ożeniony z Różą Oczosalską, ma z niej synów: Leonarda i Kazimierza, oraz córkę Maryę, za Kazimierzem Cieńskim. Leonard, właściciel Nowosiółki i Kadłubisk, zmarły w Chomiakówce 1901 roku, pozostawił z Jadwigą Podlewskiej, córkę Waleryę.

Tomasz, właściciel Krogulca, poseł na sejm galicyjski i do rady państwa w Wiedniu 1861 r., żonaty z Anną Komarnicką, pozostawił syna Bronisława, właściciela Wasilkowiec, ożenionego 1877 r. z Heleną Niezabytowską, z której syn Jan Rudolf, ur. 1881 r. i córka Maryanna.

Dionizego, brata Antoniego Feliksa, właściciela Babiniec, córki: Julia, za Hieronimem Kunaszowskim, Helena, za Zdzisławem Ujejskim, zmarła w Czortkowie 1880 r. i Sylwia, za Maryanem Kozickim, oraz synowie: Wiktor, Oskar i Kornel. Wiktor, właściciel Babiniec, z Eleonory Bocheńskiej, córki Franciszka i Maryi Strutyńskiej, pozostawił synów: Józefa, Andrzeja, Jerzego i Tomasza. Józef, ur. w Babińcach 1853 r., zaślubił w Czortkowie 1893 r. Eleonorę Stefanię Ujejską, h. Szreniawa, a Andrzej zaślubił w Krakowie 24-go Października 1891 r. hr. Emilię Romerównę, córkę Feliksa z Inwaldu. Oskar, właściciel Kociubiniec, cesarsko-austriacki szambelan 1850 r. Kornel, właściciel Tłusteńka i Kolendzian, zmarły 1898 r., z Leonii z Garnyszów ma synów: Leona, ur. 1868 r., właściciela Tłusteńka, żonatego z Anielą Skibniewską, Franciszka, ur. 1871 r., właściciela Trybuchowiec, ożenionego 1903 r. w Abazyi z Martą Narkiewiczówną Jodkówną, córką Jana i Jadwigi z Chylińskich, Ludwika, ur. 1872 r. w Kociubińcach, właściciela Kolendzian, cesarsko-austriackiego szambelana, porucznika huzarów i Piotra, ur. 1875 r. Wojciech Rudolf, chorąży przemyski, zmarł 1810 r. Pozostała po nim wdowa, Katarzyna Józefa z Jaworskich, 1-o v. Komorowska, wystawiła mu pomnik w Żurawicy. Apolonia, córka Józefa, miecznika sanockiego, za hr. Cypryanem Komorowskim 1803 r. (Goł.; Bork. i Mich. Zaw.).

Gabryel, syn Józefa, wnuk Tomasza, prawnuk Jakóba; Wojciech z synami: Wojciechem, Janem i Ignacym, Marcin z synami: Franciszkiem, Michałem, Bartłomiejem i Franciszkiem, i Jan z synami: Wojciechem i Cypryanem Józefem.

synowie Wawrzyńca; Antoni z synem Klemensem Aleksandrem, Jan z synem Kazimierzem, Józef z synem Piotrem i Wojciech, synowie Stanisława, a wszyscy wnukowie wyżej wymienionego Józefa, prawnukowie Tomasza, praprawnukowie Jakóba, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1845 r., a Józef, syn Wojciecha i wnuk Wojciecha i Jan i Józef, synowie Michała, wnukowie Marcina, 1873 r., Mieczysław Lucyan, syn Klemensa Aleksandra, 1865 r. i Konrad, syn Wojciecha, wnuk Stanisława, 1867 r. Legitymował się tam również 1860 r. Bonifacy, syn Aleksandra Władysława, wnuk Andrzeja, prawnuk Szymona.

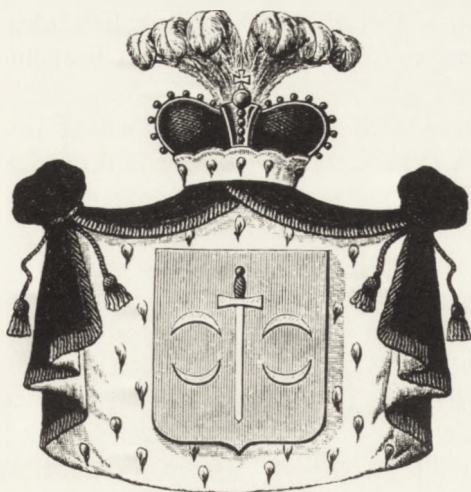
HORODYSCY h. ŁABĘDŹ podług Kojałowicza w W. Ks. Litewskim, czy nie z Horodyszczą, w powiecie rzeczyckim. Jan Balcerowicz Horodyski, ziemianin witebski 1595 r. Anna Janówna, żona Jarosza Jakimowicza Hołowni 1636 r. Mikołaj Horodyski, chorąży rzeczycki 1618 r. i żona jego, Anna z Dmościckich, fundatorowie klasztoru Benedyktynek w Wilnie 1618 r. (Akta VIII f. 366). Kazimierz Stanisław, podwojewodzy witebski 1640 r. Kazimierz Mikołaj, podkomorzy witebski, o którym konstytucye sejmowe z 1643 i 1647 r. wspominają, dziedzic Izmajłowa i Porzecza w orszańskim, ożeniony 1642 r. z Justyną Podbereską, 1-o v. Krzysztofową Szweykowską, zmarłą bezdzietnie już 1673 r. Jan w niewoli w Moskwie 1663 r. (Ist. Jur. Mat. XXI, XXV i XXVI).

HORODYSZCZAN Stefan otrzymał szlachectwo na sejmie 1673 r. (V. L.).

HOROSTOWSCY. Łukasz, Szymon, Teodor, Prokop, Protazy i Józef, posiadacze Horostowiec w starostwie barskiem, z przywileju wydanego im 1591 roku (Źr. Dziej. V).

HOROSZEWICZ h. ŁABĘDŹ Antoni, syn Gabryela, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

HORSCY książęta h. DRUCK, pochodzą od książąt Druckich, a protoplastą ich ma być, żyjący w połowie XV-go wieku książę Wasil, syn księcia Iwana Semenowicza Druckiego Puciaty (Kniaź.). Synów jego znam czterech: Iwana, Dymitra, Olelkę i Michajła. Aleksander Jag. wydał 1496 r. wyrok w sprawie książąt: Dymitra, Olelka i Michajła Wasilewiczów Horskich, z Dobrogostem Narbutowiczem, o część Horbaczowa. Czterech synów księcia Wasila wymienia wyrok Aleksandra Jag. z 1499 roku, wydany wskutek skargi władzyki smoleńskiego Josifa na książąt Horskich, o wyrządzone mu przez nich krzywdy (ML. 5). Miał mieć jeszcze książę Wasil piątego syna Juriego, po którym, z księżniczki Szemiaka, pozostał syn Dymitr. O księciu Olelku nic więcej nie wiemy, a książę Michajło pozostawił syna Fedora, który na ekspedycye wojenne dostarczał w 1528 r. sześciu konnych (ML. 21).

Herb Druck.

Książę Iwan Horski (zwany *Duda* od dóbr Dudakowice pod Druckiem), żonaty był z Nastazją, która nabyła Horbaczków za 100 kóp od Maryny, córki Dymitra Wasilewicz Horskiego, żony Fedora Podbipięty i zapisała go córce swej Owdotii, żonie Bohdana Chreptowicza. Król Zygmunt potwierdził ten zapis 1528 r. (ML. 15). Zapis ten wspomina także o dwóch synach Nastazyi, książętach Fedorze i Iwanie Horskich. Książę Iwan miał oprócz wymienionych dzieci jeszcze syna Wołodka i córkę Marynę, prawdopodobnie z innej, pierwszej żony.

Księżna Nastazya Iwanowa otrzymała 1533 roku ihumeństwo połockie (ML. 24).

Książę Wołodko Iwanowicz Horski, namiestnik oszmiański 1515 r., dostarczał w 1528 r. na wyprawy wojenne trzy konie (ML. 21). Pozostała po nim wdowa, księżna Donimitra Andrejewna Wołodkowa Iwanowiczowa Horska, zeznała 1547 r. zapis na rzecz Aleksandry Horskiej, córki księcia Fedora Dymitriewicza, żony Lwa Roskiego (ML. 63). Donimitra była córką ks. Andreja Pryhabskiego; poucza o tem proces z 1522 r. o Lubanice (ML. 10).

O tułaczem życiu księżniczki Maryny Iwanówny, powiadamia nas sprawa, którą wytoczyła 1533 r. bratu swemu Iwanowi Iwanowiczowi, o wypłacenie posagu. W tymże roku była zamężną, ale za kim, proces nie wyjaśnia. Brat jej twierdził przed sądem, że do wypłaty posagu nie jest obowiązany, ponieważ ks. Maryna samowolnie dom rodzicielski opuściła. Gasztołd zaś, wojewoda wileński, który świadczył w tym procesie za księżniczką Maryną zeznał, że najprzód oddaną ona została przez ojca swego, na dwór jego, pani Marcinowej Gasztołdowej, a ztamtąd udała się, gdy Jan Radziwiłł zaślubił jego siostrę Elżbietę, na dwór tego ostatniego. Po śmierci Janowej Radziwiłłowej przyjechała ją do siebie pani Mikołajowa Radziwiłłowa, wojewodzina wileńska, która ją następnie do dworu królowej Heleny wyprawiła. Nakoniec, po śmierci królowej, znalazła Maryna schronienie u pani Tarnowskiej, która ją też za mąż wydała. To samo zeznali inni świadkowie, krewni jej, książęta Połubiński i Tołoczyński. Król Zygmunt nakazał wyrokiem swym wypłacić jej posag, przedstawiający wartość jednej ósmej części całej ojcowizny, oraz wydać ruchomości podług pospolitego prawa (ML. 27).

Książę Fedor Iwanowicz Horski, wszedł w związki małżeńskie z księżniczką Dobruchną Matfiejówną Mikityniczówną, 2-o v. Chalecką, lecz z nią bezpotomny (Kniaź.).

Książę Iwan Iwanowicz Horski, brał wraz z wdową po księciu Fedorze Dymitriewiczu Horskim i synem jej Hrehorym, w 1548 r. udział w procesie o spadek po księciu Semenie Podbereskim (ML. 60). Tenże ks. Iwan Dudakowski procesował swych synowców Burniewskich, o dań miodową z Orewska 1544 roku (Arch. Sang.).

Książę Dymitr Wasilewicz Horski, wyznaczony został wyrokiem Aleksandra Jag. z 1499 r. do podziału Trubczewska (ML. 5). Dostawszy się do niewoli, w bitwie nad Wiedroszą 1500 r., umarł w więzieniu w Moskwie (Kniaź.). Pozostawił on syna Fedora i córkę Marynę, żonę Fedora Podbipięty, która stryjence Nastazyi sprzedała część swoją na Horbaczewie.

Książę Fedor Dymitriewicz Horski miał za żonę ks. Hannę v. Wasilię Andrejównę. Dowodzą tego sprawa wytoczona jej i synowi jej Hrehoremu 1541 r. o Orewsk i druga sprawa z zapozwu ks. Iwana Iwanowicza Horskiego, o różne

pretensye (ML. 29 i 31). W wyroku z 1548 r. dotyczącego Drucka, nazwano ją Wasilisą (ML. 60). W tym ostatnim roku była ona żoną ks. Andrzeja Sokolińskiego (ML. 60). Że księżna Hanna Andrejówna była Sanguszkówna z domu, wspomina o tem rewizya zamku połockiego z 1552 r. Pan J. Wolff opierając się na przywileju wydanym Roskiemu 1544 r., na ziemi Lichaczewską i Łomaczyną utrzymuje, że była ona córką ks. Andrzeja Pryhabskiego, a siostrą księżnej Wołodkowej Donimetry (Kniaź.). Być bardzo może, że pierwszą żoną ks. Fedora Dymitriewicza, a matką Roskiej, była ks. Pryhabska, drugą zaś jego żoną mogła być Sanguszkówna.

Oprócz Hrehorego, miał książę Fedor Dymitriewicz jeszcze syna Awraama i córkę Aleksandrę, za Lwem Roskim. W 1547 r. otrzymali małżonkowie Roscy zapis od ks. Donimetry Wołodkowej Horskiej, a 1552 r. potwierdziła Aleksandra Horska Lwowa Iwanowiczowa Roska zapis, zrobiony przez jej ojca Fedora, na cerkiew orszańską (ML. 63 i Arch. I. Z. Ros. II). Synowie ks. Fedora, od dóbr Burniewa, nazywali się *Burniewskimi* (Arch. Sang.; Kniaź.).

Książęta Hrehory i Awraam Fodorowicze Horscy procesują się wspólnie ze stryjem swoim Iwanem Iwanowiczem, 1551 r. o Druck, z Iwanową Hornostajową (ML. 65).

Ostafi Wołowicz wspomina w liście pisanym 1570 r. do siostry, księżnej Horskiej Sokolińskiej, że wziął do swego domu dzieci niegdy księcia Awraama Horskiego, mianowicie syna Juriego i córkę Dorotę (Arch. Zbor. Dok. IV). Matką ich była ks. Wasilisa Juriewna Massalska, 2-o v. Janowa Wołosiecka (Ibid. i Kniaź.). Księżniczka Dorota była żoną 1-o v. Mikołaja Wilczka 1583 r., 2-o v. Jana Dziewoczki, a 3-o v. Hieronima Czerniewskiego (Kniaź.).

Książę Juri Awramowicz, zwący się Puciatyczem-Horskim, sprzedał 1600 r. Orewo w powiecie orszańskim, bratu stryjecznemu Fedorowi, synowi Hrehorego. W 1603 r. pozwał Łukasza Sapiehę i żonę jego, Zofię Filonównę Kmiciankę, o wydanie mu z Czarnobyła, dwóch wielkich dzwonów Moskiewskich. W tymże roku on i żona jego, Bohdana Filonówna Kmicianka Czarnobylska, wojewodzianka smoleńska, sprzedali Pików, Hłyńsko, Żuków etc. Ostrogskiemu (Arch. I. Z. Ros. II; Woł. I f. 1263 i 1285). Książę Juri zginął 1609 r. przy oblężeniu Troickiej Ławry w Moskwie (Kniaź.). Pozostała po nim wdowa Bohdana i synowie jego: Jan i Teodor, w asystencji opiekuna swego Łukasza Sapiehy, pozwani zostali 1615 roku przez Kobyliańskich, o gwałty i grabieże (Woł. III f. 307). Bohdana żyła jeszcze 1630 r., w którym wspólnie z Sapiehami zawarła układ z Pawszami, o Horłowszczyznę (Bract. VIII f. 1859).

Książę Jan, akademik wileński 1616 r.

Książę Hrehory Fedorowicz, dworzanin królewski 1550 r., świadczył wraz z ks. Wołodkiem 1544 r. (Arch. Sang. IV). Brał on udział w sprawach książąt Druckich z Połubińskim 1546 r., a z Podbereskim 1548 r. Od Burniewa zwał się często Burniewskim (Kniaź. i ML. 48, 65 i 66). Z księżniczki Tomiły Bohdanówny Zasławskiej pozostawił synów: Piotra, Fedora, Jana i Stefana, oraz córki: Owdotię, żonę Bohdana Steckiewicza, starosty starodubowskiego, Rainę, żonę Marcina Wołodkowicza, pisarza ziemskiego mińskiego, Bohdanę, żonę 1-o v. Pawła Hlebowicza Jesmana, dzierżawcy dziśnieńskiego i mejszagolskiego, a 2-o v. księcia Jarosza Żyżemskiego, Helenę, żonę 1-o v. Mateusza Tyszkiewicza, a 2-o v. Ła-

wryna Ratomskiego, starosty ostrskiego, który testamentem sporządzonym 1594 r., zeznał zapis na rzecz żony i wyznaczył opiekunem dzieci swoich brata żoninego, ks. Fedora Horskiego (Kniaź. i Akta T. VIII).

Z synów księcia Hrehorego: Książę Stefan nie pozostawił potomstwa. Książę Piotr, zmarły przed 1582 r., pozostawił synów: Samuela, Konstantego i Siemiona, nad którymi sprawował opiekę stryj ich, książę Fedor. Z nich, jeden tylko książę Samuel, wójt miński, żonaty 1-o v. 1596 r. z Aleksandrą Dybowską, wdową po Macieju Suchodolskim, podkomorzym mścisławskim, a 2-o v. z Barbarą Konstancją Kaweczyńską (Akta XI), pozostawił z pierwszej żony synów: Fedora i Jarosza.

Ten ostatni otrzymał 1628 r. od ojca swego, księcia Samuela, Dreczyłuki i Wierzchówkę w witebskiem (Ist. Jur. Mat. XXII), a wspólnie z żoną, Katarzyną Starosielską, otrzymał 1643 r. starostwo surażskie, które król odebrał mu w 1658 roku wraz z Dreczyłukami i starostwo nadał Stabrowskiemu, a Dreczyłuki ks. Połubińskiemu (Kniaź. i Ist. Jur. Mat. XXV).

Książę Fedor, wójt miński 1643 r., stolnik połocki 1649 r., zmarły 1651 r., żonaty 1-o v. z Zofią Tyszkiewiczówną, wojewodzianką mińską, wdową po Aleksandrze Kołęczkim, 2-o v. z Anną z Lewoniów, zmarłą 1660 r. i pochowaną w Cytowianach, z pierwszej żony pozostawił syna Konstantego, zmarłego bezdzietnie i córkę Helenę, żonę ks. Teodora Feliksa Łukomskiego, sędziego ziemskiego witebskiego 1666 r. (Kniaź. i Ist. Jur. Mat. XXV).

Książę Teodor Hrehorowicz, żonaty z ks. Maryną Wiśniowiecką, nabył 1595 r. Deksniany, w województwie mińskim, od jej ojca, księcia Michała (Akta XIV). Umarł w 1615 r., pozostawiwszy synów: Hrehorego i Teodora, oraz córki: Zofię, żonę 1-o v. Baltazara Strawińskiego, wojewody mińskiego, 2-o v. Krzysztofa Chodkiewicza, wojewody wileńskiego, Halszkę, żonę Adama Tryzny i Eudoksyę, żonę 1-o v. Jana Isajkowskiego, 2-o v. Mateusza Wodoradzkiego, cześnika kowieńskiego.

Książę Teodor Teodorowicz zmarł bezpotomnie, a brat jego, książę Hrehory, 1631 r. dworzanin królewski, 1635 r. starosta orszański, spełniając wolę swej matki, zapisał 1644 r. Horki i Zapole na kościół, wybudowany przez nią w Bohuszewicach. Z powiatem orszańskim podpisał elekcyę Jana Kazimierza. W 1650 r. został wojewodą mścisławskim. Umarł 1659 r., pozostawiwszy z żony Anny Kopicówny synów: Michała, Stefana, Hieronima, Mikołaja i Teodora Karola (Kniaź.). Jego też pewno córką była ks. Antonina, żona Mikołaja Waleryana Ciechanowieckiego, wojewody mińskiego 1646—1664 r. (Ist. Jur. Mat. XXV).

Książę Michał Jerzy, starosta orszański, z mocy cesyi zeznanej przez ojca 1650 r., podpisał z powiatem orszańskim, elekcyę Jana Kazimierza. Umarł 1651 r.

Książę Stefan żył jeszcze 1652 r.

Książę Hieronim pisał się z województwem witebskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. W 1650 r. był łowczym rzeczyckim.

Książę Mikołaj zabity 1656 r. pod Warszawą, w czasie wojen szwedzkich.

Książę Teodor Karol, wspólnie z żoną, Maryanną Joanną Ciechanowiecką, wojewodzianką mińską, sprzedał Putniki Chrapowickim 1669 r. Jako wojewodzie

mścislowski podpisał z województwem mińskim, elekcyę Jana III-go, a jako podkomorzy miński, obiór Augusta II-go. Owdowiawszy, zaślubił Zofię Chmielińską; nie żył w 1715 r. Posłował w latach 1688, 1690, 1674 i 1675. Córka jego Anna, za Piotrem Korsakiem, chorążym nowogrodzkim i synowie: Kazimierz, zmarły bezpotomnie i Michał Antoni, który 1721 roku sprzedał Polesie i Orewę Korsakowi, zmarł również bezpotomnie, ostatnim z rodu (Kniaź.).

Książę Jan Hrehorowicz, podkomorzy orszański 1600 r., a marszałek 1605 roku. Umarł w 1619 r., pozostawiwszy synów: Aleksandra, Teodora, Stefana i Jerzego. Dwaj ostatni zwolnili 1642 r. z poddaństwa rodzinę Jagutów z Hor (Ist. Jur. Mat. XXIII).

Książę Jerzy, chorąży orszański 1639 r., a starosta upicki 1640 r., umarł w lat kilka bezpotomnie, tak jak i bracia jego.

Córki księcia Jana, a siostry wymienionych braci: Regina niezamężna, Halszka, za Janem Łomskim, sekretarzem królewskim 1644 r. i Helena, za Krzysztofem Krzysztofowiczem Radiwoniczem Kamińskim, podstolim nowogrodzkim 1632 r. (Kniaź.).

Księżniczka Anna, za Januszem Bychowcem 1621 r. (Kniaź.).

Po wygaśnięciu domu książąt Druckich-Horskich, król spadłe do dyspozycji swej dobra Stukowice w województwie mińskim, nadał 1778 r. Iwanowskiemu (Kniaź.).

HORSCY. Andrzej Horski, ziemianin kamieniecki 1540 r. (ML. 31). Stefan Jakóbowicz Horski, sędzia grodzki mścislowski 1671 r., żonaty z Zofią z Wadaszyńskich, miał synów: Mikołaja, Szymona i Ludwika 1681 r. Samuel, brat Stefana (Akta XV).

Teodor Horski nabył 1766 r. od Przczkowskiego wójtostwo w Leszczynach, w województwie ruskiem. Wincenty otrzymał 1767 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Morskiej wójtostwa w Prusieku, w województwie ruskiem (MP.). Stanisław, kapitan gwardyi królewskiej, 1760 r. we Lwowie. Jan Horski otrzymał 1767 r. wójtostwo w Ostrówku, w starostwie kłodawskim (MP.). Ignacy Horski wprowadzony do wsi Cety, w powiecie przedeckim, 1758 roku (Gr. Przed. 89 f. 522).

HORUCCY h. SAS. Ksiądz Jan Horucki, gr. - katol. proboszcz w Kamionce Wołoskiej, zmarły 1811 r., z Maryanny z Ciesielskich zostawił: Jana, Michała, Piotra i Onufrego (Dr. M. D. Wąs.).

HORWATTOWIE v. HORWATOWIE h. POBÓG. Jakób Chorwat otrzymał 1503 r. od Aleksandra Jag. wieś Cza-sy na Podlasiu (Skarb. Danił.). Pan Andreasz Charwat, dworzanin rzeczywisty króla Stefana 1583 r.

Kasper Horwatt, przybył do Polski z Węgier i za chwalebne czyny wojenne i okazane męstwo w różnych ekspedycjach, tak za panowania Stefana Batorego, jako też Zygmunta III-go, otrzymał wspólnie z bratem i potomstwem od tego

Herb Pobóg.

ostatniego monarchy 1601 r., w obozie w Inflantach indygenat, który mu konstytucya sejmowa z 1609 roku potwierdziła (M. 154 f. 15 i DW. 37 f. 189). Myślę, że jednocześnie jeden z Pobożan, do herbu swego przypuścić go musiał. W 1601 r. był on dworzaninem królewskim i dowódcą piechoty.

Jerzy Horwatt, prawdopodobnie syn Kaspra, otrzymał 1636 roku od króla Władysława IV-go różne grunta w Czersku. Tenże Jerzy, rtmistrz królewski, odstąpił 1643 r. dom i plac w Czersku żonie swej, Dorocie z Górki Górczance. Maryanna, córka Jerzego, a żona Zygmunta Gąseckiego, zapewniła rodzicom dożywocie 1645 r. (Perp. Czers. 34 f. 214; 10 f. 369, 542 i 642). Franciszka z Horwattów Denjusz, ur. 1817 r., zmarła w Lublinie 1901 r. Zofia, córka Franciszka Horwatta i Antoniny Niewiedzielskiej, zaślubiła 1899 r. w Warszawie Kajetana Szaniawskiego.

W końcu XVII wieku spotykamy Horwattów w województwie mińskim, gdzie Jan nabył Zalesie i przekazał je testamentem sporządzonym 1680 r. synowi Hieronimowi. Potomek ich Tadeusz, rotmistrz mozyrski 1771 r. (Kal.), syn Bazylego, właściciel Lipowa w powiecie rzeczyckim, ur. 1737 r., ożeniony 1-o v. z Maryanną Jeleńską, kasztelaną nowogrodzką, a 2-o v. z Franciszką Bohuszewiczówną, córką Mikołaja, pozostawił córki: Józefę za Węclawowiczem i N., za Józefem Kruszewskim, oraz synów: Wincentego, poległego pod Maciejowicami i Ignacego, ur. 1764 r. (metr. w Mozyrze), sędziego grodzkiego mozyrskiego 1787 r.

Tego ostatniego z Józefy Rudnickiej, córki Felicjana i Franciszki Bohuszewiczówny, potomstwo: Franciszka za Aleksym Bykowskim, Marya, za Kazimierzem Jeleńskim, Katarzyna, za Hieronimem Kieniewiczem, Filipina, za Onufrym Węclawowiczem, Aleksander, Stanisław, Otton i Daniel.

Aleksander, syn Ignacego, chorąży rzeczycki, właściciel dóbr w powiecie rzeczyckim, ożeniony z Klotyldą Wołodkowiczówną, córką Wincentego i hr. Jadwigi Tyszkiewiczówny, pozostawił syna Aleksandra i trzy córki: Felicyę, za hr. Karolem Grabowskim, Jadwigę, za Hieronimem Kieniewiczem i Zofię, za hr. Józefem Tyszkiewiczem, właścicielem Połongi i Landwarowa.

Aleksander, syn Aleksandra, właściciel Chabna, w gubernii kijowskiej, marszałek gubernialny kijowski, żonaty z Jadwigą Giecowiczówną, córką Hipolita, marszałka powiatu wilejskiego i Katarzyny z Wołodkowiczów, ma synów: Aleksandra i Stanisława, oraz córki: Maryę, za Maurycym Horwatem, Jadwigę Chomińską i Katarzynę.

Aleksander, syn Aleksandra, ożeniony z hr. Jadwigą Krasicką, córką hr. Edwarda i Maryi z ks. Ogińskich.

Stanisław, syn Aleksandra, zaślubił 27-go Stycznia 1894 r. w Warszawie Zofię z Jodków, córkę Antoniego i Heleny z Czosnowskich.

Stanisław, syn Ignacego, właściciel dóbr w powiecie rzeczyckim, żonaty 1-o v. z Anną Jeleńską, 2-o v. z Gabryelą Wańkowiczówną, nie pozostawił potomstwa.

Otton, syn Ignacego, marszałek gubernialny miński 1848 r., właściciel Jęwtuskiewicz i Lipowa w powiecie rzeczyckim, ożeniony 1-o v. z Ludwiką Osztorpówną, córką Leona, marszałka gubernialnego mińskiego i Heleny z Kuncewiczów, a 2-o v. z Wojniłowiczówną, nie pozostawił potomstwa.

Daniel, syn Ignacego, właściciel Narowli w powiecie rzeczyckim i Przyborska w gubernii kijowskiej, żonaty z Ifigenią z Ratyńskich, córką Antoniego i Michaliny z Osztorpów, pozostawił córkę Maryę Maciejową Chłapowską i synów: Artura, Maurycyego i Daniela, z których Artur, ożeniony z Heleną z Sianożęckich, ma syna Edwarda, ożenionego z Oskierczanką i córki: Komorowiczową, Chomińską i Wańkowiczową, a Maurycy, ur. 1638 r. w Narowli, dziedzic Hołowczyc po stryju Stanisławie, zmarły tamże 1903 r., ożeniony z Maryą Horwattówną, pozostawił z niej sześcioro dzieci, w ich liczbie synów: Stanisława i Artura, oraz córkę Janinę, poślubioną 1900 r. w Wilnie Włodzimierzowi Ordzie.

Samuel Horwat, chorąży husarski wojsk W. Ks. Litewskiego, jeden z komisarzy wyznaczonych z sejmu 1775 r., do likwidacyi długów Rzeczypospolitej, a to z województwa mińskiego (V. L. VIII f. 107).

Andrzej, o zabójstwo, a Emeryk, o najazd na Harklowę, mają sprawy 1692 roku w grodzie przemyskim i sanockim. Maciej, syn Andrzeja, wnuk Macieja, pozostawił z Katarzyny Szpakowskiej: Sebastyana, Wojciecha i Wawrzyńca, żyjących we Lwowie 1805 r. (A. Wyd. Stan. Galic.).

HORYSZOWSCY h. NAŁĘCZ z Horyszowa lackiego i ruskiego, w powiecie grabowieckim. Klemens z Horyszowa na sądach we Lwowie 1440 r. (AGZ. XIV). Akta chełmskie z 1470 r. wspominają o Janie z Horyszowa (Akta XIX). Maciej kwitował 1560 r. Komorowskiego, a Dorota z Komorowskich Horyszowska, 1575 r. Średzińskiego (Gr. Bełs. 6 f. 27 i 15 f. 923).

Właścicielami Horyszowa - lackiego byli w 1578 r. Aleksander i Piotr Horyszowscy, a Horyszowa-ruskiego — Błażej Horyszowski (Paw.). Błażej, surrogator grodzki horodelski 1584 r. (Wyr. Lub. 22 f. 163), ożeniony z Agnieszką z Łubowa Leszczkowską, miał córkę Helenę, za Stanisławem Kocięckim 1611 r. Ta sama, czy też inna Helena, żona Stanisława Żulińskiego, zmarła przed 1624 r.

Piotr, żonaty z Anną Korybutówną 1590 r. Stanisław, syn Łukasza, współdziedzic Chodywaniec 1609 r. (Ibid. 37 f. 150; 66 f. 76 i 458; Akta XXIII). Stanisław zapisał 1618 r. żonie Maryannie Chamcównie, córce Andrzeja i Krystyny Krogóleckiej, 10,000 fl. oprawy. Syn jego Błażej, skupił 1648 r. części Horyszowa-ruskiego, od dzieci Barbary z Horyszowskich, 1-o v. Andrzejewej Kotuskiej, 2-o v. Andrzejewej Łychowskiej (Zs. Bełs.).

Stanisław, skarbnik bełski, z Anny Miedźwieckiej pozostawił syna Kazimierza, który procesował Tarnawskiego 1668 r. (Zap. Lub. 52 f. 71 i 247). Elżbieta, wdowa po Wawrzyńcu Jahodyńskim 1631 r. Anna, żona Jana Skarbka 1639 r.

HORYTOWICZ Hrehory podpisał z województwem ruskiem, elekcyę Augusta II-go.

HORZASKI (?) Bazyli podpisał z województwem ruskiem, elekcyę Augusta II-go.

HOŚCY v. HOSTSCY v. HOJSCY h. KIERDEJA z Hoszczy na Wołyniu. Bohdan Senkowicz Hostski, 1488 r. podczaszy litewski i klucznik łucki, a 1492 r.

już tylko klucznik łucki, otrzymał 1494 r. od Aleksandra Jag. Zwierów w powiecie łuckim, a 1495 roku tenże Aleksander Jag. ustanowił mu targi w Hoszczy (ML. 6). Na potrzeby wojenne dostarczał 1528 r. trzy konie, a syn jego Bazyli koni siedem (Akta XIII). Oprócz Bazylego miał Bohdan jeszcze synów: Aleksandra i Jana, oraz córkę Juliannę, za Janem Turem. Ta ostatnia, nabyty przez siebie dworzec pod Brześciem, zapisała bratu Bazylemu, który to zapis potwierdził król Zygmunt 1527 r. (ML. 33).

Aleksander Bohdanowicz Hostski, dworzanin królewski, otrzymał 1509 r. od króla Zygmunta Babcieze, w powiecie mozyrskim. Umarł w roku następnym bezżenny (ML. 8).

Iwaszko Bohdanowicz Hoścki, ożenił się z córką Byka Aleksandrowicza, któremu Aleksander Jag. nadał kilku ludzi w powiecie owruckim. Nadanie to potwierdził mu w 1506 r. (ML. 5).

Bazyli Bohdanowicz Hostski, dworzanin królewski, otrzymał w 1527 r. potwierdzenie nadania dworzyszczu pod Łuckiem, uczynionego jego ojcu przez Aleksandra Jag. w 1502 r. Był on właścicielem Poczajowa (ML. 15 i 33; Arch. I. Z. Ros II). Nie żył już 1537 r., w którym król Zygmunt potwierdził jego dzieciom, wszystkie nadania Aleksandra Jag. uczynione na rzecz ich ojca (ML. 30). Córką jego być musiała Anna, żona Michała Hreczyny, współwłaścicielka Horłowszczyzny, zmarła przed 1628 roku (Woł. V B f. 99). Druga córka, Nastazya Iwanowa Łosiatyńska, sprzedała 1581 r. Dworzec pod Łuckiem, za 3,000 kóp groszy Czaplowski (Op. Łuck. 2058 f. 9 i 2060 f. 20). Syn jego Jerofiej i być może Roman (Op. Łuc. 2037).

Herb Kierdej.

Jerofiej Wasilewicz, rotmistrz królewski, zeznał 1565 i 1568 r. zapis zonie swej, Annie Tychnownie Kozińskiej (Op. Łuc. 2039, 2045 i 2093 f. 32 i Arch. I. Z. Ros. I). W 1576 r. sprawca starostwa łuckiego, a 1580 r. sędzia ziemski łucki. W 1578 roku zapisał żonie 3,000 kóp długiem na Poczajowie z przyległościami i darował jej trzecią część dóbr swych miasta Krupe z przyległościami. Umarł bezdzietny 1581 r., a siostra jego Łosiatyńska pozwała bratową o dobra po bracie, ale przegrawszy sprawę ugodziła się 1585 r. i sprzedała jej prawa swe do dóbr Poczajowskich. Wdowa trzymała 1583 r. miasto Krupe z czterema wsiami i miasto Jarofiejówkę z sześcioma wsiami (Jabl.; Op. Łuc. 2058 f. 8). W 1597 r. zeznała zapis na monaster Poczajowski (Pam. IV). W 1600 i 1610 r. procesowali ją synowcowie męża o dobra.

Roman, brat Jerofieja, ale być może, że stryjeczny, jeżeli nie przez pomyłkę nazwany 1568 i 1583 roku Iwanowiczem, zawiera układ z Jerofiejem 1563 r. i przyznaje mu Zwierów, a od niego dostaje Kneruty. Dziedzic Hoszczy i dziesięciu wsi w powiecie łuckim, 1583 r. (Jabl.), żonaty 1-o v. z Maryą Piotrówną Kierdejówną Mylską, po śmierci której zaślubił Dorotę Korczmińską. Tej ostatniej zapisał 1581 r. 500 fl., czyli 200 kóp groszy litew. wiana na Terentjewie i trzeciej części Hoszczy, a córce swej, Maryi Piotrowej Chomiakowej, plac na zamku łuckim (Op. Łuc. 2058 f. 8; Woł. VI C f. 261). Roman nie żył już 1585 r., w któ-

rym wdowa po nim odstąpiła swego dożywocia na Hoszczy synom: Jerofiejowi i Gabryelowi. Córką drugą Romaną była Anastazyja, 1-o v. Kałusowska, 2-o v. Janowa Hurkowa, 3-o v. Walentowa Wkryńska 1580 r., wdowa 1607 r. (Woł. VI C f. 254; Kij. VI C f. 86).

Jerofiej w imieniu ojca wykonał 1569 r. przysięgę wierności, po przyłączeniu Wołynia do Korony. Dziedzic Rydomla i Lipy w powiecie łuckim, 1583 roku (Jabl.), zapisał 1579 r. na tych dobrach 3,000 fl. żonie swej, Katarzynie ks. Poryckiej, która umierając 1585 r. sumę tę mu zapisała. Drugą żoną jego była Krystyna Kierdejówna Mylska, z którą zeznał zapis dożywocia 1592 roku. Z tej żony byli synowie: Bazyli i Wacław, występujący często w aktach łuckich w latach 1618—1622.

Wacław został chorążym wołyńskim 1623 r. (M. 170 f. 334). Umarł bezdzietny 1629 r., w którym testament jego oblatowany w grodzie łuckim.

Gabryel (Hawryło) Romanowicz, chorąży kijowski 1605 r., kasztelan kijowski 1621 r. i starosta owrucki 1630 r., zmarły 1632 r., dożywotnik Hnidowa w starostwie łuckim i Wyszgrodu w starostwie korsuńskim (M. 178 f. 495 i Żr. Dziej. V), nabył 1589 r. Chodorkowice od ks. Koreckiego, a wraz z bratem pozwał 1600 roku stryjenkę o zwrot miasta Krupe, które trzymała od ich ojca. W 1610 roku z synowcem swoim Bazyliem Jerofiejewiczem, procesują się z tąż stryjenką, po śmierci której pozwani obaj 1619 i 1620 r. przez spadkobiercę jej Firleja, o zabranie ruchomości wszystkich z zamku Krupe, a 1628 r. przez Potockiego, o Ochmatkowce (Woł. IV f. 578 i V B f. 313).

Gabryel żonaty był 1-o v. z Katarzyną Jełowicką, wdową Chomiakową Smordowską, o czem przekonywa wyrok z 1654 r., dotyczący spadku pozostałego po jej siostrze Zofii, 1-o v. Wacławowej Wielhorskiej, 2-o v. Wilamowej (Woł. VII A f. 92). Drugą żoną jego była Polonia Chrynicka 1614 r. Z pierwszej żony syn Roman i córka Regina, żona księcia Mikołaja Lwa Sołomereckiego, kasztelana smoleńskiego.

Roman, syn Gabryela, kasztelana kijowskiego, podkomorzy włodzimierski 1613 r., otrzymał 1625 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa włodzimierskiego z rąk Sanguszki (M. 173 f. 148 i 251). W 1632 r. został kasztelanem kijowskim. Umarł w 1635 r., nie pozostawiwszy z żony Aleksandry Niemiryczówny potomstwa. Pozostała po nim wdowa, sumę 30,000 fl. zapisaną jej przez męża na Milatynie, przelała na siostrę mężowską Reginę 1636 r., która znowu wszystkie dobra odziedziczone po bracie Romanie, zastawiła bratowej w 200,000 florenach (Zap. Lub. 21 f. 126 i 25 f. 129; Woł. VI B f. 314, 333 i 334; VII A f. 72 i Bracł. IX f. 418).

Regina, księżna Sołomerecka, ostatnia swego rodu, zapisała 1639 r. monasterowi w Hoszczy dobra Kurozwany (AGZ. X. 4012).

W 1586 r. wniesiony do akt łuckich testament Nastazyi Romanówny Hościckiej, Pawłowej Pilawskiej. Zofia Hościcka, żona Fedora Perekladowskiego, cedała 1610 roku siostrze Bogumile sumy na Skomoroszkach (Z Teki W. Rulikowskiego).

HOŚCIEŁO Krzysztof Jan podpisał z powiatem kowieńskim, elekcyę Jana III-go.

HOŚCIŁOWICZ Jan, ziemianin witebski 1636 roku (Ist. Jur. Mat. XXV). Patrz *Huścillo*.

HOŚCISŁAWSCY z Hościsławic w ziemi przemyskiej. Fedor Hościsławski z Zabłocie 1473 r. (AGZ. XVII). Tyszko, dziedzic części Hościsławic 1508 r. Ignacy, dziedzic części Suszycy w przemyskiem, 1589 r. (Paw.). Łukasz odstąpił 1614 r. siostrze swej Nastazyi Komorowskiej, 2,000 fl. (Gr. Lwow. 101 f. 83). Bazyli, Stefan, Maryanna, Ewa i Zofia, dzieci niegdy Jana i Anny z Bylińskich 1664 roku (Zap. Lub. 48 f. 949). Aleksandra i Heleny Kleofasówny dzieci: Aleksander i Zofia Konstantowa Sienkowska, pozwani 1688 r. przez Stadnickiego (Gr. Przem. 447 f. 733). Jerzy z Hościsławic, żonaty z Anną z Dobry Brylińską, która 1676 r. już jako wdowa po drugim mężu, Janie Uchaczu, zadzierżawia Dubkowice od Kosseckiego (Gr. Przem. 131 f. 519). Syn ich Stefan, zaślubił 1690 r. Klarę Rylską.

HOSIENIEWICZ Żdan, rotmistrz tatarski i Elias, syn Sachny Hasieniewicza, procesują Spinka w Trybunale lubelskim 1664 r. (Zap. Lub. 48 f. 785).

[HOSIEROWICZ Józef, sekretarz królewski, obecny przy rozgraniczeniu dóbr w ziemi czerskiej, 1751 r. (Perp. Czers. 29 f. 380).]

[de HOSSEN Rudolf, pułkownik wojsk koronnych 1792 r. (DW. 108 f. 777).]

HOSTIŁOWICZ Łukasz, obruśny królewski 1559 r.

HOSTIŁOWSKI v. HOSTYŁOWSKI Gerwazy, ihumen unickiego Spaskiego monasteru w Mohilowie w latach 1637—1642 (Ist. Jur. Mat. XXV). Paweł 1669 r., Jerzy 1685 r. w chełmskiem (Akta XXIII).

HOSTYŃSKI (pewno Gostyński) Marcin, dziedzic części Skomoroszek w ziemi bełskiej, 1578 r. (Paw.).

HOSZ, patrz *Hoziusz*.

HOSZCZAR Jerzy, starosta kiryłski, poseł ziemi inflanckiej, podpisał z tąż ziemią, elekcyę Jana Kazimierza.

HOSZEWSKI h. KORCZAK Kazimierz, podpisał z województwem sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta.

HOSZKIEWICZ Dominik, podporucznik wojsk litewskich, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.).

HOSZNIEWICZOWIE. Zygmunt, Bogusław i Bazyli, procesowali się 1691 roku z Pacem (Pac.).

HOSZOWSCY h. SAS z Hoszowa, w ziemi przemyskiej. Pustynię Hoszów otrzymali 1420 r. od Władysława Jag. Iwan i Waszyn (AGZ. X. 49 i 851). Wieś tam założoną, posiadali jeszcze 1578 r. Hoszowscy.

Sieńko z Hoszowa, żonaty 1443 r. z Nastką z Rybotycz. Iwan z Hoszowa podpisał 1464 r. konfederacyę ziem ruskich przeciw Odrowążom i przyłożył swą pieczęć z herbem *Sas*. Piotr Hoszowski z Hoszowa w latach 1460 — 1484, często

występuje w sprawach różnych w Przemyślu. Jerzy 1466 r. (AGZ. XIII i XVII). Iwaszko Hoszowski, dziedzic części Siemiginowa, Tuchli i Skoli 1508 r., a Fedor dziedziczył 1589 r. na Tuchli, Skoli, Kruszelnicy, Hrebieniowie, Sławsku, Koziejowie i Chrostowie, w ziemi przemyskiej. Roman i Anton (Antoni), współdziedzice Brośniowa i części Hoszowa 1578 roku (Paw.). Iwaszko na Tuchli, procesuje się z Jerzym z Paniowa 1527 r. (St. Pr. P. Pom. VI. 361).

Waśko, Fedor, Iwan, Steczko i Sieńko, synowie Kościa i Prokopa, Andrejko, Iwan i Nastazya, dzieci Tomasza, dziedziczyli na Tuchli 1582 r. Fedko, Ilko, Waśko i Jan, synowie Piotra, 1591 r. (Wyr. Lub. 13 f. 981 i 45 f. 1092). Stanisław 1583 r. w Chełmie (Akta XIX). Skorodyńscy odstąpili na mocy konsensu królewskiego Rokitnę Janowi Hoszowskiemu 1647 r. (AGZ. X. 4247).

Na popis ziemi lwowskiej 1651 r. stawił się Konstanty Hoszowski, rotmistrz pieszej szlachty z Hoszowa i z nim trzydziestu Hoszowskich, różnych przydomków. Fedor z trzema innymi stawił jednego konia, a Jan, sam jednego konia. Jerzy, władca przemyski, zmarł 1675 r.

Apolonia z Ledóchowskich, 1-o v. Teodorowa Hoszowska, 2-o v. Kazimierzowa Tchórzewska, skazana 1688 r. wraz z drugimi, za zabójstwo Hrehorego Ledóchowskiego (Woł. IX f. 746). Aleksander, Jan z Jawoty, Stefan Kubarycz i Teodor Hoszowscy, podpisali z województwem ruskiem, elekcyę Augusta II-go.

Po śmierci Jerzego i popełnionem przestępstwie przez Michała, dwie trzecie części wsi Tureczek, w ziemi przemyskiej, otrzymał 1713 r. Paweł, towarzysz roty panczernej kasztelana krakowskiego (M. 247 f. 39).

Aleksander, podczaszy gostyński, umarł 1715 r. Jan, subdelegat grodzki żydaczowski 1719 r. (Bracł. XV f. 1720). Teodor i Michał, synowie Mikołaja i Zofii z Szumlańskich, 1721 r. (Bracł. XV f. 1850).

Józef, stolnik wendeński, żonaty z Teresą Niesiołowską, cześnikówną mielnicką, 1751 r. (Gr. Przem. 584 f. 2249). Teodor na Hoszowie, sędzia grodzki żydaczowski, nabył 1757 r. część Telesznicy od Brodowskiego (Gr. Lwow.). Żonaty 1-o v. z Maryanną Sulatycką, a 2-o v. z Zofią Grotowską, która wyszła powtórnie za Ignacego Pisarzewskiego 1773 r., pozostawił z pierwszej żony córkę Juliannę, za Mikołajem Korabiowskim, stolnikiem gostyńskim (Gr. Sanoc.). Brygida, 1-o v. Adamowa Sobolewska, wyszła 2-o v. 1774 roku za Aleksandra Konieckiego (Zs. Czchow. 76 f. 217).

Teodor, łowczy żydaczowski, umarł 1758 r. N., łowczy kołomyjski, umarł w 1760 r. Adam, sędzia grodzki lwowski 1755 r. Adam, skarbnik lwowski 1754 roku, a chorąży żydaczowski 1763 r. Józef został podporucznikiem w kawalerii 1793 r. (MP.). Stanisław, łowczy lwowski 1787 r., sędzia powiatu jekatierynosławskiego 1797 r. (Arch. I. Z. Ros. VI. 2).

Dom ten z czasem licznie rozrodzony, dla odróżnienia przybierał różne przydomki, jak: *Hłochan* v. *Głuchan*, *Holdysz*, *Jurfiniec*, *Kubarycz*, *Markowicz*, *Misiewicz*, *Moroz*, *Petreniżycki*, *Siarkowicz*, *Sienkowicz*, *Stasiewicz* i *Stecewicz*.

Przeszło osiemdziesięciu Hoszowskich udowodniło pochodzenie swoje szlacheckie w latach 1782 — 1844, w sądach ziemskich i grodzkich lwowskich i halickich (Goł.).

Mikołaj, senator b. Rzeczypospolitej krakowskiej, żonaty 1-o v. z Maryanną Bielawską, zmarłą 1817 r., a 2-o v. z Teklą Trzebińską, zmarłą 1827 r.; umarł

1828 r. Z synów jego: Mikołaj zmarł 1825 r., Aleksander i Konstanty, także senator b. Rzeczypospolitej krakowskiej, żonaty z Emilią z Węglińskich, ma z niej synów: Ludwika i Józefa, oraz córkę Olimpię (Żych.).

Erazm, zmarły 1830 r. w Karlsbadzie, dziedzic części Lulina, Niagryna i Huty żelaznej w Maksymowie, zostawił z Ludwiki Małkowskiej dzieci: Edwarda, Erazma, Józefa, Adama, Jana, Władysława, Stefana, Tadeusza, Aniełę, Ludwikę i Karolinę (Stanisławow. For. Nob.). Z nich: Aniela, za Maciejem Kunaszowskim, a Edward, ożeniony z Sabiną Hoszowską.

Jana z greczyнки Harylki Serini potomstwo: Leander, Robert, Hariton, Irene, Wirginia, Helena i Ewelina. Władysława, syn Władysław, a Tadeusza, także syn Władysław i córka Marya (Bork.).

Stanisław, syn Stefana, wnuk Andrzeja, Wawrzyniec i Julian z dziećmi: Kajetanem, Wilhelmem, Kazimierzem, Zofią i Julią Teresą, synowie Piotra, wnukowie wymienionego wyżej Stefana, prawnukowie Andrzeja, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1848 r., a Juliusz, syn Kajetana, 1879 r. Tamże legitymowali się również 1846 r. Jan, syn Kajetana, z synami: Walerem, Ryszardem, Fortunatem, Tytusem Ignacym i Janem Hieronimem.

Anna, wdowa Hoszowska, zaślubiła w Dobromilu 22-go Lutego 1689 roku Pawła z Krasnego Krasieńskiego, kasztelanica ciechanowskiego. Helena, żona Andrzeja Kurnikowskiego 1777 r. Gabryel miał z Wiktoryi Krasowskiej syna Franciszka, ur. 1754 r. Anna, córka Jana i Maryanny, zaślubiła 1817 r. w Białobóznicy Ambrożego Kubickiego. Maryanna zaślubiona 1814 r. w Jagielnicy Marcinowi Gwozdeckiemu. Magdalena Haczewska, 1-o v. Hoszowska, 2-o v. 1834 r. Szymonowa Bagińska (Mich. Zaw. z metr. w Czortkowie i Jagielnicy).

HOSZOWSCY, ziemianie owruccy, otrzymali przywilej królewski 1635 r. (M. 354 f. 67). Jan Baranowicz-Hoszowski 1617 r. (Arch. I. Z. Ros. IV. 1).

HOTYŃSKI Józef Antoni podpisał 1764 r. akt przystąpienia stanów skonfederowanych W. Ks. Litewskiego, do skonfederowanych stanów koronnych (V. L.).

HOUWALTOWIE czasem mylnie HOWALTOWIE h. WŁASNEGO. Herb ich przedstawia na tarczy dąb niski rozkrzewiony, nad nim półksiężyc i gwiazda; nad tarczą korona.

Krzysztof Houwałt, generał wojsk cudzoziemskich, szlachcic szwedzki, za odznaczenie się pod Beresteczkiem, otrzymał indygenat na sejmie 1652 r. (V. L.). Syn jego Wilhelm, z żony Wagenheimówny z Kurlandyi, miał córkę Gertrudę za Mejerem i synów: Antoniego i Krzysztofa Jana.

Antoni osiadł na Żmudzi. Z dwóch żon pozostawił córki: Annę Kamieńską i Helenę Widziską, oraz synów: Michała, dziedzica Pikuż, ożenionego z Sagajłówną, Rafała i Jerzego. Z nich:

Rafał, dziedzic Szelewki w mohilowskiem, ożeniony z Mosiewiczówną, wywiódł się ze szlachectwa 1795 r., w sądzie wyższym ziemskim mohilowskim i pozostawił córki: Teresę Hołyńską, Brygidę Hawryłowiczową, oraz synów: Jana, Józefa, Tadeusza, Ignacego i Michała, z których niektórzy żonaci już w 1797 r.

Jerzy, trzeci syn Antoniego, skarbnik inflancki, z żony Hrehorowiczówny pozostawił ośmioro dzieci, żyjących 1797 r., a mianowicie: 1) Katarzynę, 1-o v. Ciszewską, 2-o v. Wojcicką, 2) Antoninę Świętochowską, 3) Helenę Kiernożycką, podstolinę łukowską, 4) Annę Engelhardtową, żonę pułkownika gwardyi konnej litewskiej, 5) Konstancję Klawe, 6) Ignacego, kanonika inflanckiego, jednego z komisarzy wyznaczonych z sejmu 1775 r., do ubezpieczenia probostwa Rochytańskiego w Wilnie (V. L.), prałata, kantora żmudzkiego, kanonika wileńskiego, kawalera orderu Św. Stanisława, 7) Antoniego, krajczego inflanckiego 1787 r., którego córka Wiktorya i 8) Onufrego, podstolego i pisarza grodzkiego zawilejskiego, ożenionego z Franciszką Bułharynówną, marszałkówną wołkowyską, z której dzieci: Seweryn, Krzysztof, Jerzy, Stanisław i Izabella 1797 r.

Onufry nabył Mejszagolę od Massalskich, gdzie przyjmował dwa razy Cesarza Aleksandra I-go. Z synów jego: Seweryn był rotmistrzem, a Krzysztof, kapitanem wojsk rosyjskich. Krzysztof miał synów: Onufrego i Henryka. Onufry, generał wojsk rosyjskich, pozostawił synów: Seweryna i Romana. Jerzy, porucznik wojsk rosyjskich, pozostawił syna Witolda, dziedzica Mejszagoly, którą po nim odziedziczył syn jego Witold.

Krzysztof Jan, drugi syn Wilhelma, osiadł w powiecie upickim. Z pierwszej żony Dobrzyńskiej miał córki: Dorotę Sławińską, Annę Jurewiczową i syna Jana Teodora; z drugiej — Hanówny, córkę Krystynę Oziembłowską i syna Jerzego, zamieszkałego w powiecie upickim, ożenionego 1-o v. z Jamontówną, z której syn Karol, a 2-o v. z Gierlachówną, z której syn Jerzy i córka Rozalia Straszewiczowa.

Jan Teodor, starszy syn Krzysztofa Jana, w 1743 r. wziął w zastaw od Świętorzeckich dobra Łapiszki, któremi on i druga jego żona, Katarzyna Świętorzecka, dzielą się ze Świętorzeckimi (Gr. Grodzieńs.). Pierwszą jego żoną była Bemówna i z tej był syn Adam i córki: Bogumiła Towiańska, Barbara Ludkiewiczowa, Elżbieta Markiewiczowa i Ludwika Ginettowa; z drugiej — synowie: Jan i Mikołaj, oraz córki: Franciszka Biellikowiczowa i Maryanna Jaroszewiczowa.

Adam, z Barbary Szolcównej, pozostawił córkę Urszulę Elżbietę Wołkowičką, sędzinę ziemską grodzieńską 1797 r. i sześciu synów (metryki ich w kościele Podbirzańskim). Z nich:

1. Stanisław, 1783 r. patron, 1786 roku regent ziemski (DW. 104 f. 558), 1795 roku pisarz grodzki grodzieński. Nabył on 1792 roku dobra Raszew, Nowosiółki, Złobowszczyznę i Trzeciaki od księcia Massalskiego, biskupa wileńskiego, a w 1797 r. wywiódł siebie i całą rodzinę ze szlachectwa w Grodnie.

2. Gabryel, 1768 roku w powiecie grodzieńskim (Akta VII); dworzanin skarbowy litewski, zamieszkał w powiecie upickim 1797 roku. W 1805 roku sędzia graniczny wileński, nabył Medynę.

3. Andrzej, w powiecie nowogrodzkim 1797 r., którego z Konstancyi z Rymaszów synowie: Stanisław (metr. z 1805 r.), Lucyan (metr. z 1808 r., obu w kośc. Nowogrodzkim) i Wincenty (metr. z 1816 r. w kośc. Buywickim).

4. Józef, nabywca 1790 r. Repelki i Puszkarewsczyczyny od biskupa Massalskiego (Gr. Grodzień.), które sprzedał 1795 r. Kamieńskim (Gr. Grodzień.). Ożeniony z Teklą Zielińską, miał w 1797 r. dzieci: Adama (metr. z 1796 r. w Gro-

dnie), Stanisława, Różę, Elżbietę i Maryannę. Następnie przybyli: Ignacy, Józef i Kazimierz (metr. dwóch ostatnich z 1802 i 1804 r. w kośc. Szyrwińskim).

5. Wincenty, w powiecie grodzieńskim, żonaty z Klarą Heydekówną, z której syn Kazimierz.

6. Antoni, sędzia grodzki telszewski, żonaty z Maryanną Montowtówną, z której syn Kamil Stanisław Jan i Emilia, za Arnolfem Witkowskim. Kamil Stanisław Jan miał córkę Annę, za Ludwikiem Szuksztą i syna Kamila, żonatego z Bronisławą Kuderewiczówną, z której syn Stanisław.

Jan, drugi syn Jana Teodora, rotmistrz upicki, posesor Kiemian od Radziwiłłów 1778 r. (Gr. Upic), z żony Katarzyny Piotrowskiej miał dzieci: Onufrego, księdza, Antoniego, Benedykta, Teklę i Brygidę 1797 r. Po Benedykcie pozostali synowie: Antoni Jan i Ignacy.

Mikołaj, trzeci syn Jana Teodora, dworzanin skarbowy litewski, żonaty 1-o v. z Brygidą Grądzką, z której żyjące 1797 r. dzieci: Hieronim, Alojzy, Martynian, Ludgarda, Sybilla i Magdalena. Drugą jego żoną była Anna Kiersnowska.

HOWEL. Jan Howel otrzymał 1558 r. od Wielkiego Mistrza dobra w powiecie rzeżyckim, w których posiadaniu wdowa jego i syn Jan, utrzymani przez reworozorów królewskich 1582 r. (Ist. Jur. Mat. XXVII). Wilhelm otrzymał 1627 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Hilzena dóbr Essen, Dober, Born, Elsbach i innych (M. 176 f. 126). Jakób, dworzanin prymasa Wydźgi (1680 — 1685 r.).

Michał Augustyn, pisarz kancelaryi mniejszej koronnej 1704 r., następnie sekretarz królewski i żona jego, Katarzyna z Prażmowskich, otrzymali 1723 roku konsens królewski, na wykupienie z rąk sukcesorów Zawadzkiego, wójtostwa w Powązkach. Tenże odstąpił wójtostwo w Nowej - Warszawie Kicińskiemu 1720 roku (M. 244; DW. 65 f. 155 i 64 f. 141). W 1724 r. został on sędzią i burgrabią w Myślenicach i wsiach należących do kasztelanii krakowskiej (Sig. 20).

Syn ich Teodor, scholastyk katedralny inflancki, kanonik pułtuski i sekretarz królewski 1739 r., kanonik metropolitalny gnieźnieński 1753 r. (Perp. Czers. 14 D f. 213 i DW. 74 f. 974). Drugi ich syn Bernard, posesor wójtostwa w Lubieniu 1754 r., kwitował Dembowskiego, biskupa płockiego, z rzeczy po zmarłym bracie, infułacie Howelu.

HOWEN Jan, żonaty z Ludwiką z Butlerów 1679 r. (Kniaź. f. 75). Herman Howen, szambelan Stanisława Augusta, jeden z komisarzy wyznaczonych z sejmu 1775 r., do rozsądzenia sprawy Haudryngów z Platerami, Bilewiczami i Bystramem (V. L. VIII f. 461).

HOWERBEK Jan, stolnik dziedziczny elektora brandenburgskiego, otrzymał indygenat na sejmie 1658 r. (V. L.). Był on 1640 r. rezydentem ks. pruskiego przy dworze polskim i otrzymał od tegoż księcia 40 włók w Baranowie (Kętrz.). Piotr Howerbek, sekretarz królewski 1641 r. (M. 186 f. 301). Jan Ludwik, pułkownik królewski i żona jego, Krystyna z Ostromirskich, otrzymali 1715 r. starostwo augustowskie, które pozostała po nim wdowa odstąpiła Szaniawskiemu 1717 roku (Sig. 18 i M. 222 f. 172).

HOWNOWSCY z Hownowa v. Huhnowa v. Uhnowa, w ziemi bełskiej, h. *Prawda*. Patrz: *Niszczycy* i *Radzanowscy*.

HOWNOWSCY z Hownowa v. Huhnowa tego samego co Prawdźice. Grzegorz z Hownowa 1405 r., a Piotr 1472 r., w województwie ruskiem. Mikołaja Hownowskiego żona, Beata z Czołowic, zyskała 1492 roku nakaz na stryja swego Hryćka, wydzielenia jej części ojczystej w Czołowicach, której była właścicielką jeszcze 1515 r. Tenże Mikołaj z Howniowa, Ohnowski, Howniowski, wraz ze stryjecznym bratem swoim, Andrzejem z Hownowa i Śniatycz, nabyli część Bonunina w 1498 r. i procesują 1499 r. Stanisława z Bonunina o porękę za Janem z Oleśka (AGZ. XV).

HOZIUSZOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia tarczę dwudzielną, w prawem jej polu sześć bułek, w lewem noga ludzka powyżej kolana. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Zwali się poprzednio Hosz lub Hoż. Zygmunt August zaświadczył 1561 r., że Stanisław, kardynał, Jan i Ulryk Hoziuszowie, synowie Ulryka, przybyłego do kraju naszego z Niemiec, są szlachtą (M. 93 f. 298).

Ulryk Hosz, horodniczy wileński i myncarz litewski, otrzymał 1515 roku od króla Zygmunta pozwolenie, na wybudowanie młyna pod zamkiem wileńskim (ML. 2). W 1516 r 4-go Listopada, otrzymał od króla Zygmunta dobra Bezdany, z których się następnie pisali. Myncarzem był jeszcze w 1522 r., a horodniczym w 1531 r., zmarł 1535 r. (ML. 24). Dwukrotnie żonaty, 1-o v. z Anną N., 2-o v. z Barbarą Glajwiczówną, pozostawił z pierwszej żony córki: Annę, za Hektorem von Watt 1526 r. i N., za Sebastianem Zieglerem, oraz synów: Stanisława i Jana; z drugiej zaś córki: Brygidę, żonę 1-o v. Stanisława Krupka 1542 r., 2-o v. Piotra Daniela (Dangla), rajcy krakowskiego 1546 r., a 3-o v. Jana Morsztyna, także rajcy krakowskiego i Barbarę, wydaną 1548 roku za Hieronima Bera, oraz syna Ulryka.

W 1537 r. potwierdził król Zygmunt braciom: Janowi, Stanisławowi i Ulrychowi, tudzież ich siostram, nadanie Bejkowszczyzny i Mozelewszczyzny, które otrzymał niegdy ich ojciec, Ulrich Hoż, horodniczy wileński (ML. 33). W 1542 r. zapewnił król Zygmunt Stanisławowi Hoziuszowi, doktorowi obojga praw, kanonikowi krakowskiemu i warmińskiemu, sekretarzowi swemu i braciom jego: Janowi i Ulrychowi, szlacheicom, spokojne posiadanie i używanie młyna pod zamkiem wileńskim, wybudowanego przez ich ojca Ulrycha (ML. 2).

Stanisław Hoziusz, jeden z najznakomitszych mężów XVI-go wieku, długo pracował w kancelaryi królewskiej i dopiero w 1549 r. został biskupem chełmińskim, a 1551 r. warmińskim. W 1549 r. poseł królewski do cesarza Karola V-go. W 1558 r. powołany przez Pawła IV-go do Rzymu, wysłany został przez jego następcę, Piusa IV-go, w poselstwie do cesarza Ferdynanda, o pozwolenie otwarcia soboru w Trydencie. Wówczas, gdy bawił w Wiedniu, został mianowany kardynałem 26-go Lutego 1561 r. Na soborze trydenckim jeden z przewodniczących i jednocześnie legat papieski. W 1569 r. znowu wyjechał do Rzymu, na żądanie Zygmunta Augusta, tym razem aby więcej nie powrócić do kraju. Umarł bowiem

w Subiaco 9 go Sierpnia 1579 r., gdzie szukał ratunku dla skołatanego zdrowia. Bratanek jego Stanisław i wychowaniec, Stanisław Reszka, wystawili mu wspólny nagrobek w Rzymie, w kościele Panny Maryi trans Tyberim.

Jan, brat kardynała, ur. 1502 r., otrzymał od brata swego 1569 r. w Raszagu 60 włók na prawie magdeburskiem (Kętrz.). Pisał się z Bezdán i był starostą gutstadzkim, horodniczym wileńskim, dzierżawcą wołkowyskim, lubowskim, lawaryskim i orańskim. Umarł w 1595 r., a żona jego Giertruda, ur. 1514 roku, zmarła 1585 r., o czem opiewa nagrobek wystawiony mu przez syna, podany przez Niesieckiego. Synowie jego: Stanisław, kanonik warmiński i sekretarz królewski 1595 r., Jan, zmarły w Rzymie 1564 r. i Ulryk, ur. 1551 r., oraz córki: Urszula, Barbara i Anna, za Michałem à Preuck, starostą brunsbergskim.

W 1702 r. spotykamy w Warmii Wojciecha i Jana, żonatego z Heleną Lukrecją Troszkówną (Kętrz.).

Stanisław Józef z Bezdanu, syn Wojciecha, urodzonego ze Stanisławskiej, dziedzica Magnuszewic, Wilczy i Węgrzynowa i Anny Wołowskiej, ur. 1674 roku, kanonik kujawski, krakowski i chełmiński, deputat z chełmińskiego na Trybunał koronny 1713 i 1716 r., biskup utycki i sufragán przemyski 1717 r., biskup inflancki 1721 r., biskup kamieniecki i opat czerwiński w tymże jeszcze roku, w Lipcu 1732 r. biskup płocki, a w miesiąc później biskup poznański. To ostatnie biskupstwo objął w Marcu 1733 r. W latach 1730, 1731 i 1732 był prezydentem Trybunału radomskiego. W 1733 r. nie tylko głosował za Augustem III-m, ale ogłosił go królem (Oblig. Warsz. 49 f. 603). Umarł 13-go Października 1738 r., przybywszy na sejm do Warszawy, pochowany w katedrze Św. Jana, gdzie ma wystawiony pomnik. Braci biskupa było dwóch: Michał, który po śmierci żony został księdzem, według Niesieckiego i był kanonikiem chełmskim i Jan, ożeniony z Zakrzewską, a siostr trzy: Rozalia Stanisławowa Brodzicka, Konstancya, 1-o v. Stanisławowa z Bieniewa Pruszkowa, 2-o v. Michałowa Kierska i Ludwika Trąpczyńska. Krasicki wymienia żyjące za jego czasów potomstwo Michała Hoziusza z dwóch żon, Stanisławskiej i Arcemberskiej. Z pierwszej był Ludwik, dziedzic Raszagu, po którym z Burchertównej, córka Dorota Berkhanowa; z drugiej—Wojciech, mający ze Strachowskiej trzech synów i Józef, ożeniony z Kirwandtówną i dwie córki.

Ulryk, drugi brat kardynała, mytnik kowieński, zaślubił 1548 r. Agnieszkę, córkę Justa Deciusza (Akta Hist. IV i IX). Jego potomstwo pozostało na Litwie. Synów jego Paprocki wymienia trzech, żyjących za jego czasów: Stanisława, kanonika warmińskiego, który został potem kapucynem, Ulryka, pisarza skarbu litewskiego i Wojciecha. Z nich Ulryk sprzedał 1605 r. Bezdany Wilczopolskiemu.

Paweł, Kazimierz i Jan Hoziuszowie podpisali z województwem witebskiem, elekcyę Jana III-go, a Kazimierz i obiór Augusta II-go.

Piotr, koniuszy witebski, administrator hiberny 1712 r. i poborca witebski 1716 r., żył jeszcze 1740 r., w którym z Michałem, łowczym smoleńskim i innymi ziemianami protestuje o zwrot ziem z ekonomii witebskiej oderwanych. Michał, ziemianin witebski, ożeniony z Heleną Hołownianką Pyszniczą, 1-o v. Andrzeją Starosielską 1716 r. (Ist. Jur. Mat. XXI i XXIII).

Starowolski przekazał nam napis znajdujący się na pomniku Jadwigi, żony Krzysztofa Hoziusza, zmarłej 1549 roku, wystawionym w Olkuszu.

Być bardzo może, że do tego rodu należą mieszczenie krakowscy: Hanus Hoże, ławnik i rajca krakowski w latach 1416—1449, synowie jego: Jerzy 1432 r. i Jakób 1446 r. na uniwersytecie krakowskim. Paweł Hoże v. Hosz, 1418 roku na uniwersytecie krakowskim, 1434 r. ławnik krakowski, zmarły 1448 roku. Syn jego Paweł, 1461 roku na uniwersytecie krakowskim. Jadwiga, córka Jana Hoże i bratanka jej Anna, córka także Jana, miały 1577 roku kramy w Krakowie.

HRABOWICZ Stefan, ożeniony z Elżbietą Gierattówną, której córka z pierwszego małżeństwa, Zofia ze Sztemberku (Kostczanka?), żona Filona Hohoła, kwi-towała 1622 r. z ojcowizny (Zap. Łuck. i Teka W. Rulikow.).

HRANICCY w województwie mińskim. Piotr Hranicki i Benedykt, posło-wie z województwa mińskiego, Jan i Stanisław, stronnicy Augusta III-go, za nim głosowali 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 614 i 615).

HRANKOWSCY prawdopodobnie z Hranek, w ziemi lwowskiej. Bazyli, Piotr, Ignacy, Jan i dwóch Michałów, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim (Goł.). Teodor i Jan, synowie Ignacego, Mi-chał, syn Teodora, Jan i Łukasz, synowie Jana, 1840 i 1842 r., a Jan, syn Jana, z synami: Mikołajem, Józefem i Karolem, 1848 r. zapisani do ksiąg szlacheckich w Wydziale Stanów we Lwowie.

HRAZNY Borys, szlachcic moskiewski, przeszedł do Polski i służył woj-skowo; w nagrodę położonych zasług otrzymał indygenat na sejmie 1616 r. (V. L.). W 1638 r. był łowczym nowogrodzkim-siewierskim. Patrz *Grazny*.

HREBNICCY w województwie połockiem. Dawniejsi heraldycy, jak Nie-siecki i Kojalowicz, przypisują im za herb *Nalewkę*, gdy obecnie żyjący Hrebni-cy, używają *Ostoi*.

Jakób Doktorowicz nabył Hrebnicę, Hankowo i inne dobra, w wojewódz-twie witebskiem i potomstwo jego Hrebnickimi się nazwało. Karolina z Łunie-wskich, wdowa po Jakóbie, 2-o v. Sebastyanowa Bujanowska, spisała testament 1618 r. Synowie ich: Elias, Jan i Mikołaj Doktorowicze Hrebniccy.

Elias Doktorowicz Hrebnicki, ziemianin witebski i żona jego, Helena z Hur-ków, zastawili 1628 r. Hankowo (Ist. Jur. Mat. XXIII).

Jan Hrebnicki, z żoną Polonią Starosielską, otrzymali 1634 r. konsens kró-lewski, na odstąpienie Amasowskiej i Chrołowskiej pustowszczyzny synom swoim: Janowi i Krzysztofowi, w równych połowach. W 1636 r. Polonia zeznała zapis na rzecz syna Andrzeja (ma być Adryjana) (Ibid. XXIV).

Jan, syn Jana, ożeniony z Zofią Stachowską, strażnik witebski 1654 roku, umarł w Moskwie.

Krzysztof, syn Jana, zasłużony wojak, otrzymał 1634 roku prawem len-nem 60 włók w województwie smoleńskim.

Adryjan, syn Jana, kwatermistrz witebski, wzięty do niewoli po zdoby-ciu Witebska, znajdował się w Moskwie 1663 roku, gdzie i umarł (Ist. Jur. Mat.

XXI i XXV; Akta XIII; Wit. St. 1; V. L.). Ożeniony z Maryanną z Pypków, pozostawił córki: Marcyannę, żonę Kazimierza Zdanowicza i Elenę, żonę Piotra Onackiewicza. Obydwie procesują 1665 r. Żabów, o spadek po ciotce.

Mikołaj, syn Jakóba Doktorowicza, ożeniony z Anną Wojnianką, wspólnie z nią nabył Obol w województwie połockiem 1615 r. i trzymał Orle ze starostwa jezierzyskiego, które po jego śmierci otrzymał 1634 r. Sokoliński. Syn jego Kazimierz Aleksander, towarzysz chorągwi hussarskiej królewskiej, cześnik połocki 1656 r., a wojski 1659 r., otrzymał 1656 r. Kurszliki i Muszniewicze, 1659 r. prawo myta na rzece Oboli, w dobrach Obole, a 1661 r. Huszczyno i Plutycze. Z Barbary Chrapowickiej miał córki: Annę, żonę Jana Rypińskiego i Eleonorę, za Pawłem Konińskim, sędzią pogranicznym połockim, oraz synów: Michała Kazimierza, Józefa i Kazimierza. Ten ostatni miał syna Franciszka, po którym pozostało dwóch synów: Benedykt i Ferdynand. Czy nie ten Franciszek był miecznikiem witebskim 1733 r.

Michał Kazimierz, najstarszy syn Kazimierza Aleksandra, skarbnik połocki, więziony w Kazaniu 1664 r. (Ist. Jur. Mat. XXV), podpisał z województwem połockiem, elekcyę Jana III-go. Żył jeszcze 1688 r. Syn jego Antoni, dziedzic Obola, Zador, Naczy i innych dóbr, skarbnik witebski, wspólnie z żoną, Jadwigą ze Szpakowskich, córką Daniela, nabył Orzechówno 1745 r. Synów jego trzech: Adam, Stanisław i Mikołaj, z których dwaj pierwsi podpisali z województwem połockiem, elekcyę Augusta II-go. Z nich:

Adam był horodniczym połockim 1764 r.

Stanisław, pisarz grodzki połocki 1764 r., zaślubił 1755 r. Konstancję Pakoszównę i z niej pozostawił syna Józefa, dziedzica Obola, szambelana Stanisława Augusta, sędziego II-go Departamentu sądów głównych połockich, w końcu marszałka powiatu połockiego 1809 r., zmarłego 1820 r. Tekla, Helena, Konstancya i Teresa, córki Józefa, a syn Stanisław, dziedzic Obola, marszałek powiatu połockiego, z Teresy Makowieckiej pozostawił: 1) Stanisława, ur. 1824 r., dziedzica Obola, ożenionego z Konstancją Samiszczanką, z której: Józef, Władysław, Otton i Konstancya; 2) Edwarda, ur. 1825 r. w Obolu, marszałka powiatu połockiego 1857 r., którego z Dzierożyńskiej córki: Marya i Teresa; 3) Józefa, 4) Adele, za Aleksandrem Hołyńskim, 5) Teresę, za Antonim Samiszczem i 6) Emilię zmarłą w panieństwie (Tekla J. Wolffa i Żychl.).

Mikołaj, towarzysz chorągwi ussarskiej, strażnik połocki 1764 r., dziedzic Orzechówna, Zapalenia, Lutowa i innych, komisarz cywilno-wojskowy 1791 roku, z Franciszki Szyszkówny pozostawił syna Dionizego, szambelana Stanisława Augusta 1789 r., horodniczego połockiego 1791 r. po stryju Adamie. Właściciel Orzechówna i Dziedziny, umarł 1800 r.

Dionizy, z Anny Koszczycówny, córki Antoniego i Barbary Woynianki, miał córki: Barbarę, żonę Augusta Brzostowskiego i Franciszkę, za Józefem Szczyttem, oraz synów: Mikołaja, ur. 1791 r., marszałka gubernialnego witebskiego, zmarłego 1866 r., ożenionego z ks. Pauliną Drucką-Lubecką, z której syn Otto zmarł bezdzietnie i Justyna, ur. 1794 r., właściciela Pouli i Michalców, marszałka lepelskiego, zmarłego 1868 r., ożenionego 1823 r. z Teklą Gorską, z której córki: Marya, za Edwardem Ważyńskim, Zofia, za Konstantym Gieczewiczem i syn Adam, ur. 1833 r., właściciel Orzechówna, Pouli, Justynianowa i Naczy, żonaty 1874 r. z Katarzyną Szczyttó-

wną Niemirowiczówną, 1-o v. hr. Władysławową Mostowską. Z niej synowie: Justynian, ur. 1875 r. i Jan Tadeusz, ur. 1877 r. (Teki J. Wolffa i Żychl.).

Michał, podstoli witebski, zmarł 1699 r. Po śmierci jego Chrołowski otrzymał Adam Hrebniński. Floryan, starszy oficyał wileński, mianowany archiepiskopem połockim 23-go Stycznia 1715 r. i metropolita kijowski 1748 r., umarł 18-go Lipca 1762 r.

Mikołaj i Franciszka, małżonkowie Hrebnińscy, nabyli 1716 r. Koszczyn-Horodek od Koszków. Antoni, podstoli miński 1744 roku. Jan obrany przez szlachtę strażnikiem witebskim 1754 r. (Akta XIII).

Karol Antoni, administrator dóbr arcybiskupich w latach 1716 — 1719 (Ist. Jur. Mat. XXIII i XXV). Franciszek, miecznik brasławski 1746 roku. N., podstoli smoleński 1759 roku. Michał 1777 roku, a Mikołaj 1784 roku, strażnicy połoccy.

Felicjan, podstoli smoleński, deputat połocki na Trybunał 1720 r. Syn jego Antoni Urban, dziedzic Porzecza, starosta miciuński 1759 r., ożeniony z Anną Korsakówną, córką Piotra, podstarościego starodubowskiego i ks. Tekli Druckiej-Sokolińskiej, nabył wspólnie z nią 1758 roku Kamień i Kucharzyn od Korsaka. Z niej pozostawił córkę Teresę i synów: Jana i Ignacego, kanonika smoleńskiego 1785 roku.

Jan, podpułkownik artylerii 1781 r., następnie generał wojsk litewskich, z Konstancji z Białożorów miał córki: Annę, żonę Cypryjana Chaleckiego i Teodorę, żonę Wincentego Sołtana.

Piotr, strażnik witebski, dziedzic Mosarza w połockiem, z drugiej żony, Teresy Wróblewskiej, pozostawił dwie córki: Rachelę Bujnicką i Illuminatę, Bazylanę, na spłatę których synowie jego z pierwszej żony, Tadeusz Nikodem, strażnik witebski i Michał Kazimierz, pożyczyli w 1762 r. 845 talarów na zastaw Tautyk i Mosarza (Ist. Jur. Mat. XXVII).

HRECZYCHOWIE h. TRĄBY. Kazimierz, mianowany plenipotentem przez Szembeka 1738 r. (Gr. Oświecim.). Kazimierz z synami: Feliksem i Franciszkiem, syn Teodora, Jan, syn Franciszka, oraz Adam i Andrzej z synami: Felicjanem, Ignacym, Klemensem Ksawerym, Maciejem Janem i Michałem Dominikiem, synowie Józefa, a wszyscy wnukowie Jana, prawnukowie Marcina, 1668 r. dziedzica dóbr Hreczychy w województwie nowogrodzkim, dowiedli szlachectwa 1819 roku, przed Deputacją Wywodową wileńską.

HRECZYŁOWSCY. Stanisława Hreczyłowskiego, ziemianina połockiego i trockiego żona, Konstancja Świdarska, wniosła 1668 r. manifest w Połocku o zaginieniu dokumentów, w czasie uchodzenia przed nieprzyjacielem (Ist. Jur. Mat. XXV).

HRECZYNOWIE, patrz *Hryczynowie*.

HREHOROWICZOWIE h. LUBICZ w W. Ks. Litewskiem. Fedko Hrehorowicz, pisarz królewski 1490 — 1491 r. i pisarz wielkiego księcia Aleksandra

w latach 1492 — 1501 i namiestnik stokliński, poseł do Moskwy w latach 1493, 1495 i 1499. W 1490 r. nabył Tarasowo, 1492 r. część Kaczyna od Piotra Fominiacza Lubicza, 1491 r. część Jaczynki i Bakszt od Drożczyca, a 1493 r. znów część Kaczyna od Władyki. W akcie nabycia Tarasowa wspomniana jego żona i dzieci. Z dzieci tych znany Michał Hrehorowicz, dworzanin królewski 1516 i 1533 r., który sprzedał 1515 r. Tarasowo, Jaczynkę, Kaczyno i dwór na zamku w Mińsku ks. Ostrogskiemu, za 600 kóp półgroszków litew. (Arch. Sang.).

Owdotia, wdowa po Fedorze Hryhorowiczu, bojarynie połockim, 2-o v. ks. Iwanowa Połubieńska, zapisane jej przez drugiego męża dobra Opaskowice, Słoweńcy i Łowoże, oddała synom z pierwszego męża, którzy uzyskali 1531 roku potwierdzenie królewskie tego zapisu (Kniaź.). Dworzanie gospodarscy: Andrzej i Semen Hrihorowicze, pozwali 1551 r. z książąt Zasławskich Hlebowiczową, o zwrot Andrejewa i Bryszkowa w orszańskim (Kniaź.).

Bazyli Hrehorowicz, starosta bystrzycki 1518 r. Tomasz, ziemianin powiatu orszańskiego 1648 r. (Ist. Jur. Mat. XXV). Adam podpisał z województwem trockim, elekcyę Władysława IV-go, a Marcyan, sędzia ziemski wilkomierski, z powiatem wilkomierskim, obiór Jana III-go. Jakób i Trojan z województwem wileńskim, Jan i Konstanty z województwem trockim i Jan z województwem mińskim, pisali się na obiór Augusta II-go. Jakób, cześnik inflancki 1701 roku. Piotr, namiestnik jezierzyski 1712—1713 r., namiestnik uświatki 1714 r. (Ist. Jur. Mat. XIX — XXII). Władysław podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Stanisław podpisał z województwem mińskim, elekcyę Stanisława Augusta.

Herb Lubicz.

Kasper Hrehorowicz, testamentem spisany 1643 roku, sumy na Trubaczowie i dobra swoje Jodziszki (A. Tryb. Lit. z 1742 r.), jedyne pozostałe ze sprzedaży rozległych dóbr przez Michała, syna Fedora, zapisał synom swoim: Stanisławowi i Andrzejowi, kanonikowi wileńskiemu.

Stanisław zabezpieczył 1640 r. posag żonie swej, Urszuli Janównie Przyłuczance (Gr. Grodzień.) i pozostawił z niej synów: Jana, Kazimierza i Władysława, małoletnich, pod opieką stryja księdza Andrzeja i Danilewicza, sędziego wileńskiego, którzy sprzedali Jodziszki, a sumę otrzymaną 7,700 fl. umieścili na Tarasowie. Ci trzej synowie Stanisława przy eksdywizji majątku książąt Horskich, otrzymali Tarasowo na własność i podzielili się nim 1677 r. (Zs. Mińskie). Z nich:

Jan, skarbnik smoleński, z synami: Samuelem i Kazimierzem, miał sprawę z bratem Kazimierzem 1716 r. Samuel, syn Jana, sprzedał 1736 r. część Tarasowa bratu Kazimierzowi, a nabył Hranicze, Mozole i Puciłów w mińskim, które testamentem spisany 1746 r. (Gr. Mińskie) przekazał synom swoim: Władysławowi i Janowi, urodzonym z Maryanny Lenkiewiczówny. Jan sprzedał 1751 r. połowę Hranicz Mickiewiczom (A. Tryb. Lit.) i spisał testament 1797 r. (Zs. Mińskie z 1799 r.). Synów jego było trzech: Józef, Piotr i Kazimierz, ur. 1771 roku, pokwitowany w latach 1821 — 1829 z opieki przez synowca swego Michała, syna Józefa.

Władysław, starszy syn Samuela, skarbnik rzeczycki, w testamencie swoim z 1797 r. wymienia trzech synów: Józefa, Stanisława i Mikołaja. Józef za życia ojca jeszcze nabył 1790 r. Tarasowo i Kaczyn od swego stryjeczno-stryjecznego brata Jana. syna Stanisława, a wnuka Kazimierza (Zs. Nowogr. i Zs. Mińskie z 1791 r.), podsędek sądu powiatowego mińskiego 1795 r., sędzia sądów głównych gubernii mińskiej 1808 r., wywiódł się z całą rodziną ze szlachectwa, przed Deputacją Wywodową mińską 1802 i 1832 r. Ożeniony 1-o v. z Wincentą Bohdanowiczówną, łowczanką mińską, a 2-o v. z jej siostrą Marcyanną. pozostawił z pierwszej żony synów: Tadeusza i Augusta, a z drugiej Władysława.

Tadeusz, ur. 1799 r. (metr. w Tarasowie), sekretarz w Ministerjum skarbu Królestwa Polskiego 1831 r., ożeniony z Emilią Kossowówną.

August, ur. 1800 r. (metr. tamże), z Barbary Woronównej, łowczanki mińskiej, miał synów: Ludwika Józefa, ur. 1830 r. i Stanisława Tadeusza, ur. 1832 r. (metr. w Uszaczu), włączonych do wyvodu szlachectwa 1834 r. Po Stanisławie żyją synowie: Wacław, ur. 1869 r., ożeniony ze Sławińską i Edward, ur. 1872 r., ożeniony z Kinicką.

Władysław, trzeci syn Józefa, pozostawił synów: Józefa, ur. 1842 roku, ożenionego z Wilczyńską. Tadeusza, ur. 1844 r., Antoniego, ur. 1848 r., Jana, ur. 1854 r. i Wiktora, ur. 1860 r., żonatego z Bohdaszewską.

Władysław, najmłodszy syn Stanisława, sprzedał 1689 r. Tarasowo bratu Kazimierzowi (Akta Tryb. Lit.) i spisał testament 1713 r. (Akta Magdeb. Władysławowskiej z 1727 r.), którym zapisał dobra swe synowi Tomaszowi, rotmistrzowi wojsk litewskich, który według testamentu z 1768 r. (Zs. Kowień.) miał synów: Macieja, zmarłego bezdzietnie i Mikołaja, ur. 1746 r. (metr. we Władysławowie), który 1792 r. rozdzielił majątek między dziewięciu synów. Z nich: Ignacy, ur. 1776 r., dziedzic Czarniąt w powiecie zawilejskim 1807 r. i części Władysławowa w maryampolskiem, zmarł przed 1832 r., pozostawiwszy z Maryanny Zawadzkiej synów: Stanisława, ur. 1806 r. i Wincentego, ur. 1809 r. (metr. w Daniszewie), zamieszczonych w wywodzie z 1832 r. Karol, ur. 1788 r., syn Mikołaja, otrzymał od brata Kazimierza połowę folwarku Władysławowskiego. Porucznik b. ułanów polskich, kawaler Legii Honorowej 1813 r., zastawny posiadacz Skiepiowa w powiecie słuckim, wraz z żoną Józefą Gilewską, córką kapitana b. wojsk polskich, nabył 1826 r. Koniuchy w słuckim, a razem z sędzią Józefem prowadził wywód szlachectwa 1832 r. Synowie jego: Karol, ur. 1824 r. (metr. w Cimkowicach), Aleksander, ur. 1830 r. i Władysław, ur. 1832 r. (metr. w Hrozowie).

Zygmunt, Wincenty i Augustyn, synowie Franciszka, wnukowie Antoniego, 1730 r. dziedzica Juryszek, w powiecie lidzkim, 1798 r., a Ignacy z synami: Feliksem Bonifacym i Marcinem, syn Jana, wnuk Bartłomieja, prawnuk Krzysztofa, syna Jerzego, wnuka Tomasza, 1590 r. dziedzica Wereoczki w powiecie lidzkim, w 1821 roku dowiedli szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską. Patrz *Gregorowicz*.

HREHORY *Matiasowicz*, hajewnik brzeski 1545 r. *Hrehory Mikołajewicz*, namiestnik wyszogrodzki Mikołaja Radziwiłła 1507 r. (ML. 8). *Hrehory Olifierowicz*, 1530 r. klucznik witebski, został 1533 r. koniuszym witebskim.

HRESZNIK Seweryn Iwanowicz z żoną. Fedorą Dolhalówną, mają w zastawie Kotki i Czolużów w krzemienieckiem, od ks. Zastawskiego, 1584 r. (Teką W. Rulikowskiego).

HRIWA Paweł, dworzanin królewski, nadał 1534 r. Nieteckiemu swój herb, przedstawiający w czerwonym polu złotą strzałę, nad którą dwa złote krzyże (ML. 26). Patrz *Grzywa*.

HRODYŁOWSCY v. HRODIŁOWSCY v. HORODYŁOWSCY. Marcin, Wawrzyniec i Jakób, bracia i Mikołaj, dziedziczyli na Hrodyłowie, Oskierczycach i Chrościcach 1578 i 1582 r. (Wyr. Lub. 14 f. 373 i Paw.). Wawrzyniec i Marcin Horodyłowscy, synowie Stanisława, kwitowali 1578 r. swego stryjecznego brata Mikołaja. Wawrzyniec, żonaty z Katarzyną Rogalanką, a Marcin z Dorotą Drohiczkańską 1575 r. Mikołaj zeznał 1564 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Ruszanówną.

Mikołaj nabył 1618 r. Tehłów od Stanisława Fredry i część Mircza od Mireckiego. Córka jego Jadwiga, za Janem Łaszczem Kobielskim 1611 r. Z synów: Paweł i Mikołaj sprzedali część swą Tehłowa bratu Piotrowi 1622 r. Zofia, żona Jana Rogali 1608 r.

Dorota z Dębskich, podsędkówna buska, żona Piotra Hrodiłowskiego z Żelechowa, procesuje się 1599 r. z Kobielskim (AGZ. X. 2854). Córka ich Zofia, za Piotrem Pawłowskim 1627 r. Katarzyna Pawłowa Radzanowska 1627 r. Elżbieta z Horodiłowa Szymonowa Przepiórczyna w latach 1639 — 1661).

Mikołaj, syn Mikołaja i Gidzińskiej, 1681 r. (Z Teki W. Rulikowskiego).

Józef Horodiłowski, żonaty z Maruszą Iwanicką w powiecie łuckim 1619 roku.

HROM. Marya Hromówna i Fedko Hromow z powiatu brzeskiego, stawili na popisie 1528 r. po jednym koniu (Arch. Sang.).

HROMIĘŃSKI, patrz *Rumieński* z Hromna v. Rumna.

HROMYKOWIE h. HARBANK w W. Ks. Litewskim. Hryńko Isajewicz Hromyka, pisarz litewski 1499 r., klucznik wileński i namiestnik świsłocki. Ojcowiznę jego stanowiły wsie: Oncyporowskie, Hrydkowszczyzna. Brańszczyzna i Rankowszczyzna pod Mińskiem (ML. 5). W 1508 r. nadał mu król Zygmunt Gudziński (ML. 2). W 1529 r. był dzierżawcą krasnosielskim. Starostwo to, jako też klucznikostwo wileńskie, z powodu podeszłego wieku oddał 1533 r. do dyspozycji królewskiej i klucznikostwo otrzymał zięć jego, Onikej Hornostaj (ML. 24). Żonaty z Nastazją Semenówną (Akta IV). Semen, ma sprawę w Łucku 1609 r. Jan Władysław Hromyka, cześnik oszmiański 1697 r. Krzysztof Antoni, budowniczy oszmiański, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 612). Michał w powiecie grodzieńskim 1766 r., chorąży petyhorski 1768 r. (Akta VII). Ignacy Skarbek Hromyka, cześnik starodubowski, podpisał z powiatem oszmiańskim, elekcyę Stanisława Augusta. Tadeusz Michał, porucznik petyhorców, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

HROZNOWSCY. Szymon i Maryanna z Pohoskich, Andrzej i Rozalia z Wołkowskich i Józef Hroznowski, nabyli 1760 r. część Wołyńca od Nowickich za 120 talarów (Ist. Jur. Mat. XXVII).

HRUCEWICZOWIE, patrz *Hruziewiczowie*.

HRUDKIEWICZ Iwan, pisarz królewski 1370 r.

HRUDKOWICZ Oleszko, w latach 1405 — 1423 sędzia lwowski (AGZ.).

HRUDZINA Dominik w powiecie grodzieńskim 1768 r. (Akta VII).

HRUDZINOWIE - ZABOROWSCY Jan, Marcin, Ignacy, Łukasz i Jakób, otrzymali szlachectwo na sejmie 1775 roku. Dyplom wydano im 1777 r. (Kancel. 42 f. 200).

HRUNICCY. Stanisław Hrunicki, syn Serafina, dziedzic Hrunii 1598 roku (Wyr. Lub. 76 f. 322). Mikołaj, wojski owrucki 1686 roku (Zap. Lub. 62 f. 321). Antoni, skarbnik podlaski 1726 r. Marcin, ożeniony z wdową Padarewską 1728 r.

HRUSCY, bojarowie mścibohowscy. Andrzej Hruski 1550 r. (ML. 65).

HRUŚNIEWSCY z Hruśniewa na Podlasiu. Jan, Stanisław i Andrzej, synowie niegdy Cherubina, dziedzicą na Hruśniewie 1543 r. (ML. 55). Kasper Hruśniewski, syn Stanisława, dziedzic Hruśniewa 1596 r. (Wyr. Lub. 68 f. 309).

HRUSZEWSCY h. KORCZAK w województwie brzeskiem - litewkiem. Ignacy Korczak Hruszewski, regent ziemski brzeski 1766 r., jeden z komisarzy wyznaczonych z sejmu 1775 roku, do wydania placu w Brześciu Niemcewiczom (V. L.).

z HRUSZOWEJ w powiecie drohobyckim. Jan, Aleksander i Klimasko z Hruszowej, pozwani 1477 r. o podatki. Jakób 1479 roku (AGZ. XIII i XVII). Porównaj *Hubicki*.

HRUSZWICCY w województwie wołyńskim. Filip Hruszwicki, żonaty z Pelagią Michałówną Puchaczówną Wierzchowską, współwłaściciel Wierzchowska w powiecie łuckim 1583 r. (Jabl.). Córka jego Pelagia, za Danielem Hołowińskim, który procesował 1610 r. szwagra swego Pawła Hruszwickiego, o jedną czwartą Wierzchowska (Woł. II f. 470). Katarzyna Politanówna za Kołodeńskim 1614 r. Ostafi Wołodkiewicz, ożeniony z Polonią Wierzchowską 1619 r. Hrehory podpisał z województwem wołyńskim, elekcyę Władysława IV-go. Maciej i żona jego, Owdotia Andrzejówna Kornicka, sprzedali 1630 r. części w Korninie, Machnaczu i innych Proskurom, za 4,000 kóp.

Hruszwiccy legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej, a mianowicie: Jan, syn Macieja, Maciej z synem Ireneuszem Ignacym Edwardem, Marcin z synami: Edwardem Kalikstem, Leonem Józefem, Franciszkiem i Bonawenturą Marcinem, Wawrzyniec, Józef z synami: Franciszkiem Edwardem i Faustynem,

Łukasz i Antoni, synowie Floryana Michała, a wszyscy wnukowie Józefa, prawnukowie Macieja, 1843, 1862 i 1866 r., zaś Ludwik, Floryan i Pius, synowie Jana, 1866 r., Teodor Antoni, syn Ireneusza, 1870 r., a Józef, Dominik i Jan, synowie Antoniego, 1891 r.

HRUZDA Jan, ziemianin księstwa żmudzkiego, z żoną Katarzyną z Butowiczów, rezygnują 1671 roku dobra Kosowszczyznę w połockiem, Butowiczom (Ist. Jur. Mat. XXVI).

HRUZIEWICZOWIE v. HRUZEWICZOWIE v. HRUCEWICZOWIE - NIECZAJOWIE w województwie kijowskim. Bazyli i Anastazyja Nieczaj-Hruziewiczowie, dzieci Jana Nieczaja-Hruziewicza, wojskiego kijowskiego i Heleny ze Zwołńskich, procesują Szujskiego i Denhoffów 1698 r. Dzieci Bazylego Nieczaj-Hruzewicza: Anastazyja, Jan i Aleksander, procesowali 1703 r. ks. Szujskiego, o 13,000 florenów (Bracł. XIV f. 989).

Aleksander, komornik ziemski kijowski i Bazyli Nieczaj-Hruczewiczowie, bracia, procesują 1712 r. Sapiehów, a 1718 r. Załęskich. W tym ostatnim roku Bazyli był łowczym nowogrodzkim i obaj bracia nazwani Hruzewiczami (Kij. VIII f. 632 i 1278; IX f. 301). Antoni Nieczaj-Hruzewicz, namiestnik grodzki owrucki 1744 r. (Gr. Owruc.). Anna Hruziewiczówna, 1-o v. za Benedyktem Hulanickim, 2-o v. za Janem Iwanowskim, 1607 r. w powiecie łuckim.

Jan Hruzewicz był komornikiem granicznym kijowskim 1627 r. Podpisał się on i przyłożył swoją pieczęć, jako pełnomocnik Lubomirskich, na spisie dokumentów dotyczących Ostrogskich. Pan Radziwiński („Kniazio wie i szlachta“ f. 28) podaje, że pieczęć ta przedstawia serce umieszczone prostopadle, strzałą przeszyte.

Wiktor Nieczaj-Hrudzewicz, syn Jakóba, z córką Anną, z gubernii chersońskiej, wpisany do ksiąg szlachty gubernii połtawskiej, w drugiej połowie XIX-go wieku.

HRUŻEWICZ Aleksander podpisał z powiatem mozyrskim, elekcyę Stanisława Augusta.

HRYBIKOWA, ziemianka mielnicka, stawila 1528 roku na popisie jednego konia.

HRYBUNOWICZ Michał, żonaty z ks. Domontówną z Moszny, dziedziczką części Lebedyna, w końcu XVI-go wieku. Patrz *Bajbuza* (Arch. I. Z. Ros. VII. 1).

HRYĆKIEWICZOWIE v. HRYCZKIEWICZOWIE. Zygmunt III-ci wydał w 1590 r. Tymoszowi Hryćkiewiczowi zaświadczenie, że pochodzi ze szlachty wołoskiej Balików i że przodek jego, Petruszko Balika Hryćkiewicz, otrzymał od Kazimierza Jag. Domiszonkę, w powiecie owruckim (M. 354 f. 61).

Tomasz Kazimierz Hryćkiewicz, obecny 1668 roku na sejmiku orszańskim (Ist. Jur. Mat. XXVI).

Paweł Tomasz Hryćkiewicz, wojski wendeński, podpisał z powiatem orszańskim, elekcyę Jana III-go, a Stanisław Antoni, z województwem nowogrodzkim, obiór Stanisława Augusta.

HRYĆKO, koniuszy łucki 1489 r. *Hryćko Aleksiejewicz*, pisarz (diak) litewski 1509 r. (K. W.).

HRYCZYNOWIE v. HRECZYNOWIE v. HRYCZYNOWICZOWIE herbu TRĄBY w województwie brzeskiem-litewskim. Jedni z nich pisali się Kierdejami-Hryczynami, a drudzy, Wojnami-Hryczynami.

Matfiej i Kiryło Hryczynowiczowie, bojarowie księżnej Pińskiej 1518 roku (A. Zap. Ros. II). Wymieniony Matfiej otrzymał od księżnej Maryi Semenowej Pińskiej i księcia Fedora Jarosławicza, różne ziemie w powiecie pińskim. Król Zygmunt potwierdził mu te nadania 1524 r.

Wojna Hryczyn, syn wymienionego Matfieja i Maryny, ziemianin piński i dworzanin królowej Bony 1550 r., przedstawił 1559 r. wszystkie powyższe nadania rewizorom królewskim (ML. 39 i 51; Rew. Puszcz.). Wojna Hryczyn, namiestnik perstuński i tabeński 1558 r., podkomorzy piński 1566 r., dzierżawca ożski i przełomski 1568 r., kasztelan mścisławski 1581 r., protoplasta Wojnów h. Trąby (Kniaź. f. 685).

Fedor Hryczyn, służebnik księżnej Dubrowickiej 1548 r. (ML. 47).

Hawryło Hryczyn, dworzanin królewski, otrzymał wójtostwo wońskie 1521 roku (ML. 54). Wójtostwo to trzymał Jan Hreczyna, zmarły przed 1629 r. (Sap.) i inny Jan Hreczyna, który tytułował się 1699 roku wójtem dziedzicznym wońskim (Akta IV).

Semen Wojnicz - Hryczynicz, dworzanin królewski 1558 r. Tenże sam, ale Hreczyna, lustrator dzierżaw królewskich 1559 r. (Akta XIII f. 286 i Sap.). Falko Hawryłowicz Hryczyn i bracia jego: Jakób, Jan i Aleksander, ziemianie pińscy, otrzymali 1579 roku od króla Stefana kilka nieosiadłych wsi w powiecie pińskim (Arch. I. Z. Ros. I).

Akta czerskie z 1590 r. wspominają o Falku Hryczynie, podkomorzym pińskim (Zs. Gr. Czers. 59 f. 162). Jakób Hryczyna, podsędek brzeski 1568 r. Jakób Hryczyna, podkomorzy piński, podpisał 1591 roku testament Lwowej Sapieżyny. Umarł 1634 r. i kazał się pochować u Franciszkanów we Lwowie (Sap.). Kierdej Hryczynowicz, dzierżawca obolecki 1530 r. i uświacki królowej Bony 1548 roku (ML. 48). Michał Hryczyna, dworzanin królewski 1562 r. (Op. Łuck. 2036). Andrzej Hryczyna, żonaty z Julianną Smykowską, która sprzedała 1584 r. część swą Smykowa Chrynickiemu. Iwan 1590 na Wołyniu. Iwan Michałowicz ma sumę u Hońskich przed 1622 r. Michał Hryczyna, żonaty z Anną z Hońskich 1628 r. (Woł. V B. f. 99). Marusza za Wyszotrawką 1618 r. (Kij. III A f. 356). Konstanty, żonaty 1636 r. z Maruszą Złotolińską, wdową po Piotrze Lepiesowskim. Jan Kierdej Hryczyna, podsędek piński 1637 r. (Akta XI).

Jan, Jerzy i Stefan Hryczynowie podpisali z województwem brzeskiem-litewskim, elekcyę Jana Kazimierza, a Piotr, z powiatem pińskim, obiór Jana III-go. Tenże Piotr otrzymał 1676 r. od Paca dworzyszczę Wedrykowice pod Pińskiem (Pac.).

Eustachy, skarbnik piński, Michał i Andrzej Kierdejowie - Hryczynowie, sędzice ziemscy pińscy, wnieśli 1666 r. do zamku pińskiego zażalenie na Niemińczyca, o zabicie brata ich stryjecznego Andrzeja Kierdeja-Hryczyny (Arch. Zbor. Dok. III). N., skarbnik piński, podpisał 1707 r. uchwałę zjazdu lubelskiego. Paweł i Teofila, małżonkowie Hryczynowie, część swoją na Żeliznie, w województwie brzeskiem, sprzedali 1711 r. Suchorskim (Woł. X f. 15). Antoni Hryczyna nabył część Serkowa od Narbuta 1723 r. (Bracl. XV f. 1928). Katarzyna Hryczynianka Wojnianka, za Władysławem Chodkiewiczem 1721 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI).

Mateusza Hryczyny, chorążego kawaleryi narodowej, pieczęć z 1791 roku przedstawia miecz, między dwoma trąbami.

Jan Hryczyna, porucznik wojsk koronnych, nabył 1713 r. Gnojno od Bartłomieja Juskiewicza, towarzysza pancernego (Gr. Mieln.). Łukasz, syn Józefa, wnuk Andrzeja, prawnuk Jana, ożeniony z Urszulą Juskiewiczówną, córka Jakóba i Maryanny z Rajchów, wnuczką Rocha, a prawnuczką wymienionego Bartłomieja, kwitował brata jej Piotra 1792 r. (Zs. Mieln.). Ignacy Jan, syn Łukasza, ur. 1799 r. na Pradze, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1844 roku (Z teki B. W. Rummla).

HRYDRYGIEWICZ, patrz *Eydrygiewicz*.

HRYDZEWICZOWIE h. TRĄBY. Józef z synami: Tadeuszem, Janem i Wincentym, syn Jakóba, wnuk Mateusza, prawnuk Jana Jerzewicza, 1639 roku dziedzica dóbr Strawieniki, czyli Bohdańce, w trockiem, dowiódł pochodzenia szlacheckiego 1799 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

HRYDZICZOWIE h. GRYF w W. Ks. Litewskiem. Że są h. Gryf stąd przypuszczam, że Marcin Hrydzicz-Bykowski, wojski czerniechowski i Roman Hrydzicz - Bykowski, sędzic grodzki i poseł województwa mińskiego, stronnicy Augusta III-go, pisali się z Jaxów (Obl. Warsz. 49 f. 613 i 614).

Jan Hrydzicz, sekretarz królewski 1613 r. (V. L.), posiadacz dożywotni Horoszkowa, w powiecie rzeszyckim, które po śmierci jego otrzymał 1624 roku Pac (Pac.).

HRYNASZKIEWICZOWIE h. HRYNASZ. Paweł pozwał 1629 r. Młodzianowskiego o zasługi w Łucku. Jerzy, Kasper i Piotr, w powiecie grodzieńskim 1765 roku (Akta VII).

Franciszek z synami: Teofilem i Janem, Michał, Józef i ksiądz Paweł, synowie Piotra, Tomasz i Aleksy, synowie Antoniego i Antoni, syn Jerzego, wnukowie Michała, prawnukowie Józefa, syna Andrzeja, dziedzica 1644 r. dóbr Tołoczki w powiecie grodzieńskim, dowiedli swego szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską 1817 r.

HRYNCEWICZOWIE v. TALKO - HRYNCEWICZOWIE h. IŁGOWSKI. Paweł Talko - Hryncewicz, posesor dóbr Kujże, w powiecie lidzkim, ma sprawę 1635 r., w której mu świadczą Wojciech i Aleksy Hryncewiczowie (Zs. Kowieńs.

z 1695 r.). Synów Pawła było czterech: Aleksander, Michał, Józef, ur. 1660 roku i Rafał Jan, ur. 1662 r. (metr. w Bieniakoniach).

Rafał Jan, cześnik parnawski, z żoną Giećówną nabył Medyngiany, a następnie 1740 r. Sierpiszki i sześć innych wsi na Żmudzi (Ks. Magdeb. Worniań.), które to dobra zapisał 1747 r. na altaryę w Wornianach, oddalając od nich synowca Jana.

Józef, syn Pawła, z Konstancyi Szymanowskiej pozostawił syna Jana, ożenionego z Anną Hening, po którym było czterech synów: Józef, kanonik inflancki, Ludwik, Dominikanin, uczony i ceniony kaznodzieja i autor, Wiktoryn, proboszcz olicki 1746 r., następnie i wieloński i prałat katedralny żmudzki, deputowany na Trybunał litewski 1767 r., autor opisu „Wizytacyi katedry wileńskiej i Synodu wileńskiego“ 1746 r. i Franciszek.

Ten ostatni nabył 1744 r. za konsensem królewskim z tegoż roku, starostwo Upele, czyli Łuksztę, od Zofii z Hryncewiczów Aleksandrowiczowej, a w 1754 roku wraz z żoną, Ludwiką z Kwintów, nabył Gierejsze w brasławskiem, od Zahorskich, za 13,000 fl. (Gr. Brasław.). Spisał testament 1762 r. (Gr. Wileńs. z 1765 r.), którym cały majątek odziedziczony po ojcu Janie i po braciach, przekazał synom: Janowi, Antoniemu i Stanisławowi. Córki Franciszka: Anna, 1-o v. Kopciowa, 2-o v. Ratomska i Teresa, 1-o v. Kimbartowa, 2-o v. Świętecka. Synowie Franciszka dopełnili udziału dóbr Iłgowa, Rukszan i Gierejsz 1781 r. (A. Tryb. Litew.).

Herb Iłgowski.

Jan, dziedzic Iłgowa i Rukszan, szambelan Stanisława Augusta 1786 r., ożeniony z Krystyną Karpiówną, ciwunówną ejragolską, wraz z braćmi dowiódł szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską 1799 i 1800 roku. Córek zostawił siedem: Teodorę, Annę, Joannę, Barbarę, Judytę, Apolonię i Paulinę; synów zaś pięciu: Ludwika, Antoniego, zmarłego bezżennie po 1800 r., Józefa, Juliana i Dominika. Z nich:

Ludwik, ur. 1778 r. (metr. w Iłgowie), prezydent sądu granicznego posesińskiego, zostawił syna Jana, ur. 1818 roku (metr. w Wielonie), dziedzica Ryżanówki w kijowskiem, dwukrotnie żonatego, z Tyszkowską i Mitko-Komorowiczówną. Z drugiej żony córka Helena, z pierwszej Marya Kościeńska i syn Ludwik, ur. 1849 r., dziedzic Ryżanówki, ożeniony z Klaudyą Tarkowską. Andrzej, jedyny syn Ludwika, ur. 1874 r., dziedzic Ryżanówki i Iłgowa, zaślubił Wandę Talko Hryncewiczównę, córkę Henryka, z której syn Henryk, ur. 1900 r.

Józef, drugi syn Jana, ur. 1795 r. (metr. w Iłgowie), sędzia pokoju powiatu maryampolskiego 1825 r., dziedzic Pokonia, z żony Dówgirdówny miał córkę Lawinię i syna Witolda, ur. 1827 r. (metr. w Rossieniach), który po 1863 r. przebywał 15 lat nad Amurem.

Julian, syn Jana, ur. 1800 r. (metr. w Wielonie), zmarł 1861 r., pozostawiwszy z żony Białozorówny córki: Julię Szabuniewiczową, Eleonorę Szabuniewiczową i Krystynę, zmarłą niezamężną, oraz synów: Polikarpa, ur. 1828 r. (metr. u Św. Jana w Wilnie), zmarłego 1864 r. w drodze na Sybir, Henryka, ur. 1829 r. (metr. w Wielonce), po którym z żony, Aliny Rymkiewiczówny, pozostały tylko

córki: Anna, za Emilem Beliną Młynarskim, dyrektorem muzycznym Filharmonii warszawskiej, Wanda, za Andrzejem Talko Hryncewiczem, Henryka, za Ludwikiem Gromadzkim, i Edwarda, ur. 1833 r.

Dominik, najmłodszy syn szambelana Jana, ur. 1803 r. (metr. w Wielon-
ce), dziedzic Hgowa, ożeniony z Fiszerówną, miał córkę Stanisławę za Janem Pił-
sudzkim, oraz synów: Adama, zmarłego bezżennie i Juliana, ur. 1830 r., dziedzica
Rukszan, uczonego medyka, bezdzietnego z Krystyną Szabuniewiczówną.

Antoni, drugi syn Franciszka, starosty łukszańskiego, rotmistrz brasław-
ski 1784 r., miał trzech synów: Stefana, ur. 1782 r., Wincentego i Szymona Tadeu-
sza, ur. 1792 r.

Wincenty, sędzia graniczny brasławski, z działu Giejejsz i Nowodworu,
otrzymał 1821 r. kapitały. Ożeniony z Prokopowiczówną, zostawił synów: Stani-
sława, ur. 1821 r., Jana, ur. 1824 r., Kazimierza, ur. 1825 r., Bolesława, ur. 1827
roku (metryki w kośc. Zawierskim), Władysława, ur. 1833 r. i Witolda, ur. 1835 r.
Z nich: Jan miał syna Aleksandra, ur. 1850 r., którego dzieci: Wiktor, ur. 1883 r.,
Nina, ur. 1885 r., Paweł, ur. 1888 r. i Marya, ur. 1890 r. Szymona Tadeusza sy-
nowie: Stanisław, ur. 1833 r., Antoni, ur. 1835 r., ma syna Stanisława, ur. 1870 r.
i Edward, ur. 1845 r., ma syna Szymona, ur. 1888 r.

Stanisław, trzeci syn Franciszka, chorąży w wojsku litewskim 1782 r.,
prezydent komisji cywilno-wojskowej brasławskiej 1795 r., sędzia grodzki brasła-
wski 1797 r., pisarz ziemski 1803 r., pozostawił synów: Michała i Wiktora.

Michał, ur. 1789 r. (metr. w Pelikanach), regent ziemski brasławski 1808
roku, a sędzia ziemski w latach 1823 — 1830, zmarł bezdzietny z Tyzenhau-
zówną.

Wiktor, ur. 1791 r. (metr. tamże), w latach 1823 — 1830 sędzia grodzki,
a 1826 r. sędzia graniczny brasławski.

Oprócz wywodów z r. 1799 i 1800 wspomnianych wyżej, zyskali Hrynce-
wiczowie zatwierdzenie szlachectwa 1819, 1833 i 1841 r. w Wilnie, 1844, 1845
i 1850 r. w Kownie, od Deputacyi Wywodowych, a 1842, 1845, 1850, 1865, 1866,
1867, 1895, 1896 i 1901 r. od Senatu w Petersburgu.

Bartłomiej Talko Hryncewicz spisał rodowód rodziny i wniósł 1769 r. do
akt ziemskich lidzkich.

HRYNCEWICZOWIE h. PRZEGINIA. Wincenty, Jan i Antoni, synowie
Macieja, wnukowie Tomasza, rotmistrza, prawnukowie Jana, rotmistrza, prapra-
wnukowie Piotra, 1701 r. dziedzica dóbr Dojniawy i Micewicze w powiecie tro-
ckim, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1820 r.

HRYNICCY. Król Zygmunt nadał 1528 r. wdowie po Jakóbie Hrynickim
i synom jej: Janowi i Pawłowi, Mojszewszczyznę i Kuželowszczyznę, w powiecie
kranosielskim, które to dobra posiadał poprzednio Jakób Hrynicki (ML 15).

HRYNIEWICZOWIE h. PRZEGINIA. Stefan z synami: Janem, Michałem,
Jerzym i Józefem, syn Teodora, wnuk Tomasza, prawnuk Błażeja, syna Jakóba,
wnuka Pawła Hryniewicza, 1626 r. dziedzica dóbr Hryniewcy w ziemi brańskiej,
dowiodł szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1799 r.

Hryniewiczowie tegoż herbu zamieszkiwali też powiat orszański, gdzie 1626 r. Paweł Hryniewicz otrzymał od Zygmunta III-go siedem włók w uroczysku Kruhło. Potomkiem jego był Jakób, żyjący 1671 r. i Bazyli, nabywca domu w Bazyli 1693 r.

Prawnukowie Bazylego, a mianowicie: Jeremian, Andrzej, Bazyli, Kazimierz, Sylwester, Leon, Jeremiasz i Audakim, synowie Jana, Jan, Stefan i Parfien, synowie Daniela i Jan, syn Filipa, wszyscy wnukowie Michała; Jan i Aleksander, synowie Włodzimierza, Bazyli, Kazimierz i Jan z synem Kazimierzem, synowie Bazylego, Jakób, drugi Jakób z synem Tomaszem, Hrehory z synem Dymitrem i Ignacy z synami: Andrzejem, Ksawerym i Aleksandrem, synowie Jana, Ksawery i Sidor z synem Michałem, synowie Filipa, a wszyscy wnukowie Jana; Maksym, Szymon i Stefan z synami: Atanazym i Jakimem, synowie Teodora. Teodor i Maksym, synowie drugiego Teodora, wszyscy wnukowie Tomasza, wspólnie z Janem i Pawłem, synami Hrehorego i Szymonem, synem Józefa, wnukami Bazylego, legitymowali się ze szlachectwa w ziemstwie orszańskim 1774 r.

Do powyższych przyłączyli się tegoż 1774 r.: Marcin, syn Jana, Dymitr, Hrehory, Tomasz, Damian, Ignacy i drugi Tomasz, synowie Andrzeja, wszyscy wnukowie Hrehorego; Jan z synem Jermołajem, syn Maksymiliana, Jeremiasz z synami: Hrehorem i Janem, syn Stefana, Jeremiasz, Nikodem, Zacharyasz i Jan, synowie Demiana, wszyscy wnukowie Mikołaja; Marcin, syn Aleksego, Hrehory i Jan, synowie Jakóba, Marcin i Paweł, synowie Tomasza, wszyscy wnukowie Nikifora; Kondrat, syn Arcioma, wnuk Teodora, a wszyscy razem prawnukowie Nikifora.

HRYNIEWICZOWIE h. WŁASNEGO w W. Ks. Litewskim. Herb ich przedstawia podług Kojałowicza w polu błękitnem strzałę, żeleźcem w górę, pomiędzy dwoma sercami. W szczycie hełmu pawie ogon. Przy wszystkich legitymacyach herb ten nazwany *Przyjaciół*.

Stefan Hryniewicz w powiecie oszmiańskim 1669 r. (V. L.). Stefan, cześnik lidzki 1693 r. Antoni Karol Hryniewicz-Legiecki, poseł województwa witebskiego, z temże województwem, a Ignacy i Tomasz, regent ziemski żmudzki, Hryniewiczowie-Legieccy, z temże księstwem, podpisali elekcję Stanisława Augusta.

Ignacy Hryniewicz - Legiecki, pułkownik wojsk królewskich 1771 r., syn Adama i Rozalii z Grużewskich, wnuk Jerzego, zeznał 1774 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Wolińskich, córką Jana, stolnika nurskiego i Anieli z Wodzińskich (DW. 89 f. 376 i 91 f. 101). W 1775 r., w którym był wyznaczony z sejmu komisarzem, do rozsądzenia sprawy Woronieckich z Jakubowiczami, był buńczucznym królewskim (V. L.).

Antoni Karol Hryniewicz-Legiecki, regent grodzki i ziemski trocki 1767 r., starosta kraśnieński 1768 r. (V. L.), podczaszy trocki 1777 r. i sędzia grodzki 1779 roku, w końcu sędzia ziemski trocki 1784 r.

Tomasz Hryniewicz - Legiecki, z regenta koniuszy 1765 roku, a podczaszy żmudzki 1775 r., dalej sędzia grodzki rosieński 1784 r. Nikodem w powiecie lidzkim 1764 r. (V. L.). Franciszek i Kazimierz podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Franciszek, podstoli mściśławski 1774 r. Tomasz, podstoli mściśławski 1775 r. i szambelan Stanisława Augusta 1784 r., żonaty z ks. Konstancją

Woroniecką 1786 r. (DW. 100 f. 583 i 102 f. 140). Tomasz, skarbnik rzeczycki 1792 r. Józef, chorąży bobrujski 1803 r. (DW. 113 f. 529).

Michał Hryniewicz, ur. 1802 r., dziedzic po ojcu Sienkajć, syn Mateusza, wnuk Samuela (Zs. Szawel. z 1782 r.), prawnuk Stefana, dziedzica Szukiów 1712 roku (Magdeb. Szkucka z 1746 r.), praprawnuk Kazimierza Jana, dziedzica Szukiów i Wojszykiszek 1695 r. (Zs. Żmudz.), prapraprawnuk Jerzego (Gr. Rosieńs. z 1695 r.), syna Stanisława 1630 r. (Zs. Telszew. z 1797 r.), dopełnił 1832 r. wywodu szlachectwa przeprowadzonego przez ojca w 1800 r., przed Deputacją Wywodową wileńską (z Teki M. E. Brenszteina).

Ewa Augustynówna Kniporówna, Jakóbowa Hryniewiczowa, z córkami swemi: Krystyną Janową Bieńkuńską i Dorotą Szczęsnową Jatowtową, sprzedała 1655 r. połowę Zaborza Sawgowiczowej. W akcie wymienione jeszcze córki niezamężne, Dorota, Eufrozyna i niewiadoma z pobytu Regina, oraz syn Krzysztof, dziedzic drugiej połowy Zaborza (A. Tryb. Głów. Litew. z 1655 r.).

Michał, syn Krzysztofa, ziemianin województwa trockiego, odkupił od Sawgowiczów połowę Zaborza 1668 r., nabył Maciejowskie-Zaborze od Dowojny 1670 r. (A. Tryb. Litew.), a następnie jeszcze Aleksandryjski-Zaborze od Bartoszewiczów i Łojbów. Z tych ostatnich wydzielił część siostrze swej Katarzynie, żonie Andrzeja Giedwojsza Aleksandrowicza. W 1684 r. spisał testament, którym rozdzielił majątek między żonę, Reginę z Gronostajskich i dzieci: Kazimierza, Marcina, Jakóba, Annę, Barbarę, Benedyktę i Różę (A. Surrog. Trockie).

Marcin, testamentem zeznanym 1733 roku, kazał się pochować w kościele w Kozakiszkach, a dobra Zaborze - Aleksandryjski przekazał żonie, Konstancyi z Chelstowskich i synowi Antoniemu (z Teki B. W. Rummla). Ten Antoni z synami: Józefem, rotmistrzem i tego synem Damazym, Władysławem, chorążym i Aleksandrem, chorążym i ze stryjecznymi braćmi: Franciszkiem Eliaszem i Janem Tadeuszem, synami stolnika Kazimierza, wywiódł się ze szlachectwa 1799 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

Tadeusz Kazimierz, Michał z synami: Władysławem, Danielem, Hieronimem, Leonardem i Andrzejem, Jan Kasper z synami: Aleksandrem, Edwardem, Mieczysławem, Janem, Leopoldem i Teofilem, i Antoni Jerzy, synowie Jana, wnukowie Bartłomieja, prawnukowie Wojciecha, praprawnukowie Stefana, cześnika lidzkiego, dziedzica w 1687 r. dóbr Kolezuny i Woszkiniki w oszmiańskim, dowiedli szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską 1837 r.

Stanisław, syn Kazimierza, kandydat filozofii uniwersytetu wileńskiego 1814 roku, otrzymał przyznanie szlachectwa na mocy stopnia naukowego 1835 roku w Wilnie.

Kajetan, 1814 r. inspektor popisów wojskowych w Departamencie lubelskim, 1824 r., urzędnik w administracji wojennej, kawaler Krzyża Polskiego, dziedzic Łochowa, Lasku, Budzik, części Radzymina, zmarł 1827 r., a spadek po nim brali: Feliks, podpułkownik b. wojsk polskich, Ignacy, Antonina Janowa Izdebska i dzieci po Franciszkowej Babskiej.

Wymieniony Feliks Kwiryn, podpułkownik, dziedzic Jackowa, Łochowa, Chmielowa i innych, zaślubił 27-go Października 1814 r. w Janówce Józefę Honoratę Sobieską, wojszczankę liwską, rozwiedzioną Hornowską (metr. w Barcicach).

Wincenty, urzędnik w komisji rządowej wojny 1824 r., Jan, porucznik 4-go pułku ułanów 1829 r. Onufry, syn Kazimierza, urzędnik w Maryampolu 1850 r., z żony Weroniki Godlewskiej, pozostawił dzieci: Konstancję, Leonie, Aniele, Władysława, Stanisława i Bronisława. Jan, z Maryanny Trojanowskiej miał córkę Teklę, wydaną 1844 r. w Warszawie u Św. Andrzeja, za Franciszka Drewnowskiego. Nina, z bar. de Prechamps Hryniewiczowa, ur. 1810 r., zmarła 1867 r.

Hryniewiczowie legitymowali się ze szlachectwa na Podolu 1862 r., mianowicie: Marcei, Władysław, Józef Eugeni, Wiktor i Marcel Saturnin, synowie Jana Kantego, wnukowie Krzysztofa i Leon Julian, Oktawian i Hipolit, synowie Ignacego, wnukowie Ludwika, a wszyscy prawnukowie Franciszka, praprawnukowie Macieja, prapraprawnukowie Piotra, a także: Eufemi, Elias, Jerzy i Piotr, synowie Maksymiliana i Eugeni, syn Piotra, Jakób z synem Janem, syn Joachima i Ignacy i Aleksander, synowie Grzegorza, a wszyscy wnukowie Wawrzyńca.

HRYNIEWIECCY dawniej HRYNIEWICCY h. PRZEGINIA z Hryniewicz, w ziemi bielskiej. W końcu XVI-go wieku dziedziczyli na Hryniewiczach: Teodor, syn Andrzeja, 1582 r., Jarosz, syn Kucza, 1589 r., Marek, syn Mieszk i Wawrzyńc, syn Oleszka, 1598 r., Mikołaj, syn Kucza, Aleksander z synami: Janem i Aleksandrem, Teodor Leonowicz, Maksym, Weronika i Anna, dzieci Teodora Andrzejewicza, 1599 r. i synowie Jana: Marcin, Żdan, Paweł i Jan (Wyr. Lub. 11 f. 798; 36 f. 700 i 843; 57 f. 59; 67 f. 482; 76 f. 572, 663, 865 i 1006; 79 f. 168 i 234).

Iwan pozwał 1606 r. Biełockiego, o najście go w gospodarstwie w Łucku i grabież. Mikołaj procesuje się 1629 r. z Czolhańską.

W 1660 r. ustanowioną została opieka nad Władysławem i Marcebellą, dziećmi Benedykta i Eufrozyny z Piekarskich (Sig. 3 f. 97). Paweł Karol, syn także Benedykta, skarbnik bielski, podpisał z ziemią bielską, elekcyę Jana III-go (Mil.). Mikołaj, syn Filomena, zeznawał akta w Lublinie 1652 roku. Jerzy, regent ziemski włodzimierski 1686 r. Michał na Hryniewiczach, kanonik kamieniecki, deputat na Trybunał koronny 1688 r. (Zap. Lub. 43 f. 546; 62 f. 508 i 64 f. 405). Stanisław, syn Jana, pokwitowany 1691 r. przez Ciechanowiecką (Gr. Brańs.).

Jan z województwem sandomierskim, Michał z województwem kaliskim, a Franciszek, skarbnik bielski, z województwem podlaskim, podpisali obiór Augusta II-go.

Franciszek, skarbnik bielski, sprzedał 1699 r. Arkusów w gnieźnieńskim, Lipskiemu. Pozwany o ewikcyę 1723 roku (Gr. Piotrk. i Gr. Pyzdr.). Jan, syn Teodora, patron przy Trybunale litewskim 1719 r. (Arch. Dubr. X). Franciszek na Wołyniu 1727 r. (Woł. XII f. 2). Jan, cześnik bielski 1712 r. Paweł, pleban w Odrzywole, zmarł 1737 r. Samuel, starosta wołkowski 1747 r. (Akta XI), stronnik Augusta III-go, głosował za nim (Obl. Warsz. 49 f. 607).

Herb Przeginia.

Aleksander z ziemią mielnicką, Paweł, regent grodzki brański, poseł ziemi bielskiej, z tąż ziemią, Kajetan, podczaszy latyczowski, podstarości kamieniecki i Michał, obaj posłowie województwa podolskiego, z temże województwem, podpisali elekcję Stanisława Augusta.

Paweł, deputat na Trybunał koronny i pisarz ziemski bielski 1765 r., sędzia ziemski 1775 r., w końcu podkomorzy bielski 1789 r., z Małgorzaty Dłużewskiej miał syna Stanisława, wojskiego mniejszego bielskiego 1788 r. (DW. 112 f. 289 i 753).

Kajetan, miecznik czerwonogrodzki 1744 r., miecznik podolski 1748 roku, podczaszy latyczowski 1759 r., chorąży czerwonogrodzki 1765 r., kasztelan kamieniecki 1768 r., wojewoda lubelski 1782 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1772 r., a Orła Białego 1780 r. W 1764 r. był i podstarościm kamienieckim. W 1765 r. nabył Markuszów od Małachowskich, a w 1774 i 1780 r. prawa Ciechanowicza i Kempistego do tychże dóbr (DW. 85 f. 395; 91 f. 385 i 96 f. 1105). W 1791 r. zrzekł się roli egzekutora testamentu Konstancyi z Denhoffów, 1-o v. Sanguszko wej, 2-o v. Rogalińskiej (DW. 107 f. 328). Umarł 1796 r. Ze Stempkowskiej miał syna Ignacego, który sprzedał 1796 r. Bronice, Niebrzegów, Buchołowice i Łopatki Józefowi Dembowskiemu (Quater. VIII f. 7) i córkę Maryannę, za Ignacym Choloniewskim.

Michał, cześnik bielski, zastawił 1764 r. część Nehrebki Dmochowskiemu (Zs. Przem. 238 f. 43). Michał, cześnik witebski, otrzymał 1762 r. Jołtuchy w powiecie latyczowskim, w dożywocie, a 1770 r. konsens królewski, na wykupienie Wierzchówki od Kwaśniewskich (M. 270 f. 190 i Kancl. 48 II f. 151). Wspólnie z żoną, Konstancją z Sucheckich, posiadał starostwo bareckie, które odstąpił Brzozowskiemu 1772 r. (Kancl. 50 IV f. 29).

Jan otrzymał 1767 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Kwaśniewskich Wierzchówki, w powiecie latyczowskim (Kancl. 32 f. 74). Józef, wojski mniejszy latyczowski 1765 r., miecznik 1767 r., wojski większy 1774 r., zmarł w roku następnym. Z Heleny Cieciszowskiej synów jego czterech: Tomasz, Ludwik, Wojciech i Piotr, z których dwaj pierwsi sprzedali Karskie 1790 r. (DW. 106 f. 458 i M. 303 f. 10). Józef, podwojewodzy zakroczymski; wdowa po nim Franciszka z Mochelskich 1789 r. (DW. 104 f. 1278 i 105 f. 443).

Książd Antoni, scholastyk katedralny chełmski (unicki) 1850 roku. Józef, dziedzic Unikowa w stopnickiem, 1866 r. Karol, biskup wileński 1883 r., następnie 1891 r. arcybiskup pergeński, proboszcz w Tuszowie w Galicyi, kanonik katedralny lwowski 1903 r. Ludwik, ożeniony z Heleną Mickiewiczówną, córką Adama, zamieszkał we Francyi. Syn ich Witold zmarł 1903 r. w Dole.

Jan, Wincenty z synami: Telesforem i Tytusem i Paweł, synowie Kajetana, wnukowie Aleksandra, prawnukowie Marka, syna Krzysztofa, wnuka Wawrzyńca, prawnuka Jana, praprawnuka Żdana, dziedzica w 1597 r. Hryniewicz w powiecie bielskim, dowiedli szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską, w początkach XIX-go wieku.

Tadeusz, syn Józefa i Anieli z Kłodnickich, w sądzie grodzkim przemyskim 1783 r., a Kazimierz, w sądzie grodzkim lwowskim 1782 r., dowiedli szlachectwa.

Józef, syn Jana Zygmunta i Heleny Tuszyńskiej, zostawił z Heleny Zielińskiej synów: Andrzeja, ożenionego z Heleną Dobrzyniecką, po którym syn Józef, wylegitymowany ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r. i Michała, dziedzica części Hałuszczyniec, wylegitymowanego tegoż roku w sądzie grodzkim trembowelskim.

Daniel, syn tego Michała, miał syna księdza Szymona, gr.-kat. proboszcza w Smolniku, ożenionego z Pelagią Podluską, którego synowie: ksiądz Hilary, proboszcz gr.-kat. w Niemirowie, ożeniony z Emilią Grąźewiczówną, z synem Emilianem, 1864 r., ksiądz Leon, proboszcz gr.-kat. w Bykowie, ożeniony z Otylią z Kiesłów, z synem Janem, 1881 r. i ksiądz Antoni, proboszcz gr.-kat. w Rypiance, ożeniony z Anną Lewicką, z synami: księdzem Apolinarym, Michałem i Aleksandrem, 1900 r., wywiedli się ze szlachectwa w Wydziale krajowym we Lwowie.

Z nich Aleksander, ur. 1844 r., zaślubił 1872 r. Honoratę Jasienską i ma z niej córkę Olimpię, za dr. Włodzimierzem Witoszyńskim, oraz synów: Modesta, ur. 1874 r., Stefana, ur. 1877 r., Mirosława, ur. 1883 r. i Włodzimierza, ur. 1886 r.

Ksiądz Grzegorz, proboszcz gr.-kat. w Turce, zmarł 1817 r., pozostawiając z Teresy z Szeremethych synów: Antoniego, Franciszka, Józefa, Mikołaja i Grzegorza. Bracia jego: Jan w Torhanowicach, Leon w Koblańskiej Woli i Jacek 1817 r. (A. Lwow. For. Nob.).

Filip z synem Teodorem Izydorem, syn Bazylego, wnuk Macieja, prawnuk Antoniego, praprawnuk Inocentego, legitymował się ze szlachectwa w gubernii podolskiej, 1850 roku.

HRYNIEWIECKI - FEDOROWICZ Marceljan podpisał elekcyę króla Michała.

HRYNIEWSCY h. PRZEGINIA w W. Ks. Litewskim. Benedykt Hryniewski w województwie nowogrodzkim 1764 r. (V. L.). Leonard z synami: Wincentym, Stefanem, Tomaszem i Kajetanem, syn Wincentego, wnuk Władysława, prawnuk Piotra, syna Piotra, wnuka Aleksandra, dowiódł szlachectwa 1815 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Franciszka, córka Wincentego Chryniewskiego (?) i Elżbiety z Gedroyców, rozwiedziona z Józefem Chrapowickim, żona 1778 r. Wojciecha Markowskiego, pułkownika i komendanta pontonierów (DW. 94 f. 813 i 1008). Wincenty i Michał, synowie Wincentego Ksawerego, wnukowie Antoniego Onufrego, zapisani do ksiąg szlachty podolskiej 1867 r., wspólnie z Witoldem Szymonem i Andrzejem Władysławem, synami Wincentego i Stefanem i Janem, synami Michała.

HRYNIOWSCY z Hryniowiec w halickim. Jan Hryniowski z siostrą Ofką, procesuje 1438 r. o spadek po dziadzie Gunczerze, Franciszka z Miłowania, Urbana z Bukówna i Goczowa z Ostrynia. Mikołaj ma sprawy 1465 r. z Derśławem z Wodnik. Część tej wsi należała w tym samym czasie do Kuropatów, którzy czasem pisali się też Hryniowskimi (AGZ.; Halic.).

HRYŃKIEWICZOWIE. Dionizy Hryńkiewicz podpisał z województwem ruskim, elekcyę Stanisława Augusta. Piotr, syn Kazimierza i Katarzyny Sawiczó-

wnej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim.

HRYŃKIEWICZOWIE h. NALEWKA. Maciej z synami: Antonim, Franciszkiem i Hipolitem, i Jan z synem Adamem, synowie Piotra, wnukowie Jana, prawnukowie Łukasza, 1622 r. dziedzica Iwanowszczyzny, w powiecie mińskim, dowiedli szlachectwa 1803 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

HRYŃKIEWICZOWIE h. OLECHNO. Józef, syn Jerzego, wnuk Michała, Tadeusz z synami: Adamem, Franciszkiem i Bernardem, syn Tadeusza, wnuk Jakóba i Jan z synem Joachimem, syn Jerzego, wnuk Tomasza, prawnukowie Aleksandra, syna Longina, dziedzica 1699 r. Gaudziewicz, w powiecie oszmiańskim, dowiedli szlachectwa 1805 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

HRYŃKIEWICZOWIE h. PRZEGINIA. Jakób, Tomasz i Ignacy, synowie Mateusza i Ignacy, syn Jakóba Krzysztofa, wnukowie Ignacego, prawnukowie Michała, syna Andrzeja, dziedzica 1633 r. dóbr Ejnerance, w powiecie trockim, dowiedli szlachectwa 1800 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

HRYŃKIEWICZOWIE h. RADWAN. Antoni i Kazimierz, synowie Aleksandra, wnukowie Kazimierza, stolnika brzeskiego 1709 r., dziedzica Szczuraków w województwie połockim, dowiedli szlachectwa 1820 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

HRYŃKO, starosta podolski 1375 r. (A. Zap. Ros. I).

HRYŃKOWICZ Jacko Jackowicz, ziemianin wołyński, z bratem Manuilem sprzedali ks. Ostrogskiemu plac i domy w Mińsku 1520 r. (Arch. Sang. II). Olechno Hryńkowicz stawił 1528 r. na popis ziemi wołyńskiej jednego konia.

HRYSICZOWIE posiadali 1615 r. prawem wiecznem ziemię niedańczycką, z nadania Zygmunta Augusta. W 1536 r. posiadali ją Cimo, Meleszko, Łukasz i Pronka (Źr. Dziej. V).

HRYSZA wziął 1481 roku namiestnictwo żereckie, za co dał Kazimierzowi Jag. trzech karabielników (ML. 4).

HRYSZKIEWICZOWIE w województwie mińskim. Jan Kazimierz Hryszkiewicz, strażnik miński 1703 r. Jan, oboźny miński, żonaty 1705 r. z Anną Hulewiczówną. Byli właścicielami dóbr Nowosiółki (Bract. XIV f. 1031). Onufry, na sejmiku brasławskim 1764 r. Jan Tomasz, mostowniczy żmudzki 1780 r.

Franciszek i Tadeusz, burgrabia grodzki halicki, Hryszkiewiczowie, synowie Macieja i Anny Jezierskiej, wnukowie Kazimierza, strażnika pińskiego (?) i Buchowieckiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim halickim.

HRYSZKO Fedorowicz, dworzanin królewski 1534 r. (ML. 26).

[HRYSZKO Iwanowicz, sędzia wojskowy wojsk zaporoskich 1689 r. i generalny i nakaźny hetman wojsk zaporoskich (Arch. Zbor. Dok. VII).]

HRYSZKO Marcinowicz, przy podpisie z r. 1539 przyłożył pieczęć przedstawiającą bramę, a nad nią krzyż, a na dokumencie sprzedażnym Narbutowiczów, który sam pisał 1543 r., pieczęć przedstawia krzyż, w którego dolnej części linia krzywa, w kształcie łuku (Arch. Sang.).

HRYZIEC Jan, sekretarz królewski 1620 r. (Ist. Jur. Mat. XXI).

z HUBAROWA Jakób, sędzia ziemski kamieniecki 1517 r. (AGZ. X. 262).

HUBAROWICZOWIE v. HUBAREWICZOWIE w W. Ks. Litewskim. Waśko Iwanowicz Hubar, dworzanin królewski 1524 r. (ML. 15), za dobra utracone w Smoleńszczyźnie, otrzymał 1539 r. majątność Krasule, w powiecie lidzkim, które dopiero 1831 r. z Zofią Hubarewiczówną weszły w dom Janowskich (Sl. Geogr.). Jan, spisał testament 1757 r.

Piotr Jerzy Hubarewicz-Radobyłski podpisał z powiatem lidzkim, elekcyę Stanisława Augusta. Tenże, ale Hubarowicz, sędzia kapturowy lidzki 1764 roku (V. L.), a sędzia grodzki lidzki 1780 r. Józef, oboźny lidzki 1765 r., a Piotr 1770 roku. Ten ostatni wyznaczony z sejmu 1775 r. komisarzem, do oznaczenia gruntów królewskich, leżących w parafii Lackiej (V. L.).

[HUBER Antoni, kapitan wojsk królewskich 1710 roku (Perp. Czers. 14 D f. 63).]

HUBICCY h. KORCZAK, z Hubic i Hruszowa, w powiecie drohobyckim, ziemi przemyskiej. Wieś Hubice, dawniej Hubicziwo, była w części wsią królewską, a w części szlachecką, w rodzie Sasów z Rybotycz. Kiedy ją nabyli Korczakowie i czy Jerzy i Bartosz Hubiccy, dziedzice części Hubic i Hruszowa 1508 r. (Paw.) są Korczakami, czy Sasami, niewiadomo.

Jan, 1551 r. obecny w Chełmie (Akta XIX), dziedziczył na części Śniatyc i Woli, w chełmskiem, 1564 r. Jan, dziedzic Brzozdowiec i Tustanowic, w ziemi lwowskiej 1578 r. (Paw.). Floryan, Wojciech, Piotr, Anna i Katarzyna, dzieci Jana, 1589 r. (Wyr. Lub. 34 f. 248).

Bartosz Hubicki brał udział w pospolitem ruszeniu szlachty ziemi chełmskiej 1577 r., celem wypędzenia z dóbr, wywołanego z kraju Teodora, koadjutora władzy chełmskiego (Akta XIX). Paweł Hubicki sporządził testament 1587 r. (AGZ. X. 2348).

Bartłomiej Hubicki, kustosz i ofiacyał generalny płocki, właściciel Kamienicy, Leni, Sobowa i Niedziałkowa 1702 r. (Lauda Dobrz.).

Michał, syn Wojciecha, posesora Węglówki, w starostwie dobczyckiem, 1685 r. i Anny Jasińskiej, wnuk Wacława i Heleny Domaradzkiej, zostawił z Magdaleny z Bieniakowskich Józefa, ożenionego z Salomeą z Kantellich, którego syn Józef, i Michała, cześnika latyczowskięgo, posesora Pępic w chęcińskiem 1762 r.,

ożenionego z Katarzyną Popielówną, którego synowie: Jacek i Paweł, dziedzice Kobylca, dowiedli szlachectwa 1782 r. w sądzie grodzkim sandeckim.

Józef, z Zofii Micińskiej, miał syna Stanisława, ur. 1756 r. (metr. w Tropiu), zmarłego 1828 r. w Żerosławicach, żonatego 1-o v. z bar. Kunegundą Lewartowską, 2-o v. z Różą Dobrzańską. Z pierwszej żony pozostawił dzieci: Józefę Żebrowską, Matyldę Borkowską, Domicellę Rutkowską, Rocha, Bazylego zmarłego 1829 r., po którym z Julii Gołuchowskiej, Teofila, Józefa, Weronika, Olimpia i Maksymiljan, i Romana Kajetana, ur. 1787 r. (metr. w Uszwi), wylegitymowanego ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1838 r.; z drugiej żony, Agnieszki Sobolewską, Felicyę i Ludwika.

Paweł, syn Michała, z Barbary Boguckiej, zostawił Jakóba i Piotra Filipa, zmarłego 1819 r., po którym z Justyny z Fayglów synowie: Feliks, Ludwik i Wiktor, dowiedli pochodzenia swego szlacheckiego 1829 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Wymieniony Roman Kajetan, sędzia pokoju powiatu pileckiego 1850 roku, legitymował się ze szlachectwa także i w Królestwie.

HUBICCY h. SAS. Aleksander Rybotycki zabezpieczył 1446 r. posag żony swej, Katarzyny Herburtówny, łowczanki przemyskiej, na sumach swoich zapisanych na wsiach królewskich Hubiczioto i Stanile w drohobyckiem, a 1461 r. ponawia to zabezpieczenie na połowie wsi swoich Hubicach i Hruszowie. Od wsi tej, której część była jego dziedziczną własnością, a z której poszli i Korczakowie Hubiccy, pisał się także często Hubickim i od niego prawdopodobnie pochodzą Sasowie Hubiccy.

Michał, syn Bazylego, 1787 r. posesor Chartanowic, pozostawił z żony Anny, synów: Bazylego, Jerzego i Dionizego, którzy legitymowali się ze szlachectwa 1803 r., przed Deputacją Wywodową podolską. Na podstawie tego Dionizy 1815 roku, a Bazyli i Jerzy 1821 r., w Wydziale Stanów galicyjskich uznani za szlachtę. Dionizy miał syna Henryka 1840 r., Jerzy, z Anny Macielińskiej, córki: Magdalenę i Teklę, a Bazyli, z Anastazy Dunikowskiej, synów: Jana, Eustachego i Ludwika, wylegitymowanych ze szlachectwa 1850 r., w Wydziale Stanów we Lwowie i Michała, Mikołaja i Sylwestra. Z nich Ludwik, z Antoniny Stögerówny, pozostawił syna Emila, którego z Anieli Boberówny, syn Stanisław Emil, ur. 1877 r., wylegitymowany ze szlachectwa 1885 r., w Wydziale Krajowym we Lwowie.

HUBICZ, patrz *Dopniarski*.

HUBIŃSCY. Fedko i Miško Andrzejewicze Hubińscy, sprzedali dwie części Hubina Jakowickiemu, który odprzedał je Sanguszce. Wskutek tego Konach, Wańko i Waśko Pietraszkowicze Hubińscy, ziemianie wołyńscy, procesowali się 1533 r. z Jakowickim, o bliskość do Hubina, ale odsądzeni, sprzedali swoją trzecią część tego majątku Sanguszce 1539 r. (Arch. Sang.; ML. 24). Michno Hubiński, ziemianin powiatu winnickiego 1545 r. (Rew. Z. Win.). Jermoła Michnowicz sprzedał 1596 r. swoją część Hubina ks. Zbaraskiemu (A. wojew. Bracł.).

Franciszek Hubiński zeznał 1701 r. w grodzie czerskim zapis dożywocia z żoną, Izabellą z Pniewskich. Syn ich Jakób, otrzymał od matki pewną sumę

1736 r. (Perp. Czers. 15 f. 383 i 23 B f. 385). Jan Hubiński, podczaszy rzeczycki, z Maryi Rogowskiej pozostawił córkę Elżbietę (Izabelle), żonę 1-o v. 1749 r. Kazimierza Karasia, późniejszego kasztelana, a 2-o v. Marcina Ledóchowskiego, starosty rudeckiego 1776 r. (DW. 73 f. 82 i Deb. Czers. 2 f. 149).

HUBKOWSKI Teodor otrzymał 1649 r. konsens królewski, na nabycie czterech włók gruntu prawem lennem od Cieszkowskiego, w powiecie nowogrodzkim-siewierskim (M. 191 f. 254).

HUBLIŃSCY z Hublina, w powiecie sandomierskim. Jakób Hubliński, współwłaściciel Hublina 1578 r., a Andrzej — Jam (Paw.). Dziś *Ublińscy*.

HUBOWIE (HUBA) h. PRZEGINIA w W. Ks. Litewskim. Jan Tyszkowicz Huba, 1529 r. dworzanin Jana Radziwiłła, podczaszego litewskiego (ML. 19). Szczęsny Augustynowicz Huba, poseł powiatu lidzkiego, 1569 r. (Sk. Dan). Stanisław Huba, syn Augustyna, arbiter 1555 r. przy podziale Hanuszyszek, między Skorutami, a Kuncewiczami (Sap.)

Marcin Huba podpisał z województwem mińskim, elekcję Jana III-go, a Jerzy z powiatem wileńskim, obiór Stanisława Augusta.

Piotr Huba, generał adjutant buławy polnej litewskiej, został pułkownikiem 1776 r. (MP.). Z sejmu 1775 r. wyznaczony komisarzem, do rozsądzenia sprawy Masłowskiego z Kwintami (V. L.). Rafał Huba został chorążym gwardyi konnej, a Michał porucznikiem 1782 r. (MP.). Aleksander i Felicjan, synowie Michała, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

HUBOWIE (HUBE). Karol Hube, porucznik korpusu litewskiego inżynierów, a następnie kapitan, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.). Karol Hube, syn Karola, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku, bez podania herbu, a Michał Jacek, syn Karola, w 1851 r. z herbem *Przeginia*.

HUBROWICZ Ignacy Jan, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 roku (Obl. Warsz. 49 f. 604).

HUBZA Józef podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

HUCZKOWSKI Łukasz udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim (Goł.).

HUDOWIE h. RAWICZ. Andrzej z synami: Józefem, Michałem i Stanisławem, Benedykt i Józef z synem Bazylim, wszyscy trzej synowie Leona, i Paweł z synem Ludwikiem i Jakób z synem Janem, synowie Teodora, wszyscy zaś wnukowie Piotra, prawnukowie Aleksandra Hudo, dziedzica 1697 r. placów w Dziśnie, dowiedli szlachectwa 1802 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

HUHERNICCY h. SAS, z Huhernik w ziemi halickiej. Patrz *Uhernicki*.

HUHLIK Konstanty podpisał z województwem smoleńskiem, elekcyę Władysława IV-go. Patrz *Uhlík*.

HUHN Jan, porucznik w wojsku koronnem, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.). Herb jego przedstawia w polu złotem — na srebrnym pasie prawo ukośnym trzy czerwone róże czterolistne. W szczycie hełmu ręka zbrojna z mieczem (Ostr. 1074).

[de HÜHNE Daniel, porucznik piechoty buławy polnej litewskiej, mianowany 1774 r. kapitanem.]

HUISSONOWIE v. HUISSONOWIE. Ksiądz Michał, kanonik lwowski, proboszcz w Zborowie, zmarł 1797 r., a spadek po nim brali: Zofia Kwiatkowska, siostra, ksiądz Karol, proboszcz w Łęce, brat, i Aleksander i Jan, synowie drugiego brata Aleksandra, pułkownika gwardyi koronnej i Anny Arndtówny, 2-o v. Maciejowej Nagrodzkiej 1796 r. (A. Lwow. For. Nob.). Ten Aleksander Huisson był majorem w regimencie jazdy koronnej 1781 r. Aleksander i Jan Huissonowie, synowie jego, kwitowali Szaniawskiego 1801 r. (DW. 97 f. 1097 i 113 f. 48).

Stanisław Huisson, syn Stanisława i Zofii Sędzimirówny, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim bieckim (Goł.), a Aleksander Huisson, żonaty z Ludwiką Hennequin, zmarła 1861 r., przed b. Heroldyą Królestwa, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Syn jego Józef, dyrektor Banku Polskiego w Włocławku, umarł 1874 r. Żona tegoż Serafina z Amandowiczów. Aniela, zamężna Kruszewska, zmarła 1869 r. Jan zmarł w Warszawie 1889 r.

HULANICCY h. ULANICKI z Hulanik, w powiecie łuckim. Dom licznie rozrodzony już w XVI-m wieku. Iwaszko, Stecko i Jarosz Hulaniccy po jednym koniu, a bojaryn Hulanicki Jacko, sam się stawił na popisie ziemi wołyńskiej 1528 r. Junko, Fedor i Michał Hulaniccy, w powiecie łuckim 1561 r., a Michał i Panas, synowie Iwana 1564 r. (Op. Łuck. 2038). Iwan, Stepan, Semen, Taras, Fedor Jacko, Sawa, Prokop, Makary, Oleszko, Hryćko, Andrzej, Oleszko, Ihnat, Jermola, Michajło, Gregorej, Paweł, Michno, Kiryło, Iwan, Daniło i Michno Hulaniccy z Hulanik, wykonali 1569 roku przysięgę wierności, po przyłączeniu Wołynia do Korony.

Herb Ulanicki.

Iwan i Daniło, bracia Hulaniccy, procesują 1575 roku o szkody Stanisława Dzierżanowskiego, Wasil skarży o pobicie syna Jacka i rozpędzenie chłopów, Jacka i Stefana, a Iljasz o siano pozwał Krasieńskiego (Op. Łuc. 2049 f. 26, 27, 29 i 36). Iwan i Fiedor, ziemianie gospodarscy, zastawili 1581 roku część Hulanik za 15 kóp groszy Kotelnickiemu (Ibid. 2018 f. 11). Kirył Jakimowicz sprzedał 1582 r. ojcowiznę swą w Hulanikach, zwaną Jakimowszczyzna, za 60 kóp groszy Michnie Hulanickiemu i synowcom jego: Kiryłowi, Waśkowi i Hałkowi Borysowiczom, Iwanowi i Fedorowi Kuźmiczom, Stefanowi i Iwanowi Markowiczom, Sidorowi Panasowiczowi i Jurkowi Hryćkowiczowi (Op. Łuck.

2060 f. 7). Jerzy Hulanicki, dzierżawca Januszpolski 1604 r. (Bract. II f. 1596). Teodor Hulanicki, 1642 r. sędzia grodzki kijowski, właściciel Wiszenki i Dmitrowic (Kij. V f. 674). Andrzej pozwany o gwałty przez Bazylianów chełmskich 1659 r. (Akta XXIII). Hrehory Hulanicki, pułkownik korsuński, otrzymał 1661 r. prawem lennem dobra Pożar (V. L.). Żonaty z Anną Szeptycką, miał z niej: Andrzeja Antoniego, N. Kazimierzową Grabkowską i Maryannę Aleksandrowę Błażowską.

Tomasz z Hulanik, syn Mikołaja (Zap. Lub. 54 f. 558), namiestnik burgrabstwa i zamku łuckiego 1673 r., pisarz grodzki kijowski 1683 r. i burgrabia łucki 1686 r. (Gr. Łuckie). Daniel Hulanicki, pisarz ziemski kijowski 1692 r. N., podczaszy gostyński 1703 r. Remigian, podstoli latyczowski 1703 r. Piotr Ofanasowicz i Aleksander Jakimowicz, procesują się 1701 r. z Towarnickim (Bract. XIV f. 915). Aleksander, regent ziemski czerniechowski 1727 r. Jakób, cześnik braclawski 1710 r.

Michał Aleksandrowicz i Kazimierz, Andrzej, Waclaw, Jan i Benedykt Chwedorkowie Hulanicy, pozwali 1724 roku Steckiego (Akta Tryb. Lubel. dla woj. Kijow.)

Daniel, Szymon z córkami: Barbarą Ewą, Emmą Seweryną Józefą i Olimpią Maryanną i Leon z dziećmi: Aleksandrem Wiktorem Józefem, Juliuszem Władysławem Józefem i Amelią Antoniną, synowie Piotra, wnukowie Jana, prawnukowie Waclawa, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1852 roku. Tamże legitymowali się ze szlachectwa 1844 r.: Jan z dziećmi: Stanisławem Jerzym, Maryą Apolonią i Julią Heleną Maryą, Józef, Kasper i Jan z Matty z synami: Feliksem, Janem, Dymitrem, Stefanem i Marcelim, synowie Walentego, wnukowie Antoniego, prawnukowie Grzegorza, a 1870 r. Mieczysław Jan i Władysław Walenty, synowie Stanisława Jerzego i Ludwik, Stanisław, Antoni i Julian Jan, synowie Jana, syna Jana z Matty. Jeden dom z nimi stanowią *Ulanicy*. Patrz *Ulanicy*.

von HULBEN Jan, kapitan, podpisał z księstwem inflanckiem, elekcyę Jana Kazimierza.

HULEWICZOWIE h. LILIE, t. j. tarcza na dwa pola przedzielona, w górnem złotem orzeł czarny, z wzniesionemi w prawo skrzydły, w dolnem trzy złote lilie w trójkąt złożone, nad koroną także czarny, dwugłowy orzeł.

Jakób *Michał* otrzymał 1781 r. od księcia biskupa Soltyka indygenat księstwa siewierskiego, a 1785 r. od niemieckiego cesarza Józefa II-go szlachectwo galicyjskie, z przydomkiem z *Lilienfeldu*. Z protokółisty, radca szlacheckiego sądu lwowskiego, w końcu Trybunału apelacyjnego galicyjskiego, otrzymał 1786 r. od Stanów indygenat galicyjski i umarł 1825 r. Z Tekli z Kurdwanowskich, urodzonej z Rozalii z Granowskich, dziedziczki Łaszczówki, Maydanu i innych, z którą od 1804 r. żył w separacyi, zostawił syna *Antoniego* Marcina, ur. 1801 r. (metr u OO. Bernardynów we Lwowie), wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. (M. D. Wąs.).

HULEWICZOWIE h. NOWINA podług Niesieckiego, a h. SZELIGA podług Kojałowicza. Od dóbr na których dziedziczyli, zwali się Wojutyńskimi, Drozdeńskimi, Perekalskimi i t. p.

Co do ich herbu, to tak Kojałowicz, jako też Niesiecki słuszność mają, bo pieczęć Teodora Hulewicza z 1518 r. przedstawia Szeligę, to jest pół księżyc, nad nim krzyż. Druga pieczęć tegoż Teodora z 1536 r., przedstawia tylko krzyż, nad którym napis Fedor, a trzecia z 1544 r., gdy już był władzą łuckim i ostrogskim, przedstawia Nowinę (Arch. Sang. III i IV). Najprawdopodobniej mieli swój własny znak rodowy, przedstawiający linię wygiętą, a nad nią krzyż, poznawszy zaś z czasem podobne do niego herby Szeligę i Nowinę, zaczęli używać Szeligi, aż w końcu przy Nowinie pozostali.

Michał Hulewicz świadczy 1407 r. w halickim. Niejaki Waško wystawił 1421 r. oblig na sto kóp gr. lit. Iwaszkowi Hulewiczowi (Arch. I. Z. Ros. I). Iwan Hulewicz podpisał przymierze Świdrygiełły z Krzyżakami 1432 r., a wspólnie z Maśkiem Hulewiczem świadczył na przywileju Świdrygiełły z 1438 r. (A. Rus. Liw. i A. Zap. Ros. I).

Wnukiem tego Maśka mógł być Hulko Michajłowicz Maśkiewicz Wojsicki herbu Szeliga v. Nowina, świadek na akcie z 1527 roku, którym księżna Korecka oddała zięciowi Perekały (Arch. Sang. III).

Herb Nowina.

Po Iwaszku pozostali synowie: Mikita z Dublan i Waško Hulewicz z Wojutyna, oraz córka Nastazya, żona Misantyna, zwanego Smolką z Oparzypsowa. Mikita zmarł bezdzietnie i majątek po nim dziedziczyli synowie Waśka, mianowicie: Parchom alias Paweł, Mikita alias Dymitr, Aleksander alias Zbroszek i Jaczyna. Wyżej wymieniona Nastazya pozwała 1483 r. bratanków swoich, a synów Waśka, o podział spadku po Mikicie. Wdowa Jaczyny v. Jaczka Dublańskiej Elżbieta, trzymała Dublany 1490 r., a synem ich zapewne był Aleksander v. Oleksa Dubleński, który oddał Dublany w opiekę Zwartowskiemu 1498 r. (AGZ. XV).

Potomstwa Pawła nie znamy.

Dymitra zaś synem będzie zapewne Iwan Mickiewicz v. Mickowicz *Drozdzeński*, dworzanin gospodarski 1537 r., którego pieczęć z herbem Szeliga przywieszona do aktu spisane go w Włodzimierzu 1521 r. (Arch. Sang.).

Iwan, z żony Oprachny z Uhrynowa, miał synów: Semena, Bohdana, Jacka i Michała, którzy pisali się Hulewiczami Drozdzeńskimi. Z nich: Bohdan i Michał wykonali przysięgę wierności 1569 r., po przyłączeniu Wołynia do Korony. Jacek zmarł bezdzietnie, a pozostali bracia wiodą spory o spadek po nim w Drozdniach 1575 r. (Op. Łuc. 2049 f. 19, 48 i 49; 2093 f. 10).

Bohdan zmarł bezdzietnie, a spadek po nim wziął jego bratanek, Fedor Michałowicz.

Semen i Bohdan podzielili się 1570 r. Zubelnem z Wasilem Wojutyńskim. W 1573 r. nabył Semen część Porwańca i pozostawił syna Gniewosza, który wraz ze stryjecznymi braćmi Michałowiczami, został wwiązany w Berezołupy 1595 roku.

Gniewosz zabezpieczył 1594 r. żonie, Annie Witoniskiej, 1,600 kóp groszy posagu, na Zubelnie i Porwańcu, przeprowadził z braćmi dział Drozdniów i Hun-

czego brodu 1602 roku, nabył część Oszczowa 1600 roku, połowę Dołhego i część Borowicy 1608 r., wniósł do grodu łuckiego 1602 r. manifest, o spaleniu dworu i dokumentów, zeznał 1613 r. zapis na cerkiew w Drozdniach; żył jeszcze 1630 r. Córki jego: Aleksandra Andrzejowa Krajewska 1621 r i Owdotia Wacławowa Kałusowska, kwitowały 1622 r. ojca z posagu; syn zaś Semen, spisał testament 1648 r. (A. Gr. i Zs. Łuckie; Woł. II f. 217; Bract. III f. 1142; Kij. III i Arch. I. Z. Ros. I. 6).

Michał Iwanowicz Hulewicz Droздеński, sprzedał 1564 roku swoją trzecią część Zubelna, stryjecznemu bratu (właściwie stryjeczno - stryjecznemu) Wasilowi Fedorowiczowi Wojutyńskiemu, a 1570 r. zabezpieczył wiano żonie, Annie Białostockiej. Córki jego: Anastazyja, za Semenem Nowosieleckim 1592 r. i Anna, za Pawłem Koziańskim 1600 r. Synowie: Michał, Stefan, Mikita i Fedor, pozwali 1590 roku Wasila Wojutyńskiego o zwrot Zubelna. Trzej ostatni i Gniewosz procesują 1600 r. Pocieja o granice.

Mikita sprzedał część swą w Drozdniach, Zubelnie etc. Gniewoszowi 1602 roku i umarł bezdzietny 1619 r.

Michał, z żony ks. Anny Połubieńskiej, 2-o v. Stanisławowej Grołowskiej 1630 r., pozostawił małoletnie dzieci, wspomniane 1602 r. w procesie działowym Drozdni. Z nich: Hrehory i Raina pozwali 1619 r. stryjów, o zagrabienie dóbr w czasie ich małoletności.

Stefan Michałowicz zapisał 1602 roku dożywocie i 300 kóp wiana żonie, Annie Matwiejównie Kluskiej, w 1606 r. z bratem Fedorem pozwał ks. Koreckiego, o niedopuszczenie ich do Targowicy, w 1637 roku żonaty z ks. Maryną Rużyńską.

Fedor Michałowicz zabezpieczył 1600 r. żonie Halszce v. Olenie Pawłowiczównie 500 kóp groszy wiana na Drozdniach z przyległościami, a 1619 r. dziedziczył po stryju Bohdanie. Piotr, Hrehory i Fedor pozwali 1620 r. Krzysztofa Gujskiego, o wydzielenie czwartej części Uhrynowa, należnej im po babce Oprachnie Iwanowej Hulewiczowej Droздеńskiej.

Kondrat, syn Fedora, zapisał 1624 r. żonie, Eufrozynie Dachnowiczównie, 5,000 fl. wiana, zmarł przed 1638 r., pozostawiwszy synów: Semena i Pawła, oraz córki: Katarzynę, Halszkę i Maryannę.

Andryjan v. Andrzej, drugi syn Fedora, skupuje części Lubitowa 1631 r., a mienia grunta różne ze Stefanem 1635 r. Umarł pozostawiwszy syna Jerzego i córkę Annę, a córka Fedora, Katarzyna, która wbrew całej rodzinie wyszła 1636 roku za Stefana Lityńskiego, pozwała 1638 r. Kałusowskiego, o 1,000 kóp posagu zapisanego jej przez brata Andrzeja na Drozdniach, a dzieci po obu braciach, o spadek po matce Pawłowiczównie.

Hrehory sprzedał 1624 r. Zubelno Kondratowi, a 1631 r. część Lubitowa Andryjanowi. Stefan, zapisał 1629 r. posag, zapewne córce swej Fedorze, żonie Stanisława Omakowskiego, na Hunczym brodzie. Owdotia Hulewiczówna Droздеńska, żona Stanisława Chmielowskiego 1584 r. Jan Droздеński (?) sprzedał część Perekal 1602 r. Hulewiczom Perekalskim. Jeden z Hulewiczów Droздеńskich darował 1642 r. całą część swą w Drozdniach bractwu dyzunickiemu w Łucku, którą to część bracia jego odkupili 1645 r., za 5,000 fl. (A. Zs. i Gr. Łuckie).

Jerzy, Daniel, Michał, Damian i Mikołaj na Drozdniach 1661 roku (Bract. XIV f. 26). Daniel i Michał podpisali z województwem wołyńskim, obiór Jana III-go. Z czasem zarzuciła ta linia przydomek Drozdeńskich i trudno dokładnie członków jej rozeznąć.

Ignacy na Drozdniach z województwem kaliskiem, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Benedykt ur. 1750 r., syn Kazimierza z Drozdów, podstarościego krasnostawskiego i Magdaleny z Lenkiewiczów, wnuk Jana i Teofili Podhorodeńskiej, prawnuk Mikołaja, chorążego czerniechowskiego (?) i Katarzyny Charleńskiej, a praprawnuk Aleksandra, kasztelana czerniechowskiego (?) i Maryanny Czermińskiej, szambelan Stanisława Augusta 1782 r., pisarz ziemski włodzimierski 1788 r., poseł na sejm czteroletni, konsyliarz konfederacyi targowickiej, zmarły 1817 roku, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim. Żonaty z Maryanną z Bobrowskich, wdową Szeptycką, z nią rozwiedziony, zaślubił Balbinę Jurkowską. Pozostawił trzy córki zmarłe pannami.

Brat jego Franciszek, ur. 1751 r., łowczy czerniechowski 1787 r., którego córka Józefa za Komorowskim.

Zbroch, inaczej Aleksander Hulewicz, czwarty syn Wasila, jest protoplastą wszystkich innych linii Hulewiczów. W 1494 r. podpisał on jako świadek akt sprzedaży Dworzyszczu przez Rusinowicza księżnej Rowieńskiej (Arch. Sang. I). Synów jego czterech: Michał v. Michno, Fedor, Hawryło i Senko, czyli Semen, piszący się Zbrochowiczami Hulewiczami Wojutyńskimi (AGZ. XV; Arch. Sang. III i IV). Michnie i Fedorowi Zbrożkom Wojutyńskim Hulewiczom, pozwolił król Zygmunt 1509 r., odstąpić praw swoich do Stroniatyna, Koszelowa i innych włości Herburtowi. Dobra te otrzymał 1443 r. od Władysława Warneńczyka ich dziad stryjeczny, Mikita z Dublan (Proch.).

Michał Zbrochowicz, dworzanin królewski 1536 r., żonaty z ks. Hanną Iwanówną Korecką, za którą dostał 1527 r. wieś Perekaty, od której synowie ich: Dachno, Semen i Lewko, pisali się Hulewiczami Perekalskimi. Na potrzeby wojenne 1528 r. dostarczał cztery konie (Arch. Sang. i Akta XIII) Musiał jednak mieć Michał i drugą żonę, z której miał synów: Hrehorego i Iwana, nie używających tego przezwiska, nazwanych w akcie oblatowanym 1612 r. w grodzie łuckim synowcami władzyki Teodozjusza. Z tych dwóch, Hrehory pozwany przez Warkowskiego 1561 r., o zajęcie gruntów w Sernikach, a Iwan, poborca włodzimierski 1568 r., sprzedał 1571 r. place na zamku łuckim, wraz z cerkwią Św. Dymitra, Wasilowi Fedorowiczowi. Pisał się od dziedzictwa swego Hulewiczem Smolikowskim i był 1586 r. podsędkiem włodzimierskim. Żon miał dwie, z których jednej, Annie z Białostockich, zapisał 1585 r. 400 kóp wiana na połowie Smolikowa. Wieś tę sprzedał 1590 r. za 4,000 kóp Wasilowi Fedorowiczowi. Córka jego z pierwszej żony Maryna, żona 1-o v. Sebastjana Bohuszewskiego 1592 r., a 2-o v. ks. Stanisława Woronieckiego 1593 r.

Semen Perekalski zmarł bezdzietnie przed 1590 r. Po Lewku znaną jest córka Owdotia, żona 1-o v. Fedora Łaski 1590 r., a 2-o v. Jakóba Mioduszewskiego 1596 r. Daniel v. Dachno, piszący się 1583 r. Michałowiczem Zbrochowiczem Hulewiczem Perekalskim, ożeniony z Maryną Wahanowską, 1-o v. ks. Porycką, 2-o v. Hawryłową Bokijową, sędzią łucką, skupił Perekaty 1584 r. Miał trzy córki i trzech synów. Z nich: Nastazya, żona 2-o v. Iwana Bylickiego 1590 r., Marya

Janowa Kniehinińska, zmarła przed 1602 r., Raina, żona 1-o v. Jana Musiatycza Ochłopowskiego 1598, a 2-o v. Fedora Lesznickiego 1610 r. Stefan zabity 1592 r. przez Uhrynowskiego. Iwan i Ostafi procesowali ks. Korecką, o różne szkody w Targowicy i ugodzili się z nią 1595 r. (Woł. I f. 219). Skupili oni część Perekąt 1602 r. od Jana Drozdzińskiego. Ostafi nie żył już 1606 r., pozostawiwszy z żony Maruszy Wigurzanki, córki: Owdotię i Nastazę, na opiece stryja Jana. Owdotia była żoną Jana Majkowskiego 1613 r., a Nastazya zmarła bezdzietnie przed 1620 rokiem. Iwan zapisał 1610 r. żonie, Rainie Zbranniance, 2,000 fl. na Perekatach, których część nabył 1614 r. od Majkowskiej. Córka jego Fedora, żona Meleszki Rusinowicza Beresteckiego, kwitowała 1621 r. rodziców z posagu. Jego też córka pewno była Maryna Hulewiczówna Perekalska, żona 1-o v. Tomasza Mogilnickiego, 2-o v. Andrzeja Zdzitowieckiego 1629 r.

Fedor (Teodor) Zbrochowicz Hulewicz, dworzanin hospodarski 1534 r., na popisie ziemi wołyńskiej 1528 r. stawił się z czterema końmi (Arch. Sang.). Był komisarzem do rozgraniczenia dóbr 1539 r. (Ant. Gram.) i został władzą łuckim i ostrogskim pod imieniem Teodozoga 1541 r. Żył jeszcze 1546 r. Synów jego było pięciu: Michał, Janusz, Hrehory, Roman i Wasil, którzy zarzuciwszy przydomek Wojutyńskich, pisali się zwykle tylko Hulewiczami, dodając czasami nazwisko od chwilowo posiadanych dóbr, jak Zaturecki, Poddubicki, Sernicki, Dolski etc. Michał i Janusz zmarli przed 1568 r., w którym o opiekę nad ich dziećmi mają sprawę Hrehory i Bazyli (Op. Łuc. 2093 f. 31). Wdowa po Michale, Nastazya, siostra Michała Myszkii Warkowskiego, kasztelana wołyńskiego, wzięta do niewoli w Połocku 1567 (Ibid. f. 17), zajęła dobra po mężu Serniki, o które, jako też i o opiekę nad ich dziećmi, procesują szwagrowie Hrehory i Bazyli ją i jej brata, w latach 1567 do 1578. O te dobra pozwali ją jeszcze 1590 r. Bukojemscy. Anna, córka Michała, wyszła za Jana Jeło Bukojemskiego, który otrzymawszy za nią 300 kóp groszy posagu, oprawił jej 800 kóp na swych dobrach 1569 r. (Op. Łuc. 2093 f. 48 i Gr. i Zs. Łuckie z 1569 i 1583 r.).

W aktach łuckich z 1622 r. (Zap. Zs. Łuckie III f. 486) jest oblatowany dział dóbr Sernik między tym Michałem Fedorowiczem, a Iwanem i Hawryłem Michałowiczami. Musieli to być jego dorośli już synowie z pierwszej żony, których wyposażał, żeniąc się zapewne drugi raz. Iwan i Hawryło wraz z Wasilem procesowali 1566 r. ks. Sanguszkę, o granice Kaczyna.

Hawryło Hulewicz Sernicki, z żoną Nastazją Kutrowską, pozwał 1569 roku Bohowityna (Op. Łuc. 2093 f. 40), a w 1570 r. razem ze szwagrem procesował Działyńskiego o Kutrów. Zmarł 1583 r., spisawszy w Łucku testament. Syn jego, Paweł Hulewicz Sernicki, ma sprawę z Warkowskimi 1607 r. Dziedzic Owdziały 1612 r., żonaty z Halszką Żegocianką 1613 r., pozwał 1614 r. siostrę swą, Olenę Filonową Wisłouchową, o danie mu kwitu z posagu. Testament spisał 1623 roku. Córka jego, Anna Maciejowa Mrowińska, zmarła 1616 r., a o opiekę nad jej dziećmi i majątkiem ich, procesuje się Paweł ze Stanisławem Żegotą. Paweł był ostatnim potomkiem Michała, a dobra Serniki, Kaczyn i Liczyny, przeszły na Mrowińskich 1625 r. (Gr. i Zs. Łuckie).

Janusz Fedorowicz, dziedzic dóbr Dołhe, od których synowie jego pisali się Dolskimi z żony Anny Borzobohatówny Krasieńskiej, 2-o v. Aleksandrowej Żórawnickiej 1575 r. (Op. Łuc. 2049 f. 30), pozostawił córki: Nastazę, za ks. Matu-

sem Woronieckim 1580 r., która pozwała braci 1593 r. o części Dołhego, Helenę, za Pawłem Bakowieckim 1597 r. i Teodorę, żonę 1-o v. Jana Napolskiego, 2-o v. Pawła Brańskiego 1583 r., w imieniu której procesuje się jej stryj Bazyli z Ołdakowskimi 1590 r. (Woł. I f. 21 i 117) oraz synów: Mikołaja i Michała, którzy sprzedali 1588 r. Dołhe stryjowi Bazylemu.

Mikołaj banitowany o najazd monasteru żydyczyńskiego, dokonany z dziadem Joną Krasieńskim, otrzymał glejt królewski 1584 r. Za najechanie domu pozwany przez stryją Bazylego 1593 r. (Arch. I. Z. Ros. III. 1). Ożeniony z Niewiadaną Kmicianką, był dziedzicem Wityczewa 1609 r.

Michał, rotmistrz królewski, świadek na testamencie Terleckiego 1607 r., był w roku następnym marszałkiem sejmiku łuckiego. Żonaty z Anną Michałówną Korytyńską, 1-o v. ks. Jerzową Massalską.

W 1619 r. Marek Michałowicz Hulewicz i Anna Mikołajówna Hulewiczówna Ławrynowa Łożczynna, podczaszyna kijowska, pozwali Andrzeja Krasieńskiego, o wydzielenie z dóbr Krasne, Stawrów, etc., części należnej im po babce, Annie z Krasieńskich Januszowej Hulewiczowej (Arch. Zbor. Dok. I; Arch. I. Z. Ros. II. 1; Kij. II A f. 312; Woł. II f. 156 i Gr. i Zs. Łuckie). Marek wraz z ojcem ma różne sprawy w latach 1621—1622, sprzedał 1624 r. Kukłę z Wołą Stempkowskiemu, a nabył Welniew od Massalskiego, sprzedał też 1635 r. połowę Wiszniowa i Werpety Puzyń. Poborca podymnego od żydów w województwie wołyńskim 1632 r., pisarz ziemski łucki 1637 r., po ustąpieniu Semena, żonaty z Izabellą Rajecką 1623 r., pozostawił córkę Marynę, 1-o v. za Samuelem Hańskim, wdowę 1661 r., a 2-o v. za Aleksandrem Szostakowskim, pochowaną 1682 r. u Dominikanów w Łucku i synów: Konstantego, Jana i Daniela, którzy w 1680 r. zapisali się na kompromis z Bełżeckim, w sprawie o spadek po Krasieńskim (Bracł. XIV f. 26; Woł. IV f. 92 i Zap. Lub. 60 f. 314).

Daniel nie żył 1688 r., w którym pozostała po nim wdowa, Helena z Siemaszków, była już żoną Ledóchowskiego (Woł. IX f. 784).

Jan, pisarz ziemski łucki 1676 r. i podstarości krzemieniecki 1668 r., żonaty 1-o v. z Teoflą Szostakowską, wdową po Kazimierzu Czaplicu, 2-o v. z Aleksandrą Czaplicówną, wdową po Zacharyaszu Kaszowskim 1684 r., z drugiej żony pozostawił córki: Apolonię, za Maciejem Stoińskim, Teofilę, za Adamem Rohozińskim i Teresę, za Michałem Liniewskim, podczaszym dobrzyńskim (Woł. IX f. 34 451; Bracł. XV f. 1141 i 1277).

Konstanty, stolnik wołyński 1668 r., deputat na Trybunał lubelski 1686 r. (Woł. IX f. 694), z Anny Staniszewskiej pozostawił synów: Stefana, Michała, Jana i Marka, oraz córki: Krystynę i Apolonię. W 1678 r. był już żonaty z Anną z Olszanicy, 1-o v. Rusinową, 2-o v. Samuelową Wkryńską (Kij. VII f. 296 i 362). Jego też pewnie córką była Eufrozyna Helena, stolnikówna wołyńska, żona Dzierżysława Aleksandra Kaszowskiego.

Bazyli (Wasil), trzeci syn władzyki Teodora, dziedzic Zaturzec, podstarości 1561 r. i wojski włodzimierski 1566 r., współopiekun synowców po Michale 1567 i 1578 r., nabył 1564 r. część Zubelna od Drozdeńskich, 1561 r. część Bajewa od siostrzeńców swych Preweredowskich, 1570 r. części w Lubitowie i Woli, Szelwów z Wolica, część Knichinina, 1588 r. Dołhe od synowców Michałowiczów, 1589 roku część Cewowa od Demiana, 1590 r. Smolików, a 1593 r. część Nieświcza.

W 1585 roku sprzedał Kaczyn Janowi Hulewiczowi. W tymże roku w imieniu wszystkich Hulewiczów wnosi protest, aby cerkiew Św. Dymitra na zamku łuckim, przez ich ród fundowana i opatrzona, nie była od władcy podawana. Pierwszej żonie Olenie Wołczkównie Zaskowskiej, zapisał 1562 r. posagu 800 kóp na Kaczynie. Drugą żoną jego była 1585 r. Aleksandra Uhrynowska, wdowa po Lwie Nieświckim, zmarła 1592 r. Synów jego trzech: Andrzej, Benedykt i Michał. Córki dwie: Marya, żona 1-o v. ks. Iwana Buremskiego, 2-o v. Jana Bokija z Pieczychwestów 1569 r., która sprzedała ojcu 1568 r. część Zaturzec, Twerdini i Mołczanowa i Anna, żona 1-o v. ks. Fedora Czetwertyńskiego 1579 r., a 2-o v. ks. Jerzego Puzyny 1586 r. Wszystkich trzech synów procesuje 1605 r. biskup Szyszkowski, o różne sumy i o gwałty, a 1613 r. pozwali ich Puzynowie, o wydzielenie im czwartej części Zaturzec i Szelwowa po matce.

Andrzej, za zgodą ojca, zabezpieczył 1593 r. żonie, Rainie Siemaszkównie, starościance łuckiej, 1,000 fl. posagu, który to zapis ponowił 1602 r. Był dziedzicem Korszowa, Wierbijowa, Pułkanowa, części Zaturzec, Lubitowa, Twerdini etc. Sprzedał 1607 r. dobra swe w braclawskim, za 30 000 fl., a nabył część Horodyszcza i Białego stoku. W 1613 r. darował Jezuitom łuckim folwark na Hnidawie i pozwał wójta i mieszczan łuckich, o zabicie brata. Jego może drugą żoną była wspomniana 1632 r. Halszka Dobroniska, wdowa Andrzejowa Hulewiczowa. Synów jego było trzech: Aleksander, Michał i Dymitr, ur. 1605 r., których sprawa ze Średzińskim odroczone została 1619 r. aż do pełnoletności Dymitra. Dwaj starsi musieli umrzeć młodo, a Dymitr został Dominikaninem w Łucku, pod imieniem Hipolita i zapisał cały swój majątek wraz z cerkwią Św. Dymitra na zamku łuckim Dominikanom. O zapisy te procesują się z Dominikaninami władcyka łucki i siostry Dymitra, w latach 1624 i 1625. Siostry te znane cztery: Anastazyja Wasilowa ks. Massalska, zmarła 1625 r., zapisując mężowi cały majątek, Halszka, żona Waclawa Zubczewskiego, horodniczego łuckiego, Polonia Janowa Horainowa 1616 r. i N., zaręczona z Michałem Kałusowskim, który na rachunek posagu otrzymał 1,000 fl., przed 1622 r.

Benedykt, drugi syn Wasila, wojskiego, sprzedał 1606 r. część Zubelna Drozdzińskiemu, 1608 r. Żurawice za 40,000 fl. Leszczyńskiemu, 1610 r. Smolików Kalinowskiemu, a 1613 r. Zaturce i Szelwów Łahodowskiemu. Z żoną swoją, Zofią z Komorowa Strusiówną, darował 200 fl. Dominikanom w Łucku 1612 r. Zabitą został 1613 r. przez mieszczan łuckich, a wdowa wyszła 2-o v. za Szczęsnego Średzińskiego. Pozostał po nim syn Mikołaj 1614 r.

Michał, trzeci syn wojskiego, zabezpieczył 1602 r. żonie, Maruszy Pawłowiczównie, 6,000 fl. na Lubitowie, którego część sprzedał 1616 r. Kałusowskiemu. Marusza, już wdowa, wraz z córkami: Halszką Piotrową Podhorodeńską i Anną Krzysztofową Koziczyną, pozwała 1632 r. Chomiaków, o zbiegłych z Twerdini poddanych. Halszka była 1-o v. lub 2 o v. za Piotrem Staniszewskim (Zs. i Gr. Łuckie; Woł. I f. 117; II f. 98 i 104; III f. 10 i 238; IV f. 9; VII A f. 87; Bracl. z 1602 r.).

Hrehory Fedorowicz, czwarty syn władcyki Teodozego, chorąży wołyński 1567 r., nabył część Boryskowiec od Kozińskiego 1567 r., procesował się z bratową Michałową 1568 r. i złożył w 1569 r. przysięgę wierności, po przyłączeniu Wołynia do Korony. Ożeniony z Magdaleną Dachnowiczówną, starościanką krzemieniecką, która z działu przeprowadzonego 1568 i 1569 r. z siostrą, po ojcu i bracie

otrzymała połowę Poddubiec, Wilhoszczy i innych. W 1571 r. wykupił Huhow od Sanguszki za 800 kóp. Żył jeszcze 1602 r., a żona jego zmarła 1588 r. (Zs. i Gr. Łuckie; Op. Łuc. 2042; 2093 f. 31 i 40). Z córek ich: Bohdana (Deodota) była żoną Pawła Wyszyńskiego 1592 r., Marusza, Iwana Chreptowicza Bohuryńskiego 1598 r., Katarzyna, Aleksandra Koziańskiego 1593 r., a Zofia, wyszła 1-o v. za Konrada Smykowskiego, którego zabili Siemaszkowie 1599 r., a 2-o v. za Hrehorego Zabokrzyckiego 1602 r. Synów chorażego było trzech: Fedor, Iwan i Hrehory, którzy pisali się Hulewiczami Poddubickimi. Z nich:

Iwan zmarł przed 1600 r., pozostawiwszy z żony, Rainy Gniewoszównej Strzyżewskiej, córkę Maruszę, pod opieką stryja Fedora, zmarłą młodo przed 1616 rokiem.

Fedor, dwukrotnie żonaty, 1-o v. z Fedorą Patrykiejówną Kurozwońską (pewnie ks. Koziczanką) 1593 r. i 2-o v. z Maruszą Liniewską 1614 r., pozostawił z drugiej żony tylko córkę Maruszę, żonę ks. Jerzego Woronieckiego 1622 r.

Hrehory zapisał 1585 r. za zgodą rodziców oprawę na Huhowie żonie swej, ks. Aleksandrze Romanównie Dolskiej, a 1593 r. zapisał jej 1,600 kóp na swej części Poddubiec z przyległościami. Nie żył już 1609 r., a wdowa spisała testament 1637 r. Synowie ich: Iwan, Piotr i Roman, sprzedali 1609 roku części swe Przedmieścia Łuckiego Serbinowiczowi, a 1610 r. pozwani przez siostrę Marynę Jerzową Czerniewską, o 2,000 kóp. zapisanych na Bakowcach.

Iwan zaślubił Aleksandrę Hrehorównę ks. Drucką Lubecką, za którą dostał 4,500 fl., a ślub brał w Kozinie przed 1619 r. Też żonie zapisał 1630 roku na Poddubcach i Wilkoszczy 2,500 fl. Dzieci ich: Jan, Michał, Apolonia i Maryanna, wraz z Włodzimierzem i Janem, synami Romana i Andrzejem, synem Piotra, pozwani zostali 1668 r. przez OO. Jezuitów łuckich, o odgraniczenie Harażdży od Łyszczewa.

Piotr zapisał 1622 r. żonie swej, Marynie Ławrynównie Drewińskiej, 11,000 florenów. Oprócz wymienionego syna Andrzeja, zostawił Piotr córki: Aleksandrę Jerzową Putiatycką i Maryannę, Bazylianę w Łucku 1693 r.

Roman, ożeniony z Katarzyną Horodyską 1619 roku, skupił części Olszowa w latach 1620 — 1622; nie żył już 1637 r., w którym wdowa spisała testament. Pozostały przy życiu syn ich Włodzimierz, podsędek łucki, oraz wnukowie: Adam i Jerzy, sędzia grodzki łucki, synowie Jana, a dalej Jan, syn Aleksandra i córki Piotra, jako potomkowie Hrehorego, procesowali 1693 r. Lubomirskich i Leszczyńskich o część Kotkowa im należną po Katarzynie Bohowitynowej i Magdalenie Hrehorowej Hulewiczowej, siostrach Dachnowiczównach, starościankach krzemienieckich (Woł. VIII A f. 669; Bracl. IX f. 25 i XIV f. 797).

Jan, syn Romana, dziedzic Markowicz, wojski włodzimierski, umarł 1676 r. Syn jego Jerzy Stanisław, urodzony, według Niesieckiego, z Heleny Pawłowiczówny, dziedzic Markowicz, wojski włodzimierski, sędzia grodzki i burgrabia łucki 1700 r., żonaty z Magdaleną Wylezińską. Pierwszą jego żoną była Ewa Peretiatkiewiczówna, z której córka Engracya, zmarła 1698 r.

Jerzy fundował misyę Jezuicką w Markowiczach (Bracl. XIV f. 869; Woł. IX f. 1514; Arch I. Z. Ros. III. 2).

Włodzimierz, podsędek łucki, zmarły podkomorzym łuckim, wraz z pierwszą żoną, Aleksandrą Bokijówną, darowali synowi swemu Janowi, Pieczychwosty,

Poddubce i Harażdżę 1639 r. (darowizna ta musiała mieć miejsce chyba w dzieciństwie Jana).

Drugi raz Roman był żonaty z Krystyną Liniewską i oprócz Jana, pozostawił synów: Romana, Andrzeja i księdza Piotra, proboszcza u św. Jakóba w Łucku i córkę Maryannę, żonę Pawła Pietruszewskiego, podczaszego mielnickiego (Zs. Gr. Łuckie; Arch. I. Z. Ros. I. 4, 1700 r.; Bract. XV f. 1167 i 1194; Czerniech. f. 577).

Jan, na Pieczychwostach, podpisał, z województwem wołyńskim, obiór Jana Kazimierza. Tego Jana, z Maryanny Wojnarowskiej, miały być dzieci: Piotr Agnieszka i Maryanna 1713 r.

Andrzeja syn Paweł, był Jezuitą 1730 r.

Roman, ze stolnika wendeńskiego, 1699 r. łowczy halicki, żonaty z Teresą Kossakowską, pozostawił synów: Władysława, Eliasza, Dominika, oraz córki: Maryannę Siecińską i Eufemię, żonę Michała Wielhorskiego, miecznika, a następnie podczaszego wołyńskiego. Po Władysławie, zmarłym w 1701 r., pozostał syn Eliasza, także młodo zmarły, w imieniu którego dziad jego Roman procesował Niemirycza 1701 r. Liniewski pozwał 1711 r. pozostałą wdowę po Romanie, syna jej Dominika, wnuka Eliasza i córki wyżej wymienione, o spadek po Włodzimierzowej Hulewiczowej, podkomorzynie łuckiej.

Dominik, żonaty z Maryanną z Komorowskich, 2-o v. Złotnicką, pozostawił z niej synów: Antoniego i Michała, oraz córkę Domicellę. Dzieci Dominika wspólnie z matką, stryjem swoim Eliaszem, scholastykiem brzeskim i kanonikiem łuckim i córkami Siecińskiej, procesują Zielińskich 1725 r. (Bract. XIV f. 893, 894 i 1062; XV f. 1192; Woł. IX f. 1811 i XI f. 1790). Prawdopodobnie Antoni, syn Dominika, żonaty 1731 r. z Konstancją Suchodolską, był podczaszym żydaczowskim 1751 r. Syn jego Andrzej (Bract. XVI f. 365—370 i 422).

Roman Fedorowicz, piąty syn władyki Teodozego, od dziedzictwa swego Radoszyna, nazwał się Radoszyńskim. W 1564 r. nabył od brata swego Hrehorego dwór na zamku w Łucku, spisał testament 1565 r. i wkrótce umarł, a wdowa po nim, Pelagia Matjaszówna Suropatowiczówna Ozdowska, wykonała przysięgę wierności 1569 r., po przyłączeniu Wołynia do Korony. W 1570 r. zamieniła ze szwagrem Wasilem dobra swe Sytyski, Witowę, Tywrów etc., w braclawskim, na Hruszowno, w łuckiem. Córka ich Maryna, wyszła 1-o v. za Fedora Złobę Czernczyckiego, który jej zapisał 650 kóp groszy wiana 1579 r., a 2-o v. za Jana Rogalę z Wareżyna, z którym pozwała Sanguszkę o zajęcie Brzuchowic 1589 r. Synów po Romanie zostało trzech: Demian, Fedor i Michał. Z nich:

Michał zapisał 1587 r. żonie swej, Halszce Koszlakowskiej, 1,000 kóp wiana na swej części Radoszyńskiego imienia. Umarł bezdzietny, a wdowa już 2-o v. Stanisławowa Wronowska, odstąpiła 1616 r. swych praw do Radoszyna synowcowi męża, Filonowi.

Fedor Romanowicz Hulewicz Radoszyński, ożeniony 1588 r. z Maryą Bazyłówną Drewińską, sprzedał 1583 r. swoją część Radoszyna szwagrowi Czernczyckiemu. Córka jego, Bohdanna Michałowa Kałusowska, pozwała 1620 r. Drewińskich o dobra po babce.

Demian, ożeniony z Nastazją Patrykiewną Kurozwońską, podkomorzanką krzemieniecką (to pewnie ks. Koziczanka), częścią dostał za nią, a częścią nabył w latach 1573 – 1583 od teścia Borszczówkę, części Cewowa, Ławrowa, Serchowa, Oziern i Hruszówna. Następnie 1589 r. części Cewowa zamienił ze stryjem Wasilem na części Serchowa, 1595 r. nabył Bakowiec, za 3,000 kóp od stryja Hrehorego. Poseł 1575 r., poborca 1592 r., deputat wołyński na Trybunał 1595 r., sędzia grodzki wołyński 1599 r., najechał w tymże roku wraz z synem Aleksandrem Ławrów, gdzie zabili Jana Nieświckiego. W tymże roku napadnięty w drodze na sejm do Warszawy przez Marcyana Siemaszkę, zabity wraz z synem Aleksandrem. Synowie jego zeznali 1606 r. dział dóbr Radoszyn, Hruszówno, Ozierna, Ruda, Ławrów, Mytyszczce, Bakowiec i wszelkich sum po ojcu pozostałych. Synów tych znanych jest dwóch: Jerzy i Filon, a zapewne trzecim był Roman, który 1614 r. zapisał żonie, Annie Bielawskiej, 8,000 kóp groszy na Radoszynie i Woli, którego zapisu odstąpiła też Anna Filonowi w 1616 r. Jerzy i Filon, mszcząc się śmierci ojca i brata, zabili Marcyana Siemaszkę 1600 r., o co wzajemne procesa trwają jeszcze 1602 roku. Matka zrzekła się 1607 r. na nich swego dożywocia, a w 1628 r. o spadek po siostrze Teodorowej Hulewiczowej Poddubickiej i po rodzicach, pozwała Bieleckiego (Woł. V B f. 265).

Filon, dziedzic Hubina, Radoszyna, posesor Świnarzyna, umarł bezdzietny, zapisawszy testamentem, zeznanym 1640 roku, sumy różne synowi siostry swej Konstancyi, 1-o v. Adamowej Rudeckiej, 2-o v. Piotrowej Jacimierskiej, na rzecz której druga siostra Anastazya, wdowa po Jerzym Sieheniu, zeznała zapis w grodzie kamienieckim 1639 r. W procesie z Dzierżkiem 1606 r. wspomniana jeszcze córka Demiana, Teofila (Gr. i Zs. Łuckie; Op. Łuc. 2044, 2045, 2049 f. 14; Arch. I. Z. Ros. I. 1 i III. 1; Bracl. III f. 594; Gr. Kamien. z 1639 i 1664).

Jerzy Demianowicz Hulewicz, dziedzic miasta Hulewiczowa, które założył na gruntach wsi Wola Prusowska 1634 r., Hruszówna, Obzyna, Rudy, Poworska, Czeremoszny, Hrywiatek, podkomorzy łucki 1619 r., w imieniu całego domu Hulewiczów procesuje 1625 r. Dominikanów łuckich, o cerkiew Św. Dymitra, zapisaną im przez Dymitra Hulewicza. W 1637 r. wziął w zastaw w 60,000 fl. Szepel od Czartoryskich. Pozostawił dwóch synów: Wacława i Jana, którzy 1640 r. nabyli Smordwę od Apolonii z Chomiaków Hulewiczowej, a 1646 r. kwitowali Leszczyńskich, oraz córki: Annę, żonę Kiliana Wielhorskiego i Maryannę, Brygitekę klasztoru łuckiego, które wspólnie z braćmi pozwane zostały przez Bułyhę o Obzyr 1640 r. (Gr. i Zs. Łuckie; Woł. V A f. 94; Czerniech. f. 90; Kij. IV f. 21).

Wacław, dziedzic Koniuch, jako synowiec i spadkobierca Filona, spłaca jego zapisy 1664 r. (Gr. Kamieniec.). Podsędek łucki 1646 r., podkomorzy łucki 1661, w końcu kasztelan braclawski 1676 r., podpisał z województwem wołyńskim, elekcyę Jana Kazimierza i Jana III-go. Był i rotmistrzem królewskim, a pod Cudnowem postrzelony z działa, o czem konstytucya z 1662 r. wspomina. Posłem z Wołynia był obrany w latach 1641, 1645, 1650 i 1651, a deputatem na Trybunał koronny 1643 r. Żonaty 1-o v. z Ewą Charłęską 1663 r., 2-o v. z Maryanną Stempkowską. Ta ostatnia, wdowa po nim 1679 r. Z pierwszej żony pozostawił Wacław córkę Katarzynę Angelę, żonę 1682 r. Stefana Stanisława Czarnieckiego, pisarza polnego koronnego, dziedzica Wojstawic.

Jan, syn Jerzego, dziedzic Hulewiczowa, z żony, Zofii Kaszowskiej, zmarłej już 1655 r., pozostawił syna Jerzego, o którym Niesiecki pisze, że był Dominikaninem pod imieniem Tomasza. Ten może Jan był 1661 r. podstolim wołyńskim. Wnukowie Jana, lub synowie z drugiej żony, bo dziedzice Hulewiczowa, Stanisław i Samuel, bracia, procesują 1701 r. Peplowskich i Potockich, o spadek po Wacławie, kasztelanie braclawskim. Dzieci Samuela, stolnika nowogrodzkiego i Zofii z Blinowskich: Józef, Salomea i Ludwika 1715 r.

Józef, stolnik braclawski 1736 r., a stolnik nowogrodzki 1742 roku. Tenże Józef, stolnik czerniechowski, dziedzic Czeremeszna, sprzedał 1746 r. dobra swe ojczyste miasto Hulewiczów i wieś Jezierze, w powiecie łuckim, siostrze swej Ludwice i mężowi jej, Piotrowi Lubicz Gostyńskiemu, chorążemu czerniechowskiemu. Ludwika była 1-o v. za Aleksandrem Ciesielskim, podczaszym żydaczowskim 1736 r. (Zap. Lub. 48 f. 105 i 58 f. 104; Woł. IX f. 182 i 1146; Bracl. XIV f. 639, 686 i 850; XV f. 1435; XVI f. 211; Woł. XIII A f. 113; XIV f. 858; Czerniech. f. 1169; Gr. Grabow. 44 f. 777).

Hawryło i Semen Zbrochowicze Hulewicze, pisali się stale Wojutyńskimi i potomkowie ich zawsze tego przydomku używali. Hawryło spisał testament w latach 1563 i 1565 i w tym ostatnim roku zeznał zapis na rzecz drugiej żony, Maryi Piotrówniej Kałusowskiej, która żyje wdową 1570 r. Córki Hawryły: Raina, 1-o v. Falelejowa Rohozińska, 2-o v. Mikołajowa Chrynnicka i Fedora Andrzejowa Rohozińska, która w 1589 r. kwitowała brata Fedora, z czwartej części ojcowizny, t. j. z 1,000 kóp groszy lit.

Fedor, syn Hawryły, urodzony z pierwszej żony, zawarł 1571 roku ugodę z Wasilem, wojskim włodzimierskim, a w 1593 r. pozwany o sioło Hat' przez Wasila Semenowicza. Ożeniony 1-o v. z Oleną Hrehorówną Promczykówną 1580 r., zaślubił powtórnie Annę Chomarzanekę Miłowską, dziedziczkę części Miłowszy 1590 roku. Synów jego czterech: Michał, Bohusz, Jacek i Iwan, którzy w latach 1616 do 1620 mają częste spory działowe w Wojutynie, z wnukami Semena Zbrochowicza.

Iwan, żonaty 1600 r. z Maryną Załęską, zdaje się umarł bezdzietny, a wdowa jego żyła jeszcze 1631 r.

Jacek zapisywał oprawy żonom, 1600 r., Helenie Siemaszkównie Rykańskiej, a 1607 r. Helenie z Trzeszczan Rykalskiej (czy to nie jedna?). Z dzieci jego znana jest córka Marusza, żona 1-o v. Ostafieja Nowosieleckiego 1613 r., 2-o v. Jana Stańskiego, 3-o v. Stanisława Naszczyńskiego 1629 r.

Michał, zapewne najstarszy syn Fedora, ożeniony już 1585 r. z Owdotią Markówną Chołoniewską, dziedzic części Wojutyna, Borodczyc, Ochłopowa, Chołoniowa i innych, pisarz ziemski łucki 1597 r., został podsędkiem łuckim 1618 r. Żona spisała testament 1622 r. Zostawił czterech synów: Wacława, Semena, Pawła i Aleksandra, oraz kilka córek, z których jedną porwał od matki z Ratniowa i zaślubił 1622 r. Jarosz Pawłowicz, pisarz ziemski włodzimierski, druga Teodora wyszła 1622 r. za Andrzeja Zahorowskiego, trzecia miała wyjść 1630 r. za Mikołaja Bakowieckiego i brat Semen wyznaczył jej 2,000 fl. posagu. Jego też córką była pewno Ewa Hulewiczówna Wojutyńska, Stefanowa Horodyska, której Semen 1631 r. przyznał 3,000 fl.

Wacław za zgodą rodziców zabezpieczył 1610 r. na Wojutynie posag żonie Konstancyi Stempkowskiej, córce Macieja i wkrótce zmarł bezdzietny.

Semen za zgodą rodziców zapisał 1619 roku posag na Ochłopowie, Dziezianach i Białymstoku, żonie Aleksandrze Kulikowskiej. W 1629 r. pisarz ziemski łucki, nabył od brata Pawła sióło Hat'. Przyjąwszy imie zakonne Sylwestra, wystarał się 1633 r. o nominację na władcytwo przemyskie i samborskie, które siłą chciał objąć, najeżdżał Chełm, Bełż, Sokal, Przemyśl, ale niedopuszczony przez unickich biskupów, Terleckiego i Krupeckiego, skazany został na infamię, którą z niego zdjęto dopiero 1641 r. konstytucją sejmową. Pisarstwo łuckie objął po nim 1637 r. Marek Hulewicz, a Semen - Sylwester otrzymał przy tytule władzyki, monaster Św. Spasa, ławrowski i smolnicki; zmarł 1645 r. (Arch. I. Z. Ros. I. 6; Akta XXIII; V. L.).

Paweł otrzymał od ojca część Wojutyna 1621 r., sprzedał 1629 r. Hat' bratu Semenowi, a wykupił 1632 r. Borodczyce od Szklińskich. Tegoż roku podzielił się dobrami z braćmi, Semenem i Aleksandrem, a 1648 r. nabył od Aleksandra część Ochłopowa. Żonaty z Polonią Owłoczyńską 1630 r., umarł bezdzietny pod czaszym wołyńskim.

Aleksander, czwarty syn Michała, zapisał 1637 r. żonie, Annie Szklińskiej, 15,000 fl. posagu na całym majątku swoim i dokonał działu dóbr z Semenem 1642 roku. Pozwany wraz z Pawłem, jako spadkobiercy władzyki Sylwestra, przez Smykowską o Białystok 1647 r. Syn jego Wacław, sukcesor Pawła, kwitował Proskurę w Lublinie. Józef, syn Wacława, nazywa 1700 r. władzykę swym dziadem stryjecznym (Zs. i Gr. Łuckie; Kij. VI C f. 318; Woł. VII B f. 72; Zap. Lub. 49 f. 119 i 47 f. 363; Arch. I. Z. Ros. I. 4).

Bohusz, czwarty syn Fedora, dopełnił w 1597 r. z braćmi działu Wojutyna, poskupywał w różnych latach części Cewowa, a 1614 r. wraz z żoną, Martynellą Majkówną, córką Macieja i Polonii ks. Rużyńskiej, nabył Huhow od Bukojemskiego, za 10,000 fl. Testamenty ich obojga wniesione do grodu łuckiego 1621 roku, a wdowa Bohuszowa żyła jeszcze 1639 r. Synowie ich: Gabryel, Łukasz, Jarosz i Tomasz, pozwali 1629 r. siostrę swoją, Halszkę Andrzejową Podhorodeńską, o pokwitowanie z posagu i wyprawy. Ona znów pozwała 1630 r. braci o ruchomości po dziadzie, ks. Adamie Rużyńskim. Były jeszcze dwie córki Bohusza: Katarzyna i Fedora, z których ostatnia, tak jak i Jarosz i Tomasz, byli 1631 roku małoletnimi.

Tomasz spisał testament 1643 r., a z żony, Aleksandry Pietruszewskiej, pozostawił synów: Łukasza i Michała, oraz córkę Maryannę, których procesuje Wkryński o Peremil 1688 r. (Woł. IX f. 170 i 745).

Hieronim, czyli Jarosz, sprzedał część Cewowa bratu Łukaszowi 1645 r.

Gabryel i Łukasz podpisali z województwem wołyńskim, obiór Jana Kazimierza.

Łukasz, rotmistrz królewski, starosta dźwinogrodzki 1647 r. wraz z żoną, Apolonią Chomiakówną, sprzedał 1636 r. Smordwy Wacławowi i Janowi Hulewiczom; potomstwa nie zostawił.

Gabryel, poseł wołyński 1638 r., chorąży czerniechowski 1621 r., utracił urząd i szlachectwo, przywrócone mu dopiero konstytucją sejmową z 1662 roku.

Konstytucya ta wspomina, że trzynastu Hulewiczów zginęło w wojnach za czasów Jana Kazimierza. W 1629 r. zapisał żonie, Zofii Obodeńskiej, 8,000 fl. na Huhowie, Cewowie i Serchowie. W 1645 r. był posem województwa braclawskiego, a z urzędu chorążego rezygnował 1672 r. Drugą żoną chorążego była Elżbieta Spinkówna z Bądkowa, a synów po nim zostało trzech: Paweł Erazm, Krzysztof i Bronisław (Zs. i Gr. Łuckie; Bracl. XIV f. 719; Kij. VI C f. 71; Zap. Lub. 45 f. 467; 49 f. 429; 50 f. 7; M. 190 f. 53; Sig. 12).

Paweł Erazm podpisał z województwem wołyńskim, obiór Jana III-go. Mianowany po ojcu chorążym czerniechowskim, umarł 1676 r., pozostawiwszy z Maryanny Niemiryczówny, starościanki owruckiej, 2-o v. Dymitrowej Zabokrzyckiej, a 3-o v. Janowej Zawadzkiej, synów: Władysława, Szczęsnego i Michała, oraz córkę Maryannę, żonę Stefana Szaszewicza. W 1691 r. synowie Pawła Erazma procesują Kuczborskiego, o spadek po Łukaszowej Hulewiczowej (Kij. VIII f. 215; Bracl. XIV f. 719, 760, 796 i 871; XVI f. 997; Zap. Lub. 62 f. 729). Z nich: Michał żył jeszcze 1697 r., a Szczęsny v. Feliks 1708 r. (Op. Kij. 7 i Arch. I. Z. Ros. I. 4). Władysław, z Franciszki Zagórskiej, pozostawił syna Kazimierza i córkę Teresę, którym nakazano 1719 r. dopełnić podziału Łobaczówki z Czackimi i Wkryńskimi (Woł. X f. 746). Kazimierz ożeniony był z Julią Garlińską.

Krzysztof, drugi syn Gabryela, łowczy żydaczowski 1673 r., żonaty z Anną Latyczyńską 1682 r., nabył 1692 r. Nasutów, Nowy Stawek i Rudkę od Szolajskiego (Zap. Lub. 64 f. 299; Woł. IX f. 169).

Semen Zbrochowicz Hulewicz Wojutyński dostawił 1528 r. na popis ziemi wołyńskiej jednego konia. Żył jeszcze 1566 r., w którym ma sprawę z Białostockim (Op. Łuc. 2093 f. 12). Druga jego żona Marya, 2-o v. Smykowska, w imieniu swoim i córki pozwała pasierbów, Wasila i Łukasza, 1575 r. (Op. Łuc. 2049 f. 6). Jedna z córek Semena była za Matwiejem Białostockim 1566 r.; druga Halszka, żona Prokopa Białostockiego, pozwała 1583 r. brata Wasila o posag, a w 1585 roku kwitowała tegoż Wasila i Piotra z posagu; trzecia—Anna Matysowa Kownacka, pozwała 1602 r. wszystkich współdziedziców Smykowa, o wydzielenie jej czwartej części tej wsi; czwarta—Anastazyja Michałowa Smykowska, pozwała 1607 roku synowców swoich o posag, wyprawę i o czwartą część Wojutyna. Z synów Semena:

Łukasz spisał testament i umarł 1577 r., zostawiwszy syna Piotra, wspomnianego w pozwach ciotek w latach 1585 i 1607. On to może był potem, pod imieniem Petroniego, archimandrytą owruckim i zapisał 1612 r. część swoją Wojutyna Fedorowi. Owdotia, córka Łukasza, była żoną Andrzeja Chołoniewskiego 1579 r., a Anna, druga córka, żoną Wasila Pawłowicza 1598 r.

Wasil, drugi syn Semena, wraz z Piotrem pozwał 1593 r. o część siola Hati stryjecznego brata Fedora, a z żony, Teodory Okorskiej, pozostawił synów: Fedora, Piotra i Konstantego, pozwanych przez ciotkę 1607 r., i mających częste procesa z współdziedzicami Wojutyna, synami Fedora Hawryłowicza, w latach 1616 — 1621. Konstanty sprzedał 1617 i 1619 r. część swą w Wojutynie bratu Fedorowi, wdowa po nim spisała testament 1626 r. Fedor nie żył już 1624 roku, w którym występuje wdowa po nim, Katarzyna Pawłowiczówna. Córkami Fedora były zapewne: Marusza Lwowa Zaszczytowska i Raina Hawryłowa Hulanicza, które go kwitowały z posagu i wyprawy 1613 r. Piotr zabezpieczył 1602 r. pierwszej

żonie, Magdalenie Stefanównie Hoholewskiej, 5,000 fl. na Wojutynie. Drugą jego żoną była Zofia Smitkowska, 2-o v. Jaroszowa Cimińska, którą 1629 r. pozwali pasierbowie, Wacław i Aleksander, o zwrot zabranych dóbr i przywilejów po ich matce. Córka Piotra, Zofia Aleksandrowa Szybińska, kwitowała 1612 r. ojca z posagu, syn zaś najstarszy Jerzy, procesowany 1614 i 1619 r. wraz z ojcem przez Okorskiego, o poranienie na jarmarku w Łucku. Wszyscy trzej synowie, już nieżyjącego Piotra, pozwani 1627 r. przez Proszczyckiego (Zs. i Gr. Łuckie; Woł. V A f. 176). Halszka z Czechońskich, żona Jerzego, pozwała 1625 r. Aleksandra Czechońskiego, o zapis dziada Chrynickiego, a już jako wdowa, pozwana przez szwagrów 1629 r., o zwrot ruchomości po mężu i oddanie w opiekę dzieci jego. Zaślubiła ona 2-o v. Filona Okorskiego, a 3-o v. Jana Olszamowskiego i 1638 r. pozwała Wacława o Wojutyn. Wacław nabył część Hulanik 1629 r., a sprzedał część Wojutyna 1641 r. Abrahamowi, od którego w 1642 r. ją odkupił, aby ją zbyć znowu tegoż roku Aleksandrowi. Aleksander sprzedał 1639 r. Zubelno Adamowi, a 1641 roku darował część Wojutyna Janowi Hulewiczowi. Jego pewno żoną była Katarzyna Drewińska, córka Wawrzyńca i Dianny Bohowitynowny, 1636 r. Jerzego pewno dziećmi byli: Adam, Abraham i Mikołaj, którzy dopełnili działu dóbr 1638 r. Adam nabył część Zubelna od Aleksandra 1639 roku, a sprzedał część Wojutyna Abrahamowi za 4,000 fl. w 1643 r.

W aktach grodzkich łuckich wpisane są testamenta Aleksandry z Bratkowskich Adamowej Hulewiczowej 1636 r. i Zofii z Siedlikowskich Adamowej Hulewiczowej 1644 r. Hulewiczówny Wojutyńskie w tych czasach żyły: Anna za Wojną Musiatyczem Ochłopowskim 1613 r.; Anastazyja Janowa Karlińska 1616 r.; Raina, 1-o v. Janowa Bokijowa Pieczychwostka, 2-o v. Janowa Kossakowska 1631 r.; Maryna Janowa Gosławska, pisarzowa grodzka łucka 1629 r.; Maryna Łukaszowa Cieńska 1631 r. (Zs. Gr. Łuckie i Teka W. Rulikowskiego).

Nastazyja Hulewiczówna, żona Kondrata Choroszka 1594 r., wdowa 1603 r.; druga Nastazyja za Janem Matczyńskim 1596 r. Katarzyna, 1-o v. za Iwanem Kościuszkiewiczem Chobołtowskim 1603 r., a 2-o v. za Patrykim Okorskim. Helena, 1-o v. Krzysztofowa Pocijowa, 2-o v. Stefanowa Łożczyzna, marszałkowa mozyrska 1605 r., spisała testament 1642 r. (Woł. I f. 775, 1071 i 1109; II f. 134; Bract. III). Maryanna za Rafałem Witowskim 1608 r. Dymitr otrzymał Holesztów 1612 r., od króla Zygmunta III-go.

Anna Bystramówna, żona Jana, pozwała 1610 r. szypra gdańskiego. Testament Jana, podsędka łuckiego, potwierdzony 1622 r. Marya Adamowa Bałabanowa, fundowała wraz z ks. Czetwertyńskim monaster panieński w Czetwertni, około 1618 r. Helena Maciejowa Czarlińska, nie żyła już 1621 r. Marya za Liszką 1622 r., Eufrozyna, 1-o v. Hawryłowa Rusalska, 2-o v. Andrzejowa Stachowska 1634 r., Krystyna Stanisławowa Kozicka 1636 r. Ewa, 1-o v. Stefanowa Horodeńska, 2-o v. Mikołajowa Bykowska, około 1654 r., Maryanna za Michałem Stanisławskim, około 1664 r., Katarzyna za Teodorem Liniewskim 1678 roku (Woł. VI A f. 274 i VII C f. 220; Kij. VI F f. 66 i VII f. 448).

Eliasz, koniuszy nadworny Koniecpolskiego, kasztelana krakowskiego, obdarowany testamentem tegoż 1682 r. Daniel, ożeniony z Anną Hańską, 1-o v. Andrzejową Peredyłską, 2-o v. Kazimierzową Stanisławską, w drugiej połowie XVII w. Ten sam, czy też inny Daniel, ożeniony z Konstancją Bogucką, 1-o v. Teofilową

Duninową Rajecką 1663 r., 2-o v. Waclawową Blombergową (Grodz. Kamieniec. z 1708 roku).

Justyna, 1-o v. Stefanowa Chrynnicka, 2-o v. Sewerynowa Lipnicka, około 1693 r. (Bract. XIV f. 765). Bogusław i Gabryel podpisali z województwem brzeskiem-litewskim, elekcyę Augusta II-go.

Anna z Siemaszków, żona 1-o v. Mikołaja Wereszczaki, 2-o v. Marcina Hulewicza, z nim rozwiedziona, 1703 r. żona Marcina Krechowickiego (Czerniech. f. 406). Teodor, podczaszy wilkomierski 1701 r., żonaty z Anną ze Stojewskich (Bract. XV f. 1425). Inny Teodor, chorąży owrucki, umarł 1710 r. Anna za Janem Hryszkiewiczem, obożnym mińskim 1705 r. (Bract. XIV f. 1031). Andrzej Kłodnicki zawarł intercyzę przedślubną 1711 r. z Zuzanną, córką Adama Hulewicza i Angeli Konstancyi z Kończów, lecz umarł w tymże roku (Bract. XV f. 1210 i 1215).

Antoni, podczaszy brzeski-litewski 1719 r., żonaty 1-o v. z Heleną z Boguszewskich, 2-o v. z Anną z Bałabanów. Mikołaj Józef Wojutyński. pisarz grodzki 1708 r., a namiestnik grodzki orszański 1729 r. (Bract. XV f. 1721 i XVI f. 995). Jan, stolnik latyczowski, umarł 1713 r., a Jan, wojski łucki, 1718 r. dziedzic Błudowa, zmarł bezdzietny, a spadek po nim wziął siostrzeniec Mossakowski. Aleksander, żonaty z Maryanną z Zubczewskich 1755 r. (Czerniech. f. 1531). Michał, łowczy inflancki 1761 r. Felicjan i Franciszek z województwem wołyńskim podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

Władysław, horodniczy włodzimierski 1765 r. Leo v. Leon, syn Michała, vicesgerent sądowy owrucki 1774 r., pisarz grodzki 1782 r., a podstarości owrucki 1783 r., podstarości łucki 1786 r., w tymże roku i łowczy łucki, a 1788 roku łowczy wołyński, 1791 r. regent kancelaryi mniejszej koronnej i kawaler orderu Św. Stanisława. W 1779 r. był i komornikiem ziemskim nowogrodzkim. Bracia Leona: Nikodem, chorąży sanocki (?), Jan. Stanisław. chorąży kawaleryi narodowej, Piotr i Antoni, podchorążowie w regimencie Ostrogskim (z Teki W. Rulikowskiego.

Stanisław Kostka, komornik graniczny krzemieniecki 1773 r., z podstarościę owruckiego, łowczy wołyński 1786 r., następnie będąc deputatem na Trybunał koronny, został chorążym łuckim 1788 r., a kawalerem orderu Św. Stanisława 1789 roku. Poseł wołyński 1791 r., w którym nabył Rochaczew (DW. 107 f. 1482), wylegitymowany ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quater. VII f. 49).

Feliks, vicesgerent sądowy łucki 1784 r., komisarz komisji cywilno-wojskowej powiatu łuckiego, skarbnik krzemieniecki 1790 r., wojski mniejszy wołyński i deputat na Trybunał koronny tegoż 1790 r., w końcu cześnik łucki 1791 r. i kawaler orderu Św. Stanisława. Ignacy, vicesgerent sądowy łucki 1791 r. N., sędzia grodzki czerniechowski 1783 r. Gabryel, viceregent ziemski włodzimierski 1790 roku.

Fabja z Jełowickich, 1-o v. Hulewiczowa, 2-o v. Duninowa, zmarła 1853 r.

Władysław Hulewicz Wojutyński, syn Ernesta, dziedzica Januszpoła, urodzony z Jastrzębskiej, zaślubił 1892 r. Zofię Zembruską. Władysław Hulewicz Wojutyński, syn Mirosława, dziedzica Werbeń i Hulewiczówki i Pauliny z Trojano-

wskich, zaślubił 1900 r. Elłę Godlewską, córkę Kornelego. Ida, córka Tadeusza i Stefanii z Koczyńskich, wyszła w Żytomierzu 1904 r. za Zygmunta Wyganowskiego.

Z linii na Drozdniach mają pochodzić Hulewiczowie, zamieszkujący obecnie W. Ks. Poznańskie, gdzie Józef, podczaszyc wołyński, rotmistrz pancerny 1734 r., zmarły 1770 r., pochowany w kościele OO. Reformatorów w Koninie, zaślubił Joannę Bajerską i wziął za nią Młodziejewice. Synów jego trzech: Ignacy, Teofil i Mikołaj, z których Teofil, z Maryanny Sikorskiej, nie pozostawił potomstwa.

Ignacy, sędzia grodzki inowrocławski 1787 r., dziedzic po ojcu Młodziejewic, żonaty z Zofią Gądkowską, pozostawił syna Andrzeja, oraz córki: Maryannę Cecylię Antoniową Świnarską i Honoratę Ksawerową Koszutską. Andrzej, ur. 1776 r. (metr. w Kaźmierzu), właściciel Młodziejewic i Kościanek, ożeniony z Katarzyną Suchorzewską, miał z niej czworo dzieci. Z nich:

1) Walenty, ur. 1818 r., dziedzic Młodziejewic, gdzie umarł 1891 r., z Teodory Łukomskiej, córki Marcelego z Parusewa i Józefy z Pawłowskich, pozostawił syna Adama i córkę Maryę, żonę Wojciecha Chełmickiego z Zakrzewa. Adam, ur. 1853 r., właściciel Młodziejewic i Parusewa, zaślubił Maryę Skrzydlewską, córkę Mateusza z Mechlina i Tekli z Mikułowskich i ma z niej syna Zygmunta, ur. 1884 r. i córkę Janinę. 2) Emma, żona Tadeusza Mieczkowskiego. 3) Florentyna, żona Antoniego Suchorzewskiego. 4) Stanisław, ur. 1823 r. w Młodziejewicach, dziedzic Kościanek, zmarły w Mielęcinie 1903 r., zaślubił 1850 r. Józefę Ulatowską, córkę Michała i Emilii z Chełmickich, zmarłą 1880 r. w Berlinie i z niej pozostawił: a) Michała, ur. 1851 r. w Kościankach, właściciela Warszewicz, adwokata i notaryusza w Toruniu, zmarłego 1893 r. w Berlinie, żonatego z Władysławą Zawiszanką, córką Alfreda i Zofii z Jeżewskich. Z niej: Marya, Kazimiera i Zofia; b) Teodorę, zaślubioną Michałowi Chrzanowskiemu, zmarłą w Poznaniu 1880 r.; c) Leona, ur. 1854 r., właściciela Kościanek i Mielęcina, ożenionego 1884 r. z Heleną Kaczkowską, z której: Stanisława, Jerzy, Bohdan, Antonina, Wacława i Witold; d) Antoninę, żonę Zygmunta Gorgolewskiego, zmarłą w Meranie 1889 r.; e) Edwarda, ur. 1859 r., doktora medycyny, ożenionego 1898 r. w Wieliczce z Wandą Bielińską, córką Józefa i Kazimierzy z Zawiszów; f) Tadeusza, ur. 1874 r. w Kościankach.

Mikołaj, najmłodszy syn Józefa, dziedzic Cielimowa, ożeniony z Franciszką Raczkowską, córką Stefana i Barbary Karśnickiej, miał z niej: Klemensa, kapitana wojsk księstwa warszawskiego, bezżennego, N. Bukowską, N. Rudnicką i Józefa, ur. 1803 r. w Dębnicy pod Kleckiem, podporucznika pułku jazdy poznańskiej 1831 r., dziedzica Chobielina, zmarłego w Poznaniu 1869 r., żonatego z Maryą Ziółką. 1-o v. Karczewską, z której syn Roman, ur. 1852 r., żonaty z Heleną Bogucką, ma z niej córki: Józefę Romanową Załoziecką, Maryę Józefową Braunkową i Różę Jadwigę (Żychl. XXII).

HULKIEWICZOWIE h. ŁUK, w województwie kijowskiem. Jakób Hulkiewicz, protopresbiter kijowski 1569 roku, miał syna Bohusza, któremu Zygmunt August nadał plac i dwa ogrody w Kijowie 1570 r. Ogrody te posiadał 1615 r. Filon Hulkiewicz, syn Bohusza (M. 105 f. 239 i Żr. Dziej. V). Patrz *Koleśnicki*.

Sprostowania i Uzupełnienia.

- Tom VII str. 5 w. 26, 27 i 28 *Do Grabowskich*, h. Jastrzębiec Wykreślić: W tym ostatnim roku był podstolim ciechanowskim. Z Barbary Młodzianowskiej syn jego Jan, wojski ciechanowski, zeznał 1789 r. zapis dożywocia z żoną, Antoniną Godlewską. W to miejsce ma być: *Syn jego Jan nabył 1791 r. część Nieduszek etc.*
- „ „ str. 50 w. 9 od dołu. *Do Grąbczewskich*, h. Nałęcz. W miejsce Teodor, syn Pawła, ma być: *Teodor, syn Andrzeja i Kunegundy Krzyżanowskiej.*
w. 7 od dołu. Dodać: Braćmi Teodora byli: Feliks, Ludwik, którego wnuk Michał, Adam, żonaty z Matyldą Dalecką i Stanisław, ożeniony z Seweryną Bujalską, z której syn Józef i córka Marya. Teodora, siostra Józefa, za Makomaskim.
- „ „ str. 148 w. ostatni i str. 149 wiersz pierwszy. *Do Grużewskich*, h. Lubicz. Zamiast: Marya Michałowa Węclawowiczowa, ma być: *Marya Michałowa Węclawska.*
-

Do Tomu VII str. 318.

HOLUBECCY h. JANINA stanowią pewnie jeden dom z Hołubickimi tegoż herbu. Zamieszkiwali Wołyń, gdzie też legitymowali się ze szlachectwa 1802, 1827 i 1832 r. Z aktu legitymacji okazuje się, że Antoni Hołubecki, ożeniony z Anną Rodakiewiczówną, otrzymał od stryja swej żony, Adama Rodakiewicza, część Orzechowa w województwie kijowskim, do którego to dziedzictwa wprowadzony został 1728 roku. Synów pozostawił dwóch: Franciszka Salezego i Wojciecha Jerzego.

Franciszek Salezy, ur. 1725 r. (metr. w Włodzimierzu), zmarły 1793 r. (sepult. w kośc. Krupieńskim), zaślubił Angelę Jurkowską i z niej miał dwóch synów: *Józefa Ezechiasza* i *Gabryela*. *Józef Ezechiasz*, ur. 1754 r. (metr. w Łucku), otrzymał 1786 r. nominację na chorążego sarnockiego (Oblata nomin. w Zs. Wileńs, 1790 r.). Z *Petronelli Korycińskiej* pozostawił dwóch synów: *Wincentego* i *Stanisława*, zamieszkujących powiat kowelski 1832 r.

Wojciech Jerzy, ur. 1727 r. (metr. w Włodzimierzu), ożeniony 1-o v. z *Maryanną Szymańską*, 2-o v. z *Anną Ławiczówną*, z pierwszej żony miał synów: *Mateusza* i *Kazimierza*, a z drugiej, *Floryana*.

Kazimierz, zmarły 1808 r. (sepult. w Łucku), z żony Agnieszki pozostawił syna Stanisława Piotra, ur. 1795 r., żonatego z Maryanną Markiewiczówną, z której synowie: Ludwik, ur. 1819 r., Józef Andrzej, ur. 1821 r. i Jan, ur. 1824 r. (metryki w kościele Kazimirowskim).

Floryan, żonaty z Maryanną Budkiewiczówną, miał synów: Jana Wojciecha, ur. 1813 r. i Stanisława Piusa, ur. 1816 r. (metr. w Nieświeżu i Boremlu). Po Stanisławie Piusie pozostało niżej wymienione potomstwo: Rafaela Zdanowiczowa, Wincenty zmarły 1895 r., Roman Warzyniec, Józef Bernard, ksiądz, administrator parafii Tulczyńskiej, Fulgenty, Felicja Lewicka i Stanisław Hieronim. Fulgentego dzieci: Stanisław Marcin, Leon Apolinary i Anna Katarzyna.

Lista Prenumeratorów Herbarza. ¹⁾

- Adamski M. Staszów, gub. radomska.
Apelt (księgarnia w Częstochowie) egz. 2.
Archiwum miasta Lwowa.
Ascher A i Sp. (księgarnia) Berlin.
Augustowski Julian, Petersburg.
Baden Durlach (księgarnia w Radomiu).
Badowski Ignacy, Warszawa.
Bagniewski Zygmunt, Brzeście, gub. radomska.
Baier, Kraków.
Barzykowski I. I., Rostow nad Donem.
Bentkowski Józef z Konstantynówki.
Białkowski Leon, Mołczany gub. podolska.
Biblioteka Kórnicka, W. ks. Poznańskie.
Biblioteka hr. Krasieńskich, Warszawa.
Biblioteka Ordynacyi hr. Zamojskich, Warszawa.
Biblioteka Uniwersytetu, we Lwowie.
Bieliński M. z Szakarni w Kurlandyi.
Biesiadecka Zofia, Oświęcim.
Bisping Helena, Massalany gub. grodzieńska.
Blochowa Emilja, Warszawa.
Błażowski Włodzimierz, adwokat w Przemyślu.
Bochwic Otton, Lachowicze gub. mińska.
Bogusz, adwokat w Krakowie.
Bojarski Michał, Warszawa.
Boniecki Edward, Kuźmińce gub. podolska.
Boniecki Stanisław, Potworów gub. radomska.
Boniecki Stanisław, Tomeczyce gub. warszawska.
Borenstein, Koło.
Borkowski Dunin hr. Jerzy, Lwów.
Boski Stanisław, Lipie gub. radomska.
Bouffał, Warszawa.
- Branicki hr. Ksawery, Warszawa.
Breza hr., Nowy Sącz.
Brzozowska Helena, Popieluchy, gub. podolska.
Brzozowski Antoni, Warszawa.
Brzozowski Bronisław, Warszawa.
Brzozowski Dr. Władysław, Kłobucko.
Bułhak Edgar Dobosza, gub. mohilowska.
Bułhak Emanuel, Wilno.
Bykowski Jaxa Juliusz, profesor polit. Lwow.
Byszewski W., Soczewka gub. Warszawska.
Centnerszwer (księgarnia), Warszawa.
Chrapowicka Marya, Kochanowicze gubernia wileńska.
Chrapowicki Edward, Warszawa.
Chrzanowski Edward, Moroczyn gub. lubelska.
Chylewski, Koło.
Ciechanowiecki, Warszawa.
Ciechanowski, Warszawa.
Cielecki Artur, Hadyńkowce Galicya.
Cielecki Roch, Zygry, gub. Kaliska.
Czacki hr. Feliks, Warszawa.
Czapska hr., Kuchary W. Ks. Poznańskie.
Czapski hr., Miropol gub. wołyńska.
Czarnowska Kazimierzowa, Warszawa.
Czartoryski książę A., Wielki Bór W. Ks. Poznańskie.
Czernicki Józef, Dobre gub. warszawska.
Czerwiakowski, Warszawa.
Czerwiński ksiądz Fr., Petersburg.
Czetwertyński książę Włodzimierz, Warszawa.
Czosnowska hr. Adamowa, Warszawa.
Czosnowski hr. Izydor, Rzym.

¹⁾ Wszystkich tych, którzy na obecnej liście prenumeratorów Herbarza opuszczeni zostali, uprasza się, o łaskawe nadesłanie do księgarni Pp. Gebethnera i Wolffa w Warszawie, dokładnie wypisanego ich imienia i nazwiska, miejsca zamieszkania, oraz o podanie księgarni, za pośrednictwem której prenumerują Herbarz.

- Dachowski Tadeusz, Leśkowa gub. kijowska.
 Darewski Kazimierz, Sadki gub. podolska.
 Dąbmski hr. Kajetan, Warszawa.
 Dembiński Henryk, Przysucha gub. radomska.
 Dembiński Ludwik, Góry gub. kielecka.
 Dembiński Stanisław, Warszawa.
 Denel Dr. Bolesław, Warszawa.
 Departament Heroldyi Rządzącego Senatu,
 Petersburg.
 Dorożyński Antoni, Pasieczna gub. wołyńska.
 Dowiakowski, Tomsk.
 Draczewski Jan, Goriainowo g. ekaterynosław.
 Drohojowski hr. Lwów.
 Drużbacki Dr., Pratkowce Galicya.
 Dziadulewicz, Warszawa.
 Epimach - Szypiło, Petersburg.
 Fałęcki, Warszawa.
 Fedorowicz W., Witebsk.
 Fedorowicz Władysław, Okno Galicya.
 Francuzowicz Jan, Wilno.
 Garbowski, z Garbowskiej Woli.
 Gebethner i S-ka (księgarnia) Kraków.
 Gimnazjum c. k. III we Lwowie.
 Giżycki Jan Marek, Kraków.
 Glinka Władysław, Susk gub. łomżyńska.
 Gołaszewski, Nowy Sącz.
 Górska, Warszawa.
 Górski Ludwik, Prezes Komitetu T. Kr. Zs.
 Warszawa.
 Górski Paweł, Warszawa.
 Grabowski Kazimierz ze Zbietki, W. Księstwo
 Poznańskie
 Grabski A., Warszawa.
 Grendyszyński, Petersburg.
 Grocholski Dr. Bronisław, Moskwa.
 Grodzicki z Równej.
 Grodzińska Amelia, Czacharniki gub. podolska.
 Grodziński, Radom.
 Gromnicki Kazimierz, Wachnówka g. kijows.
 Grossman i Knoebell (księgarnia) Moskwa.
 Grotowski Zdzisław, Załużków.
 Grudziński Mieczysław, Warszawa.
 Gumowski Ignacy, Mała Derebczynka gub.
 podolska.
 Guranowski Juliusz, Warszawa.
 Hiż Józef, Petersburg.
 Hołyńska Stefania, Chołoblin gub. mohiłowska.
 Horoch Baron Tadeusz, Pocażkowo gubernia
 warszawska.
 Idzikowski (księgarnia) Kijów.
 Iwaszkiewicz Józef, Kijów.
 Iżycki Józef, Warszawa.
 Jabłoński Józef, Pniewo.
 Jackowski Bronisław, Promna gubernia war-
 szawska.
 Jackowski Tomasz, Warszawa.
 Jaczyński z Marcinków.
 Jakowski Dr. M., Warszawa.
 Jakubowski Starza, Lulińce gub. podolska.
 Jankowski, Petersburg.
 Jaroszyński, Warszawa.
 Jaroszyński Kazimierz, Kublicz gub. podol-
 ska.
 Jaroszyński Stanisław, Lwów.
 Jeziński z Przystani.
 Jodłowski Lucyan, Warszawa.
 Kaczorowski Henryk, Kraków.
 Karnkowski Ignacy, Karnkowo gub. plocka.
 Karpińska Jadwiga z Platerowa, gubernia wi-
 leńska.
 Karski Michał, Warszawa.
 Karwicki, Warszawa.
 Karwosiecki Henryk, Warszawa.
 Kiesewetter (księgarnia), Lublin.
 Kiślański, Warszawa.
 Klemensowski, z Celejowa gub. lubelska.
 Klub Myśliwski, Warszawa.
 Kłockowski Wł., Inżynier, Czelabińsk.
 Kłossowski E., Krzemieniewice, gub. piotr-
 kowska.
 Kobierzycki Józef z Bogumiłowa.
 Kołakowski Hipolit, Ust' Udinsk gubernia ir-
 kucka.
 Komierowski Konstanty, Warszawa.
 Konopka Baron Jan, Galicya.
 Konwikt Sw. Józefa, Chyrów.
 Kopczyński Dr. Aleksander, Warszawa.
 Korytko, Kraków.
 Korytko K., Paryż.
 Kossakowski hr. Stanisław, Warszawa i Wojt-
 kuszki 2 egz.
 Kossowski Władysław, Petersburg.
 de Kouroche (Kurosz), Paryż.
 Kownacki dr. Józef, Wieliczka.
 Koziel-Poklewski, Wadwy gub. kowieńska.
 Kozłowski Stanisław Adwokat, Warszawa
 Krasicki hr. Bohdan, Warszawa.
 Krasicki hr. Ignacy, Bachorzec Galicya.
 Krasicki hr. Jan, Kniaża Krynica gubernia ki-
 jowska.
 Krasiński hr. Edward, Radziejowice gubernia
 warszawska.

- Krzyżanowski (księgarnia), Kraków.
 Krzyżanowski Jan, Hulcza Galicya.
 Księgarnia Spółki wydawniczej, Kraków.
 Księgarnia św. Wojciecha, Poznań.
 Kucharski Książd dziekan Jan w Pińsku.
 Kuczyński Stanisław, Warszawa.
 Kuropecki książd Konstanty z Krzymowa.
 Kuszal, Warszawa.
 Kuszelewski Inżynier, Warszawa.
 Lange (księgarnia), Gniezno.
 Lasocki hr. Zygmunt, Lwów.
 Leśkiewicz Kazimierz, Warszawa.
 Lewandowski Władysław, Chodorków gub. kijowska.
 Lipczyński Stanisław, Warszawa.
 Lipkowska Katarzyna, Horodnica g. kijowska.
 Lubecki Drucki książę z Bałtowa.
 Lubomirski książę Konstanty, Strugi gub. warszawska.
 Lubomirski książę Stanisław, Równo gubernia wołyńska.
 Lubomirski książę Tadeusz, Warszawa.
 Luboński Jan, Staszów gub. radomska.
 Luedkę z Kalisza.
 Lutomski, Warszawa.
 Łapiński Tadeusz, Warszawa.
 Łowicki Mikołaj, Petersburg.
 Łoziński z Łodzi.
 Łoziński Kazimierz, Kraczanówka gubernia podolska.
 Łoziński Zenon, Petersburg.
 Łubieński hr. Gustaw, Warszawa.
 Łubieński hr. Roger, Warszawa.
 Łubieński, Warszawa.
 Łuniewski Erazm, Warszawa.
 Mačkiewicz Antoni, Petersburg.
 Marcinkowski Władysław, Odessa.
 Marczewski książd Hieronim, z Czarnej, gub. radomska.
 Merczyng Henryk, Petersburg.
 Męciński hr. Adam, Kraków.
 Mielżyński hr. Karol, Warszawa.
 Mikulicz-Radecki Adwokat, z Odessy.
 Milins Edmund, Warszawa.
 Młynarski Emil, Warszawa.
 Moszczeńska z Przysiecia.
 Moszyńska Stefania, Sójki gub. warszawska.
 Moycho Karol Rzecz. Radca. Stanu, Warszawa.
 Mroziński Warszawa.
 Naramowski (księgarnia), Kielce.
 Narzymiski, Lwów.
 Niemcewicz Zofia ze Skok.
 Nowomiejski, Warszawa.
 Nyko Adela, Kamionka gub. wołyńska.
 Okulicz Bazyli, Szpoła gub. kijowska.
 Orłowski hr. z Jarmoliniec.
 Osmiałowski Gustaw z Sobótki.
 Ostrowski hr. Juliusz, Warszawa.
 Paszyński Leonard, Skierniewice.
 Pełczyński z Góry Kalwaryi gub. warszawska.
 Peplowski Adolf, Warszawa.
 Perelman, Kielce.
 Piasecki Tadeusz Dyr. Wzaj. Kred. w Radomiu.
 Piekosiński Franciszek, profesor uniwersytetu, Kraków.
 Piętka Romuald, Warszawa.
 Plater Broel hr., Wilno.
 Plater hr. z Pustyni gub. witebskiej.
 Platerowa hr. Władysławowa z Szatejek.
 de Pliszca Pliszkowski Ottokar, w Nicei.
 Pokrzywnicki - Grzymała Mieczysław, Warszawa.
 Popiel Konstanty, Czaple Wielkie gubernia kielecka.
 Potocka hr. Adamowa, Kraków.
 Potocki hr. Henryk z Koniecpola.
 Przewłocki Konstanty z Woli Gałęzowskiej gub. lubelska.
 Przędziecki hr. Gustaw, Warszawa.
 Przędziecki hr. Józef, Warszawa.
 Przybysławski z Uniża.
 Przyjemski Zygmunt z Glinek.
 Pułaski Kazimierz, Zawadyńce gubernia podolska.
 Pułjanowski Dr., Nieśwież, gub. mińska.
 Pusłowski hr. Franciszek, Kraków.
 Raczkowski (księgarnia), Lublin.
 Radkiewicz A., Petersburg.
 Radziwiński Zygmunt, Zawadyńce gubernia wołyńska.
 Radziwiłł Książę Maciej, Warszawa.
 Radziwiłł Książę Stanisław, Nieśwież.
 Rakowska z Kozieniec gub. kijowska.
 Ramułt dr. Stanisław, sekretarz c. k. ministerium rolnictwa, Wiedeń.
 Rayski, Warszawa.
 Rembowski Tadeusz, Sieradz.
 Resursa szlachecka, w Krakowie.
 Rogójski książd Mieczysław z Dąbrowy Górnej.
 Romanowski Olenikow porucznik, Warszawa.

- Romer, Wilno.
 Rościszewski Włodzimierz, Kosara gubernia kijowska.
 Rossochacki Feliks, Wilno.
 Różycka Marya, Odessa.
 Rudzka, Warszawa.
 Rulikowski Edward, Warszawa.
 Rusiecki, Warszawa.
 Sanguszko książe Roman, Sławuta.
 Sawełow Leonid, Moskwa.
 Sawicki, Warszawa.
 Seyfarth i Czajkowski (księgarnia), Lwów.
 Sęczykowski z Wiernego.
 Sienkiewicz Henryk, Warszawa.
 Sierakowska hr. Marya, Waplewo W. Ks. Poznańskie.
 Skarzyńska Wanda, Warszawa.
 Skarzyński hr. B., Paryż.
 Skórzewski Radca Komitetu Tow. Kr. Zs., Warszawa.
 Sobański Adam, Pieńkówka gub. podolska.
 Sobański Hieronim, Sumówka gub. podolska.
 Sobieszczanski, Petersburg.
 Sobolewski Zygmunt, Petersburg.
 Sołtan hr. Wiktor, Warszawa.
 Sozański z Kornalowa.
 Starzeński hr. Adam.
 Starzeński hr. Wiktor z Komorowszczyzny.
 Stopierzyński ksiądz prałat, Włocławek.
 Suchoński (księgarnia), Radom.
 Szachno B. B. z Józefowa.
 Szapoznikow, Petersburg.
 Szczawiński Jan, Buki gub. kijowska.
 Szempliński Bolesław, Warszawa.
 Szeptycki hr., Przyłbice Galicya.
 Szukiewicz Wandalin, Wilno.
 Szwejkowski Władysław, Radom.
 Szydłowski Gustaw, Żarki gub. piotrkowska.
 Szymański ksiądz Walery, Czerniowce gub. podolska.
 Tangor ze Świdnicy, Galicya.
 Tarnowski hr. Jan, Kozin, gub. wołyńska.
 Tarnowski hr. Juljusz, Końskie gub. radomska.
 Tarnowski hr. Stanisław, Kraków.
 Tarnowski hr. Stanisław, Turczyniec gubernia podolska.
 Tarnowski hr. Szczepan, Nacpolsk gub. plocka.
 Tipolt pułkownik, Petersburg.
 Tołłoczko Edward, Wierdomicze.
 Towarzystwo Kredytowe Ziemskie Warszawa.
 Trepte Konstanty, Warszawa.
 Trzeciak Marya, Bolnyja Nizgurcy g. kijowska.
 Tyszkiewicz hr. Jan, Waka gub. wileńska.
 Uchnast Kazimierz, Częstochowa.
 Unger Gracyan, Warszawa.
 Urbanowski Jozafat, Koło.
 Urbański Kazimierz, Kalisz.
 Wardzyński Władysław, Warszawa.
 Wążyński Skarbek, Wilno.
 Wąsowicz - Dunin Połotyński Dr Janusz, sędzia w Krakowie.
 Weyssenhoff Józef, Warszawa.
 Weyssenhoff Waldemar, Jużynty gubernia kowieńska.
 Węgleńska Anna, z Miączyna.
 Węclawowicz, Wilno.
 Wilczewski-Tallen Leon, Warszawa.
 Wilczyński Leon, Petersburg.
 Windyk Wittyg Wiktor, Warszawa.
 Wiśniewski Feliks, Łazin.
 Wiśniowska Anna, Kraków.
 Włodarkiewicz E., Warszawa.
 Wodziński Antoni, Służew gub. warszawska.
 Wodziński Tadeusz, Sucha gub. radomska.
 Wróblewski Tadeusz, Warszawa.
 Wronka ksiądz Paweł, Potok Wielki gubernia radomska.
 Wydział krajowy we Lwowie.
 Wyszyński Jan, Warszawa.
 Zaleski Bronisław, Janki gub. piotrkowska.
 Zamoyski hr. Tomasz, z Jabłoni.
 Zaremba, Warszawa.
 Zawadzki (księgarnia), Wilno.
 Zawadzki M., Czortków Galicya.
 Zawadzki Szczęsny, Satanówka gub. podolska.
 Zemplińska Sylwina, Sławków gub. kielecka.
 Zimnoch Ludomir, Warszawa.
 Zwierkowski Jerzy, Warszawa.

Przedruk techniką fotooffsetową
wykonany w Drukarni Narodowej w Krakowie
z egzemplarza udostępnionego
przez Bibliotekę Narodową w Warszawie.
Wydano w nakładzie 2 000 egzemplarzy
na zamówienie Zrzeszenia Księgarstwa.

Wydawnictwa Artystyczne i Filmowe
Warszawa 1986

WAiF *Reprint*

